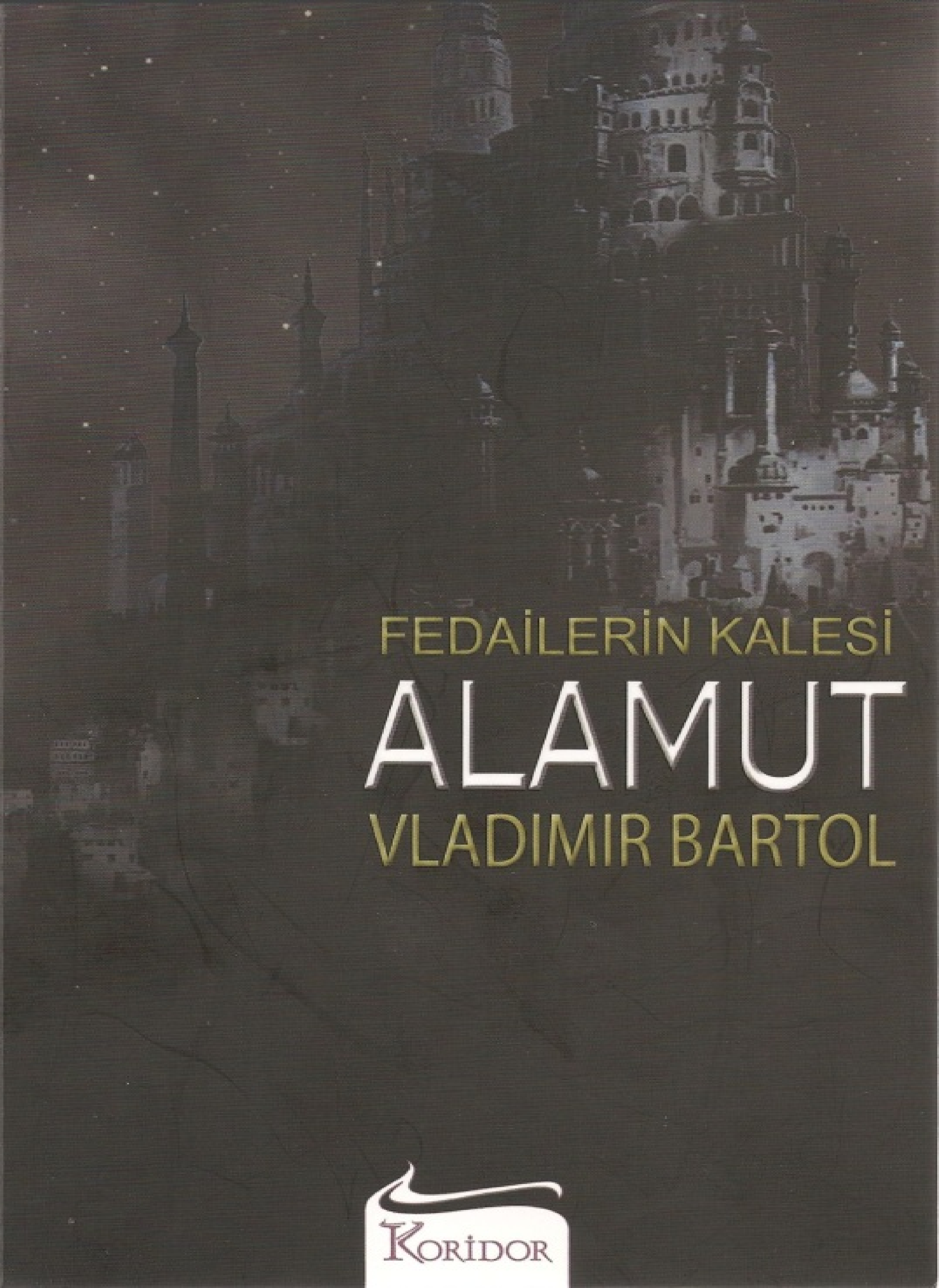

FEDAİLERİN KALESİ

ALAMUT

VLADIMIR BARTOL

KORİDOR

KORİDOR YAYINCILIK - 183
ISBN: 978-605-4188-97-0

Alamut – *Vladimir Bartol*

Yayın yönetmeni: *Erdem Boz*
Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Ender Nail
Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi
Sayfa *tasarımı*: Ayşe Çalışkan
Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul
1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2012
KORİDOR YAYINCILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks.: 0212-544 66 70
E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr
www.koridoryayincilik.com.tr
Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM
Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86
E-posta: info@yelpaze.com. tr

VLADIMIR BARTOL

FEDAİLERİN KALESİ

ALAMUT

Çeviren: Ender Nail

KORİDOR

1

1092 ilkbaharının ortalarında oldukça büyük bir kervan Semerkant ve Buhara'dan geçip kuzey Horasan'a doğru uzanan, ardından da Elbruz Dağları'nın eteklerine dek kıvrıla kıvrıla giden eski askeri yolda ilerliyordu. Karların erimeye başladığı sıralarda Buhara'dan yola çıkan kervan haftalardır yollardaydı. Arabacılar kırbaçlarını savurup, yorgunluktan tükenme arifesindeki arabalara koşulu hayvanlara çatlak sesleriyle bağırıyorlardı. Birbirlerinin peşi sıra uzayıp giden tek hörgüçlü Arabistan Hecin develeri, katırlar ve çift hörgüçlü Türkistan develeri büyük bir uysallıkla yüklerini taşıyorlardı. Uzun tüylü, kısa boylu atlarındaki silahlı muhafızlar ufukta belirmeye başlayan uzun dağ sıralarına eşit derecede hissettikleri hasret ve bıkkınlık duygularıyla bakıyorlardı. Yavaş ilerlemekten bitkin düşmüşlerdi. Bir an evvel hedefe ulaşmaya can atıyorlardı. Zirvesi karlarla kaplı Demavend Dağı'na, takip ettikleri yol dağın eteklerine uzanıncaya dek yaklaştılar. Esmeye başlayan temiz dağ havası gündüz hem insanları hem de hayvanları zindeleştiriyordu. Ama geceler dondurucuydu. Karanlıkta muhafızlar ve arabacılar kamp ateşleri etrafında toplanıp, ellerini ovuşturup, sızlanarak ısınmaya çalışıyorlardı.

Develerden birinin iki hörgücü arasına kafese benzer küçük bir bölme yerleştirilmişti. Zaman zaman küçük bir el bölmenin penceresindeki perdeyi kenara çekiyor hemen ardından da gencecik bir kızın korkulu yüzü görünüyordu. Kızcağız iri, ağlamaktan kızarmış gözleriyle etrafını kuşatan yabancılara yolculuğun başından beri içini kemiren soruya cevap bulmaya çabalıyormuşçasına bakıyordu. Kereye götürülüyordu ve ona ne yapmayı planlıyorlardı? Ama elli yaşlarındaki, haşin tavırlı, bol şalvarlı, heybetli sarıklı, kızın yüzünü her görüşünde büyük bir hoşnutsuzluğa bürünen kervanbaşı dışında kimsenin dikkatini çekemiyordu. O anlarda kız hemen perdeyi çekip, içeri kaçardı. Buhara'daki sahibinden satın alındığından beri iç içe

geçen ölümcül korkuyla kendisini bekleyen kadere ilişkin karşı konulmaz merak duygulan arasında gidip geliyordu.

Bir gün, yolculuklarının sonuna yaklaştıkları esnada, sağ taraflarındaki tepelerden inen bir grup atlı yollarım kesti. Kervanın baş tarafındaki hayvanlar kendiliğinden durdular. Kervanbaşıyla muhafızlar eğri kılıçlarını çekip savunma düzeni aldılar. Gelenlerin arasından kısa boylu al atındaki bir adam öne doğru çıkıp, kervana sesini duyuracak kadar yaklaştı. Yüksek sesle parolayı söyledi. Kervanbaşı da hemen onu cevapladı. İki adam birbirlerine doğru yaklaşıp, hürmet dolu tavırlarla selamlaştılar. Sonrasındaysa yeni grup liderliği ele aldı. Kervan yoldan ayrılıp, karanlığa dek ilerleyecekleri fundalığa yöneldi. Sonunda çok uzaklardaki bir dağ deresinin şırıltılarının işitilebildiği küçük bir vadide kamp kurdular. Ateş yakıp, apar topar bir şeyler yiyip, ölü gibi uyudular.

Güneş doğduğunda ayaklanmışlardı. Kervanbaşı arabacıların gece devenin sırtından indirip bir kenara yerleştirdikleri bölmeye doğru yöneldi. Perdeyi kenara çekip, aksi bir ses tonuyla seslendi. “Halime!”

Pencerede korku dolu küçük bir surat belirdi. Ardından alçak, dar kapı aralandı. Kervanbaşı güçlü eliyle kızı bileğinden yakalayıp hızla dışarı çekti.

Halime tir tir titriyordu. *Şimdi işim bitti* diye düşündü. Önceki gün kervana katılan, yabancıların komutanının elinde siyah bir bez parçası vardı. Kervanbaşının işaretiyle adam fazla bir çaba harcamadan ufakça bir bezle kızın gözlerini sımsıkı bağladı. Sonra atma yerleşip, kızı arkasına oturttu. Ardından geniş pelerinini kızın üzerine örttü. Kervanbaşı ile birkaç kelime konuştu. Sonra da dörtnala yola koyuldu. Arkasındaki Halime korkudan büzüldükçe büzülmüş, dehşet içinde ona tutunmaya çalışıyordu.

Nehrin sesi giderek yaklaşıyordu. Bir ara durdular. Adam kısa bir süreliğine biriyle konuştu. Sonra yeniden yola koyuldular. Ama artık daha yavaş ve dikkatli ilerliyorlardı. Halime nehrin sağ tarafında, son derece dar olması gerektiğini düşündüğü bir yolda ilerlediklerini tahmin etti. Aşağıdan esen serin hava bir kez daha dehşetle kasılmasına neden oldu.

Yine durdular. Halime bağrışmalar ve şakırtılar işitti. Sonra yine dörtnala ilerlediler. Nalların sesleri burada bir hayli boğuklaşmıştı. Nehrin üzerindeki köprüden geçiyorlardı.

Bundan sonrasıysa adeta bir kâbus gibiydi. Bağırışlar çağırışlar işitiyordu. Sanki cenkteki bir ordunun ortasına düşmüşlerdi. Adam onu pelerinin altından çıkmasına izin vermeden attan indirdi! Kızı çekiştire çekiştire önce düz bir zeminde yürütüp ardından da birkaç basamak indirdi. Oldukça karanlık bir yerde gibiydiler. Birden pelerini çekip aldı. Halime üzerinde başka birinin elini hissetti. Dehşet içinde, ölmek üzereymişçesine titriyordu. Onu kendisini buraya getiren atlıdan alan adam kahkahayla güldü ve bir koridora yöneltti. İçini sanki bir mahzene girmişlercesine tuhaf bir ürperti kapladı. Hiç bir şey düşünmemeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Her geçen dakika yaşamının en korkunç anma yaklaştığına daha bir inanıyordu.

Onu tutan adam diğer eliyle duvarı yoklamaya koyulmuştu. Sonunda bulduğu bir cismi sertçe itti. İçeride gürültülü bir çan sesi yankılandı.

Halime bağırıp adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Adamsa sadece gülüp neredeyse şefkatli olarak tanımlanabilecek bir ses tonuyla, “Çırpınmayı kes, küçük tavus kuşu. Sana kimse dokunmayacak,” dedi.

Demir zincirler şakırdarken Halime gözlerindeki bağın arasından belli belirsiz bir ışık seçer gibi oldu. *Beni zindana atıyorlar* diye düşündü. Aşağıdan gürültüyle akan nehrin sesi işitiliyordu. Halime nefesini tutmuştu.

Çıplak ayak sesleri işitildi. Biri yaklaşıyordu. Kolunu tutan adam onu yeni gelene devretti.

“İşte geldi, Adi,” dedi.

Şimdi kollarını kavrayan kollar aslan pençeleri kadar güçlüydü. Ve de çıplaktı. Adamın göğsü de çıplak olmalıydı. Bunu adam kendisini kucaklarken hissetmişti. Bir devin kucağında olmalıydı.

Halime kaderine teslim olmuştu. O andan itibaren olup bitenleri büyük bir dikkatle takip ediyor olsa da artık karşı koymak için en ufak bir çaba bile harcamıyordu. Onu taşıyan adam, ağırlıkları yüzünden rahatsız edici bir biçimde sallanan bir asma köprüden geçti. Daha sonra zemin sanki küçük çakıl taşlarıyla kaplıymışçasına gıcırdamaya başladı. Yavaş yavaş güneşin hoş sıcaklığını hissediyor, gözbağının arasından belli belirsiz de olsa güneş ışığı sızıyordu. Sonra birdenbire, her taraf sanki o anda var olmuşçasına hoş taze çimen ve çiçek kokularıyla doldu.

Adam hızla atlayınca kayık oldukça sert bir biçimde yalpalandı. Halime çığlığı basıp iri adama sımsıkı sarıldı. Adam bir hayli tiz,

neredeyse küçük bir çocuğu andıran bir sesle gülüp şefkatle, “Korkma küçük ceylan,” dedi. “Kayıkla seni karşı kıyıya götürüyorum. Karşı kıyıya ulaştığımızda eve varmış olacaksın. Otur buraya.”

Halime’yi rahatça bir yere oturtup küreklere asıldı.

Halime uzaklardan gülme sesleri duyar gibi oldu. Şen şakrak genç kızların kahkahaları. Biraz daha kulak kabarttı. Hayır, yanılmıyordu. Neredeyse farklı kahkahaları dahi ayırt edebiliyordu artık. Bir anda yüreğine çöken devasa bir ağırlığın kalktığını hisseder gibi oldu. Onu insanların bu derece mutlu oldukları bir yerde kötü şeyler bekliyor olamazdı.

Kayık kıyıya ulaştı. Adam onu kolları arasına alıp karaya çıkardı. Sonra birkaç basamak çıkartıp ardından ayakları üzerine bıraktı. Çevrelerinde heyecanlı bir koşturmaca başlarken Halime kendisine doğru yaklaşan sandalet seslerini işitti, iri adam bir kez daha kahkahayı basıp seslendi. “İşte geldi.”

Ardından kayığa binip geldiği yöne doğru gitmek üzere küreklere asıldı.

Kızlardan biri gözbağını çıkartmak için Halime’nin yanına geldiğinde diğerleri de kendi aralarında konuşuyorlardı.

“Ne kadar da ufak tefekmiş,” dedi biri.

Bir başkası, “Ne kadar da genç! Daha çocuk,” diye ekledi.

“Baksanıza ne kadar da zayıf,” diye fikrini söyledi üçüncüsü. “Yolculuk onu bir hayli yıpratmış olmalı.”

“Servi gibi uzun ve ince.”

Halime’nin gözbağı çıkartılmıştı. Hayretle çevresine bakındı. İlkbahar tomurcuklarıyla bezeli bahçeler göz alabildiğince uzanıyordu çevresinde. Etrafındaki kızlarsa hurilerden bile daha güzellerdi. İçlerinden en güzeli de az önce gözlerindeki bağı çözen kızdı.

“Neredeyim ben?” diye sordu mahcup bir ses tonuyla.

Kızlar adeta mahcubiyetiyle alay ediyorlarmış gibi bir tavırla kahkahayı basınca Halime kıpkırmızı kesildi. Ama gözbağını çıkartan güzel kız şefkatle beline sarılıp, “Endişelenmene gerek yok küçüğüm,” dedi. “İyi insanlar arasındasın.”

Sıcacık, güven verici bir ses tonu vardı. Halime kendisini bırakıp ona doğru iyice yaklaşırken aklından geçen aptalca düşüncelere de mani olamıyordu. *Belki de bir prensin sarayına getirildim* diye düşündü bir an için. ,

Onu beyaz, yuvarlak çakıl taşlarıyla bezeli bir yola götürdüler. Her iki yanda uzanan birbirine benzer çiçek tarhları renk renk lale ve

sümbülle doluydu. Lalelerin bazıları sapsarı, bazıları parlak kırmızı veya mor renklerdeydi. Bazıları ise alacalı bulacalıydı. Sümbüller beyaz ve uçuk pembe, açık ve koyu mavi, soluk mor ve açık sarı renklerdeydi. Hatta bazıları adeta camdan yapılmışçasına narin ve şeffaftılar. Çiçek tarhının kenarlarınıysa menekşelerle çuha çiçekleri süslüyordu. Bir başka tarafta yaban süsenleriyle nergisler açmıştı. Orada burada ilk tomurcuklarını vermiş muhteşem beyaz zambaklar da göz alıcıydı. Tüm bu çiçeklerden insanı kendinden geçirecek derecede hoş bir koku yayılıyordu.

Halime adeta büyülenmiş gibiydi.

Gül bahçelerinin önünden geçtiler. Muntazam budanmış çalılar arasında iri tomurcuklar peyda olmuştu. Hatta bazıları kırmızı, beyaz ve san tomurcuklarını açmışlardı bile.

Yol kıpkırmızı çiçeklerle, sık nar ağaçlarıyla çevrelenmiş uzayıp gidiyordu. Sonra limon ve şeftali ağaçlarının yanından geçtiler. Derken badem, ayva, elma ve armut bahçelerine ulaştılar.

Halime'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Adın ne senin, ufaklık?" diye sordu kızlardan biri.

"Halime," diye cevap verdi neredeyse duyulamayacak derecede kısık bir sesle.

O kadar çok gülmüşlerdi ki Halime neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Kesin gülmeyi, edepsiz maymunlar," diye azarladı onları Halime'yi koruyan kız. "Onu rahat bırakın. İzin verin de biraz soluklansın. Yorgun olduğunun ve kafasının bir hayli karıştığının farkında değil misiniz?"

Sonra Halime'ye döndü. "Onları yanlış anlama. Çok gençler daha. Bu yüzden de şamata yapmaya bayılıyorlar. Ama onları daha yakından tanıyınca kötü niyetleri olmadığını sen de anlayacaksın. Seni çok sevecekler."

Servi ağaçlarıyla kaplı bir fundalığa gelmişlerdi. Halime neredeyse her yandan gelen su çağıltılarının sesini işitiyordu. Biraz öteden gelen ses o yönde bir şelale olması gerektiğini düşündürüyordu. Sonra ağaçların arasında bir şey parıldar gibi oldu. Halime meraklanmıştı. Kısa bir süre sonra gördüğünün açıklık alanda güneşin altında bembeyaz parıldayan küçük bir köşk olduğunu fark etti. Köşkün hemen önünde de fıskiyeli, yuvarlak bir havuz göze çarpıyordu. Burada durakladıklarında Halime etrafı incelemeye koyuldu.

Her yandan yüksek dağlarla kuşatılmışlardı. Kayalık yamaçların üzerinde yükselen güneş karla kaplı tepeleri aydınlatıyordu. Geldikleri yöne doğru baktı. İki dağ sırasının ortasında arka taraftaki vadiye doğru uzanan dar bir boğaz oluşturacak biçimde, adeta planlanarak yerleştirilmiş gibi duran devasa büyüklükte, insanda ilk anda başlı başına dağmış izlenimi uyandıran bir kaya vardı. Ve tepesinde de sabah güneşi altında parıldayan muazzam bir kale dikkat çekiyordu.

“Bu da ne?” diye sordu korkuyla surları ve yanlarda uzanan iki kuleyi işaret ederek.

Sorusunu koruyucusu cevapladı. “Merak ettiklerini sormak için yeterince zamanın olacak. Şimdi yorgunsun. Önce güzel bir banyo yap. Sonra kamını doyursunlar. İyice dinlen.”

Korkusu giderek azalan Halime çevresindekileri daha bir dikkatle izlemeye koyuldu. Her birinin giysisi bir diğerinkinden alımlı ve güzeldi sanki. İpek şalvarları her adımda hışırdıyordu. Giysilerinin renkleri de birbirinden farklıydı. Kızların hepsi kendilerine en yakışan renkleri seçmiş gibiydiler. Dar yeleklerinin üzerleri envai çeşit mücevher ve altın işlemelerle süslenmişti. Yeleklerin altına en iyi ipekten parlak renkli bluzlar giymişlerdi. Kollan değerli bileziklerle, boyunlarıysa inci veya mercan kolyelerle süslüydü. Bazılarının başları açıktı. Bazılarıysa küçük sarıklara benzeyen başörtüler takmıştı. Ayaklarında renkli deriden maharetle süslenmiş sandaletler vardı. Halime kendi sefil haline bakınca bir hayli utandı. .

Belki de bana bu yüzden güldüler diye düşündü.

Köşke yöneldiler. Girişte beyaz taş basamaklar göze çarpıyordu. Çatıyı taşıyan sütunlarsa eskiçağa ait bir tapmaktan kalma gibiydi.

Diğerlerinden yaşça büyük olan bir kadın köşkün kapısında belirdi. Kadın sırık gibi ince ve uzundu. Kibirli bir havası vardı ve dimdik duruyordu. Esmer tenliydi, avurtları çökmüştü. İri, kapkara gözlerinde, sıktığı ince dudaklarında sert ve kararlı bir ifade seziliyordu. Hemen yanında oldukça iri, bacakları tuhaf biçimde uzun, sarımtırak bir kedi vardı. Hayvan Halime’yi fark eder etmez düşmanca bir tavırla hırıldadı.

Halime çığlık atıp, kendisini sakinleştirmeye çalışan koruyucusunun arkasına sığındı.

“Ehrimen’den korkma. Evet, gerçek bir leopardır ama bir kuzu kadar da evcildir. Kimseye zararı dokunmaz. Sana alıştığında ikiniz iyi dost olacaksınız.”

Hayvanı yanına çağırıp tasmasından sımsıkı tutarak hırlamayı ve dişlerim göstermeyi kesinceye dek onunla konuştu.

“Gördün mü daha şimdiden alışmaya başladı bile. Üzerini değiştirdiğinde sana da herkese davrandığı gibi davranacak. Şimdi okşa onu da sana alışsın. Korkma ben tutuyorum.”

Halime içgüdüsel korkusuyla mücadele ederek sol elini dizinin üzerine koyup, sağ eliyle leoparın sırtını usulca okşadı. Hayvan sanki küçük bir ev kedisiymişçesine sakin bir tavırla mırlamaya başladı. Sonra da mutlu bir şekilde kükredi. İlk anda geriye doğru sıçrayan Halime hemen ardından diğer kızlarla birlikte gülmeye başladı.

“Bu ürkek maymun kim, Meryem?” diye sordu yaşlı kadın, Halime’nin koruyucusuna delici bakışlar atarak.

. “Adi getirdi onu, Apama. Hâlâ çok ürkek. Adı Halime.”

Yaşlı kadın Halime’nin yanına kadar yürüyüp onu tepeden tırnağa süzdü. Adeta satın alacağı atı inceleyen bir at tüccarı gibiydi.

“Belki de ileride işe yarayabilir. Ama önce onu biraz semirtmek lazım. Bu sıskalıkla bir şeye benzemiyor.”

Sonra birden öfkelenerek ekledi. “Kızı o aşağılık Faslı, hadım pislik mi getirdi dedin? Yani kıza ellerini sürdü? Ah, aşağılık herif! Nasıl olur da Seyduna ona bu derece güvenir?”

“Apama, Adi sadece görevini yaptı,” diye karşılık verdi Meryem. “Hadi artık şu çocukla ilgilenelim.”

Halime’yi elinden tutup diğer elindeki leoparın tasmasını da bırakmadan binanın merdivenlerine doğru yöneldi. Diğer kızlar da peşlerindeydi.

Yüksek tavanlı, tüm binayı çepeçevre kuşatan bir koridora girdiler. Parlatılmış mermer duvarlar adeta ayna gibi her şeyin görüntüsünü yansıtıyordu. Uzun tüylü halılarsa ayak seslerini yok ediyordu. Meryem leoparı çok sayıdaki çıkıştan birinde serbest bıraktı. Tıpkı bir köpek gibi uzun bacakları üzerinde zıp zıp zıplayan leopar sonrasında da artık iyice rahatlamış Halime’ye neşeli bir kedi edasıyla birkaç kez meraklı bakışlar fırlattı.

Yolun başka bir koridorla kesiştiği noktada yüksek kubbeli yuvarlak bir salona girdiler. Halime şaşkınlıkla çığlığı bastı. Hayallerinde bile böylesine bir güzellik görmemişti. Işık gökkuşağının tüm renklerini barındıran cam mozaiklerin arasından süzülüyordu. Mor, mavi, yeşil, san, kırmızı ve daha türlü türlü renkteki ışık yuvarlak havuzun içinde, kaynağı belli olmayan suyun üzerinde usulca

titreşiyordu. Sonra bu rengârenk ışık, havuzun yüzeyinde yansıyıp karşıda, üzeri etkileyici işlemelerle süslü yastıklarla bezeli divanlara uzanıyordu.

Halime tam kapının yanında gözleri ve ağzı şaşkınlıktan açılmış halde öylece kalakalmıştı. Meryem ona bakıp, şefkatle gülümsedi. Sonra havuza doğru eğilip elini suya soktu.

"Çok güzel, ılık," dedi. Arkalarındaki kızlara banyoyu hazırlamaları talimatını verdi. Ardından da Halime'nin giysilerini çıkarmaya koyuldu.

Halime kızların karşısında giysilerinin çıkarılıyor olmasından bir hayli utanıp, bakışlarını yere indirerek Meryem'in arkasına saklanmaya çalıştı. Kızlar onu meraklı gözlerle izleyip, usulca kıkırdadılar.

"Def olun buradan, sizi haylazlar," dedi Meryem kızları kovalayarak. Kızlar bu isteğine derhal itaat edip anında ortadan kayboldular.

Meryem, ıslanmaması için Halime'nin saçlarını yukarıdan toplayıp, ardından da onu havuza soktu. Onu özenle keseleyip, yıkadı. Ardından sudan çıkartıp yumuşacık bir havluyla kuruladı. Ona ipek bir bluz uzatıp, kızların getirdiği şalvarı da giymesini söyledi. Ardından bir hayli büyük olduğu anlaşılan bir yelekle dizlerine dek uzanan parlak renkli bir hırkayı giymesini istedi.

"Bugünlük bu giysilerle idare et," dedi. "En yakın zamanda sana uygun giysiler dikeceğim. Çok beğeneceksin."

Onu divana oturtup, arkasına yastıkları yığdı.

"Burada biraz dinlen. Ben de gidip bakayım kızlar sana ne yemek hazırlamışlar."

Yumuşacık, narin eliyle yanağını okşadı. İşte tam o anda ikisi de birbirlerini sevdiklerini fark etmişlerdi. Halime içgüdüsel bir istekle aniden atılıp koruyucusunun parmaklarını öptü. Meryem bu hareketini kaşlarını çatarak karşılamış olsa da Halime onun gerçekte kızmadığının farkındaydı. Neşeyle gülümsedi.

Meryem'in uzaklaşmasıyla birlikte Halime'nin üzerine bir yorgunluk çöktü. Gözlerini kapattı. Önceleri uyumamak için direndi. Ama kısa süre sonra kendi kendine nasıl olsa kısa sürede her şeyi yeniden göreceğim diye düşünüp uykuya teslim oldu.

Uyandığı ilk anda nerede olduğunu da başına neler geldiğini de hatırlayamamıştı. Kızların uyurken getirip üzerine örttükleri battaniyeyi toplayıp, yatağın kenarına oturdu. Gözlerini ovuşturup

karşısındaki, rengârenk ışıklar altında parıldayan, genç kadınların şefkat dolu yüzlerine baktı. Vakit ikindiyi geçmişti. Meryem yanına oturup bir tas soğuk süt uzattı. Halime de büyük bir iştahla içti.

Meryem renkli bir sürahiden biraz daha süt doldurdu. Halime yine tastakileri neredeyse bir nefeste içti.

Esmer bir kız elindeki altın yaldızlı tepsiyle yaklaşıp, un, bal ve meyveden yapılmış tatlı ikram etti. Halime kendisine ne ikram edildiyse hepsini yedi.

“Yazık, ne kadar da açmış,” dedi kızlardan biri.

“Çok da solgun,” dedi bir diğeri.

“Hadi yanaklarıyla dudaklarına biraz renk getirelim,” diye önerdi güzel bir sarışın kız.

“Bırakın da önce kamını doyursun,” diye payladı Meryem onları. Sonra da altın yaldızlı tepsiyi tutan esmer tenli kıza döndü. “Ona muz veya portakal soy, Sara.”

Sonra Halime’ye dönerek, “Hangisini tercih edersin, yavrum?” diye sordu.

“Bilmem. İkisinden de hiç yemedim. Her ikisinin de tadına bakmak isterim.”

Kızlar kahkahayı bastılar. Sara muzla portakalı uzatırken Halime de onlarla birlikte gülüyordu.

Ardı ardına yaşadığı muhteşem deneyimler adeta aklını başından almıştı. Parmaklarım yalayıp, “Daha önce hiç bu kadar güzel şeylerle karşılaşmamıştım,” dedi.

Kızlar bir kez daha ama bu sefer çok daha yüksek sesle güldüler. Meryem bile hafifçe gülümseyip, Halime’nin yanağım okşadı. Halime bir kez daha kan akışının hızlandığını hissetmişti. Gözleri neşeyle parlayarak, açık sözlülükle sohbete katıldı.

Kızlar etrafına oturup, nakış işleyip, dikiş dikmeye koyuldular. Sonra da sorular sormaya başladılar. Bu sırada, Meryem, Halime’nin eline metal saplı bir ayna tutuşturmuş, yanaklarıyla dudaklarını kırmızıya, kaşlarıyla kirpiklerini de siyaha boyamaya başlamıştı.

“Demek, adın Halime,” dedi yanaklarını boyamayı öneren sarışın kız. “Benim adım da Zeynep.”

“Zeynep çok güzel bir isim,” diye karşılık verdi Halime.

Yine güldüler.

“Nerelisin?” diye sordu Sara diye hitap ettikleri esmer tenli kız. “Buhara’lıyım.”

“Ben de oralıyım,” dedi yuvarlak, ay yüzlü, geniş omuzlu bir kız. Son derece hoş, yuvarlak çenesi ve içe işleyen sımsıcak bakışları vardı. “Adım Fatma. Önceki sahibinin adı neydi?”

Halime tam cevap vermek üzereydi ki o anda dudaklarını boyayan Meryem onu durdurdu. ‘

“Durun biraz. Hepiniz birden üzerine gelmeyin kızın.”

Halime parmaklarının ucuna usulca bir öpücük kondurdu.

“Kes şunu,” diye çıkıştı ama pek o kadar sinirlenmiş gibi durmuyordu. Halime artık hepsinin kalbini kazandığım hissediyordu. Mutlulukla gülümsedi…

Meryem dudaklarını boyamayı bitirince, “Önceki sahibimin adı neydi?” diye tekrarladı kendisine sorulan soruyu. Aynada yüzünü, fark edilir bir memnuniyetle inceledi. “Ali adlı bir tüccardı. Yaşlı, iyi bir adamdı.”

“Madem o kadar iyiydi seni neden sattı?” diye sordu Zeynep, “Beş parasızdı. Her şeyini kaybetmişti. Yiyecek bir şey bulamıyorduk. İki kızını verdiği adamlar onu aldattı. Ona bir kuruş başlık parası bile vermediler. Bir de oğlu vardı ama o da bir süre sonra ortadan kayboldu. Eşkıyaların ya da askerlerin kurbanı oldu herhalde.” Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Onunla evlenecektim.”

“Anne baban kimdi?” diye sordu Fatma.

“Onları hiç tanımadım. Haklarında da en ufak bir bilgim yok. Kendimi bildim bileli Tüccar Ali’nin yanındaydım. Oğlu evdeyken kıt kanaat de olsa geçinip gidiyorduk. Ama sonra kötü günler geçirdik. Sahibim ağlayıp sızlanıyor, saçını başını yolarak dualar ediyordu. Karısı beni Buhara’da satmasını istedi. Beni eşeğine bindirip Buhara’ya götürdü. Beni almak isteyen tüccarlara sizin sahibinizin yanında çalışan adamla tanışıncaya dek beni nereye götüreceklerini, kime satacaklarını sorup durdu. Bu adam beni prensesler gibi yaşayacağım bir yere götüreceğine peygamberin sakalları üzerine yeminler ediyordu. Fiyatımda anlaştılar. Beni alıp götürürlerken arkamdan tıpkı benim gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Ama şimdi o tüccarın doğruyu söylediğini anlıyorum. Burada kendimi gerçekten bir prenses gibi hissediyorum.”

Gözleri nemlenen kızlar birbirlerine bakıp, gülümsediler. “Benim sahibim de beni satınca ağlamıştı,” dedi Zeynep. “Ben köle olarak doğmadım. Türkler beni kaçırıp, yurtlarına götürdüklerinde çok küçüktüm. Orada bir erkek çocuk gibi at binmeyi ve ok atmayı öğrendim. Mavi gözlü, sapsarı saçlı olduğum için herkesin dikkatini

çekiyordum. Çok uzaklardan beni görmeye gelenler oluyordu. Eğer kudretli bir hükümdar seni görürse kesinlikle satın alır diyorlardı. Sonra sultanın ordusu geldi. Sahibim savaşta öldü. O sıralarda on yaşlarındaydım. Geri çekildik. Çok büyük zayiat verdik. Malımızı mülkümüzü kaybettik. Sahibimin oğlu kabilenin reisi oldu. Bana âşık olup, karısı olarak haremine dâhil etti. Ama sultan elimizde avucumuzda ne varsa almıştı. Bu yüzden de sahibim çılgına döndü. Bizi her gün dövüyordu ama sultana teslim olmayı da kabul etmiyordu. Sonra barış yapıldı. Tüccarlar gelip, ticaret yapmaya başladılar. Günün birinde bir Ermeni'nin dikkatini çektim. Beni almak için sahibimin peşinde koşmaya başladı. Benim için para ve hayvan teklif ediyordu. Sonunda ikisi birlikte çadıra girdiler. Sahibim görünce beni hançerlemeye kalkıştı. Çünkü sonunda tüccarın taleplerine kanacağından ve beni satma arzusuna engel olamayacağından korkuyordu. Ama tüccar ona engel oldu. Sonunda da anlaştılar. Öleceğimi sanmıştım. Ermeni beni Semerkant'a götürdü. İğrenç bir adamdı. Orada beni Seyduna'ya sattı. Ama tüm bunlar çok ama çok geçmişte kaldı tabii."

"Zavallı, sen de çok çekmişsin," dedi Halime ve kızın yanağını sevgiyle okşadı.

Fatma, "Sahibinin karısı mıydın sen?" diye sordu.

Halime'nin yüzü kızardı. "Hayır. Bilmiyorum. Ne demek istediğinizi anlayamadım?"

"Ona böyle şeyler sormasana, Fatma," dedi Meryem. "Onun daha bir çocuk olduğunu görmüyor musun?"

"Ah, başıma çok kötü şeyler geldi," dedi Fatma iç çekerek. "Akrabalarım annemle beni bir köylüye sattılar. Onun kadını olduğumda daha on yaşında bile değildim. Çok borcu vardı. Borçlarını ödeyemediği için de karşılık olarak alacaklısına beni verdi. Ama ona benimle yattığını söylemedi. Yeni sahibim bunu anlayınca da bana hakaretler yağdırıp, dövüp, eziyet etti. Köylünün ve benim birlik olup onu aldattığımızı söyledi. İkimizi de Öldüreceğine dair yeminler etti. Tüm bunlardan hiçbir şey anlamıyordum. Sahibim yaşlı ve çirkindi. Ondan adeta şeytandan korkarcasına korkuyordum. Diğer eşlerinin de beni dövmelerine izin verdi. Bir süre sonra kendisine dördüncü bir kadın daha buldu. Ona tatlılıkla dadanırken bizleri eskisinden de çok dövmeye başladı. Sonunda beni bu bahçelere getiren Seyduna'nın kervan başlarından biri tarafından kurtarıldım."

Halime ona yaşlı gözlerle baktı. Ardından gülümseyip, “Ama bak şimdi buradasın işte. Ve her şey de yolunda,” dedi. .

“Bu kadar gevezelik yeter,” diye sözlerini kesti Meryem. “Birazdan hava kararacak. Yorgunsun. Ayrıca yarın çok işimiz var. Al şu çubukla dişlerini temizle.”

Ona bir ucu küçük kıllarla kaplı bir dal parçası uzattı. Halime çubuğun ne işe yaradığını hemen anlamıştı. Ona içi su dolu bir tas getirdiler. İşi bitince de Halime’yi odasına götürdüler.

“Sara ve Zeynep oda arkadaşların olacak,” dedi Meryem ona.

“Harika,” diye cevap verdi Halime.

Odanın zemini yumuşacık renkli halılarla kaplıydı. Duvarlarda ve üzerleri işlemeli yastıkların yerleştirildiği alçak yataklarının arka taraflarında kilimler göze çarpıyordu. Her yatağın yanında gümüş çerçeveli geniş aynaların yerleştirildiği, etkileyici işlemelerle bezeli makyaj masaları vardı. Tavandaysa beş kollu, tuhaf biçimli, büyük bir şamdan asılıydı.

Kızlar Halime’ye incecik, uzun, beyaz, ipek bir gecelik giydirdiler. Beline de kırmızı bir kuşak dolayıp, aynanın karşısına oturttular. Halime kızların fısıldaşmalarım duyabiliyordu, ne kadar güzel ve tatlı olduğundan bahsediyorlardı. *Haklılar* diye düşündü. *Gerçekten de çok güzelim. Tıpkı gerçek bir prenses kadar.* Yatağa uzanırken kızlar da başının altına yastık yerleştirdiler. Üstünü kuştüyü bir yorganla örtüp parmak uçlarında odadan çıktılar. Halime adeta peri masallarındaki mutluluğu hissederek, başını yastıklara gömdü ve huzur dolu bir uykuya daldı.

Pencereden süzülen güneşin ilk ışıklarıyla uyandı. Gözlerini açınca gördüğü duvardaki rengârenk kilimler bir an için kendisini kervanda sanmasına neden oldu. Duvardaki kilimlerden birinde, at üstünde elinde mızrağıyla ceylan kovalayan bir avcı motifi işlenmişti. Hemen altındaysa bir tarafında boğuşan kaplan ve boğa, diğer tarafındaysa kendisine doğru yönelmiş aslana mızrağını doğrultmuş, kalkanlı bir zenci motifinin işlendiği başka bir kilim vardı. Bu kilimin yanındaysa bir ceylana doğru sokulan bir leopar motifi göze çarpıyordu. İşte tam o noktada bir önceki günü hatırlayıp, nerede olduğunu fark etti.

“Günaydın uykucu,” dedi yatağında doğrulan Zeynep.

Halime ona doğru döndü ve şaşkınlıkla donakaldı. Omuzlarına dek dökülen gür saçları güneş ışıklarıyla altın gibi parlıyordu. *Bir peri kızından bile daha güzel* diye düşündü. Sevinç içinde onu selamladı.

Ardından yan yatakta, yarı çıplak halde uyuyan Sara'ya baktı. Kızın simsiyah kollan abanoz ağacı misali parıldıyordu. Seslerini duyduğundan o da uyanmış, ağır ağır gözlerini açmıştı. Zifiri karanlıkla parlayan iki yıldızı andıran gözlerini Halime'ye yöneltip gizemli bir ifadeyle gülümsedi. Hemen sonrasındaysa tıpkı insan bakışlarından rahatsız olan bir kedi misali gözlerini kapattı. Ardından da ayağa kalkıp Halime'nin yatağının kenarına oturdu.

"Dün gece Zeynep'le yatarken bizi duymadın," dedi. "Seni öptük. Ama sen homurdanıp arkanı döndün."

Halime her ne kadar kızın bakışlarından korkar gibi oluyorsa da yine de güldü. Kızın üst dudağının da güneş ışığıyla parıldadığını seçebiliyordu.

"Hiç duymadım sizi," diye cevap verdi.

Sara, Halime'yi adeta gözleriyle yiyordu. Aslında onu kucaklamak da istiyordu ama buna cüret edemezdi. Yan gözle Zeynep'e baktı.

Zeynep kalkmış, aynanın karşısında saçlarını tarıyordu. "Bugün saçlarını yıkamamız lazım," dedi Sara, Halime'ye. "Benim yıkamama izin verir misin?"

"Tabii ki."

Oda arkadaşları kendilerine ait banyoya yönelince o da ayağa kalktı.

"Herkes burada her gün mü yıkanıyor?" diye sordu merakla.

"Elbette!" diyip bir ağızdan güldüler. Halime'yi tahta bir küvete sokup güle eğlene onu yıkadılar. Çığlık çığlığa bağıran Halime daha sonra bir havluyla kurulanıp, kendisini tazelenmiş hissederek elbiselerini giydi.

Kahvaltı için uzun bir yemek salonuna girdiler. Her kızın kendisine ait bir yeri vardı. Halime burada toplam kendisi dâhil yirmi dört kız olduğunu görmüştü. Onu masanın başına Meryem'in yanma oturtmuşlardı. Meryem, "Anlat bakalım elinden ne tür işler gelir?" diye sordu.

"Dikiş, nakış bilirim. Ayrıca yemek de yapabilirim."

"Peki ya okuma yazma?"

"Biraz okuyabiliyorum."

"Bu konu üzerinde biraz çalışmamız lazım öyleyse. Peki ya şiir?"

"O konuda hiçbir bilgim yok."

"Pekâlâ, burada hem onu hem de daha birçok şeyi öğreneceksin."

"Harika," dedi Halime mutlulukla. "Bir şeyler öğrenmeyi hep istemişimdir."

“Buradaki derslerde son derece sert disiplin kuralları uyguladığımızı bilmelisin. Senin için de en ufak bir ayrıcalık yapılmayacak. Ayrıca seni bir konuda daha uyarayım. Derslerle ilgisi olmayan konular hakkında sakın soru sorma.”

Meryem bugün Halime’ye düne göre daha ciddi ve sert davranıyordu. Buna karşın Halime yine de Meryem’in kendisinden hoşlandığı kanaatindeydi. “Her söylediğinize itaat edeceğime söz veriyorum. Yalnızca sizin istediğiniz biçimde davranacağım,” dedi.

Meryem’in diğer kızlardan daha yüksek bir mertebede olduğunu sezinliyordu ama bunu sormaya cesaret edemiyordu.

Sütle, kurutulmuş meyve ve baldan yapılmış tatlıdan oluşan kahvaltılarını yaptılar. Ardından herkese birer tane portakal verildi.

Kahvaltıdan sonra dersler başladı. Birlikte ilk gün Halime’nin hayran kaldığı cam tavanlı, havuzlu salona girdiler. Yastıkların üzerinde bağdaş kurup, kucaklarına siyah yazı tahtalarını aldılar. Ardından ellerine kamış kalemlerini alıp beklemeye koyuldular. Meryem, Halime’ye de oturacağı yeri gösterip yazı malzemelerini verdi.

“Yazmayı bilmiyor olsan da şimdilik herkes gibi tut yeter. Sonra öğreteceğim sana. Ama şimdilik en azından yazı tahtasıyla kaleme alışmaya çalış.”

Sonra kapıya doğru yönelip tahta bir tokmakla duvardaki asılı çana hızla vurdu.

O anda kapı açıldı ve içeri elinde kalın bir kitapla iri yarı bir zenci girdi. Çizgili kumaştan kısa bir pantolon giymişti. Üzerinde de ayaklarına dek uzanan ama ön tarafı açık cübbesi vardı. Ayaklarında renksiz sandaletler, başındaysa ince, kırmızı bir sarık göze çarpıyordu. Kızların karşısında, kendisi için ayrılmış yastığa ihtişamla kuruldu.

“Sevgili minik güvercinlerim, bugün Kuran’dan sureler okumayı sürdüreceğiz,” dedi hürmetle kitabı alnına değdirerek. “Peygamberimizin öbür dünyanın hazlarından ve cennetin mutluluklarından bahsettiği bölümdeydik. Aranıza yeni genç bir talebenin daha katıldığını görüyorum. Bakışları canlı, öğrenmeye, bilgiye aç, etkileyici bir yeni talebe. Şimdi onun bu mübarek sözlerin en ufak bir ayrıntısını bile kaçırmaması için zeki ve çalışkan arkadaşımız Fatma özenli bahçıvanınız Adi’nin şimdiye dek küçük yüreklerinize ekip yeşertmeyi başardıklarından bahsedecek.”

Bu onu dün şu an içinde bulunduğu bu muhteşem bahçelere getiren Adi'ydi. Halime onu sesinden hemen tanımıştı. Adamın konuştuğu her an içinde beliren gülme isteğini bastırmak için çaba harcamak zorunda kalıyordu.

Fatma sevimli, yusyuvarlak çeneli yüzünü hocasına doğru çevirip, neredeyse hoş bir ezgi mırıldanıyormuşçasına tatlı bir sesle öğrendiklerini anlatmaya koyuldu. "Okuduğumuz on beşinci surenin kırk beşle kırk sekizinci ayetleri şöyle der; 'Şüphesiz Allah'a karşı gelmekten sakınanlar, cennetler içinde ve pınarlar başındadır. Onlara, 'Girin oraya esenlikle ve güven içinde,' denilir. Biz onların kalplerindeki kini söküp attık. Artık onlar sedirler üzerinde karşılıklı oturan kardeşlerdir. Onlara orada hiçbir yorgunluk dokunmaz, onlar oradan çıkarılacak da değillerdir." Adi onu uzun uzun övdü. Ardından Fatma birkaç ayeti daha ezberinden okudu. Bittiğinde Adi, Halime'ye dönerek, "Öğrenme heveslisi, gümüş ceylanım, arkadaşın ve ablanın dudaklarından dökülen incileri duydun. Ruhumun sesini sunarak bu hoş bakışlı hurilerin içlerine ektiğim bilgi tomurcuklarının nasıl açtığını gördün mü? Artık sen de yüreğindeki çocukluktan kurtulmalı, bu mübarek sözlere kendini daha bir vermelisin. Ancak o zaman burada ve öbür dünyada huzur bulabilirsin."

Sonra Kuran'ın yeni bir suresini okumaya geçip, kelime kelime yazdırdı. Kalemlerin yazı tahtası üzerindeki sesleri işitiliyor, kızlar bir yandan sözcükleri tahtaya geçirirken bir yandan da dudaklarını hafif hafif kıpırdatarak yazdıklarını tekrar ediyorlardı.

Dersin sonu geldiğinde Halime iyiden iyiye şaşkına dönmüş holdeydi. Çevresindeki her şey ona gerçek olamayacak kadar gülünç ve tuhaf görünüyordu.

Zenci doğrulup, son derece saygılı bir ifadeyle kutsal kitabı üç kez başına götürüp ardından, "Sevgili genç bakireler," diye konuşmaya başladı. "Gayretli, yetenekli, elleri çabuk talebelerim benim. Hu günlük bilgeliğimin bu kadarını aktaracağım sizlere. İşittikleriniz ve özenle tahtalarınıza yazdığınız sözcükleri iyice çalışıp, güzelce ezberleyin. Aynı zamanda da bu tatlı bıldırcınla, yani yeni Arkadaşınızla yakından ilgilenin. Kutsal kitabı öğrenerek cehaletini bilgeliğe nasıl çevireceğini anlatın ona."

Bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. Herkeste saygı uyandıran bakışlarıyla etrafı süzüp sınıfı büyük bir vakarla terk etti.

Daha perde tam kapanmamıştı ki Halime kahkahalarla gülmeye başladı. Birkaç arkadaşı da ona katılmıştı. Ama Meryem hemen

müdahale ederek, “Bir daha sakın Adi’ye gülme, Halime,” dedi. “Evet, başlangıçta sana biraz tuhaf biri gibi gelebilir. Ama altın gibi bir kalbi vardır. Bizim için her şeyi yapar o. Gerek dini gerekse dünyevi felsefe alanında uzmandır. Kuran’ı, şiiri, düz yazıyı çok iyi bilir. Ayrıca gerek Arapçaya gerekse de Pehlevi diline hâkimdir. Seyduna da Ona çok güvenir.”

Halime utanarak başını öne eğdi. Meryem gelip yanağını okşayarak, “Şimdi güldün diye çok üzülme,” dedi. “Ama artık bildiğine göre bundan sonra daha farklı davranırsın.”

Başım itaatkâr bir tavırla sallayıp, temizliğe katılmak üzere diğer kızların peşi sıra bahçeye yöneldi.

Sara, onu saçlarını yıkamak üzere banyoya götürdü. Önce saçlarını açıp taradı, ardından giysilerini beline dek sıyırdı. Bunu yaparken ellerinin titremesi Halime’yi az da olsa rahatsız etmişti ama elinden geldiğince bunu düşünmemeye çalıştı.

“Peki, sahibimiz kim bizim?” diye sordu. Merakı iyice artmıştı. Ayrıca nedenini bilemese de Sara’nın üzerinde belirgin bir hâkimiyet kurduğunun farkındaydı.

Sara sorusunu cevaplamaya dünden hazırdı.

“Sana bildiğim her şeyi anlatacağım,” dedi tuhaf biçimde sesi titreyerek. “Ama bunları anlattığımı kimseye söylemesen iyi olur. Karşılığında da yalnızca beni sevmeni istiyorum. Buna söz veriyor musun?”

“Veriyorum.”

“Senin de fark ettiğin gibi hepimiz Seyduna’ya yani ‘Efendimize,’ aitiz. Çok ama çok güçlü bir adamdır o. Aslında tüm söyleyebileceklerim…”

“Anlat, biraz daha anlat!”

“Belki de onu hiç göremeyeceksin. Buradaki birkaç arkadaşımla neredeyse birinci senemizi doldurduk bile. Ama henüz onu görmedik.”

“‘Efendimizden, bahset biraz daha.”

“Sabırlı ol. Her şeyi açıklayacağım. Yaşayanlar arasında Allah’tan sonra kimin geldiğini biliyor musun?”

“Halife.”

“Yanlış. Sultan da değil. Allah’tan sonra Seyduna gelir.”

Büyük bir şaşkınlık içindeki Halime’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sanki Binbir Gece Masalları’ndan bir hikâye dinliyordu.

Hatta dinlemekle kalmıyordu, bizzat hikâyenin içindeydi. “Hiçbiriniz Seyduna’yı görmedi, öyle mi?”

Sara ona doğru eğilerek, kulağına fısıldadı.

“Aslında tam olarak öyle sayılmaz. İçimizden biri onu gayet iyi tanıyor. Ama bu konuda konuştuğumuzu kimse bilmemeli.”

“Bir mezar taşı kadar sessiz olacağım. Hadi söyle şimdi, Seyduna’yı iyi tanıyan o bahsettiğin kişi kim?”

Aslında sorusunun cevabını gayet iyi biliyordu. Sadece onaya ihtiyacı vardı.

“Meryem,” diye fısıldadı Sara. “Çok yakınlar birbirlerine. Ama beni sakın ele verme.”

“Bu konuda hiç kimseyle konuşmayacağım.”

“Tamam, o zaman. Beni de seveceksin. Bak sana ne kadar güvendim.”

Halime meraktan yerinde duramayacak hale gelmişti. “Dün evin girişinde karşılaştığımız yaşlı kadın kimdi?” diye sordu.

“Apama. Yalnız onun hakkında konuşmak Meryem hakkında konuşmaktan bile tehlikelidir. Meryem şefkatli bir insandır. Bizi de sever. Ama Apama kötü yüreklidir. Bizlerden nefret eder. O da Seyduna’yı gayet iyi tanır. Aman dikkatli ol, kimse senin bir şeyler bildiğini fark etmesin.”

“Çok dikkatli olacağım, Sara.”

Sara, Halime’nin saçlarını daha hızlı yıkamaya koyuldu.

“Çok tatlısın,” diye fısıldadı. Halime utanmış olsa da duymamış gibi davranmaya çalıştı. Daha öğrenmesi gereken çok şey vardı. “Adi kim?” diye sordu.

“O bir hadım.”

“Hadım ne demek?”

“Erkekten sayılmayacak bir erkek

“Bu da ne demek?”

Sara ayrıntılarıyla açıklamaya başlamıştı ki Halime derhal sözünü kesti. “Bunu duymak istemiyorum.”

“Bunun gibi daha çok şey duymak zorunda kalacaksın.”

Sara’nın kalbi kırılmış gibiydi.

Saçlarını yıkamayı bitirip, başını hoş kokulu bir yağla ovalamaya başladı. Sonra da güzelce taradı. Aslında ona sarılmak, onu öpmek istiyordu ama Halime’nin yüzündeki sert ifade yüzünden bunu yapmaya cesaret edememişti. Saçlarının daha çabuk kuruması için

banyodan çıkıp, güneşli bir yere yöneldiler. Çiçek tarhındaki ayrık otlarını temizleyen birkaç kız onları fark edip yanlarına geldiler.

“Nerede kaldınız?” diye sordular.

Halime bakışlarını yere indirdi ama Sara en ufak bir çekingenlik göstermeden konuşmaya başladı.

“Keşke şu zavallı kızın saçlarının ne kadar kirli olduğunu siz de görseydiniz. Sanki hayatı boyunca hiç yıkanmamış gibi. Temizleyinceye kadar canım çıktı. Aslında tam manasıyla temizlenmesi için bir defa daha yıkamak lazım.”

İyi ki Meryem burada değil diye düşündü Halime. Zira daha onu gördüğü anda vicdan azabı çekmeye başlayacağını tahmin ediyordu. Hele hele bir de sorular sormayagörsün! İşte o zaman çenesini tutamayabileceğinden korkuyordu. Ona verdiği soru sormama sözünü yarım gün bile tutamamıştı.

Diğer kızlar gidince Sara ona çıkıştı.

“Eğer böyle davranmaya devam edersen herkes senin sakladığın bir şeyler olduğunu düşünecek. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi görün. Ancak o zaman kimse seni sıkıştırmaya yeltenmez. Diğerlerinin yanına gidiyorum ben. Sen burada biraz daha kal da saçların iyice kurusun.”

Halime bu tuhaf dünyaya geldiğinden beri ilk kez yalnız kalıyordu. Aslında hiçbir şey bilmiyordu. Nerede olduğundan da görevinden de bihaberdi. Dört bir yandan gizemle kuşatılmıştı.

Ama bu onu kesinlikle rahatsız etmiyordu. Tam aksine; bu sihirli dünyada dengesini bulmuştu adeta. Her şeyden önce çevresinde hayal gücünü besleyecek o kadar çok şey vardı ki. *En iyisi bir kara cahil gibi davranmak* diye düşündü. *Böylece kimse benden şüphelenmez ve bana hep iyi davranırlar. Üzerime titrerler.*

Sara’nın anlattıklarıyla zihni adeta bir arı kovanına dönmüştü, ilk anda şefkatli, sevgi dolu biri olarak gördüğü Meryem’in gizem dolu diğer yüzünün farkına varmıştı artık. Onun Seyduna’yla çok yakın olması ne anlama gelirdi? Kötü biri olmasına karşın Seyduna’yla arası iyi olan Apama ne tür yetkilere sahipti? Tabii bir de Meryem’in dediğine göre Seyduna’nın tam güvenini kazanmış şu komik Adi vardı. Ve her şeyden önce Sara’nın adını ancak fısıldayarak zikrettiği güçlü, ‘Efendimiz,’ Seyduna kimdi?

Yerinde duramıyordu. Yolda aşağı doğru ilerlemeye başlayıp yeni şeylerin tadını çıkarmaya koyuldu. Çiçeklerin yanında çömelince

üzerlerine konan kelebekler korkup uçuştular. Çiçek tozları kaplı bacaklı işçi arılarla yaban arılan çevresinde vızıldıyordu. Böceklerle küçük sinekler bahar güneşinin tatlı sıcaklığında uçuşup duruyorlardı. Daha şimdiden sıkıntılarla boğuştuğu çiftlik yaşamını da korku ve belirsizlikle kıvrandığı o zor yolculuğunu da unutmaya başlamıştı. Şimdi yüreği mutlulukla, yaşam sevinciyle doluydu. Sanki cennete gelmişti.

Nar ağaçlarıyla dolu küçük korulukta bir kıpırtı sezdi. Biraz daha yaklaşıp dinlemeye koyuldu. Dalların arasından incecik, kıvrak bacaklı bir hayvan fırladı. *Bu bir ceylan* diye düşündü. Hayvan tam karşısında durup muhteşem kahverengi gözlerini ona dikti.

Halime ilk andaki içgüdüsel korkusunu yenmişti. Eğilip farkında olmadan o tuhaf Kuran yorumcusunu taklit ederek, ceylanla konuşmaya koyuldu.

“Tatlı, sevimli ceylan, izin ver de o güzel sesini duyayım. Sakın korkma benden. Narin, çevik bacaklı tatlı şey… Bak, ben Adi kadar çok şey bilmediğim için ancak bu kadarını söyleyebilirim. Hadi gel, genç ve güzel Halime’ye, tatlı, küçük ceylanları seven Halime’ye gel…”

Kendi sözlerine kahkahayla gülmüştü. Ama ceylan yavaş yavaş sokulup, burnunu uzatarak önce hafifçe kokladıktan sonra yüzünü yalamaya koyuldu. Gıdıklanıyor ama bu çok da hoşuna gidiyordu. Gülerek şaka yollu geri çekilir gibi yaptı. Ceylan da bunun üzerine iyice sokulup daha bir istekle yalamaya koyuldu. Tam o anda Halime arkadan kulak memesine başka bir yaratığın dokunduğunu hisseder gibi oldu. Arkasındaki yaratığın soluklarını ensesinde hissediyordu. Görmek için dönünce de dehşet içinde kaldı. Sarı kürklü Ehrimen sanki ceylanla yarışıyormuşçasına bir şefkat gösterisine girmişti. Sırt üstü yere kapaklandı. Doğrulamıyor, ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Korku dolu gözlerini uzun bacaklı kediye dikip, hayvanın üzerine atılacağı anı beklemeye koyuldu. Ama Ehrimen’in saldırmak gibi bir niyeti olmadığı ortadaydı. Zaten az sonra da Halime’yi tamamen unutup ceylanla oynamaya koyuldu. Ağzını açıp, ceylanı kulağından ya da boynundan yakalayacakmış gibi yapıyordu. Birbirlerine alışkın oldukları ve kesinlikle iyi bir dostluk kurdukları anlaşılıyordu. Halime yavaş yavaş cesaretini yeniden kazanıp kollarını her iki hayvanın boynuna doladı. Leopar tıpkı sıradan bir ev kedisi gibi mırlayıp, başını eğerken ceylan da yeniden yüzünü yalamaya koyuldu. Halime aklına gelen tüm tatlı sözlerle hayvanları

severken bir yandan da ceylanla leoparın dost olabildiği bir dünyada bulunuyor olmanın şaşkınlığı içindeydi. Zira peygamber bunun Allah'ın cennet sakinlerine sakladığı bir mucize olacağını söylemişti.

Kendisine seslenildiğini işitti. Doğrulup sesin geldiği yöne döndü. Ehrimen de hemen arkasındaydı. Ceylansa tıpkı bir yavru keçi misali zaman zaman leoparı çekiştirerek en arkadan geliyordu. Ehrimen ona pek aldırmıyor sadece arada sırada kulağını yakalayacakmış gibi atılıyordu.

Kendisini bekleyen arkadaşları dans saatinin geldiğini söylediler. Saçlarım topuz yapıp onu cam salona götürdüler.

Dans hocaları Esad adında, orta boylu, teni pürüzsüz, kadın kıvraklığına sahip, yumuşak hatlı bir hadımdı. Koyu derili bir Afrikalıydı ama Adi kadar da siyah değildi. Halime adamı aynı anda hem sevimli hem de komik bulmuştu. Yanlarına gelip üzerindeki uzun cübbeyi çıkartınca karşılarında altındaki kısa san şalvarıyla kalakaldı. Saygı dolu bir ifadeyle gülümseyip, eğilerek selam verirken bir yandan da sürekli ellerini ovuşturuyordu. Fatma'ya arpı çalmaya başlamasını işaret ettikten sonra hünerli tavırlarla kıvrak bir dansa başladı.

Dansı etkileyici göbek ve kas hareketlerinin birleşimiyle sergiliyordu. Abartılı el ve ayak hareketleriyse kıvrak göbek dansının en fazla tamamlayıcısı olarak nitelendirilebilirdi. Önce nasıl yapılacağını gösterdi. Sonra da kızlardan aynı şeyi yapmalarını istedi. Herkese yeleklerini yukarı kıvırıp göbeklerini çıplak bırakmaları talimatını verdi. Halime ilk anda utanmıştı ama herkesin son derece rahat hareketlerle soyunduğunu görünce o da gönül rahatlığıyla aynı şeyi yaptı. Hoca Züleyha'yı baş dansçı olarak seçip, onu biraz öne doğru çıkardı. Sonra Fatma'yı onun yerine yollayıp, uzun, ince bir flüt çalmaya başladı.

Züleyha ancak o zaman Halime'nin dikkatini çekmişti. Vücut hatları en güzel olan kızdı. En iyi dans eden o olduğundan derslerde Esad'ın yardımcısı olmuştu. Hoca ne dese büyük bir başarıyla yapıyor bu sırada diğerleri de onu taklit etmeye çabalıyordu. Bir elinde flütle bir kızdan diğerine koşan Esad'sa kızlara kaslarım, hareketlerini dikkatle inceleyip, doğrusunun nasıl olması gerektiğini anlatıyordu.

Ders bittiğinde Halime hem çok yorulmuş hem de bir hayli acıkmıştı. Bahçeye çıktılar ama fazla uzaklaşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Çünkü birazdan diğer ders başlayacaktı. Şiir dersi.

Halime, Sara'ya acıktığını söyleyerek sızlandı. Sara ona beklemesini söyleyip binaya daldı, kısa süre sonra da geri döndü. Elindeki muzu Halime'ye uzattı.

"Öğün aralarında bir şeyler yememiz yasak. Meryem bu konuda çok katıdır. Çünkü şişmanlamamızdan korkar. Sana bunu verdiğimi görse beni kesinlikle cezalandırır."

Halime birine şişmanlamaması için yemek verilmemesi gibi bir şeyi hiç duymamıştı. Bir kadın ya da kız ne kadar şişmansa o kadar beğenilirdi. Bu yüzden Sara'nın bu sözleri pek hoşuna gitmedi. Ayrıca bu garip yerde yemeklerin yalnızca tatlıdan ibaret olmasının nedeni neydi?

Kızların yeniden sınıflarına dönme zamanı geldi. Adi bu kez şiir hocası olarak yerini almıştı. Halime dersi eğlenceli bulmuş, kısa sürede de büyük bir ilgiyle dinlemeye koyulmuştu. Hocaları derste onlara kısa beyitli gazel sisteminden bahsetti. Kızlardan yaratıcılıklarını kullanmaları bekleniyordu. Meryem ilk beyiti söyledi. Şimdi kızlar bir sonraki uygun beyiti bulmak için birbirleriyle yarışmaya başlamışlardı. Yaklaşık on kadar mısradan sonra Fatma'yla Zeynep dışında hepsi yaratıcılıklarının sonuna geldiklerinden pes ettiler. Azimle devam etseler de kısa süre sonra onlar da söyleyecek bir şey bulamadılar. Adi ilk iki seferinde işin mantığını anlaması için Halime'yi rekabete dâhil etmemişti. Bu yüzden de Adi üçüncü tura onun da katılması gerektiğini söylediği ana dek bir hayli hoş vakit geçirmiş oldu. Şimdiyse hem biraz korkuyor diğer taraftan da hocasının kendisine hemen itimat ettiğini görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Ayrıca arkadaşlarına kendisinin de onlardan aşağı kalmadığını gösterme arzusundaydı.

Meryem ilk beyiti okudu.

"Eğer olsaydı bir kuş misali kanatlarım…" Adi kısa bir süre bekledi ardından kızlara teker teker söz vermeye başladı.

Züleyha, "Hep güneşe uçardım."

Sara, "Ve sabah çiğinin peşinde koşardım."

Ayşe, "Uzatırdım elimi gariplere."

Sit, "Mırıldanırdım onlara her türden ezgilerle."

Cada, "Ve adardım kendimi doğruluğu beklemeye."

Bu anda Adi hoş bir ifadeyle Halime'ye başıyla devam etmesini işaret etti.

Halime de kızarıp bozararak ilk denemesini yaptı.

"Böylece seninle ben uçarak…"

Öylece kalakalmış, devam edememişti.

“Dilimin ucunda,” dedi.

Hepsi birden güldü. Adi, Fatma’ya göz kırptı.

“Pekâlâ. Fatma, yardım et ona.”

Fatma, Halime’nin beyitini tamamladı. “Sonra sen ve ben uçarız birlikte.”

Ama Halime hemen atıldı.

“Hayır, benim söylemek istediğim bu değildi,” dedi. “Biraz bekleyin şimdi söyleyeceğim.”

Sonra, boğazını temizledi ve biraz düşünüp aklına geleni söyledi.

“Böylece seninle ben uçarak cennete yükseliriz.”

Sözleri kızları kahkahaya boğmuştu. Halime öfkeden ve utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde ayağa fırlayıp kapıya doğru koşmaya kalktı ama Meryem onu kolundan yakaladı.

Sonrasında hep birlikte onu rahatlatıp, yeniden cesaretlendirmeye koyuldular. Yavaş yavaş da olsa sakinleşip, gözyaşlarını sildi. Adi şiir sanatının ağır ağır tomurcuklanan bir çiçeğe benzediğini ve ancak çok büyük çabalarla olgunlaşabileceğini izah etti. Bu yüzden de ilk seferinde başarısız olduğu için umutsuzluğa kapılmasının manası yoktu. Sonra kızlara devam etmesini söyledi. Ama çoğunun aklına bir şey gelmiyordu. Yalnızca Fatma’yla Zeynep’[1] atışmayı devam ettiriyordu.

Fatma, “Halime, öğrenmek için iyi dinle.”

Zeynep, “Fatma, öğreneceği bir şey yok ki senin sözünle.” Fatma, “Neden bilgim seni rahatsız ediyor ki böyle?”

Zeynep, “Saçmalama, sınırlarını bil, bin düşün bir söyle.” Fatma, “Anladım, öfkelendiriyor seni dürüstçe söylediklerim yüreğimle.”

Zeynep, “Hiç de değil. Bilmelisin ki yalnızca kızdırıyorsun had bilmezliğinle.”

Fatma, “Had bilmezlik beslenir bazen güzellikten. Ama elbette sen bulamazsın teselli çirkinliğinle.”

Zeynep, “Bana mı söylüyorsun bunları? Baksana aşın yemekten geldin ne hale?”

Fatma, “Bak bu güzeldi işte. Ne yani takdir mi etmeli herkes senin gibi geleni bir deri bir kemik şekle.”

Zeynep, “Asla. Ama güldürüyor böyle Öfkelenmen gerçekten tüm yüreğinle.”

Fatma, “Ah, sahi mi? Peki nasıl karşılık vermeli çıldırtırsan eğer yalan sözlerle?”

Zeynep, “Sanıyorsun ki saldırarak kurtulacaksın böyle sert ifadelerle.”

“Bu kadar yeter, güvercinlerim,” diye müdahale etti Adi. “Etkileyici beyitlerinizle birbirinizi yeterince kızdırdınız. Aynı zamanda özlü söz söylemeyi öğrendiğinizi de gösterdiniz. Güzelce tartıştınız, saldırdınız, sözlerinizle adeta boğuştunuz. Hançer gibi saplanan sözleriniz sanki dans ezgileri yarattı. Ama artık sataşmayı bitirip barışın. Zarafeti ve söz sanatlarını yeteri kadar öğrendiniz. Şimdi hep birlikte yemek odasına gidebilirsiniz.”

İçten bir tavırla selam verip sınıftan çıktı. Onun çıkışının ardından kızlar da adeta birbirleriyle yarışarak yemek odasına koşuştular.

Yemek masası kurulmuştu bile. Yiyecekleri üç hadım getiriyordu. Hamza, Talha ve Sühal. Halime böylece kendilerine burada hizmet eden toplam yedi hadım olduğunu anlamış oldu. Daha önce tanıştığı iki öğretmenle şu an hizmet eden üç hadım dışında bahçe bakımıyla görevli Muad ve Mustafa adlı iki görevli daha vardı. Mutfak aslında Apama tarafından yönetiliyordu. Hamza, Talha ve Sühal’se onun yardımcılarıydılar.

Bu üçü daha çok ev işlerinden sorumluydu. Temizlik, derleyip toplama, silip süpürme onların işiydi. Hadımlara Apama’yla birlikte bahçenin hendeklerle ayrılmış bir bölümü tahsis edilmişti. Hep birlikte kendilerine ait bir evde yaşıyorlardı. Apama’nınsa diğerlerinden ayrı bir evi vardı.

Tüm bu ayrıntılar Halime’nin merakını daha da artırıyordu aslında. Ama Meryem’in yanındayken tek bir soru sormaya bile cesaret edemiyordu. Sara’yla yalnız kalacakları zamanın gelmesini iple çekiyordu.

Sıradan bir yemeğin bile ziyafeti andım oluşu Halime’yi çok şaşırtmıştı. Sofra, pişince mis gibi et sularını salmış körpe av kuşları, envai çeşit sebze, omlet, peynir, ekmek, içi meyve dolu ballı çöreklerle donatılmıştı. Ve tüm bunlara ilaveten içince Halime’nin başını tuhaf biçimde döndüren bir içecek vardı.

“Şarap bu,” diye fısıldadı Sara ona. “Seyduna içmemize izin veriyor.”

Yemekten sonra birlikte odalarına çekildiler. Nihayet yalnız kalmışlardı. Halime, “Peygamberin yasağına rağmen Seyduna

şaraba nasıl izin verebiliyor ki?” diye sordu.

“O verebilir. Sana Allah’tan sonra onun geldiğini söylemiştim ya. O yeni peygamber.”

“Bana Seyduna’yı Meryem’le Apama dışında kimsenin görmediğini söyledin.”

“En güvendiği adam olan Adi dışında. Ama Adi’yle Apama birbirlerine tahammül edemezler. Aslında Apama hiç kimseye tahammül edemez. Gençken çok güzelmiş. Şimdi bu güzelliğinden eser kalmadığı için sıkıntılı.”

“Gerçekte kim o?”

“Şşşş. Korkunç bir kadındır. Aşkın tüm gizemlerini bilir. Seyduna bize öğretmesi için getirdi onu buraya. Gençken çok aşığı olduğunu söylerler.”

“Ne diye bu kadar çok şey öğrenmek zorundayız ki?”

“İşte bunu ben de bilmiyorum. Ama sanırım bizi Seyduna’ya hazırlıyorlar.”

“Onun haremine mi seçildik yani?”

“Belki. Ama şimdi sıra sende. Söyle bakalım beni seviyorsun değil mi artık?”

Bu soru Halime’nin kaşlarım çatmasına neden oldu. Öğrenmesi gereken bunca önemli şey varken Sara’nın durup durup böyle saçına sapan bir şeyi soruyor olmasına kızıyordu. Yatağına sırt üstü uzanıp, gözlerini tavana dikti.

Yatağın kenarına ilişen Sara da gözlerini ona dikti. Sonra aniden eğilip onu ihtiraslı öpücüklere boğdu.

İlk anda Halime en ufak bir tepki vermedi. Ama bu öpücükler giderek rahatsız edici bir hal almaya başlayınca Sara’yı iterek uzaklaştırmak zorunda kaldı.

“Seyduna’nın bizimle ilgili planlarını öğrenmek istiyorum,” dedi.

Sara soluk soluğa doğrulup, saçlarım düzeltmeye koyuldu. Sonra da, “Ben de isterim bunu, ” diye karşılık verdi. “Ama kimse bu konuda konuşmuyor. Bizim sormamıza da izin verilmiyor. ”

“Sence buradan kaçmanın bir yolu var mı?”

“Aklını mı kaçırdın sen? Daha geleli ne kadar oldu ki? Apama sakın duymasın! Kayalıkların üzerindeki kaleyi görmedin mi? Buradan tek çıkış orası. Buna cüret edenin de vay haline!”

“Kimin kalesi orası?”

“Kimin mi? Etrafta gördüğün her şey, bizler de dâhil olmak üzere, Seyduna’ya aittir,”

“Seyduna kalede mi yaşıyor?”

“Bilmiyorum. Belki.”

“Sanırım yaşadığımız bu bölgenin adını da bilmiyorsun değil mi?” “Bilmiyorum. Çok fazla soru soruyorsun. Bu soruların cevaplarının çoğunu Apama’yla Adi’nin bile bildiğini sanmam. Belki bir tek Meryem biliyor olabilir.”

“Neden sadece Meryem?”

“Onların birbirlerine çok yakın olduklarım söyledim ya sana.” “Yanı ne demek bu?”

“Karı koca gibiler yani.”

“Sana kim söyledi?”

“Şşşş. Biz kızlar keşfettik.”

“Anlamıyorum.”

“Elbette anlayamazsın. Daha önce hiç harem hayatı yaşamamışsın ki.”

“Sen yaşadın mı?”

“Evet, tatlım. Nasıl bir şey olduğunu bir bilsen. Efendimin adı Şeyh Muaviye’ydi. Başlarda onun kölesiydim. On iki yaşındayken beni satın almıştı. Sonrasındaysa gözdesi oldum. Yatağımın kenarına oturur, bana şimdi tıpkı benim sana baktığım gibi bakardı. Güzel kara kedim diye çağırırdı beni. Bana âşıktı. Bunun nasıl bir şey olduğunu keşke sana anlatabilsem. Muhteşem bir adamdı. Diğer karıları beni kıskanıyordu. Ama içlerinde en çok beni sevdiği için hiçbir şey yapamıyorlardı tabii. Kıskançlık ve öfkeleri yüzünden gün geçtikçe daha yaşlı daha çirkin bir hale bürünüyorlardı. Çıktığı seferlere beni de götürürdü. Günün birinde düşman bir kabilenin saldırısına uğradık. Adamlarımız müdafaa hattını oluşturana dek saldırganlar beni yakaladılar. Basra pazarında şimdiki sahibimize sattılar. Çok ama çok üzgündüm.”

Ağlamaya başladı. Gözyaşları Halime’nin yanaklarına, göğsüne damlıyordu.

“Üzülme, Sara. Burada her şey gayet iyi.”

“Eğer beni birazcık olsun seveceğine emin olsam kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Muaviye’m o kadar yakışıklıydı ki. Beni de ne çok severdi!”

“Seni seviyorum, Sara,” dedi Halime öpmesine izin vererek. Ardından da yeniden sorulara döndü.

“Meryem de herhangi bir haremde bulunmuş mu?”

“Evet, ama onunki farklıymış. Prenses gibiymiş orada. Uğruna iki adam can vermiş.”

“O zaman buraya neden gelmiş ki?”

“Kocasının akrabaları, sergilediği sadakatsizliğin öcünü almak için onu satmışlar. Çünkü onun yüzünden bütün aile büyük utanç yaşamış.”

“Neden sadakatsizlik etmiş?”

“Bunu sen henüz anlayamazsın, Halime. Onun için doğru kişi değilmiş diyelim.”

“Adam onu sevmemiş demek ki.”

“Ah, hem de nasıl sevmiş. Zaten ölümüne de bu sevgisi neden olmuş.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Buraya geldiğinde bize o anlatmıştı.”

“O senden önce gelmedi mi buraya?”

“Hayır. Fatma, Cada, Safiye ve ben geldik. Meryem bizden sonra geldi. O zamanlar hepimiz eşittik. Bize sadece Apama emir veriyordu.”

“Madem öyle Meryem, Seyduna’yla nasıl tanıştı?”

“Bunu gerçekten ben de bilmiyorum. Seyduna bir peygamber. Belki de her şeyi görüp biliyordur. Günün birinde birini gönderip onu yanına çağırttı. Meryem bize bir şey anlatmasa da hepimiz durumu anlamıştık. O andan itibaren de eşitliğimiz sona erdi. Bize bazen Apama’nınkilerle bile çelişen emirler vermeye başladı. Gücü her geçen gün arttı. Şimdi Apama bile ona itaat etmek zorunda. Ve bundan da ziyadesiyle nefret ediyor elbette.”

“Tüm bunlar çok tuhaf.”

İçeri giren Zeynep makyaj masasına yönelip saçlarını tarayıp, makyaj yapmaya koyuldu.

“Gitme zamanı, Halime,” dedi. “Şimdiki ders Apama’nın. Ne yap et derse geç kalma. Bunlarla yanaklarına biraz kırmızı, kaşlarına da siyah sür. Bir de Meryem’in sana vermem için gönderdiği gül suyundan sürün. Hadi kalk, çabuk ol.”

Zeynep’le Sara hazırlanmasına yardım ettiler. Sonra da birlikte sınıfa gitmek üzere odadan çıktılar.

Apama içeri girdiğinde Halime gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ama yaşlı kadının bakışlarıyla içeri girdiği anda oluşan sessizlik onu hareketlerine dikkat etmesi için uyarıyordu.

Yaşlı kadın çok garip biçimde süslenmişti. İri kemikli bacaklarına, siyah ipekten bol bir şalvar geçirmişti. Kenarları altın ve gümüş işlemelerle bezeli kırmızı bir yelek giymiş, başındaki sarı türbanına uzunca bir kuş tüyü iliştirmişti. Kulaklarında uçları mücevherlerle süslü büyük altın halka küpeler vardı. Boynuna iri incilerden yapılmış oldukça uzun bir kolyeyi birkaç kez dolayarak takmıştı. Kollarındaki bileziklerle ayağındaki halhal müthiş derecede göz alıcıydı. Ama tüm bu güzel şeyler aslında yalnızca onun çirkinliğiyle ihtiyarlığını daha bir ön plana çıkarmaktan başka işe yaramamıştı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de dudaklarıyla yanaklarını alev kırmızısına, gözleriniyse siyaha boyamıştı. Bu haliyle adeta canlı bir korkuluğu andırıyordu. El işaretiyle kızlar yerlerine oturdular. Gözleri Halime'yi arıyordu. Önce alaycı bir tavırla gülüp, ardından da sert bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Aferin, ufaklığı güzelce giydirip süslemişsiniz. Şimdi onu insanlara sanki hayatında boğa görmemiş bir düve gibi boş gözlerle bakmaktan vazgeçirmemiz gerek. Kulaklarım dört aç ve bir şeyler öğrenmeye çalış. Ve bir an bile arkadaşlarının analarının karnından her şeyi bilerek doğduklarını düşünme. Evet, bazıları sınıfıma gelmeden önce haremlerde bulunmuşlar ama hiçbiri aşk sanatının ne denli çetin bir şey olduğu hususunda bilgi sahibi değildi.

Hindistan'da, memleketimde, bu işe çok küçük yaşlarda başlanılır. Bilge birinin dediği gibi hayat çok kısa ve öğrenecek de çok şey var. Zavallı şey, erkek nedir bilir misin sen? Seni dün bahçelerimize getiren o aşağılık siyahi herifin neden gerçek bir erkek olmadığını biliyor musun? Konuş!"

Halime tir tir titriyordu. Umutsuzca, yardım dilenircesine etrafına bakındı. Ama kızların hepsi başlarım eğmiş yere bakıyorlardı.

"Dilini yuttun galiba cahil şey," diye çıkıştı yaşlı kadın. "Pekâlâ, ben açıklayayım sana o zaman."

Sonra bir tür şeytani zevkle kadın erkek ilişkilerini açıklamaya girişti.

Halime müthiş utanıyor, nereye bakacağını bilemiyordu.

"Şimdi anladın mı, ufaklık?" diye sordu sonunda.

Halime başını belli belirsiz oynatsa da aslında anlatılanların ancak yarısını işitmişti. İşittiklerinden de pek bir şey anladığına emin değildi.

"Yüce Allah bilgeliğini sizin gibi kaz kafalılara aktarmam için bizatihi beni görevlendirdi," diye bağırdı birdenbire. "Bu küçük

çekirgeler acaba sahipleri ve sevgililerini tam manasıyla tatmin edebilmek için ne kadar çok bilgiye ve beceriye sahip olmaları gerektiğinin farkındalar mı? Çalışmak, çalışmak ve daha çok çalışmak! Ancak o sayede hedefinize ulaşabilirsiniz. Çok şükür ki takdiri ilahi sayesinde utanç içinde yaşama tehlikesinden kurtulup, gençliğinizin zindeliğini aşk sanatıyla birleştirme fırsatı buldunuz. Erkek kadının binlerce farklı melodiyle çalması gereken bir arpa benzer. Aman, eğer kadın beceriksiz bir aptalsa ne korkunç sesler çıkar bu çalgıdan! Ama bir de kabiliyetliyse, bir şeyler öğrenmişse, hünerli elleriyle enstrümanından daha önce işitilmedik ezgiler çıkartmayı başarabilir. Cahil maymunlar! Size verilen enstrümandan herkesin düşündüğünden daha fazla ses çıkartmayı istemek temel amacınız olmalı. Allah beni yeteneksizlerin çıkardığı iğrenç sesleri duymakla cezalandırmasın bir daha." Sonra yüksek sanatlar olarak adlandırdığı ve Halime'nin boynundan kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilmesine neden olan bildiklerini en ince detaylarıyla anlatmaya koyuldu. Halime utanıyor ama kendisini dinlemekten de alıkoyamıyordu. Çok meraklanmıştı. Eğer Sara'yla yalnız olsalardı ya da en azından utanmasına en çok sebebiyet veren kişi Meryem şu an orada olmasaydı Apama'nın anlattıklarını eğlenceli bile bulabilirdi. Ama o an gözleri yerde, nedenini bilemediği tuhaf bir suçluluk duygusu içinde kıvranıyordu.

Apama sonunda sözlerini bitirdi. En ufak bir şey söylemeden, hatta kimsenin yüzüne bile bakmadan sınıftan çıktı. Kızlar da onun ardından koşarak bahçeye dağıldılar. Sara, Meryem'e yaklaşmaya cesaret edemeyen Halime'ye yöneldi.

Ama Meryem, Halime'nin bir şey yapmasına gerek kalmadan ona seslendi. Elini beline doladı. Patikada birlikte yürümeye koyuldular. Sara da adeta bir gölge gibi peşlerindeydi.

"Buradaki hayat tarzımıza alışabildin mi?" diye sordu Meryem.

"Her şey tuhaf ve yeni geliyor bana," diye karşılık verdi Halime.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yoktur umarım."

"Hayır, hem de hiç. Çok sevdim. Sadece anlayamadığım çok şey var."

"Sabırlı ol, güzelim. Her şeyi zamanla öğreneceksin."

Halime başını Meryem'in omzuna dayarken bir an için Sara'yla göz göze gelince gülümsemek zorunda kaldı. Sara'nın yüzündeyse acı dolu bir kıskançlık seziliyordu.

Beni seviyorlar diye düşündü. Bu düşünceyle kalp atışları hızlanmıştı.

İlerledikleri patika çalılıkların arasında ilerleyip sonunda aşağıdaki yalçın kayalıklara doğru büyük bir gürültüyle akan nehrin yanında son buldu. Halime, bahçeler bu kayalıkların ortasına kurulmuş olmalı diye geçirdi içinden.

Aşağıda, nehir kenarında güneşlenen kertenkelelerin sırtları zümrüt gibi parlıyordu.

“Bak ne kadar güzeller,” dedi Meryem.

“Iyy, bakamam. Çok tehlikeli.”

“Neden?”

“Kızlara saldırırlar.”

Meryem’le Sara aynı anda gülümsedi.

“Kim söyledi bunu sana, çocuk?”

Halime bir kez daha saçma sapan konuşuyormuş gibi bir izlenim uyandırmaktan çok korkuyordu. Bu yüzden sözcüklerini seçerek konuşmaya başladı.

“Eski sahibim, ‘erkeklere dikkat et’ derdi. ‘Eğer duvardan atlayıp bahçeye girerlerse hemen kaç. Giysilerinin altına kertenkele veya yılan saklarlar. Yaklaşınca da ısırması için üzerine salarlar.”’ Meryem’le Sara kahkahalara boğulmuştu. Sara gözleriyle Halime’yi adeta yiyordu. Meryem de dudaklarını ısırarak sakinleşmeye çalışıp, “Burada öyle kötü erkekler yok,” dedi. “Hatta kertenkelelerimiz bile son derece uysaldırlar. Şimdiye dek kimseye bir zararları dokunmadı.”

Sonra ıslık çalmaya başladı. Kertenkeleler sanki kendilerine seslenilmişçesine başlarını çevirdiler.

Halime kendini daha güvende hissedebilmek için Meryem’le Sara’ya sarıldı. “Haklısın. Çok güzeller.”

Bir kayanın arasından çatal dilli küçük bir kafa uzandı. Halime korkudan donakalmıştı. Kafa yükseliyor, boynu da uzuyordu. Meryem’in ıslığına cevap veren büyük, sarımtırak bir yılandı bu. Kaya çatlağının arasından ağır ağır çıkıyordu.

Kertenkeleler dört bir yana dağıldılar. Halime çığlığı bastı. Meryem’le Sara’yı uzaklaşmaları için çekiştiriyordu ama onlar kıllarını bile kıpırdatmadılar.

“Korkma, Halime,” dedi onu sakinleştirmeye çalışan Meryem. “Bu bizim iyi bir dostumuzdur. Ona Peri adını taktık. Ne zaman ıslık çalsak küçük yuvasından çıkar gelir. Hiçbirimize en ufak bir zararı

bile olmadı. Zaten bu bahçelerde tüm hayvanlarla dostuz. Dışarıyla alakamızı tamamen kestik. Burada birbirimizle bütünleşerek huzur içinde yaşıyoruz."

Halime rahatlamıştı ama yine de buradan uzaklaşmak istiyordu. "Hadi gidelim, lütfen," diye yalvardı.

Gülseler bile yine de onu kırmadılar.

"Bu kadar korkak olma," diye çıkıştı Meryem bir süre sonra. "Bak hepimiz seni çok seviyoruz."

"Başka hayvanlar da var mı?"

"Çok. Bahçelerden birinde büyük bir hayvanat bahçemiz bile var. Ama oraya ancak kayıkla gidilebilir. Müsait bir zamanda istersen Adi veya Mustafa seni oraya götürür."

"Bu çok hoşuma gitti. Burası çok büyük demek ki."

"O kadar büyük ki kaybolursan yolunu bulana dek açlıktan ölebilirsin."

"Aman! Öyleyse bundan sonra bir daha asla hiçbir yere yalnız gitmeyeceğim."

"O kadar da kötü değil. Bizim yaşadığımız bahçe aslında bir tarafı nehir diğer üç tarafıysa hendeklerle çevrili bir ada. O kadar da büyük değil. Yani eğer suyu geçmeye kalkmazsan kaybolma tehlikesi de olmaz. Ama şu kayalıkların ardında vahşi leoparların cirit attığı büyükçe bir orman var."

"Peki, bu derece uysal Ehrimen'i nereden buldunuz?"

"O ormandan. Yakın zamana kadar tıpkı bir kedi yavrusuna benziyordu. Onu keçi sütüyle besledik. Hâlâ da ona et vermiyoruz. Bu yüzden de yabanileşmedi. Mustafa getirmişti onu bize." "Mustafa'yı tanımıyorum."

"Bütün hadımlar gibi o da iyi bir insandır. Eskiden meşhur bir prensin meşalecisiymiş. Ama iş çok zor olduğundan kaçmış. Şimdi Muad'la birlikte bahçelerin bakımından sorumlular. Neyse bu kadar yeter. Sınıfa dönme zamanı geldi. Fatma'yla Züleyha bize musiki dersi verecekler."

"Ah, bunu sevdim işte!"

Musiki dersi tüm kızların ilgisini çekiyordu. Meryem onları bütünüyle serbest bırakmıştı. Kızlar sürekli yer değiştirip, Tatar flütü çalıyor, arp ve udun tellerine dokunuyor, Mısır gitarıyla oynuyorlardı. Besteler yapıyor, bir ağızdan söylüyor, birbirlerini eleştirip tartışıyorlardı. Bu sırada Fatma'yla Züleyha da dikkatleri çekmek için

boş yere çırpınıp duruyordu. Sonra pes edip onlar da özgürlüğün tadını çıkartıp gülerek, hikâyeler anlatmaya koyuldular.

Sara bir kez daha Halime'nin yanına sokuldu.

"Sen Meryem'e âşıksın. Gözlerimle gördüm."

Halime omuz silkti.

"Bunu benden gizleyemezsin. Kalbini okuyorum senin."

"Ee, ne olmuş?"

Sara'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Beni seveceğine söz vermiştin."

"Sana hiçbir söz vermedim."

"Yalan söylüyorsun! Söz verdiğin için sana bu kadar çok güvendim."

"Artık bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum." Herkes susmuştu. Sara'yla Halime dönüp, dinlemeye koyuldu. Fatma elinde gitarıyla şarkı söylemeye başlamıştı. Güzel, eski, hasret dolu şarkılar.

Halime adeta kendinden geçmişti.

"Bana bu şarkının sözlerini yazmalısın," dedi Sara'ya.

"Yazarım. Eğer beni seversen."

Onu kendine çekmeye kalktı ama Halime elini itti.

"Rahatsız etme beni şimdi. Dinlemek istiyorum."

Dersten sonra sınıfta kaldılar. Herkes kendi işiyle uğraşıyordu. Kimi dikiş dikiyor, kimi nakış işliyordu. Bazılarıysa yansını dokudukları kilimin başında kaldıkları yerden devam etmek üzere toplanıyorlardı. Birkaç tanesiyse çıkrıkların başına geçip yün eğirmeye koyulmuştu. Sıradan şeylerden, önceki yaşantılarından, erkeklerden ve aşktan bahsediyorlardı. Meryem elleri arkasında etrafta dolaşıp, etrafı kolaçan ederek yapılanları denetliyordu.

Halime düşünceliydi. Henüz ona yapması gereken bir iş verilmemişti. Önce bir konuşmaya kulak kabarttı. Sonra da bir başkasına. Nihayetinde dikkatini Meryem'e yöneltti. Eğer gerçekten de Seyduna'yla bu derece yakınsa aralarında neler geçiyordu? Meryem haremdeyken Apama'nın anlattığı şeyleri mi yapıyordu? Buna inanamıyordu. Bu çirkin düşünceleri aklından atmaya, kendini bu tür şeylerin gerçek olamayacağına inandırmaya zorladı. Akşam yemeklerini güneş batmadan hemen önce yediler. Sonra da yürüyüşe çıktılar. Güneşin batışıyla bahçeler birden zifiri karanlığa bürünmüş, gökte ilk yıldızlar belirmeye başlamıştı.

Halime, Sara ve Zeynep'le el ele yürüyor, onlarla fısıltıyla konuşuyordu. Önlerindeki yabancı ve bir o kadar da tuhaf manzara uzayıp giderken nehrin sesi de giderek artıyordu. Halime aynı anda farklı türden duyguların etkisi altındaydı. Aynı anda hem hüzünlendiğini hem de mutlu olduğunu hissediyordu. Sanki tuhaf, büyülü bir dünyada yitip gitmiş küçücük bir yaratıktı. Gördüğü her şey ona gizemli geliyor, gördüklerini kavramakta bir hayli sıkıntı çekiyordu.

Çalılıkların arasında bir ışık titreşir gibi oldu. Küçük bir ateşin kendilerine doğru yaklaştığını görünce Halime arkadaşlarına sımsıkı sarıldı. Ateş giderek yaklaştı, yaklaştı. Sonunda ateşin elindeki meşaleden geldiği anlaşılan adam tam karşılarında durdu.

“Bu Mustafa,” dedi Sara. “Bahçe bekçisi.”

Yuvarlak yüzlü Faslı'nın üzerinde ayaklarına dek uzanan rengârenk bir cübbe vardı. Beline de kalınca bir kuşak bağlamıştı. Kızları görünce içten bir ifadeyle gülümsedi.

“Demek dün rüzgârın getirdiği yeni, küçük kuş bu,” dedi cana yakın bir tavırla Halime'ye bakarak. “Ne kadar küçük, narin bir yaratık!”

Meşalenin titreşen ışığında karanlık bir gölge dans etmeye başladı. Devasa bir pervane böceği ateşin etrafında uçuşuyordu. Hep birlikte giderek alevlere daha çok yaklaşan böceği izlemeye koyuldular. Böcek kısa bir süre sonra yukarı doğru yönelip karanlıkta kayboldu. Ama hemen ardından geri dönüp bu kez daha hızlı dönmeye başladı. Çizdiği daireler her seferinde biraz daha daralıyordu. Nihayetinde kanatlan ateşe kapıldı, işitilen bir çıtırtının ardından böcek kayan bir yıldız misali yere düştü.

“Zavallı şey,” diye bağırdı Halime. “Ama neden bu kadar aptal ki?”

“Allah ona ateşe saldırma tutkusu vermiş,” dedi Mustafa. “İyi geceler.”

“Çok garip,” diye mırıldandı Halime, daha çok kendi kendine konuşurcasına.

Odalarına dönüp giysilerini çıkardılar ve yataklarına girdiler. Halime gün boyu yaşadıklarını düşünüp duruyordu. Komik Adi'nin şairane konuşması, kıvrak dans hocası Asad'ın hareketleri, süslü Apama'nın edepsiz öğretileri, Meryem'in gizemli tavırları, kızların ve hadımların davranışları aklından çıkmıyordu. Kendini bildi bileli uzak diyarları, mucizevi maceraları düşleyen Halime böylesi bir yerdeydi işte.

“Güzel,” dedi kendi kendine ve uyumaya çalıştı.

Tam o sırada birisinin yavaşça kendisine dokunduğunu fark etti. Tam avazı çıktığı kadar bağıracaktı ki kulağına fısıltıyla konuşan Sara’nın sesi geldi.

“Sesini çıkartma, Halime! Zeynep uyanmasın.”

Yorganın altına girip, yanına yattı. ,

“Sana bunu istemediğimi söyledim,” dedi Halime, tıpkı Sara gibi fısıldayarak. Ama Sara’nın onu öpücüklere boğuşuyla adeta nutku tutulmuş gibi kalakaldı.

Sonunda biraz olsun uzaklaşmayı başardı. Sara onu ikna etme çabasıyla kulağına aşk sözleri fısıldıyordu. Halime arkasını dönüp, elleriyle kulaklarını kapatıp hemen uykuya daldı.

Sara ne yapacağını bilmez haldeydi. Şaşkın bir halde kalkıp yatağına döndü.

2

Halime'nin tuhaflıklarla dolu yeni bahçelere ulaştığı sıralarda küçük, siyah eşeğiyle genç bir adam da aynı yere varmak üzere geniş askeri yolda ilerlemeye koyulmuştu. Ancak genç adam tam ters yönden, batı istikametinden geliyordu. Boynundaki muskayı çıkartıp, başına erkeklere has sarığı dolayalı çok zaman geçmiş olamazdı. Çenesinde tüyler daha yeni yeni belirmeye başlamıştı. Yaşam dolu gözlerindeyse hâlâ çocuksu bakışlar olduğunu söylemek mümkündü. Hamedan'la eski başkent Rey şehirlerinin hemen hemen ortalarında bir yerde kalan Sava kasabasından geliyordu. Seneler önce, Sava'da, büyükbabası Tahir görünüşte şehit Ali'yi saygıyla yâd etmek ama aslında Selçuk hükümranlığına karşı faaliyette bulunmak gayesiyle İsmaili adıyla maruf küçük bir tarikat kurmuştu. Ama İsfahanlı eski bir müezzinin cemaate kabul edilmesinden kısa bir süre sonra gizli toplantı basılmış, tarikat mensupları hapsedilmişti. Sonrasında da doğal olarak kendilerini ihbar edenin müezzin olduğuna dair genel bir kanı oluşmuştu. Müezzin takip edilmiş ve tahminlerin doğru çıktığı anlaşılmıştı. Gizlice onu idam cezasına çarptırıp idam ettiler. Bunun üzerine derhal tarikat lideri Tahir tutuklanıp, sonrasında da baş vezir Nizamülmülk'ün talimatıyla boynu vurularak idam edildi. Geri kalan tarikat üyeleri panik içinde ortadan kaybolunca Sava'daki İsmaili tarikatının faaliyetlerinin de sona erdiği düşünüldü.

Tahir'in torunu büyüyüp, yirmi yaşına geldiğinde babası ona tüm hikâyeyi anlattı. Sonra da ona yola koyulmak üzere hazırlıklara başlamasını emretti. Sonra bir gün onu kasabalarındaki yüksekçe bir yere çıkartarak çok uzaklardaki Demavend Dağı'nın adeta sonsuzluğa doğru yükselirmiş gibi duran karla kaplı zirvesini işaret etti.

“Oğlum Avni, Tahir’in torunu,” dedi. “Demavend Dağı’nın zirvesine doğru giden yola düş artık. Rey kentine ulaşınca Sultanların Nehri’ni, yani Şahrud’u sor. Nehri doğduğu yere dek izle. Sonunda yalçın kayalıklarla dolu sarp bir araziye ulaşacaksın. Orada Kartal Yuvası anlamına gelen Alamut isimli bir kale göreceksin. Orası senin büyükbaban, benim babam Tahir’in eski bir dostunun İsmaili öğretisini devam ettirdiği yerdir. Ona kim olduğunu söyle ve hizmetine gir. Ancak bu şekilde büyükbabanın intikamını alabilirsin. Arkandan çok hayır dua edeceğim.” ‘ ‘

Tahir’in torunu hilal biçimli kılıcı kuşanıp babasını hürmetle selamlayıp eşeğine bindi. Rey kentine en ufak bir sorunla karşılaşmadan ulaştı. Oradaki bir handa Şahrud’a giden en kısa yolu sordu.

Hancı, “Ne işin var ki senin Şahrud’da?” diye merakla sordu, “Eğer böylesine masum bir yüzün olmasa senin de tüm kâfir köpekleri çevresine toplayan dağlardaki o lidere katılmak isteyen biri olduğundan şüphe ederdim.”

“Neden bahsettiğinizi anlamadım,” diye yalandan şaşırdı Tahir’in torunu. “Sava’dan geliyorum. Babamın Buhara’dan gönderdiği kervanı karşılayacaktım burada. Ama anlaşılan erken gelmişim.” “Kentten çıkınca Demavend Dağı’nı sağına al. Doğudan gelen kervanların kullandığı eski yoldan hiç ayrılmazsan doğruca nehre ulaşırsın.”

Tahir’in torunu ona teşekkür edip yeniden eşeğine bindi. İki günlük yolculuktan sonra uzaklardan su çağıltısı işitmeye başlamıştı. Yoldan ayrılıp nehre doğru yöneldi; kısa bir süre sonra da, kumlu, sık ağaçlarla kuşatılmış çok daha dar bir arazide ilerlemeye koyuldu. Arazi giderek dikleşiyor, suyun sesi de artıyordu.

Yarı uyur halde ağır ağır ilerlemeyi sürdürürken aniden bir grup atlı tarafından çevresi kuşatıldı. Atlılar öylesine aniden ortaya çıkmışlardı ki Tahir’in torunu ilk anda kılıcını çekmeyi akıl bile edememişti. Neden sonra kılıcına uzandığındaysa artık iş işten geçmişti. Yedi sivri uçlu mızrak ona doğru çevrilmişti bile. *Korkmak utanç verici bir şey* diye düşündü. Ama böylesine üstün bir güç karşısında ne yapabilirdi?

Atlıların komutanı, “Ne geziyorsun buralarda, ufaklık?” diye çıkıştı. “Alabalık mı avlıyorsun? Yalnız dikkat et de oltanın ucu kendi boğazına takılmasın! ”

Tahir’in torunu ne yapacağını bilmez haldeydi. Eğer bunlar sultanın adamlarıysa gerçeği söylemeye kalktığı anda sonunu hazırlamış olurdu. Ama İsmaili tarikatındansalar ve ağzını açmadan böyle durmayı sürdürürse onu casus sanabilirlerdi. Elini kılıcının sapından çekip askerlerin yüzlerine sessizce bakarak bir cevap bulmaya çabaladı.

Komutan adamlarına göz kırptı.

“Bana öyle geliyor ki aslında, hiçbir zaman kaybetmediğin bir şeyin peşindesin sen, ufaklık?” Sonra eyeriyle üzengisi arasından bir şey aldı. Ucunda Ali taraftarlarının simgesi olan beyaz bir bayrağın dalgalandığı küçük bir sopaydı bu.

Ya bu bir tuzaksa diye düşündü Avni. “Riske girmekten başka çarem yok,” dedi kendi kendine. Eşeğinden inip ellerini komutanın kendisine doğru yönelttiği bayrağa doğru uzattı. Ardından da bayrağı hürmetle alnına götürdü.

“İşte şimdi oldu!” dedi komutan. “Alamut Kalesi’ni arıyorsun sen. O vakit bizimle gel.”

Atını Şahrud boyunca uzayıp giden yola yöneltti. Tahir’in torunu da eşeğine yeniden binip peşlerine takıldı. Askerler de hemen arkalarından ilerliyordu.

Dağ silsilesine giderek yaklaşıyorlardı. Şahrud Nehri’nin giderek kükremeye dönüşen sesi kulaklarında yankılanıyordu. Sonunda sarp kayalıklarla kuşatılmış derin bir uçuruma ulaştılar. En sonda tepesinde beyaz bir bayrağın dalgalandığı bir gözetleme kulesi göze çarpıyordu. Uçurumun aşağısındaysa dümdüz uzanan bir vadi vardı.

Komutan atını dizginleyip diğerlerine de yanında durmalarını emretti. Kuleye elindeki bayrağı salladı. Karşı taraftan da her şeyin yolunda olduğu anlamına gelen aynı işareti aldı.

Serin ve karanlık vadiye yöneldiler. Aşağı doğru inen, kayalıklarda oyularak açılan yol oldukça dardı ama gayet iyi durumdaydı. Aşağı indiklerinde komutan durup, eliyle ilerisini işaret etti.

Tahir’in torunu az ileride karanlık dağların arasında adeta rüya âleminden fırlayıp gelmiş gibi gözüken bembeyaz iki yüksek kuleyi gördü. Arkadan vuran güneş ışığında bu kuleler pırıl pırıl parlıyordu.

“Burası Alamut,” dedi komutan ve ileri atıldı.

Dağlık arazide kuleler bir kez daha gözden kayboldu. Bir süre daha nehir boyunca ilerlediler. Sonra birdenbire büyük bir açıklığa ulaştılar. Tahir’in torunu şaşkınlık içindeydi. Önünde devasa bir uçurumun karşı tarafında kayalıklara oyulmuş muhteşem bir kale

vardı. Şahrud burada adeta kaleyi kucaklarcasına iki kola ayrılıyordu. Kale arka tarafa doğru giderek yükselen müthiş bir yapıydı. Dört yanında da birer kule vardı. Arka taraftaki kuleler ön taraftakilerden bir hayli yüksekti. Bu aşılması güç uçurumun sonundaki kalenin surlarıyla nehir vadi yönünden buraya girilmesini imkânsız hale getiriyordu.

Burası Rudbar bölgesindeki elli kaleden en görkemlisi olan Alamut Kalesi'ydi. Bir zamanlar Deylem kralları tarafından inşa edilen bu kalenin zapt edilemez olduğu söylenirdi.

Komutanın işaretiyle karşı taraftan demir zincirlere asılı devasa büyüklükte bir köprü ağır ağır indirilmeye başlandı. Atlılar bu köprünün üzerinden haşmetli kulelerin yanından geçerek kaleye girdiler.

Şimdi birbirlerine taş merdivenlerle bağlı, hafifçe yükselen üç avlunun ön tarafındaki geniş açıklıktaydılar. Duvarların arkasındaysa uzun kavak ve çınar ağaçlan göze çarpıyordu. Ağaçlarla kuşatılmış bu doğal otlakta atlar, eşekler ve katırlar dolaşıyordu. Çitlerle çevrelenmiş ayrı bir bölümdeyse sakin sakin geviş getiren develer vardı. Yan taraflarda ahır, asker barınağı, harem binaları ve başka amaçlar için kullanılan yapılar bulunuyordu.

Tahir'in torunu içeri girdiğinde etrafta müthiş bir koşturmaca olduğunu görmüştü. Şaşkınlıkla çevresine bakındı. Orta avluda talim yapan birkaç askeri birlik vardı. Sert emirleri, kılıç ve kalkan seslerini duyabiliyordu. Zaman zaman at kişnemeleri, eşek anırmaları da duyuluyordu.

Bir başka grup da duvarları güçlendiriyordu. Eşeklerin getirdiği ağır kayalar makaralarla kaldırılıp yerlerine yerleştiriliyordu. Her tarafta bağırış çağırışlar yankılanıyor, sesler birbirine karışıyordu.

Atlarından indiler. Komutan yanından geçen bir askere, "Yüzbaşı Minuçehr kulede mi?" diye sordu.

Asker hazır ola geçerek, "Evet, Çavuş Abuna," dedi.

Komutan genç adama kendisini izlemesini işaret etti. Diğerlerine nazaran daha alçak olan kulelerden birine yöneldiler. Bir yerlerden kesik kesik, acı dolu inlemeler geliyordu. Tahir'in torunu inlemelerin geldiği tarafa doğru döndü. Taş sütunlardan birine belinden yukarısı çıplak bir adam bağlanmıştı. Kısa, çizgili şalvarlı, kırmızı fesli oldukça iri bir Faslı zenci elindeki kırbacı adamın sırtına dur durak bilmeden indiriyordu. Her bir darbede adam acıyla bağırıp, büzülüyor, yaralarından kanlar sıçrıyordu. Elinde bir kova suyla

bekleyen bir asker kendinden geçecek gibi olduğu her an adamın yüzünü ıslatarak buna mani oluyordu.

Tahir'in torununun gözlerindeki dehşeti gören Çavuş Abuna alaycı bir tavırla kahkahayı bastı.

"Burada kuştüyü yataklarda yatmıyoruz. Amber kokuları da sürünmüyoruz," dedi. "Eğer böyle şeyler bekliyorsan yanılırsın."

Tahir'in torunu hiçbir şey söylemeden adamın peşi sıra yürümeyi sürdürdü. Her ne kadar o zavallı adamın bu derece sert bir şekilde cezalandırılmayı hak etmek için ne yaptığını öğrenmek istese de daha önce yaşamadığı tuhaf bir gerginlik böyle bir soru sormasına olanak verecek tüm cesaretini alıp götürmüş gibiydi.

Kulenin girişine ulaştılar. Heybetli yapının yanında çevresine bakman Tahir'in torunu kale duvarlarının muazzamlığıyla büyülenmişti. Zeminden başlayarak üst üste dizilen kayalarla oluşturulmuş muhteşem kuleye karanlık, rutubetli merdivenlerle çıkılıyordu. Uzunca bir dehlizden geçip, zeminde yalnızca basit bir kilimin bulunduğu bir hayli büyük bir odaya girdiler. Köşeye yerleştirilmiş yastıkların üzerinde ellili yaşlarında bir adam yarı ayakta yarı oturur pozisyonda öylece duruyordu. İyi beslendiği ilk görüşte anlaşılıyordu. Kıvırcık kısa sakalı gümüş rengindeydi. Başındaki büyük beyaz sarığının yanı sıra gümüş ve altın işlemelerle bezeli cübbesi de bir hayli dikkat çekiciydi. Çavuş Abuna eğilerek selam verip adamın kendisiyle konuşmasını beklemeye koyuldu.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya, Abuna?"

"Devriye gezerken bu oğlanı yakaladık, Yüzbaşı Minuçehr. Bize Alamut'a gittiğini söyledi."

Bu sözler üzerine Yüzbaşı ağır ağır doğrulmaya başladı. Tahir'in torununa o an karşısındaki adam adeta bir dağ gibi gelmişti. Yüzbaşı ellerini beline koyarak bakışlarını çocuğun üzerinde gezdirdi. Ardından sert bir sesle, "Kimsin sen, sefil yaratık?" diye sordu.

Tahir'in torunu bir an için korkuyla titrese de hemen atfından babasının kaleye gönüllü olarak hizmet etmek maksadıyla geldiğini söylemesi biçimindeki telkinlerini hatırladı. Kendini toplayıp, soğukkanlı bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Adım Avni. Uzun seneler önce baş vezirin boynunun vurulması talimatını verdiği Sava'lı Tahir'in torunuyum."

Yüzbaşı hem şaşırmış, hem de inanmamış görünüyordu.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Neden yalan söyleyeyim ki, efendim?"

“Bak eğer bu doğruysa şunu bil ki büyükbabanın adı bütün İsmaili taraftarlarının yüreğine altın harflerle yazılıdır. Efendimiz senin de savaşçıları arasına katıldığını görmekten ziyadesiyle hoşnut olacaktır. Demek buraya bunun için geldin?”

“Evet, İsmaililerin büyük komutanına hizmet etmek ve büyükbabamın intikamım almak için.”

“Güzel. Nedir meziyetlerin?”

“Okuma ve yazma bilirim, efendim. Ayrıca dilbilgisi ve şiirden de anlarım. Kuran’ın neredeyse yarısını ezberden okuyabilirim.” Yüzbaşı gülümsedi.

“Fena değil. Peki ya savaş sanatı?”

Tahir’in torunu bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu.

“At binmeyi, ok atmayı bilirim. Ayrıca kılıç ve mızrak da kullanabilirim.”

“Karın var mı?”

Genç adam kıpkırmızı kesildi.

“Hayır, efendim.”

“Ahlak dışı herhangi bir şey yaptın mı?”

“Hayır, efendim.”

“Güzel.”

Yüzbaşı Minuçehr çavuşa döndü.

“Abuna! İbni Tahir’i Dai Ebu Soraka’ya götür. Ona oğlanı benim gönderdiğimi söyle. Eğer ciddi bir sahtekârlıkla karşı karşıya değilsek onun da çok memnun olacağına eminim.”

İkisi birlikte eğilerek selam verip yüzbaşının odasından çıkıp yeniden avluya döndüler. Kırbaçlanan adamın bağlı olduğu direk boştu. Az önce olup bitenlerin tek kanıtı yerdeki birkaç damla kan damlasıydı. Az da olsa korkmuş olan İbni Tahir burada olduğu İçin kendisini artık daha güvende hissediyordu. Şehit Tahir’in torunu olmanın burada büyük itibar sağladığını net biçimde görebiliyordu.

Orta avluya uzanan merdivenlere yöneldiler. Sağ taraflarında kışlaymış gibi gözüken alçak bir bina vardı. Çavuş binanın önünde durup sanki birilerini arıyormuşçasına çevresine bakındı.

Esmer tenli, beyaz cübbeli, beyaz şalvarlı ve beyaz sarıklı genç bir adam yanlarından hızla geçiyordu ki çavuş onu durdurup nazik bir tavırla, “Yüzbaşı bu delikanlıyı Hürmetli Dai Ebu Soraka’ya götürmemi istedi,” dedi.

“Gelin benimle,” dedi esmer tenli genç adam gülümseyerek. “Hürmetli Dai şu an bizlere şiir dersleri veriyor. Terastayız.” Sonra İbni Tahir’e dönüp, “Buraya fedai olmaya mı geldin?” diye sordu. “Burada çok şaşırtıcı şeylerle karşılaşacaksın. Ben de talebe Übeyde’yim.”

İbni Tahir ne denilmek istendiğini tam olarak anlayamasa da çavuşla birlikte adamın peşine takıldı.

Rastgele oraya buraya atılmış kilimlerle kaplı terasa çıktılar. Her biri tıpkı Übeyde gibi bembeyaz giysiler içinde yaklaşık yirmi kadar genç, kilimlerin üzerinde bağdaş kurarak oturuyorlardı. Dizlerinin üzerindeki yazı tahtalarına, karşılarında elinde bir kitapla oturan beyaz cübbeli yaşlı bir adam ne derse yazıyorlardı.

Hoca yeni gelenleri görünce doğruldu. Aksi bir tavırla yüzünü buruşturarak, çavuşa döndü. “Ne işin var bu saatte burada? Dersin ortasındayız görmüyor musun?”

Çavuş gergin bir tavırla öksürürken bu sırada talebe Übeyde mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalışarak yabancıyı büyük bir merakla süzen arkadaşlarının arasına ilişti.

Abuna, “Dersinizi böldüğüm için affedin beni, Muhterem Dai,” dedi. “Yüzbaşı bu delikanlıyı sana getirip teslim etmemi istedi.” Yaşlı bilge hoca İbni Tahir’i tepeden tırnağa süzdü.

“Kimsin sen, evlat? Ve de ne istiyorsun?”

İbni Tahir hürmetle eğildi.

“Adım Avni. Sava’da baş vezirin boynunu vurdurttuğu Tahir’in torunuyum. Beni Alamut’a İsmaili davasına hizmet etmek ve büyükbabamın öldürülmesinin intikamım almak maksadıyla babam gönderdi.”

Yaşlı adamın yüzü aydınlandı. Kollarını açarak büyük bir içtenlikle onu kucakladı.

“Ne mutlu seni bu kalede gören gözlere, Tahir’in torunu! Büyükbaban hem benim hem de efendimizin yakın dostuydu. Abuna, yüzbaşıya gidip teşekkür ettiğimi söyle. Ve siz gençler, yeni arkadaşınıza iyi bakın. Size İsmaili tarihini ve mücadelelerini bu gencin şanlı büyükbabası, İran’daki davamızın ilk şehidi Tahir’den bahsetmeden anlatmam mümkün değil zaten.”

Çavuş her şey yolunda dercesine bir tavırla İbni Tahir’e göz kırpıp aşağı uzanan merdivenlere yöneldi. Dai Ebu Soraka genç adamın elini sıkıp ona babasıyla, yaşadığı yerle ilgili çeşitli sorular sorduktan sonra gelişini başkomutana bildireceğinin sözünü verdi. Sonra da

yerde oturan talebelerden birine döndü. “Süleyman, İbni Tahir’i yatak odasına götürüp o hiçbir şeye yaramadığı için piyade askerlerin arasından uzaklaştırılan zavallının yerine yerleştir. Akşam namazına hazır olacak şekilde üstünü değiştirip temizlensin.” Süleyman derhal ayağa fırlayıp yaşlı adamın önünde eğildi. “Derhal, Muhterem Dai.”

İbni Tahir’den kendisini izlemesini isteyip, aşağı kata doğru yöneldiler. Dar koridorun ortalarında bir yerde Süleyman bir perdeyi yana çekip İbni Tahir’den içeri girmesini istedi.

Geniş bir yatak odasına girmişlerdi. Duvar kenarlarında yirmi kadar döşek göze çarpıyordu. İçleri kuru otlarla doldurulmuş bu yatakların üzerlerinde de at kılından yapılmış basit örtüler vardı. Yastık niyetine de at eyeri kullanıldığı görülüyordu. Yatakların üst kısmında duvara monte edilmiş, son derece intizamlı biçimde yerleştirilmiş raflar bulunuyordu. Toprak kaplar, seccadeler, yıkanma ve temizlik malzemeleri. Her bir yatağın ayakucunda içinde bir yay, okla dolu bir sadak ve bir mızrağın bulunduğu tahta bir silahlık vardı. Karşı taraftaki duvardaysa çok kollu üç bronz şamdan vardı. Her bir kola da mumlar yerleştirilmişti. Köşede bir yağ küpü bulunuyordu. Şamdanların altında yirmi tane ağır, eğri kılıç ve hemen yanlarında da bronz kabartmalarla desteklenmiş tahta kalkanlar göze çarpıyordu. Odanın on küçük, parmaklı penceresi vardı. Her şey kusursuz biçimde temiz ve derli toplu görünüyordu.

“Boş olan yer burası,” dedi Süleyman yataklardan birini işaret ederek. “Eski sahibi birkaç gün önce geri gönderildi. Burada, yanında ben yatıyorum. Hamedan’lı Yusuf da diğer tarafında yatar. İçimizdeki en iri yan, en kuvvetli talebe odur.”

“Buranın eski sahibinin geri gönderildiğini mi söyledin?” diye sordu İbni Tahir.

“Evet. Fedai olmayı hak etmiyordu.”

Süleyman raftan özenle katlanmış beyaz bir cübbe, beyaz bir şalvar ve beyaz bir sarık aldı.

“Banyoya git,” dedi İbni Tahir’e.

Yan tarafta içine su dolan büyükçe bir kumanın bulunduğu banyoya geçtiler. İbni Tahir çabucak yıkandı. Sonra da Süleyman’ın uzattığı giysileri hemen üzerine geçirdi.

Yeniden yatak odasına döndüklerinde İbni Tahir, “Babam başkomutana selamlarını gönderdi. Sence onu ne zaman görebileceğim?” diye sordu.

Süleyman kahkahayla güldü.

“Bu düşünceyi çıkar aklından, dostum. Ben neredeyse bir seneden beri buradayım ama hâlâ onu görme şerefine nail olamadım. Talebelerden hiçbiri onu görmedi.”

“Kalede değil mi?”

“Ah, tabii ki burada. Ama kulesinden hiç çıkmaz. Zamanla onun hakkında daha çok şey öğreneceksin. Şaşkınlıktan ağzın açık kalacak, emin ol. Sava’h olduğunu söylemiştin değil mi? Ben de Kazvin’liyim.”

Süleyman konuşurken Tahir de onu dikkatlice inceleme fırsatı bulmuştu. Ondan daha yakışıklı bir genç hayal etmek zordu doğrusu. Tıpkı servi ağaçları gibi ince, uzun ve sert bir yapısı vardı ama etkileyici yüz hatlarına sahipti. Teni esmerdi, yanakları güneşten ve rüzgârdan dolayı al al olmuştu. Kadifemsi kahverengi gözleriyle çevresine adeta bir kartal gururuyla bakıyordu. Bıyığı dudağının üstünde bir çizgi oluşturmuş ve çenesindeki sakalı daha yeni çıkmaya başlamıştı. Yüzünden, tavırlarından müthiş bir cesaret ve soğukkanlılık akıyordu adeta. Gülümsediğinde de sağlam, bembeyaz dişleri beliriyordu. İçten, sanki biraz tepeden bakarmış gibi bir tavırla ama bunu karşısındakini incitmeden yapmayı başararak gülümsüyordu. *Tıpkı Şehname’deki pehlivanlar gibi* diye düşündü İbni Tahir.

“Dikkat ettim de hepinizin otuz yaşında olduğunuzu belli eden sert yüz hatları var. Ama sakallarınıza bakınca en fazla yirmi yaşında olduğunuz anlaşılıyor.”

Süleyman gülüp, “İki hafta geçince sen de böyle olacaksın,” diye cevap verdi. “Çiçek toplayıp, kelebek kovalamıyoruz herhalde burada.”

“Bir şey sormak istiyorum,” diye atıldı İbni Tahir. “Biraz önce aşağıda kamçılanan direğe bağlı bir adam gördüm. Onun böylesi bir cezayı hak etmek için nasıl bir suç işlediğini öğrenmek istiyorum.”
“Vahim bir suç işledi, dostum. Türkistan’a giden bir kervana eşlik etme vazifesi verilmişti ona. Kervandaki arabacılar İsmaili değillermiş ve yol boyunca şarap içmişler. Sonra buna da önermişler. O da Seyduna kesinlikle yasaklamış olmasına karşın ikramı kabul etmiş.”

“Seyduna mı yasaklamış?” diye sordu İbni Tahir şaşkınlıkla. “Bu bütün müminleri kapsayan ve bizatihi peygamberin yasakladığı bir şey zaten!”

“Henüz bunları anlayamazsın. Seyduna istediğini yasaklar, istediğini serbest bırakır. Biz İsmaililer de yalnızca ona itaat ederiz.”

İbni Tahir bir hayli tedirgin olmuş, az da olsa gerilmişti. Konuyu biraz daha deşmeye karar verdi.

“Biraz önce yatağımın eski sahibinin buradan gönderildiğini söyledin. O ne hata yapmıştı?”

“Kadınlar hakkında konuştu, hem de edepsiz bir biçimde.”

“Bu da mı yasak?”

“Kesinlikle. Bizler seçkin bir birliğiz. Göreve başlayınca da yalnızca Seyduna’ya hizmet edeceğiz.”

“Görevimiz ne olacak peki?”

“Söyledim ya az önce. Fedai olacağız. Okulu bitirip, bütün imtihanları verince o mertebeye ulaşmış olacağız.”

“Fedai nedir?”

“Fedai bir an bile tereddüt etmeden kendisini başkomutanın uğruna feda etmeye adamış bir İsmaili mensubudur. Görevi sırasında ölürse şehit olur. Görevini tamamlayıp hayatta kalırsa da Dai mertebesine hatta bazen daha üst mertebelere yükselir.”

“Tüm bunlar benim için yepyeni şeyler. Peki geçmemiz gereken imtihan çok mu zor sence?”

“Elbette. Aksi takdirde her gün sabahın köründen akşamın karanlığına kadar talim yaptırmazlardı bize. Bir arkadaşımız talimde öldü. Beş kişi de piyade olarak görev yapmak istediklerini belirterek aramızdan ayrıldı.”

“Kendilerini alçaltmak yerine neden Alamut’u terk edip gitmediler?”

“Bak, Alamut basit bir yer değildir. Bir kere kaleye girdikten sonra öyle canın istediği zaman elini kolunu sallayarak dışarı çıkamazsın. Burası sırlarla dolu bir yer.”

Diğer talebeler koşuşarak odaya daldılar. Öncesinde aptes alıp akşam namazına hazırlanmışlardı. İbni Tahir’den en az bir baş daha uzun olan iri yarı bir adam yanındaki yatağa adeta devrilircesine yattı.

“Ben Hamedan’lı Yusuf. Kötü biri değilimdir ama seni peşin peşin uyarayım. Beni kışkırtma ve benimle alay etmeye kalkışma. Yoksa sana öteki yüzümü göstermek zorunda kalırım.”

Az önce söylediklerini teyit etmek istercesine kuvvetli kollarım iki yana açarak gerindi.

İbni Tahir gülümsedi.

“Duyduğuma göre buradakilerin en irisi ve en güçlüsü senmişsin.”

Dev adam anında doğruldu.

“Sana bunu *kim* söyledi?”

“Süleyman.”

Hayal kırıklığına uğrayan Yusuf yeniden yatağına devrildi.

Gençler birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Übeyde, İbni Tahir’in yanına yaklaşıp Faslılara özgü dudaklarını oynattı.

“İbni Tahir, gördüğün kadarıyla nasıl buldun burasını? Elbette daha yeni geldiğin için bir şey söylemen zor. Ama sana şunu söyleyeyim, kalede dört ay geçirince dışarıdaki hayatının yavaş yavaş buharlaşıp, yok olduğunu göreceksin. Tıpkı bana olduğu gibi.”

“Şu kara kıçlı ne dedi duydunuz mu?” diye alay etti Süleyman. “Daha Alamut balından tatmaya yeni başlamış olmasına rağmen başkalarına ders vermeye kalkışıyor.”

“Anlaşılan senin de bir derse ihtiyacın var, mankafa,” diye cevap verdi Übeyde öfkeyle.

“Sakin olun, kardeşlerim,” diye kükredi Yusuf yatağından. “Yeni gelene kötü örnek olmayın.”

Geniş omuzlu ve çarpık bacaklı genç bir adam, samimi bir ifadeyle İbni Tahir’e yaklaştı.

“Ben Cafer, Rey şehrinden geliyorum,” diye tanıttı kendisini. “Bir senedir kaledeyim. Derslerle ilgili yardıma ihtiyacın olursa bana söylemen yeter.”

İbni Tahir ona teşekkür etti. Ardından diğer talebeler birer birer kendilerini tanıtmaya koyuldular. Afan, Abdurrahman, Ömer, Abdullah, İbni Vakkas, Halfa, Sühayil, Üzeyid, Mahmut, Arslan… Son olarak sıra en ufak tefek olana gelmişti.

“Ben Naim. Demavend yakınlarındanım.”

Diğerleri kahkahayı bastı.

“O dağdaki şeytanlardan biri olduğuna kuşku yok,” diye kızdırdı Süleyman onu.

Naim öfkeli bir ifadeyle ona baktı.

“Çok çalışıyoruz burada,” diye devam etti Naim. “Öğrenmemiz gereken çok şey var. Hocalarımızla tanıştın mı? Seni buraya kabul eden Muhterem Dai Ebu Soraka’dır. Tüm İslam topraklarını gezmiş ünlü bir âlim. Seyduna onu liderimiz olarak atadı. Bize peygamberin ve İsmaili davası uğruna canlarını veren mübarek şehitlerin yaşamlarını anlatır. Ayrıca Farsça dilbilgisi ve şiir dersleri verir.”

“Şu gevezeye bakın hele! Daldaki en küçük kuş olduğuna bakmadan bıcır bıcır konuşup duruyor.”

Süleyman kahkahayı basınca diğerleri de ona katıldı. Sonra konuşmayı sürdürdü.

“Kısa zamanda hocalarımızla tanışacaksın, İbni Tahir. Yalnız bize kelam ilmi, cebir, Arapça dilbilgisi ve felsefe öğreten Dai İbrahim’in Seyduna’nın yakın dostu olduğunu aklından çıkarma. Öğrettiği her şeyi ezberlemen ve onunla ters düşmemen gerekiyor. Sonra Yunanlı el-Hekim var. Bir şeyler konuştuğun sürece zırvalasan bile anlayış gösterecektir. Yüzbaşı Minuçehr ise en ufak bir itiraza bile tahammül göstermez. Senden bir şey istediyse onu derhal yapmalısın. Emirlerini yerine getirirken ne kadar hızlı olursan o kadar gözüne girersin. Dai Abdülmelik genç bir hocadır ama Seyduna ona çok güvenir. Her türlü zorluğa ve acıya dayanabilecek derecede güçlü ve pişkindir. Dişini sıkıp, acıya tahammül etmesini bilmeyenlere hiç müsamaha göstermez. Ayrıca irademizi nasıl güçlendireceğimizi öğretir. Onunkiler kelam ilminden sonraki en önemli derslerdir.

“Hey, küçük güvercinimizi korkutmayın,” diye müdahale etti Yusuf. “Dönüp kaçacak yoksa. Baksanıza yüzü bembeyaz kesildi.”

İbni Tahir utancından kıpkırmızı oldu.

“Kamım acıktı,” dedi. “Bütün gün boğazımdan tek lokma geçmedi.”

Süleyman neşe dolu bir kahkaha attı.

“Burada yepyeni bir oruç tutma yöntemiyle tanışacaksın, dostum. Hele bir Dai Abdülmelik’le tanış da.”

Tam o sırada bir boru sesi işitildi.

“Namaz vakti!” diye bağırdı Yusuf. Her biri raflarında katlı duran seccadelerini alıp hızlı adımlarla dama çıktılar. İbni Tahir de yatağının üstündeki raftan bir seccade alıp diğerlerinin peşine takıldı.

Dai Ebu Soraka onları bekliyordu. Herkesin bir arada seccadelerini yere serdiğini görünce yüzünü batıya, kutsal şehirlere doğru dönerek namaza başladı. Duaları yüksek sesle okuyor, secdeye varıyor, yeniden doğrulup bir sonraki rekâta geçiyordu. Namaz bitince bağdaş kurup şu duayı okumaya koyuldu:

“Ey Yüce Mehdi! Seni bekliyoruz. Bizi sahte krallardan, münafıklardan kurtar. Ey mübarek şehitlerimiz, Ali ve İsmail bizden şefaatinizi esirgemeyin.”

Talebeler hocalarının söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarladılar. Hava aniden kararmıştı. Diğer damlarda dua edenlerin boğuk sesleri işitiliyordu. İbni Tahir tuhaf bir şekilde ürperdiğini hissetti. Sanki şu an yaşadıkları gerçek değildi ve rüyadaydı. Ali’ye

ve İsmail’e yöneltilmiş dualar vardı bir de. Bu, Alamut dışında ancak kapalı kapılar ardında gizlice yapılabilecek bir şeydi. Kafası karışmış, hayretler içinde kalmıştı.

Yatak odasına dönüp seccadelerini raflara yerleştirdiler. Sonra da yemeğe gittiler.

Yemek yatak odalarının hemen karşısındaki geniş bir salonda yeniyordu. Her bir talebenin duvar kenarında kendine ait yeri vardı. Bazıları hasır taburelere otururken bazıları da yere bağdaş kurmayı tercih etmişti. Talebelerden üçü dönüşümlü olarak yemekleri servis etme görevini üstleniyordu. Her bir talebeye buğday unundan ya da kuru incirden veya elma dilimlerinden yapılmış büyükçe bir dilim ekmek verildi. Kilden yapılmış bir sürahiyle herkese süt dağıtıldı. Talebelere haftada birkaç kez balık veriliyor, bir kez de dana, koyun ya da kuzu eti servis ediliyordu. Ebu Soraka yemeğin dağıtılmasını izleyip ardından da onlarla birlikte sofraya oturdu. Herkes büyük bir sessizlik içinde yemeğini yedi.

Sonra küçük gruplara ayrıldılar. Bazıları tekrar dama çıkarken bazıları da surların arka tarafında gözden kayboldu.

Yusuf’la Süleyman İbni Tahir’e kaleyi gezdirdiler.

Gündüz hiç bitmeyecekmiş gibi gözüken koşturmaca artık sona ermiş gibiydi. Etraf öyle derin bir sessizliğe gömülmüştü ki çok uzaklardan kulağına gelen Şahrud’un sesi İbni Tahir’in içinde tuhaf bir özlem duygusu yaratmıştı. Gökyüzünde parıldayan minik yıldızlar haricinde zifiri karanlıktaydılar.

Elinde yanan bir meşaleyle avluda dolaşan bir adam vardı. Bu sırada gerek binaların ön kısmında gerekse de üst sette yerlerini alan diğer meşaleli muhafızlar göze çarpmaya başlıyordu. Hiç kıpırdamadan yan yana upuzun bir sıra oluşturarak öylece duruyorlardı. Dağdan esen akşam esintisiyle hava bir hayli soğumuştu. Rüzgârda titreşen meşalelerin ışığıyla binaların, ağaçların ve insanların gölgeleri gizemli bir dansa başlamışlardı sanki. Etraflarını çepeçevre kuşatan kale duvarları artık görünmüyor, yalnızca bekçilerin meşalelerinin tuhaf ateşi seçiliyordu. Binalar, kuleler, kale burçlarındaki siperler gün ışığında göründüklerinden bütünüyle farklıydılar. Sanki daha bir büyümüş, hayal âlemine yaraşır hale gelerek iyiden iyiye yabancılaşmışlardı.

Alttaki ve ortadaki setleri kuşatan sur boyunca ilerlediler.

Biz oraya gidemiyor muyuz?” diye sordu İbni Tahir, meşale taşıyıcılarının gerisinde yükselen binaları işaret ederek.

“Oraya yalnızca komutanlar gidebilir,” diye cevap verdi Süleyman. “Seyduna’yı koruyanlar dev cüsseli Mağribiler, yani hadımlardır. Onları yüce komutana Abbasi Halifesi hediye olarak gönderdi.”

“Seyduna ona mı hizmet ediyor?”

“Bunu pek bilmiyoruz,” diye karşılık verdi Süleyman. “Tam tersi de olabilir.”

“Bu da ne demek?” diye sordu İbni Tahir şaşkın bir halde. “Seyduna Alamut’u halife adına ele geçirmemiş miydi?”

“Öyle anlatanlar da var tabii,” dedi Yusuf. “Bu konuda herkes başka başka şeyler söylüyor. Sana tavsiyem çok fazla soru sorma.”

“Kahire halifesinin İsmaililer dâhil bütün Şiilerin en üst makamı olduğunu sanıyordum.”

Yusuf la Süleyman aynı anda, “Bizim tek efendimiz var o da Seyduna. Biz ondan başkasına itaat etmeyiz,” diye karşılık verdiler. Surların dibine oturdular.

“Neden Efendimiz kendisini müminlere göstermiyor?” diye sordu İbni Tahir.

“O mübarek bir zattır,” dedi Yusuf. “Bütün gün Kuran okuyup dua eder, bizlere talimatlar, emirler yazar.”

“Onun kendisini bize neden göstermediğini sorgulamak bizim haddimize değil,” diye çıkıştı Süleyman. “Böyle olması gerekiyor, işte o kadar. Nedenini ondan başka kimse bilmiyor. Bilmesine de lüzum yok zaten.”

“Ben tüm bunları çok farklı hayal etmiştim,” diye itiraf etti İbni Tahir. “Dışarıdaki insanlar İsmaili liderinin Alamut’ta büyük bir ordu topladığını ve bu orduyla sultam ve yalancı halifeyi yenilgiye uğratacağını düşünüyor.”

“Alakası yok,” diye karşılık verdi Süleyman. “Seyduna’nın bizden asıl istediği, ona kayıtsız şartsız itaat etmemiz ve İsmaili davasına kendimizi adamamız.”

“Siz bu kadar ilerleme kaydetmişken benim sizlere yetişebileceğimi düşünüyor musun?” diye sordu İbni Tahir endişeyle.

“Hocalarının söylediği her şeyi tereddüt etmeksizin yaparsan kısa sürede ihtiyacın olan mertebeye erişirsin,” dedi Süleyman. “Yalnız, itaatin kolay bir şey olduğunu düşünmeyesin. İsyankâr şeytan içini vesveseyle doldurmaya başlayacak, bedenin yapmak istediklerine karşı koyma çabasına girecek, komutanlarının verdiği emirlere

uymaman için aklına bir anda binlerce bahane üşüşmeye başlayacak: İşte o zaman bunların seni yolundan saptırmak isteyen iblisin işi olduğunu aklına getireceksin. Cesur ol ve içindeki bu direnci kır. Ancak o vakit Efendimizin elindeki güçlü bir kılıca dönüşebilirsin.”

Birden bir boru sesi işitildi.

“Yatma vakti,” dedi Yusuf ayağa kalkarken.

Geri dönüp yataklarına gittiler.

Oda birkaç mum ışığıyla aydınlanıyordu. Gençlerden bazıları üzerlerini değiştirirken bazıları da çoktan yataklarına girmişlerdi bile.

Biraz sonra Ebu Soraka içeri girdi ve herkesin orada olup olmadığım kontrol etti. Sonra duvara kısa bir merdiven dayayıp yanan mumları söndürdü.

Tam köşede duran yağ lambasıyla elindeki kısa mumu yaktı. Sonra yavaş adımlarla kapıya yöneldi. Mumun aleviyle tutuşmasın diye perdeleri dikkatlice çekti. Ayak sesleri giderek uzaklaşırken o da karanlıkta yitip gitti.

Gençler sabahın erken saatinde kalk borusuyla uyandılar. Aptes aldılar, sabah namazını kıldılar ve sonra kahvaltı ettiler. Ardından eyerleriyle silahlarını alıp dışarı seğirttiler.

Bir anda tüm kale ayaklanmıştı sanki. Talebeler atları ahırdan çıkarıp çift sıra halinde dizildiler. Her bir sıranın başına bir çavuş geçti. Yüzbaşı Minuçehr at binip, birliği denetledi. Sonra da ata bin emri verdi. Ardından köprünün indirilmesini istedi. Atlar büyük bir gürültüyle tahta köprüden geçip vadiye doğru yöneldiler.

Gözetleme kulesinin önünden geçip geniş ovaya doğru ilerlediler. Aralarına yeni katılan biri olduğundan yüzbaşı, temel emirleri bir kez daha izah etti. Sonra da birliği ikiye bölüp farklı yönlere gitmelerini emretti.

Önce savaş düzeni almalarını istedi. Gruplardan biri Türk diğeri Arap tarafı olacaktı. İbni Tahir hayatında ilk kez böylesi büyük bir saldırı tatbikatı görüyordu. Yüreği gururla doldu. Derken atlarından inip kılıçlarını çektiler. Mızrak savurup, ok attılar.

Öğle namazı vakti yaklaşınca da kaleye dönüldü. İbni Tahir atının üzerinde doğru dürüst oturamayacak kadar yorulmuştu. Atlarından inip hayvanları ahıra götürünce Süleyman’a, “Bu savaş talimleri her gün yapılıyor mu?” diye sordu.

Sanki hoş bir geziden dönmüşçesine dinç gözüken Süleyman kahkahayla gülerek cevap verdi. “Bu daha başlangıç, dostum. Dai

Abdülmelik'in eline düşene dek bekle hele. Asıl zorluğu o zaman göreceksin."

"O kadar acıktım ki gözümün önünü bile göremiyorum," diye söylendi İbni Tahir. "Bana yiyecek bir şeyler getiremez misin?"

"Sabırlı ol. Günde üç defa yememize izin verilir. Daha fazlasına değil. Öğün aralarında bir şey yerken yakalanırsan o gördüğün şarap içen askere yaptıkları gibi bir direğe bağlayıp kamçılarlar seni."

Yatakhaneye dönüp silahlarını yerine yerleştirip temizlendikten sonra raflardan yazı malzemelerini alıp dama çıktılar.

Rüzgârda cübbesinin etekleri uçuşan uzun boylu, zayıf bir adam onları bekliyordu. Avurtları çökmüş, gözleri çukurlaşmıştı. Kasvetli bakışlarla çevresini süzüyordu. İncecik burnuysa bir şahinin gagasını andırıyordu. Avına pençelerini geçiren yırtıcı bir kuş gibi ince, kemikli parmaklarıyla önündeki kâğıtları sıkıca tuttu. Bu Büyük Komutanın yakın dostu, eski mücahit Dai İbrahim'di. Önce talebelerle birlikte öğle namazını kıldı. Duaları belli belirsiz bir sesle, sanki mırıldanıyormuş gibi okuyordu. Ama Mehdi'ye yakarma bölümüne geldiğinde sesi adeta gümbürdeyen davulları andırırcasına yükseldi.

Sonra ders başladı. Arapça dilbilgisini açıklamaya, tekdüze bir biçimde katı kurallarının altım çizerek ve Kuran'dan da örnekler vererek anlatmaya koyuldu. O anlatırken kamışlar da yazı tahtaları üzerinde büyük bir itaatle gıcırdıyordu. Talebeler, işitilme korkusuyla sanki nefes almaktan bile korkuyorlardı.

İbni Tahir dersi dinlendirici bulmuştu. Dilbilgisinde zaten iyiydi. Bu yüzden işlenen dersin herhangi bir sıkıntı yaratmayacağı düşüncesiyle iyice rahatlamıştı.

Dai İbrahim ders bitince sert bir tavırla başını sallayıp, bol cübbesini üzerine basıp takılmamak için büyük bir azametle toplayıp doğrularak aşağıya uzanan merdivenlere doğru yöneldi ve gözden kayboldu.

Talebeler aralarında bir süre fısıldaştılar. Dai İbrahim'le merdivenlerde karşılaşma ihtimalini düşünerek biraz daha oyalandılar ve ardından birer birer avluya yöneldiler. Boylarına göre dizilerek iki sıra oluşturdular.

Süleyman, İbni Tahir'e, "Şimdi Dai Abdülmelik'le tanışacaksın," dedi. "Sana tavsiyem, dişlerini sık ve amaca odaklan. Onun talimlerinde bir arkadaşımız öldü biliyor musun? Allah'a ve Efendimizin bilgeliğine sığın."

Yusuf ilk sıranın başındaydı. Süleyman ortalarda bir yerlerde, İbni Tahir'se en sondaydı. İkinci sıranın başındaysa Übeyde bulunuyordu. Naim'se o sıranın sonuncu kişisiydi.

Zayıf dev gibi bir adam hızlı adımlarla talebelerin yanına geldi. Köşeli suratı ve insanın içine işleyen sert bakışlarıyla bir hayli korkutucuydu. Talebelerin arasında İbni Tahir'i görünce, "Senin adın ne, yiğidim?" dedi.

"Adım Avni. Sava'lı Tahir'in torunuyum."

"Güzel. Geldiğini birinden duydum. Umarım şanlı atalarına layık bir torun olursun."

Birkaç adım geri çekilip yüksek sesle emretti. "Ayağınızda ne varsa çıkarın! Herkes duvara!"

Hepsi aynı anda sandaletlerini çıkardılar. Sonra sur boyunca koşup karşılarındaki duvara tırmanmaya koyuldular. Elleriyle duvarın yarıklarını bulup, basacak bir yer yer arayarak ağır ağır tırmanıyorlardı.

Önündeki yüksek upuzun duvara bakan Tahir' in tüm cesareti bir anda buharlaşmıştı sanki. Nereden başlayacağını ve nasıl tırmanacağını bilmiyordu.

Yukardan bir fısıltı işitti. "Bana elini ver."

Başını kaldırıp bakınca duvarda tutunacak bir yer bulan Süleyman'ın diğer elini kendisine uzattığını gördü.

İbni Tahir uzatılan eli tuttu. Demir gibi güçlü koluyla Süleyman onu yukarı çekti.

"İşte. Şimdi beni izle."

O da söyleneni yaptı. Birden kendini duvarın üstünde buluvermişti…

Bu sırada diğerleri çoktan duvarın uçurum tarafından aşağı inmeye başlamışlardı. Çok aşağılarda çağlayan Şahrud gözüküyordu. İbni Tahir aşağı bakınca başı feci şekilde dönmeye başladı. "Düşeceğim," dedi korkuyla.

"Arkamdan ayrılma," diye fısıldadı Süleyman ona sert ve emredici bir ses tonuyla.

İnmeye başladı. Ayağını sağlam basacak bir yer bulduğu her anda İbni Tahir'e elini uzatıp, sonrasında da omzuyla destek oluyordu. Dişlerini sıkarak büyük bir dikkatle uçuruma doğru inmeyi sürdürdüler. Aşağı, nehir kıyısındaki kayalıklara ulaşıncaya dek İbni Tahir sonsuza dek bitmeyecek bu iniş diye düşündü.

İbni Tahir nefes nefeseydi. Korkuyla dönüp arkasında yükselen duvara bir kez daha baktı. O kadar yukarıdan inmeyi başardığına inanamıyordu.

Tam o sırada Abdülmelik duvarın üstünde belirdi. Bacaklarını iki yana açıp, “Herkes yerine,” diye emretti.

Şimdi yeniden tırmanmaya başlamışlardı. İbni Tahir, Süleyman’a yakın durmaya çalışıyordu. O nereye basarsa o da aynı yere basıp, sonunda duvarın üstüne çıkmayı başardı. Ardından da iç kısma doğru hızla indi.

Tüm talebeler nefes nefese kalmıştı. İbni Tahir, Süleyman’a teşekkür etmeye çalıştı ama Süleyman buna izin bile vermedi.

Sandaletlerini giyip yeniden sıra oldular. ,

“Bir dahaki sefer yanımıza bir halat alalım,” diye fısıldadı. “O zaman yıldırım hızıyla hareket ederiz.”

Abdülmelik alaycı bir ifadeyle gülümseyip, “Bugün neyin var, Süleyman?” diye sordu. “Her zamanki gibi birinci bitiremedin? Tembelleşmeye mi başladın yoksa? Belki de cesaretin kırıldı biraz? Belki de yeni gelen baştan çıkardı seni? Kene gibi yapışmıştınız birbirinize. Şimdi ona yiğitliğini gösterme zamanı. Öne çık ve nefesini tut.”

Süleyman, İbni Tahir’in karşısına geçip dudaklarını sımsıkı kenetledi. Direk karşıya bakıyor olmasına rağmen gözlerini sanki çok uzaktaki bir noktaya dikmiş gibiydi. İbni Tahir, Süleyman’ın nefes almayı kestiğini fark edince endişelenmeye başladı. Süleyman’ın yüzü kızarıyor, gözleri giderek ifadesizleşiyor, adeta yuvalarından fırlayacaklarmış gibi gözüküyordu. İbni Tahir artık çok korkuyordu. Üstelik bu acımasız cezaya kendisine yardım ettiği için çarptırılmıştı.

Abdülmelik, Süleyman’ın karşısına geçti. Kollarını göğsünde kavuşturup genç talebeyi bilge bir tavırla süzmeye koyuldu. Süleyman artık boğuluyordu. Boyun damarları şişmiş, gözleri korkunç bir hal almıştı. Sonra bir gemi güvertesindeymişçesine sallanmaya başladı. Ardından da kesilen bir ağaç gövdesi misali yere devrildi.

“Etkileyici,” diye takdir etti onu Abdülmelik.

Süleyman’ın soluk sesi yeniden işitildi. Gözleri de hızla normale dönüyordu. Yavaşça doğrulup yerine döndü.

“Pekâlâ, Übeyde! İrade kontrolünde sen ne kadar ilerledin görelim bakalım,” diye emretti Abdülmelik sıradakine.

Übeyde’nin esmer yüzü bir anda kül grisine dönmüştü. Umutsuzca çevresine bakınıp, tedirgin adımlarla öne çıktı.

Nefesini tuttu. Yüzünün rengi önce parlak kahverengiye dönüştü. Ardından da boğulma belirtileri göstermeye başladı.

Abdülmelik onu kayıtsız bir ifadeyle süzüyordu. İbni Tahir onun karşısındakiyle sessizce alay ettiği kanaatindeydi. Übeyde kıvranarak usulca yere yığıldı.

Abdülmelik korkunç bir ifadeyle sırıtıyordu. Sıradaki diğer talebeler de belli etmeden gülüştüler. Dai yerdeki genci ayağının ucuyla dürtüp sahte bir şefkatle, “Kalk ayağa, küçük güvercin,” dedi. “Ne oldu sana böyle?” Sonra daha sert bir tavırla ekledi. “Nasıldı?”

Übeyde ayağa kalktı. Çekingen ve bitkin bir tavırla gülümsemeye çalıştı.

“Bayıldım, muhterem Dai.”

“İsmaililer yalancıyı nasıl cezalandırırlar?”

Übeyde irkildi.

“Nefesimi sonuna kadar tutamadım, muhterem Dai.”

“Güzel. Kırbacı al ve kendi cezanı kendin ver.”

Übeyde hocanın gelirken yanında getirdiği malzeme yığını arasından kısa, deri bir kırbaç bulup çıkardı. Üzerindeki uzun cübbesinin düğmelerini çözüp belden yukarısı çıplak kalacak şekilde omuzlarından aşağı indirdi. Sonra daha aşağı kaymaması için cübbenin kollarını göbek hizasında sımsıkı bağladı. Esmer omuzları biçimli ve kaslıydı. Kırbacı başının üzerinden savurup sırtına ilk darbeyi savurdu. İşitilen şaklama sesinin ardından esmer teninde kırmızı bir çizgi belirmişti. İnledi sonra da kırbaçlamayı sürdürdü.

“Ne kadar nazlı bir genç bu böyle,” diye küçümsedi Abdülmelik. “Hadi daha hızlı, yiğidim!”

Übeyde kırbacı yan tarafına doğru daha sert ve hızlı bir biçimde sallıyordu. Sonunda sanki aklını kaçırmış gibi kendisini parçalamak istercesine, hırsla kırbaçlamaya başladı. Kırbaç yaralı derisini adeta parçalıyordu. Sırtından süzülen kanla beyaz şalvarı ve cübbesi kıpkırmızı kesilmişti. Kendisini en amansız düşmanına işkence edercesine, acımasızca kırbaçlamayı sürdürdü.

Sonunda Abdülmelik bir elini kaldırıp, “Kâfi!” diye bağırdı.

Übeyde kırbacı bırakıp, inleyerek yere yığıldı. Abdülmelik, Süleyman’a arkadaşını banyoya götürüp temizleyip, yaralarını sarmasını emretti. Sonra da talebelere dönüp İbni Tahir’e bakarak konuşmaya başladı.

“Size defalarca bu talimlerin anlamını ve amacını izah etmiştim. Ama bugün aranıza yeni biri daha katıldı. Bu yüzden aynı izahatı bir kez daha yapmam gerektiğini düşünüyorum. İnsanın ruhu, zihni ve tutkuları eğer o büyük engel olmasa bir kartal misali uçmasını sağlayabilirdi. Bu büyük engel tüm zaaflarıyla kendi vücudumuzdur. Bana yüksek hedefleri olmayan tek bir genç gösterin. Yine bu binlerce hedeften ancak bir tanesi gerçekleştirilebilir. Peki neden? Çünkü bedenimiz miskinliğe ve rehavete meyillidir. Hedefe giden yolda karşılaştığımız zorluklar onu korkutur. Basit tutkuları irademizi ve yüce arzularımızı yerine getirmemize mani olur. Bu basit tutkuları yenip, ruhumuzu sınırlarından kurtarıp özgürleştirmek talimlerimizin ana amacını teşkil eder. İradeyi güçlendirmek onu nihai ve işe yarar bir hedefe yönlendirmek. Bu büyük maharet isteyen şeyi yapmanın yegâne yolu da kişinin kendi kendini kurban etmesidir. Ancak o vakit kendi bedeninin zayıflıkları içine sıkışmış binlerce insandan ayrılıp kendi bedeni ve zayıflıkları konusunda ustalaşmış kişilere dönüşebiliriz. Hedefimiz budur! Ancak bu şekilde Efendimize hizmet edip onun emirlerini yerine getirebiliriz,”

İbni Tahir can kulağıyla dinliyordu. Evet, öteden beri farkında olmaksızın o da hep bunu istemişti. Zayıflığını alt edip, çok daha büyük bir amaca hizmet etmeliydi. Az önce yaşadıkları artık ona zerre kadar korkutucu gelmiyordu. İşte bu yüzden Abdülmelik ona anlayıp anlamadığını sorunca son derece kendinden emin bir ifadeyle cevap verdi.

“Anladım, muhterem Dai.”

“Öne çık ve nefesini tut!”

İbni Tahir bir an bile tereddüt etmeden öne çıktı. Tıpkı az önce Süleyman’ın yaptığı gibi gözlerini uzaklara dikip derin bir nefes aldı. Hem çevresindeki hem de içindeki her şey aniden derin bir sessizliğe bürünmüş gibiydi. Görüşü bulanıklaşmaya başladı. Damarlarının gerildiğini hissediyor, yeniden nefes almak istiyordu ama kendisini kontrol etmeyi başardı. Kulakları tuhaf biçimde çınlamaya başladı. Dizleri titriyordu. Bir an bilincini yitirir gibi oldu. Sonra gözleri karardı. Aklında, mecburum, nefesimi tutmaya mecburum, düşüncesiyle zifiri karanlığa teslim oldu. Yalpalandı ve yere devrildi. Yere kapaklandığı anda da nefes almaya başladı.

“Nasıldı?” diye sordu Abdülmelik kahkahayla gülerek.

İbni Tahir derhal ayağa kalktı.

“Güzel, muhterem Dai,” karşılığını verdi İbni Tahir.

“Bu çocukta iş var,” dedi. Sonra İbni Tahir’e dönerek ekledi. “Bu yalnızca kişinin bedeni üzerinde ne kadar kontrol sağlayabileceğini gösteren nefes talimlerine basit bir girişti. Esas talimler daha sonra başlayacak. Ama daha şimdiden kayda değer ilerleme gösterdiniz.”

Übeyde’yle Süleyman gruba yeniden katıldılar.

Abdülmelik yeni bir emir verdi. Talebelerden bazıları önceden kazılan bir çukurun üzerini açtılar. İçi kumla doldurulmuş, pek fazla derin olmayan dikdörtgen biçiminde bir çukurdu bu. Bu sırada geri kalan talebelerden bazıları da yakındaki binadan aldıkları içi kor haldeki kömürlerle dolu mangalları taşıyorlardı. Getirip kömürleri çukura döktüler. Kömürlerin ateşini harlandırmak için biraz yellediler. Sonra da Abdülmelik konuşmaya başladı.

“Aralıksız talimlerle vücut üzerindeki kontrol öyle bir mertebeye ulaşır ki kişi yalnızca kendi zayıflıklarını değil tabiat kanunlarını bile alt etmeyi öğrenir… Yeni çocuk! Gözlerini aç da ne demek istediğimi gözlerinle gör.”

Sandaletlerini çıkardı. Sonra da cübbesini dizlerine dek çekip, kemerini o şekilde bağladı. Sonra şalvarının paçalarını kıvırıp içi kor kömürle dolu çukurun başına yürüdü.

“Düşüncelerine yoğunlaşıp, iradesini kontrol altına almaya çalışıyor,” diye fısıldadı İbni Tahir’in yanındakilerden biri fısıltıyla.

İbni Tahir nefesini tutuyordu. Biri, “Şu an çok büyük şeyler görüyorsun, Tahir’in torunu,” dedi. “Dışarıdaki insanların hayal bile edemeyeceği şeyler bunlar.”

Birden Abdülmelik yürümeye başladı. Ağır ağır, kor haldeki kömürlerin üzerine baştı. Sonra sanki yapraklarla dolu bir yolda yürüyormuşçasına rahat ve hızlı adımlarla karşıya yürüdü. Öbür tarafa ulaşınca da sanki bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuşçasına başını iki yana salladı. Sonra yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle talebelere dönüp onlara ayaklarının altını gösterdi. En ufak bir yanık izi bile yoktu.

“İradesine hükmeden insan işte bunu yapar,” dedi. “Kim denemek ister?”

Süleyman elini kaldırdı. ‘

“Hep aynı kişi,” diye çıkıştı Abdülmelik sinirli bir tavırla.

“O zaman ben deneyeyim,” diye konuştu Yusuf. Ama sesinde az da olsa bir tereddüt var gibiydi.

“Korların üzerinde?” diye sordu Abdülmelik belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Yusuf tedirgin bir tavırla etrafına bakındı.
“Bekle, levhayı kızdıralım orada yürürsün,” dedi Dai onu korumak istercesine.
Tam o sırada Cafer denemek istediğini söyledi.
“Aferin sana,” diye takdir etti onu Abdülmelik. “Ama önce bana iradeni kontrol altına almak için ne düşünmen gerektiğini söylemelisin.”
Gücü her şeye kadir yüce Allah beni yanmaktan esirge. Ancak o şekilde yanmam,” diye karşılık verdi Cafer.
“Güzel. Peki, kendine yeterince güveniyor musun?”
“Evet, muhterem Dai,”
“O zaman Allah’ın adıyla yürü hadi!”
Cafer çukurun başına kadar yürüyüp, düşüncelerini yoğunlaştırarak iradesini kontrol altına almaya çabaladı. Talebeler birkaç kez yürümeye karar verir gibi olduğunu görmüşlerdi. Ama her seferinde vazgeçip biraz daha beklemeyi tercih ediyordu.
Abdülmelik, “Kendini rahat bırak. Tüm korkularından sıyrıl ve büyük bir güvenle yürü! Kaderimiz Allah’ın elindedir.”
Bu sözler üzerine Cafer adeta limandan ayrılan bir gemi misali hızlı adımlarla, en ufak bir sorunla karşılaşmadan kor ateşin üzerinde yürüdü. Karşıya geçince bir an afallamış gibi öylece durdu. Sonra yavaş yavaş omzunun üzerinden arkasına baktı. Arkada kıpkırmızı, dumanı tüten kömürlere bakınca solgun yüzünde mutlu bir gülümseme peyda oldu. Bir hayli rahatladığı net biçimde görülebiliyordu.
“Hakikatten de cesur bir genç,” diye bağırdı Abdülmelik.
İki sıra halinde bekleyen talebelerden fısıltı halinde takdir sesleri işitiliyordu.
“Pekâlâ, Süleyman! Her ne kadar daha önce görmüş olsak da bize bir kez daha yiğitliğini göster.”
Abdülmelik’in neşesi yerindeydi. Süleyman da büyük bir istekle öne çıktı. Kendini topladı ve kömürlerin üzerinde sanki bunu çok uzun zamandır yapıyormuş gibi rahat bir tavırla yürüyüp karşıya geçti.
“Benim yapmama da izin ver,” dedi Yusuf öfkesi giderek artarken. Göğsünü şişirip, kaslarını gererek çukura doğru bir adım yaklaştı. Yoğunlaşmaya çalışıyor, bir taraftan da ezberlediği sözcükleri mırıldanıyordu. Ama için için de yanabileceği düşüncesiyle korkuyordu. İyice yaklaştı. Önünde uzanan kor ateşe baktı. Sonra

kollarını soğuk bir suya dalmak isteyen ama bir türlü kendine tam manasıyla güvenemeyen bir yüzücü edasıyla açıp, geri çekildi.

Abdülmelik gülümsedi.

“Allah’ı düşün. Ondan yardım dile. Ve geri kalan her şeyi unut,” diye tavsiye etti ona. “Eğer O seninleyse korkacak ne var ki?”

Sonunda kendi ikircikli tavrından bıkan Yusuf bir ayağını usulca korlara doğru uzattı. Ama ayağı değer değmez de acıyla bağırarak geri sıçradı.

Arka taraftaki talebelerin kıs kıs güldüğü işitiliyordu.

“Cesaretin yerinde ama iraden zayıf,” dedi Dai.

Yusuf başını eğerek yerine döndü.

“Ben deneyebilir miyim?” diye sordu İbni Tahir çekinerek.

“Senin için daha vakit var, Tahir’in torunu,” diye cevap verdi Abdülmelik. “Ama inanıyorum ki günün birinde ilkler arasında olacaksın.”

Talebeler kışladan büyük bir metal levha getirmişlerdi. Kor haldeki kömürleri bir kez daha yelleyip harlandırdıktan sonra levhayı üzerine yerleştirdiler.

Abdülmelik talebelerden levhanın üzerinde yürümelerini istedi. Hepsi teker teker birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü turu başarıyla tamamladılar. Ancak levha giderek ısınıyor her seferinde tabanları biraz daha yanıyordu. Levha kıpkırmızı bir hal alınca Yusuf adeta aklını kaçırmışçasına levhanın üzerinden geçmeyi sürdürdü. Ayakları yanıp kavruluyor ama o az önce düştüğü durum yüzünden kendini cezalandırıyormuşçasına sebatla yapması istenileni yerine getirmeye çalışıyordu.

İbni Tahir’in de ayaklan yanıyordu. Dişlerini sıkıp kendi kendine ayaklarım acımıyor demeye çalıştı ama bunun faydası olmamıştı. Yeterince yoğunlaşamıyordu. Alışık olmadığı bu zor görev tüm gücünü emmişti adeta. Bayılacağından korkuyordu.

Sonunda Abdülmelik talimin sona erdiğini, malzemeleri kaldırabileceklerini söyledi. Sonra talebeler son kez iki sıra halinde durdular. Dai karşılarına geçip yüzünde sert bir ifadeyle talebeleri süzüp onlardan az önce görüp işittikleri şeyleri iyice düşünmelerini istedi. Sonra hafifçe bir baş selamı verip, aynen geldiği gibi, uzun, kararlı adımlarla çekip gitti.

Talebeler Dai Ebu Soraka’nın ana dilleri olan Pehlevi dilindeki şiirler üzerine vereceği derse katılmak üzere dama geri döndüler. İbni Tahir ders başlar başlamaz bu alandaki bilgisini ortaya

koymuştu. Her nazım türü için Firdevsi'den, Ansari'den ve diğer eski şairlerden örnekler vermişti. Ebu Soraka bir hayli memnundu. Onu diğerlerinin önünde uzun uzun övdü.

"Savaş sanatı ve irade terbiyesi bir İsmaili Savaşçısı için elbette son derece lüzumludur. Ama ruhunu kelimelerle de eğitip, bu konuda ustalaşarak düşüncelerini etkileyici ve uygun biçimde ortaya koyabilme gücü de eşit derecede öneme haizdir. Senin gibi parlak bir talebe bulduğum için çok mutluyum, Tahir'in torunu."

İkindi namazı vakti gelince Ebu Soraka namazı hemen oracıkta kıldırdı. Ali'yle İsmail'e ettiği duaları henüz bitirmemişti ki bu derece yoğun talime alışık olmayan İbni Tahir kendinden geçti. Yanındaki Naim bir sonraki rekât için herkes ayağa kalktığında onun hâlâ yerde olduğunu görmüştü. Eğilip bakınca da yüzünün çöl kumu gibi sapsarı kesildiğini fark etti. Yusuf'la Süleyman'a seslendi. Onlar da derhal yoldaşlarının yanı başına geldiler. Biri hemen gidip koşarak SU getirdi. Bu sayede de kısa sürede İbni Tahir kendine geldi. Yusuf'la Süleyman onu yemek salonuna götürdüler. Artık yemek vakti gelmişti.

İbni Tahir birkaç lokma bir şey yedikten sonra hemen kendini toplamıştı. Yusuf dostane bir tavırla sırtına vurdu.

"Sakın üzülme," dedi. "Kısa zamanda seri de güçlenecek, bir iki gün hiçbir şey yemeden de rahatlıkla durabileceksin ama bunun için çok çabalaman gerek. Oruç bizim son derece aşina öldüğümüz bir şeydir. Abdülmelik böyle istedi çünkü."

"Yanında getirdiğin eşeği ne yapalım?" diye sordu Ebu Soraka. "Burada kalsın," diye cevap verdi İbni Tahir. "Babamın ona ihtiyacı yok. Burada işe yarayabilir."

"Nasıl istersen," dedi hocası. "Bu arada artık evini düşünmemeyi öğrenmelisin. Dış dünyayla son bağın da koptu çünkü. Bundan sonra tüm varlığım Alamut davasına adayacaksın."

Yemekten sonra talebeler kısa bir süreliğine de olsa dinlenmek için odalarına şekildiler. Yataklarına uzanıp, sohbet ediyorlardı. İbni Tahir bir hayli bitkin olsa da kafasını kurcalayan birçok konuda bir şeyler öğrenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

"Askerlerle aramızdaki mertebe farkını merak ediyorum," dedi. "Ayrıca Dai'lerle Yüzbaşı Minuçehr arasındaki farkı da öğrenmek istiyorum. Alamut'taki İsmail i rütbeleri nedir?"

Yusuf'la Cafer sorusunu cevaplamaya koyuldular. "İsmaililer için her müminin kendine has Özel bir mertebesi vardır. Sıradan müminlere lasik adı verilir. Onların hemen üzerindeyse lasiklere doğruluğun temellerini öğreten bilinçli, militan müminler olan refikler vardır. Lasikler bu şekilde eğitilerek asker olurken refiklerse onların hemen bir üst rütbesindekiler olarak kalede onbaşı ve çavuş görevi yaparlar. Biz fedai talebelerinin de kendimize göre bir mertebesi vardır. Eğitim gördüğümüz müddetçe üstlerimiz olan tüm yetkililere itaat ederiz. Ama eğitimimiz bitince Efendimizden ya da önün tayin ettiği temsilcisinden başka kimseden talimat almayacağız. Bir Sonraki basamakta sen de biliyorsun zaten, birçok yüksek gerçeğe Vâkıf, İsmaili Öğretisini yayma çabasıyla çalışan dailer var. Kalenin komutanı Yüzbaşı Minuçehr de dailerle eşit mertebededir. Onların üzerindeyse büyük dailer bulunur. Dai'lerin daileri. Şu an üç tane büyük dai var. Kısa bir süre Önce Suriye'den gelen Büyük Dal Ebu Ali, adı büyük umut manasına gelen ve Rudbar kalesinin komutanı olan Büyük Dai Buzruk Ümid ve efendimiz adına Huzistan'daki Gonbadan Kalesi'ni ele geçiren Büyük Dai Hüseyin Alkeyni. Ve en tepede de tüm Ismaililerin lideri, Efendimiz, Hasan İbni Sabbah yer alır."

"Ne kadar zekice bir düzenleme," dedi hayretler içinde kalan İbni Tahir.

"Daha da Ötesi var. Mertebeler arasında bundan çok daha keskin ayrımlar bulunur.' dedi Süleyman. "Örneğin Dai Abdülmelik Dai İbrahim'in biraz altında ama ondan daha genç olmasına rağmen Dai Ebu Soraka'nın biraz üzerindedir. Çünkü İsmaili davasına çok daha büyük katkıları olmuştur. Zaten mertebeler de bu biçimde belirlenir. Bizim aramızda bile farklılıklar vardır. Mesela sen kaleye daha henüz dün geldiğin için bizlerin bir basamak altında bulunuyorsun. Ama İsmaili davasına yapacağın her türlü katkı ya da imtihanlarda diğerlerine nazaran alacağın yüksek notlar senin başarılarına ve yeteneklerine uygun mertebeye yükseltilmeni sağlayacaktır,"

"Tüm bu mertebe farklılıklarının özel bir manası var mı?" diye sordu İbni Tahir.

"Hem de çok," diye cevap verdi Süleyman. "Her şeyden önce bu şekilde her İsmaili yerini bilmiş olur. Kimden emir alacağını kime emir vereceğini bilir. Bu da her türlü muhtemel karışıklığa mani olur. Anladın mı şimdi?"

"Evet, kesinlikle," diye cevap verdi İbni Tahir.

Boru sesi onları görevlerinin başına çağırıyordu. Öğleden sonra dam çok sıcak olduğu için bu seferki ders yemek salonunda yapılacaktı.

Bu kez Ebu Soraka İslam'ın kökenleri üzerinde durup, İsmaili tarihinden bahsedecekti. Ancak yeni gelenin daha önce işlenen konular hakkında temel bilgi sahibi olması için talebelere eski derslere ilişkin birkaç soru yöneltti. Sonra da yeni konuyu anlatmaya başladı.

"Peygamberin kızı Fatma'yı Ali'yle evlendirmiş olması onun kendisinden sonraki halife olarak Ali'yi seçtiğini ortaya koyar. Ama ölümünün ardından kayınpederi Ebu Bekir bu vasiyete karşı çıkıp düzenbaz bir tutumla kendisini halife seçtirdi. İşte o anda peygamberin inşa ettiği o muhteşem yapı ikiye ayrılmış oldu. Sol tarafta Ebu Bekir'i meşru halife kabul edenler vardır. Siyah bayrakları bulunur. Peygamberle ilgili miskin yalanlar ve sahte hikâyelerle dolu kanadı oluştururlar. Başkentleri Bağdat'tır. Abbasi soyundan gelen sahte halifelerce yönetilirler. Bu soy peygamberin amcası olan ve ancak müminlerin zafer kazanacağı kesinleşince türlü türlü diller dökerek peygambere inananlardan olduğuna ikna eden Abbas'a dayanmaktadır. Abbasilerin şu anki lideri, Yecüc ve Mecüc ülkesinden İran'ı işgal etmeye gelen göçebe halkın komutanı da olan, bir Selçuklu Türk'ü Melikşah'tır.

"Sağ taraftaysa bizler yani Ali'yi tıpkı peygamberin kendisi gibi ilk meşru imam olarak kabul edenler bulunur. Bayrağımız beyazdır. Başkentimiz Kahire'dir. Şu an oradaki halife Ali'nin ve peygamberin kızı Fatma'nın soyundan gelmektedir.

"Hilafeti gasp ederek ele geçiren Ebu Bekir'in ardından iki sahte imam daha gelmiştir. Ömer ve Osman. Osman ölünce halkın talebiyle Ali nihayet peygamberi temsil edeceği hilafet makamına sahip olmuştur. Ancak bu makama halk tarafından seçilerek gelmiş olsa da kısa süre sonra kiralık bir katil tarafından bıçaklanarak şehit edilmiştir. Yerine geçen oğlu Hasan da kısa süre içinde yerini Muaviye'ye terk etmek zorunda kalmıştır. Bu sırada halk aslında halifelik makamına Ali'yle Fatma'nın diğer oğlu Hüseyin'in getirilmesini istiyordu. Ama Hüseyin Kerbala vadisinde şehit edildi. O andan itibaren de peygamberle aralarında hakiki kan bağı bulunanlar çöllerde, dağlarda yaşamak zorunda kaldılar. Sahte imamlar ve suç ortakları onlara her yerde eziyet edip, ölümlerine neden oldu.

Elbette doğrusunu ancak Allah bilir. Ama bizler için de bu mübarek şehitlerimizin yasını tutmak boynumuzun borcudur.

“Ali ve Fatma’nın soyundan gelen meşru halifenin Kahire’de hüküm sürdüğünü söylemiştik. Biz onun halifeliğini tanıyoruz. Bundan kuşku yok elbette. Ama bazı haklarımızı da mahfuz tutuyoruz. Bu haklarımız bizim size zaman içinde öğreteceğimiz sırlarımızdır. Şimdilik peygamberden sonra gelen üçüncü meşru imam olan Hüseyin’den sonrakilerin isimlerini saymamız kâfidir. Dördüncü imam Hüseyin’in oğlu Ali Zeynel Abidin’di. Onun oğlu Muhammed Bekir beşinci imamdı. Akıncısıysa Cafer-i Sadıklı. Ama Cafer-i Sadık’ın iki oğlu olduğu için yedinci imam hususunda tartışmalar meydana geldi. Musa el-Kazım ve İsmail. Musa el-Kazım’ı yedinci imam olarak kabul edenler sonuncusu arkasından gelen ve gelecekte El Mehdi adıyla yeniden zuhur edeceğine imam Muhammed’le sona eren diğer beş imamı da kabul ederler. Gerçekten de El Mehdi gelecektir. Ama Musa el-Kazım’ın değil İsmail’in soyundan gelecektir. Buna inanıyoruz çünkü biz hakikati biliyoruz. Bu yüzden de sonuncusu ve en yüceleri İsmail olan yedi imamı kabul ediyoruz. Bu soyun bir kolunun Mısır’da egemen olmayı başardığı doğrudur. Ama diğer, daha büyük ve güçlü soyun temsilcileri nerede? Şu an için Kahire’dekilerin düzenbazlara karşı İslam’ın nihai zaferini kazanmasının yolunu açtığının farkındayız. Altı büyük peygamber, Âdem, Nuh, İbrahim, Musa, İsa ve Muhammed’den sonra yedinci ve en büyük peygamber El Mehdi olacaktır ve o da İsmail’in soyundan gelecektir. İşte biz onu bekleyip onun uğruna savaşıyoruz. Bir kez daha zikredeyim de iyice anlayın, Alamut Kalesi çok büyük sırlar barındırmaktadır.”

İbni Tahir hayatında ilk kez İsmaili öğretisinin özünü işitmişti. Her şey ona son derece gizemli geliyor ve daha fazlasını öğrenmek için adeta can atıyordu.

Ebu Soraka çıkınca yerine Müslüman olup el Hekim adını alan Yunanlı Theodoros geldi. Kısa boylu, şişman bir adamdı. Sivri bir sakalı ve incecik, simsiyah bıyıklan vardı. Pembe, tombul yanaklarıyla neredeyse kırmızı, dolgun halleriyle kadınlarınkine benzeyen dudaklarına dek uzanan düz burnu tam bir tezat teşkil ediyordu. Çenesi yuvarlak ve etliydi. Etrafa gülen gözlerle bakıyordu. Bu ifadesi de konuştuğu zaman ciddi mi olduğunu yoksa şaka mı yaptığını anlamayı güçleştiriyordu. Henüz bu mertebeye yükselmiş olmamasına karşın talebeler ona Dai diye hitap ederlerdi. Yüce

komutanın onu Mısır’dan getirdiğini hepsi biliyordu. İyi eğitim almış bir hekimdi ve insan bedeninin yapısı ve işleyiş şekilleri de dâhil olmak üzere tıbbın farklı konularında dersler veriyordu. Kuran öğretileriyle Yunan felsefesi arasındaki uyumu göstermeye çalışan bir bilge olarak addedilirdi. Derslerinde hastalıklardan, zehirlerden ve ölüm biçimlerinden bahseder, sık sık da Yunan filozoflardan bilhassa da septik, kinik ve materyalist düşünürlerden alıntılar yapardı. Onu dinleyen talebeler şaşkınlıklarını gizleyemez ama çoğu da öğrettiklerinin kâfirce olduğu düşüncesine kapılırdı. Örneğin insanın yaradılışını Kuran, Yunan felsefesi ve kısmen de kendi düşüncelerinden derleyerek izah ederdi.

“Allah, Âdem’i dört maddeden yaratmıştır. İlk olarak toprağı kullandı ancak toprak sertti ve kolayca ufalanıyordu. Toprağı toz haline getirerek ikinci element olan suyla karıştırdı. Bu toz ve su karışımını yoğurarak ona insan biçimini verdi. Ama bu figür çok dayanıksızdı ve her dokunuşta şekil değiştiriyordu. Bu yüzden üçüncü element olan ateşi yaratıp insan figürünün dış kabuğunu kuruttu. Böylece esnek bir tene sahip olmuştu. Ama çok ağırdı. Bu yüzden göğüs kısmına koyduklarından bir kısmını oradan aldı. Kalan boşluğun da sonra çökmemesi için orayı dördüncü element olan havayla doldurdu. Böylece insan vücudu tamamlanmış oldu. Artık dört temel elementten oluşan bir varlıktı insan. Toprak, su, ateş ve hava.

“İnsan vücudunun yaşam kazanması için,” diye devam etti hekim, “Allah ona bir ruh üfledi. Bu ruhun kaynağı ilahi olduğu için de vücuttaki dört element ahenkli bir biçim kazanarak bütünleşti. Bu ahenkte meydana gelebilecek bir bozulma durumunda dört element yeniden ayrılır, ruh bedeni terk eder ve kaynağına, yani bizatihi Allah’a döner.

“Bu elementlerin fonksiyonlarını kaybetmeleri doğal ve gizemli dediğimiz iki şekilde meydana gelir. Doğal fonksiyon kaybı dört farklı ölüm biçimine neden olur. Eğer vücut bir yaralanma neticesinde kan kaybederse su elementi azalmış olur ve sonuç ölümdür. Eğer birinin boğazını sıkarsak ya da bir şekilde nefes almasına mani olursak bu durumda da onu hava elementinden mahrum etmiş oluruz. Kişi boğularak can verir. Eğer donarsa ateş elementinden mahrum kaldığı için ölür. Eğer vücudu bir şeye çarparak parçalanırsa da toprak elementi dağılmış olur. Bu durumda da ölüm kaçınılmazdır.

“Gizemli ya da tıbbi denilen ölümlerdeyse durum çok daha karmaşıktır. Zehir adını verdiğimiz birtakım gizemli doğal maddeler aracılığıyla gerçekleşir. Tabii bilimlerin konusu da zaten bu maddeleri öğrenmek ve aynı zamanda üretmektir. Her İsmaili bu bilgilerden faydalanarak…”

Bu ders de İbni Tahir’i ziyadesiyle şaşırtmıştı. Zira bu onun için yepyeni bir şeydi. Diğer taraftan böyle bir konuyu öğrenmenin ne gibi bir faydası olabileceğini anlamakta da güçlük çekiyordu.

Eğilerek selam veren Yunanlı gülümseyerek çıkarken Dai İbrahim bir kez daha talebelerin karşısındaki yerini aldı. Salona ölüm sessizliği çökmüştü adeta. İbni Tahir bu dersin de çok önemli olduğunu hissediyordu.

Bu derste Dai İbrahim İsmaili öğretisinden bahsedecekti. Önce bir soru soruyor ardından da parmağıyla bir talebeyi işaret ederek ondan cevap vermesini istiyordu. Sorular ve cevaplar adeta havada uçuşuyordu.

İbni Tahir kendini vererek büyük bir dikkatle dinledi.

“Peri nedir?”

“Zerdüşt tarafından cehenneme sürülmeden önce dünyada hüküm süren kötü dişi ruhlardır.”

“Zerdüşt kimdir?”

“Zerdüşt ateşe tapan sahte bir peygamberdir. Muhammed onu şeytanların arasına sürmüştür.”

“Şeytanlar nerede yaşar?”

“Demavend Dağı’nda.”

“Kendilerini nasıl gösterirler?”

“Dağın zirvesindeki dumanlarla.”

“Başka?”

“Bizim de duyabileceğimiz haykırışlarla.”

“Selçuklular kimdir?”

“Yecüc ve Mecüc ülkesinden İran’a hükmetmeye gelen Türklerdir.”

“Nasıl varlıklardır?”

“Yarı insan yan şeytandırlar.”

“Nasıl?”

“Kötü ruhlar insan ırkından kadınlarla çiftleştiler. Doğan çocuklardan ise Selçuklular türedi.”

“Selçuklular neden Müslüman oldular?”

“Gerçek amaçlarını gizlemek için.”

“Gerçek amaçlan nedir?”

“İslam’ı yok edip dünya üzerinde şeytanların hâkimiyetini tesis etmek.”

“Bunu nereden anlıyoruz?”

“Çünkü Bağdat’taki sahte halifeyi destekliyorlar.”

“İsmaililerin İran’daki en azılı düşmanı kimdir?”

“Sultanın baş veziri Nizamülmülk.”

“Neden bu yegâne doğru öğretiye bu derece düşmanlık gösteriyor?”

“Çünkü o bir dönek.”

“En ağır suçu nedir?”

“En ağır suçu Efendimizin başına on bin altın mükâfat koymuş olması.”

İbni Tahir titredi. Anlatılanlar kesinlikle doğruydu. Büyükbabası Tahir’in başını da o vurdurtmuştu. Şimdi de İsmaililik hareketinin yüce liderine yöneltmişti nefretini.

Bu sorular ve aldığı cevaplar sayesinde Dai İbrahim o ana dek anlattıklarını kısaca tekrar etmiş oldu. Sonra elini hafifçe sallayarak yeni derse geçeceğini işaret etti. Talebeler yazı tahtalarını derhal dizleri üzerine koyup yazı malzemelerini hazırladılar. Kendi sorduğu sorulara kendi cevaplar veren Dai İbrahim bu şekilde İsmaililerin büyük lideri hakkında bilmeleri gerekenleri birer birer izah etmeye koyuldu.

Şaşkınlık içindeki İbni Tahir de söylenenleri kelimesi kelimesine yazıyordu.

“Seyduna’ya müminler üzerindeki bu kudreti kim verdi? Dolaylı olarak Mısır halifesi Mustansır, dolaysız olarak da Allah.” “Bu gücün mahiyeti nedir? Bu güç tabii olanla tabiatüstü olanın birleşimidir.”

“Nedir bu tabiatüstü güç? İstediği kişiyi cennete sokma yeteneğine ve hakkına sahiptir.”

“Neden Seyduna gelmiş geçmiş tüm insanların en kudretlisidir? Çünkü Allah ona cennet kapılarını açacak anahtarı vermiştir.”

Akşam namazı vaktinin gelişiyle dersler de sona ermiş oldu. Talebeler damda toplanıp o gün öğrendiklerini mütalaa etmeye koyuldular. İbni Tahir’in etrafında hararetli bir sohbet başlamıştı.

“Abdülmelik’in derslerinde görüp işittiklerim benim için gayet açıktı,” dedi. “Ama Dai İbrahim’in, Allah’ın cennetin anahtarını Seyduna’ya verdiğine ilişkin sözlerini idrak etmekte zorlandım.”

“Bunda zorlanacak ne var ki?” diye söz aldı Yusuf. “Seyduna bize öyle öğretiyor. Bize düşen de buna inanmak.”

“Elbette ama bu söylenenleri olduğu gibi kabul etmeli miyiz yoksa ardında başka anlamlar mı aramalıyız onu anlayamadım,” diye fikrini söyledi İbni Tahir.

“Başka anlamlar mı?” Yusuf sinirleniyordu. “Bize söylenen neyse onu kabul etmeliyiz. Hepsi bu.”

“Ama bu yeni bir mucize anlamına gelir,” diye ısrar etti İbni Tahir.
“Niye olmasın ki?” dedi Yusuf.

“Niye mi olmasın?” diye karşılık verdi İbni Tahir. “Çünkü peygamber mucizelerin eski çağlarda kaldığını ifade etmişti. Kendi zamanında da kendisinden sonra da herhangi bir mucizenin gerçekleşmesine izin vermemişti.”

Yusuf ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Cafer söz aldı. “Allah’ın Seyduna’ya cennetin anahtarını vermiş olmasını mucize olarak görmek mecburiyetinde değiliz. Zaten Peygamber miraç hadisesini ya da baş melek Cebrail’le görüşmesini mucize olarak telakki etmemiştir.”

“Tamam, bu durumda bu hadisenin de Allah’ın Seyduna’ya bahşettiği bir lütuf olduğunu kabul edebiliriz,” diye devam etti İbni Tahir. “O zaman geriye sadece Allah’ın bu lütfu Efendimize nerede ve ne zaman bahşettiği meselesi kalıyor,”

“Allah, Seyduna’ya yanan bir çalılık ya da duman haresi biçiminde tezahür etmiş olabilir,” diye fikir yürüttü Süleyman. “Daha önceki peygamberlere göründüğü gibi. Sina Dağı’nda Musa’ya on emir tabletlerini bu şekilde vermemiş miydi?”

“Bunu anlıyorum,” dedi İbni Tahir. Merakı giderek artıyordu. “Ama böylesine muhteşem böylesine kudretli bir peygamberin yanı başında olduğumuzu idrak etmekte zorlanıyorum.”

“Belki de kendini buna layık bulmuyorsundur?” dedi Süleyman gülümseyerek. “Eski zaman insanlarından ne eksiğimiz var ki bizim?”

İbni Tahir sıkıntıyla etrafına baktı. Çevresindeki herkesin yüzünden derin bir inanmışlık okunuyordu. Hayır, aklını karıştıran ve onu şüpheye sevk eden hislerini anlamaları olanaklı değildi.

“Bana kalırsa Süleyman’ın ileri sürdüklerinden çok daha fazlası var,” diye fikrini söyledi Cafer. “Allah’ın, Seyduna’yı, gönderdiği bir melek vasıtasıyla cennete aldırmış olması bana daha mümkün gibi geliyor. Cennetin anahtarını da orada vermiştir.”

“Hangisini kabul edersek edelim,” diye konuşmayı sürdürdü İbni Tahir. “Bu sefer de bu anahtarın mahiyeti nedir sorusuyla karşı karşıya kalırız. Çünkü Allah’ın, cennetin ve orada verilen herhangi bir şeyin dünyamızı oluşturan her türlü maddeden farklı yapıda olması gerektiğini biliriz. Bu durumda nasıl oluyor da öbür dünyaya ait bir maddeden yapılmış bir nesne burada bu dünyada bulunabiliyor? Bu anahtarı duyularımızla kavrayabilir miyiz? Ve eğer kavrayabilirsek bu anahtar hâlâ cennete ait bir şey olabilir mi?”

“Harika bir soru sordun, Tahir’in torunu,” dedi Yusuf sevinçle, ellerini memnun memnun ovuşturdu.

“Bana kalırsa tartışmanın bu kısmı haddimizi aşıyor,” diye uyardı onları Naim.

“Sana soran oldu mu, çekirge?” dedi Süleyman lafı onun ağzına tıkarak. “Sanki ne düşündüğünü merak ediyormuşuz gibi.”

“Bu Kuranda da yazılıdır,” dedi Cafer. “Ölümden sonra müminler cennetle mükâfatlandırılacak, orada onlara dünya nimetlerinden sayısız miktarda verilecektir. Müminler bu dünyada bildikleri, hissettikleri mutluluğu aynen orada da tadacaklardır. Bu açıdan baktığımızda öbür dünyadaki nesnelerin buradakilerden çok da farklı olmayabileceği ortaya çıkıyor, Kısacası cennetin anahtarı dünyevi maddelerden yapılmış da olabilir.”

O ana kadarki konuşulanları büyük bir dikkatle ama tek bir kelime bile etmeden dinleyen Übeyde şimdi sinsice gülümsüyordu.

‘‘Bu Allah’ın anahtarı muammasını çözecek güzel bir açıklamam var,” dedi. “Cennetin kapısını açan bu anahtarın aramızda yaşamakta olan Seyduna’da olduğunu biliyoruz. Bu yüzden de cennet hangi maddeden yapılmış olursa olsun bu anahtar cennetin kapısını dünya tarafından açtığına göre dünyevi maddeden yapılmış olması son derece normaldir,”

“Mükemmel açıkladın,” diye bağırdı Yusuf.

“Çok akla yatkın bir izah,” diye kabullendi İbni Tahir.

“Übeyde tilki gibi kurnaz,” diye kahkahayı bastı Süleyman, “Bunun doğru olup olmadığını Dai İbrahim’e sormalıyız,” diye endişesini belli etti Naim.

“Böyle bir sual hiç hoş karşılanmaz,” diye karşı çıktı Süleyman.

“Neden ki?” diye terslendi Naim.

“Çünkü belki farkında değilsindir diye bir kez daha söyleyeyim, Dai İbrahim bizden yalnızca onun bize sorduğu suallere cevap

vermemizi ister. Bu yüzden eğer böyle bir işe kalkışırsan, acemi çaylak, çok büyük bir hataya düşmüş olursun.”

Diğer talebeler kahkahayı basarken Yusuf öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Ama bu tür münakaşaların son derece zevkli olduğunu öğrenmiş olan ve bu sefer de kendini bütünüyle konuşmanın gidişatına kaptıran Yusuf önce Süleyman’a öfkeyle bakıp, ardından arkadaşlarına döndü. “Hadi arkadaşlar, devam edin.”

Ama tam o esnada talebeleri yatsı namazına çağıran borunun sesi işitildi.

Akşam yemeğinden sonra bir hayli yorgun düşen İbni Tahir diğerlerine akşam gezmesinde eşlik etmemeyi yeğlemişti. Odasına[1], çekilip yatağına uzandı.

Uzunca bir süre gözlerini kapatmakta güçlük çekti. Alamut’a geldiği andan itibaren yaşadıkları gözünün önünden gitmiyordu: Evet, Dai Ebu Soraka şefkatiyle, Yüzbaşı Minuçehr de sertliğiyle ona az da olsa kale dışındaki eski hayatım hatırlatıyordu. Ama anlaşılması güç, kısmen saçma fikirleri varmış gibi gelen El-Hekim’le tarifi imkânsız kudretiyle Dai Abdülmelik ve hepsinden de öte gizemli ve bir o kadar da acımasız Dai İbrahim ona yepyeni bir dünyanın kapılarını açmışlardı. Daha ilk anda bu yeni dünyanın kendine has sert ve hızlı öğrenilmesi gereken kuralları olduğunu idrak etmiş, bu son derece düzenli, kendi içinde bütünlük taşıyan, kendi mantığını barındıran sağlam yapıyı mümkün olduğunca kavramıştı. Aslında bu dünyaya öyle yavaş yavaş, alışa alışa da girmemişti. Birdenbire içine çekilmişti ve şimdi de tam odasındaydı. Daha dün dışarıda oralarda bir yerlerdeydi. Oysa bugün tüm benliğiyle Alamut’taydı.

Eski yaşamını geride bıraktığı için hüzünleniyordu. Artık o yaşama geri dönme yolunun sonsuza dek kapandığını bilmek bu hüznü katlıyordu. Ama bir taraftan da geleceğe ilişkin beklentileri, önünde uzanan gizemlere duyduğu merakı hüznünden katbekat güçlüydü. Arkadaşlarından hiçbir konuda geri kalmamaya kararlıydı.

“Pekâlâ,” dedi kendi kendine neredeyse yüksek sesle. “Artık Alamut’tayım. Neden geriye bakayım ki?”

Son bir kez daha yurdunu, babasını, annesini ve kız kardeşini gözünün önüne getirdi. Onlara sessizce veda ediyordu. Düşünceleri bulanıklaşırken kendisini bekleyen yeni şeylerin hayaliyle uykuya daldı.

3

Halime yeni hayatına ve çevresindekilere kısa sürede alışmıştı. Açıklayamayacağı şekilde tuhaf olaylarla dolu bu yaşamında istediği her şeye sahip oluyordu. Herkesin sevgisini kazanmıştı, hayvanların bile. Hatta zaman zaman çocukça davranışlarıyla Apama'nın bile o solgun yüzünün gülmesine sebep olmuştu. Halime eline geçen bu fırsatı en iyi şekilde değerlendiriyordu. İstediği zamanlar çok iyi bir baş belası ve mızmız olabiliyor, her arzusunun yerine getirilmesini istiyordu fakat son derece mütevazı şeyler arzuladığı da bir gerçekti.

İsteklerini karşılayan da genellikle Sara oluyordu. Halime'nin küçücük bir baş sallayışını dahi emir telakki ediyor, ona hizmet etme imkânı bulabildiği için büyük bir mutluluk duyuyordu. Sara köle olarak dünyaya gelmişti bu yüzden de Halime'nin her türlü şımarıklığına büyük bir sadakatle katlanıyordu. Ama Halime'nin diğer arkadaşlarına herhangi bir şekilde gösterdiği yakınlık Sara'yı tarifsiz üzüntülere sevk ediyordu.

Gündüzleri durum buydu.

Ama gece olup kızlar yataklarına gömülüp, Zeynep de uyuyunca Sara, Halime'nin yatağına sokuluyor, battaniyenin altına girip onu öpüp okşuyordu. Önceleri Halime elinden geldiğince ona karşı koymaya çalışmıştı. Ama zaman içinde o da buna alışmış, daha fazla müsamaha gösterir olmuştu. Sara'nın gün boyu sunduğu sayısız hizmetin karşılığını bu şekilde istiyor olabileceğine karar vermişti. Ancak Sara'nın hiç bitmeyen kıskançlığına tahammül etmekte zorlanıyordu. Belki de bu yüzden Sara'yı gözlerini kıskançlıkla üzerine diktiğini her yakalayışında çektiği acıyı körüklemek için elinden geleni ardına koymuyordu. Yalnız kaldıklarındaysa

Sara ona olan kızgınlığını belli ettiği anda Halime onu bir daha yüzüne bile bakmamakla tehdit ediyordu.

Görünüşe göre Sara karşılığı dayanılmaz bir kıskançlık olsa da birini sevmeye ve kendini bu sevdiği kişiye adayıp onun her dileğini

yerine getirmeye büyük ihtiyaç hissediyordu. Oysa yaşam, sevinciyle dolu olan Halime'nin içi kıpır kıpırdı, adeta bir kuş ya' da kelebek misali tazeliğinin ve güneşin tadım çıkarıyordu. Dünyanın kendi etrafında dönmesi, ilginin ve cazibenin merkezi oluşu da ona olağan geliyordu.

Boş zamanlarında bahçelerde dolaşmaya çıkıyor, çiçeklere, tomurcukları birer birer açan güllere daha bir tutkun oluyor, odasını süslemek için çiçek topluyor, Ehrimen'le ve Suzan adlı ceylanla oynuyordu. Her yöne gidiyor, gizli yerleri keşfetmeye çalışıyordu. Bu gezilerinin sonucunda bahçelerin gerçekten de her yönden suyla kuşatılmış olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Suyun karşı tarafında da gözünün alabildiğince uzanan daha başka bahçelerle ağaçlık alanları seçebilmişti. Gerçek bir cennetin tam ortasında gibiydi.

Çok geçmeden kertenkelelerin güneşlendiği ve Peri adlı sarı yılanın yaşadığı kayalığa kadar gitmeye bile cesaret edebildi. Her ne kadar kendi kendini Meryem'in haklı olduğuna ikna etmeye çabalıyorsa da yine de oraya belirli bir mesafeden fazla yaklaşmıyordu. "Sizler ne kadar hoş kertenkelelersiniz böyle," diyordu. Hatta bir keresinde tıpkı Meryem'in yaptığı gibi Peri'yi saklandığı delikten çıkartmak için ıslık çalmıştı. Ama daha küçük yaratık başını yuvasından çıkartmadan oradan adeta uçarcasına kaçmış arkadaşlarının yanma dönünceye dek arkasına bile bakmaya cesaret edememişti.

Bu gezilerinden birinde Adi'yle Mustafa onu gördüler. Onu biraz korkutmaya karar verip arkasından gizlice sokuldular. Ama Halime de tıpkı bir fare kadar tetikteydi. Duyduğu en ufak seste hemen geri döndü ve iki hadımın sinsice yaklaştıklarını fark edip hızla koşmaya başladı.

Arkada kalan Adi, Mustafa'ya seslenerek, "Yakala onu! Yakala onu!" diye bağırdı.

Mustafa birkaç adımda onu kıskıvrak yakalamıştı. Güçlü kollarıyla kavrayıp Adi'nin bulunduğu yere kadar taşıdı. Halime çırpınıyor, çığlıklar atıyordu. Hadımlarsa onun bu haline bakıp kahkahalar atarak eğleniyordu.

"Hadi onu kertenkelelere yem olarak atalım," dedi Mustafa.

Halime öylesine bir çığlık attı ki hadımlar bile irkildiler.

“Hayır, onu top yapıp oynayalım,” diye önerdi Adi. Birkaç adım geri çekilip kollarım iki yana açarak, “Fırlat onu bana,” dedi.

“Kollarını bacaklarının arkasından geçir,” dedi Mustafa, Halime’ye. “İşte böyle! Ayak bileklerini sımsıkı tut!”

Halime yaşadığı bu maceradan giderek zevk almaya başlamıştı. Mustafa’nın dediğini yaptığı anda adeta bir top gibi havaya fırlayıp kendini Adi’nin kollarında buldu. Sanki canlı canlı derisi yüzülüyormuş gibi çığlıklar atıyor ama korkuyla karışık aldığı zevkin sesine yansıdığını da hissediyordu.

Bu çığlıkları işiten Ehrimen neler olup bittiğini görmek üzere yaklaştı. Adi’nin hemen yanı başında durup Halime’nin bir top misali bir o yana bir bu yana fırlatılışını izledi. Bu oyunun onun da hoşuna gittiği ortadaydı. Zira keyifle mırıldanmaya başladı.

“Ne kadar yumuşak ve yuvarlak farkında mısın?” diye sordu Mustafa.

Adi içtenlikle gülerek, “Yavru kedim, minik kurabiyem, ilim, irfan hasretimin ateşleyicisi. Ne kadar çabuk büyüyüp serpildin sen böyle!”

Halime birkaç kez daha bu şekilde havada uçtuktan sonra aniden karşı kıyıdan hiddet dolu bağrışlar işitildi.

“Apama!” dedi Mustafa irkilip Halime’yi derhal yere indirerek. Genç kız da hemen doğrulup çalılıkların arasına dalarak gözden kayboldu.

“Sizi gidi melunlar! Ahlaktan yoksun hayvanlar!” Apama karşı kıyıdan avazı çıktığı kadar bağırıyordu. “Sizi Seyduna’ya şikâyet edeceğim. Sizi bir kez daha hadım etsin de görün. Ne hakla benim en güzel en nadide çiçeğimi, açılmamış gül goncamı ayaklarınızın altına alırsınız.”

Hadımlar kahkahayı koyuverdiler.

“Ne diye uluyorsun iğrenç, yaşlı köpek!” diye alay etti Adi. “Dur oraya bir gelelim de gör bak başını nasıl taşla eziyoruz. Seni kokuşmuş cadı. Şaşı köpek.”

“Sizi kokuşmuş hadımlar,” diye kükredi Apama. “Demek canınız taze et çekti ha? Zamanında önünüzdeki işe yaramaz fazlalığı yok ettiği için Allah’a şükürler olsun. Sizi kırık boynuzlu kara şeytanlar! Ah, isteseniz bile bir şey yapamayacağınızı bilmek ne hoş!” Adi attığı kahkahalar arasında cevap verdi.

“Seninle nasıl alay ettiğimizi göremiyor musun, yaşlı maymun. Ne ahmak şeysin sen böyle. Sen tek bir yaşlı köpek bana alıcı gözle bir baksın diye çırpınırken biz çoktan hayatın tadına doymuştuk.” Karşı konulmaz öfkesiyle Apama neredeyse kontrolünü kaybedecek

haldeydi. Zıplayarak karşı kıyıya ulaşabilirmişçesine suyun kıyısına iyice yaklaştı. Bunu gören Adi hemen çalılıkların arasına gizlediği küreklerden birini kapıp suya hızla vurarak Apama'yı sırılsıklam etti.

Yaşlı kadın öfkeden deliye dönüp feryat figan bağırırken hadımlar da katıla katıla gülüyorlardı. Adi küreği çalılıkların arasına fırlatıp Mustafa'yla birlikte koşarak oradan uzaklaştı. Bu sırada Apama yumruklarını sıkarak intikam yeminleri ediyordu.

O an için de intikamını Halime'den aldı. Arkadaşlarının gözleri önünde onu içten pazarlıklı bir ahlaksız olmakla suçlayıp bu dünyada ve ahrette onu ne gibi cezaların beklediği birer birer saydı. Halime zaten uzun zamandır Sara'ya teslim olduğu için kendini ahlaksız olarak görüyor, bu yüzden masumane tavırlar takınarak Meryem'in gözlerinin içine rahatlıkla bakamıyordu. Bu yüzden de Apama'nın suçlamaları ona daha bir ağır gelmişti. Başını yere eğerek kulaklarına dek kıpkırmızı kesildi.

Ama Apama gidince Meryem ona yaşlı kadının azarlarını çok fazla ciddiye almaması gerektiğini, neticede herkesin Apama'nın kötü huylu olduğunu ve hadımlardan ne derece nefret ettiğini bildiğini, zaten kızların hepsinin oynadığı 0501nun son derece masumane olduğunun farkında olduklarını söyleyerek rahatlatmıştı. Kendisine gösterilen bu derece büyük güveni aslında hiç hak etmediğini düşünen Halime bir hayli sarsılmıştı. Kimseye belli etmeden bir köşeye çekilerek kederli gözyaşlarına boğuldu. Kendi kendine bundan sonra Sara'ya teslim olmayacağına dair yeminler ediyordu. Ama eski alışkanlıkları bırakmak zordur. Bu nedenle de her şey eskisi gibi sürüp gitti.

Günler uzarken akşamlar da buradaki gizem dolu hayatı daha bir gözler önüne serer olmuştu. Cırcırböceklerinin bahçelerde yankılanan seslerine onlara su kenarlarından cevap veren kurbağa vıraklamaları eşlik ediyordu. Aydınlık pencerelerin önünden geçen yarasalar sessizce uçuşan kanatlı böcekleri avlıyordu. Böyle akşamlarda kızların en çok hoşuna giden şeylerden biri de Fatma'nın kendilerine anlattığı masal ve efsaneleri dinlemekti.

Fatma her açıdan eşsiz bir kızdı. Binlerce şey biliyor, büyük bir beceriyle de bu bildiklerini arkadaşlarına aktarıyordu. Yüz tane bilmece bildiğini söyleyip hepsinin cevaplarını arkadaşlarıyla paylaşmıştı ama buna rağmen hâlâ her gün yeni bir bilmeceyle çıkıp geliyordu. Arabistan'dan Mısır'a Suriye'den ta kuzey Türkistan'a

kadar tüm uzak diyarlara özgü şarkıları biliyordu. Tüm bunların yanında başka bildiği şeyler de vardı. Mesela hadımların ormanın derinliklerinde camdan yüksekçe bir bina inşa ettiklerini söylüyordu. Bu binanın içinde dalları binayı kırarak nehre doğru adeta salkım söğütler gibi uzanan dut ağaçları yetiştirdiklerini anlatıyordu. Bu ağaçlardaki kozalaklarından sağlanan ipeğin de bahçelerdeki tüm kızları giydirmeye yeteceğini sık sık yinelemekten zevk alıyordu.

Kızların en çok hoşuna giden şeylerden biri de Fatma'nın kendilerine *Binbir Gece Masalları*'ndan ya da Firdevsi'nin Şehname'sinden bir şeyler anlatmasıydı. Hikâye anlatmakta gerçekten de Şehrazat'tan geri kalır yanı yoktu. Arada bir hikâyelerin belirli yerlerini unutsa bile kendi hayal gücü sayesinde herhangi bir zorlukla karşılaşmıyordu. Hatta bazı hikâyeleri tamamıyla kendi uyduruyordu.

Anlattıkları arasında kızları en çok etkileyeni de Ferhat'la Şirin'in hikâyesiydi. Bu hikâyeyi her dinlediklerinde akıllarına Meryem geliyor, Fatma'ya hikâyeyi tekrar tekrar anlattırmaktan bıkmıyorlardı. Hepsi çok etkileniyor, Halime her seferinde gözyaşlarına boğuluyordu, Meryem gibi Şirin de bir zamanlar Hıristiyan'dı. Öylesine muhteşem bir güzelliği yardı ki bahçelerde yürüyüşü sırasında çiçekler bile utanç ve kıskançlıkla başlarını eğerlerdi. İran'ın en kudretli Şahı Hüsrev Perviz'le evlenmişti, Tüm ülke yeni kraliçenin bir kâfir olduğunu öğrenince isyan etti. Ama şah onu herkesi karşısına alacak kadar çok seviyordu. Ayrıca Hüsrev Perviz güçlü bir hükümdar olduğu kadar zeki bir adamdı da. Dünyevi güzelliğin ne derece geçici bir şey olduğunun bilincindeydi. Bu yüzden de sevdiği kadının güzel yüzü ve eşsiz vücudunun mermerden bir heykelini yapması için zamanın *en tanınmış heykeltıraşı Ferhat'ı* görevlendirdi. Genç sanatçı her gün kraliçenin cennete yaraşır güzelliğine bakarak çalışırken sonunda karşı konulmaz bir aşk ateşiyle yanmaya başladı. Nereye gitse, ne yapsa, geçe gündüz demeden, her yerde bu meleğimsi yüzü görür olmuştu.

Sonunda tutkusuna daha fazla direnemedi. Heykel her geçen gün kraliçeye daha bir benziyor, heykeltıraşın ses tonu yüreğindeki fırtınayı ele veriyordu. Ve günün birinde şah da durumu fark etti, Büyük bir kıskançlıkla kılıcına davrandı ama Şirin kendisini heykeltıraşın önüne siper ederek adamı korudu. Yarattığı eserin yüzü suyu hürmetine de Hüsrev Perviz heykeltıraşın hayatını bağışladı ama onu ömrünün sonuna dek Bisütün Dağları'nda sürgüne

gönderdi. Orada Ferhat karşılık bulamadığı aşk acısıyla meczuba döndü. Acısı ve tutkusu onu çekiç ve keskisiyle dağa Şirin'in dev bir heykelini yapmaya sevk etti. Günümüzde bile orada hamamından çıkan tanrıça misali bir kraliçenin heykeli görülebilmektedir. Kraliçenin hemen önünde de şahın atı Şebdiz göze çarpar.

Bunu öğrenen şah bir süre sonra Bisütün Dağları'na kraliçenin öldüğüne ilişkin yalan bir haber salar, Ferhat için artık yaşamanın bir manası kalmamıştır. Bu tahammülsüz acı karşısında göğsünü baltayla ikiye ayırır. Yere düşen bir ucunda heykeltıraşın yüreği bulunan balta bir süre sonra yeşermeye, çiçek açmaya başlar. Sonunda da meyve verir. Bu meyve nardır, İkiye ayrıldığında tıpkı ikiye yarılmış kanayan bir yaraya benzeyerek Ferhat'ın hatırasını yaşatır. Bu nedenledir ki günümüzde nara Ferhat'ın elması dedikleri de olur.

Kızlar hikâyeyi fal taşı gibi açılmış gözlerle dinlediler. Sadece Meryem gözleri tavanda, hiç etkilenmemiş bir ifadeyle duruyordu. Şaşırtıcı derecede kupkuru gözlerini sanki çok uzaklara dikmiş gibiydi. O gece onunla aynı odayı paylaşan Fatma'yla Cada Meryem'in sabaha kadar yatağında dönüp durduğunu işittiler.

İstemeden düelloda öz oğlu Suhrab'ı öldüren İranlı kahraman Rüstem'in, Ali Baba ve kırk haramilerin ve Alaaddin'in sihirli lambasının hikâyelerini de severek dinliyorlardı. Ayrıca Fatma'nın Kuran'dan alıntılayıp kendi tarzıyla yeniden biçimlendirdiği hikâyelere de bayılıyorlardı. Ne zaman Kıtfır'ın karısı Züleyha'nın Yusuf'a nasıl âşık olduğunu anlatmaya koyulsa herkes hemen arkadaşları Züleyha'ya bakarak gülümsüyordu. Fatma'nın hikâyesinde Mısırlı kız alçak bir günahkâr değil yalnızca genç Yusuf'un gözlerine bakmaya cesaret edemediği samimi bir âşık olarak resmediliyordu. Zaten Fatma'nın her bir hikâyesinde kızlar kendilerinden bir bölüm buluyorlar, mutlaka kahramanlardan birini kendileriyle özdeşleştiriyorlardı.

Arada sırada enfes yiyecek ve içeceklerin dağıtıldığı şölenler veriliyordu. O günlerde Meryem çevresine mutluluk saçarken Apama daha bir çekilmez oluyordu. Kızlar arasında Meryem'in bu şölenlerin iznini arkadaşlarını sevindirme gayesiyle bizzat Seyduna'dan aldığına dair söylentiler dolaşırdı. Tüm yiyecek içeceği hazırlamak zorunda kalan Apama da iyice çileden çıkardı.

Böyle zamanlarda hadımlar balık avlama görevi üstlenirdi. Moad'la Mustafa da sabahın erken saatlerinde oklarını ve

atmacalarını alarak kuş avına çıkarlardı. Kayıklarına binip nehir boyunca ilerleyip sık ormanların Elbruz Dağı'nın eteklerindeki yalçın kayalıklara uzandığı bölgelere dek giderlerdi. Bu nokta avcılar için tam manasıyla bir cennetti.

Böyle günlerin birinde Halime, Meryem'e açık arazideki bu ava katılıp katılamayacağını sormuş ama karşılığında böyle bir yolculuğun bir kız için çok tehlikeli olabileceği cevabını almıştı. Ama isterse kümes hayvanlarının bulunduğu adaya tavuk ve yumurta getirmek üzere gidecek Adi'ye eşlik edebileceğini söylemişti.

Adi, Halime'yi kayığına bindirip avcıların da gittikleri güzergâhta bir süre ilerledi. Çok geçmeden ırmağın kollara ayrıldığı bölüme gelince diğer yöne sapıp küreklere asılarak evcil çiftlik hayvanlarının bulunduğu adaya yöneldi.

Harikulade bir sabahtı. Güneş henüz vadiye ulaşmamış olsa da ışıkları dağ yamaçlarıyla karla kaplı tepelerde pırıl pırıl parlıyordu. Yüzlerce kuş aynı anda cıvıldıyor, bazıları suyun tadım çıkartıyor, çevrede uçuşuyor bazen de balık yakalamak amacıyla suya dalıyordu. Kıyı boyunca uzun sazlıklar, yaban süsenleri ve su zambakları göze çarpıyordu. Kamına dek suyun içine girmiş bir akbalıkçıl uzun gagasını dibe daldırmıştı. Yaklaşan kayığı fark edince başını sudan asil bir hareketle çıkardı. Tüylerini kabartıp döndü, ağır ağır kıyıya doğru yürümeye koyuldu.

Halime çevresine büyük bir mutlulukla bakıyordu.

"Korkmadı," dedi. "Sadece kahvaltısı sırasında rahatsız ettiğimiz için kızdı."

"Evet, bahçelerde yaşayan tüm hayvanlar gayet evcildir," diye onayladı Adi. "Hiç kimse onlara zarar vermez."

Artık onlarla hiç ilgilenmeden gagasıyla tüylerini temizlemeye koyulan balıkçılın yanından geçtiler.

Sağda solda uçuşan bir böceği yakalamak için suda sıçrayan balıklar vardı. Yusufçuklar suyun üzerinde uçuşuyordu. Tüm bu hareketli ortamın kendine has olağanüstü bir yanı var gibiydi.

"Ne kadar harika!" diye sevinçle haykırdı Halime.

"Evet, güzeldir," dedi Adi dalgın bir tavırla. "Ama özgürlük burada olmaktan çok daha güzeldir."

Halime şaşırmıştı.

"Özgürlük mü dedin? Burada özgür değil miyiz ki?"

"Sen kadın olduğun için anlamıyorsun. Sana şu kadarını söyleyeyim; çölde açlıktan ölmekte olan bir çakal kafesteki kamı tıka

basa tok bir aslandan daha mutludur."

Halime ne demek istediğini anlayamayarak başım iki yana salladı.

"Biz kafeste miyiz ki?" diye sordu.

Adi gülümsedi.

"Laf olsun diye söyledim," dedi. "Boş ver gitsin. Geldik zaten."

Kayığı kıyıya çekip, karaya çıktılar. Salkım söğütlerle kavaklar arasında zorlukla seçilebilen dar bir yolda ilerlemeye koyuldular. Sonunda tuhaf bitkilerle nadir bulunan çiçeklerin bulunduğu geniş bir yamaca ulaştılar. Ardından da çiftlik hayvanlarının seslerinin yankılandığı geniş bir otlağa vardılar.

Halime ürkek bir tavırla Adi'nin elini tuttu. İleride içi telaşla çırpınıp bir o yana bir bu yana koşturan hayvanların bulunduğu kafesler vardı. Biraz daha yaklaştıklarındaysa içerideki kuşlar ürkerek kendilerini sağa sola atmaya başladılar. İki büyük leopar öfkeli sesler çıkartarak üzerlerine yöneldi.

Halime korkudan tir tir titriyordu. Adi yanında getirdiği büyük sepeti yere koyup hayvanlara yiyecek verdi. Bir süre sonra da hayvanlar yavaş yavaş sakinleşerek önlerindekini yemeye koyuldular.

"Normalde bunu Moad'la Mustafa yapar," dedi Adi. "Ama bugün ava gittikleri için iş başa düştü."

Fundalığın arkasında ilk anda gözükmeyen uzun, yayvan bir tavuk kümesi bulunuyordu. Adi eğilip kümesten topladığı yumurtaları sepete yerleştirmeye koyuldu.

"Şimdi biraz uzaklaş buradan bakalım," dedi tuhaf biçimde gülümseyerek. "Görmemen gereken bir şey yapmak zorundayım."

Halime derhal kafeslere arkasını döndü. Bu sırada Adi birkaç tavuk, ördek ve kazı boğuvermişti. Hayvanların çığlıklarıyla tüyleri ürperen Halime elleriyle kulaklarını sıkı sıkı kapattı.

Adi geri döndü. İçi az önce öldürdüğü hayvanlarla dolu çuvalı omzuna attı. Sonra da Halime'ye ilerideki hayvanları işaret etti.

"Eğer şu iki leopar Ehrimen gibi serbest olsalardı beni parça parça ederlerdi değil mi?" diye sordu Halime endişeyle.

"Belki. Belki de kaçıp giderlerdi. Leoparlar insanlardan korkar."

"O zaman neden kafeste tutuluyorlar?"

"Seyduna yavrularına ihtiyaç duyuyor çünkü. Bu hayvanlar çift olarak yaşıyorlar. Seyduna bizden av hayvanı yetiştirmemizi istiyor. Çok önemli dostları var. Onlara hediye olarak gönderiyor bu yavrulan."

"Leopar yavrularının kedi yavrularına benzedikleri doğru mu?"

“Evet, öyle. Yalnız leopar yavrulan daha sevimli ve komiktirler.”
“Ben de bir tane isterim.”
“Eğer uslu olursan sana bir tane veririm. Büyüyünceye kadar ona bakarsın.”
“Seyduna buna izin verir mi sahiden?”
Adi gülümsedi.
“Çok güçlü dostların var senin.”
Halime kızardı. Adi’nin bu sözlerle Meryem’i kastettiğinin farkındaydı.
“Neden Apama senden nefret ediyor?” diye sordu.
“Ah, bütün dünyadan nefret eder. Ama Seyduna’dan da korkar. Yalnız benden nefret etmesinin özel bir nedeni var. Şöyle ki… Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”
“Söylese Adi, hadi söyle.”
“Aslında aptalca bir şey. Yalnız, bu konuda kimseye bir şey anlatma. Bak, Apama bu bahçelere ilk geldiğinde sürekli Seyduna’yla ne kadar yakın olduğunu anlatıp böbürlendikçe böbürleniyordu. Seyduna’nın kendisini Kabil’de nasıl ona kaptırdığını ve bu aşkın ne kadar uzun sürdüğünü ballandıra ballandıra anlatıyor, artık büyük kudret sahibi olan Seyduna’nın onu sırf bu yüzden kaleye getirdiğini aklımızdan çıkarmamamız gerektiğini söylüyordu. Ukalaca davranıyor, tepeden tırnağa ipeklere bürünüyor, mücevherlerle bezeniyor, yüzünü boyayıp etrafa gizem dolu gülücükler saçarak neredeyse herkesi yerin dibine sokuyordu. Seyduna’yı Mısır’daki günlerinden beri tanıyan, düşmanları karşısında gövdesini siper eden beni bile azarladı. Bunun asıl sebebi de şu; onu bir gün son derece doğal bir ihtiyacını giderirken yakaladım. O günden itibaren bana karşı eskisinden bile saçma sapan davranmaya başladı. Ben ne söylese gülüyorum artık. Ama onun bana sayısız lanetler yağdırmadığı bir gün bile yok. Gördüğüm şeyi herkese anlattığımdan şüphe ediyor. Bu yüzden günün birinde hepimiz geberip gitsek mutlu olacak. Zaten Seyduna’dan öyle çok korkuyor olmasaydı bizi şimdiye dek çoktan zehirlemişti.”
“Gerçekten bu kadar kötü mü?”
“Kötü çünkü en büyük acıyı yine kendisi çekiyor olsa da gururunun kölesi olmuş durumda. Yaşlanmak istemiyor ama yaşlı olduğunu da gayet iyi biliyor,”
Ormanın biraz daha içine doğru yürüyüp maymun kafeslerinin bulunduğu yere geldiler. Halime kafeslerde bir o yana bir bu yana

atlayarak muziplikler yapan maymunları görünce çığlığı bastı.

“Bir de ayımız vardı,” dedi Adi. “Ama çok fazla yediği için Seyduna öldürülmesini istedi. Ayrıca küçük bir sığır sürümüz, bir dişi devemiz, dört atımız ve birkaç tane de eşeğimiz var. Bunların yanında kedi köpek de besliyoruz. Ama bizden başka hiç kimse bu adaya gelemiyor. Bunu Apama’nın isteği üzerine Seyduna emretti.”

“Seyduna bahçeleri ziyarete gelir mi?”

“İşte bunu sana söyleyemem, güzel çocuk.”

“Nasıl biri olduğunu bilmek isterdim.”

“Tarifi zor aslında. Sakallı, heybetli bir adam.”

“Yakışıklı mı?”

Adi kahkahayı bastı.

“Bunu daha önce hiç düşünmedim, küçük kedicik. Ama çirkin değil o kesin. Ben onu daha ziyade korkutucu olarak tanımlamayı yeğlerim.”

“Uzun boylu mu?”

“Pek sayılmaz. Benden bir baş kadar kısadır.”

“O zaman çok güçlü olmalı.”

“Hiç sanmıyorum. Bir yumrukta onu yere serebilirim.”

“O zaman neden bu kadar korkutucu? Çok büyük bir ordusu mu var?”

“Pek sayılmaz. Ama Mısır’da yalnız bir yabancı olduğu zamanlarda bile çevresine öylesine korku salıyordu ki halife bir gece derdest edilip ülkeden atılmasını buyurmuştu. Aslında düşmanları onu öldürebilirlerdi ama buna cesaret edemediler.”

“Garip, çok garip,” diye düşündü Halime yüksek sesle. “Sultan’la dost mu?”

“Hayır. Sultan onun en azılı düşmanıdır.”

“Ne? Ya sultan bize saldırırsa? O zaman halimiz nice olur?” “Endişelenme. Öyle bir şeye kalkışırsa kanlar içinde evine dönmek zorunda kalır. Tabii başını omuzlarının üzerinde tutmayı başarabilirse.”

“Seyduna’nın çok mu karısı var?”

“Çok fazla soru soruyorsun. Bildiğim kadarıyla bir oğlu var. Ayrıca sanırım senin gibi iki de küçük maymunu olması lazım.” Halime gücenmiş bir ifadeyle baktı.

“Sence beni görse hakkımda ne düşünürdü?” diye sordu kısmen de olsa kendi kendine.

Adi güldü.

“Şu anda kafası bambaşka düşüncelerle dolu…”

“Saf ipekten kırmızı giysiler giyiyordur herhalde.”

“Duruma göre değişir bu. Onu yünden dokunmuş basit bir paltoyla gördüğüm de oldu.”

“İnsanlar onu tanımasın diye öyle giyindiğine eminim. O bir kral değil mi?”

“Kraldan da öte. O bir peygamber.”

“Muhammed gibi mi? Muhammed’in çok yakışıklı olduğunu ve çok sayıda karısı olduğunu duymuştum. Hatta bazıları çok da gençmiş.”

Adi artık kahkahalara boğulmuştu.

“Ah, seni gidi meraklı yaratık! Aklına neler de geliyor böyle!” “Kadınlar ondan korkar mı?”

“Çoğu korkar. Mesela Apama onun yanında tam bir süt dökmüş kediye dönüşür.”

“Ne yapıyor da korkmalarına neden oluyor?”

“Hiçbir şey. Zaten asıl korkutucu olan da bu ya. İnsanları korkutmak için bir şey yapmasına gerek yok.”

“O zaman son derece kötü ve kaba biri.”

“Hayır, kesinlikle değil. Gülüp şaka yapmayı sever. Ama durup şöyle bir gözlerinin içine bakarsa dizlerinin bağı çözülür.”

“Gözleri çok mu korkunç?”

“Hayır, bilmem. Ama artık soru sormayı kes. Neden herkes ondan bu derece korkuyor bilmiyorum. Ama günün birinde onun karşısına çıkarsan sanki her düşünceni hatta kimselerle paylaşmadıklarını bile bildiği hissine kapılacaksın. Sanki yüreğinin derinliklerinde gizli olanı görüyormuş gibi. Bu yüzden de ondan bir şey saklamaya veya olduğundan daha farklı görünmeye çalışmanın bir manası olmayacaktır. Zira onu gördüğün anda seni senden daha iyi tanıdığı hissine kapılacaksın.”

Halime ürperirken yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu.

“Onunla karşılaşmak istediğimden artık o kadar da emin değilim. Böyle insanlar gerçekten de çok korkutucudurlar.”

“Deminden beri ben de bunu anlatıyorum ya! Şimdi sepetimizi alıp eve dönelim. Bu arada benim küçük ceylanım o tatlı dilini dudaklarının içinden fazla çıkarma sakın. Burada konuştuklarımız hakkında bir balık kadar sessiz ol.”

“Söz veriyorum, Adi,” dedi Halime, ve kayığa kadar onun peşi sıra yürüdü.

O akşam kızlar büyük salondaki havuz başında toplandılar. İçeride tam bir şenlik havası hâkimdi. Salon her zamankinden iki kat fazla sayıda mum ve gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. Her bir köşede renkli alevler göze çarpıyordu. Oda baştan aşağı rengârenk çiçeklerle bezenmişti.

Apama'nın üç yardımcısı kızlara yiyecek ve içecek servisi yaptı. Bronz tabaklarda kızarmış kuş, limonlanmış ızgara balık, meyve ve kurabiye dağıtıldı. Toprak testilerden kızların kana kana içtiği şaraplar dolduruldu. Fısıltı halinde başlayan konuşmalara kahkahalar ve neşe dolu şakalaşmalar eşlik etti. Bir süre olup biteni izleyen Apama sonunda öfkesine yenik düştü.

"Tüm bunların sorumlusu sensin," diye Meryem'e bağırdı.

"Merak etme, Apama," diye cevap verdi Meryem gülerek.

Apama kendi kendine söylenerek hızlı adımlarla salonu terk etti.

"Rezalet! Rezalet!"

Bu sırada önce Esad'la Adi ardından da Moad'la Mustafa yemeğe katıldılar. Onlar da rahatça yiyip içtiler. Böylece şölene herkes iştirak etmiş oldu.

Fatma, "Hadi gösteri başlasın," diye bağırınca herkes neşeyle el çırptı.

Kızlar ezberlerinden beyitler okumaya koyuldular. Bazıları Kuran'dan bölümler okuyor, diğerleriyse başta Ensari olmak üzere çeşitli şairlerin sözlerini tekrar ediyordu. Fatma'ysa kendi şiirlerini okuyordu.

Kısa süre sonra Zeynep'le ritmik bir atışmaya giriştiler. Onların bu becerilerini daha önce hiç görmemiş olan hadımlar gülmekten çatlayacak hale gelmişlerdi. Adi sevinçle kutladı onları. Yüzü gurur ve mutluluktan parlıyordu.

Şiir zamanı bitince sıra dansa geldi. Fatma'yla birkaç arkadaşı enstrümanlarını alınca Meryem, Halime ve Züleyha dansa başladı. Bir süre sonra diğerlerinin oturmasıyla Züleyha dansı tek başına sürdürdü. Önceleri yavaş ancak sonra çanın her bir vuruşuyla daha bir kıvrak hareketlerle raks ediyordu. Sonunda havuzun kenarına sıçrayıp herkesin nefesinin kesilmesine neden olacak derecede büyük bir hızla etrafında dönmeye başladı. Ardından adeta fırtınaya tutulmuşçasına büyük bir hızla kendini minderlerin üzerine fırlattı.

Kızlar büyük bir hayranlık içinde çığlık çığlığa onu izlediler. Halime koşup, büyük bir istekle onu kucakladı. Hadımlar kadehlerini doldurup Züleyha'nın şerefine içtiler.

Şarap etkisini göstermeye başlamıştı. Şarkılar söyleyip, Öpüşerek birbirlerine sarılıyorlardı. Şakalaşıyor, birbirlerini kızdırıp, gülüşüyorlardı. Bu çılgınlığım kraliçesi de daha birinci kadehi bitirir bitirmez başı dönmeye başlayan Halime'ydi. Kendisinin görünmez kanatlara sahip bir kelebek olduğuna inanarak bir o yana bir bu yana koşturup duruyordu. Bir süre sonra da Züleyha'nın az önce yaptığı dansı kıskanmanın neden olduğu istekle müzisyenlerden kendisi için çalmalarını istedi. Ardından da Züleyha'nın hareketlerim taklit ederek etrafında dönüp durmaya koyuldu. Herkes kahkahalarla gülüyordu ama Halime bu tepkileri giderek daha muhteşem bir kelebek haline dönüştüğü biçiminde yorumluyordu.

Sonunda o da havuzun kenarına zıpladı. Arkadaşları çığlık çığlığa bağırırken Meryem de onu yakalamak için atıldı ama çok geç kalmıştı. Dengesini kaybeden Halime havuzu boyladı.

Bir ânda herkes havuzun etrafında toplanmıştı. Adi güçlü kollarıyla uzanıp kızı havuzdan çıkardı. Halime bir yandan öksürerek zorlukla nefes almaya çalışıyor bir yandan da korkuyla Meryem'e bakıyordu. Aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladı. Meryem onu azarlayıp, odasına götürdü, bir havluya sarıp elbiselerini değiştirdi. Geri döndüklerinde Halime bir süreliğine sakinleşmiş gibiydi. Ama birkaç kadeh şaraptan sonra eski cesaretini yeniden kazandı. Hole doğru yönelip çana birkaç kez vurarak herkesi susturdu.

"Dostlarım, ailem," diye başladı Adi'yi taklit etmeye çalışarak. "İşte karşınızda şarap başına vurmuş genç ve sevimli Halime."

Kızlar ve hadımlar kahkahalara boğuldu.

"Halime, yapma," dedi Meryem. "Uzatma."

"Sadece herkesten özür dilemek istiyorum,"' diye cevap verdi Halime gücenmiş bir ifadeyle.

Meryem ayağa kalkıp Halime'nin koluna girerek yerdeki minderlerin üzerine oturmasını sağladı. Halime oturur oturmaz kendisini müthiş derecede savunmasız hissetmiş, gözyaşlarına boğulmuştu. Meryem'in ellerine sarılıp parmaklarını teker teker öpmeye koyuldu.

Sara bütün gece arka planda kalmaktan kendini kurtaramamıştı. Normalde günün bu saatlerinde Halime'yle yalnız kalırdı. Bu yüzden de onu büyük bir kıskançlıkla izlemişti. Bütün gece boyunca Halime yüzüne bile bakmamıştı. Şimdi de Meryem'in yanında oturuyor, onun parmaklarını öpüyordu. Sonra Halime bir an için dönüp Sara'ya bakınca kızın umutsuzluk ve kıskançlıkla dolu bakışlarım yakaladı.

Küstahça gülümseyip Meryem'in saçlarını, yüzünü, boynunu okşamaya koyuldu. Sonra yüzünü bira, daha yaklaştırıp ona sarıldı ve tutkuyla dudaklarını öpmeye başladı.

Bütün bunlar Sara için cehennem işkencesinden farksızdı. Kadehleri birer birer dolduruyor boşaltıyordu. Sonunda da daha fazla tahammül edemeyerek gözyaşları içinde kalkıp kendini dışarı attı.

Halime, Meryem'i arkasında bırakarak onun peşinden koştu. Vicdanı sızlamıştı. Sara'yı teselli etmek istiyordu.

İşte o an Meryem tüm olup bitenleri anlamıştı, yüzünden kan çekilmiş bir halde öfkeyle ayağa kalktı.

Sesini bir hayli yükselterek "Sara! Halime! Buraya gelin!" diye bağırdı.

Kızlar başlarını öne eğip korkuyla onun yanma sokuldular.

"Neler oluyor burada?"

Halime, Meryem'in ayaklarına kapanıp, bacaklarına sarılarak ağlamaya başladı.

"Demek öyle," dedi Meryem kupkuru bir sesle.

"Hayır, hayır, benim suçum değil!" diye bağırdı Halime. "Beni Sara baştan çıkardı!"

Meryem, Halime'yi iterek uzaklaştırdı ve Sara'nın yanma yürüyüp yüzüne sert bir tokat patlattı. Sara hiçbir şey söyleyemeden yere yığıldı.

Meryem her ikisine de arkasını döndü. Çevresindekilerin yarı korkmuş yarı eğleniyormuş gibi gözüken yüz ifadelerini görünce belli belirsiz gülümsedi.

"Sara!" diye bağırdı. "Derhal eşyalarını toplayıp koridorun sonundaki penceresiz odaya taşın. Kendini toplayana dek orada kalacaksın. Hadi kalk ve git. Seni bu gece daha fazla görmek istemiyorum!"

Halime, Sara'yı böyle acımasızca ele verdiği için kendisini çok kötü hissediyordu. Sara ayağa kalkıp mahzun bakışlarla Halime'yi süzerek sessizce koridorda gözden kayboldu.

Halime dizleri üzerinde Meryem'e bakıp yaşlı gözlerle af dilercesine ellerini uzatmıştı.

"Sana gelince, küçük günahkâr," dedi. "Sen de benim odama taşınacaksın. Böylece gözüm hep üzerinde olacak. Bakalım yeniden doğru yolu bulabilecek misin? Safiye ve Cada, siz de Zeynep'in odasında boşalan yerlere geçin."

O anda Halime cehennemin kapılarının açılıp onu içine çekmek üzere olduğunu hissetti. Bir an için duyduklarına inanamamış ama sonra yavaş yavaş cesaretini toplayıp başını kaldırınca arkadaşlarının gülen yüzlerini görmüştü. Hatta kendi de gözyaşları arasında belli belirsiz gülümsemeyi başarmıştı.

Hadımlar fark ettirmeden ortadan kaybolmuşlardı.

“Yatma zamanı,” dedi Meryem.

Kızlar birer birer odalarına çekildiler.

Halime ne yapacağını bilmez hale eşikte dikiliyordu.

“Ne duruyorsun orada?” diye çıkıştı Meryem sertçe. “Git eşyalarını toplayıp buraya getir.”

İşte Halime ancak o anda durumu anlamıştı. Evet, o bir günahkârdı. Gözden düşmüş, lanetlenmiş biriydi. Meryem’in gözünde de küçülmüştü. Ama tüm bunlara rağmen en inanılmaz hediyeye kavuşmuştu. Artık Meryem’in odasında uyuyacak onunla aynı havayı soluyacak, her an onun varlığını hissedecekti. Ayrıca sırlara ilk elden ulaşma imkânına sahip olacaktı!

Arkadaşlarının kendisine gülerek baktıklarını belli belirsiz de olsa fark etmişti. Birbirlerine Halime’nin ne kadar güzel ve sevimli olduğunu fısıldayıp ona küçük öpücükler gönderiyorlardı. Eski odasına eşyalarını toplamaya giderken Halime onlara ters ters bakmakla yetinmişti. Zeynep, Cada ve Safiye onun toplanmasına yardım ettiler. Dayanılmaz bir utanç içindeydi ve bu yüzden başı hep öne eğikti Halime’nin. Yüzünde de hüzünlü bir ifade vardı. Onların yardımıyla Meryem’in odasına yerleşip çabucak soyundu, hemen battaniyenin altına girip uyuyormuş gibi yaptı. Ama kulakları en ufak bir ses bile duymaya hazırdı aslında. Sonunda Meryem geldi. Halime onun elbiselerini çıkarıp, sandaletlerinin bağcıklarını çözüşünü duyabiliyordu. Sonra — sanki kalbi duracaktı — Meryem’in yatağa yaklaşan ayak seslerini işitti. Meryem’in üzerindeki bakışlarını hissediyorsa da gözlerini açmaya cesaret edememişti. Sonra tüm mutluluğunu katlayacak biçimde alnında usulcacık bir öpücük hissetti. Bütün bedenini saran bir ürpertiyle titredi ve hemen ardından da uykuya daldı.

Bu, Halime için muhteşem günlerin başlangıcıydı. Artık eskisi kadar vicdan azabı çekmiyordu. Suçu ortaya çıkıp cezasını çektiğini düşündüğünden yüreği yeniden eskisi gibi mutlulukla dolmuştu. Ama hâlâ arkadaşlarına karşı tavırlarında biraz tutuktu. Hepsi arada

sırada ona gülümseyip, şaka yollu baştan çıkarmaya çalışıyorlarmışçasına hareketlerde bulunuyorlardı. Böyle durumlarda Halime de o küçücük yumruğunu sıkıp onlara doğru sallayarak ters ters bakıyordu. Artık yeniden burnu havada davranmaya başlamış, eski cüretkârlığını bile aşmıştı. Artık küçük günahkâr suçlamasına maruz kalmak umurunda bile değildi.

Sara ondan kaçıyordu. Halime de onunla karşılaştığında bir tuhaf oluyordu. Birçok defa Sara'nın gözlerinin ağlamaktan kan çanağına döndüğünü fark etmişti. Yemeklerde kızın acı dolu, sitemkâr bakışlarını üzerinde hissediyordu. Bir gün, sonunda yeterli cesareti toplayarak Sara'nın yanına sokuldu. “Sara, sana ihanet etmek istemediğimi biliyorsun. Hakikaten istemedim bunu. Kelimeler ağzımdan öyle çıkıverdi işte.”

Sara'nın yanaklarından yaşlar süzülmeye, dudakları titremeye başlamıştı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama ağzını açamadı. Elleriyle yüzünü kapatıp koşarak yanından uzaklaştı.

Aslında Halime için Meryem'le aynı odada kalma şansı bulmanın neden olduğu mutluluğun yanında bu üzüntüler devede kulaktı. Kendini artık bütünüyle Meryem'in hizmetine adamıştı. Yalnızca kendisi yüzünden Meryem'den uzaklaşan Cada'yla Safiye için üzülüyordu. Bu bir yumurtanın iki sarısı gibi birbirlerine benzeyen ikizler belki de bahçedeki kızlar arasında en alçakgönüllü ve uysal olanlarıydı. Onları iyi tanıyıncaya dek, uzun süre karşılaştığında hangisinin Cada hangisinin Safiye olduğunu anlamakta hep zorluk çekmişti. Zaten onların da yaptıkları tek şaka birbirlerinin yerine geçmekti. Bu şakalarına gözlerinden yaş gelene dek gülerlerdi. Meryem'in odasını terk etmek zorunda kaldıkları için çok üzüldükleri belliydi ama sonunda Zeynep'e bağlanmışlar, kısa sürede de yedikleri içtikleri ayrı gitmez olmuştu.

Halime, Zeynep ve Sara'yla aynı odada kaldığı günlerde hep gecenin gelmesinden korkmuştu. Şimdiyse tam tersine havanın kararmasını dört gözle bekliyordu. Odasında kaldığı ikinci akşam Meryem ona, “Bana hiçbir şey sorma. Kimseye de bir şey anlatma. Benim görevim hepinize göz kulak olmak hepsi bu,” demişti.

Bu gizemli sözler Halime'nin merakını daha da körüklemekten başka bir işe yaramamıştı. Ama o an için sessizce izlemekten başka bir şey yapamazdı. Meryem hep herkes yattıktan sonra geliyordu. Halime önceden yatakları hazırlıyor, ardından üzerini değiştirip yatağına giriyor ve uyumuş numarası yapıyordu. Ama aslında her

seferinde gözlerini yarı aralayarak onun odaya girişini, adeta kendinden geçmiş bir halde soyunup, mumu söndürüşünü izliyordu. Sonra Meryem kendisine doğru geliyor ve alnına usulca bir öpücük konduruyordu. Meryem işte ancak bu öpücükten sonra huzur dolu bir uykuya dalabiliyordu.

Bir keresinde gece yarısı bir gariplik hissederek uyandı. Korkmuştu. Meryem'e seslenmek niyetindeydi. Ama onun yatağının boş olduğunu gördü. Tuhaf bir şekilde ürperdi.

"Nereye gitti ki?" diye sordu kendi kendine. *Belki de diğer kızlara bakmaya gitmiştir* diye düşündü. *Hayır, şu an Seyduna'nın yanında* diye cevap verdi içindeki ses.

Seyduna'nın yanında mı? Bu düşünce ruhundaki merak kapılarını ardına kadar açmıştı. Kendisini bir zavallı gibi hissediyordu. Yatağının içinde büzülüp, nefesini tutarak beklemeye koyuldu. Bir yandan da kulaklarını dört açmış dinliyordu.

Ama Meryem ortalıkta yoktu. Uykusu tamamen kaçmıştı. Gizem ateşinin içinde harlanmasıyla düşünmeye daha bir odaklanmıştı. Korkuyor ama bir yandan da merakının neden olduğu ürperişlerden keyif alıyordu. Yıldızlar soluklaşmaya, güneşin ilk ışıklarını gören kuşların sesleri işitilmeye başlamıştı. Sonunda eşikteki perde hafifçe kenara çekildi. Meryem üzerinde samur bir kürkle adeta hayalet misali sessizce içeri süzüldü. Önce Halime'ye şöyle bir baktı, ardından kürkünün önünü açıp omuzlarından aşağı bıraktı. Yatağındaki geceliğini giyip, sandaletlerini çıkardı ve kendini uykuya teslim etti.

Halime sabahleyin gonk sesini duyduğu vakte kadar gözünü bile kırpmamıştı. Sonra tam o esnada içi geçiverdi. Aniden irkilip uyandığında her zamanki gibi başucunda durup gülümseyen Meryem'i gördü.

"Gece uykunda dönüp durdun," dedi Meryem. "Kötü rüyalar görmüş olmalısın."

O an Halime yaşadıklarının rüya olup olmadığını gerçekten de söyleyecek halde değildi. Kendisini bir hayli yorgun hissederek yataktan kalktı. O gün hiç kimseyle göz göze gelmek istemiyordu.

O geceden sonra Meryem'in Halime'ye olan güveni giderek artmaya başladı. Boş vakitlerde Halime'ye yazma öğretiyor, okuma pratiği yaptırıyordu. İkisi de birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyor gibiydiler. Halime herhangi bir öğretmenin karşısında utanarak

saklayacağı her türlü yeteneğini rahatlıkla Meryem'e sergiliyor bu sayede de çok hızlı ilerliyordu. Meryem de övgülerini hiç esirgemiyordu ondan. Bazen Halime'yi heveslendirmek için çocukluk yıllarından, Halep'teki baba ocağından, Hıristiyanlarla Yahudiler arasındaki çatışmalardan, açık denizlerden, çok uzak diyarlardan gelmiş gemilerden bahsediyordu. Böyle böyle birbirlerine daha yakın oldular, tıpkı bir abla ve kardeş gibi.

Bir akşam Meryem odaya girip soyunduktan sonra Halime'ye dönerek, "Uyuyormuş numarası yapmayı kes. Buraya gel," dedi.

"Ne? Oraya mı? Ben mi?" diye sordu şaşkın haldeki Halime.

"Yoksa istemiyor musun? Hadi gel. Sana anlatacaklarım var."

Tepeden tırnağa titreyen Halime yatağından çıkıp Meryem'in yanına ilişti. Heyecanım belli etmekten korktuğu için Meryem'e dokunmamaya gayret ederek yatağın ucuna yatmıştı. Ama Meryem onu tutup yanma çekti. Ancak o zaman Halime de rahat hareket edecek cesareti bulmuş oldu.

"Sana hayatımın hüzünlü dönemlerini anlatmak istiyorum," diye başladı Meryem. "Babamın Halep'li bir tüccar olduğunu söylemiştim zaten. Çok zengindi. Nadide mallarla dolu gemileri çok uzaklara kadar giderdi. Çocukken canımın çektiği her şeye sahip olabiliyordum. Değerli taşlarla süslü ipek giysiler giyerdim. Ayrıca emrimde üç de hizmetkârım vardı. Emretmeye alışkındım. Bu yüzden de herkesin emirlerime itaat etmesini son derece normal bir şey olarak görüyordum."

"Kim bilir ne kadar mutluydun o zamanlar!" diye iç çekti Halime.

"Aslında mutlu değildim desem bana inanır mısın?" diye karşılık verdi Meryem. "En azından bugün dönüp baktığım zaman öyle düşünüyorum. Her dileğim derhal yerine getirilirdi. Peki, neler dilerdim dersin? Yalnızca parayla yerine getirilecek dilekler. Kızların yüreklerindeki o gizli, o sessiz sırlar içimde, derinliklerde kalmaya mahkûmdu. Gördüğün gibi insan kudretinin sınırlarım daha çok küçük yaşlarda fark etmiştim. Sonra, daha on dördümde bile değilken babamın başına birbiri ardına felaketler gelmeye başladı. Önce annemin vefatıyla babam derin bir kedere boğuldu. Artık hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. İlk karısından üç oğlu vardı ve onlar da kendi başlarına ticaretle uğraşıyorlardı. İçlerinden biri tüm servetini yitirince diğer iki kardeş ona bakmakla yükümlü oldular. Gemilerini Afrika kıyılarına yollayıp, satıştan elde edilecek paralarım beklemeye koyuldular. Ama bir süre sonra patlak veren bir fırtınayla gemilerinin

sulara gömüldüğü haberini aldılar. Babalarının yanma dönmek zorunda kalmışlardı. Babam onlara kol kanat gererken, Frenk krallığına daha fazla sayıda gemi yolladı. Ama bu gemiler korsanların saldırısına uğradı. Kısacası bir gecede tüm malımızı mülkümüzü kaybetmiş olduk.”

“Ah, keşke en baştan fakir doğsaymışsınız,” diye feryat etti Halime.

Meryem gülümseyerek Halime’yi koynuna çekip devam etti.

“Bu talihsizlikler iki yıllık bir zaman zarfında başımıza geldi. Sonra Halep’in en zengin adamı kabul edilen Musa babamı ziyarete geldi. Ona, ‘Bak Simeon - babamın adıydı bu - senin paraya benimse bir eşe ihtiyacım var.’ Babam onunla alay ederek, ‘Saçmalama,’ dedi. ‘Oğlun bile kızımın babası olacak yaşta. Bence evlilik yerine artık ölümü düşünmeye başlasan daha iyi olur.’ Musa’nınsa vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Çünkü o zamanlar bütün kasabada benim Halep’in en güzel kızı olduğum söylenirdi. ‘Sana istediğin kadar borç veririm,’ dedi adam. ‘Sadece Meryem’i ver bana. Benim yanımda mutlu olacak emin ol.’ Babam tüm bu konuşmaları şakalaşma olarak kabul ediyordu. Ama baba bir ana ayrı; kardeşlerim bunu öğrenince babamı Musa’nın teklifini kabul etmesi için sıkıştırmaya başladılar. Babam gerçekten de umutsuz bir durumdaydı. Diğer taraftan iyi bir Hıristiyan’dı da. Bu yüzden çocuğunu bir Yahudi’ye vermek istemiyordu. Ama talihsizlikler üst üste gelince sonunda pes edip Musa’nın karısı olmamı kabul etti. Bu konuda kimse bana bir şey sormamıştı. Bir gün aralarında bir anlaşma imzaladılar. Sonra da Yahudi’nin evine gönderildim.”

“Zavallı, zavallı Meryem,” dedi Halime gözyaşları içinde.

“Aslında kocam kendince beni seviyordu. Ah, benden nefret etmesi, ya da hiç olmazsa bana karşı ilgisiz olması için neler vermezdim. Beni müthiş kıskanıyor, odama kilitliyordu. Çünkü onu itici bulduğumun farkındaydı. Ona karşı hep soğuk davranıyordum. Öfkeden dişlerim sıkarak beni hançerlemekle tehdit ediyordu. Hatta birkaç kez kendini bunu gerçekten yapacak derecede kaybettiğini görür gibi oldum. Öyle anlarda ondan gerçekten çok korkardım.”

Meryem bundan sonraki anlatacakları için gücünü toplamak istercesine sustu. Halime birazdan kendisiyle bir sır paylaşılacağım sezerek tepeden tırnağa ürperdi. Ateş gibi yanan yanağını Meryem’in göğsüne yaslayıp, nefesini tutarak beklemeye koyuldu.

“Kocamın,” diye kaldığı yerden anlatmaya koyuldu Meryem. “Benim gururumu derinden zedeleyen bir alışkanlığı vardı. Karısı olmamdan kısa bir süre sonra gücünü kuvvetini yitirmeye başlamıştı. Birlikte iş yaptığı insanlara benim vasıflarımı, güzelliğimi övüyor, fiziksel özelliklerimi anlatıp duruyor, benim kocam olmakla, bu muhteşem güzelliğin tek sahibi olmakla övünüp duruyordu. Herkesin kendisini kıskanmasını istediği açıkça ortadaydı. Gerçekten de bunları anlattığı insanlar vasıflarımı, güzelliklerimi dinlerken kıskançlıktan bembeyaz kesiliyorlar, o da bundan müthiş haz alıyordu. Halime, böyle bir şeyden ne derece tiksinip rahatsız olduğumu gayet iyi anlıyorsundur eminim. Ondan iğreniyordum. Yanına gitmek zorunda olduğum geceler kendimi idama gidiyormuş gibi hissediyordum. Ama o gülüyor, çaylak adını taktığı genç arkadaşlarıyla alay ediyordu. Arada da, ‘Ah, parayla her şey mümkün tatlım,’ diyordu. ‘Yaşlı bir kadın ne derece yakışıklı olursa olsun parasız bir erkeğe dönüp ikinci kez bakmaz.’ Tüm bu sözleri beni çileden çıkartıyor, öfkemi katlıyordu. Ah keşke o acemi çaylaklardan birini tanıyor olsaydım. İşte o zaman Musa’ya kendi kendini kandırmaktan öteye gitmediğini gösterebilirdim. Sonra günün birinde asla hayal bile edemeyeceğim bir şey gerçekleşti. Hizmetçilerimden biri elime küçük bir mektup tutuşturuverdi. Mektubu açıp okumaya başlayınca daha ilk kelimelerle yüreğim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Bugün bile mektubu kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Dinle bak mektupta neler yazıyordu.”

Halime artık tüm benliğiyle dikkat kesilmiş, heyecanla dinliyordu.

“Mektup şöyle başlıyordu. ‘Şeyh Muhammed’den Halep’in gülü, geceye mutluluk katıp dünyayı aydınlatan ay ışığı Meryem’e. Seni seviyorum. Güzelliğini, endamını anlatıp duran iğrenç zindancın Musa’dan adını ilk duyduğum andan beri tutkunum sana. Nasıl ki şarap bir kâfirin başını döndürüp kendinden geçirirse sen de beni benden alıyorsun. Ah, gümüşi ay ışığım. Çöllerde senin güzelliğini hayal ederek, senin o muhteşem varlığını gözümün önüne getirerek kaç gece geçirdiğimi bir bilsen! Bir an bile aklımdan çıkmıyorsun. Mesafelerin hislerimi azaltacağını sanmıştım. Oysa tam tersine hislerim mani olamayacağım seviyeye geldi. Şimdi sana yüreğimi sunuyorum. Halep’in gülü, Şeyh Muhammed’in ölümden korkan bir erkek olmadığını bil. Ve senin soluduğun havayı solumak için burada. Ebediyen! ’

“İlk anda bunun bir tuzak olduğunu düşündüm. Mektubu bana getiren hizmetçimi çağırıp ondan her şeyi dürüstçe anlatmasını istedim. Kız gözyaşları içinde bana çölde yaşayan bir adamın mektubu bana iletmesi karşılığında verdiği gümüş parayı gösterdi. Bu çöl adamının nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Genç ve yakışıklı olduğunu öğrendim. Vücuduma bir heyecan dalgası yayıldı. Daha o anda Muhammed’e abayı yakar gibi olmuştum. Elbette diye düşündüm, eğer genç ve yakışıklı olmasa bana böylesi bir mektup yazmaya cüret edebilir miydi? Sonra birden ya beni görünce hayal kırıklığına uğrarsa diye endişelenmeye başladım. Mektubu belki de yüz defa okudum. Gündüzleri mektubu koynumda saklıyor, geceleriyse dikkatle sandığımda gizliyordum. Sonra ilkinden daha tutkulu ve çok daha güzel ikinci bir mektup aldım. Artık gizli aşığıma delicesine tutulmuştum. Sonunda Muhammed bir gece penceremin önündeki terasta buluşmayı teklif etti. Demek ki yaşadığım yeri, evimi gayet iyi biliyordu. Ah, Halime. O an neler hissettiğimi sana nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. O gün belki on defa fikrimi değiştirdim. Gitsem mi gitmesem mi? Doluya koysam almıyor boşa koysam dolmuyordu. Sonunda gitmemeye karar verdim. Ve bu kararıma buluşma saati gelinceye kadar bağlı kaldım. Ama sonra sanki gizli bir emre itaat ediyormuşçasına vakit gelince avluya yöneldim. Muhteşem bir geceydi. Yalnızca küçücük yıldızların titreştiği, karanlık, aysız bir gece. Hem terliyor hem de aynı anda üşüyordum. Terasta bir süre öylece bekledim. Bir taraftan da düşünüp duruyordum. *Ya tüm bunlar bir şakaysa? Sakın Musa’yı ve beni küçük düşürmek için biri böyle bir oyun oynamış olmasın?* Tam o sırada birinin fısıldadığını işittim. ‘Korkma. Benim. Şeyh Muhammed.’ Gri cübbeli bir adam parmaklıkların üzerinden adeta yıldırım hızıyla sıçrayıp daha ne olup bittiğini anlayamadan beni kollarına aldı. O an içimde yepyeni dünyalar doğdu. Sonsuzluğu görmüştüm sanki. Onunla gelmek isteyip istemediğimi sormadı bile. Beni belimden tutup yukarı çıkmak için kullandığı merdivenden bahçeye indirdi. Bahçe duvarının diğer tarafında bir grup atlının beklediğini gördüm. Beni onlara uzatıp, duvarı tırmandı. Sonra da yanıma gelip beni atının eyerine oturttu. Zifiri karanlıkta dörtnala şehirden uzaklaştık.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Halime soluk soluğa. “Çok ama çok talihliymişsin, Meryem!”

“Ah, ne olur böyle konuşma, Halime. Sonra olanları hatırlayınca kalbim parça parça oluyor. Gece boyunca ilerledik. Tepelerde ay

yükselmiş etrafımızı yavaş yavaş aydınlatmaya başlamıştı. Hani bir peri masalı dinlerken insan hem korkar hem de kendini tuhaf derecede mutlu hisseder ya ben de tam o ruh hali içindeydim. Uzunca bir süre beni kollarının arasında tutan atlının yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Neden sonra rahatlayıp, gözlerimi onunkilere çevirdim. Adeta bir kartalı andıran bakışlarını önümüzde uzayıp giden yola dikmişti. Ama bana bakınca o sert ifade bir anda bir ceylanın yumuşacık, sımsıcak bakışlarına dönüştü. Ona âşık olmuştum. Onun uğruna o an orada canımı verebilirdim. Muhteşem bir adamdı. Şeyh

Muhammed. O benimdi. Simsiyah bıyıklan, gür sakallan vardı. Ve de kıpkırmızı dudakları. Ah, Halime! Daha yolda onun kadını oldum… Bizi üç gün takip ettiler. Üvey ağabeylerimle kocamın oğlu çok sayıda adam toplamıştı. Daha sonra, benim kaçtığımı anlayınca bütün hizmetçileri sorguya çektiklerini öğrendim. Muhammed'in bana yazdığı mektubu bulmuşlar. Kocam Musa'ya çektiği acılar ve hissettiği utanç yüzünden inme inmiş. Her iki aile mensupları hemen toplanıp atlarına atladıkları gibi peşimize düşmüşler. Arkamızdan yaklaşan atlıları fark ettiğimizde çölde bir hayli yol kat etmiştik. Muhammed'in yalnızca yedi adamı vardı. Ona beni atmasını, böylece atının daha hızlı gideceğini söylediler. Ama o böyle bir teklifi dinlemeye bile yanaşmadı. Atlan değiştik. Ama buna rağmen peşimizdekiler giderek yaklaşıyordu. Sonra Muhammed arkadaşlarına dönüp, takipçilerimize doğru yönelmelerini söyledi. Beni yere indirdi. Kılıcını çekti ve yedi arkadaşıyla birlikte saldırıya geçti. Çok kanlı bir mücadele oldu. Üvey kardeşlerimden biri ölmüştü. Tıpkı Muhammed gibi. Bunu görünce kederle çığlık çığlığa bağırarak kaçmaya başladım. Ama beni hemen yakaladılar. Beni atın eyerine Muhammed'in cesedini de atın kuyruğuna bağladılar."

"Korkunç, korkunç," diye inledi Halime elleriyle yüzünü kapatarak.

"Sana o an neler hissettiğimi anlatamam. Yüreğim adeta taşlaşmıştı. İçimde yalnızca tek bir duygu vardı. İntikam duygusu. Beni bekleyen utanç verici hadiselerdense bütünüyle bihaberdim. Halep'e vardığımızda kocam ölüm döşeğindeydi. Buna rağmen beni görünce gözlerinin feri geldi. O an gözüme adeta bir şeytan gibi gözükmüştü. Oğlu beni kocamın yatağına bağlayıp kırbaçladı. Dişlerimi sıkıp hiç sesimi çıkarmadım. Musa ölünce biraz olsun rahatladım. En azından ilk intikamımı almış sayılırdım.

“Ondan sonra bana yaptıklarınıysa kısaca anlatacağım. Yeterince işkence ettiklerine kanaat getirince beni Basra’ya götürüp köle pazarında sattılar. İşte böylece Efendimizin eline geçmiş oldum. Ve o da bana Yahudilerden ve Hıristiyanlardan benim adıma intikam alacağına söz verdi.”

Halime uzunca bir süredir sessizdi. Meryem gözünde bir tanrıçaya dönüşmüştü adeta. Onun dostluğu sayesinde kendisinin de tarifi imkânsız ölçüde geliştiğini hissediyordu.

Sonunda, “Hıristiyanlarla Yahudilerin küçük çocukları yedikleri doğru mu?” diye sorabildi.

Meryem düşünceleri arasında dalıp gitmişti. Birden hatıralarından sıyrılıp kahkahayla güldü.

“Yapmazlar diyemem,” dedi. “Çünkü bunu yapabilecek derecede kalpsizdirler.”

“Yüreklerinde hakikati taşıyanların yanında olduğumuz için ne mutlu bize! Meryem, söylesene sen hâlâ Hıristiyan mısın?” “Hayır, değilim.”

“Peki, Yahudi misin?”

“Hayır, Yahudi de değilim.”

“O zaman sen de benim gibi hak yolundasın.”

“Tıpkı söylediğin gibi, tatlı çocuk.”

“Seyduna seni çok seviyor mu?”

“Bana soru sorma demiştim sana,” dedi Meryem kızmış gibi yaparak. “Ama sana bir sürü şey anlattığıma göre bunu da anlatacağım. Beni seviyor olma ihtimali var evet. Ama bana ihtiyacı olduğu kesin.”

“Sana ihtiyacı mı var? Anlayamadım.”

“O yalnız biri. Konuşabileceği, içini dökebileceği kimsesi yok.” “Sen onu seviyor musun?”

“Bunu senin anlaman çok zor. O benim gözümde Şeyh Muhammed değil. Ama kesinlikle Musa da değil elbette. O büyük bir peygamber ve ben de ona hayranım.”

“Çok yakışıklı olmalı.”

“Aptal kedicik! Böyle sorular sorarak kendi kıskançlık duygularını mı körüklemek istiyorsun?”

“Ah, her şeye rağmen yine de sen talihli bir insansın, Meryem,” dedi Halime yüreğinin derinliklerinden kopup gelen samimiyetiyle.

“Sus artık, cırcırböceği. Artık geç oldu. Uyuman lazım. Yatağına dön.”

Ona bir öpücük verdi. Halime de kalkıp yatağına yöneldi. Ama uzun çok uzun bir süre uyku tutmadı. Kafasında Meryem'in anlattıklarını kurup duruyordu. Muhammed'in Meryem'i atma attığı gibi kaçırışını düşününce adamın nefesiyle bıyıklarının yanaklarına temasını hisseder gibi oluyordu.

Çok hoş bir histi bu. Birden irkilerek uyandı. Etrafın kimsenin kendisini göremeyeceği kadar karanlık oluşuna sevinmişti. Ama sonra atın kuyruğuna bağlanıp çekilen Muhammed'in cesedi gözünün önünde canlanınca yüzünü yastıklara gömerek ağladı. Uyuyana kadar da gözyaşları dinmedi.

Çok da uzun bir zaman geçmemişti ki tuhaf bir tiksintiyle irkilmesine yol açan bir olaya tanık oldu. Her zamanki gibi bahçelerde gezinip etrafa bakınıyordu. Birden çalılıkların arasında garip fısıldaşmalar duyar gibi oldu. Sessizce o tarafa yöneldi. Sara'yla hadım Mustafa otların üzerine yatmış Apama'nın derslerinde sık sık anlattığı şeyleri yapıyorlardı. Tepeden tırnağa ürpermişti. Oradan uzaklaşmak istiyordu ama sanki gizli bir güç onu bulunduğu yere çivilemişti. Nefesi kesilmişti adeta. Gözünü yerdeki çiftten alamıyordu. Kalkıp gittikleri ana dek de orada öylece bekledi.

Gördüklerimi Meryem'e anlatmalı ondan artık yeni bir sır daha saklamamalıyım diye düşündü. Ama Sara'ya zaten daha önce bir kez ihanet etmişti. Hayır, aynı şeyi bir kez daha yapamazdı. En iyisi hiçbir şey görmemiş gibi yapmaktı. Zaten bu tamamen tesadüfen şahit olduğu bir olaydı.

Sonra gerçekten de kimseye bir şey söylemeyince zaman içinde giderek rahatladığını hissetti. Artık yeniden Sara'nın gözlerine bakabiliyordu. Sessizliğiyle ona olan eski borcunu ödemişti.

4

Bu sırada kalede İbni Tahir hayatının en köklü değişikliklerini yaşıyordu. Geldiği günden itibaren gördükleri karşısında başı öyle bir dönüyordu ki sanki kaim bir sopayla darbe almış gibiydi. Ama kısa sürede yeni hayatına alışmıştı. Aradan henüz iki hafta geçmişti ama o en iyi talebelerin arasına girmişti bile. Aynı zamanda da İsmaili davasının en tutkulu ve ateşli taraftan haline gelmişti. Yüz hatlarında da belirgin bir değişiklik vardı. Artık yanakları yumuşak ve yuvarlak değildi. Çok daha kararlı, sert bir yüz ifadesi vardı. Sanki geldiğinden beri on yaş yaşlanmıştı. Bu arada arkadaşlarım daha iyi tanıma fırsatı bulmuş, hocalarıyla ilgili gizem de ortadan kalkmıştı.

Yüzbaşı Minuçehr onlara yalnızca askeri manevraları öğretmiyor aynı zamanda coğrafi bilgiler de veriyordu. Kaleden ayrılıp uzunca bir süre yürüyerek güneye kadar gidiyorlardı. Gittikleri yerden dönüp kaleye bakınca çevredeki dağların arkasında yükselen Demavend Dağı'nın zirvelerini görüyorlardı. Yüzbaşı anlatacakları için mihenk taşı olarak bu noktayı seçmişti. Sultanın ordusuna hizmet ettiği zamanlarda tüm bu bölgeyi defalarca dolaşmıştı. Büyük bir parşömene gördüğü bütün belli başlı dağ sıralarını, önemli şehirleri, pazar yerlerini, ordu ve karavan güzergâhlarını çizerek geniş bir harita meydana getirmişti. İşte bu haritayı talebelerin önüne serip Demavend Dağı'ndan da yön tayini yapmak amacıyla faydalanıyordu. Sonra da çevredeki coğrafi özelliklerle stratejik noktaları izah ediyordu. Dersi daha çekici hale getirmek ve talebelerin dikkatini canlı tutabilmek için anlattıklarını askeri hatıralarla süslüyordu. Her bir talebeye memleketlerinin yönünü ve buraya olan mesafesini tespit etme görevi verilmişti. Tüm bunların sonucunda da bu dersler kısa zamanda talebeler tarafından en sevilen dersler arasına girmişti.

El—Hekim'in öğrettikleriyse bütünüyle alışılmadıktı. Bu adam gençliğinde Batı dünyasını neredeyse karış karış gezmişti. Bizans ve

Kahire saray yaşamına en az Bağdat'takini bildiği kadar hâkimdi. Çok sayıda kudretli prensin misafiri olmuş, hayat tarzları ve gelenekleri üzerinde çalıştığı sayısız insanla tanışmıştı. Şimdi tüm bu bilgilerini damıtıp ders haline getirmiş, talebelerine aktarıyordu. Onlara Yunanlıların, Yahudilerin, Ermenilerin ve Arapların selamlaşma biçimlerini, gelenek göreneklerini, yeme içme, eğlenme alışkanlıklarını, geçimlerini nasıl sağladıklarını uzun uzadıya anlatırdı. Hangi kralın huzurunda nasıl davranılacağını söyler, Yunanca, İbranice ve Ermenice hakkında temel bilgiler verirdi. Hatta tüm bunları bir tragedya sanatçısı gibi canlandırmaktan zevk alırdı. Önce asil bir prens olur sonra da karşısındakine ricacı rolüne girerdi. Önce azametle ve gururla yürüyerek prens olur hemen ardından da yeniden ricacı rolüne girerek yüzünde sinsi bir ifadeyle yerlere kapanırdı. Talebeler onun yaptıklarını tekrarlamak zorundaydılar. Ayrıca öğrendikleri dillerde selamlaşmaları da isteniyordu. Derslerde gürültülü kahkahalar hiç eksik olmazdı. Talebeler öğrendikleri Yunanca sözcükleri istekle kullanmaya çalışırlardı.

Din bilgisiyle Arapça dilbilgisinin yanı sıra Dai İbrahim Kuran, cebir ve matematik metotları hakkında dersler veriyordu. İbni Tahir kısa zamanda ona büyük hayranlık duymaya başladığını hissetmişti. Ona Dai İbrahim sanki her şeyi biliyormuş gibi geliyordu. Kuran'ı yorumlarken aynı zamanda felsefi, açılımlar da yapıyor, diğer inançlardan bahsedip, Hıristiyanlıkla Yahudilik temellerini anlatıyordu. Hatta çeşitli pagan inanışlardan ve Buda tarafından Hindistan'da kurulan gizemli Hint öğretisinden bile bahsediyordu. Bu inanışlarının hangi noktalarının hatalı olduğunu ayrıntılarıyla izah ediyor, peygamberin özellikle de en kusursuz halini bulduğu İsmaili öğretisinin ne kadar doğru olduğunu bu şekilde göstermiş oluyordu. Kısa cümleler kuruyor talebelerden de bu cümleleri yazıp aynı şekilde ezberlemelerini istiyordu.

Bir seferinde Dai Ebu Soraka kolunun altında kaim bir kâğıt rulosuyla geldi. Ruloyu içinde sanki çok gizemli ve bir o kadar da değerli bir şeyler varmışçasına dikkatle açtı. Üzeri yazılı, uzunca bir parşömen çıktı içinden. Parşömeni önündeki halının üzerine serip eliyle düzeltti.

"Bugün sizlere Efendimizin hayatını anlatmaya başlıyorum. Onun katlandığı acılan, mücadelelerini ve İsmaili davası uğruna yaptığı fedakârlıkları öğreneceksiniz. Bu önümde gördüğünüz yazılar onun yorulmak bilmez çabalarının ürünüdür. Hepsini, hayatını öğrenip

sizler de kendinizi yalnızca davamıza adayabilin diye bizzat kendi elleriyle yazdı. Bu yüzden duyduğunuz her şeyi yazmanızı ve iyice öğrenmenizi istiyorum. Unutmayın, bunlar sizin için harcadığı çabaların meyveleridir.”

Talebeler yerlerinden kalkıp Dai’nin önünde duran parşömenlere baktılar. Sessiz bir hayranlıkla hocalarının parmaklarını üzerinde gezdirdiği güzel yazıları inceliyorlardı. Süleyman daha yakından bakmak gayesiyle sokulup elini uzattı. Ama Ebu Soraka uzanıp parşömeni muhtemel bir hürmetsizlikten korumaya çalışıyormuşçasına talebesinden uzaklaştırdı.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı. “Bu yaşayan bir peygamberin el yazısı.”

Talebeler sessizce yerlerine döndüler. Dai de son derece hürmet dolu bir sesle Efendilerinin yaşamıyla başarılarını anlatmaya koyuldu. Önce olup bitenleri ana hatlarıyla anlamalarını istiyordu. Ancak ondan sonra önlerine serili parşömenlerde yazılı şeyleri idrak edebilirlerdi. Efendileri Seyduna’nın altmış yıl önce Tus şehrinde doğduğunu öğrendiler. Adı Hasan’dı. Babasıysa meşhur Arap kabilesi Sabbah Hümeri soyundan Ali’ydi. Gençliğinde çeşitli İsmaili hocalarıyla ve din âlimleriyle tanışma fırsatı bulmuş ve derhal öğretinin kusursuzluğunu idrak etmişti. Aslında babası gizliden de olsa bir Ali taraftarıydı. Şüphe uyandırmamak için oğlu Hasan’ı okumaya Nişabur’daki Sünni âlim Muvafık Edin’in yanına yollamıştı! Orada Hasan ileride baş vezir olacak Nizamülmülk ve bir gökbilim uzmanı aynı zamanda matematikçi olan Ömer Hayyam’la yakınlaştı. Bu üç arkadaş Sünni inancın yanlışlığını, beyhude yorumlarını görünce kendilerini İsmaili davasına adamışlardı. Sonra içlerinden başarıya ulaşanın diğerlerine yardım edeceğine dair yemin etmişlerdi. Böylece nihai hedefe daha çabuk ulaşılabilecekti.

Baş vezir sözünü tutmakta başarısız oldu ve tam tersini yaptı. Seyduna’yı sultanın sarayına davet etti. Ona orada çok tehlikeli bir tuzak kurmuştu. Ama Allah seçilmişlerin yanındadır. Gecenin örtüsünü üzerine yayıp Mısır’a halifenin bulunduğu yere ulaşmasını sağladı. Ama orada bile ona karşı çıkan kıskanç insanlar vardı. Yine de o bu zorlukların üstesinden geldi. Bir süre diyar diyar gezdikten sonra doğduğu topraklara döndü. Allah ona yanlış öğretilere uymayıp sahte hükümdarlara ve tiranlara karşı koyması için Alamut Kalesi’ni vermiştir. Onun hayatı mucizelerle, ölümcül tehlikelerle ve

Allah'ın inayetiyle dolu nice hikâye barındırır. Ebu Soraka anlatmayı sürdürüyordu.

"Daha çok efsaneleri andıran bu harika hikâyeleri öğrenince Efendimizin gerçek ve kudretli bir peygamber olduğunu daha iyi anlamış olacaksınız."

Daha sonraki günlerde de onun hayatından ayrıntılı örnekler vererek dersleri sürdürdü. Talebelerin gözünde giderek güçlü bir peygamber şekilleniyordu. Ve hepsi günün birinde onu gözleriyle görüp yiğitliklerini ve adanmışlarını bizzat kanıtlayabilecekleri anın özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Çünkü takdirini kazanmak, insanlığın çoğundan daha yüksek bir mertebeye ulaşmak manasına gelecekti.

Artık İbni Tahir hiçbir şeye şaşırmıyordu. İyi bir gözlemci ve itaatkâr bir talebe olmuştu. Kendisinden istenilen bir şeyi derhal hem de tam olarak istendiği biçimde yerine getiriyordu.

Ama akşamlan yattığında ellerini başının altına alıp köşedeki gaz lambasının kızılımsı ışığına bakıp düşünüyordu. Sırlarla dolu gizemli bir dünyadaydı. İşte böyle düşündüğü anlarda korkuya kapılıyordu. Sen orada yatan gerçekten Sava'da babasının hayvanlarını güden Ayni'yle aynı insan mısın? diye soruyordu. Şu an içinde bulunduğu dünyayla eski dünyası arasında uçurumlar olduğunu hissediyordu. Hayaller dünyasıyla gerçek dünya arasındaki kadar engin uçurumlar.

Hayaller dünyasından kaçış yolunu şiirde bulmuştu. Nazım derslerinde Ebu Soraka talebelerinden şahsi başarılarını öven ya da İsmaililer için önem haiz eden olaylarla ilgili methiyeler düzmelerini istemişti. Peygamber, Ali, İsmail ve şanlı şehitleriyle onların zaferleri üzerine yazmak zorundaydılar.

İbni Tahir en çok peygamberin damadı Ali'ye tutkundu. Onun hakkında yazdığı bir şiiri Ebu Soraka da çok beğenmiş, hatta bizzat Seyduna'ya göstermişti. Arkadaşları da kısa sürede bu yeteneğini fark etmişlerdi. Artık İbni Tahir Alamut'ta şair olarak nam salmıştı.

ALİ
Peygambere karısından sonra ilk inanan,
Daha henüz on yaşında bile değilken,
Her savaşta onun yanında duran,
Kanını uğruna seve seve döken.

Peygamberdir ona eş olarak sunan,

Fatma’yı, en güzel kızını,
İstedi o olsun yerine halife kılman,
Ve değiştirdi tüm tarihin akışını.

Hakkını alma yolunda uğradı ihanete,
Peygamber ölünce.
Ama çekilmedi geriye:
Verdi canını Allah yolunda seve seve.

Mübarek bedeni yatar Necef’te.
Altın kaplı yüce türbede,
Ve varanlar oraya Allah yolunda Dökerler gözyaşlarını o mübarek şehide.

İlk başarısından cesaret alan İbni Tahir şiir denemelerini sürdürdü. Birden kendisini geceleri korkutan o tuhaf hissin nedenini de o histen kurtulma çaresini de idrak etmişti. Bir zamanlar gözüne tuhaf görünen her şey yerli yerine oturuyor, yazdığı mısralarla her şeyi tüm açıklığıyla kavrıyordu. Bu çabalarının ürünleri Alamut sakinleri arasında kısa sürede yayılmıştı. Özellikle de Alamut ve Seyduna üzerine yazdıkları çok ilgi görüyordu.

ALAMUT
Elbruz’un göğe yükseldiği yerde,
Çağıldar azgın sular,
Düşmanları uzak tutacak seviyede
Yükselir dalgalar dağlar misali-
Bir kale, kayalar üstünde gizem dolu,
Uzanır tarihi Deylem krallarına.
Kudretli surlarla örülü sağı solu,
Dayanır heybetiyle her fırtınaya ve saldırıya.

Bir zamanlar yuva yapardı kartallar orada,
Ve konardı şahinler avlarını yakaladıklarında,
Bütün yırtıcıların yuvası
Alamut’tur bu yerin adı.

Korur yamaçtaki dört kule,
Saklar gizemini

Uzak tutar sıraları ele geçirmek isteyen
Kâfir ellerden.

SEYDUNA
Alamut'a hükmeden kudretli hükümdar
Asil, tıpkı yuvasındaki bir kartal kadar.
Sultanın zerre kadar umursamadığı,
Müritlerine yol gösterip yargılar.

Görülmez, işitilmez ama her yerde
Hissedersin kudretli elini
Bilemez kimse ne zaman ve nerede
Yakacağı intikam ateşini.

Seçilip Allah tarafından gönderilmiştir dünyaya.
Acılarla yoğruldu;
Peygamber ve Ali'den
Bulamazsın daha inanmışını

Sayısız mucizeleriyle
Hıristiyan, Yahudi, olur onu görünce deli divane
Sadakati, imanı, çektiği sayısız eziyetleri
Sayesinde açar cennet kapısını yolunu izleyene

Şiir aynı zamanda hitabet dersleri üzerinde de faydalı oluyordu. Süleyman'la İbni Tahir sık sık arkadaşlarının önünde birbirleriyle yarışa girerlerdi. Süleyman daha hazır cevaptı. İbni Tahir'se ona nazaran ayakları yere sağlam basan fikirler öne sürerdi. Bu derslerde en mutsuz olansa Yusuf'tu. Sık sık İbni Tahir'e bu derslere girmek yerine Minuçehr'in güneşin altında yaptırdığı zorlu talimleri, hatta kendini kamçılamayı, kor halindeki saç levha üzerinde yürümeyi ve artık giderek hepsinin ustalaşmaya başladığı nefes çalışmasını onar kez arka arkaya yapmayı tercih edeceğini söylüyordu. Onu şiir, hitabet, dilbilgisi ve cebir kadar korkutan tek şeyse Abdülmelik'in tutturduğu oruçlardı. Bir keresinde açlıktan kalede yaptığı her şeyin boş ve anlamsız olduğu düşüncesine

kapılmıştı. Yatmak, uyumak ve bir daha da hiç uyanmamak arzusuyla dolmuştu içi.

Diğer taraftan Yusuf pek fazla şeye kafasını takan biri değildi. Ama İbni Tahir'in daha önce hiç şiir okumamasına, bu konuda herhangi bir eğitim almamasına karşın gösterdiği yeteneği onu çok şaşırtıyordu. Herkesin içinde ona sen adeta bir büyücü gibisin diyordu ama içinden İbni Tahir'in bu şiirlerinin mutlaka gizli bir kaynağı olmalı düşüncesi geçiyordu. Şairlerin yazdığı, iyi bildiği şiirleri anlıyordu. Ama o şiirler karanlık geçmişte, acılarla boğuşulduğu, kahramanların iblislerle ve diğer tabiatüstü varlıklarla cenk ettiği dönemlerde yazılmışlardı. Ama yanındaki yatakta yatan, kendisinden güçsüz ve boyu en az bir baş kadar kısa arkadaşının böylesi şiirler yazabiliyor oluşu akıl alır şey değildi. Aynı kalede yaşıyor olsalar da Seyduna'nın büyük bir peygamber olduğuna inanmakta herhangi bir zorluk çekmiyordu. Neticede Seyduna görünmezdi. İnsanlara görünmeyi gerekli görmüyordu. Oysa İbni Tahir Yusuf la her gün muhabbet edip, şakalaşıp tartışıyordu. Tüm bu kuşkularına karşın ona samimi bir hayranlık hissediyor, dostluğundan gurur duyuyordu.

Kılıç kullanma ve ok atmada emsalsiz yeteneklere sahip olan, her türlü tehlikeli vazifede ilk gönüllü olmaktan hiçbir zaman çekinmeyen Süleyman'sa başkalarının başarılarını çok çabuk kıskanan bir mizaca sahipti. Bir seferinde biri ona Yusuf'la İbni Tahir'i övmeye kalkınca, "Onlardan biri aptal, diğeri de kendini beğenmişin teki," yorumunu yapmıştı.

Tüm bunlara rağmen aslında ayrılmaz bir üçlü olmuşlardı. Biri arkadaşlarına hoşuna gitmeyecek şeyler söylemeye kalkarsa hemen onları savunmaya geçerdi. Öfkelenir, söylediklerini çürütmek için elinden geleni ardına koymazdı.

"Önce onun kadar azimli olup cirit atmada onun kadar başarılı olun da ondan sonra Yusuf hakkında konuşun."

Ya da İbni Tahir'le ilgili bir şey söylenirse, "Onun zekâsının küçücük bir zerresi sizde olsaydı kafalarınız buna dayanamaz uzun zaman önce ortasından çat diye yarılmış olurdu," derdi.

Hiç kimse de onun bu sözlerine karşılık vermiyordu. Çünkü yalnızca Yusuf ve İbni Tahir değil hocalar dâhil bütün talebeler onu oldukça seviyordu.

Kadınlar hakkında ve özellikle de cinsellik hususunda konuşmak kesinlikle yasaktı. Bu yüzden Dai İbrahim'in bir ders sırasında

konuyu buraya getirmesi tüm talebelerinin soluklarının kesilmesine yol açtı. Önce peygamberin eşlerinden bahsetti. Sonra susup, boğazım temizleyip bakışlarını karşısında oturan genç adamların yüzlerine çevirdi. Sonra da son derece ciddi bir sesle anlatmaya koyuldu.

"Peygamber inananlara evlenmeyi de karşı cinsle hayatı paylaşmanın mutluluklarını yaşamayı da yasaklamamıştır. Zaten bizatihi kendisi de sadık bir eş ve iyi bir baba örneği oluşturmuştur. Ama aynı zamanda tüm müminlere muhteşem bir hedef de çizmiştir. Bu hedef hak yolunda şehit düşmektir. Bunun mükâfatı da ebediyen cennet bahçelerinde yaşamak olacaktır. Onun mübarek yaşamına bakan ilk müminler gerçekten de hem kadınlarla mutlu bir yaşam sürmeyi hem de gerektiğinde din adına seve seve canlarını feda etmeyi biliyorlardı. Ama peygamberin vefatının ardından müminler arasında bölünmeler meydana geldi. Erkekler haremler kurup, yalnızca dünyevi zevkler uğruna savaşır oldular. Peygamberin yapılması gerekenlere dair öğütleri unutuldu. Elde kılıç, din adına şehitlik mertebesine ulaşmak için cenk etme hissiyatı kaybolmaya yüz tuttu. Şimdi Seyduna onlarınkiyle kendi dünyası arasına kalın bir set çekmiş durumda. Bir tarafta Bağdat'takiler ve Selçuklu tiranları var. Bu taraftaysa bizler ve sizler. Siz, fedai olarak yetiştirilen gençlerin temel amacı kutsal davamıza kendinizi adayıp, nihayetinde de şehitlik mertebesine ulaşmaktır. Bu itibarla da diğerlerinden her açıdan farklı olmalısınız. İşte Seyduna'nın katı yasaklan bu yüzden var. Evlenemezsiniz ve asla iffetsiz davranışlarda bulunamazsınız. Sizler için yaratılmış cennet bahçelerine girmeye hak kazanan kişiler olarak bu konularda konuşamazsınız. Hatta bunları düşünmeniz ve hayaller kurmanız da zinhar yasaktır. Allah her şeyi bilir. Seyduna da onun tarafından sizlere yol göstermek için seçilmiştir. Bu yasaklara uymayanlar çok ağır cezalara çarptırılır. Bu konuda konuştuğunuz görülürse derhal aramızdan atılıp, piyade olarak görevlendirilirsiniz. Kısa bir süre önce içinizden biri bu cezaya çarptırıldı zaten. Fedai olduktan sonra da kadınlarla herhangi bir ilişkiye girer, hatta daha da kötüsü evlenmeye kalkarsanız işkenceyle öldürülürsünüz. Önce cellat gözlerinizi kızgın demirle oyar. Sonra acısı biraz dinince canlı canlı bacakları kolları kesilir. Efendimiz emirlerine muhalefet eden istisnasız herkesin bu cezaya çarptırılacağını buyurmuştur."

Bu sözleri duyan talebeler tepeden tırnağa ürpermişlerdi. Birbirlerinin yüzlerine bakmaktan bile korkuyorlardı. Bu anlatılan

korkunç cezalar bazılarının gözlerinin önünde canlanmıştı. Adeta korkudan donakalmış haldeydiler. Birkaçı zorlukla belli belirsiz iç çekti.

Sözlerinin ne kadar etkili olduğunu gören Dai İbrahim'in ifadesiz yüzünde belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. Nispeten daha şefkat dolu bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü.

"Seyduna'nın yasaklan sizi korkutmasın. Sadece bilin diye anlattım. Zira içinizde Seyduna'nın emirlerine uymayıp, sonsuz cennete girme şansını sırf gelip geçici zevkler uğruna feda edecek kimse yok, bunu biliyorum. Her emri başka bir yola sapmaksızın yerine getirecek olan sizleri sonsuz mutluluğun beklediğini aklınızdan çıkarmayın. Bu öyle bir mutluluktur ki; mübarek davamız uğruna şehit düşenler kristal berraklığında akan derelerle süslü bahçelere girecekler. Sırça köşklerinizde, yumuşacık yastıklarınızda dinlenecek, yemyeşil bahçelerde dolaşacaksınız. Nadide çiçeklerle dolu bu bahçeler misler gibi kokuyor olacak. Badem gözlü, narin kızlar size en güzel nimetleri sunacak, hepsi sizin emrinize amade olacaklar! Tüm arzularınızı yerine getirecek bu kızlar Allah tarafından ebediyen genç ve bakire kalacak biçimde yaratılmışlardır. Eğitiminiz tamamlandığı anda bu zevkleri tatmaya hazır hale gelmiş olacaksınız. Allah sizlere açılacak bu bahçelerin anahtarını Seyduna'ya verdi. O da bu kapılan ancak emirlerine harfiyen uyanlara açacak. Böylesi mükâfatlar ortadayken kim bu yoldan sapar ki?"

O akşam hepsi damda toplandıklarında İbni Tahir, "Hocalarımız boş vakitlerimizde derslerde öğrendiklerimizi konuşmamız hususunda teşvik ediyorlar," dedi. "Bugün Dai İbrahim, Seyduna'nın neden ahlak dışı davranışlarda bulunmayı, o konularda düşünüp konuşmamızı bile yasakladığım izah etti. Hocamızın anlattıkları üzerinden konuşmanın bu yasağı çiğnemek sayılmayacağı kanaatindeyim. Birbirimizle fikir alışverişinde bulunursak bu türden ayartmalara daha rahat karşı koyabiliriz diye düşünüyorum."

Bu sözler talebelerden bazılarını korkutmuştu.

"Ben aynı fikirde değilim," dedi Naim. "Dai İbrahim ahlak dışı konularda konuşmaktan bizi men ediyor. Bu yasağa uymayanları ne tür cezalar beklediğini sizler de duydunuz."

"Pireyi deve yapma, Naim," diye karşı çıktı Cafer. "Öğretmenlerimizin gün içinde anlattıkları hususunda konuşma

hakkımız var. Hiç kimse öğrendiklerimizi daha iyi kavramak maksadıyla konuştuğumuz için bize ceza vermez."

"Konu kadınlar ve diğer ahlak dışı şeyler olmadığı müddetçe," diye çıkıştı Naim daha da heyecanlanarak.

Yusuf birden köpürdü.

"Atın şu edepsizi aşağı."

Korkan Naim hemen çıkışa yöneldi.

"Burada kal!" diye bağırdı Süleyman arkasından. "Yoksa sonradan ben orada yoktum dersin. Ayrıca dırdırı da kes. Tabii gece çöküp etraf kararınca derinin yüzülmesini istemiyorsan."

İbni Tahir söz aldı.

"Açık konuşup düşündüklerimi bir defada izah etmek istiyorum. Anlıyorum ki bir kadınla ilişkiye girdiğimizi düşünmemiz yasak. Hatta bu konuda konuşmamıza bile izin verilmiyor. Davranışlarımıza ve ağzımızdan çıkanlara hükmedebiliriz elbette. Ama zayıf anlarımızda bilhassa da rüyalarımızda böylesi düşüncelerin saldırısından kendimizi nasıl koruyacağız? Eğer şeytan irademizi etkileyemezse hayal gücümüzü ve rüyalarımızı etkilemeye kalkışmaz mı? Mesela çoğu sefer gayrı ahlaki düşünceleri zihnimden atmayı başarabiliyorum zaten. Ama tam artık nihai başarıyı elde ettim diye düşünmeye başladığım anlarda şeytan ahlak dışı rüyalar görmeme neden oluyor. Böylece ertesi günkü tüm hayallerim onun elinde oyuncak haline dönüşüyor. Sonra uğraşıp yine şeytanı alt ediyorum. Ta ki başka bir rüya görünceye dek. Ama verilen hüküm bu doğal zayıflığımızı bütünüyle göz ardı ediyor. Peki nasıl yapacağız bunu?"

Sorusunu Süleyman cevapladı. "Neden kafamızı bunlarla yoruyoruz ki? Rüya rüyadır işte. Kimse gördüğü rüyadan dolayı suçlanamaz. Aklımızdan geçip giden herhangi bir düşünceden de farkları yoktur."

"Haklı," diye bağırdı Yusuf. "Lafı ağzımdan aldı."

"Hayır, bunun doğru olduğuna emin değilim," diye karşı çıktı İbni Tahir. "Verilen emir çok açık ve net. Bu yüzden de bu zayıflığımızı yenmenin bir yolu olmalı."

Cafer de ona katıldı.

"Bence doğru noktaya temas ettin, İbni Tahir. Eğer hüküm böyleyse onu ihlal etmememizin yolları da mutlaka vardır. Her birimiz şeytanın arzularına direnmeliyiz. Ancak bu şekilde düşüncelerimizi ve hatta rüyalarımızı ondan kurtarabiliriz."

“Bunu ben de denedim,” dedi İbni Tahir. “Ama insani zaaflar öylesine kuvvetli ki.”

“Zaten insanın kendisinden güçlü bir hasma meydan okuması akıllıca değildir,” diye söylendi Yusuf.

O anda konuşmaları başından beri sessizce dinleyen Übeyde her şeyin cevabını biliyormuş gibi gözükmesine neden olan bir ifadeyle gülümsedi.

“Böylesine cevabı kolay bir hususta ne diye bu kadar uzun uzun konuşuyorsunuz anlayamıyorum, dostlar. Sizce Seyduna bize yerine getiremeyeceğimiz emirler verir mi? Hiç sanmıyorum. Bence böyle bir şeyin imkânı yok. Bu yüzden beni iyi dinleyin. Seyduna sabrımız ve fedakârlığımız karşısında bize bir ödül vaat etmedi mi? Etti. Bize cennet bahçelerini vaat etti. Şimdi soruyorum size, kim böylesine büyük bir mükâfata kavuşmak ister? Cevap basit. Hepimiz. Ayrıca öldükten sonra yaşayacağımız hazlara sevinme hakkımız da var elbette. O harikulade bahçeleri, tertemiz dereleri, bizlere sunulacak cennet nimetlerini, yalnızca bizlere hizmet etmek gayesiyle yaratılmış kara gözlü bakirelerin tatlı dokunuşlarını hayal edebiliriz. Bunda en ufak bir ahlaksızlık yoktur. Eğer şeytan bizi ayartmaya kalkarsa hemen düşüncelerimizi, hayallerimizi bu cennet bahçelerine yöneltebiliriz. Böylece hem bizlere bu bahçeleri hazırlayan Allah’ı hem de bu bahçelerin anahtarına sahip olan Seyduna’yı hoşnut kılmış, ayrıca en ufak bir günah işlemeden hayallerimize hükmetmiş oluruz.” Talebeler hararetle onun bu düşüncelerini desteklediler. “Muhteşemsin, Übeyde!” diye bağırdı Yusuf. “Nasıl düşünemedim ben bunu?”

“Übeyde son derece zekice bir sonuca ulaştı,” dedi İbni Tahir. “Görünüşe bakılırsa bu sözlerin üzerine söyleyecek pek bir şey yok. Ama cennet bahçeleri düşüncesiyle bastırmaya çalışsak bile ben hâlâ gayrı ahlaki düşüncelerin öyle kolay kolay zihnimizden uzaklaştırılamayacak şeyler olduğu kanaatindeyim.”

“Bence söylediklerim önce senin aklına gelmedi diye üzüldün,” diye çıkıştı Übeyde.

“Hayır, İbni Tahir haklı,” dedi Cafer. “Ayrıca şekil değiştirse de günah günahtır. Seyduna’nın emirlerini böyle bir hileyle ortadan kaldıramazsın.”

“Böyle gereğinden fazla düşünerek bütün huzurumuzu kaçırmaya mı çalışıyorsunuz?” dedi Yusuf öfkeyle. “Ben Übeyde’nin haklı

olduğu kanaatindeyim. Kimse bizi bekleyen ve en doğal hakkımız olan mükâfatları hayal etmekten alıkoyamaz.”

“Zaten ben de tam bunu dedim,” dedi Cafer, sonra da diğerlerine bakarak omzunu silkti.

Akşamları Yüce Efendi’nin ikametgâhının önünde meşaleler parıldar, uzaklarda Şahrud’un sesi yankılanır, talebelere önce namaz sonra da yatma saati geldiğini gösteren boru çalınca herkesin üzerine derin bir hüzün çökerdi. O saatlerde günün o yorucu dersleri ve kendilerinden sürekli bir şeyler beklenen talimler sona ermiş, düşünceleri özgür kalmıştır. Bazıları bir köşeye çekilip sıla hasreti içinde sessizce düşüncelere dalar, bazılarıysa dışarıdaki tamamıyla farklı hayat üzerine sohbet ederlerdi.

“Keşke bir kuş olsaydım,” demişti Süleyman bir keresinde. “Uçar iki kız kardeşimin şu an neler yaptıklarına bakardım. Annem ölünce babam iki karı aldı kendine. Onlardan da çocukları oldu. Ve hepsinin yükü de kardeşlerime kaldı. O evde onlara iyi davranıldığını hiç zannetmiyorum. Kardeşlerimi başlarından atmak istediklerine eminim. Önünde sonunda babamı kapılarına gelen ilk taliplerine vermek için ikna etmeyi başaracaklar. Ah, bir bilseniz. Bunları düşününce içim içimi yiyor.”

Yüzünü, sıktığı yumruklarının arasına gömdü.

“Benim annem çok yaşlıydı,” dedi Yusuf yüzünü ovuşturarak. “Hayvanlara bakar, evi için saçını süpürge ederdi. Yalnız olduğunu gören komşuların, hayatını cehenneme çevirdiklerine eminim. Neden onu tek başına bıraktım? Neden?”

“Evet, neden?” diye sordu İbni Tahir.

“Bunu o istedi. Bana bir pehlivan kadar güçlüsün, oğlum,” derdi. ‘Peygamber görse seninle gurur duyardı. Şehit Ali’yi her şeyden çok seven baban yaşasaydı senin gerçek halifeye hizmet eden Dai’lerin öğrettiği hakikatlerin peşinden gitmeni isterdi’ diye anlatırdı. Günlerden bir gün Büyük Dai Hüseyin Alkeyni, Efendimiz için adam toplama gayesiyle yaşadığımız topraklara geldi. Ben de bu fırsattan istifade onun yanma koştum. O da beni buraya, Alamut’a gönderdi.”

“Ya sen, Naim?” diye sordu İbni Tahir. “Sen buraya nasıl geldin?”

“Yaşadığım köy buraya çok uzak değildi,” diye cevap verdi Naim. “Alamut’ta kudretli bir dainin zındık sultana karşı bir ordu topladığını işittim. Zaten bizler de hakiki inanç mensubu olduğumuz için babam Seyduna’nın hizmetine girmeme en ufak bir itirazda bulunmadı.”

“Peki ya sen, Süleyman?”

“Benimki de hemen hemen aynı. Herkes büyük bir savaş olacağından bahsediyordu. Alamut’u Mısır halifesi adına çok sayıda mucizeler gösteren bir büyük dainin ele geçirdiği ve oradan sultana saldırıya hazırlandığı anlatılıyordu. Orada bir şeyler oluyor Süleyman dedim kendi kendime. Dai Abdülmelik’in köyümüzden geçtiğini görünce de gidip ona katıldım.”

“Bizim aşiretimiz hep Ali taraftarıydı,” dedi Übeyde. “Dokuz kardeştik. Birimizin evden ayrılması gerekiyordu. Babama gitmek istediğimi söyledim, o da benden hayır duasını eksik etmedi.”

“Ya sen, Cafer?”

“Kuran eğitimi gördüm ben. Sünni inanç ve İslam tarihiyle ilgili bilgiler edindim. Ali’nin peygamberin yerine geçmesinin haksızlık yapılarak engellendiğini ve o soydan gelen Bağdat’taki halifenin de o makamı bu yüzden haksız yere işgal ettiğini anladım. Köyümüzü ziyaret eden bir İsmaili daisiyle, sonradan onun Dai Soraka olduğunu öğrenecektim, bu konuları tartıştım. Söyledikleri kafama yatınca da babama onunla gitmek isteğimi bildirdim. Babam hocamın Alamut’a Seyduna’ya katılmaya gittiğini duyunca derhal izin verdi. Zaten köyde herkes Efendimizin çok mübarek bir adam olduğunu öteden beri söylüyordu.”

Bu türden konuşmalar bir yandan içlerindeki sıla özlemini söndürürken, bir yandan da yalnızlık ve dünyanın geri kalanından soyutlanmışlık hissini bir nebze de olsa hafifletiyordu. Boru çalıp sabah uykularından uyandıklarında da akşamki hüzün duygusu bütünüyle kaybolmuş oluyordu. Uyanıp önce buz gibi suyla yüzlerini yıkayarak, Alamut Kalesi’nde başlayacak yepyeni zorlu bir güne hazırlanıyorlardı. Kalkıp hazırlandıkları andan itibaren de akıllarında hocalarının kendilerinden yapmalarım istedikleri şeyleri layıkıyla yapıp yapamayacaklarından başka en ufak bir sorun kalmamış oluyordu. Kendilerine güvenleri tamdı. Kendilerini tam manasıyla İsmaili davasına adamışlardı.

Bir sabah Minuçehr’in gözetiminde talimden döndükleri sırada Ebu Soraka karşılarına geçip, “Bugün serbestsiniz,” dedi. “Civar kalelerin daileri Efendimizden talimatlar almak üzere bugün burada toplanacak. Ayrıca yaptıklarıyla ilgili bilgi verecekler. Sessiz olup, zamanınızı çalışarak değerlendirin.”

Talebeler memnun olmuşlardı bu habere. Hemen odalarına koşup, yazı tabletlerine sarıldılar. Bazıları sur diplerine oturup çalışmaya hemen başlarken bazılarıysa binaların gölgesine sinip, meraklı gözlerle Yüce Efendi'nin ikametgâhını izlemeye koyuldu.

Kapının önündeki bekçilerin sayısı arttırılmıştı. Arka tarafta mızraklı zenciler adeta heykel gibi kıpırdamadan duruyorlardı. Üzerlerinde beyaz tören kaftanlarıyla dailer birer birer buradan geçerek içeri yöneliyordu. Tanıdıkları bir daiyi gören talebeler hemen birbirlerine onun adını fısıldıyordu. Eğer tanıyamazlarsa da aralarında kim olabileceğini tartışıyorlardı.

Alt avlunun bekçi kulesinin önünde bir kalabalık vardı. Bir grup atlı o yönden kalenin ana girişine yönelmişti. Askerler hemen o yana koşup inmeleri için gelenlerin atlarını tuttular. Son derece gösterişsiz giysiler içinde, ufak tefek bir adam, uzun tüylü kır atından atlayıp, hızlı adımlarla basamakları çıkmaya koyuldu. Diğerleri de hürmetle onun peşinden geliyordu.

"Ebu Ali! Büyük Dai! Tamdım onu!" diye bağırdı Süleyman heyecandan ayağa fırlayarak.

"Hadi gidelim buradan," dedi Yusuf.

"Hayır, durun biraz!" diye itiraz etti İbni Tahir. "Onu yakından görmek istiyorum."

Bu sırada grup da oldukları yere bir hayli yaklaşmıştı. Askerler önlerinden geçenleri saygıyla eğilerek selamlıyordu.

"Onların hepsi dai," diye fısıldadı Süleyman heyecandan sesi titreyerek. "Ebu Ali hepsini toplamış."

Bak! Dai İbrahim ile Dai Abdülmelik de orada," diye feryat etti Yusuf.

Haşmetli yürüyüşüyle bembeyaz giysisi içindeki Ebu Soraka geçerken kendisini selamlayan askerlere nezaketle gülümsedi. Onun küçücük bir gülümseyişinin bile askerler için ne derece önemli olduğunun bilincinde olduğu apaçıktı. Yüzü buruş buruştu. Kırlaşmış seyrek sakalı, dişsiz ağzını çevreleyen uzun bıyığıyla Dai talebelerin yanından geçince hepsi hürmetle yerlere kadar eğildiler. O da elini cübbesinin altından çıkartıp sevgiyle onlara salladı. Bu hareketiyle tuhaf biçimde yaşlı bir kadına benzemişti.

Dai grubu geçip içeri girince talebeler arkada toplandı. "Gördünüz işte! Sadece bize el salladı!" diye bağırdı Süleyman. Sesi mutluluktan titriyordu. "Ebu Ali, Seyduna'dan hemen sonra gelir!" ,

Keşke biraz daha etkileyici biri olsaydı," diye hayıflandı Yusuf. "Gerçekten zekâyla cüsse arasında bağ mı var sanıyorsun yoksa?" diye karşı çıktı Naim.

"Sana bakınca doğruluğuna inanmak geliyor içimden."

"Ben mütevazılığını çok sevdim," dedi İbni Tahir. "Sanki eski dostuymuşuz gibi bize el salladı."

"Üzerinden asalet akıyor," diye devam etti Naim.

"Bilgili, üstün başarılar göstermiş biridir o," dedi Süleyman. "Ama onu asker olarak gözümde canlandırmakta zorluk çekiyorum açıkçası."

"Neden, elinde bir kılıçla koşturmadığı için mi?" diye sordu Naim öfkeyle. "Gördüğüm çoğu dai onun gibi çelimsizdi. Bakın, onlar lider. Ayrıca etraftan iri adamlarla dolu zaten."

"Abdülmelik'in onlara bir el atmasını isterdim," diye söylendi

Süleyman. "O zaman bu dailerin ne kadar çelimsiz olduğunu anlamış olurduk." ,

"Seyduna nasıl biri?" diye sordu İbni Tahir.

Birbirlerine baktılar.

Cevap vermek Naim'e düşmüştü.

"Kimse bize bu konuda bir şey söylemedi."

Büyük salon Yüce Efendi'nin ikametgâhının neredeyse tamamını kaplıyordu. Sabahın erken saatlerinden bu yana hocalar, din âlimleri ve İsmaili hareketinin ileri gelenleri birer birer yerlerini almışlardı. Rudbar, Kazvin, Damagan, Şahdur hatta İsmaili davasını tanıtan Hüseyin Alkeyni'nin etkisiyle ta Huzistan'dan gelenler vardı. Yüce Efendi'yi beklerlerken selamlaşıp, muhabbet, ediyorlardı.

Pencerelerde kalın perdeler vardı. İçerisi sayısız şamdanla aydınlatılıyordu. Köşelere yerleştirilmiş içleri reçine dolu mangallar cızırdayarak yanarken içeriyi hoş bir koku kaplıyordu.

Tavanda asılı büyük şamdanlardan birinin altında, Yunanlı Theodoros'un etrafında toplanan küçük bir grup muhabbete dalmıştı. Grupta Rudbar kalesi komutanı Yüzbaşı İbni İsmail, şişman, tuhaf fikirleri bulunan Dai Zekeriya ve Yunanlı hekimi Kahire'deki günlerinden tanıyan Mısırlı Ubeydullah da yer alıyordu. Nükteyi seven bu topluluğun sohbetinden kahkahalar hiç eksik olmuyordu.

"Demek kaleyi zapt ederken sen de İbni Sabbah'ın yanındaydın öyle mi sevgili hekim bey?" diye sordu Mısırlı, kendilerini ağırlayan Yunanlıya. "Kalenin zaptıyla ilgili inanılmaz hikâyeler var ortada. İbni Sabbah'ın kaleyi burasının eski komutanını kandırarak elinden

aldığını söyleyenler var. Bazıları da komutana verilen rüşvetten filan bahsediyor. Yani neyin doğru olduğunu hâlâ bilemiyorum."

Yunanlı kahkahayla gülse de herhangi bir cevap vermemeyi tercih etti.

Yüzbaşı İbni İsmail onlara biraz yaklaşmalarını işaret ettikten sonra konuşmaya başladı. "Sanırım bu genç adama İbni Sabbah'ın Alamut Kalesi'ni nasıl zapt ettiğini anlatmakta bir beis yok. Gerçi ben olaya bizzat şahit olmadım ama o sırada komutan yardımcımız olan bir teğmenden hikâyeyi dinledim."

Übeydullah'la şişman Zekeriya da kulak kabarttı. Kaşlarım alaycı bir ifadeyle çatan Theodoros'sa biraz daha uzakta kalmayı yeğlemişti.

"Bildiniz gibi," diye başladı İbni İsmail. "Alamut Kalesi'nin komutanı, ateşli bir Sultan taraftan olan Yüzbaşı Mehdi'ydi. Onunla hiç karşılaşmadım ama pek zeki biri olmadığım duymuştum. Neyse, mucize eseri Baş vezirin kendisine hazırladığı tuzaklardan kurtulan İbni Sabbah en yakın dostlarından birinin idaresindeki Rey şehrine sağ salim ulaşmayı başarır. Muzaffer, İbni Hasan'a aralarında bana bu hikâyeyi anlatan teğmenin de bulunduğu yetmiş kişilik bir birlik toplamasına yardımcı olur. Sonra da o birliğiyle gelip bölgenin en iyi korunan kalesini zapt etmeye karar verir. Bu kararım Muzaffer Te uzun uzun münakaşa ettikten sonra da şimdi anlatacağım metodu uygulamaya karar verir."

Mısırlıyla şişman dai hikâyeyi büyük bir dikkatle takip ederlerken hekim kendini tutamayarak kıkır kıkır gülüyordu. Bunu fark eden yüzbaşı bir hayli sinirlendi.

"Sen olup bitenleri benden daha iyi biliyorsan gel de anlat," dedi gücenmiş bir tavırla.

"Sen anlat. Can kulağıyla dinliyorum görmüyor musun?" diye özür diler gibi konuştu Yunanlı alaycı bir tavırla.

"Bırak bildiği gibi yapsın," dedi iyiden iyiye sabırsızlanan Mısırlı. "Hepimiz onu tanıyoruz. Her zaman herkesten daha çok şey bilirmiş gibi yapar zaten."

İbni İsmail sözlerini sürdürdü.

"Önderimiz planını hazırlayıp Alamut Kalesi'ndeki Mehdi'yi ziyaret etti. Ona, ben bir daiyim ve buraya huzur içinde inzivaya çekilmeye geldim. Bana surlarının dışından en fazla bir öküz derisi büyüklüğünde bir toprak parçası satmanı istiyorum. Bunun için sana beş bin altın veririm dedi. Tabii Mehdi önce kahkahalara boğuldu.

Bana bu kadar para verebilirsen sana istediğin miktarda arazi veririm dedi. Karşısındaki bu fakir dainin söylediği miktarda para bulmasına imkân vermediği anlaşılıyordu.

İbni Sabbah elini cübbesinin altına sokup bir kese altın çıkartıp, saymaya başladı. Gözlerine inanamayan Mehdi şöyle düşündü: 'Surların dibinden bir karış toprak satmanın kaleye ne zararı olabilir ki? Üstelik bir gecede zengin olacağım.' Anlaşma sağlanınca elinde öküz derisiyle indirilen Şahrud üzerindeki köprüden geçip kale surlarının dibindeki kayalıklara ulaşır. İbni Sabbah sonra belindeki keskin bir bıçakla öküz derisini ince şeritler halinde kesmeye başlar. Bu sırada yukarıda toplanan askerlerle komutanlar aşağıdaki bu tuhaf yabancının ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak boş gözlerle izliyorlardı. Ama hiçbiri dainin aklından geçenleri hayal bile edemezdi. Tüm deriyi kesen İbni Sabbah şeritleri birbirine bağlayıp düğümlemeye başladı. Ardından kayalıklara bir kazık çakıp bu şeritlerden birinin ucunu o kazığa sımsıkı bağladı. Diğer ucunu da eline alıp surların çevresini dolaşmaya başladı. Mehdi neler olup bittiğini ancak o an anlayabilmişti. İbni Sabbah'a, 'Hırsız! Madrabaz!' diye bağırıp kılıcına davrandı. O anda yukarıdan gelen büyük bir gürültü işittiler. Başlarını kaldırıp bakınca bir grubun kılıçlarım çekip hızla köprüden geçmekte olduğunu gördüler. İbni Sabbah gülerek, 'Artık çok geç dostlar!' dedi. 'Kılıma zarar verirseniz hiçbiriniz bu kaleden sağ çıkamazsınız. Ama ben sözümü tutacağım Mehdi! Al beş bin altınını ve adamalarınla birlikte nereye gitmek istersen git.'"

El-Hekim gülmekten nefes alamayacak hale gelmişti. Bir yandan iri göbeğini tutuyor bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. Gülmekten böğrüne sancı girmişti.

Mısırlıyla şişman dai de yan şaşkın halde gülüyorlardı. Aslında Yunanlının tam olarak neye güldüğünü anlayamamışlardı. Sadece Yüzbaşı İbni İsmail hekime ters ters bakıyordu.

"Ne kadar da safsın!" dedi Yunanlı gülmekten soluk soluğa bir halde. "Sen de mi inandın bu masala, eski dostum? Oysa Hasan'la bu masalı sadece Sultanı kandırmak için uydurmuştuk."

"Demek teğmen beni kandırmış." Yüzbaşı bir hayli sinirlenmiş, öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuşta. Şakaklarında kabaran damarlar ne derece büyük bir öfke içinde olduğunu ortaya koyuyordu. "Onu parçalayacağım! Köpek gibi geberteceğim onu!"

"Bu hiç de doğru bir şey olmaz, İbni İsmail," dedi Yunanlı. "Çünkü o sana kendince doğru olduğunu düşündüğü hikâyeyi anlatmış. Ama

sen üst rütbeli birisin. Senin gerçekte neler olup bittiğini tahmin etmen gerekirdi.”

“Ukalalaşma da anlat,” dedi Yüzbaşı öfkeyle.

“Öncelikle hepinizin bu kalenin eski komutanı Mehdi’nin Ali soyundan geldiğini bilmenizi istiyorum. Sultan kendi yanma çekebilmek için daha otuz yaşına gelmeden onu üst rütbeye terfi ettirmiş. Ama yine de muhtemel bir tehlikeyi uzakta tutabilmek maksadıyla da onu dünyanın öbür ucuna yani Alamut’a göndermiş. Ama kabına sığmayan genç adam burada kısa sürede sıkıntıdan patlayacak hale gelmiş. Sabahtan akşama kadar subaylarla içki içip kumar oynuyor, önüne gelenle kavga ediyormuş. Akşamlarıysa güzel kadınlarla dolu hareminde, dansözlerle, şarkıcılarla vakit geçiriyormuş. Rey ahalisi arasında kalede yaşananlar üzerine fısıldaşmalar başlamış. Evcilleştirdiği çok sayıda şahin ve leoparıyla civar dağ ve ormanlarda avlar düzenliyormuş. Ve neredeyse her gün sultana ve halifeye lanet okuyup onlardan günün birinde mutlaka intikam alacağına dair yeminler ediyormuş. Bu söyledikleri kısa sürede Melikşah’ın da kulağına gitmiş. Ama hükümdar, ‘Bırakın bana istediği kadar lanet okusun. Neticede barbarlar sınırları aşıp saldırıya geçtiklerinde kellesini kurtarmak için kaleyi savunmak zorunda kalacak,’ diyormuş. İbni Sabbah, Rey şehrine geldiğinde tüm bunları Muzaffer’den öğrenmiş. Benim de orada bulunduğum bir sırada Muzaffer, Mehdi’yle bir av gezisi sırasında buluşma ayarladı. Hasan, Kahire’deki halifeden bol miktarda altın almıştı. Kaleyi kendisine vermesi karşılığında komutana beş bin altın önerdi. Bu parayı alıp Kahire’ye gidip orada İbni Sabbah’ın kendisine isimlerini vereceği dostlarının da yardımıyla intikam arayışına girişebilirdi. Mehdi zaten dünden razıydı. Ancak sultanın Mehdi’nin akrabalarına zulüm etmemesi için bu satış işlemini bir şekilde olduğundan farklı göstermek mecburiyetindeydiler. İbni Sabbah sultana bir başka hile daha yapma fırsatı bulacaktı. ‘Alamut’u inanılmaz ama bir o kadar da komik bir girişimle ele geçirmeliyim ki hem bütün İran bu olayı konuşup durmalı hem de sultan gülerek, seni gidi İbni Sabbah, asla şaka yapmaktan vazgeçmiyor. Bırakın biraz eğlensin, demeli,’ diye düşündü. Sonra bir sürü metot düşündük. Ardından aklıma Dido’nun Kartaca’yı ele geçirişiyle ilgili eski efsane geldi. Hasan’a bunu anlattım o da derhal kabul etti. ‘İşte istediğim şey bu dostum!’ diye bağırdı. Böylece Mehdi’yle oturup planı ayrıntılarıyla tasarlamaya koyulduk. Buyandan plan üzerinde çalışıyor bir yandan da gülmekten

kınlıyorduk. Sonrasındaysa evet, her şey senin subayın anlattığı biçimde gelişti, sevgili yüzbaşım.”

Sözleri bitince yanlarında bulunan herkes katıla katıla gülmeye başladı.

“Peki ya Mehdi’ye ne oldu?” diye sordu Mısırlı, kahkahaların yatışmasını bekledikten sonra.

“Sen Kahire’yi terk ettin. O Kahire’ye gitti,” diye cevap verdi Yunanlı. “Belki de şu an senin eski sevgililerinden birinin koynundadır.”

“Oysa ben İbni Sabbah dostumuzun,” diye başladı şişman dai, “Baş vezir tarafından İsfahan Sarayı’ndan sürülüşünün ardından daha ciddi bir adam haline dönüştüğüne bire yüz bahse girerdim. Çünkü burada herkes ondan çok büyük bir saygıyla bahsediyor. Hatta onu yaşayan bir evliya olarak görenler var. Ama bu anlattıklarından onun hâlâ eskisi gibi muzip bir soytarı olduğu sonucu ortaya çıkıyor.”

“Bu konuda çok fazla konuşmak doğru değil,” dedi Yunanlı neredeyse fısıldar gibi. “Önderimizin Alamut’a yerleşmesinden sonra çok büyük değişiklikler oldu. Artık gece gündüz kulesinde kalıyor ve Ebu Ali dışında da kimseyi yanına kabul etmiyor. Emirleri bile onun vasıtasıyla alıyoruz. Onun neler yaptığını bilmiyor olmak hiç de hoşuma gitmiyor aslında.”

Ebu Ali arkasında yeni gelen dailerle salona girdi. Herkes oturduğu yastıklardan kalkıp onu saygıyla selamladı. Sonra oturmalarını işaret edip konuşmaya başladı.

“İsmaili meclisinin hürmetli daileri ve komutanları! Efendimiz Hasan İbni Sabbah size hayır dualarını yolladı. Aranıza katılamayacağı için de üzgün olduğunu söyledi. Artık iyice genişleyen teşkilatımızın yönetimi, yeni kanunların ve talimatların hazırlığı onu oldukça yoruyor. Ayrıca ilerleyen yaşı münasebetiyle de toplantımıza fiziksel olarak katılamayacak. Ama manevi varlığı burada yanımızda olacak onu bilin. Beni de önemli hususlarda karar almak üzere yetkili kıldı. Burada yapılan tüm konuşmaları ve taleplerinizi bildireceğim.” Yüce Efendi’nin meclise katılmayacağı haberi konuk dailer arasında çok büyük bir üzüntüye neden oldu. Küçümsendiklerini, hor görüldüklerini hissetmişlerdi. Yüce Efendi’nin kendisini onlardan uzaklaştırarak araya aşılmaz bir engel koyduğunu düşünüyorlardı.

Şişman Dai Zekeriya, Yunanlı'nın kulağına eğilerek, "Bu onun şakalarından biri olmasın sakın?" diye fısıldadı.

Yunanlı, "Olabilir," diye cevap verdi. "Ama bu şakanın bedelini başımızla ödemek zorunda kalacağımızdan korkuyorum." Büyük dai hocalardan talebelerin durumları hakkında bilgi vermelerini istedi. Okul yöneticisi Ebu Soraka ilk söz alan oldu. Konuk komutanlara okulun genel işleyişini izah etti. Sonra da talebelerinden bahsetmeye koyuldu.

"Talebelerimizin en mükemmeli yaklaşık yirmi sene önce Baş vezir tarafından başı kesilen Sava'lı Tahir'in torunudur. Yalnızca keskin zekâsıyla değil, hafızası ve şiir yeteneğiyle de ön plana çıkıyor. Ondan sonra da yetenekli bir Kuran talebesi ve son derece ciddi bir genç olan Cafer geliyor. Sonra da zeki olan ama her zaman pek güvenilir olmadığı kanaatinde olduğum Übeyde var. Sonra gayretiyle, Naim geliyor."

Ebu Ali isimleri ve yorumları not alıyordu. İbrahim de İbni Tahir'den en iyi talebesi olarak bahsetti. Ama Yüzbaşı Minuçehr, Yusuf'la Süleyman'ı ön plana çıkarmıştı. Abdülmelik'se Süleyman'ın birinci İbni Tahir'inse ikinci olduğunu söyledi. Hekim sıra kendisine gelince genel olarak hepsinden memnun olduğunu söyleyip belirli bir isim zikretmedi.

Konuk dailer böylesine kapsamlı ve disiplinli bir eğitim sistemi karşısında hayrete düşmüşlerdi. Diğer taraftan belli belirsiz bir şüphe içindeydiler. Çünkü tüm bu anlatılan şeylerin anlamım da amacını da idrak edememişlerdi.

Hocalar raporlarını bitirince Ebu Ali ellerini memnuniyetle ovuşturdu.

"Hepinizin duyduğu gibi burada Alamut'ta boş oturmuyoruz. Efendimizin iki sene önce kaleyi ele geçirdiği andan itibaren tüm düşündüklerinin doğruluğu kanıtlandı. Tıpkı Hasan İbni Sabbah'ın iki sene önce tahmin ettiği gibi sultan üzerimize ordu salmakta hâlâ acele etmiyor. Sınır ötesindeki barbarlar da buraya kimin hükmettiğiyle ilgilenmiyorlar. Neticede zapt etmek isterlerse kale ister bizim ister sultanın elinde olsun saldırmak zorundalar. Biz de kaleyi tıpkı sultanın adamları burada olsa yapacakları gibi savunacağız. Bu düşünceler ışığında zamanımızı iyi değerlendiriyoruz. Komutanımız İsmaili hayatına ilişkin baştan aşağı değişiklikler yaptı. Her mümin aynı zamanda yılmaz bir askerdir. Her asker de aynı zamanda ateşli bir mümindir. Burada yapılan en önemli çalışmaysa Yüce

Efendimizin talimatıyla kurulan ve fedai yetiştirdiğimiz okulumuzdur. Bu okulda her türlü fedakârlığa hazır seçkin bir grup yetiştirilmektedir. Bu grubun tam manasıyla neler yapabileceğinden bahsetmek için fazlasıyla erken. Şimdilik yalnızca Efendimiz adına Selçuklu soyunun dallanıp budaklandığı ağacı kesecek baltanın bilenmekte olduğunu söyleyebilirim. İlk darbenin vurulacağı gün artık o kadar da uzak değil. Tüm bölge, Rey şehrine dek İsmaili davasına sıcak bakıyor. Ayrıca Huzistan'dan gelen konuklarımızın da onaylayacağı üzere, Büyük Dai Hüseyin Alkeyni, sultana karşı tüm bölgeyi kapsayacak büyük bir ayaklanma hazırlığı içinde. Biz de bu vesileyle gerçek gücümüzün hangi seviyede olduğunu görmüş olacağız. Ama o güne kadar hürmetli dailer ve komutanlar sizlerden şimdiye dek yaptığınız çalışmaları aynı şekilde devam ettirmenizi istiyoruz. Yani davamıza adam toplamayı sürdürün. Unutmayın bir kişi bir kişidir."

Konuşmasına son derece monoton bir ses tonuyla başlayan Ebu Ali sonlara doğru bir hayli heyecanlanmıştı. Elini kolunu sallıyor, zaman zaman kaşlarını çatıp, gerektiği yerlerde de gülümsüyordu. Sonra, uzun zamandır bağdaş kurup oturmakta olduğu minderinden kalkıp ortaya doğru yürüdü.

"Dostlarım," diye başladı. "Sizlere Seyduna'dan çok özel bir emir getirdim. Adam toplarken sakın ha asıl amacımız aklınızdan çıkmasın! Zira şu andan itibaren bir kişinin bile büyük önemi olacaktır. Davamıza katılanların çokluğuna bakıp sakın yanlış düşüncelere kapılmayasınız. Neden bu adam fakir ya da toplumun önde gelenlerinden biri değil. Onu alsam ne olur almasam ne olur diye asla düşünmeyin. Belki o küçük gördüğünüz kişi günün birinde dengeyi lehimize bozacak kişi olabilir. Hiç çekinmeden çabalarınızı sürdürün. İnsanları ikna etmek için her kapıyı çalın. En önemlisi de önce onların güvenini kazanın. Her seferinde aynı yöntemleri denemeyin. Hep farklı taktikler geliştirin. Eğer karşınızdaki inançlı biriyse, Kuran'a sıkı sıkıya bağlıysa ona sizin de aynı derecede inançlı olduğunuzu gösterin. Selçuklu sultanlarının elinde inancın zarar gördüğünü, Bağdat'taki halifenin Selçukluların elinde oyuncak olduğunu anlatın. Eğer size Kahire'deki imamın yabancı bir sahtekâr olduğunu ileri sürerse aynı fikirde olduğunuzu söyleyip Bağdat halifesinin de ondan aşağı kalır yanı olmadığı hususunda ısrarcı olun. Eğer hitap ettiğiniz şahıs Ali sempatizanıysa ya da en azından bu öğretiye hoşgörüyle bakıyorsa işiniz kolay olacaktır. Eğer İranlı

atalarıyla gurur duyan biriyse ona hareketimizin arkasında Mısır yönetiminin kesinlikle olmadığını anlatın. Ama karşınızdaki yerel halk tarafından haksızlığa uğratıldığına inanan bir zatsa bu sefer ona Mısır Fatımileri yönetime gelirse tüm haksızlıkların son bulacağından bahsedin. Eğer gizliden, hatta alenen Kuran'la ve dini konularla alay eden zeki bir adamla karşılaşırsanız ona İsmaili öğretisinin tamamen özgür düşünce temelleri üzerine bina edildiğini, yedi imam öğretisinin yalnızca cahil yığınlara uzatılan bir yem olduğunu anlatın. Herkesle kendi kişiliğine ve düşüncelerine uygun biçimde konuşup zihinlerinde kurulu düzenin işleyişiyle ilgili kuşkular uyandırmaya çalışın. Aynı zamanda da alçakgönüllü olup azla yetinen biri olduğunuzu gösterin. O an hangi düşünce tarzını savunuyorsanız ona uygun davranın. Karşınızdakinin mertebesine dikkat ederek geleneklerine göreneklerine saygı gösterin. Tüm bunlar ikna etmeye çalıştığınız kişiyi etkileyecektir. Ne kadar görmüş geçirmiş biri olursa olsun üzerinde onu tek gerçek yola sevk edecek vasıfta bir ağırlığınız olduğuna ikna olmalı. Bu şekilde güven tesis ettikten sonra planınızın ikinci aşamasına geçebilirsiniz. Dünyada adalet sağlamak ve yabancı hükümdarları görevlerinden uzaklaştırmak amacı güden dini bir tarikata mensup olduğunuzu anlatın. Kafasını iyice karıştırıncaya dek ateşli tartışmalara girin, merakını körükleyin; gizemli, sırlara vakıf biri gibi görünün. Sonra da söyleyeceklerinizi kimseye anlatmayacağına dair yemin ettirip yedi imam öğretisinden bahsedin. Eğer Kuran'a inanıyorsa inancını zedeleyin. Sonra da davamızdan ve sultana saldırmak üzere hazırda bekleyen muhteşem ordumuzdan bahsedin. Bir kez daha yemin ettirip, Alamut'ta etrafında on binlerce müridin toplandığı büyük bir peygamber olduğunu anlatın. Böylece onu iyiden iyiye şaşkına çevirmiş olacaksınız. Eğer varlıklı biriyse ya da en azından hali vakti yerindeyse ondan kendini davaya katılmış hissetmesi için büyük miktarda bağış alın. Çünkü insanların uğruna para ödedikleri işlere daha fazla bağlandıkları tecrübeyle sabittir. Onlardan topladığınız bu paraları, size katılan fakirlere dağıtın. Yalnız dizginlerini elinizde tutmak için bu dağıtma işini mümkün olduğunca uzun aralıklarla yapın. Onlara bu paraların İsmaili davasının Yüce Efendisinin verdiği ön mükâfat olduğunu söyleyin. Kişiyi iyice ikna ettikten sonra ağınızı daha sık örmeye başlayabilirsiniz. Ona yeminini bozanları bekleyen korkunç cezalardan, Efendimizin mübarek yaşamından ve gösterdiği mucizelerden bahsedin. Aynı yerleri tekrar tekrar ziyaret edin. Ve

asla bir tek kişiyi bile küçümsemeyin. Efendimizin de buyurduğu üzere hiç kimse davamıza hizmet edemeyecek kadar önemsiz değildir.”

Dailerle komutanlar konuşmayı büyük bir ilgiyle dinlemişlerdi. Ebu Ali zaman zaman içlerinden birini seçip sanki yalnızca ona hitap ediyormuşçasına, gözlerinin içine bakarak konuşuyordu.

“Şimdi veya asla!” diye bağırdı sözlerinin sonunda. “Bu bizim düsturumuz olmalı. Sizler ruh yakalamaya çalışan avcılarsınız. Efendimiz sizleri bunun için seçti. Şimdi de emirlerini yerine getirip istediği gücü kurmasına yardım etmek üzere geldiğiniz yerlere döneceksiniz. Hiçbir şeyden korkunuz olmasın. Tüm kudretimizle, müminlerimiz ve askerlerimizle her birinizin arkasındayız.”

Sonra bir sandık dolusu altın getirtip salonun ortasına koydu. Ardından yanına çömelip elindeki kalınca bir defterden Yüce Efendi’nin talimatı uyarınca kime ne kadar ödeme yapılacağım gözden geçirmeye koyuldu.

“Bundan sonra hepinize birer maaş bağlanacak,” dedi Ebu Ali. “Bunu sadakatinizin ve çalışmalarınızın mükâfatı olarak kabul edin. Başarınız arttıkça alacağınız miktar da artacak.”

Komutanlar çeşitli isteklerini sıralamaya başladılar. Birinin birçok karısı ve çocuğu vardı, bir başkasınınsa dönüş yolu çok uzundu. Üçüncüsüyse buraya gelemeyen bir arkadaşı için de ödeme istiyordu. Dördüncüsü son derece fakir bir bölgeden geldiğini söyledi. Yalnızca Huzistan bölgesinin temsilcisi Büyük Dai Hüseyin Alkeyni yanında bir şey getirmişti. İçi altın dolu üç kese. Ayrıca ne kendisi ne de efendisi için herhangi bir talepte bulunmadı.

“İşte hepimize örnek olacak bir şahsiyet,” dedi Ebu Ali Huzistan temsilcisine samimiyetle sarılarak.

“Kervan soygunculuğunda iyi para var,” diye fısıldadı El-Hekim yanı başındaki Dai Zekeriya’ya göz kırparak. Hüseyin Alkeyni’nin bizatihi Yüce Efendi’nin talimatıyla Türkistan’dan gelen kervanları soyduğu ve buradan elde edilen gelir sayesinde Hasan İbni Sabbah’ın artık iyiden iyiye yayılmış tarikatını ayakta tutabildiğine dair söylentiler dolaşıyordu etrafta.

Altınların dağıtılması sona erince komutanlar misafirlerine kızarmış et ve şarap ikram etmeye koyuldular. Sağda solda herkes özel sohbetlere dalmıştı. Birbirlerine dertlerini sorunlarım anlatıyorlardı. İçlerinden birkaçı İsmaili davasının başarılı olabileceğine dair ciddi kuşkulan olduğundan bahsetti. Sonra ailevi

sorunlardan konuştular. Kimisinin Alamut'ta bir kızı bir başkasının başka bir yerde bir oğlu vardı. Acaba onları nasıl evlendiririz diye konuşuyorlardı. Her biri ailesini kendi çatısı altında toplamak istiyordu. Bu yüzden de çocukların evlenince nerede yaşayacakları konusunu uzun uzun tartıştılar. Tabii eski dostlar bir araya gelip sohbete koyulunca konu ister istemez Yüce Efendi'ye ve yaptıklarına da geliyordu.

Hasan'ın iki kızı Hatice ve Fatma, Ebu Soraka'nın gözetimindeki haremdeydi. Hatice on üç, Fatma'ysa on bir yaşındaydı. Hasan onları Ebu Soraka'ya teslim ettiğinden beri ne yanma çağırmış ne de durumları hakkında Dai'ye herhangi bir şey sormuştu.

Dai, Huzistan elçisine kızlarının babalarının ismini ağızlarına dahi almaktan korktuklarından bahsetti. Ebu Soraka çocuklara böyle muamele edilmesini tasvip etmiyordu. Kendisi de son derece şefkatli bir babaydı. Hasan'ın karılarına ne olduğunuysa hiç kimse bilmiyordu. Yalnızca kalede olmadıkları kesindi.

Bunun üzerine Huzistan elçisi de Hüseyin Alkeyni'nin ele geçirdiği Gonbadan Kalesi'nde yaşayan Yüce Efendi'nin oğlu Hüseyin'den bahsetti. Çocuk babasıyla münakaşa etmiş, ceza olarak da babası onu Huzistan Büyük Dai'sinin yanma sıradan bir asker olarak göndermişti.

“Çocuk adeta vahşi bir hayvan gibi,” dedi elçi. “Ama babası ben olsaydım onu dizimin dibinde tutardım. Çünkü değiştirmek ya da en azından belirli ölçüde yola getirmek için gözünüzün önünde tutmanız gerekir. Bu şekilde aşağılanmak onun öfkesini de inatçılığını da güçlendirmekten başka bir işe yaramaz. Hüseyin Alkeyni onunla çok büyük sorunlar yaşıyor.”

Misafirler Alamut'ta üç gün kaldılar. Sonra da dördüncü günün sabahı şafak sökerken memleketlerine doğru yola koyuldular.

Kaledeki yaşam normal seyrine girdi. Ta ki beklenmedik bir ziyaret her şeyi bir kez daha tepetaklak edene dek.

5

Sıcak bir yaz günü altmış yaşlarında bir adam yanında on beş atlıyla Alamut'a doğru ilerlemekteydi. Vadinin girişindeki muhafızlar onu durdurup kim olduğunu ve geliş sebebini sordular. O da İsfahan Kalesi'nin eski reisi Ebu Fazıl Lumbani olduğunu söyledi. Rey şehrinden geliyordu ve oradaki yeni reisten Yüce Efendi'ye son derece önemli havadisler getirmişlerdi. Nöbetçi subay derhal komutanlarını bilgilendirmek üzere atma atlayarak kaleye yöneldi.

İkindi namazının hemen sonrasıydı. Talebeler daha yeni dinlenmeye çekilmişlerdi. Birden toplanma borusu çaldı. Hemen sandaletlerini, cübbelerini giyip, silahlarını kuşanarak avluya koştular. Yüzbaşı Minuçehr'le Dailer, Ebu Soraka, İbrahim ve Abdülmelik at üzerinde talebeleri bekliyordu.

Gençler de hemen atlarına bindiler.

Süleyman yanındakine, "Bir şeyler oluyor," diye fısıldadı burnundan soluyarak. Gözleri beklentiyle parıldıyordu.

Uzun tüylü, kısa kır atındaki Ebu Ali de gelmişti. Bacaklarını sanki oraya aitlermişçesine hayvanın böğrüne sımsıkı sarmıştı. Talebelerin karşısına geçip konuşmaya başladı.

"Delikanlılar! Sizlere Efendimizin yakın dostu olan son derece hürmetli bir adamı karşılama vazifesi veriyorum. Bu adam İsfahan'ın eski reisi Ebu Fazıl'dır. Baş vezirin kendisini kovaladığı dönemde Efendimizi dört ay boyunca saklamıştır. Ona, davamıza yapmış olduğu bu büyük desteği bilerek hürmet edin.

Atını mahmuzlayıp peşindekilerle birlikte vadiye yöneldi.

Bu sırada Ebu Fazıl'ın sabrı giderek tükeniyordu. Muhafızın gittiği yöne doğru bakıyor, atı da sanki onun bu huzursuzluğunu hissetmişçesine yerinde duramayarak bir o yana bir bu yana yöneliyordu.

Sonunda vadide bir grup atlı belirdi. İçlerinde Fazıl'ın eski dostu Ebu Ali de vardı. Hemen öne çıkıp atından inmeden arkadaşına

sarıldı.
“Alamut’ta seni karşılayan ilk kişi olma şerefine eriştiğim için bahtiyarım,” dedi Ali.
“Teşekkür ederim ben de mutluyum,” karşılığını verdi Ebu Fazıl. Ama sesinde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk var gibiydi. “Fakat beni karşılamak için pek de acele etmediniz. Eskiden ben bekletirdim insanları kapımda. Ne demişler bugün bana yarın sana değil mi?”
Ebu Ali kahkahayla güldü bu sözlere.
“Zaman değişiyor,” dedi. “Kızma, eski dostum. Sadece seni layık olduğun biçimde karşılayabilmek için biraz geciktim.”
Ebu Fazıl yumuşamış gibiydi. Bakımlı sakalını okşayıp, diğer dailerle ve Minuçehr’le el sıkıştı.
Yüzbaşının emriyle talebeler derhal hizaya girdiler. Sonra aniden ikiye ayrılarak farklı yönlere doğru uzaklaştılar. Ardından keskin bir ıslıkla savaş düzeni aldılar. Verilen yeni bir komutun ardından da çektikleri mızraklarla birbirlerine doğru dörtnala koşmaya başladılar. İlk anda gerçek bir cenk olacakmış gibi gelse de büyük bir ustalıkla son anda birbirlerine dokunmadan kayıp geçtiler ve aynı hızla geri dönüp başlangıç pozisyonlarını aldılar.
“Aferin çocuklar, harika bir birlik bu,” dedi Ebu Fazıl hayranlıkla. “Birbirlerine doğru koşarlarken bir hayli tedirgin oldum.”
Ebu Ali hoşnutlukla gülümsedi.
Verdiği komutla hep birlikte vadiden kaleye doğru yöneldiler.

Alamut’ a ulaşınca Yüzbaşı Minuçehr talebelere dağılma müsaadesi verdi. Ayrıca reisin ve maiyetindekilerin atlarıyla ilgilenilmesini istedi. Sonra da misafirlerini büyük toplantı salonuna götürdü.
Yolda etrafına bakman Ebu Fazıl surları ve iç binaları dikkatle inceliyordu. Asker ve hayvan sayısını görünce tam manasıyla şaşkına döndü.
“İyi de burası sırdan bir ordugâh, sevgili dostum,” dedi. “Oysa ben Alamut’ta bir peygamberle ya da ne bileyim bir generalle filan karşılaşacağımı sanıyordum. Bu gördüklerimin tanıdığım İbni Sabbah’ın eseri olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum doğrusu.”
“Burada seni bir iki sürprizin beklediğini söylememiş miydim?” diye güldü büyük dai. “Alamut’ta şu an aslında yalnızca üç yüz elli kişi var. Ama gördüğün gibi tüm askerlerimiz son derece iyi eğitilmiş durumda. Ayrıca bol miktarda hayvanımız var. En ufak bir erzak

sorunumuz da yok. Civardaki her bir kalede de kendilerini bütünüyle davamıza adamış iki yüzer askerimiz bulunuyor. Tüm bölge bizi destekliyor aslında. Herhangi bir tehlike durumunda Alamut'ta bir anda bin beş yüz kişi toplayabiliriz."

"İyi de, bu da çok az. Hem de çok az," diye söylendi Ebu Fazıl.

Ebu Ali ona şaşkınlıkla bakarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Buradaki bir avuç askerle sultanın ordusuna karşı durmayı planlıyor olamazsınız."

"Hayır, onu planlıyoruz. Ama şu an için ortada bir tehlike yok değil mi?"

Ebu Fazıl başını iki yana salladı.

"İbni Sabbah'la konuşmam gerek."

Dailer birbirlerine baktılar.

Ellerinde gürzler taşıyan muhafızların bulunduğu en üst avluya ulaşıp, Yüce Efendi'nin ikametgâhının önüne geldiler.

Diğer ileri gelenler toplantı salonunda bekliyorlardı. Ebu Fazıl'ın gözleri boş yere eski arkadaşım arıyordu.

"İbni Sabbah nerede?" diye sordu.

Ebu Ali sakalını kaşıyarak, "Ben gidip geldiğini haber vereyim," dedi. "Beklerken dailer sana eşlik edip yiyecek içecek ayarlasınlar."

Hemen içeri daldı. Ebu fazıl arkasından sesleniyordu.

"Ona bu yolculuğu laf olsun diye yapmadığımı söyle. Reis Muzaffer'den çok mühim haberler getirdim. Beni beklettiği her an için büyük pişmanlık duyacak."

Öfkeyle yastıklara gömüldü. Dailer etrafına otururken hizmetkârlar da ona yiyecek içecek servisi yapmaya başlamışlardı.

"Gören de bana ikramda bulunun dediğimi sanacak," diye mırıldandı daha ziyade kendi kendine.

"Bu kadar öfkelenmeyin hürmetli şeyhim," dedi Ebu Soraka. "Bu Alamut'ta âdettir."

"Yüce Efendimiz Alamut'u ele geçirdiğinden bu yana odasından çıkmadı," diye izah etti İbrahim. "O zamandan beri de büyük dai dışında kimseyle konuşmuyor."

"Ben bilirim bu işleri," diye cevap verdi Ebu Fazıl. "İsfahan reisiyken ben de adam etmek istediklerimi uzun süre kapıda bekletirdim. Ama kapımı dostlarıma da hep açık tutardım. Bunu İbni Sabbah da gayet iyi bilir."

“Hürmetli şeyhim Efendimiz Baş vezir tarafından aranmaktayken onu dört ay boyunca evinizde sakladığınızı duyduk,” dedi Yunanlı konuyu değiştirmek gayesiyle.

Reis kahkahayla güldü.

“Peki sana onun zırdeli olduğunu düşündüğümü de söyledi mi?” diye sordu. “Zaten benim yerimde kim olsa aynı şekilde düşünürdü.”

“Ben de hikâyeyi kısmen duydum,” dedi Ebu Soraka. “Ama tam olarak neler olup bitiğini bilmiyorum.”

“Pekâlâ, isterseniz anlatayım,” dedi eski reis boğazını temizleyerek.

Dailer hemen arkasına yaslanıp rahat oturabilmesi için birkaç yastık daha getirdiler. Sonra da biraz daha yakınına oturdular.

O da anlatmaya koyuldu.

“İbni Sabbah’ı çok uzun zamandır görmedim. Aradan geçen zaman zarfında bir hayli değişmiş olduğunu anlıyorum. Fakat onunla ilk tanıştığım zamanlarda eşi benzeri olmayacak derecede nüktedan, eğlence peşinde koşan biriydi, onu söyleyeyim. Saray erkânı onun şakalarına katıla katıla gülerdi. Sultanın morali ne kadar bozuk olursa olsun İbni Sabbah küçücük bir şakayla onu neşelendirmeyi başarırdı. Tabii Baş vezirin bu yüzden onu ne kadar kıskandığını sanırım tahmin ediyorsunuzdur. Sonunda da arkasından işler çevirerek onu kaçmak zorunda bıraktı. Hasan Mısır’a kaçmıştı ve aradan geçen bir sene içinde sarayda adım hatırlayan kimse kalmamıştı. Tabii kendisinden önünde sonunda intikam alınacağından korkan Baş vezir dışında. Sonra İbni Sabbah’ın Mısır’ı terk ettiğini duyunca tüm casuslarına ülkeyi karış karış gezip buldukları yerde ortadan kaldırmaları talimatı verdi. Ama Hasan sırra kadem basmıştı.

“Günlerden bir gün üzerinde kalın bir cübbeyle bir şeyh odama daldı. Korkudan bir taraflarıma inme inecekti az daha. Kendimi toplayınca hizmetkârlarıma avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. ‘Buraya gelin aptallar! Kim aldı bu adamı evime?’ Sonra adam cübbesinin yüzünü örten kısmını indirdi. Karşımda neşeyle gülümseyen eski dostum Hasan duruyordu. İşte o an korkum daha da arttı. Fırlayıp kapının perdesini hızla çektim. “Sen aklım mı kaçırdın?” dedim ona. “Peşinde Baş vezirin yüzlerce adamı var. Ama İsfahan’da sürtüp durduğun yetmiyormuş gibi kanunlara saygılı bir Müslüman’ın evine hem de güpegündüz dalıveriyorsun.” Gülerek eski günlerdeki gibi sırtıma vurdu. ‘Ah, sevgili reisim,’ dedi. ‘Sultanın

maiyetindeyken ne kadar dostum vardı bir bilsen! Ama şimdi gözden düştüğüm için bütün kapılar yüzüme kapanıyor.' Ne diyebilirdim? Onu severdim. Bu yüzden de onu evimde sakladım. Evet, doğru, vaktinin tamamını odasında geçirmek zorunda kalıyordu ama çok sabırlıydı. Günlerini yazıp çizerek, hayaller kurarak geçiriyordu. Ne zaman ziyaretine gitsem bana komik hikâyeler anlatır, şakalar yapardı.

"Fakat bir keresinde söylediği çok tuhaf bir şeyle beni bir hayli şaşırttı. İşin asıl garip tarafı bunu söylerken yüzünde her seferinde karşısındakini alaya aldığında beliren kurnaz gülümseyişinin bulunmasıydı. Normal olarak ben de söylediğini şaka olarak algıladım ve onunla birlikte gülmeye kalktım. Tam olarak şöyle demişti. 'Kayıtsız şartsız güvenebileceğim iki üç adamım olsa bir seneden kısa süre içinde sultam alaşağı edip bütün krallığını ortadan kaldırabilirim.' Gözlerimden yaş gelinceye dek güldüm. Ama o birden müthiş ciddileşerek beni omuzlarımdan yakaladı, sımsıkı tutarak gözlerimin içine baktı. O bakışlar karşısında tepeden tırnağa titremiştim. Sonra da, 'Ben kesinlikle çok ciddiyim, reis Ebu Fazıl Lumbani,' dedi. Geriye çekilip sanki öbür dünyadan gelmişçesine şaşkın bir ifadeyle yüzüne bakakaldım. Kim biri karşısına geçip sınırları Antakya'dan Hindistan'a, Bağdat'a hatta Hazar denizine dek uzanan bir krallığı iki ya da üç adamın yardımıyla yıkacağını söylese farklı davranırdı sorarım size? İlk anda yalnızlık ve seneler boyunca kaçak olarak yaşamanın neden olduğu korkunun etkisiyle aklını kaçırdığım düşündüm. Ona yatıştırıcı birkaç şey söyleyip odadan çıktım. Tanıdığım bir hekime giderek ondan deliliği tedavi edecek bir ilaç istedim. O gece uzun uzun düşündükten sonra da aldığım ilacı Hasan'a verdim. Ama ilacı içmeyi reddetti. Artık bana güveninin kalmadığını anlamıştım."

Dinleyenler anlatılanlara samimi ifadelerle güldüler.

"İşte bu harika!" diye bağırdı Yunanlı. "Tam ona yakışan türde bir hikâye."

"Peki, bugün Hasan'ın söyledikleri hususunda ne düşünüyorsunuz, hürmetli şeyh?" diye sordu Ebu Soraka.

"Onun bu sözleri söylerken çok ama çok ciddi olmasından korkuyorum."

Etrafındakilerin yüzüne teker teker bakıp başım şaşkınlık içinde iki yana salladı.

Geri dönen Ebu Ali, “Hadi gel,” dedi. “İbni Sabbah seni bekliyor.”

Reis yavaş hareketlerle yerinden kalktı. Başını hafifçe sallayarak oradakileri selamlayıp büyük dainin peşine takıldı.

Dev cüsseli adamların ellerinde ağır gürzlerle nöbet tuttukları uzun bir koridorda ilerlediler. Sonra dar bir merdivene ulaşıp, dönerek çıkan basamaklardan kuleye doğru tırmanmaya koyuldular.

“Bu kadar yer dururken İbni Sabbah kulenin tepesinde mi yaşıyor yoksa?” diye sordu reis nefes nefese bir halde.

“Evet, öyle, hürmetli reis.”

Merdivenler giderek daralıp dikleşiyordu. Büyük dai basamakları adeta yirmi yaşındaymışçasına çıkıyordu. Diğer taraftan eski reisinse nefes alacak takati kalmamıştı.

“Biraz duralım,” dedi sonunda. “Nefesim kesildi. Artık genç değilim ben.”

Bir süre reisin kendini toplaması için beklediler. Sonra da yeniden tırmanmaya koyuldular.

Ama kısa bir süre sonra Ebu Fazıl yeniden homurdanmaya başladı.

“Bittim yahu! Bu basamakların bir sonu yok mu? İhtiyar kurt inini hepimizle alay edebilmek için mi bu kadar yükseğe taşıdı acaba?” ‘

Ebu Ali belli etmemeye çalışarak güldü. Basamakların sonuna yaklaşırlarken eski reis de bayılacak hale gelmişti. Merdivenleri başını iyice eğerek çıktığı için en üst basamakta bekleyen muhafızı fark etmemişti. Bu yüzden önünde birden iki çıplak bacak belirince şaşırarak geri sıçradı. Tam karşısında, heykelleri andıran yarı çıplak siyahi bir adam vardı. Dağ gibi adamın boğa kadar güçlü olduğu ilk görüşte anlaşılıyordu. Elinde de reisin iki eliyle bile yerinden kımıldatamayacağı kadar büyük bir gürz vardı.

Ebu Ali gülerek yaşlı adamı merdivenlerden gerisin geriye yuvarlanmaması için tuttu. Ebu Fazıl kılını bile kıpırdatmadan duran muhafızın yanından geçip koridora yöneldi. Sonra durup geri dönerek adama bir kez daha bakma ihtiyacı hissetti. Muhafız da gözlerini ona dikmiş arkasından bakıyordu. Karanlıkta da olsa iri gözlerinin parıltısı seçilebiliyordu.

“Hayatım boyunca böyle bir muhafızı olan bir sultan ya da şah görmedim,” diye mırıldandı misafir. “Bir Afrikalıyı böylesine büyük bir gürzle silahlanmış olarak görmek hiç de hoş değil doğrusu.”

“Kahire halifesi bir koğuş dolusu hadımı Hasan’a hediye mahiyetinde gönderdi,” dedi Ebu Ali. “Tahmin edemeyeceğin kadar

güvenilirler."

"Şu sizin Alamut hiç de bana göre bir yer değilmiş," diye fikrini açıkladı reis. "Hiç hoş, huzur verici bir şeyler görmedim geldiğimden beri."

Az öncekine tıpatıp benzeyen bir başka muhafızın beklediği bir kapının önüne geldiler. Ebu Ali birkaç kelime mırıldandı. Adam da perdeyi kaldırıp kenara çekildi.

Son derece basit döşenmiş bir odaya girmişlerdi. Büyük dai hafifçe öksürdü. Karşı duvarda asılı halıların biri kımıldar gibi oldu. Görünmeyen eller halıyı kenara çekince ortaya çıkan kapıda İsmaililerin Yüce Efendisi Hasan İbni Sabbah belirmişti. Eski dostunu hararetle selamlayıp, samimi bir tavırla elini sıkarken gözleri mutlulukla parıldıyordu.

"Şuraya bak! İsfahan'daki ev sahibim gelmiş! Sakın bana delilik için başka bir ilaç getirdiğini söyleme!"

Şen şakrak kahkahalar atarak iki yaşlı adamı odasına aldı.

Reis kendini şimdi çok daha iyi döşenmiş, her açıdan bir âlimin odasını andıran geniş bir bölümde bulmuştu. Duvarı boydan boya kaplayan birkaç sıra rafta kitaplarla çeşitli belgeler göze çarpıyordu. Zemindeki halının üzerindeyse astronomi aletleri, ölçüm ve hesap araçları, yazı malzemeleri, mürekkep hokkaları, kaz tüyü kalemler yer almaktaydı.

Misafir hayretle etrafına bakındı. Aşağıda, kalede gördükleriyle şu an gördükleri arasında en ufak bir bağlantı görememişti.

"Demek bana delilik ilacı getirmedin öyle mi?" diye devam ettirdi Hasan gülümseyip hâlâ neredeyse tamamen simsiyah olan sakalını sıvazlayarak. "Madem öyle, hangi ulvi amaç seni dünyanın bu ucuna attı?"

"Sana kesinlikle herhangi bir delilik ilacı getirmedim, Sevgili Hasan," diye konuşabildi reis sonunda. "Ama onun yerine Muzaffer'den bir haber getirdim. Sultanın emriyle Emir Arslantaş otuz bin kişilik ordusuyla Alamut'u zapt etmek üzere Hamedan'dan yola çıktı. Öncü birlikleri olan Türk süvarileri bugün ya da en geç yarın Rudbar'a ulaşmış olacak. Birkaç gün içinde de buraya geleceklerdir."
Hasan'la Ebu Ali bir an için bakıştılar.

"Bu kadar çabuk mu?" Hasan bu soruyu sorup hemen ardından da düşünmeye koyuldu. "Bu kadar çabuk saldırıya geçmelerini beklemiyordum. Sarayda bir şeyler değişmiş olmalı."

Dostlarını yastıklara buyur edip o da düşünceli bir tavırla başını iki yana sallayarak yanlarına çöktü.

“Sana bildiğim her şeyi anlatacağım,” dedi Ebu Fazıl. “Sen de kaleyi en kısa zamanda boşaltma kararı vermelisin.”

Hasan hiçbir şey söylemedi. Reis göz ucuyla onu süzüyordu. Bilmese onun altmış yaşında olduğuna hayatta inanmazdı. Yaşını hiç göstermiyordu. Cildi eskisi gibi taze, bakışları canlı ve etkileyiciydi. Boyu ne uzun ne kısaydı. Ne şişman ne de zayıf sayılırdı. Uzun düz bir buruna ve dolgun dudaklara sahipti. Yüksek sesle, karşısındakinin yüzüne bakarak, belli belirsiz sezilen alaycı ve şakacı bir tonla konuşuyordu. Ama düşünceye daldığında yüzü sanki acı çekiyormuşçasına kırışıyor, gülüşü siliniyor, bakışlarında donuk bir ifade beliriyordu. Ya da bazen sanki görünmeyen bir şeylere odaklanmış gibi bakıyordu. Zaten ona inananları da en çok korkutan bu bakışlarıydı. Tüm bunların neticesinde yakışıklı biri olduğu söylenebilirdi. Üstelik fiziksel görünümünün de farkındaymış gibi bir ifadesi vardı. “Anlat dinliyorum,” dedi misafirine kaşlarını çatarak.

“Hâlâ duymamışsındır diye söyleyeyim,” diye başladı reis yavaşça. “Eski düşmanın Nizamülmülk artık Baş vezir değil.” Hasan irkildi. Tüm vücudu tepeden tırnağa ürpermişti.

“Ne dedin sen?” diye sordu kulaklarına inanamıyormuş gibi. “Sultan, Nizamülmülk’ü görevden alıp yerine geçici olarak Hanım Sultan’ın kâtibesini atadı.”

“Tac ül-Mülk’ü mü?” diye sordu Ebu Ali sevinerek. “O bizim müttefikimizdir.”

“Artık değil. Çünkü Hanım Sultan küçük oğlunun tahtın vârisi olarak ilan edilmesini bekliyor. Yasalar da buna cevap veriyor zaten,” diye açıkladı reis.

“Kalleşlik!” diye mırıldandı büyük dai.

Hasan sessizliğini ve düşünceli tavrını koruyordu. Öne doğru eğilip parmağıyla halının üzerine daireler çizmeye koyuldu.

İki yaşlı adam da sessizce onun hareketlerini izleyip konuşmaya başlamasını bekliyordu.

“Hanım Sultan’ın kâtibesinin Nizamülmülk’iin yerine geçişi sarayın bize bakışını bütünüyle değiştirmiş olmalı,” dedi Hasan sonunda. “İşte bu planlarımda temelden değişiklikler yapmamı gerektirecek. Çünkü önümüzdeki bahara kadar bize saldırmayacaklarını düşünüyordum. O zamana kadar da hazırlıklarımı tamamlayacaktım. Ama şimdi elimizi çabuk tutmamız gerekecek.”

“Ah, az daha çok önemli bir şeyi unutuyordum,” diye sözünü kesti reis. “Nizamülmülk Baş vezirliği kaybetti ama ona en kısa sürede İsmaililiğin kökünü kazıması talimatı verildi.”

“Bu da ölüm kalım savaşı anlamına gelir,” dedi Ebu Ali kederli bir sesle. “Çünkü bu Baş veziri koyun sürüsünü yemeye hazırlanan bir kurt haline sokacak bir emir.”

“Ama biz koyun değiliz,” dedi Hasan gülerek. Bir süre daha sustu. Ancak eski neşesinin yavaş yavaş yerine geliyor oluşu bir karar verdiği manasına geliyordu.

“Acilen harekete geçmeliyiz,” diye konuştu. “Muzaffer ne düşünüyor? Bize yardım edecek mi?”

“Onunla en ince detayına kadar her şeyi değerlendirdik,” diye cevap verdi Ebu Fazıl. “Seni gerçekten çok seviyor. Bu yüzden de Türk süvarilerine direnmen için elinden gelen yardımı yapacak. Ama Emir’in ordusu tarafından yapılacak asıl saldırı karşısında onun da elinden bir şey gelmez.”

“Anlıyorum, anlıyorum,” dedi Hasan. Gözlerinde ve dudaklarının kenarında eski muzip gülümseyişi belirdi. “Peki Efendi Hazretleri nereye kadar çekilmemi uygun buluyor?”

“Zaten biz de bilhassa bu konu üzerinde durduk,” diye konuştu reis. Hasan’ın şeytani gülümseyişini fark etmemiş gibiydi. “Yalnızca iki rota var önünde. İlki batıya, vahşi Kürt topraklarından geçerek Bizans’a oradan da Mısır’a ulaşan kısa yol. Diğeriyse doğu yönüne olan uzun yol. Muzaffer sana uzun olan yolu tercih etmeni tavsiye ediyor. Merv’e ya da Nişabur’a kadar çekilirsin. Orada Hüseyin Alkeyni güçleri ordunuza katılır, ikiniz birlikte Kabil’e veya Hindistan’a kadar gidersiniz. Oralarda size sığınma müsaadesi verecek bir prenslik bulursunuz önünde sonunda.”

“Harika bir plan,” dedi Hasan alay etmeyi sürdürerek. “Ama ya ordum Türk süvarilerine karşı direnemezse?”

“Bu olasılığı da düşündük,” dedi reis Hasan’a doğru sokularak. “Eğer bu kadar kalabalık bir biçimde geri çekilmek sana mantıklı gelmiyorsa Muzaffer sana ve senin tercih edeceğin yakınlarına sığınma hakkı verebilir. Zaten beni de bu nedenle buraya gönderdi.”
“Muzaffer çok zeki bir adam. Benim için bu kadar çok şey tasavvur edişini asla unutmayacağım. Ama ne yazık ki ne kafamın ne de yüreğimin içini görebiliyor.”

Hasan artık ciddileşmişti.

“Alamut alınamaz,” diye devam etti. “O yüzden de burada kalıyoruz. Türk süvarilerini rahatlıkla durdururuz. Sultanın ordusu gelene kadar da hazırlıklarımızı tamamlarız.”

Ebu Ali, Hasan’a sonsuz bir güvenle bakıyordu. Ama Ebu Fâzıl dehşete düşmüştü.

“Seni hep hünerli, bilgili biri olarak gördüm, Sevgili dostum Hasan,” dedi. “Son zamanlarda namın aldı yürüdü. İran’da neredeyse herkes senden bahsediyor. Saraya karşı yaptıkların senin son derece kabiliyetli bir devlet adamı olduğunu da ortaya koydu. Ama şu an söylediklerin yüreğimi korkuyla dolduruyor açıkçası.” “Daha yapacaklarımın yansını bile gerçekleştirmedim.” diye cevap verdi Hasan. “Şimdiye dek yalnızca idari becerilerime dayanarak ilerledim. Bundan sonra inancın neler yapabileceğini göreceğiz.”

Bu son sözlerini iyice vurgulayarak sarf etmişti. Ardından büyük daiye dönerek konuşmaya başladı.

“Git ve bütün ileri gelenleri topla. Derhal harp vaziyeti alınsın. Yarın talebelerimiz fedai olma imtihanına girecekler. Onlar da durumdan haberdar edilmeli.

“Meclisi yerime sen idare edeceksin. Komutanlara misafirlerimizin yaklaştığını ve onları burada bekleme emri verdiğimi söyle. Sonra herkesin düşüncesini açıklamasına müsaade et. Herkes fikrini söyleyince de bana gelip rapor ver. Yüzbaşının kalenin müdafaası için gerekli her türlü emri vermesini sağla.”

“Her şey emrettiğiniz gibi olacak,” dedi büyük dai ve hızla dışarı yöneldi.

Çalan davullar ve borular askerleri silah başına idarecileri de toplantı salonuna çağırıyordu. Ebu Ali yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle toplantı salonundaki yerini almıştı bile. Dailerle subaylar da hızla içeri girdiler.

Herkes geldikten sonra büyük dai önce içeridekilerin yüzüne bir süre sessizce bakıp ardından konuşmaya başladı.

“Sultan Baş veziri görevden aldı ve ona İsmailileri ortadan kaldırması talimatı verdi. Hamedan Emiri Arslantaş otuz bin askeriyle Alamut üzerine yürüyor. Türk süvarilerinden oluşan bir öncü birlik de bugün veya yarın Rudbar’a ulaşmış olur. Birkaç gün içinde kalemizin dışında dalgalanan siyah bayraklar göreceğiz. Rey valisi Muzaffer bize yardım göndereceğini vaat etti. Ama bizim de savunmaya hazırlanmamız şart. Seyduna benden bu saldırıya nasıl

direneceğimize dair görüşlerinizi öğrenmemi istedi. Sizin fikirlerinizi öğrendikten sonra nihai kararını verecek."

Yastıklarındaki komutanlar birbirlerine baktılar. İlk anda birkaç kişi aralarında fısıldaşsa da uzunca bir süre hiçbiri söz almak istemedi.

"Yüzbaşı, siz tecrübeli bir askersiniz," dedi Ebu Ali sonunda Minuçehr'e. "Sizce öncelikli olarak ne yapmamız gerek?"

"Türk süvarilerinden korkmamızı gerektirecek bir durum yok," diye cevap verdi yüzbaşı. "Kalemiz bu türden bir saldırıya rahatlıkla karşı koyabilir. Saldırıya kalkışanları da bir güzel yakarız. Ama tam teçhizatlı otuz bin kişilik bir ordunun kuşatmasına ne kadar dayanabiliriz işte asıl konuşulması gereken bu bence." "Elimizdeki erzak bizi ne kadar idare eder?" diye sordu Yunanlı.

"Altı ay rahat yeter," diye cevapladı yüzbaşı. "Ama hemen Rey'e bir kervan yollarsak Muzaffer bize altı ay daha idare edecek erzak gönderebilir."

"Bu önemli," dedi Ebu Ali söylenenleri yazı tahtasına geçirirken.

Sonra Abdülmelik söz aldı.

"Bence bu kadar çabuk kaleye kapanmamalıyız. Türkleri, Muzaffer gerçekten yardım yollarsa, açık alanda rahatlıkla yeneriz. Zaten sultanın ordusu da şu an çok uzaklarda."

Bu plan genç subaylar üzerinde çok müspet bir etki yaratmıştı. "Aceleci davranmayalım," diye fikrini söyledi Ebu Soraka. "İyice düşünüp taşınmalıyız. Kalede kadınların, çocukların da olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Eğer açık alanda yapılacak bir savaşı kaybedersek onları kimse koruyamaz."

"Ben de hep bunu söylüyorum ya işte," diye bağırdı giderek öfkelenen Dai İbrahim. "Bir savaşçının kadınlarla ve çocuklarla işi olmaması gerek."

"Burada ailesi olan bir tek ben değilim," diye karşı çıktı Ebu Soraka. Bu sözlerle Hasan'ın iki kızını hatırlatmak istemişti.

Dai İbrahim öfkeyle dudaklarım sıktı.

"Benim harika bir tavsiyem var," dedi El-Hekim gülerek. "Kadınları ve çocukları develere, eşeklere bindirip Muzaffer'e yollayalım. Aynı kervan dönüşte de bize erzak getirir. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Hem erzak ihtiyacımız azalmış olur hem de onlar için endişelenmekten kurtuluruz. Ayrıca kervan da giderken lüzumsuz yere boş gitmemiş olur."

"İyi bir fikir," dedi Ebu Ali onun söylediklerini de yazarak!

Tartışmalar bu noktadan sonra giderek ateşlendi. Yapılmadı gerekenleri, eksikleri birer birer sıralıyorlardı. Artık her kafadan bir ses çıkıyordu.

Sonunda Ebu Ali toplantının bitişini ilan etti. Komutanlara nihai kararlan beklemelerini söyleyip Hasan'ın yanına kuleye döndü.

Bu sırada Hasan İsfahan'ın eski reisinden sultanın bu ani tavır değişikliğine sebep olan olayları öğrenmişti. Zira yakın zamana dek sultanın maiyetiyle yakın ilişkiler içindeydi. Özellikle de genç Hanım Sultan Terken Hatun'un kâtibesi Tac ül-Mülk'ü sırdaş olarak kabul ederdi.

Sultan Melikşah ilk karısından olan Berkyaruk'u tahtın vârisi ilan etmişti. Bu sırada yirmi yaşındaki vâris Hindistan sınırındaki bir ayaklanmayı bastırma görevini yürütüyordu. Genç Hanım sultan onun yokluğunu fırsat bilerek dört yaşındaki oğlu Muhammed'in geleceğini güvene alma çabasına girişti. Bu plana da en çok Nizamülmülk karşı çıkıyordu. Sultan kararsız kalmıştı. Bazen tecrübeli vezirini haklı buluyor bazen de genç karısının etkisinde kalıyordu. Aslında Baş vezirin arkasında çok kuvvetli bir destek vardı. Bağdat halifesi ve tüm Sünni güçler onu destekliyordu. Aslında Hanım Sultan da Nizam'ın sayısız düşmanının desteğini sağlamayı başarmıştı ama Nizam'ın gücü, sağladığı bu desteğin önemini azaltıyordu. O da bunun üzerine Baş vezirin arkasındaki Sünni desteğe rakip olacak bir güç bulma arayışına girdi. Sultanın kâtibesi de aralarında Hasan'ın İsmaili tarikatının da bulunduğu Şiilerle temas kurdu. Her şey tam da Alamut tarafının istediği gibi gelişiyordu. Hanım Sultan'ı İran'daki tüm taraftarlarıyla desteklemeyi vaat etmişti. Tac ül-Mülk de Terken Hatun'la birlikte sultanın, Hasan'ın kuzey İran'daki varlığından çok fazla rahatsız olmaması için elinden geleni yapacağının sözünü vermişti.

İki sene müddetle gerek Sultan Hanım gerekse de kâtibesi sözlerini tuttular. Nizamülmülk'ün İsmaililer üzerine saldırıya geçmeye karar verdiği her an birlikte sultanın huzuruna çıkıp Baş vezirin bu arzusunun temelinde yalnızca Hasan İbni Sabbah'a olan kişisel nefreti olduğunu söylüyorlardı. Sultan tahtın vârisi konusunda Nizam'ın görüşlerini desteklemesine karşın konu İsmaililer olunca daha ziyade Hanım Sultan'la kâtibesinin söylediklerine itibar ediyordu.

Ancak Ebu Fazıl'ın Muzaffer'in İsfahan'dan gelen elçisinin söylediklerine dayanarak anlattıklarına göre artık durum değişmişti. Nizamülmülk, Hüseyin Alkeyni'nin Gonbadan Kalesi'ni merkez alarak Hasan adına tüm Huzistan'da ayaklanma faaliyetinde bulunduğunu öğrenince büyük bir korkuya kapılmıştı. Hasan'ın kendisine karşı beslediği nefretin farkında olduğundan da sultana tüm gücüyle baskı yapmaya başladı. Seneler önce Hasan'ı sultanın gözünde itibarsızlaştırıp onun yalnızca güvenilmez bir soytarı olduğu kanaatini yerleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Ne yapıp edip Hasan'ın tek niyetinin kendisini yani sarayın Baş vezirini yerinden etmek olduğuna sultanı ikna etmişti. Sultan sonunda bu sözlerin etkisinde kalıp, öfkelenerek Hasan'ı bir gecede İsfahan'dan sürmüştü. O tarihten itibaren de sultan, Hasan'ın başarılarını önemli bir husus olarak görmemeye başlamıştı. Ama Baş vezir gelip Hasan'ın arkasından çevirdiği dolapları itiraf edip onun aslında son derece tehlikeli ve bir o kadar da kabiliyetli bir adam olduğunu anlatınca bunu kendisine yapılmış bir saygısızlık olarak kabul edip öfkeden deliye döndü. Ayağa kalkıp önünde diz çökmüş halde duran yaşlı adamı iterek odasına çekildi. Ardından da Nizam'ın Baş vezirlikten azledildiğini ve bu göreve geçici olarak Hanım Sultan'ın kâtibesinin getirildiğini bildirdi. Nizam'a da Hasan'ı ve İsmailiye taraftarlarını derhal ortadan kaldırma vazifesi verilmişti. Bu noktadan sonra gerek Hanım Sultan için gerekse de kâtibesi için eski müttefiklerine yardım etmenin bir anlamı kalmamıştı. Neticede en büyük hasımları gözden düşmüş, sultan üzerinde nihai bir etki sağlayacak mertebeye yükselmişlerdi.

Tüm bu hareketli gelişmelerin ardından sultan ve tüm maiyeti kız kardeşiyle kocasını yani halifeyi ziyaret etmek üzere Bağdat'a doğru yola çıktı. Niyeti de halifeyi kız kardeşinden olan çocuğunu vârisi olarak ilan etmeye ikna etmekti.

Ebu Ali rapor vermek üzere geri döndüğünde Hasan, İsfahan'daki tüm gelişmeleri en ince ayrıntısına kadar öğrenmişti. Ebu Ali'den de toplantıda söz alan ileri gelenlerin fikirlerini dinledi. Büyük dai sözlerini bitirince ayağa kalkıp odada bir ileri bir geri dolaşmaya başladı. Zihninde durum değerlendirmesi yaptığı apaçık ortadaydı.

Sonunda Ebu Ali'ye döndü. "Tahtanı al ve yaz."

Büyük dai bağdaş kurup yazı tahtasını sol dizine koyarak kaleme uzandı.

"Ben hazırım, İbni Sabbah," dedi.

Hasan yazılanları rahatça okuyabilmek maksadıyla adamın omuz başında durup bir yandan yazdırıp bir yandan da gerekli yerlerde açıklamalar yaparak emirlerini bildirmeye koyuldu.

“Türk süvarilerine direnme hususunda,” diye başladı, “Abdülmelik haklı. Kendimizi kaleye bu kadar çabuk hapsetmemeliyiz. Onları açık arazide durdurup orada yenmeliyiz. Ama Muzaffer’in de birliklerini zamanında yollayacağından emin olmamız gerekiyor. Ebu Ali sultanın öncü süvarilerinin karşısına çıkacak birliği sen yöneteceksin. Minuçehr kalenin savunmasından mesul olacak. Tabii meydan muharebelerine bayıldığı için o buna hiç memnun olmayacak ama biz de kalenin emin ellerde olduğuna emin olmalıyız.

“Sonra, gereksiz boğaz doyurmaktan kurtulmamız gerekiyor. Bu çok önemli. Bu gece yatsı namazından sonra Abdülmelik haremdeki bütün kadınları, çocukları yük hayvanlarına bindirip, kervanı yola çıkarsın. Muzaffer iyi bir insandır. Zaten başka çaremiz de yok. Kervanın onun elinde güvende olacağını düşünüyorum. Derhal Rey’e bir haberci yollayıp bir an evvel onu durumdan haberdar edin. O da kervanımız geri gelirken yollayacağı erzak tedarikine başlasın. Ayrıca Alamut’a gönderebileceği kadar çok asker takviyesi yapsın. Ona yolladığımız kadınlarla çocukları çalıştırabileceğini de söyleyin. Böylece çok fazla bir işgücü kaybı da yaşamamış olur. Senin ne gibi düşüncelerin var, sevgili Ebu Fazıl?”

Gülümseyen bakışlarını reise dikmişti.

“Ben de Abdülmelik’in kervanına eşlik edeyim,” dedi eski reis. “Sultanın ordusuna bu fare kapanında yakalanmak istemiyorum. Muzaffer’in de benim de söylediklerimi dikkate almadın. Görevimi ifa ettim ben. Şimdi yapmam gereken en kısa sürede buradan uzaklaşmak.”

“Kararın benim planıma da uyuyor,” diye güldü Hasan. “Sen ve adamların da kervanın güvenliğini sağlarsınız. Sayenizde Abdülmelik de yanına fazla adam almak Zorunda kalmaz. Muzaffer dönüş için yine de kervana kendi muhafızlarından birkaç tane versin. Haremimiz sana emanet.”

Ardından Ebu Ali’ye döndü.

“Rudbar’a derhal bir haberci yola. Buzruk Ümid’in Alamut’a dönmesini emrediyorum. Ona ihtiyacım var. Huzistan ne yazık ki çok uzakta. Hüseyin Alkeyni zamanında burada olamaz. Ama ona da haber verilsin. Burada yaşanacaklar nesilden nesle aktarılacak.” Bu

düşünceler kendi kendine gülmesine neden olmuştu. Bir süre sessizliğini muhafaza ettikten sonra reise döndü.

“Dinle, Ebu Fazıl. Beni, tıpkı İsfahan’daki günlerimizde olduğu gibi bir deli olarak gördüğün izlenimine kapıldım. Çünkü otuz bin askere karşı bir avuç insanla direnmeye çalışmanın imkânsız olduğunu düşünüyorsun. Bunu anlıyorum. Çünkü bir zamanlar peygamberi Bedir Savaşı’nda koruyan meleklerin şimdi de bizi koruyacaklarının farkında değilsin.”

“Hep şaka yapmaktan vazgeçmeyecek misin sen?” diye cevap verdi Ebu Fazıl acı dolu bir gülümseyişle. Hasan’ın kendisiyle dalga geçtiğini düşündüğünden biraz da alınmıştı.

“Hayır, şaka yapmıyorum, eski dostum,” dedi Hasan neşeyle. “Sadece kinaye yapıyorum. Ama insanlara gözlerine bile inanamayacakları bir sürpriz hazırlıyorum. Bunu bil yeter. Dünyaya, iman gücünün nelere kadir olduğunu göstereceğim.”

Ardından emirlerini yazdırmaya devam etti. Sonunda da Ebu Ali’ye döndü.

“Herkese verdiğim görevleri bildir. Haberci seçip emirleri uygun bir dille yazın. Bir an evvel harekete geçilmeli. Abdülmelik yola çıkmadan önce kızlarımı getirsin bana. Tüm bunları yaptıktan sonra erkekleri toplayıp sultanın bize savaş ilan ettiğini söyle. Talebelere hazırlanmalarını bildir. Çünkü imtihanı yarın sabah yapacağız. Sert ol. Onları yapabileceklerinin enayisini yapmaları için teşvik et. Başarılı olamazlarsa tüm şanslarını kaybedeceklerini söyleyerek korkut onları. Akşam da ibadethanede toplayıp merasimle fedai yap. Bunun yaşamlarının en önemli başarısı olduğuna inanmalarını sağla. Tüm bunları seninle birlikte Kahire’de izlediğimiz merasimi örnek alarak yap… Her şeyi anladın mı?”

“Kesinlikle, İbni Sabbah.”

Hasan her iki adamı da gönderdi. Minderlerin üzerine uzanıp bir süre daha verdiği emirleri düşündü. Önemli bir şey unutmadığına emin olunca da huzurlu bir uykuya daldı.

Bu sırada bütün erkekler avluda, kızgın güneşin altında bekliyordu. Yüce Efendi’nin ikametgâhına giren komutanlarının orada oldukça uzun süre kaldığının farkındaydılar. Artık giderek sabırları tükeniyordu.

Talebelerse kendi binalarının önünde çift sıra halinde bekliyorlardı. Hiç kıpırdamadan, bakışları ileride öylece duruyorlar, son derece

önemli bir zata eşlik etmeye seçilmiş olmanın verdiği onuru içlerinde hissediyorlardı. Ama yavaş yavaş onlar da sabırlarının sonuna gelmek üzereydiler.

Sessizliği ilk bozan Süleyman oldu.

“Neler olup bittiğini çok merak ediyorum,” dedi. “Belki de eğitim artık sona eriyor.”

“Galiba dayanamayacak hale geldin,” diye takıldı Yusuf ona.

Arkadaşları gülüştü.

“Bence asıl sen göbeğinin erimesinden korkuyorsun,” diye karşı çıktı Süleyman. “Bu yüzden de davul ve boru sesi pek hoşuna gitmiyor.” ‘

“Acaba düşmanı ilk önce hangimiz göreceğiz diye merak ediyorum.”

“Hiç kuşkusuz sen göreceksin. Ne de olsa sırık gibi boy var sende.”

“Kesin sesinizi,” diye müdahale etti İbni Tahir. “Dereyi görmeden paçaları sıvamayın.”

“Keşke bir sinek olsam ve gidip komutanların şu an neler konuştuklarım dinleyebilsem,” dedi Übeyde.

“Bence asıl düşman saldırınca sineğe dönüşmek isteyeceksin,” dedi Süleyman gülerek.

“Eğer düşman zehirli bir dille bertaraf edilebilseydi senin büyük bir yiğit olacağından hiç kimse şüphe duymazdı,” diye karşılık verdi Übeyde. “Adın bütün İran’ı titretirdi.”

“Onu bilemeyeceğim ama yumruğumu görünce titremeye başlayacağına eminim Übeyde,” dedi Süleyman.

Çavuş Abuna hızla dışarı çıktı. Meraklı gözlerle kendisine bakan gençlere, “Hava ısınıyor gibi çocuklar,” diye fısıldadı. “Sultanın ordusu üzerimize yürüyor.”

Kimseden çıt çıkmadı. İlk anda korkmuşlardı. Ama korku hızla yerini coşkulu bir heyecana bırakıyordu.

“Sonunda!” dedi yüreğinin derinliklerinden kopup gelen bir sesle.

Birbirlerine baktılar. Hepsinin gözleri parlıyordu. Sonra birer birer gülümsemeye başladılar. Hayal güçleri devreye girmişti. Kendilerini bekleyen kahramanlıkları, çetin görevleri ve ulaşacakları sonsuz mutluluğu düşünüyorlardı.

“Lanet olsun! Daha ne kadar bekleyeceğiz?” diye bağırdı kendine hâkim olamayan Süleyman. Artık yerinde duramayacak haldeydi. “Neden at binip kâfirlere saldırma emri vermiyorlar?”

Abuna'yla iki adam, ikisi siyah biri de Ebu Ali'nin kır atı olmak üzere üç atı avluya çıkardı.

Birisi fısıldadı.

"Seyduna konuşacak!"

Bu sözler talebeler arasında kulaktan kulağa yayılmaya başladı.

"Ne? Kim konuşacakmış?"

"Seyduna."

"Kim diyor? Kır at Ebu Ali'nin. Siyah atlardan biri de yüzbaşıya ait." ' '

"Peki ya üçüncüsü?"

Yüce Efendi'nin ikametgâhının önündeki muhafızlar hazır ola geçtiler. Büyük daiyle diğer ileri gelenler binadan çıkıyorlardı. Ebu Ali, yüzbaşı ve Dai İbrahim çavuşun getirdiği atlara bindiler. Diğer ileri gelenler de yerlerini alıp talebelere gözlerini Yüce Efendi'nin ikametgâhına çevirmelerini istediler.

Ebu Ali iki refakatçisiyle birlikte üst avlunun kenarına kadar geldi. Sessizliği sağlamak için bir elini kaldırdı. O anda alt avluya adeta Ölüm sessizliği çöktü. Büyük dai üzengileri üzerinde doğrulup yüksek sesle konuşmaya başladı.

"İsmaili müminler! Yüce Efendimizin adıyla. İmtihan zamanı artık geldi. Şimdi liderimize ve mübarek şehitlerimize olan sevginizi ve bağlılığınızı ispat etme zamanıdır. Sultanın emriyle, canına susayan Arslantaş biz gerçek müminleri ortadan kaldırmak üzere geniş bir orduyla üzerimize yürümektedir. Birkaç güne kadar Alamut Kalesi'nin surları dibinde çalan savaş borularını duyup, Abbasi köpeklerinin siyah bayrağının dalgalanışını izliyor olacağız. Bu itibarla Efendimiz adına sizlerden gece gündüz hiçbir zaman silah bırakmamanızı emrediyorum. Bu emre karşı gelenler hain olarak kabul edilerek ölümle cezalandırılacaklardır. Toplanma borusunu işittiğiniz anda derhal önceden tespit edilen yerlerinizi almanız gerekiyor. Üstleriniz size daha detaylı bilgi verecektir… "

Atını talebelere doğru çevirip doğrudan onlara hitap ederek konuşmasını sürdürdü.

"Kendinizi feda etmeye hazırlanan sizler Efendimizin emirlerini dinleyin! Yarın bir imtihana tabii tutulacaksınız. Başarılı olanlar için akşam bir merasim düzenlenecek. Sizlere zihnen ve ruhen hazırlanmanızı tavsiye ediyorum. Çünkü fedai seçilmek her birinizin hayatının en önemli anı olacaktır… "

Sonra yeniden tüm bölüğe döndü. Sesi Alamut'ta yankılanıyordu.

“İsmaili savaşçıları!” diye bağırdı. “Peygamberin sözlerini aklınızdan çıkarmayın. Aslanlar gibi savaşın. Korku kimseyi ölümden kurtarmaz. Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammedün abdühü ve resulühü. Yetiş ya Mehdi!”

Talebeler dehşet içinde kalmışlardı. O büyük gün, o imtihan günü gelip çatmıştı demek. Ve hiçbiri henüz kendisini buna hazır hissetmiyordu. Sapsan yüzlerle odalarına çekildiler.

“Şimdi şeytandan intikam alacağız işte,” diye bağırdı Süleyman. “Hiçbir şey bilmiyoruz ki daha. Gidip piyade olarak yazılsak daha çok faydamız olur.”

“Doğru. Hadi gidip gönüllü olalım. Nerede işe yarayacaksak bizi oraya yollasınlar,” diye onayladı Übeyde.

İçlerinde en çok korkan Yusuf’tu. Sürekli alnındaki teri silip sessizce kendisini rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

“Gerçekten çok zor mu olacak?” diye sordu sesi titreyerek.

“Sen dayanamayacaksın o kesin. Sonrasında da düşmana harika bir hedef olursun,” dedi Süleyman alay ederek.

Yusuf acı dolu bir iç çekişle yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“İyi de ne yapacağız şimdi?” diye sordu Naim.

“Neden Şahrud’a atmıyorsun kendini? Yapacağın en iyi şey bu zaten,” dedi Süleyman ona.

Sonra İbni Tahir söze karıştı.

“Dinleyin arkadaşlar. Sizce Efendimiz bizi asker mertebesine indirerek aşağılamak için mi seçti? Her birimizin ustalıkları var. Ben notlarımızı alıp birlikte şimdiye dek öğrendiklerimi tekrar etmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Tekrar dersini sen ver!” diye bağırdı talebeler birbirleri ardına. İbni Tahir de dama çıkmayı önerdi. Ellerinde yazı tahtaları ve aldıkları notlarla İbni Tahir’in çevresinde toplandılar. O da sorular sorarak anlayamadıkları yerleri izah etmeye koyuldu. Talebeler yavaş yavaş sakinleşerek normale dönmüşlerdi. Ama yarınki imtihanı hatırladıkları her an soğuk terler döküyorlardı. İçlerinde, ta derinlerde büyük bir korku vardı. Yaklaşan düşmanı bütünüyle unutmuşlardı.

Aşağı avluda, sol taraftaki gözetleme kulesinin yan tarafında güvercinlikle sık kavak ve servi ağaçlarının arkasına gizlenmiş harem binasında büyük bir telaş vardı. Abdülmelik bütün kadınlarla çocukları adeta avının üzerine atılmış bir şahin misali önüne katmış, bir an evvel kaleden göndermeye çalışıyordu. Ağlayarak, bağırıp

çağırarak, yalvararak da olsa herkes emirlere itaat ediyordu. Hadımlar önceleri tüm bu hengâmeyi kıllarım bile kıpırdatmadan izlediler. Sonra Dai onlara kadınların toplanmalarına yardım dönelerini buyurdu.

Bu sırada onlarca deve ve eşek de binaların önüne getirilmişti. İleri gelenler, gelip karıları ve çocuklarıyla vedalaştılar.

Ebu Soraka'nın kalede iki karısı vardı. İlki kendi yaşlarında dişsiz bir kadındı. Bu karısından doğan iki kızı evlenmiş Nişabur'da yaşıyordu. Dai ona gençliğinden beri tutkundu. Bir çocuğun annesine nasıl ihtiyacı varsa o da karısına aynı ihtiyacı duyuyordu.

Kendisine bir kız, bir oğlan doğuran ikinci karısıysa daha gençti. Çocukları haremde Hasan'ın iki çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Bu karısını da çok seviyordu. Ayrılma zamanı gelince birden onu ne kadar özleyeceğini anladı. Duygularını göstermemek için büyük çaba harcamak zorunda kalmıştı.

El-Hekim'in Mısırlı güzel bir karısı vardı. Onu Kahire'den yanında getirmişti. Çocukları yoktu. Haremde onun evlenmeden önce bir fahişe olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. El-Hekim karısının güzelliğini diğer erkeklere anlatmaktan hoşlansa da kadının üzerindeki gücünden bir hayli rahatsızdı. Yine de kaleye her yeni kervan gelişinde ona bir hediye almaktan geri durmazdı. İhtiyar bir kadın karısının tüm işlerini yapıyordu. O da bütün gün hayaller kurup, ipek giysiler içinde süslenip püslenerek gününü gün ediyordu.

Yüzbaşı Minuçehr'in kalede bir karısı vardı ama iki eski eşinden olan üç çocuğunu da getirmişti. Şimdi onlara kısaca veda etti.

Yanlarında uzun zaman geçirirse haddinden fazla duygusallaş maktan korkuyordu.

Karılarıyla ve çocuklarıyla vedalaşan erkekler derhal kaledeki görevlerinin başına yöneldiler.

Bu sırada haremden çıkan Ebu Soraka, El-Hekim'le karşılaştı.

"Kale artık çok boş gelecek bize," dedi Ebu Soraka hüzünle.

"Yemek içmekten sonra kadın sevgisinin uğruna mücadele edilmesi gereken tek şey olduğunu söyleyen filozoflara aynen iştirak ediyorum," diye cevap verdi Yunanlı.

"Ama Yüce Efendimiz onlarsız yapabiliyor," diye cevap verdi Dai.

Hekim bu düşünceyi küçümsüyormuşçasına kaşlarını çattı.

"Çocuk gibi konuştan şimdi."

Sonra Ebu Soraka'nın koluna girip ona zorlukla duyulabilecek kadar alçak sesle, "Sence liderlerimiz kalenin arkasındaki bahçede

ne saklıyor olabilirler?” diye sordu. “Kedi yavrulan mı? Yapma Allah aşkına. Neden mertebelerinin verdiği kudretten istifade etmesinler ki? Ne sen ne de ben oradaki yağlı kazların tadına bakabilir elbette.”

Ebu Soraka bir an susup söylenenleri düşündü.

“Hayır, buna inanmam mümkün değil,” diye cevap verebildi sonunda. “Orada bir şeyler yapıldığını ben de biliyorum. Ama kesinlikle hepimizin faydalanması için çalışılıyordun Yalnızca liderlerimizin şahsi menfaatleri için bir şeyler yapıldığına hayatta inanmam.”

“İster inan ister inanma,” diye cevap verdi hekim gücenmiş bir tavırla. “Ancak şunu aklından hiç çıkarma. Efendi her zaman en iyi parçayı kendisine saklar.”

“Az daha bir şeyi unutuyordum,” dedi Reis Ebu Fazıl, akşama doğru Hasan’la vedalaşmaya geldiği sırada. Bilgiç bir tavırla gözünü kırpıştırdı.

“Hakikaten de yanımda sana vermek üzere bir şey getirmiştim. Ama delilik ilacı filan değil. Görünce neşenin yerine geleceğini sanıyorum. Ne olduğunu tahmin edebilir misin?”

Hasan şaşırarak gülümsedi. Önce reise sonra yanında duran Ebu Ali’ye baktı.

“En ufak bir fikrim bile yok.”

“Ah, tahmin yürütene kadar vermeyeceğim,” diye takıldı reis ona. “Her türlü zenginliğe ulaşacak durumda olmana karşın süse gösterişe ehemmiyet vermiyorsun. Son derece alçakgönüllüsün. Yalnızca bir şey ilgini çok çekiyor. Mümkün olduğunca çoğuna sahip olmak istiyorsun. Şimdi tahmin edebilir misin?”

“Bana bir kitap getirdin.”

“İyi tahmin, Hasan. Bir kitap. Ama kimin?”

“Nereden bileyim? Belki eski yazarlardan birinden? İbni Sina olabilir mi? Hayır mı? O zaman modem bir yazar? Gazali getirmedin bana değil mi?”

“Elbette Gazali getirmedim,” diye güldü reis. “Senin için aşırı dini bir hediye olurdu. Getirdiğim kitabın yazarı senin fikirlerine çok yakın biri.”

“Allah aşkına, söylesene kimin kitabım getirdin bana?’

Ebu Ali gülümseyerek sordu. “Ben bir fikir yürütebilir miyim?”
“Tabii buyur, çok merak ediyorum,” dedi yenilgiyi kabul eden Hasan.

“Bence reis sana eski dostun Ömer Hayyam’ın yazdığı bir kitabı getirdi.”

Reis yüzüne yayılan gülümseyişiyle baş salladı. Hasan elini alnına vurup, “Tüh, nasıl bilemedim?” diye hayıflandı.

“Bir arkadaşımın Nişabur’da bizzat Ömer Hayyam’dan duyduğu dört şiirini getirdim. Seveceğini tahmin ettim.”

“Bana daha uygun bir hediye getiremezdin,” dedi Hasan. “Bu düşünceli tavrın beni oldukça sevindirdi.”

Ebu Fazıl cübbesinin altından çıkardığı kâğıt tomarını Hasan’a uzattı. Hasan da kâğıtları bağlayan kurdeleyi çözüp yazılara göz atmaya koyuldu.

Bir anda düşüncelere dalmıştı.

“Çok tuhaf,” dedi bir süre sonra. “Aynı gün iki okul arkadaşımdan haber alıyorum. Nizam’dan ve Hayyam’dan.”

Kapıya gelen bir hadım Ebu Malik’in Hasan’ın kızlarını getirdiğini bildirdi.

“Git artık dostum,” dedi Hasan elini arkadaşının omzuna atarak. “Kadın ve çocuklarımızla alakadar ol. Belki günün birinde senin de bir şeye ihtiyacın olur. O zaman sana kendini hep borçlu hissedecek bu dostunu hatırla.”

Ebu Ali’ye başıyla bir işaret verince iki adam odayı terk etti.

Abdülmelik perdeyi kenara çekince Hasan’ın kızları Hatice’yle Fatma çekingen adımlarla içeri girdiler. Dai, Yüce Efendi’ye doğru yürürken onlar da kapı eşiğinde öylece bekliyorlardı.

“Kızlarını getirdim, Seyduna,” dedi.

Hasan son derece sert bir ifadeyle kızlarına baktı.

“Orada korkan tavuklar gibi ne dikiliyorsunuz? Gelin yanıma,” diye bağırdı sonra da, “Anneniz sizi bana yük etti. Bu nedenle sizi her görüşümde onu hatırlayıp öfkeleniyorum. Sizi sırf babalık vazifem gereği yanıma kabul ettim. Ama şimdi haremdeki herkesle birlikte Rey şehrine, Muzaffer’in yanına gideceksiniz.” Abdülmelik’e döndü.

“Sen de Muzaffer’e söyle bunlara sadece dokudukları ipliğin değeri kadar yemek versin. Kızlarım oldukları için onlara en ufak bir ayrıcalık tanımasın. Eğer söz dinlemezlerse onları köle olarak satabilir. Eğer öyle bir şey olursa paranın yarısını masrafları için kendine saklasın. Geri kalanını da bana göndersin. Hepsi bu kadar. Şimdi namazınızı kılıp yola koyulun hadi!”

Kızlar odadan iki küçük fare gibi koşarcasına çıktılar. Hasan, Abdülmelik’ in biraz daha kalmasını istedi.

“Muzaffer onlarla nasıl başa çıkacağını bilir. Akıllı bir adam. Kendisinin de bir sürü çocuğu var,”

Bu sırada kızlar kapının önünde ağlayarak Dai’nin çıkmasını bekliyorlardı.

“Ne kadar yakışıklı, gördün mü?” diye sordu genç olanı. “Neden bizden bu kadar çok nefret ediyor?” diye sordu büyüğü hıçkırıklar arasında.

Abdülmelik birlikte kule basamaklarından inerken onları teselli etmeye çalışıyordu,

“Korkmayın, küçük civcivler. Muzaffer iyi yürekli bir insandır. Bir sürü çocuğu var. Onlarla oynayıp hoşça vakit geçireceksiniz.”

6

Aşçının akşam yemeğini getirdiğini Hasan fark etmemişti bile. Düşüncelere dalmış bir halde duvardaki meşaleyi alıp masadaki mumla tutuşturdu. Sonra alışkın ve dikkatli hareketlerle duvardaki halıyı tutuşmaması için kenara çekip dar bir geçitten geçerek kulenin tepesine çıkan dar merdivenlere yöneldi. Meşaleyi başının üzerinde tutarak ilerleyip balkona ulaştı. Serin, temiz havayı içine çekip parmaklığa yaklaştı. Etindeki yanan meşaleyi yukarı kaldırıp başının üzerinde üç kez çevirdi.

Kısa bir süre sonra aşağıdan, karanlığın içinden cevap geldi. Meşaleyi işareti aldığım göstermek maksadıyla bir kez daha sallayıp sonra odasına döndü. Meşaleyi küçük bir oyuğa sokarak söndürdü. Üzerine bol bir cübbe geçirdi. Sonra bu kez diğer duvardaki halıyı kenara çekerek alçak tavanlı, yumuşak halılarla kaplı, hücre benzeri bir odaya girdi. Yerdeki gürzle metal çana hızla vurdu. Tiz ses kulenin her yanında yankılanmıştı. Aniden içinde olduğu hücre hareketlendi. Görünmeyen eller hücreyi aşağı indiriyordu.

Yolculuk aslında bir hayli yavaştı. Hasan her seferinde gerilirdi. Ya mekanizma bozulursa? Ya ip kopar da hücre onunla birlikte kulenin dibindeki kayalara çarparak parçalanırsa? Ya bu derece güvendiği zencilerden biri aleti bozup onu cehennemin dibine yollarsa? Ya bir an için kendini kaybeden hadımlardan biri aşağılanmış mertebesinin idrakine vararak efendisinin başını bir gürz darbesiyle ezmek isterse? Aslında bu korkutucu Mısırlı muhafızlar bakışlarında ürken evcilleşmiş vahşi hayvanlar gibiydiler. Sahibinin elindeki kavalla oynayan yılan misali. Onların sadakatlerini garanti altına almak için her şeyi yapmıştı. Dünya'da ondan başka hiç kimseye itaat etmezlerdi. Yanlarından geçen korkudan tir tir titrerdi. Ebu Ali bile onların yanında kendini bir tuhaf hissederdi. Bu hadımların Hasan'ın Dailer ve komutanlar arasında dahi korku uyandırmasının en önemli unsurları olduğu apaçıktı. Onlar sayesinde astları üzerinde istediği

baskıyı kuruyor, aralarındaki mertebe farkını daha net biçimde ortaya koymuş oluyordu. Zaten fedaileri bu amaçla hazırlamaktaydı. Aslında kendi kendisini kandırıyor da değildi. Dailerin hiçbir inançları olmadığının da yalnızca şahsi menfaatler peşinde koştuklarının da bilincindeydi. İstemese de kendisini bu biçimde işleyen bir çarkın içinde buluvermişti. Durumunu kendisini şu an aşağı indiren bu mekanizmaya benzetiyordu. Nasıl ki en ufak bir aksaklıkta alet bozulup olanca hızıyla yere çakılırsa kendisinin de yapacağı en ufak bir hesap hatasında hayatı boyunca gerçekleşmeye çalıştıkları un ufak olurdu.

Kulenin dibine ulaşan makine durdu. Çarkı çeviren Mağribi, perdeyi yana çekti. Hasan belli belirsiz hissedilen rüzgârda tatlı tatlı titreşen meşalelerin aydınlattığı serin bir koridordaydı şimdi. Karşısındaki hadıma ürpertici bakışlarla baktı. Artık eskisi kadar sakindi.

“Köprüyü indir,” diye emretti sertçe.

“Emredersin, Seyduna.”

Zenci bir kolu kavrayıp olanca gücüyle aşağı bastırdı. İçinde olduğu koridorun duvarlarından biri ağır ağır açılmaya başlamıştı. Arkadan gürültüyle akan suyun sesi işitiliyordu. Sonra gökyüzündeki yıldızlar seçilir oldu. Köprü nehrin üzerine indi. Karşı tarafta meşaleli bir adam bekliyordu.

Hasan hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. Geçişinin ardından köprü kaldırılıp kulenin girişi de kapatıldı.

“Durum nedir, Adi?” diye sordu.

“Her şey yolunda, Seyduna.”

“Meryem’i soldaki köşke getir. Orada bekleyeceğim. Sonra da Apama’yı sağdaki köşke götür. Ama ikisine de birbirleriyle ilgili en ufak bir şey söyleme.”

“Emredersin, Seyduna.”

Birbirlerine gülümsediler.

Kuraların üzerinde ilerleyip iç içe geçmiş suyollarının bulunduğu noktaya kadar yürüdüler. Kıyıdaki kayığa bindiler. Adi hemen küreklere asıldı. Kısa bir süre sonra daha dar bir suyoluna sapıp sonunda başka bir kumsala ulaştılar. Hemen karşılarındaki dar yol, yukarı, akşam karanlığında adeta kristal bir saray misali parıldayan küçük bir köşke uzanıyordu.

Tepeye çıktıklarında Adi kapının kilidini açtı. İçeri girip her köşedeki içleri reçine dolu lambaları yaktılar. Köşkün ortasındaki

küçük havuz lambaların ışığında rengârenk parıldamaya başlamıştı. Hasan vanayı açınca fıskiyenin suyu neredeyse tavana dek yükseldi.

“En azından beklerken sıkılmam,” dedi ve duvar dibindeki yastıklara kuruldu. “Şimdi git Meryem’i getir.”

Sonra suyun huzur verici sesini dinlemeye koyuldu. O kadar dalmıştı ki bir süre sonra içeri giren Meryem’i fark etmedi. “Allah’ın selamı üzerine olsun, Sabbah’ın torunu.” diye selamladı Meryem onu.

Önce şaşıran Hasan sonra kendisini toplayarak neşeyle kızı yanına çağırdı.

Meryem yanında getirdiği içi yiyecek içecekle dolu sepeti kenara bırakıp, cübbesini omuzlarından sıyırarak çıkarttıktan sonra Hasan’ın karşısında diz çöktü. Hasan, kızın uzanıp öpmeye yeltendiği elini tatlı bir mahcubiyetle hemen çekti.

“Kızların ne durumda?” diye sordu.

“Her şey emrettiğin gibi, İbni Sabbah.”

“Güzel. Şimdilik dersleri bitiriyoruz. Sultan üzerimize ordusunu gönderdi. Birkaç gün içinde kaleden onları görüyor olacağız.” Meryem’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Belli belirsiz gülümseyen Hasan’ın yüzüne baktı.

“Ama sen çok sakinsin?”

“Neden olmayayım ki? Kaderde ne yazılıysa o olur. Bu yüzden de kadehime şarap koymanda en ufak bir sakınca görmüyorum. Tabii gelirken getirdiysen?”

Meryem ayağa kalkıp iki kadehi de doldurdu. Üzerinde yatarken giydiği pembe ipek giysisi vardı. Hasan onu tepeden tırnağa süzdü. Bembeyaz elleri kadehleri nasıl da güzel kavrıyordu. Adeta kusursuzluk abidesiydi. Birden yüreğinin derinliklerinde derin bir sızı hissetti. Yaşlandığım birçok şeye çok geç sahip olduğunu idrak etmenin neden olduğu bir sızıydı bu.

Kadeh tokuşturdular. Meryem, Hasan’ın nemlenen gözlerini fark etmiş bunun nedenini de anlar gibi olmuştu. Sonra Hasan dudaklarında beliren o her zamanki alaycı gülümseyişiyle konuşmaya başladı.

“Herhalde bu yemyeşil bahçeleri, sırça köşkleri neden yaptırdığımı, eşi benzeri olmayan bir eğitim verdirdiğim bu kızlarla ne yapmayı tasarladığımı uzun zamandır merak ediyor olmalısın. Ama bunu bana hiç sormadın. Bu tavrını çok takdir ediyorum.” Meryem, Hasan’ın şefkatli ama bir o kadar da güçlü elini sımsıkı tuttu.

“Doğru, sana bu suallerden hiçbirini yöneltmedim, Sabbah’ın torunu. Ama tek başıma kaldığımda niyetinin ne olabileceğine dair çok düşündüm.”

“Eğer doğru tahminde bulunursan sana krallığımı veririm.” Hasan yarı alaycı yan şefkatli bir ifadeyle gülümsedi.

“Ya bilirsem?”

“Hadi dinliyorum.”

“Bu bahçeleri sadık taraftarlarından en yüksek başarıyı gösterenlere mükâfat olarak hazırlamıyor musun?”

“Ondan çok daha ötesi, güzelim.”

“Ben bu kanaate vardım. Daha ötesini bilemeyeceğim.” Meryem’in cesareti kırılmış gibiydi.

Hasan’sa bir hayli eğleniyordu. Sözlerini sürdürdü.

“Bir keresinde dünyadan çok sıkıldığını söyleyerek şikâyet etmiştin hatırlıyor musun? Hiçbir şeyin ilgini çekmediğini, hiçbir şeyin seni eğlendirmediğini söylemiştin. O zaman ben de sana Yunan ve İslam filozoflarını anlatmaya başlamış, tabii bilimlerden insanın gizli tutkularından ve yapabildiğimce de kâinatın yapısından bahsetmiştim. Yaptığım seyahatleri, başarısızlıklarımı, prensleri, şahları, sultanları halifeleri anlatmıştım. Birkaç seferinde de aslında anlatmak istediğim başka şeyler de olduğunu ama henüz o konuya girmek için erken olduğunu söylemiştim. Bir seferinde de sana Sultan Melikşah’ı alaşağı etmemde bana yardım eder misin diye sormuştum. Sen de gülümseyerek, ‘Neden olmasın?’ demiştin. Ben de elimi uzatıp yaptığın teklifi kabul ettiğimi göstermek istercesine elini sıkmıştım. Büyük bir ihtimalle o sırada şaka yaptığımı sanmıştın. Bu gece verdiğin o sözle ilgili konuşmak için geldim buraya.”

Meryem soran gözlerle ona bakıyordu. Bu garip sözlerden ne anlam çıkarması gerektiğini anlayamamıştı.

“Aslında sana hatırlatmam gereken başka şeyler de var güzelim. Birçok kez bana başından geçen şeylerden sonra artık hiçbir şeye inanmanın mümkün olmadığını söylemiştin. Ben de sana gerek hayatımın gerekse yaptığım çalışmaların beni aynı sonuca ulaştırdığını ifade etmiştim. Sonra sana şunu sormuştum: ‘Eğer kişi hakikatin aslında erişilemez bir şey olduğunu hatta herhangi bir hakikatin var olmadığım öğrenirse ne olur?’ Verdiğin cevabı hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum, İbni Sabbah. Şöyle bir şey söylemiştim: ‘Eğer kişi insanların mutluluk, sevgi, sevinç olarak tanımladıkları şeylerin tamamıyla yanlış temeller üzerine inşa edilmiş varsayımlar olduğunu keşfederse yüreğinde derin bir boşluk bulur. Onun için bu büyük boşluğu doldurmanın yegâne çaresi de gerek kendisinin gerekse de başkalarının kaderleri üzerine kumar oynamasıdır. Bunu başarabilecek yeteneğe sahip birinin gücü her şeye kadirdir.’”

Hasan hayretle ıslık çaldı.

“Mükemmel bir cevap, tatlım. Bu gece hem kendi hem de başkalarının kaderlerini tasavvur ederek eğlenme fırsatı versem hoşuna gider miydi?”

Meryem başını hafifçe çevirerek hayretle Hasan’ın gözlerinin içine baktı.

“Bana bilmece sormaya mı geldin buraya?”

“Hayır, Sadece senden yanımda getirdiğim Ömer Hayyam şiirlerini bana okumam istiyorum, Bu gece o eski *dostumu* düşünmek istiyordum. Sonra sana bahsettiğim benim deli olduğumu düşünen İsfahan reisi bugün bana hediye olarak onun şiirlerini getirdi. Güzel bir tesadüf değil mi? Bana yakında hiç de dost canlısı olmayan misafirlerimiz olacağını da o söyledi zaten.”

Elindeki kâğıtları açıp Meryem’e uzattı.

“Hep beni sevindirecek şeyler buluyorsun, İbni Sabbah.”

“Tam olarak öyle sayılmaz. Bu kez senin sesini duyarak kendimi mutlu kılmak istiyorum. Bu tür şeylerde pekiyi olmadığımı bilirsin.” “Okuyayım mı?”

“Lütfen.”

Meryem başını Hasan’ın dizine dayayıp okumaya başladı,

İçtiğin şarap, öptüğün dudaklar
Her şey onlarla başlar
O zaman düşün neydin dün, nesin bugün
O vakit anlarsın yarın da olacaksın ancak bu kadar

“Ne kadar zekice,” dedi Hasan, Meryem okumayı bitirince. “Hepimiz geleceği çok fazla düşünüyoruz. Bu sebeple de bugünümüzü heba ediyoruz. Dört dizede muhteşem bir dünya görüşü… Devam et! Okumam bölmek istememiştim.”

Meryem de devam etti.

Gel, doldur kadehi, sarıl bahar ateşine
Boğulma kışın acı verici hüznüne
Zaman kuş gibi uçup gitmek ister
Yakala onu al eline

Hasan güldü ama gözleri nemlenmişti.

“Eski dostum dünyada neyin mutluluk verdiğini gayet iyi biliyormuş,” dedi. “Elinde bir kadeh şarap, ayaklarının dibinde güzel bir kız. İşte gerçek mutluluk budur.”

Meryem devam etti.

Yüz kıpkırmızı kesilir, sonra tutuşur yürek,
Uzanır eller şarapçının maharetini görmek isteyerek,
Her yudum biraz bendir,
Yeni bir âleme dönüşür bütün yudumlar birikerek.

“Kâinat senin içinde. Sen de kâinatın içindesin. Evet, Ömer bir seferinde bunu söylemişti.”

Hasan düşüncelere dalmıştı.

“Onu çok seviyorum! Onu çok seviyorum!” diye mırıldandı daha ziyade kendi kendine konuşur gibi.

Meryem devam etti.

Geçerim şiirlerimle ağaç altına
Sen ve bir şişe şarap, bir somun ekmek yanına,
Huzur veren ezgisiyle
Ah, bu ıssızlık cennettir bana

“Ne kadar da basit bir gerçek!” diye bağırdı Hasan. “Güzel bir bahar günü. Kadehine şarap dolduran bir kız. Bundan daha öte bir cennet var mı? Ama kaderimizde sultanla savaşıp karanlık planlar yapmak var.”

Bir süre ikisi de sustular.

“Bir şey söyleyecektin bana, İbni Sabbah,” dedi Meryem sonunda. Hasan gülümsedi.

“Doğru, sana söylemek istediğim bir şey var ama anlayabilmen için en iyi nasıl anlatabilirim diye düşünüyorum. Yirmi senedir içimde herkesten sakladığım bir sır taşıyorum. Ye şimdi ilk kez bunu birisine

anlatma vaktinin geldiği kanaatindeyim. Ama bu sefer de doğru kelimeleri bulamıyorum.”

“Giderek daha anlaşılmaz oluyorsun. Yirmi senedir sakladığın bir sırrın olduğunu söylüyorsun. Ve bu sır bahçelerle mi, İran’daki yönetimi alaşağı etmekle mi ilgili? Söylediğin her şey sanki bir sis perdesinin arkasında gibi.”

“Biliyorum, zaten ben açıklayıncaya kadar da öyle kalmalı. Bu bahçeler, bu kızlar, Apama ve okulu, nihayetinde sen, ben, Alamut Kalesi ve geri kalan her şey benim uzun vadeli planlarım sonucunda fanteziden hakikate dönüştürdüğüm çabalarımın ürünleri. Şimdi varsayımlarımın doğru olup olmadığını görme vakti geldi. Çok büyük bir tecrübenin arifesindeyiz. Benim için artık geriye dönüş yok. Aslında bu noktadan sonrasını ifade etmek biraz zor.”

“Beni çok şaşırtıyorsun, Hasan. Anlat. Can kulağıyla dinliyorum seni.”

“Anlamana yardımcı olması maksadıyla hikâyeme gençlik senelerimden başlamak istiyorum. Senin de bildiğim gibi Tus şehrinde doğdum, babamın adı da Ali’ydi. Bağdat ve Sünni inancın muhalifi olan babam sayesinde evde sık sık dini tartışmalar yaşanırdı. Bu peygamber ve vârisleriyle ilgili yaşanan tartışmalar bana çok çekici gelir, büyük bir ilgiyle konuşulanları dinlerdim. Tüm Müslüman mücahitler arasında en çok bağlılık hissettiğim kişi de Ali’ydi. Gerek onun gerekse takipçilerinin hayatları gizem doluydu. Ama bilhassa Allah’ın onun soyundan göndereceği Mehdi adlı son ve en büyük peygamberle ilgili anlatılanlar en çok ilgimi çeken şeydi. Babama, akrabalarımıza Mehdi’nin geldiğini anlamamızı sağlayacak işaretlerin neler olduğunu, onu nasıl tanıyabileceğimizi filan sormaya başlamıştım. Ama hiçbiri bana tatmin edici bir cevap veremiyordu. Hayal gücüm tetiklenmişti bir kere. Bazen şu ya da bu dainin ya da karşılaştığım bir müminin, akranımın beklenen Mehdi olabileceği zannına kapılıyordum. Hatta tek başıma kalıp düşüncelere daldığım akşamlarda belki de o beklenen kurtarıcı ben bile olabilirim diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu öğreti hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordum.

“Sonra Amireh Zarab adlı önemli bir dainin kasabamıza geldiğini duydum. Onun Mehdi’nin gelişi hakkında bir hayli malumat sahibi olduğu söyleniyordu. Onunla ilgili sağda solda sorular sorup dururken Şii inancından pek de haz etmeyen büyük yeğenlerimden biri dainin İsmaili mezhebinin bir üyesi olduğundan bahsetti. Bu

mezhebin sofistlerle tanrıtanımaz serbest düşüncelilerden meydana geldiğini ekledi. Merakım daha da katlanmıştı. Daha yirmi yaşında bile değildim. Onu bulup derhal sorularımı yağdırmaya başladım. Onun ağzından İsmaili inancının gerçekten yalnızca serbest düşünceyi yaymaya çalışan bir hareket olup olmadığını öğrenmek niyetindeydim. Çünkü bu doğruysa o zaman Mehdi'nin geleceğine dair anlatılanlara ne gerek vardı? Amireh Zarab beni küçümseyerek cevap olarak İsmaili inancının temel düşüncelerini anlatmaya koyuldu. Ali'nin peygamberin yegâne meşru vârisi olduğunu, İsmail'in oğlu Muhammed'in Ali'den sonra gelen sekizinci peygamber olacağım ve Mehdi olarak adlandırılacağım anlattı. Sonra diğer Şii mezhepleri eleştirmeye başlayarak Ali'nin soyundan gelmeyen on ikinci imamın müminlere Mehdi olarak zuhur edeceğine inananlara hakaretler yağdırmaya koyuldu. Kişiler etrafında kopan bu fırtınalar bana basit ve acınacak derecede önemsiz konular olarak geliyordu. Tüm bu anlatılanlarda en ufak bir gizem bile yoktu. Eve mutsuz bir şekilde döndüm. O andan itibaren de bu tür konulara girmemeye, tıpkı akranlarım gibi daha basit uğraşlarla ilgilenmeye karar vermiştim. Eğer yaklaşık bir sene kadar sonra Ebu Nedim Zarac adlı başka bir İsmaili dervişi kasabamıza gelmemiş olsa büyük bir ihtimalle de bu düşüncemi ebediyete kadar uygulayacaktım. Bir önceki din âliminin beni yeterince aydınlatamadığına olan kızgınlığımı koruyarak onu ziyarete gittim. Öğretisiyle alay edip söylediği her şeyin en az Sünnilerin söyledikleri kadar saçma olduğunu ileri sürdüm. Ona ne onun ne de diğer din adamlarının Mehdi'nin gelişiyle ilgili aslında en ufak bir şey bile bilmediklerini sadece zavallı, samimi inanç sahiplerini kandırmak için bir şeyler anlatıp durduklarını söyledim.

"Tüm bu hakaretleri yağdırırken aslında bir yandan da ayağa fırlayıp kolumu tuttuğu gibi beni kapının önüne koymasını bekliyordum. Ama derviş beni sonuna dek sabırla dinledi. Bu sırada dudaklarının ucunda anlattıklarımdan hoşnut oluyormuşçasına küçücük bir gülümseyiş belirmişti. Sonunda sözlerimi bitirince, 'İmtihanı başarıyla geçtin, genç dostum,' dedi. 'Günün birinde çok kudretli bir dai olacağın kanaatindeyim. Şu an bile sana gerçek İsmaili öğretisini açıklayabileceğim mertebedesin. Ancak bana az sonra anlatacaklarımı mezhebimize girinceye dek kimseye anlatmayacağına söz vermelisin.' Söyledikleri müthiş heyecanlanmama neden olmuştu. Demek haklıydım gerçekten de sır

diye bir şey vardı. Sesim titreyerek söz verdim. O da bana anlatmaya başladı. Ali ve Mehdi hakkında anlatılanlar Bağdat'tan nefret edip peygamberin damadına saygı duyan müminler için uydurulmuş hikâyelerdir aslında. Ancak anlayabilecek kapasitede olanlara Halife

El-Hekim'in de izah ettiği biçimde gerçekleri izah ediyoruz. Yani Kuran'ın bulanık zihinlerin bir ürünü olduğunu anlatıyoruz. Hakikat bilinemez. Bu yüzden de hiçbir şeye inanmıyoruz. Dolayısıyla da yapabileceklerimizin sınırı yok.' Serseme dönmüştüm. Peygamber sadece kafası karışık bir insan mıydı? Ona inanan damadı Ali de aptalın teki miydi? Gelecek Mehdi'yle ilgili anlatılanlar, o büyük kurtarıcıyla ilgili gizem dolu hikâyeler toplulukları kandırmak için uydurulmuş birer masal mıydılar? Ona bağırmaya başladım. 'İnsanları kandırmanın manası ne?' Bana dik dik bakarak, 'Türklerin kölesi olduğumuzun farkında değil misin?' dedi. 'Bağdat da onların tarafını tutuyor. Halk ne yapacağını şaşırmış halde. Hepsi için Ali adının kutsallığı var. Biz de o adı onları sultana ve halifeye karşı birleştirmek için kullandık.' Dilim tutulmuştu. Aklımı kaçırmıştım. Eve koşup kendimi yatağa atarak ağlamaya başladım. Hayatımda bir daha o hale gelmedim. Ama o an hayal dünyamın paramparça olduğunu hissediyordum. Hastalandım. Kırk gün kırk gece ölüp ölüp dirildim. Sonunda ateşim düştü. Takatim yerine geldi. Ama artık yepyeni bir hayata uyanan bir insandım." Hasan susup, düşüncelere daldı. Bakışlarını bir an için bile Hasan'ın dudaklarından ayırmadan anlatılanları dinleyen Meryem, "İbni Sabbah, bir önceki âlime büyük öfke duyuyor olmana karşın ne oldu da bu tanrıtanımaz düşüncelere hemen inandın?" "Şöyle izah etmeye çalışayım. Evet, ilk dai bana kati gerçek olarak nitelediği birçok şey anlatmıştı ama söyledikleri içimdeki şüphe ateşini körüklemekten başka işe yaramamıştı. Ne merakımı tatmin edebilmiş ne de gerçek arayışımı aydınlatacak ulvi düşüncelerle tanışabilmiştim. Anlatılanları hakikat olarak benimsemeye hazırdım ama kalben inanmakta büyük sıkıntı çekiyordum. Aslında ikinci hocanın anlattıklarını da hemen benimsemedim. Ama açıklamalarıyla yüreğimin derinliklerine daha sonra fark edeceğim birtakım karanlık ve ürkütücü duygular ekmişti. Mantığım söylediklerini kabule yanaşmasa da kalben anlatılanları seve seve benimser olmuştum. Tamamen iyileşince hayatıma yepyeni bir yön vermeye, büyüyünceye dek dervişin söylediklerini en ince detaylarına kadar öğrenmeye karar vermiştim. Ancak bu şekilde anlatılanlar doğru mu yoksa başka türlü bir sahtekârlığın ürünleri mi

öğrenebilirdim. *‘Derviş’in* söylediklerinin doğruluğunu araştırmalısın,’ dedim kendi kendime. Her şeyi araştıracak en ufak bir detayı bile atlamayacaktım. Zaten kısa zamanda aradığım fırsat ayağıma geldi. Gençtim. Bu yüzden de dilimi tutmayı beceremiyordum. Dinlemeye gönlü olan herkesle tartışmaya girer olmuştum. Gizliden de olsa Şii inancına bağlı olan babam korkmaya başlamıştı. Hakkımızda kâfirlik söylentileri çıkmasına mahal vermemek için beni Nişabur’da önemli bir kadı ve Sünni din âlimi olarak kabul gören Muvafık Edin’in medresesine gönderdi. İşte Ömer Hayyam’la sonradan Baş vezir olacak Nizamülmülk’ le orada tanıştım.

“Hocamız hakkında söyleyecek fazla bir şey yok. Bize çok sayıda filozoftan bahsediyor, Kuran’ı da başından sonuna ezbere biliyordu. Ama benim hakikati öğrenme tutkuma en ufak fayda sağlayabilecek biri değildi. Lâkin iki sınıf arkadaşımın ürerimde çok daha büyük etkisi oldu. Sonradan Baş vezir olacak şahıs tıpkı benim gibi Tus şehrinden geliyordu ve onunla aynı ismi taşıyorduk. Hasan İbni Ali. Benden sekiz on yaş büyüktü. Özellikle de astronomi ve matematik alanlarında engin bilgileri vardı. Ama inanç ve hakikat arayışıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. İşte o zaman ilk kez insanlar arasındaki büyük boşluğu fark ettim. Tus’tan gelip geçen onca din âlimi olmasına karşın İsmaili inancıyla ilgili hiçbir şey duymamıştı. Dolayısıyla da benim gibi kendini ölümün eşiğine dek getirecek herhangi bir inanç zafiyeti ya da çatışması yaşamamıştı. Ama tanıdıklarımın çoğuna nazaran muhteşem bir zekâya sahipti.

“Diğer taraftan Ömer bütünüyle farklıydı. Nişabur’luydu. Sessiz ve mütevazı bir kişiliği olduğunu düşündüren bir görünüşü vardı. Ama yalnız kaldığımızda neredeyse her konuda şakalaşıp her tür soruyu sorabilen biri haline dönüşüyordu. Ne zaman ne yapacağını anlamak imkânsızdı. Bazen öyle zekice şeyler söylüyordu ki onu günlerce hiç sıkılmadan dinleyebileceğimi düşünmeye başlıyordum. Sonra birdenbire ruh hali değişiyor, içine kapanıp karamsar bir havaya bürünüyordu. Giderek onu sevmeye başlamıştık. Akşamları birlikte babasının bahçesine gidip gelecekle ilgili müthiş planlar kuruyorduk. Yasemin kokulan arasında çiçekten çiçeğe dolaşan kelebekleri izleyerek oturduğumuz çardakta kaderimizi şekillendirmeye çalışırdık. Bir keresinde - daha dün gibi hatırlıyorum - onlara caka satma isteğiyle olsa gerek İsmaili mezhebine katıldığımdan bahsettim. İki hocayla yaptığım konuşmaları anlatıp İsmaili görüşlerinden bahsettim. Selçuklu hükümdarlarıyla onların kölesi

haline gelenlerden bilhassa da Bağdat'taki halifeden uzun uzun söz ettim. Yüzlerindeki şaşkınlığı görünce de avaz avaz bağırarak, 'Bizler yani İran şahlarının, Hüsrev'in, Rüstem'in, Ferhat'ın ve Firdevsi'nin torunları Türkistan'dan gelen bu at hırsızlarının uşağı mı olacak? Onların bayrağı siyahsa bizimki de beyaz olsun! Yabancıların dalkavukluk edip barbarlığa boyun etmekten daha utanç verici bir şey var mı?' dedim. Tam hedeften vurmuştum. 'Ne yapmalıyız?" diye sordu Ömer. Ben de, 'Toplum basamaklarını mümkün olduğunca hızlı tırmanmalıyız. İlk başarılı olanımız geri kalanlara yardım etmeli,' karşılığını verdim. Bu hususta anlaşma sağlamıştık. Sözümüzden dönmeyeceğimize de yemin ettik."

Susup, Meryem'i biraz daha yakınına çekti.

"Hayatın aslında bir masala benzediği doğruymuş," dedi Meryem düşünceli bir sesle.

"Aslında," diye devam etti Hasan. "Yüreğimin derinliklerinde hâlâ gençliğimdeki o masalları, Mehdi'yle ve Peygamberle ilgili sırlarla dolu hikâyeleri özlediğimi hissetmiyor değilim. Yaşadığım hayal kırıklığının açtığı yara hâlâ kanıyor. Hâlâ canım yanıyor. Ama anlatılanların hiçbirinin doğru olmadığım ileri süren düşüncenin kanıtları da her geçen gün artıyordu. Çünkü tıpkı kendi görüşlerinin doğrulunu savunan Şiiler gibi Sünniler de yalnızca kendi ileri sürdükleri fikirlerin gerçek olduğunu söylüyorlardı. Hatta daha da ötesi, bütün Hıristiyan mezhepleri, Yahudiler, Brahmanlar, Budistler, ateşperestler, putperestler yalnızca kendi öğretilerinin hakikatin tek ifadesi olduğu kanaatindeydiler. Bu dinlerin taraftarları kendi görüşlerini doğrulamak için kanıt üstüne kanıt sunup, diğer fikirlerin yanlışlığını ispatlama çabası içindeydi. Bazıları tek bir yaratıcı olduğunu söylerken bazıları çok sayıda tanrıdan bahsediyor, bazılarıysa tanrının olmadığını her şeyin tesadüf sonucu husule geldiğini anlatıyordu. Gün geçtikçe kendimi İsmaili dailerin dünya görüşüne daha yakın hissediyordum. Yani ulaşılacak nihai bir hakikat yoktu. O zaman ne yapmalıydık? Hiçbir şey bilemeyeceğini idrak edip, hiçbir şeye inanmayan biri bu durumda tutkularının peşinde arzu ettiği her şeyi yapabilirdi. Bu görüşe bağlanan birinin ulaşacağı en son nokta bu muydu? Okuyup neredeyse her konuda bilgi sahibi olmaya çabalamaya başladım. İlk tutkum buydu. Bağdat, Basra, İskenderiye ve Kahire'de bulundum. Matematik, astronomi, felsefe, kimya, fizik ve biyoloji dallarında eğitim aldım. Yabancı lisanları inceleyip başka kültürlerle başka düşünme tarzlarıyla ilgilendim. Tüm

bu çabalarım İsmaili görüşlerine daha da bağlanmamı sağladı. Hâlâ çok gençtim ve insanlığın büyük çoğunluğunun aptalca hikâyelere ve yalanlara inanacak derecede cahil oluşu beni çök şaşırtıyordu. Dünyadaki misyonumun hakikat yolunda çabalayıp, insanların gözlerini açmak, onları yanılgılarından dolayısıyla da sahtekârların elinde oyuncak olmaktan kurtarmak olduğu fikrine kapılmıştım. İsmaili inancı yalan ve cehalete karşı taşıdığım bayrağımdı artık. Kendimi insanlığı karanlıklardan çıkartıp aydınlığa taşıyacak önemli bir yol gösterici olarak görüyordum. Bir kez daha büyük bir yanılgı içinde olduğumun farkında değildim. Tüm mezhep mensupları beni İsmaili davasının büyük bir mücahidi olarak görmeye başlamışlardı. Ama kitleleri aydınlatma fikirlerimi İleri gelenlerle paylaşınca başlarını iki yana sallayarak böyle bir şeye kalkışmamam hususunda beni ikaz ettiler. Her hareketim baltalandı. Kısa sürede ileri gelenlerin gerçeği kitlelerden bilinçli olarak sakladıkları kanaatine eriştim. Bencilce sebepler uğruna halkın cahil kalmasını arzu ediyorlardı. Bunun üzerine seyahatlerimde insanlarla bizzat görüşmeye başladım. Pazar yerlerinde, kervansaraylarda, hac yolundakilerin bulunduğu yerlerde herkese inandıkları her şeyin uydurulmuş hikâyeler olduğunu, bu şekilde devam ederlerse hakikate hiçbir zaman ulaşamadan öleceklerini anlatıyordum. Ancak sözlerim hakaretlerle karşılanıyor, taş yağmuruna tutuluyordum. Bunun üzerine kalabalıklara hitap etmek yerine nispeten daha zeki olanlarla konuşma yolunu seçtim. Çoğu gerçekten de beni dikkatle dinlemişti. Ama söyleyeceklerim bitince kendilerinin de benzeri şüpheleri olduğunu ama tereddütler içinde bocalayıp, sonu gelmez arayışlara girmektense sağlam bir dala tutunmanın çok daha faydalı olacağı kanaatindeydiler. Görüştüğüm onca kişi arasında, en zekiler de dâhil olmak üzere hiçbiri inandıkları yalanlardan vazgeçip hakikate sarılmayı kabul etmedi. Şahısları ya da kitleleri aydınlatma çabalarım bütünüyle sonuçsuz kalmıştı. Benim her şeyden çok önem verdiğim hakikatin insanlık âlemi için değersiz bir paçavradan ibaret olduğunu görüyordum. Kendime biçtiğim misyonumu terk ettim. Senelerimi bu çabalar uğruna heba etmiştim. Ben bu uğurda çabalarken diğer iki sınıf arkadaşım neler yaptı diye düşünerek ziyaretlerine gittim. İkisi de beni fersah fersah geride bırakmıştı. Tus şehrinden gelen adaşım önce bir Selçuk hükümdarının emrine girmiş, ardından üstün yeteneklerini göstererek o zamanın şahı Alparslan tarafından vezirlik makamına getirilmişti. Ömer de matematikçi ve gökbilimci olarak

nam salmıştı. Gençliğimizde yapmış olduğumuz anlaşma uyarınca Nizamülmülk ona senelik on iki bin altın maaş bağlamıştı. Nişabur'a gidip Ömer'i ziyaret etmeye karar verdim. Yola koyuldum. Bu anlattığım en az yirmi sene önceydi. Sonunda da eski arkadaşımı şarap kadehleriyle kadınlar ve kitaplar arasında buldum. Büyük bir şaşkınlık içindeydim. Görünüşümden düşündüklerim anlaşılmış olmalıydı. Zira soğukkanlılığıyla tanınan arkadaşım beni görünce bir hayli şaşırmıştı. İlk anda beni tanıyamamış, sonra da 'Ne oldu sana böyle?' diye sormuştu. 'Sanki cehennemden fırlamış gibisin. Neden güneşin altında bu kadar çok kaldın ki…' Beni sıkıca kucaklayıp, misafiri olmamı istedi. Ben de teklifini kabul ettim. Senelerin acısını çıkartıp şarap eşliğinde derin konulardan konuştuk. Birbirimize yaşadıklarımızı anlattık. Tecrübelerimizden, hayata dair teorilerimizden bahsettik. Ve sonunda hayretle çok farklı yollardan da olsa ikimizin de aynı sonuca ulaştığını gördük. Üstelik ben neredeyse dünyanın yarısını karış karış gezip dururken o evinden dışarı adımını bile atmamıştı. Bana, 'Bugün senin ağzından duyduklarım ulaştığım sonuçlara olan bağlılığımı daha bir pekiştirdi," dedi. Ben de 'Şu an seninle aynı fikirde olduğumuzu görünce kendimi yıldızların ve gök kubbenin ahenginden bahseden Pythagoras gibi hissettim,' karşılığını verdi. Bilginin mümkün olup olamayacağından bahsettik. 'Nihai bir bilgi imkânsızdır,' dedi. 'Çünkü duyularımız bizi aldatır. Etrafımızı kuşatan şeylerle aramızdaki yegâne bağ zekâmızın ürünü olan düşüncelerimizdir.' 'Bunlar Demokritos'la Protagoras'ın söylediklerinin aynısı,' diye onayladığımı belirttim. 'Zaten onlar da sırf bu düşünceleri yüzünden, tanrıtanımaz olarak lanetlendiler. Kitleler onları lanetlerken kendilerine yükseklerdeki cennetlerden bahsedip, masallar anlatan Platon'u baş tacı ettiler,' diye devam etti Ömer. 'Kitleler hep böyle davranmayı yeğlemiştir zaten. Belirsizlikten korkar, kendilerine anlatılan en saçma sapan şeylere dahi hakikat tutunacak bir dal sunmadığı için büyük kalpleriyle iman ederler. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Bu kitlelerin peygamberi olmak isteyen kişi karşısındakiler sanki küçük birer çocukmuş gibi masallar anlatmalı, kafalarını envai çeşit hikâyeyle doldurmalıdır. Zaten bu yüzden zeki insanlar hep kitlelerden uzak durmayı tercih etmişlerdir.' 'Ama İsa da Muhammed de halklarının iyiliğini istiyordu.' 'Doğru,' diye karşılık verdi. 'Gerçekten de öyle ama aynı zamanda da onların umutsuz durumda olduklarının da farkındaydılar. Acıdıkları için de bu dünyada

çektiklerinin mükâfatını, öbür dünyadaki cennette göreceklerini söylediler.’ ‘İyi de madem öyle neden Muhammed her şeyi bildiği halde binlerce insanın öğretileri uğruna can vermesine göz yumdu?’ ‘Büyük bir ihtimalle,’ diye karşılık verdi. ‘Önünde sonunda hem de çok daha saçma sapan nedenler uğruna birbirlerinin kanlarını dökeceklerini biliyordu. En azından bu sayede onlara bir şekilde mutlu olmanın yolunu açmış oluyordu. Bunu da baş melek Cebrail’le görüştüğünü söyleyerek yaptı. Başka türlü insanları kendisine inandıramazdı. Onlara ölümden sonra cennet güzellikleri vaat ediyordu. Bu yolla da hepsini son derece cesur ve yenilmez kılmıştı.’ Bir süre bunları düşündüm. Sonra, ‘Bana günümüzde artık insanlar sırf cennete gitme vaadiyle seve seve ölüme koşmazlar gibi geliyor,’ dedim.

‘Halklar da yaşlanırlar,’ diye cevap verdi. ‘Cennet düşüncesi eski önemini kaybetti. Ölünce gidecekleri cenneti tasavvur ederek eskisi kadar mutlu olmuyorlar. Ama aynı şekilde inanmayı da sürdürüyorlar. Zira yepyeni bir şeylerin peşinden koşmaya yeltenemeyecek kadar tembeller.’ ‘Yani sence, günümüzde cennet vaadiyle vaazlarda bulunan bir peygamberin kitlelerin kalbini kazanma şansı yok mu?’ diye sordum. Ömer kahkahayla gülerek, ‘Kesinlikle yok,’ karşılığım verdi. ‘Sönmüş bir meşale bir daha yanmaz. Solmuş bir lale bir daha tomurcuklanmaz. İnsanlar kurdukları basit dünyalarına iyice bağlandılar artık. Onlara cennetin kapılarının gözlerinin önünde açılmasını sağlayacak bir anahtar sunamayan birinin peygamberliğini ilan etmesi hiçbir fayda sağlamayacaktır.’ Bu sözlerin etkisiyle adeta yıldırım çarpmışa dönmüştüm. Ömer şaka yapıyor olsa da söyledikleriyle ruhumu kasıp kavuracak bir yangın çıkarmıştı. Evet, insanlar masallara, uydurulmuş hikâyelere bayılırlardı. Gözlerini kör edecek şeyler onları mutlu kılıyordu. Ömer karşımda şarabını yudumluyordu. Ama o sırada benim içimde fırtınalar kopmaya başlamıştı. İnsanlığın o ana dek görmediği yepyeni bir plan tomurcuklanıyordu içimde. İnsanın körlüğünün sınırlarını son noktaya dek zorlayacaktım! Bu körlükten istifade ederek mutlak bir kudrete sahip olacak, müthiş bir ayrıcalık elde edecektim! Bunu da muhteşem bir masal uydurarak sağlayacaktım. Hakikati öyle bir tahrip edecektim ki torunlarımın torunları dahi bundan bahsedeceklerdi. İnsanlar üzerinde devasa bir deney gerçekleştirecektim!”

Hasan, Meryem'i kenara iterek ayağa fırladı. Daha önce Meryem'in hiç görmediği kadar heyecanlıydı. Havuzun çevresinde hızlı adımlarla dolaşmaya koyuldu. Çok tuhaf hareketler yapıyordu. Meryem bir an için aklını kaçırdığını düşündü. Anlatılanların manasını hâlâ tam olarak kavrayamamıştı. Sesi titreyerek, "Sen ne yaptın peki?" diye sordu.

Hasan aniden durdu. Normale dönmüştü. Dudaklarında beliren alaycı bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Ben ne mi yaptım?" diye onun sorusunu tekrarladı. "Bir masalı gerçekleştirme yollan aramaya koyuldum. Sonunda da buraya,

Alamut'a geldim. Ve işte masal da burada vücut buldu. Cennet yaratıldı. Artık ziyaretçilerini bekliyor."

Meryem adeta donakalmıştı. Gözlerini gözlerinin içinden ayırmadan yavaşça, "Sen bir keresinde rüyamda gördüğüm kişi olabilirsin yani," dedi.

Hasan neşeyle güldü.

"Yani neyim ben?"

"Mecazi olarak tasvir etmeme müsaade edersen, cehennemden gelen korkunç bir hayalci olarak gördüğümü söyleyebilirim."

Hasan tuhaf bir biçimde kahkahalarla gülüyordu.

"Çok gurur verici," dedi. "Artık amacımı, niyetimi gayet iyi öğrendin. Şimdi sıra talimatlarımı vermeye geldi. Bu bahçelerdeki herhangi biri gelen ziyaretçilere gerçek kimliğinden bahsederse ölümle cezalandırılacaktır. Sen de asla kimseye bir şey anlatmayacaksın. Çünkü az önce söylediğim cezayı uygulamada hiçbir istisna gözetmeyeceğim. Umarım beni anlıyorsundur. Kızlara çok önemli nedenlerden dolayı cennetteymişler gibi davranmaları gerektiğini üzerinde dura dura anlat. Şimdilik görevin bu. İyice hazırlan. Yarın yeniden geleceğim. İyi geceler!"

Meryem'i usulca öpüp dışarı yöneldi.

Adi kıyıda, kayığın yanında bekliyordu. Kayığa geçip, "Apama'ya," diye emretti.

Eski dostu onu az öncekine tıpatıp benzeyen bir köşkte bekliyordu. Sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Önce yastıkların üzerine uzanıyor sonra hemen ayağa fırlıyor, odada bir o yana bir bu yana dolaşmaya başlıyor, içi içine sığmıyordu. Gözü kapıda kendi kendine konuşuyor, giderek sinirlenip, söyleniyor, sanki karşısında görünmeyen bir dinleyici varmışçasına elini kolunu sallayıp, lanetler

okuyordu. Ayak seslerini işitince hemen o her zamanki gururlu tavrını takınarak kapıdan birkaç adım uzaklaştı.

Hasan onu görünce alaycı bir ifadeyle gülmemek için kendini zor tuttu. En iyi ipek giysisini giymişti. Boynunda, kulaklarında, bileklerinde, ayaklarında mücevherler takılıydı. Başına pırıl pırıl parlayan kıymetli taşlarla bezeli büyükçe bir taç takmıştı. Bu otuz sene önce bir Hint prensin Kabil'de verdiği bir akşam yemeğinde ilk karşılaştıkları günkü kıyafetinin tıpatıp aynısıydı. Tabii oradaki Apama'yla şu an karşısında duran şahıs arasında dağlar kadar fark vardı. Muhteşem vücutlu o kadın gitmiş yerine solgun, kırışık yüzlü başka biri gelmişti. Çökük yanaklarını tıpkı dudakları gibi cırtlak kırmızıya boyamıştı. Saçı, kaşı ve kirpikleri ise simsiyahtı. Bu görünüşü Hasan'a ilk anda onun etten ve kemikten yapılan her şeyin yaşayan bir numunesi olduğunu düşündürmüştü.

Aceleyle Hasan'ın sağ elini öpüp onu yanındaki mindere buyur etti. Sonra da sitemlerini yağdırmaya başladı.

"Onun yanındaydın, değil mi? Eskiden beni bu kadar bekletmezdin."

"Saçmalama," dedi Hasan öfkeden çakmak çakmak bakan gözleriyle. "Seni buraya önemli bir hususta konuşmak için çağırdım. Geçmişi unut artık. Onlar eskide kaldı."

"Ne yani pişman mısın?"

"Öyle mi dedim?"

"Hayır ama…"

"Aması yok! İstediğim her şey hazır mı?"

"Hazır."

"Bahçelere misafirler gelecek. Sana tamamen güvenmem gerek."

"Merak etme. Beni gençliğimde sefaletten kurtardığını asla unutmayacağım."

"Güzel. Okul nasıl gidiyor?"

"Kaz kafalılarla ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi işte." "Güzel."

"Yalnız seni bir konuda uyarmak istiyorum. Şu senin hadımlar bana pek o kadar güvenilir gelmiyor."

Hasan kahkahayı bastı.

"Hep aynı hikaye. Yeni bir şey bilmez misin sen?"

"Onlara güvenme demiyorum sana. Senden zaten çok korkuyorlar. Ama bazılarında hâlâ erkeklik arzulan kaldığından şüphe ediyorum."

Hasan neşelenmişti.

“Peki, kontrol etmeye kalktın mı?”

Apama kızarak ondan uzaklaştı.

“Sen beni ne sanıyorsun? O köpeklere beni nasıl yakıştırırsın?” “O zaman bu kanıya nasıl vardın?”

“Kızlarla sağda solda fısıldaşıp duruyorlar. Ama gözümden kaçmıyor elbette. Ayrıca bir şey daha var… ”

“Evet?”

“Geçenlerde Mustafa bana uzaktan bir şey gösterdi.”

Hasan başını iki yana sallarken için için gülüyordu. “Saçmalama. İhtiyarladın artık. Uzağı seçemezsin ki! Seninle alay etmek için herhangi bir şey gösteriyor olabilir. Ne yani sadece sana bakarak sertleştiğini mi düşünüyorsun adamın?”

“Bana hakaret etme. Kızların başına bir şey gelirse görürdün.” “Onların burada olma amacı bu zaten.”

“Ama aralarında senin çok ilgini çekebilecek biri var.” ‘

“Ah, bırak bunları artık. Yaşlandığımın farkında değil misin?” “Aşkının peşinden koşacak kadar yaşlanmamışsın ama.” Hasan bir şey söylemese de aslında çok eğleniyordu.

“Keşke doğru olsaydı. O zaman beni tebrik etmen gerekirdi gerçekten. Ama ben kendimi daha ziyade sönmüş bir yanardağ gibi hissediyorum.”

“Beni kandırmaya çalışma. Ama senin yaşında olgun kadınlarla birlikte olmanın daha doğru olacağı da aşikar elbette.”

“Mesela Apama’yla mı? Ah, eski sevgilim benim. Aşk et yemek gibi bir şey. Dişler ne kadar eskirse kuzunun o kadar körpe olması gerekir.”

Apama’nın gözleri yaşlarla dolsa da söylemek istediklerini içine atmayı başardı.

“Neden tek birine bağlanıyorsun ki? Sık değişikliğin erkeği zinde ve istekli tuttuğunu duymadın mı hiç? Peygamber bunun en güzel örneklerinden biriydi. Son banyoda genç bir bıldırcını alıcı gözle inceledim. Sağlıklı, güzel, çekici bir kız. Hemen aklıma sen geldin. Üstelik daha on dördünde bile yok…”

“Ve adı da Halime. Biliyorum, biliyorum. Sen daha görmeden kollarımda taşıdım ben onu. Onu Adi’ye teslim eden bendim. Şimdi dinle beni, bilge bir adam için bazen bir tane bile çok fazladır.”

“İyi ama neden o olmak zorunda? Hâlâ bıkmadın mı ondan?” Hasan içinden güldü.

“Eskiler ne demiş, mütevazı olana yulaf ekmeği cennet yemişlerinden lezzetli gelir.”

“O kendini beğenmiş kızda ne buluyorsun anlamıyorum.”

“Süt gibi bir ten ve pespembe dudaklar en derin bilgileri bile alt edebilir.”

“Bir defasında bana benimle birlikte olduğun üç ayda on senede öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrendiğini söylediğini çok net hatırlıyorum.”

“Öğrenmek gençliğe, öğretmek de yaşlılığa yaraşır.”

“Tamam, ama söylesene onda seni bu derece etkileyen ne var?”

“Bilmem. Belki yüreklerimiz birbirine uyuyor.”

“Bunu bana acı vermek için söylüyorsun.”

“Böyle bir niyetim yok.”

“Bu daha da kötü ya! ”

“Ah, yeter artık! Yaşlılık günlerini kıskançlıkla mı geçireceksin yani?”

“Ne? Ben mi kıskanıyorum? Aşk kraliçesi Apama? Üç prensin, yedi veliahdın, müstakbel bir halifenin iki yüzden fazla şövalyenin ve asilzadenin önünde diz çöktükleri Apama Hıristiyan dönmesi bir köylü kızını mı kıskanacak?”

Sesi öfkeden titriyordu.

Hasan yüzüne bakarak düşüncelerini söylemeye koyuldu. “Hayatım, o zamanlar geçmişte kaldı. Otuz sene önceydi o söylediklerin. Şimdiyse ağzında diş bile kalmadı. Bir deri bir kemiksin. Cildin tüm rengini kaybetmiş halde…”

Apama gözyaşlarına boğuldu.

“Ne yani sen benden daha iyi durumda mısın?”

“Allah korusun. Kesinlikle öyle düşünmüyorum. Aramızdaki tek fark benim yaşlılığımı kabul etmem, seninse buna asla yanaşmamandan ibaret. Sen bu gerçeği kendinden bile saklıyorsun.” “Buraya benimle alay etmeye mi geldin?”

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Hayır, eski sevgilim kesinlikle hayır. Aklını başına devşir artık. Senin kabiliyetine, tecrübelerine ihtiyacım var. Seni kaleme davet ederek sefaletten kurtardığımı az önce kendin söyledin. Sana istediğin her şeyi verdim. Ben başkalarından farklı meziyetler taşıyanlara hep değer vermişimdir. Bu sebeple de senin aşk konusundaki bilgilerine büyük saygı duyuyorum. Sana sonsuz itimadım var. Daha ne istiyorsun ki?”

Gururunun okşandığını hisseden Apama artık, ağlamıyordu. Hasan için için gülmeyi sürdürerek eğilip, kulağına fısıldadı.

“Bak hâlâ istekliysen…”

Apama başını kaldırıp Hasan’ın gözlerinin içine baktı.

“Elimde değil,” dedi ona sarılarak. “Böyleyim ben.”

“Sana sağlıklı bir Mağribi yollayabilirim.”

Rencide olmuş bir tavırla Hasan’dan uzaklaştı. *J*

“Haklısın. Çok çirkinim. Çok yaşlıyım. Güzelliğimin sonsuza dek elimden kayıp gittiğini bilmenin verdiği acıyla böyle davranıyorum.”

Hasan ayağa kalkıp ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı. “Misafirler için köşkler hazırlansın. Her tarafı temizleyip, silin. Kızların çenelerini tutmalarını ve hiçbir şeye burunlarını sokmamalarını sağlayın. Dersler artık bitti. Çok mühim şeyler olacak. Yarın gelip kesin talimatlarımı vereceğim. Benden istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, efendim. Teşekkür ederim. Diğerini denemek istemediğine emin misin?”

“Hayır, teşekkürler. İyi geceler!”

Meryem odasına dönerken çok düşünceliydi. Hasan’ın bu akşam kendisine anlattıkları öyle kolay kolay hazmedebileceği şeyler değildi. Diğer taraftan korkunç bir zekanın iş başında olduğunu da idrak etmişti. Buradaki tüm insanlar, hayvanlar ve tabiat güzellikleri ürkütücü amaçlar uğruna hazırlanmış birer dekordan ibaretti. Bu korkunç zekayı seviyordu ama korkuyordu da. Diğer taraftan içinde bu düşüncelere karşı az da olsa bir nefret belirmeye başlamıştı. Omuzlarına binen yükün ağırlığım biraz olsun azaltmaya ihtiyacı vardı. Bunun yegane çaresi de hissettiklerini yüreğinde şeytani düşünceler taşımayan biriyle paylaşmaktı. Karanlıkta Halime’nin yatağına doğru yürüdü. Kızın uyurmuş gibi yaptığım fark etmişti.

“Halime!” diye fısıldadı yatağın ucuna ilişirken. “Uyumadığını biliyorum. Aç gözlerini hadi.”

Halime gözlerini açıp üzerindeki battaniyeyi kenara itti.

“Ne oldu?” diye sordu ürkek bir sesle.

“Sır saklayabilir misin?”

“Elbette, Meryem.”

“Mezara dek?”

“Mezara dek.”

“Eğer sana anlattığım öğrenilirse ikimizin de kellesi gider. Sultanın orduları kaleyi kuşatacak… ”

Halime dehşetle irkildi.

“Bize ne olacak o zaman?”

“Şşşş. Sessiz ol. Seyduna bizi korur. Ancak şu andan itibaren gösterilecek en ufak bir itaatsizlik dahi ölümle cezalandırılacak. Çok zorlu bir merhaleden geçiyoruz. Sana kim sorarsa sorsun nerede bulunduğumuzu da kim olduğunu da söylemeyeceksin.”

Kızı iki yanağından öperek kendi yatağına geçti.

O gece ikisinin de gözüne uyku girmedi. Meryem’e beyninin içinde bir an kovanı varmış gibi geliyordu. Tüm dünya bir bıçağın sırtındaydı sanki. Dengenin hangi tarafa meyledeceğinin belirleneceği günler gelip çatmıştı işte.

Halime’yse mutluluktan yerinde duramıyordu. Hayat ne kadar muhteşem bir maceraydı! Türkler kaleyi kuşatacak ama Seyduna hiç kimse bir şey görmeyip duymadan onları müdafaa edecekti. Ama yine de büyük bir tehlikenin eşiğindeydiler. Tüm bunlar o kadar gizem dolu ve o kadar güzeldi ki!

7

Sabah erkenden atlarına binen gençler hocalarının eşliğinde kaleden ayrıldılar. Mükemmel ikili düzende köprüyü dörtnala geçip vadideki sarp araziye yöneldiler. Uçurumun bir karış kenarında olanca hızlarıyla ilerlediler. Ama hiçbiri aşağıdaki nehre yuvarlanma tehlikesi bile yaşamamıştı.

Vadiden geçip nispeten daha düz bir araziye çıkınca Minuçehr durmalarını istedi. Talebeler heyecanın neden olduğu gerginlikten yerlerinde duramayacak haldeydiler. Bu halleri altlarındaki atlarına da sirayet etmişti. Onlar da sabırsızca kişneyip duruyorlardı. Sonunda Ebu Ali yanında Dai İbrahim'le birlikte öne çıktı. Önce yüzbaşıyla birkaç kelime konuşup ardından tepedeki diğer dailerin yanına yöneldi.

Minuçehr'in verdiği talimatla talebeler savaş düzeni alarak iki ayrı yöne doğru dörtnala uzaklaştılar. Sonra son derece karmaşık ve zor bir manevrayla hızla dönüp olanca güçleriyle birbirlerine saldırıya geçtiler. Hiçbiri en ufak bir hata yapmamıştı. Büyük bir düzen içinde bu görevi tamamladılar.

Tepede, tüylü, kır Arap atının üzerindeki Ebu Ali aşağıdaki manevraları izleyip, dailere görüşlerini açıkladı.

"Minuçehr onları çok iyi eğitmiş," dedi. "Bunu inkar etmem imkansız. Ama bu Türk usulü saldırı tarzının bu dağlık arazide işe yarayacağından şüpheliyim doğrusu. Eski günlerde kılıcımızı çekip saldırır, önümüze geleni yıkar geçer sonra çil yavrusu gibi dağılırdık. Sonra aynı şeyi geride hiç düşman kalmayıncaya dek tekrarlardık." .

Ancak talebeler bir sonraki talimde saldırı metodunu değiştirip teke tek saldırı tekniğini uygulamaya geçince gözleri memnuniyetle parıldadı. Sakalını sıvazlayıp tasvip ettiğini gösterircesine başını salladı. Atından inip, dizginleri elinde gölgelik bir yere yöneldi. Orada durup yere serdiği halının üzerine rahatça kuruldu. Diğer dailer de onu izleyip etrafında toplandılar.

Bu sırada yüzbaşı başka bir talimat vermişti. Talebeler atlarından atlayıp, cübbelerini çıkarıp ince zırhlarıyla kaldılar. Sarıklarını da çıkarıp • başlarına savaş miğferlerini geçirdiler. Mızraklarını bırakıp, kalkan ve ciritlerini aldılar.

Piyade olarak da ne derece kabiliyetli olduklarını göstermişlerdi. Yüzbaşı uzaktan büyük daiye bakınca onun hafifçe gülümsediğini gördü.

Sıra şahsi savaş hünerlerini sergilemeye gelmişti. Hedefleri yerleştirip oklarını fırlatmaya başladılar. On atış sonunda İbni Tahir'le Süleyman'ın yalnızca birer okları hedefi bulmamıştı. Diğerleri de neredeyse benzer başarı gösterdiler.

Ardından cirit atmaya geçildi. İlk anda büyük dainin huzurunda bulunmanın neden olduğu endişeyle verilen emirleri hiç konuşmadan yalnızca harfi harfine yerine getirmeye çabalamışlardı. Ancak büyük dainin tasvip edercesine baş sallayışlarım gördükçe rahatlamış, istenilenleri daha bir hevesle hayata geçirmeye başlamışlardı. Bir yandan da birbirlerini kızdırarak cesaretlendirme gayretine girişmişlerdi.

Her biri öne çıkmak için elinden gelenin en iyisini sergilemek arzusundaydı. Yusuf güçlü kollarıyla cirit atmada birinci gelmişti. Süleyman'sa yenilgiyi kabullenmeye yanaşmıyordu. Bu yüzden de büyük bir gayret sarf ettiği her halinden anlaşılıyordu.

"Gücünün bir kısmını da öldürmek zorunda kalacağın düşmanlara sakla," diye takıldı Yusuf.

Süleyman dudaklarını sıkarak ciridi olanca gücüyle savurdu, iyi bir atıştı ancak bir sonraki atışta derecesini geliştiren Yusuf'unkini geçememişti.

"Harikulade," diye takdir etti Ebu Ali onu.

Ancak konu kılıç olunca kimse Süleyman'ın yanına bile yaklaşamadı. Karşılıklı dövüşüyor, yenilen elenip, yerini bir sonraki talebeye bırakıyordu. İbni Tahir, Übeyde'yle İbni Vakkas'ı yenmiş ama Yusuf'un kuvveti karşısında pes etmişti. Süleyman'sa rakiplerini birer birer alt etti. Sonunda Süleyman'la Yusuf karşı karşıya kaldı. Süleyman önce kalkanını kaldırıp hasmını alaycı bir ifadeyle tepeden tırnağa süzdü.

"Şimdi yiğitliğini göster de görelim bakalım," diye meydan okudu.

"Sevinmek için acele etme," diye cevap verdi Yusuf. "Ciritte hiç de iyi değildin."

Kılıçları elde, birbirlerinin üzerine yürüdüler. Yusuf rakibinin kilosunun kendi lehine olduğunun farkındaydı. Bu yüzden de hemen saldırıya geçti. Ama Süleyman uzun bacaklarını iki yana açıp, hızla diğer tarafa doğru eğilerek saldırıdan başarıyla kurtulmayı bilmişti. Sonra sahte bir hamle yaparak hasmını yanıltıp, kalkanı yanlış tarafa almasını sağladı. Hemen ardından da savunmasız kalan tarafa kılıcının ucuyla hafifçe dokundu.

Talebelerle hocalar gülüyorlardı. Yusuf'sa öfkeyle soluyordu.

"Eğer cesaretin varsa bir kere daha dövüşelim," diye bağırdı. "Bu sefer beni kandıramayacaksın."

Minuçehr önce müdahale etmek istedi ama Ebu Ali ona karışmamasını işaret etti. Bir kez daha kılıçlarını çektiler.

Yusuf artık öfkeden deliye dönmüş bir boğa gibiydi. Süleyman'ın kalkanına art arda darbeler savurmaya başlamıştı. Süleyman'sa bacaklarını yine iki yana ayırıp ustalıkla ağırlığım bir o yana bir bu yana aktararak saldırıları savuşturuyordu. Sonra ani bir hareketle atılıp kılıcının ucunu Yusuf'un kalkanının hemen altından zırhına dokunduruverdi.

Herkesten büyük takdir toplamıştı.

Ebu Ali ayağa kalkıp yanındakilerden birinden kılıç ve kalkan aldı. Sonra da Süleyman'a meydan okudu.

Bir anda bütün gözler ona dönmüştü. Ebu Ali yaşlı bir adamdı. Bu yüzden de hiç kimse onun hâlâ dövüşebileceğine ihtimal yemiyordu, Süleyman şaşkınlıkla yüzbaşıya döndü.

"Aldığın emre göre hareket et!" karşılığını aldı yüzbaşıdan.

Süleyman tereddütlü hareketlerle yerini aldı.

"Zırhımın olmayışına aldırma, evlat," dedi büyük dai onu rahatlatmak isteyerek. "Sadece eskisi gibi olup olmadığımı görmek istiyorum. Aslında pek de kötü durumda olduğumu sanmıyorum."

Kılıcını onu kışkırtmak istercesine kalkanına doğru savurdu. Ama Süleyman hâlâ ne yapması gerektiğine karar verememişti.

"Ne bekliyorsun? Saldırsana!" dedi büyük dai kızarak.

Süleyman saldırıya hazırlandı. Ama daha ne olup bittiğini anlayamadan kılıcı elinden fırlayıverdi. Hasmı bir anda bir çocuk başı büyüklüğündeki dirseğini savurmuştu.

Herkes hayret içindeydi. Ebu Ali alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"Bir daha deneyelim mi?" diye sordu.

Bu kez Süleyman daha hazırlıklıydı. Kalkanı gözlerine kadar çekip hasmını tepeden tırnağa süzdü.

Dövüşe başladılar. İlk anda Ebu Ali hünerli hareketlerle yalnızca rakibinin darbelerini savuşturmaya çalışıyordu. Sonra da saldırıya geçti. Süleyman bir yandan saldırıları savuşturmaya çabalıyor bir yandan da onu yanıltabilmenin yollarını arıyordu. Ama yaşlı adam her şeye karşı hazırlıklıydı. Sonunda da hiç beklenmedik bir hareket yaptı. Süleyman'ın kılıcı ikinci kez elinden fırlamıştı.

Memnuniyetle gülümseyen Ebu Ali kılıcıyla kalkanını geri verdi.

"Benim gibi otuz kırk savaşa girince," dedi. "Harika bir savaşçı olacaksın."

Minuçehr'e talebelerin gösterdiği gelişmeden memnun olduğunu işaret etti. Sonra karşısında iki sıra halinde duran diğerlerine hitap etti.

"Şimdi sıra iradenizi ne kadar kontrol edebildiğinizi göstermekte. Hocanız Abdülmelik burada olmadığı için imtihanı ben yapacağım."

Talebelerin karşısına geçip hepsini tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Tutun nefesinizi!" diye emretti. Bakışları talebelerin üzerinde dolaşıyordu. Kızaran yüzlerini, şişen boyun damarlarını, adeta yerinden çıkacakmışçasına irileşen gözlerini dikkatle kontrol ediyordu. Aniden içlerinden biri yere yığıldı. Ali hemen yanma yöneldi. Yeniden nefes almaya başladığını görünce de memnuniyetle baş salladı.

Talebeler birer birer yere yığıldı. Ebu Ali dailere dönüp, neşeyle, "Olgun armutlar gibi dökülüyorlar," dedi.

Sonunda üç kişi ayakta kalmıştı. Yusuf, Süleyman ve İbni Tahir. Büyük dai yanlarına yaklaşıp burun delikleriyle ağızlarını kontrol etti.

"Hayır, nefes almıyorlar," diye mırıldandı kendi kendine.

Derken Yusuf sallanmaya başladı. Önce yavaşça dizleri üzerine yıkıldı, sonra da hızla yere kapaklandı. Düşer düşmez de gözlerini açıp şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Aniden adeta devrilen bir ağaç misali Süleyman yere yığıldı.

En sona İbni Tahir kalmıştı. Ebu Ali'yle Minuçehr memnuniyetle bakıştılar. Sonunda o da sallanıp yere yığıldı.

Ebu Ali tam bir sonraki bölüme geçilmesi talimatını verecekti ki kaleden dörtnala gelen bir haberciden Yüce Efendi tarafından derhal kaleye çağrıldığı talimatını öğrendi. Geri kalan imtihanlar öğleden sonra kalede devam edecekti.

Büyük dai, at bin emri verip dörtnala vadiye yöneldi.

O sabah talebelerin kaleden ayrılmalarının hemen ardından kuledeki muhafızlardan biri güvercin kümesleri üzerinde uçan tuhaf bir güvercin gördü. Hemen posta güvercinleriyle ilgilenen muhafızı haberdar etti. O da kuleye koşup yayını gerip beklemeye koyuldu. Ama hayvancağız hemen alçalıp, kendilerini yakalamalarına izin verdi. Bacaklarından birine bir ipek parçası sarılmıştı. Kuşlardan mesul olan muhafız derhal Yüce Efendi'nin ikametgahına koşup güvercini Hasan'ın muhafızlarına teslim etti.

Hasan zarfı açıp okumaya koyuldu.

"Ismaililerin liderine selam olsun! Hamedan emiri Arslantaş büyük bir orduyla bize saldırıya geçti. Rudbar'ın batısındaki kaleler daha şimdiden teslim oldu. Biz hazırlıklı olduğumuz için süvari saldırısını savuşturduk. Ama düşman bu sefer de Alamut'a yöneldi. Kaleyi kuşatmak üzere büyük bir orduyla üzerinize geliyorlar. Emirlerinizi bekliyorum. Buzruk Ümid."

Güvercin habercim Rudbar'a ulaşmadan göndermişler *diye düşündü Hasan.* Ya da Türkler haberciyi yolda yakaladılar. Savaş oyunu başladı.

Huzurla gülümsedi.

"Keşke gençleri daha önce fedai ilan etseydik," diye hayıflandı.

Küçük bir bölmeden güvercinin bacağına sanlı olana benzer küçük bir parça ipek" çıkardı. Üzerine Buzruk Ümid'e derhal Alamut'a gelmesini istediğini yazdı. İpek parçasını Rudbar güvercinlerinden birinin ayağına bağlamak üzereydi ki muhafız başka bir posta güvercini daha getirdi. Ancak bu seferkinin boynuna bir ok saplanmıştı. Hasan kuşun bacağına sarılı kumaşı alıp, küçük harflerle yazılmış haberi okumaya koyuldu.

"İsmaililerin lideri Hasan İbni Sabbah'a selam olsun! Emir Kızıl Sarık tüm ordusuyla Horasan ve Huzistan'da üzerimize yürümekte. Küçük kaleler teslim oldu. Müminler de bize sığındılar. Şu an Gunbahar'da düşman kuşatması altındayız. Hava çok sıcak. Yakında suyumuz bitecek. Yiyeceğimiz de yeterli değil. Buna rağmen kalenin savunulması talimatını verdim. Ama oğlunuz Hüseyin kaleyi sultanın askerlerine bırakıp kaçmaları için askerlerimizi kışkırtmaya çalışıyor. Talimatlarınızı bekliyorum. Hüseyin Alkeyni."

Hasan kıpkırmızı kesilmişti. Öfkeyle dudaklarını ısırıyordu. Tepeden tırnağa tir tir titreyerek odada dört dönüp, bağırmaya başladı.

“Alçak evlat!” diye bağırdı. “Onu zincire vuracağım. Kendi ellerimle boğacağım onu!”

Büyük dai gelince hiçbir şey söylemeden mektupları ona uzattı. Ebu Ali okuyunca da fikrini söylemeye koyuldu.

“Bence kaleyi müdafaa etmenin hiçbir yolu yok. Ama sen çok mühim bir silahın olduğunu söylüyorsun. Ben de sana bütün kalbimle güveniyorum.”

“Güzel,” diye cevap verdi Hasan. “Rudbar ve Gondaban’a posta güvercinleri göndereceğim. Hain oğlumla onun gibi düşünenler derhal zincire vurulacak. Aç, susuz kalsınlar bakalım. Diğerleri kanlarının son damlalarına dek kaleyi savunacak.”

İki kaleye göndereceği mesajları yazıp, Ebu Ali’yle birlikte güvercinlerin bacaklarına bağladı. Sonra kulenin tepesinden salıverdi. Geri döndüklerinde büyük daiye dönerek konuşmaya başladı. “Öncelikle talebelerin fedai olma merasimleri yapılmalı. Onlar kudretimizle inşa edeceğimiz kalenin en önemli parçaları. İmtihanları nasıl geçti?”

“Çok memnun kaldım,” diye cevap verdi Ebu Ali. “Minuçehr’le Abdülmelik onları emsalsiz birer savaşçı haline getirmiş.”

“Keşke Buzruk Ümid gelmiş olsaydı,” diye mırıldandı Hasan daha ziyade kendi kendine. “O zaman hazırladığım sürprizi ikinize birden gösterirdim,”

“Keşke,” dedi Ebu Ali gülerek. “Çok uzun zamandır meraktan yanıp tutuşuyorum zaten.”

İkindi namazını müteakip imtihanlar kaldığı yerden başladı. Hocalarının gözetiminde büyük salonda toplandılar. Ebu Ali’nin gelişinin ardından da sözlü imtihana geçildi.

Talebeler büyük dai içeri girer girmez onda bir değişiklik olduğunu fark etmişlerdi. Yastığa oturup, sırtını duvara yaslayarak düşünceli bir tavırla önüne bakıyordu. Talebelerin cevaplarını dinliyormuş gibi gözükse de aslında tamamen bambaşka düşüncelere boğulmuştu.

Ebu Soraka sorulara İsmaili tarihinden başladı. İlk dört talebe sorulara cevap verdi. İmtihanın geri kalanının da aynı sabahki gibi devam edeceği düşünülüyordu artık. Ama beşinci talebe cevap vermeye çalışırken büyük dai birden müdahale edip kendisi sorular sormaya başladı.

“Kötü,” diyordu tam istediği cevabı alamayınca.

Bunun üzerine Ebu Soraka hemen İbni Tahir'e geçti. O da kendisine sorulan tüm sualleri başarıyla cevaplandırdı.

"Tamam, onu geçelim," diye emretti büyük dai. "Diğerlerinin sesini de duymak istiyorum."

Cafer'le Übeyde de herhangi bir sorunla karşılaşmadan soruları cevapladı. Ebu Soraka sıranın Süleyman'a geldiğini söyleyince Ebu Ali içinden hakir gören bir tavırla güldü.

Süleyman sanki ağzından çıkan her şey doğruymuşçasına kısa, net cevaplar veriyordu. Oysa söylediklerinin tamamı ya yetersizdi ya da bütünüyle yanlıştı.

"Hakikate ulaşma gayretin pekiyi değil, evlat," dedi Ebu Ali başını iki yana sallayarak. "Bir fedainin zihni de kusursuz olmalı." Süleyman hayal kırıklığı içinde yerine geçti.

Son olarak sıra Yusuf'taydı. Talebelerin sık sık onu kızdıracak kadar üstüne varmaları aslında Yusuf'un işini kolaylaştırmıştı.

Çünkü Ebu Soraka en kolay suallerini ona saklamıştı. Tek yapması gereken Ali'den İsmail'e kadar olan imamların isimlerini saymaktı. Ama Yusuf o kadar telaş içindeydi ki sıra daha üçüncü imama geldiğinde kalakaldı.

"Şehit Ali'nin sakalı adına!" diye bağırdı büyük dai. "Bu kadar cehalet karşısında ne yapacağımı şaşırdım."

Ebu Soraka artık tam bir canlı cenazeye benzeyen Yusuf a büyük bir öfkeyle baktı.

Ebu Soraka'nın ardından gelen El-Hekim'se ona göre daha rahattı. Çünkü Ebu Ali insan tabiatıyla alakalı felsefi teorilere aşina değildi, bu sebeple de talebelerin doğru ya da yanlış söylediğine aldırmaksızın sürekli başını sallayarak onayladı.

Talebeler hemen coğrafya imtihanına alındılar. Yüzbaşı verilen cevaplan, yüzünde hoşnut bir ifadeyle takip ediyordu. Ebu Ali müspet kanaate ulaşınca hemen bu kısım da geçildi.

Dilbilgisi, hesap ve şiir imtihanları da aynı şekilde hızla bitirildi. Büyük dai sıra en çok önem verdiği din bilgisine gelinceye dek bir daha müdahale etmemişti. İbrahim kısa, net sorular yöneltiyor, talebeler de ekseriyetle doğru cevaplar veriyordu

"Şimdi biraz da talebelerimizin zeka kapasitelerini görelim," dedi İbrahim'in sorularına müdahale ederek. "Büyük cirit şampiyonumuz, söyle bakalım Allah'a kim daha yakındır? Peygamber mi yoksa baş melek Cebrail mi?"

Yusuf yüzünde ümitsiz bir ifadeyle ayağa kalktı. Ebu Ali de bunun üzerine aynı soruyu sırayla herkese sormaya başladı. Talebelerden bir peygamber diyor bir başkası Cebrail cevabını veriyordu. Fakat hiçbiri tercihlerinin nedenini başarıyla açıklayamamıştı.

Büyük dai kötü kötü sırıtıyordu.

“Senin tercihin nedir, İbni Tahir?” dedi sonunda.

İbni Tahir ayağa kalkıp sakin bir ifadeyle suali cevaplamaya koyuldu.

“Allah, Cebrail’i Muhammed’e peygamber olarak seçildiğini bildirmek üzere gönderdi. Eğer Allah Muhammed’i diğerlerinden üstün görmeseydi bu vazifeyi doğrudan meleğine verirdi. Bunu yapmadığı için Muhammed şu an cennette Cebrail’den daha üstün bir mertebededir.” . ,

“Bu doğru cevap,” dedi Ebu Ali. “Peki şimdi de peygamberle Seyduna arasındaki ilişkiyi açıkla bakalım.”

İbni Tahir gülümsedi. Bir an düşünüp cevaplamaya koyuldu.

“Peygamberle Seyduna arasında gençle yaşlı arasındaki ilişkinin benzeri vardır.”

“Güzel. Ama hangisinin şu an için müminler üzerinde gücü daha fazla?”

“Seyduna’nın. Çünkü cennetin anahtarını elinde o tutmaktadır.”

Ebu Ali ayağa kalkınca diğerleri de hemen ayağa fırladı. Tüm talebelerin yüzlerine teker teker baktı. Sonra da son derece ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

“Gidip aptes alın. Sonra da merasim kıyafetlerinizi giyin. Artık sevinebilirsiniz. Hayatınızın en Önemli anma çok az kaldı. Yatsı namazının ardından merasim başlayacak.”

Rey’den gelen bir haberci Hasan’a Muzaffer’in gönderdiği süvarilerin yola çıktığını bildirdi. Gece kaleye ulaşmaları bekleniyordu. Hemen ardından içeri giren keşif kolu muhafızıysa Hasan’a Türk öncü birliklerin Alamut’a büyük bir hızla yaklaştıklarım ve gece geç saatlerde ya da sabah şafak sökerken surların dibine ulaşmış olacaklarım bildirdi.

Hasan, Ebu Ali’yle Minuçehr’in bir an önce yanına gelmelerini istedi. Onları küçük odada kabul edip gelişmeleri aktardı. Yere serdiği haritanın başında üçü birlikte sultanın ordularına dişlerini göstermenin en iyi yolunu aramaya koyuldular.

“Muzaffer’in adamlarına bir haberci yollayalım,” dedi Hasan. “Hemen kaleye gelmesinler. Onun yerine Abdülmelik onları Rudbar yoluna doğru götürsün. Türkler saldırıncaya kadar orada pusuda beklesinler. Daha sonra da güvenli mesafeden peşlerine takılsınlar. Biz Alamut önlerinde düşmana karşı koymaya başladığımız sırada arkadan saldırıp Türklerin arada kalmasını sağlasınlar. Böylece düşmanı rahatlıkla bertaraf ederiz.”

Ebu Ali’yle yüzbaşı planı onayladılar. Birkaç adamıyla Muzaffer’in adamlarını karşılaması için bir subay seçtiler. Minuçehr’e diğer emirleri de verdikten sonra Hasan büyük daiye talebelerin durumunu sordu.

“İçlerinde bir peygamber olmadığı kesin,” diye güldü Ebu Ali. “Ama hepsinin son derece tutkulu ve sarsılmaz bir inançları var.” “Zaten en önemli şey de bu,” karşılığını verdi Hasan ellerini ovuşturarak. Artık nihai karar anlarının yaklaştığını hissetmenin neden olduğu heyecanı ikisi de hissediyordu.

“Şimdi talebelerin fedailiğe kabul merasimine gelelim. Edecekleri yemini hazırladım. Önce onlara mümkün olduğunca abartılı bir konuşma yap. Şehitlerin yiğitliklerinden, tutkularından, bağlılıklarından uzun uzun bahset. İçlerindeki gençlik ateşini tutuşturup kararlılıklarını pekiştir. Sonra bize her şekilde kayıtsız şartsız itaat etmeyenleri korkunç cezalar beklediğini söyleyerek gözlerini korkut. Bunca sene onlar gibi takipçilerimi planlarıma uygun biçimde yetiştirmenin planlarını yaptım. Karakterlerini ihtiyaçlarıma uygun biçimde yeniden şekillendirip her şeyi onlar üzerine bina edeceğim takipçiler yetiştirmekti gayem. Sonunda o büyük gün geldi.”

“Senin bilgeliğine her zaman güvendiğimi biliyorsun,” dedi Ebu Ali. “Şu an yaptıklarının da mutlaka iyi nedenleri olduğuna eminim. Ama yine de bu merasimi senin yönetmenin daha akıllıca olacağı düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Seni görmek arzusuyla yanıp tutuşuyorlar. Aramıza katılarak, yalnızca itaat etmek zorunda oldukları görülmez bir güç değil, kanlı canlı bir insan olduğunu görmelerini sağlasan merasimin yaratacağı etkiyi katlamış oluruz.” “Doğru ama yine de bunu yapmayacağım.”

Hasan düşünceli bir tavırla gözlerini yere dikti. Ardından da sözlerini sürdürdü.

“Ne yaptığımı biliyorum ben. Eğer insanlar vasıtasıyla bir şeyler elde etmek istiyorsan onların kaygılarıyla arana mümkün olduğunca

mesafe koymak zorundasın. Bu şekilde daha rahat hareket etme imkanı bulmuş, yüreğinden gelen gereksiz itirazlara kapı açmamış olursun. Buzruk Ümid gelince ikinize de her şeyi anlatacağım. Bu arada fedailere teslim edeceğiniz bayrak da hazır. Gidin ve ne dediysem yapın. Bu merasim Türklere karşı zafer kazanmaktan daha önemli." ,

Merasim için Yüce Efendi'nin ikametgahının büyük toplantı salonu hazırlandı. Talebelere ilk kez kalenin bu kısmına geçme müsaadesi verilmişti. Bu arada gürzlü hadımların sayısı arttırılmış, tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş, silahlı Mağribiler kalkanlarıyla miğferlerini de kuşanmışlardı. Tüm bu gördüklerinin etkisiyle iyiden iyiye heyecanlanan talebeler etrafı bembeyaz perdeleri çevrili bomboş hole alındılar. Onlar da aldıkları emir uyarınca beyaz cübbelerini giyip, başlarına beyaz sarıklarını takmışlardı. Ayakları da çıplaktı. Dailer de beyazlar içindeydi. Talebeleri gruplara ayırıp hepsine merasim sırasında nasıl davranmaları gerektiğini fısıldadılar. Talebeler heyecandan yaprak gibi titriyorlardı. Yüzleri bembeyazdı. Hatta bazıları her an bayılacakmış gibi hissediyordu.

Yatsı namazı vaktini bildiren borunun sesi işitildi. Ebu Ali içeri girdi. O da bembeyaz giysilere bürünmüştü. Başında da büyük, beyaz bir sarık vardı. Salonun ortasına kadar yürüyüp talebelerin hemen karşısında durdu. Diğer ileri gelenler de iki sıra halinde hemen arkasındaydılar. Merasim başlıyordu.

Ebu Ali düz bir sesle namazı kıldırdı. Ardından talebelere dönerek merasimin mana ve ehemmiyeti üzerine konuşmaya başladı. Bu güne erişmenin haklı gururunu yaşayan talebelerin Seyduna'ya ve vekillerine mutlak bir itaatle bağlı olmaları gerektiğinin altını çizdi. Şehitlerin hayatlarının emsal alınmasından ve herkesin en büyük hedefinin o mertebeye erişmek olması gerektiğinden bahsetti,

"Hayatınızın en muhteşem anı yaklaşıyor," dedi. "Birazdan hususi bir birlik olarak, fedai olarak ilan edileceksiniz. Yani hayatını mübarek amaçlar uğruna feda edecek şahıslar olduğunuz tasdik edilmiş olacak. Yüz binlerce mümin arasından yalnızca yirminiz bu şerefe nail oldunuz. Diğer taraftan inancınızı ve Seyduna'ya sadakatinizi savaşta ispat edeceğiniz gün de hızla yaklaşıyor. Şu an Alamut üzerine çok büyük bir ordu geliyor. İçinizde en zor anda kararsızlık gösterecek biri var mı? Aranızdan hainlik edip karşılığını da aşağılık bir ölümle ödeyecek biri çıkar mı? Ben böyle birinin aranızda barınmadığını gayet iyi biliyorum. Seyduna'yla sizin için konuştum ve

ondan sizleri fedai olarak kabul etmesini istedim. O da talebimi kabul etme lütfunu gösterdi. Hiçbiriniz onun bu büyük lütfunu ve benim güvenimi boşa çıkarmayacaksınız değil mi? Onun adına hepinizi fedai ilan ediyorum. Şimdi yemini okuyacağım. Hepiniz kendi adınızı kullanarak söylediklerimi tekrar edin. Yemin ettikten sonra tekamülünüz tamamlanmış olacak. Artık birer talebe değil Efendimizin seçme birliğinin mensupları olacaksınız. Şimdi benden sonra tekrar edin!"

Kürek kadar iri ellerini göğe yükseltip bakışlarını tavana dikti. Sonra da adeta kendinden geçmişçesine bir ifadeyle yemin ettirmeye başladı.

"Ben… Allah'a, resulü Muhammed'e, Ali'ye ve tüm şehitlere Efendimizin ve vekillerinin her türlü emrine kayıtsız şartsız itaat edeceğime yemin ederim. İsmaili bayrağım son nefesime dek savunacağım. Bu yeminle fedailiğe kabul ediliyorum. Bu rütbemi benden Seyduna dışında kimse alamaz. Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammedün abdühü ve resulühü. Yetiş ya Mehdi!"

Merasimin ağırlığı tüm talebeleri etkilemişti. Yüzleri heyecandan bembeyaz olsa da gözleri çakmak çakmaktı. Dudaklarının kenarlarına gurur dolu bir gülümseme yerleşmişti. Kelimelere dökülmesi imkansız hisler içindeydiler. Uzun ve zorlu bir merhaleyi tamamlamış, hedeflerine ulaşmışlardı. Uzun zamandır yanıp tutuştukları mertebedeydiler artık.

Ebu Ali'nin işaretiyle İbrahim bayrağı ona uzattı. Büyük dai katlı bayrağı açınca beyaz zemin üzerine altın işlemeli harflerle yazılmış Kasas Suresi'nin beşinci ayeti ortaya çıktı. "Biz ise, istiyorduk ki yeryüzünde ezilmekte olanlara lütufta bulunalım, onları önderler yapalım ve onları vârisler kılalım."

"İbni Tahir," diye seslendi. "Buraya gel! Bu bayrağı sana veriyorum. Bu bayrak onurunuzun ve gururunuzun nişanesi olsun. Eğer bu bayrak yere düşerse bilin ki onurunuz ve gururunuz da ayaklar altına alınmıştır. Bu sebeple onu gözbebeğiniz gibi koruyun. Tek bir fedai kalana dek hiçbir düşman bu bayrağa dokunamayacak. Ancak cesetlerinizi çiğneyerek bu bayrağı ele geçirebilirler. Aranızdan en kuvvetli beş kişiyi seçin. Hangisinin bayraktar olacağına kurayla karar verilecek."

Kendisini rüyadaymış gibi hisseden İbni Tahir bayrağı teslim alıp, fedailerin önüne geçti. Hayatının en önemli anı artık geride kalmıştı. İçinde az önce hissettiği o kelimelere dökülmesi imkansız sevincin

yerini buruk bir acı alıyordu. Çünkü az önce yaşadığı anın kısalığını ve bir daha asla tekerrür etmeyeceğini idrak etmişti.

Bu sırada kaleye habercilerden biri gelip biri gidiyordu. Abdülmelik'e gelişmeler bildirilmiş, Muzaffer'in destek birliğine de Türk öncülerinin geçeceği güzergaha göre yön değişikliği yapmaları talimatı ulaşmıştı. Düşmanın geçtiği yerlere önceden yerleştirilen keşif kolları sayesinde kusursuz bir muhaberat ağı kurulmuştu. Artık düşmanın her hareketinden haberdardılar.

Merasimi bitiren Ebu Ali'nin de dönmesiyle Hasan gözle görülür biçimde rahatladı.

“Neyse bu da bitti artık.”

Ardından büyük daiye birlikleri toplayıp vadi önünde sultanın öncü birliğini beklemesi talimatı verdi.

“Peki ya fedailer?” diye sordu Ebu Âli.

“Bu tam onlara göre bir muharebe,” diye cevap verdi Hasan. “Fedaileri de al yanına. Ebu Soraka komuta etsin onları. Ama ikiniz de dikkat edin başlarına bir şey gelmesin. Ben onları çok daha önemli görevlerde kullanacağım. Bu sebeple onları hemen ön plana çıkarma. Daha ziyade itibarlı vazifeler ver. Mesela savaşı başlatan ilk oku onlar atsın. Ama göğüs göğse muharebede tecrübeli askerleri kullan. Fedaileri zafer kesinleşince veya herhangi bir tehlike görünce cepheye sür. Eğer imkanlar el verirse düşman bayrağını da onların almasını sağla. Sana güveniyorum. Bundan sonraki geleceğimiz senin attığın temeller üzerine bina edilecek.”

Ebu Ali'yi gönderdikten sonra, Hasan kalenin arka tarafındaki bahçelere gitti,

“Beni Meryem'in köşküne götür. Sonra da Apama'yı da oraya getir,” diye emretti Adi'ye, “Bu sefer münakaşa etmemeleri için uğraşacak vakit yok.”

Meryem onu karşılamaya gelir gelmez Hasan birazdan Apama'nın da geleceğini bildirdi.

”0 kadın dün geceden beri çok tuhaf davranıyor,” dedi Meryem endişeyle, “Ona birtakım hususi vazifeler verdin galiba.” “Oyun oynama zamanı bitti,” diye karşılık verdi Hasan, “Eğer planlarımızın başarılı olmasını ve düşmanın alt edilmesini istiyorsak mesuliyet sahibi herkesin taşın altına elini sokması gerek.” Adi, Apama'yı

getirdi. Kadın etrafını gözlerini kısarak büyük bir kıskançlıkla inceliyordu.

“Ne kadar hoş, küçücük bir yuva bu böyle,” dedi kaşlarım çatarak. “Tıpkı muhabbet kuşları gibi.”

“Ebu Ali kaleyi müdafaa etmek üzere surların önünde savaş düzeni aldı. Zira sultanın ordusu her an saldırıya geçebilir,” diye başladı Hasan, Apama’nın söylediklerini duymamış gibi, iki kadından yastıklara oturmalarını isteyip kendisi de yanlarına çöktü.

Yaşlı kadın dehşet içindeydi. Bir Hasan’a bir Meryem’e bakıyordu.

“Bize ne olacak?” diye sordu sesi titreyerek.

“Emirlerim harfi harfine yerine getirilirse hiçbir şey olmayacak. Aksi takdirde burada şimdiye dek eşi benzeri görülmemiş bir katliam yaşanacak.”

“Emirlerinizin hepsini yerine getirdim, efendim,” dedi Apama, Hasan’ın kadehine şarap koyarken.

“Senden de Meryem ’den de bunu bekliyorum zaten. Şimdi iyi dinleyin. İlk yapacağımız şey bu bahçelerin öbür dünyaya ait bir yermiş gibi gözükmesini sağlamak olacak. Başka bir ifadeyle burayı basit, cahil misafirlere cennet olarak göstermemiz gerekiyor. Ancak etrafın manzarası bizi hemen ele vereceğinden bu işi gece yapacağız. Bu sebeple iyi bir aydınlatma sağlamamız gerek. Böylece bahçelerdeki her şey bu özel ışıkla aydınlanmış ama geri kalan her şey de karanlıkta kalmış olacak. Apama, şu senin Hint prensin Kabil’de şerefine verdiği geceyi hatırlıyor musun?”

“Ah, efendim, nasıl unutabilirim? O kadar genç, o kadar güzeldik ki.”

“Ben oradaki birkaç ayrıntıdan bahsediyorum şuan. Çin’den gelen o renkli fenerlerin ne kadar hoşuna gittiğini hatırlıyor musun? Bahçeler bir anda masalsı bir atmosfere bürünmüştü. Her yan aydınlıktı ama bir o kadar tuhaf, yeni ve bambaşka gözüküyordu.”
“Evet, suratlarımız sarı, kırmızı, yeşil, mavi renkte parıldıyordu. Muhteşemdi. Tüm bunlara bir de alev alev yanan ihtirasımızı ekleyince…”

“Gerçekten de çok etkileyici bir görünümdü. Asıl öğrenmek istediğim senin bu fenerleri, yapabilecek kadar iyi hatırlayıp hatırlamadığın.”

“Haklısın, geçmiş geçmişte kaldı. Konuşup durmanın bir manası yok. Şimdi sıra başkalarında. Fenerleri hatırlıyor muyum diye

sordun? Elbette, yeterince kağıt ve boya olursa aynılarım yapacak kadar iyi hatırlıyorum.”

“İstediğin malzemeleri alacaksın. Peki uygun biçimde süsleyebilecek misin?”

“Bu tür şeylere kabiliyeti olan bir kız var.”

“Fatma’yı söylüyor,” dedi konuşmalarını gülerek, sessizce takip eden Meryem. “Apama’ya bu konuda hepimiz yardım ederiz.” “Kesinlikle etmelisiniz zaten. Zira her şey yarın akşama dek hazır olmalı. Hadımlara da yiyecek içecek işini ver. Umarım mahzenlerde yeterince şarap vardır.”

“Fazlası bile var.”

“Güzel. Yarın öğleyle ikindi namazları arası bahçelere geleceğim. Kızların heveslerini artırmak için onlarla bizzat konuşmak istiyorum. Misafirlerimize nasıl davranmaları gerektiğini kendim izah edeceğim. En ufak bir şaka kaldıracak durumda değilim. Eğer kızlardan biri huri değilim der ya da ağzından burasının cennet olmadığını kaçırırsa en acımasız biçimde cezalandırılacaktır. Bu işin üstesinden geleceğinize inanıyorum.”

“Zaten kızlar kendilerini daha şimdiden prenses sanıyor,” dedi Apama.

“Yine de onları rollerine hazırlamak için birlikte çalışmamız gerekiyor,” dedi Meryem endişeyle.

“Ölüm cezası tehdidi işe yarayacaktır,” dedi Hasan. “Üç köşk de yarın gelecek misafirlere hazırlansın. Kızlar baştan ayağa ipek giysiler giyip, mücevherlerle süslensin. Cennet sakini olduklarına kendilerinin bile inanacağı kadar güzel makyaj yapılsın. Umarım okulda yeterince şey öğrenmişlerdir.”

“Bu konuda en ufak bir endişeniz olmasın efendim. Meryem’le her şeyi ayarlarız biz.”

“Şimdi bu konuda sizin daha fazla bilginiz olduğu için, söyleyin bakalım etkiyi artırmak için bu maymunların karşısına nasıl bir görünümde çıkmalıyım?”

“Bir sultan gibi görünmelisin,” diye cevap verdi Meryem. “Kızlar seni öyle hayal ediyorlar.”

“Maiyetinde birkaç kişi de getirmelisin,” diye ekledi Apama. “Gelişin daha şatafatlı olur.”

“Hadım muhafızlarla iki yardımcım dışında kimse bu bahçelerin varlığını bilmiyor. Onları getiririm yanımda o zaman. Peki

söylesenize bu küçük civcivler kafalarında nasıl bir sultan canlandırıyorlar?"

"Haşmetli yürüyüşü, asil yüz ifadesi olan bir sultan canlandırıyorlar gözlerinde," dedi Meryem gülümseyerek. "Ve üzerinde kırmızı bir kaftan, başında da altın bir taç olmalı."

"Aslında çok komik. Ama halkının itibarım kazanmak isteyen biri bu komikliğe razı olmalı."

"Dünya böyle işliyor," dedi Apama.

"Kalede söylediğiniz şeylerden bolca var. Zaman içinde bir sürü şey geçti elimize."

Hasan kahkahayla gülerek Apama'ya doğru eğilip kulağına, "Şu daraltıcı losyon da hazır mı? Misafirlerin, yanlarındaki kızların ebedi bakireler olduğunu düşünmelerini istiyorum."

Apama kahkahalar arasında başını sallayarak onayladı. Meryem konuşmanın ancak sonunu duyabilmişse de kıpkırmızı kesilmişti.

"Hamamlar filan hazır mı?"

"Her şey emrettiğiniz gibi, efendim."

"Güzel. Yarın sabah erkenden çalışmaya başlayın. Sonra da kızlarla birlikte beni bekleyin. İyi geceler."

Adi sessizce onu geri götürdü.

Odasına çekilince her şeyi bir kez daha etraflıca düşündü. Yirmi sene boyunca dur durak bilmeden bu gaye uğruna çabalamıştı. Yirmi koca sene. Bu yoldan hiçbir zaman dönmemiş, hiçbir zaman korkuya kapılmamıştı. Titizliğinden, dikkatinden en ufak bir taviz vermemişti. Şimdi aynı şeyi başkalarından da bekliyordu. Herkes amacını idrak etmeliydi. O, rüyalarını gerçek kılmaya çalışıyordu.

Hayat tam bir masal! Yeniyetmeliği hayallerle, ilk gençlik senelerindeyse bu hayaller peşinde koşmakla geçmişti. Ama şimdi, olgunluk döneminde, eski hayalleri birer birer hakikate dönüşüyordu. Otuz silahlı kalenin komutanıydı. Emrinde binlerce mümin vardı. Nihai kudrete erişme noktasında sadece tek bir eksiği vardı. Dört bir yandaki hükümdarları korkutacak bir kudreti olsun istiyordu. Bu amaca ulaşması için şimdi uygulamaya koyduğu planın gerçekleşmesi gerekiyordu. Bu insan doğasının ve zayıflıklarının üzerine bina ettiği planı en ince ayrıntılarına dek tasarlamıştı.

Birden acaba her şeyi suya düşürecek derecede önemli bir hata yapmış olma ihtimali var mıydı? Garip bir korkuyla ürperdi. Belki de çok mühim bir şeyi atlamıştı?

Uyumak için nafile çabalıyordu. Bu tuhaf belirsizlikle çok huzursuz olmuştu. Daha önce hiç böyle şeyler düşünmemiş, her şeyin çökebileceğini aklına bile getirmemişti. Zaten her şeyi en ince detayına kadar tasarlamamış mıydı? Ama yine de korkuyordu işte.

“Sadece bir gece,” dedi kendi kendine. “Sonra her şey yoluna girecek.”

Nefesi daralıyordu. Kalkıp kulenin üst kısmına çıkarak sonsuz yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Aşağıda çağıldayan ırmağa, yanında uzanan bambaşka bir hayatın hüküm sürdüğü bahçelere baktı. Dışarıda, kalenin surlarının önünde ordusu sultanın öncü birliğinin gelmesini bekliyordu. Hepsi onun liderliğini kayıtsız şartsız kabul etmişti. Acaba onları nereye sürüklemekte olduğunu içlerinden biri bile tahmin edebilir miydi?

Bir an için her şeyi bırakıp kaçabileceği düşüncesi geçti aklından. Korkuluğun üzerinden atlayıp Şahrud’da gözden kaybolurdu. Böylece tüm mesuliyetlerinden de kurtulmuş olurdu. Yalnızca mesuliyetlerinden değil her şeyden kurtulurdu. İyi ama adamlarına ne olurdu o zaman? Belki Ebu Ali, Yüce Efendi’nin cennete yükseldiğini söylerdi. Tıpkı Empedokles gibi. Herkes de onu büyük bir peygamber veyahut bir evliya olarak görmeyi sürdürürdü. Belki de cesedini bulurlardı. O zaman ne derlerdi acaba?

Derinliğin çekiciliğine kapılıyordu. Endişeyle korkulukları sımsıkı tuttu. Az daha boşluğun çağrısına uyacaktı.

Ancak odasına dönünce rahatlayabildi. Kısa bir süre sonra da uykuya yenik düştü.

Rüyasında on sekiz sene önce olduğu gibi İsfahan’da olduğunu gördü. Büyük bir taht odası. Çevresindeki herkes çok mühim şahıslar. Biraz yüksekçe bir yerde yan oturur pozisyondaki Sultan Melikşah verdiği raporu dinliyor. Bir yandan da uzun, ince bıyıklarını burkup, şarabını yudumluyor. Hemen yanında eski sınıf arkadaşı, Baş vezir var. Sürekli ona düzenbazca göz kırpıyor. Raporunu okuyor, sayfaları çeviriyor. Birden sayfaların boş olduğunu görüyor. Artık bundan sonra devam etmesi imkansız. Dili dolaşıyor. Kekeliyor. Sultan sert bakışlarını ona çeviriyor. “Yeter!” diye bağırarak kapıyı gösteriyor. Hasan’ın dizlerinin bağı çözülmüş durumda. Bu sırada Baş vezirin kulak tırmalayıcı kahkahaları yankılanıyor etrafta.

Ter içinde, tir tir titreyerek yataktan fırladı.

“Allah’a şükür,” diye mırıldandı rahatlayarak. “Rüyaymış.”

Sonra huzurla, yeniden uykuya daldı.

8

İnsana kâinatın kalp atışlarını duyarmış gibi hissettiren gökyüzünde yıldızların parıldadığı bulutsuz gecelerden biriydi. Demavend Dağı'nın karlarla kaplı zirvelerinden esen serin rüzgar gündüz güneşinin sıcaklığını hâlâ koruyan toprağın üzerinde bir nem tabakası meydana getiriyordu.

Savaşçılar tek sıra halinde kanyona yöneldi. Ebu Ali başlarındaydı. Her beş atlıdan biri arkalarından gelenin yolunu aydınlatmak üzere elinde bir meşale taşıyordu. Alevlerin etrafında dönüp duran böcekler bazen fazlasıyla yaklaşıp tutuşuyorlardı. Nal sesleri vadide yankılanırken subayların ve çavuşların emirleri, devecilerin bağırışları, atların kişnemeleri ırmağın sesine karışıyordu.

Fedailer yamaçta, güvenli bir yere kamp kurdular. Burası son derece korunaklı bir yerdi. Çadırlarını kurup, kamp ateşlerini yaktıktan sonra nöbetçileri yerlerine yolladılar. Yaklaşık iki yüz metre kadar ilerideki fundalıkta da diğer savaşçılar, süvariler, mızrakçılar ve okçular toplanmıştı. Derenin kenarında yaktıkları ateşte bir öküz çevirdiler. Alçak sesle sohbet edip gülüşüyorlardı. Ama sık sık gözlerini ufka dikmiş öylece bekleyen muhafızın bulunduğu kuleye tedirginlikle bakmadan edemiyorlardı. Gözetleme veya nöbet görevi sona erenler ceketlerine sarılıp erkenden uyumuşlardı.

Fedailere de artık imtihanın ve merasim heyecanının neden olduğu yorgunluk çökmüştü. Ebu Soraka'nın talimatı uyarınca yanlarında getirdikleri at kılı battaniyelerini alıp uyumaya çalıştılar. Son iki gün boyunca öylesine olağanüstü şeyler yaşamışlardı ki kendilerini bekleyen savaş artık onları eskisi kadar heyecanlandırmıyordu. Bazıları yatar yatmaz uyudu. Bazılarıysa battaniyelerinin altından çıkıp, neredeyse tamamen geçmiş ateşin başında toplandılar.

"Allah'a şükür eğitimler bitti," dedi Süleyman. "Geceyi düşman saldırısı bekleyerek geçirmek bütün gün kıç üstü oturup kalemle yazı

tahtalarına bir şeyler çiziktirmekten kesinlikle çok daha iyi.”

“Acaba düşman gerçekten geliyor mu?” diye endişeli bir ifadeyle konuştu İbni Vakkas. Okulun en sakin, en dikkat çekmeyen talebesiydi. Ama yaklaşan tehlike ve savaş ateşi onu uyandırmıştı adeta.

“İşte bu harika olur,” dedi Yusuf. “Onca hazırlık, onca heyecan boşa gider. Ne yani kılıcımızı bir düşmana bile saplayamayacak mıyız?”

“Asıl bütün gayretin, bütün çalışmaların sonunda kılıcı sana saplarlarsa harika olur,” diye takıldı Süleyman.

“Allah nasıl yazdıysa öyle olur,” dedi Cafer ciddi bir ifadeyle. Kura sonucu bayraktar seçilmişti. İçinde beliren kibir duygusunu kadere sığınarak bastırmaya çalışıyordu.

“Ama okulda aldığımız bunca eğitimden sonra karşımıza çıkan ilk düşman tarafından öldürülmek de çok aptalca olur doğrusu,” diye ekledi Übeyde.

“Korkaklar bin kere, cesurlarsa bir kere ölür,” dedi Cafer.

“Ne yani hemen bu gece ölmek istemediğim için korkak mıyım ben?” diye cevap verdi Übeyde öfkeyle.

“Tartışmayı kesin,” dedi Yusuf ortamı sakinleştirmeye çalışarak. “Bakın İbni Tahir yıldızları seyre dalmış. Belki de onları son kez gördüğünü düşünüyordur.”

“Yusuf giderek akıllanıyor galiba,” dedi Süleyman gülerek.

Birkaç adım ileride battaniyesine sarman İbni Tahir yıldızlara bakıyordu.

“Hayatım ne kadar da harikulade,” dedi kendi kendine. “Tüm hayallerim birer birer gerçeğe dönüşüyor.” Baba evindeki çocukluk günlerini, babasının çevresinde toplananlarla yaptığı sohbetleri düşünüyordu. Gerçek halifenin kim olduğu üzerine, Kuran’dan delilller göstererek sohbet ediyorlar, Sünniliğin tezlerini çürütüyorlardı. Gizlice Ali’nin soyundan gelip dünyayı yalanlardan ve adaletsizlikten kurtaracak Mehdi’yi anlatıyorlardı. ‘Keşke benim yaşadığım dönemde gelse,’ diye dilerdi o da. Ali’nin peygamberi koruması gibi o da Mehdi’nin koruyucusu olacağı hayalini kuruyordu. Sürekli kendisini Muhammed’in damadıyla kıyaslıyordu. Ali Peygamber’in en ateşli takipçisiydi. Daha çocuk yaştan itibaren onun yanında dövüşmüş, kanım onun yolunda akıtmıştı. Ama peygamberin vefatının ardından onun halifesi olma hakkı elinden alınmıştı. Sonunda halk tarafından seçilip bu göreve getirilince de hainler

tarafından öldürülmüştü. İşte bilhassa bu nedenlerden dolayı İbni Tahir, Ali'ye hayrandı. Onu fazilet örneği olarak görüyor, tüm hayatım onun gibi geçirmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Babası onu Alamut'a Seyduna'nın hizmetine girmeye gönderdiği zaman heyecandan kalbi duracak sanmıştı. Bu adamın bir evliya olduğunu duymuştu. Hatta onu peygamber olarak görenler bile vardı. Daha en başından içinden bir ses ona öteden beri hizmet etmek için yanıp tutuştuğun El-Mehdi'yi buldun işte diyordu. Ama neden kimse onu göremiyordu? Neden fedailiğe kabul merasimine iştirak etmemişti? Neden yerine bir savaşçıdan, hatta bir erkekten ziyade yaşlı bir kadına benzeyen dişleri dökülmüş birini göndermişti? O ana dek bir an için bile Seyduna'nın aslında kalede olmayabileceğini düşünmemişti. Ancak giderek anlatılanların gerçek olmayabileceğini düşünüyordu. Belki de Alamut'ta Hasan İbni Sabbah diye biri hiç olmamıştı. Ya da çoktan ölüp gitmişti. Bu durumda İsmaililerin asıl lideri Ebu Ali olmalıydı. Tüm dailer ve komutanlar bu gerçeği bilmelerine rağmen gizli tutuyorlardı belki de. Ebu Ali peygamber mi? Hayır, onun gibi biri peygamber olamaz. Olmamalı! Belki de kimsenin görmediği bir Seyduna fikrini sırf bu yüzden icat etmişlerdi. Müminlerin kaçıp gitmesini önlemek için. Çünkü kim İsmaililerin Yüce Efendisi olarak Ebu Ali'yi kabul edebilirdi ki?

Öyle ya da böyle bu kalede önemli bir sırrın saklandığını hissediyordu. Bu his özellikle bu gece iyiden iyiye rahatsız edici seviyeye erişmişti. Esrar perdesini aralayıp, bu sırrın ne olduğunu öğrenme fırsatı bulabilecek miydi? Günün birinde gerçek, yaşayan Seyduna'yı görme şansı olacak mıydı?

Nal sesleri işitti. İçgüdüsel olarak hemen silahlarına uzanıp ayağa fırladı. Arkadaşları battaniyelerine sarılmış uyuyorlardı. Bir haberci gelmişti. Bulunduğu yerden habercinin Ebu Ali'yle fısıldaştığını görebiliyordu. Kısa kısa emirler verildi. Ardından muhafızlar hemen hâlâ yanan ateşleri söndürdüler. Düşman yaklaşıyordu.

Birden içi huzurla doldu. Gökte parıldayan küçük yıldızlara baktı. Başını kaldırıp böyle gökyüzüne baktığında kendisinin ne kadar küçük ve önemsiz bir varlık olduğunu hissederdi. Ve bu his ona mutluluk verirdi. *Belki de kısa süre içinde cennete kavuşabilirim* diye düşündü. *Ah, keşke* diye arzuyla fısıldadı kendi kendine. Kara gözlü, bembeyaz tenli bakireler onu bekliyordu. Tanıdığı kadınları düşündü. Annesini, kız kardeşlerini, diğer akrabalarını. *Huriler onlardan çok farklı*

olmalı diye geçirdi içinden. *Nihayetinde bu dünyada uğurlarına kan dökülecek kadar güzel olduklarına şüphe yoktu.*

Açılan sarmaşıklarla kaplı demir kapılardan geçip cennete gireceği am hayal etmeye çalışıyordu. Etrafta Kuran'da vaat edilen şeyleri bulmaya çalışırdı ilk önce. Bu düşüncelerle battaniyesine sarıldı. Şimdi gerçekten de cennetteydi. Güzel bir bakire ona doğru yaklaşıyordu. İçinin geçtiğinin ve bu gördüklerinin rüya olduğunun aslında kısmen de olsa farkındaydı. Yine de çok hoş şeyler hissediyor ama diğer taraftan da bu tür şeyleri düşünmemesi için yapılan uyarıları hatırlayarak korkuyordu. Sonunda derin uykuya teslim oldu.

Sürekli çalan borazan sesi savaşı haber veriyordu. Davulların da çalmaya başlamasıyla herkes ayaklandı. Fedailer hemen kılıçlarım bellerine sokup, miğferlerini taktılar. Ardından da mızrak ve kalkanlarını aldılar. Henüz tam olarak uyanamadıklarından soran bakışlarla birbirlerini süzerek sıraya geçtiler.

"Bir haberci az önce sultanın ordularının yaklaştığım bildirdi," dedi son nöbeti tutan İbni Vakkas.

Ebu Soraka gelip ok ve yaylarını hazır tutmaları talimatı verdi. Ardından da onları tepeye, gözetleme kulesinin hemen yanma konuşlandırdı. Bir süre nefes bile almadan beklediler, Ama ortada düşman filan gözükmeyince çıkınlarından aldıkları kuru incir, hurma ve peksimeti çiğnemeye koyuldular.

Atlar başında iki muhafızla tepenin yamacındaydı. Zaman zaman hayvanların huzursuz kişneyişleri duyuluyordu.

Şafak söktü. Fedailer ordunun geri kalanının kamp yaptığı istikamete baktılar. Ebu Ali atlıları çalılıkların arkasında mevzilendirmişti. Atlarının yanında, bir ayakları üzengide mızrak ve kılıçları ellerinde bekliyorlardı. Tepede de okçular yaylarını germiş vaziyetteydi.

Büyük dai birliklerin durumunu teftiş etmeyi sürdürüyordu. Hemen arkasından da dizginlerinden tuttuğu atını getiren bir asker vardı. Sonunda fedailerin bulunduğu yere geldi. Ebu Ali kuleye çıktı.

Kısa bir süre sonra da ufukta beyaz bir leke belirdi. Ebu Ali gözetleme kulesinden adeta uçarcasına inip, nefes nefese Ebu Soraka'nın bulunduğu tarafa yöneldi.

"Oklarınızı hazırlayın," diye emretti dai.

Beyaz nokta giderek büyüdü. Sonunda da tek bir atlı belirdi. Dörtnala yaklaşıyordu. Ebu Ali bir süre şaşkınlıkla seyretti. Sonra da, “Bu bizden biri,” diye bağırdı. “Ok atmayın!”

Atına atladığı gibi aşağı yöneldi. Bu sırada birkaç süvariye de kendisini izlemelerini işaret etmişti. İçlerinden birinden aldığı bayrağı sallayarak yaklaşan atlıya doğru ilerlemeye koyuldu.

Karşıdan gelen atlı ilk anda şaşırmış, atını çevirir gibi olmuştu ama beyaz bayrağı görünce hayvanı yeniden Ebu Ali’ye doğru yöneltti.

O anda Ebu Ali onu tanımıştı zaten.

“Buzruk Ümid!” diye bağırdı.

“Ebu Ali!” dedi süvari eliyle arka tarafı işaret ederek.

Bütün gözler bir anda ufka yöneldi. Hızla sağa sola salınarak yaklaşan ve giderek büyüyen siyah bir çizgi vardı. Sonra atlıların siluetleri seçilmeye başlandı. Başlarının üzerinde de Bağdat halifesinin siyah bayrağı dalgalanıyordu.

“Yaylarınızı gerin,” diye emretti Ebu Soraka bir kez daha.

Ebu Ali’yle Buzruk Ümid hemen yamaçtaki askerlerin arasına katıldılar. Askerler heyecan içinde, saldırıya geçmeye hazır vaziyette bekliyorlardı.

Okçulara, “Hedefinizi seçin!” talimatı verildi.

Düşman atlılar artık iyiden iyiye yaklaşmıştı. Dönüp hızla vadiye yöneldiler.

“Ok at!”

Oklar Türklere doğru fırlatıldı. Birkaç atla binicisi yere devrildi. Bu öncü birlik bir an için duraksar gibi oldu. Sonra başındaki miğfere takılı tuğdan birliğin komutanı olduğu anlaşılan savaşçı bağırdı.

“Vadiye!”

O anda Ebu Ali de işaretini verdi. Süvari birliği hızla tepeden aşağı inip vadiye yönelen Türklerin önünü kesti. Mızraklar havada uçuşmaya başladı. Kılıçlar parıldıyordu. Siyah bayraklar beyazlara karışmıştı bir anda.

Fedailer savaşı tepeden takip ediyordu. Tarifi imkansız derecede heveslenmişlerdi. Süleyman avaz avaz bağırıyordu. “Hadi saldırıya geçelim! Atlara binelim artık! Hadi!”

Neredeyse tek başına aşağı yönelecekti ki Ebu Soraka gelip onu engelledi.

“Delirdin mi sen? Emri duymadın mı?”

Süleyman karşı çıkamamanın neden olduğu büyük bir öfkeyle dönüp, söylene söylene ok ve sadağını bir tarafa fırlatıp, yere oturdu. Yumruklarım sıkarak ağlamaya başladı.

Beklenmedik saldırıyla ilk anda dağılan Türkler yeniden toparlanıp olanca güçleriyle bir kez daha vadi girişine yönelmişlerdi. Komutanları bütün İsmaili ordusunun burada olduğunu bu yüzden de Alamut'un savunmasız vaziyette kaldığını düşünüyordu. Fedailer içleri kan ağlayarak Alamut uğruna verilen ilk şehitleri gördüler. Savaşı böyle elleri kollan bağlı vaziyette seyretmek dayanılmaz bir işkenceydi.

Ebu Soraka gözünü ufuktan ayırmıyordu. Nihayet ikinci bir çizgi belirdi. Fedailer henüz hiçbir şeyin farkında değildi ama şehit Ali'nin beyaz bayraklarını faik eden Ebu Soraka'nın kalp atışları hızlanmıştı.

Şimdi fedaileri savaşa göndermenin zamanı gelmişti işte. Gözlerini kısarak düşman sancağının nerede olduğunu tespit edip, fedailere işaret etti.

"At bin! Düşman sancağını istiyorum! Hep birlikte hücum!"

Gençler sevinç naralarıyla adeta yıldırım hızıyla tepeden indiler. Kılıçlarını çektiler. Cafer beyaz bayrağı kaldırdı. İlk hücumları sonucu düşman nehre doğru çekilmek zorunda kalmıştı.

Türkler bir anda dağılmıştı. Süleyman zerre kadar acımadan ilk düşmanını öldürdü. Cafer elinde bayrakla düşman mevziisinde açılan yarığa daldı. Fedailer de hemen peşindeydi. Yusuf haykırarak kılıcını acımasızca savuruyor, paniğe kapılan Türklerin geri çekilmesini sağlıyordu. İbni Tahir arkasına çarpık bacaklı bir Tatar'ın saklandığı kalkana en ufak bir yorgunluk belirtisi bile göstermeden vurdukça vuruyordu. Hasmı kırılan mızrağını fırlattı. Kalkanını tutarken bir yandan da kınından kılıcını çekmeye çalışıyordu ama İbni Tahir'in darbeleri yüzünden bir türlü istediğini yapamıyordu. Derken kalkanı tutan kolu yoruldu. O anda da kan revacı içinde savaş alanından kaçmaya başladı.

Bu sırada Süleyman'la diğerleri de birkaç düşmanı atından alaşağı etmişlerdi. Beyaz bayrak siyah bayrağa her geçen an biraz; daha yaklaşıyordu.

Sonunda Türk komutan, fedailerin ne yapmaya çalıştığını anladı.

"Sancağı koruyun!" diye tüm adamlarının ve düşmanlarının duyacağı kadar yüksek sesle bağırdı.

"Komutana saldıralım! " diye bağırdı İbni Tahir.

Türkler sancağın ve komutanlarının çevresinde toplanmışlardı. O anda Abdülmelik'le Muzaffer'in adamları diğer yönden saldırıya geçti. Saldırının etkisi korkunç oldu. İki yandan saldırıya uğrayan Türkler bir anda dağıldılar.

Süleyman tıpkı düşman albayın peşine düşen İbni Tahir gibi Türk bayraktarı bir an için bile gözden kaybetmemişti. "Dağınık düzende geri çekiliyoruz. Bayrağı koruyun!"

O anda İbni Tahir komutanın yanı başında bitmişti. Kılıçları çarpıştı. Bu sırada Muzaffer'in adamları da yetişmişti. Birkaç Türk onları püskürtmeye çalışıyordu. Ama komutan giderek daralan bir çemberin içinde kalmıştı. İbni Tahir oradan uzaklaştı. Bu sefer düşman bayraktarın peşindeydi. Nehir tarafında Süleyman'ın hemen Önünde olduğunu tespit etti. Peşinde birkaç arkadaşıyla Süleyman'a yardım etmek üzere o yöne doğru hareketlendi.

Süleyman hızla bayraktara yaklaşıyordu. Türk de atını çılgınca mahmuzlayarak kaçıyordu. Bir an için mızrağını arkasındaki takipçiye doğru hızla sallıyordu. Süleyman iyice yaklaştı. Türk bayraktar tam o esnada aniden dönünce Süleyman'a mızrağıyla vurmayı başardı. Bu darbeyi hiç beklemeyen Süleyman da atından düştü.

İbni Tahir haykırarak atını mahmuzladığı gibi bir anda bayraktarın yanında bitti. Süleyman'ın düştüğünü, hatta ölmüş olabileceğini fark etmişti ama o an aklında tek bir düşünce vardı. Düşman bayrağını ele geçirerek görevi tamamlamak.

Türk bayraktarı nehre doğru geri çekilmeye zorluyordu. Sonunda da geri çekilecek yer kalmayınca atıyla birlikte müthiş bir şiddetle akan nehrin sularına kapıldı.

İbni Tahir bir an için duraksadı. Sonra nehrin nispeten daha sığ bir yerinden suya daldı. Bir anda akıntı dengesini bozar gibi olduysa da hemen kendini toplamayı bildi. Ardından bayrağı suyun dışında tutarak uzaklaşmaya çalışan Türk'ün peşine düştü. Kısa sürede ona yetişti. Kılıcını olanca gücüyle Türk'ün başına doğru savurdu. Bayrak tutan el, o anda düşerken Türk de akıntıda kaybolmuştu. İbni Tahir hemen eğilip bayrağı aldı.

Kıyıdakiler çılgınlar gibi bağırarak bu başarısını kutlarken İbni Tahir akıntının had safhada olduğu noktaya kadar içeri girmişti. Atı boğuluyordu. Bunu gören fedailer kıyı boyunca koşup onu cesaretlendirmeye koyuldular.

Tüm kuvvetini toplayıp dizginlere asılarak atını kıyıya yöneltmeyi başardı. Hayvan ayaklarını sonunda zemine basmıştı ama akıntı hâlâ bir hayli güçlüydü. Fedailerden biri kendi atından atlayıp yere yüzükoyun uzanarak mızrağını İbni Tahir'e uzattı. Bu sırada diğerleri de atım bağlayabilmesi için ona halat fırlattılar. Sonunda İbni Tahir Te atını kıyıya çekmeyi başardılar.

"Süleyman nasıl?" diye sordu İbni Tahir ayaklarım yere değdirir değdirmez. Endişeli bir tavırla düşman bayrağını İbni Vakkas'a teslim etti.

Fedailer birbirlerine baktılar.

"Hakikaten ne oldu ona?"

Arkalarına döndüler. Süleyman atını dizginlerinden çekerek onlara doğru yavaş yavaş ilerliyordu.

İbni Tahir hemen ona doğru koştu.

"Düşman sancağını ele geçirmemizi sana borçluyuz."

Süleyman arkadaşını kenara itti.

"Ne önemi var ki? Hayatımda ilk kez doğru dürüst bir şey yapma fırsatı bulmuşken atımdan düştüm. Kaderim kötü benim."

Bacağını tutarak lanet okudu. Arkadaşları atma binmesine yardım etti. Sonra da kamplarına doğru yöneldiler.

Türklere karşı bir zafer kazanılmıştı. Düşman komutanla yüz on iki adamı öldürülmüştü. Otuz altı yaralı asker de esir alınmıştı. Geri kalanlarsa dört bir yana dağılmıştı. Onları takip eden atlılar birer birer dönüp öldürülenlerin sayılarını bildiriyordu. İsmaililer yirmi altı asker kaybetmişti. Yaralı sayısı da aşağı yukarı bu civardaydı.

Ebu Ali tepenin eteğine düşman ölülerinin gömülmesi için büyükçe bir çukur açılması talimatını verdi. Türk albayın başını kestirip mızrağın ucuna takılarak gözetleme kulesine çıkartılmasını istedi. Kaleden gelen Minuçehr'e adamları kazanılan zaferi savaşa katılamamanın neden olduğu hüzünle dinlediler. El-Hekim'le yardımcıları hemen yaralılarla ilgilenip sedyelerle Alamut'a taşıdılar. Kalede kendisini hummalı bir çalışmanın beklediğinin farkındaydı.

Yaralılar kaleye gönderilip, düşman ölüleri gömüldükten sonra Ebu Ali dönüş borazanının çalması talimatını verdi. Askerler şehit arkadaşlarını ve ganimetleri eşeklerle develere yükleyip atlarına bindiler. Sonra da zafer naraları atarak kaleye doğru yola koyuldular.

Hasan tüm savaşı kulesinden takip etmişti. Türklerin gelişini, Ebu Ali'nin yollarını kesişini, fedailerin savaşa müdahil oluşlarını, başlarında Abdülmelik'le gelen Muzaffer'in süvarilerinin zaferi kesinleştirişini baştan sona takip etmişti. Sonuçtan oldukça hoşnuttu.

Çalan çan ona bir haber geldiğini ifade ediyordu. Kulenin bu üst kısmına hadımlar dâhil kimsenin çıkmasına izin yoktu. Bu yasağa uymayanların idam edileceğini herkes biliyordu. Aşağı, odasına indi. Buzruk Ümid orada Hasan'ı bekliyordu.

Hasan onu görünce hemen koşup sımsıkı sarıldı.

"İşte şimdi mutluluğum pekişti," diye bağırdı.

Ebu Ali'nin aksine Buzruk Ümid'in etkileyici bir görünümü vardı. Uzun boylu, kuvvetli bir adamdı. Yüzünden adeta asalet akıyordu. Siyah, kıvırcık sakalında en fazla birkaç tel beyaz vardı. Gözlerinden etrafa kararlılık fışkırıyordu. Dolgun, biçimli dudaklarındansa özellikle güldüğünde müthiş bir irade kuvvetine sahip olduğu seziliyordu. Hatta bu gülümseyişte belirgin bir acımasızlık da gizliydi. Diğer ileri gelenler gibi o da Arap tarzı beyaz cübbe giyip başına da ucu omuzlarına dek uzanan bembeyaz bir sarık takmıştı. Ancak tarz olarak benzese de kıyafetleri en iyi cins kumaştan imal edilip tam üzerine göre biçilmiş olmasıyla diğerlerinden ayrılıyordu. Onca yoldan gelmiş olmasına rağmen sanki birazdan önemli bir merasime katılacakmışçasına şık görünüyordu.

"Az daha Türklerin eline düşecektim," dedi gülerek. "Dün öğle namazından sonra gelen posta güvercininden emrini aldım. Yokluğumda yapılması gerekenleri adamlarıma daha tam olarak anlatmamıştım ki Şahrud'u yüzerek geçen habercin geldi. Kalenin ön tarafının Türkler tarafından tutulduğunu görünce yakalanmamak için nehrin sığ kısmından gelmeyi tercih etmiş."

Sonra nehrin karşı tarafındaki kısa yolu kullandığı için Türklerden önce kaleye ulaşabildiğini söyledi. Türklerin soluklarını ensesinde hissederek kaleye doğru dörtnala gelirken yol boyunca ya Hasan'ın adamları köprüyü zamanında indirip beni içeri alamazlarsa ya da içeri girsem bile köprü kaldırılamadan arkamdan Türkler de kaleye dalarsa diye düşünüp durduğunu anlattı.

Hasan sevinçle ellerini ovuşturdu.

"Her şey mükemmel işliyor," dedi. "Ebu Ali'yle sana ne yaptığımı göstereceğim. Şaşkınlıktan küçük dillerinizi yutacaksınız."

Ebu Ali içeri girince Hasan onu gülerek kucakladı.

"Hakkında yanılmamışım senin," dedi.

Ebu Ali’den savaşı ayrıntılarıyla anlatmasını istedi. Özellikle de fedailerin yaptıklarıyla alakadardı.

“Demek şairimiz, Tahir’in torunu düşman sancağını ele geçirdi ha? Harika, harika.”

“Aslında Süleyman bayraktarın hemen arkasındaydı ama düşünce görevi İbni Tahir tamamladı” diye açıkladı Ebu Ali. “Türk, atıyla nehre girmek zorunda kaldı. Şair de peşinden gidip bayrağı ondan aldı.”

Ardından şehit sayısını söyleyip, ganimetten bahsetti.

“Hadi toplantı salonuna geçelim,” dedi Hasan. “Komutanlarımız bizzat tebrik etmek istiyorum.”

El-Hekim fedailerden birkaçını yardımcısı olarak görevlendirmişti. Böylece yaralıların nasıl tedavi edildiğini bizzat gözlemleme fırsatı bulmuşlardı. Kırık kemiklerin düzeltilip, yaraların sarılmasına yardımcı oldular. Bazı yaralar yakılma gerektirecek kadar büyüktü. Bu yüzden de içerisi buram buram yanık et kokuyordu. Yaralılar bağırıp inliyor, çığlıkları kalenin dört bir yanından işitiliyordu. Bazılarınınsa kolları veya bacakları kesilmek zorunda kalmıştı. Yaralılar arasındaki bu en umutsuz durumdakiler arada ayılıyorlar sonra da duydukları büyük acıdan dolayı hemen kendilerinden geçiyorlardı.

“Korkunç bir şey bu,” diye mırıldandı İbni Tahir kendi kendine.

“Fedailerden hiçbirine bir şey olmadığı için şanslıyız,” dedi Yusuf.

“Savaş korkunç bir şey,” dedi Naim.

“Senin gibi küçük kumrulara uygun bir şey olmadığı kesin,” dedi Süleyman gülerek.

“Naim’i rahat bırak,” diye çıkıştı Yusuf. “Savaşın başından sonuna dek yanı başımdaydı. Bir an bile saklanmadı.”

“Zaten senin bağırışların yüzünden kulaklarını kapatmak zorunda kalan Türkler doğru dürüst savaşamadılar ki,” diye takılmayı sürdürdü Süleyman. “Bizim küçük cırcırböceği de bu yüzden yanından ayrılmamıştır.”

“Ama o kadar uğraşmana rağmen Türklerin sancağını alamadın,” diye çıkıştı Übeyde.

Süleyman bir anda kıpkırmızı kesilmişti. Hiçbir şey söylemeden başka bir yaralıyla yanlarına doğru yönelen El-Hekim’i izlemeye koyuldu.

Yunanlı başarılı bir hekimdi. Yaralıların bağırış çağırışları onu zerre kadar etkilemiyordu. Arada sırada teselli edici birkaç şey

söylese de daha ziyade işbaşındaki bir usta ciddiyetiyle vazifesini yapma gayreti içindeydi. Bir taraftan da fedailere bilgeliğini ön plana serecek kelimeler kullanarak acil müdahale yöntemlerini anlatıyordu.

Türklerden biri Çavuş Abuna'nın kolunu kırmıştı. El-Hekim ona doğru yönelip önce kolunun sargısını çözdü. Ardından fedailerden birinden aldığı tahtayla kolu sabitleştirerek kırık kemiği yerine yerleştirmeye koyuldu.

Çavuş acıdan dişlerini sıkarken Yunanlı da fedailere ders vermeyi sürdürüyordu.

“İnsan vücudundaki kusursuz uyum sayesinde kırık kemikler çok kısa zamanda birleşip kaynar. Bu uyum öylesine güçlüdür ki yanlış yerleştirilseler bile hemen kaynarlar. İyi bir hekim bu tür bir sıkıntıya yol açmamak için kırılan kemiğin tabii şekline uygun biçimde kaynamasını sağlamalıdır.” İsmaili yaralıların tedavisi sona erdiğinde El-Hekim'in de yorgunluktan ayakta duracak hali kalmamıştı. Henüz hiç ilgilenmediği çok sayıda Türk yaralı olduğunu fark edince İbni Tahir'i onlara ne yapılacağını öğrenmek üzere Ebu Ali'ye gönderdi. İçinden Türk yaralıları üstünkörü tedavi edip geçmek geliyordu. Hatta ağır yaralıların işini vereceği etkili bir zehirle tümden halledebilirdi.

İbni Tahir, Ebu Soraka'ya o da büyük daiye sordu.

“Türkler sanki dostumuzmuş gibi tedavi edilecek. İleride onları rehine olarak kullanabiliriz,” biçiminde bir emir geldi.

Hekim söylene söylene işe koyuldu. Ama artık inleyen yaralıları teselli edecek en ufak bir söz bile çıkmıyordu ağzından: Ayrıca yaptıklarını fedailere izah etmekten de vazgeçmişti. Nispeten kolay olan işleri de yardımcılarına bırakmıştı. Bu arada eli bu işe en yatkın fedainin Übeyde olduğu ortaya çıkmıştı.

Akşam olmadan yaralan tedavi edip, kırık kemikleri sarma işini tamamlamıştı. Yardımcılarına gerekli talimatları verip komutanların yanına gitmek üzere yaralıların yanından ayrıldı.

Bu sırada toplantı salonundaki komutanlar zaferi yiyip içerek kutluyorlardı. Bir yandan Yüce Efendi'nin bundan sonra ne gibi adımlar atacağım tartışırken bir yandan da kazanılan bu zaferin ne gibi faydalar sağlayacağı hususunda görüş alışverişinde bulunuyorlardı. Hepsi verilen görevi üstün başarıyla tamamlayan Abdülmelik'i övüyordu.

Yanında iki büyük daiyle içeri giren Hasan'ı görünce herkesin neşesi daha bir katlandı. Yüzü mutlulukla parıldayan Hasan komutanlarını gülümseyerek selamladı.

“Benim muhteşem yardımcılarım,” dedi hep birlikte masaya geçerlerken. Özellikle savaşı idare eden Ebu Ali’yi uzun uzun övdü. Ardından Abdülmelik’e dönerek harem mensuplarının Muzaffer’in kontrolündeki bölgeye sağ salim ulaşıp ulaşmadığım sordu. Ardından savaşa katkısını övdü. Ayrıca verdiği talimatları harfiyen yerine getirip, fedaileri büyük bir başarıyla idare eden Ebu Soraka’yı da övdü. Sonra Yüzbaşı Minuçehr’e baktı. Şeytani bir gülümsemeyle yüzbaşıyı süzdü.

Yüzbaşı konuşmalara katılmıyordu. Herkes düşmanla göğüs göğse çarpışırken o kalede elleri kolları bağlı beklemek zorunda bırakıldığı için somurtuyordu. Başı önde az yiyip, çok içiyordu. Hasan’ın alaycı bakışlarını fark edince tepeden tırnağa titredi.

“Aramızda iki kişi var,” dedi Hasan saklamaya çalışsa bile yine de belli belirsiz hınzırca ses tonuyla. “Onlar bugün şartlar gereği kendilerini feda etmek zorunda kaldılar. Gerçek bir asker için en büyük onur düşmanla savaşmaktır. Bu yalnızca en büyük onur değil aynı zamanda en büyük mutluluktur da. Bu onur ve mutluluktan feragat eden biri gerçek bir kahraman olduğunu ispatlamış ve hususi bir saygıyı hak etmiş demektir.”

Etrafındaki şaşkın yüzlere bir süre baktı. Ardından ciddileşerek sözlerini sürdürdü.

“Dediğim gibi aramızdan iki kişi büyük birer asker olmalarına karşın bugün bu onur ve mutluluktan feragat etti. Bunlardan biri Minuçehr. Diğeri de benim. Bu büyük fedakarlığımızın sebebi hepinizce malumdur. Kendi açımdan sizlerin savaşta göstermiş olduğunuz üstün başarılardan tatmin oldum. Minuçehr’e gelince. Onu göstermiş olduğu bu büyük fedakarlıktan dolayı emir rütbesine terfi ettiriyorum. Ayrıca kendisi şu andan itibaren tüm İsmaili kalelerinin komutanıdır.”

Ayağa kalkıp şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Minuçehr’in yanma gitti.

“Şaka yapıyorsun değil mi, Seyduna?” diye kekeledi Minuçehr. “Kesinlikle hayır, dostum,” karşılığını verdi Hasan onu kucaklayarak. “Emri sana ulaştırması için Ebu Ali’ye verdim bile.” İçeride kararı onaylayan uğultular yükseliyordu.

“Daha da ötesi sen de ganimetten tıpkı diğer komutanlar gibi payına düşeni alacaksın,” diye ekledi. “Evet, ganimetlerden söz etmişken şu paylaşım işini halledelim.”

Ebu Ali ganimet olarak kaydedilen hayvan ve silah sayısını söyledi. Ardından da ele geçirilen para ve değerli eşyalardan bahsetti.

“Minuçehr ve savaşta görev almış tüm komutanlar bir at ve bir silah takımı alacak,” diyerek kararını açıkladı Hasan. “Ayrıca onar tane de altın verilecek. Subaylarla çavuşlara da birer takım silah verilsin. Muzaffer’e bize gönderdiği desteğe teşekkür mahiyetinde on at, on deve ve iki yüz altın gönderilsin. Her bir şehit ailesine elli altın verilsin. Geri kalan ganimet de askerlere pay edilsin. Fedailereyse hiçbir şey verilmeyecek. Savaşa katılma müsaadesi onlar için yeteri kadar büyük bir mükafat zaten.”

Herkes kendi payını aldıktan sonra Hasan konuşmayı sürdürdü. “Demir tavında dövülür. Türk öncü birliğinin yok edildiği haberi İran’da yıldırım hızıyla yayılacak. Bu taraftarlarımızın ve dostlarımızın cesaretlerim artırırken davanın geleceğinden tereddüt edenlerin de fikrinin değişmesine yol açacaktır. Bizi gizliden destekleyenler artık görüşlerini ve desteklerini alenen açıklamaktan çekinmeyecek. Şu anda kuşatma altındaki müttefik kalelerdeki dava arkadaşlarımız bu sayede direnme gücü bulacaklar. Düşmanlarımız da artık bizi daha ciddiye almak zorunda olduklarını fark edecek. Hatta çoğunun o hain yüreklerinde korku tomurcukları filizlenecek.”

Bu sözlerle Hasan büyük veziri kastetmiş, komutanlar da başlarını sallayarak anladıklarını ifade etmişlerdi.

“Şimdi, bu zaferi müteakip aramıza çok sayıda yeni mümin katılacağı kanaatindeyim,” diye devam etti. “Zaten tüm Rudbar bölgesi bize karşı dostane duygular beşliyor. Babalar bundan sonra çocuklarım İsmaililer safında savaşmak için kaleye daha bir istekle yollayacak. Bu yeni gelenleri Ebu Soraka karşılayıp daha önce yaptığı gibi sınava tabi tutacak. En genç, en kuvvetli, en zeki olanlar fedai olarak seçilecek. Ancak evlenmemiş veya gayrı ahlaki bir hayat sürmemiş olmaları şartı var. Kadınları ve onlardan alınan zevkleri tatmamış olmaları gerek. Geri kalanlardan uygun olanları asker olarak alacağız. Eski kurallara yenilerini ekleyeceği Kalede savaştan önce olanların yeni gelenlere nazaran ayrıcalıkları olacak. Kendilerini terfi ettirilmiş hissetmelerinin sağlanmasını istiyorum. Herkese rütbeleri, görevleri, haklan ve mesuliyetleri net biçimde izah edilecek. Daha katı kanunlar koyacağız. Herkesin iyi bir savaşçı ve iyi bir mümin olması gerekiyor. Onları her türlü dünyevi hazdan arındıracağız. Bugün Muzaffer’in askerleri de kalede bulunduğu için

tüm askerlerimize ilk ve son defa şarap içme müsaadesi veriyorum. Onların da yasaklan kimin koyup kimin kaldırdığım bizzat tecrübe etmelerini istiyorum. Böylece zaman içinde onlar da farkında bile olmadan bizim lehimize çalışıyor olacaklar. Evet, bundan sonraki en önemli önceliğimiz yeni müminlerin aramıza katılmasını sağlamak olmalı. Fedaileri arı sürüsü gibi salacağız ortalığa. Gidip burada yapılanları herkese anlatmalarını isteyeceğiz. Ayrıca tutsaklarla da ilgileneceğiz. Kesinlikle gayet iyi bakılacaklar. Sultanın ordusu yaklaşıyor. Kuşatma yakın. Onları iyi tanıyan adamlara ihtiyacımız var. Zamanı gelince tutsaklar inancımızı ve tutkumuzu hasımlarımızın saflarına taşıyacak."

Abdülmelik'e yarın sabah erkenden yanına yeterli sayıda adam alıp hâlâ orada iseler kalan Türk öncüleri kovalamak için Rudbar kalesine kadar gitmesini istedi. Sonra Rudbar'dan Kazvin'e kadar olan tüm bölgeyi didik didik edip düşmandan tamamen arındırmasını istedi. Daha sonra buraya sultanın ordusunu engellemek üzere öncü birlikler yollayacaktı.

Tüm bunların ardından komutanlarıyla vedalaşıp, iki büyük daiyi başıyla selamlayarak odasına gitmek üzere yanlarından ayrıldı.

Muzaffer'in adamlarıyla Alamut'taki askerler zaferi gün boyu naralar atarak kutlamıştı. Alt ve orta avluda yakılan ateşlerde öküz ve koyun çevrilmeye başlanmıştı. Herkes yere çömelmiş, sabırsızlıkla etin pişip dağıtılmasını bekliyordu. Pişen etin leziz kokusu etrafa iyiden iyiye yayılmıştı. Açlıklarını bastırmak için ekmeklerden küçük parçalar kopartarak yağa bandırıp ağızlarına tıkıştırıyorlardı. Bir yandan da diğerlerinden üstün olduğunu kanıtlama gayretiyle öldürdükleri düşman askeri sayısını abarttıkça abartarak anlatıyor, hayali yiğitlikleriyle böbürlenip duruyorlardı. Arada atışmalar, münakaşalar da yaşanıyordu. Et pişinceyse herkes bıçaklara davranıyordu. Herkes en iyi parçayı kapma derdindeydi. Bazen birbirlerini yumruklarıyla tehdit ediyor hatta silahlarına bile davranıyorlardı. Elleri havada bir o yana bir bu yana koşturup duran çavuşlarsa ortamı sakinleştirme gayretindeydi. Sonunda herkese yetecek kadar et olduğu ve kavga etmenin manasızlığı anlaşılınca ortalık yatıştı.

Derken büyük şarap fıçıları taşıyan eşekler geldi. On kişiye bir fıçı düşüyordu. Çavuşlar şarap dağıtmaya başladı.

"Şarap içme iznini kim verdi?" diye sordu Muzaffer'in adamları.

“Seyduna,” diye cevap verdi çavuşlar. “O İsmaililerin komutanı ve yeni peygamberdir.”

“Peygamberin yasakladığı bir şeye o izin verebilir mi?”

“Elbette verebilir. Allah ona istediği hükmü değiştirme istediği yasağı kaldırma yetkisi bahşetti. Ayrıca cennetin anahtarını da ona verdi.”

Şaraba alışkın olmadıklarından askerler kısa zamanda sarhoş oldular. Yüce Efendi’nin ve İsmaililerin şerefine içiyorlardı. Bu çok hoşlarına gitmişti. Bir yandan da Seyduna ve öğretisi hakkında bilgi edinmek gayesiyle Alamut’takilere akıllarına takılan soruları yöneltiyorlardı. Çoğu Muzaffer’in emri altındaki görevlerinin sona erişinin ardından buraya gelerek Hasan’ın emri altına girmeye karar vermişti bile.

Okul binasının çatısında toplanan fedailer aşağıdaki curcunayı izliyorlardı. Kızarmış et yemiş, ardından da gün boyu yaşanılanlar üzerinde sohbete dalmışlardı. Şarap içmiyorlardı. Kendilerini artık iyiden iyiye seçkin bir birlik olarak hissediyorlardı. Ama arada sırada aşağıdaki ateşlerin başında bağırıp çağıran kalabalığa da bakmadan edemiyorlardı. Hekime tedavide yardım edenler bir ara izlenimlerini arkadaşlarıyla paylaştı. Ama kısa bir süre sonra konu düşman sancağının ele geçirilmesine geldi. Ve uzun süre bu, konu en ince ayrıntısına kadar konuşuldu.

9

Alamut ordusunun sultanın öncüleriyle savaştığı sıralarda bahçelerde de hummalı bir koşturmaca hüküm sürüyordu.

Günün ilk ışıklarıyla Adi, Apama'yı kızların yanına getirdi. Yaşlı kadın herkesin hâlâ uykuda olduğunu görünce çileden çıktı. Eline geçirdiği bir ağaç tokmakla çana olanca gücüyle vurmaya koyuldu.

Odalarından dehşet içinde fırlayan kızları beklediği koridorda hakaretler ederek karşıladı.

"Tembel maymunlar! Seyduna her an buraya gelebilir. Ama siz sanki tatildeymişsiniz gibi yan gelip yatıyorsunuz. Eğer sizi bu halde görürse derhal boynunuzu vurdurur bilesiniz."

Kızlar çarçabuk giyindiler. Efendilerinin bahçeleri ziyarete geleceğini öğrenmek hepsini oldukça heyecanlandırmıştı. Apama'yla Meryem derhal görev dağılımı yaptı. Kızlar da hevesle iş başına koştular.

Apama aklını kaçırmış gibi bir o yana bir bu yana koşturup duruyordu.

"Ah, keşke birazdan neler olacağını anlatabilsem," diye en yakınındaki kızların duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyordu. Çevresinde tam bir kargaşa ortamı yaratmayı başarmıştı. Bu yüzden Meryem de işleri düzenleyebilmek için bir hayli gayret sarf etmek zorunda kaldı.

Hasan fener yapmak için gerekli kağıt, boya, mum gibi malzemeleri göndermişti. Apama, Fatma'ya yapılması gerekenleri izah etti. Fatma da derhal işe girişti, Kısa süre içinde ilk fener hazırlanmıştı bile. Odayı karartıp fenerin içindeki mumu yaktılar.

Kızlardan hayranlık dolu bir çığlık yükseldi.

"Aptal kazlar! Bön bön bakacağınıza işinizin başına dönsenize!" diye azarladı Apama kızları.

Fatma herkese bir iş vermişti. Bir grup kız yaptığı çizimleri kağıtlara aktarıyor, ikinci grup boyaları karıştırıyor, üçüncü grupsa bu boyalarla fenerleri boyuyor, dördüncüler kesme işlerini hallediyor, beşincilerse ayrı ayrı hazırlanan parçalan yapıştırıyordu. Bitirilen fenerler güneşte kurumaya bırakılıyordu. Kısa zamanda çok sayıda fener yapılmıştı.

Bu zaman zarfında kızların tek konuştuğu konuysa Seyduna'nın gelişiydi.

"Onun bir sultana benzediğinden eminim," dedi Cada. "Altın işlemeli kırmızı kaftanının içinde..." ?

"Bence peygambere benziyor olmalı," diye karşı çıktı Halime.

"Bunu sana bizzat o mu söyledi?" diye takıldı Cada.

Halime az daha Meryem' le Adi'nin kendisine anlattıklarından bahsedecekti. Ama son anda kendisine hâkim olmayı bildi. Apama yakındaydı. Konuşulanlara kulak misafiri olması işten bile değildi.

"Muhammed hem peygamber hem de hükümdardı," dedi Fatma.

"Seyduna'dan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Apama o sırada önlerinden geçerken. Yüzünde kötü niyetli bir gülümsemeyle onları süzüyordu.

"Bu gece bitmeden aranızdan bazılarının kellesi gidebilir," diye ekledi. "Bu akşam başka misafirlerimiz de olacak. Gelenlere kim olduğunu, burasının neresi olduğunu söylemeye kalkanın derhal boynu vurulacak. Ümit ederim en azından bu konuda gevezelik etmemeniz gerektiğini anlayacak kadar zekanız vardır."

Kızlar dehşet içinde Meryem'e döndüler.

"Apama haklı," dedi o da. "Seyduna bu bahçeleri cenneti emsal alarak düzenlettirdi. Şu andan itibaren hepinizin de gerçekten cennetteymişsiniz gibi davranmanız gerekiyor. Sizler artık sıradan kızlar değil birer hurisiniz. Bunu bilerek tavırlarınızı düzenleyin. Aslında çok zorlanacağınızı sanmıyorum. Ama ağzından en ufak bir şey kaçıran derhal öldürülecek, bunu da asla aklınızdan çıkarmayın."

"Ben ağzımı bile açmayacağım," dedi Sara. "Böylece ağzımdan bir şey kaçırma ihtimalim de ortadan kalkmış olur."

"Sana sorulan sorulara ayrıntılı biçimde cevap vermek zorundasın," diye ikaz etti Apama.

Halime gözyaşlarına boğulmuştu.

"Kimsenin beni göremeyeceği bir yere saklanacağım."

"Hele bir dene!" diye azarladı Apama. "İşkence tezgahını boylarsın o vakit."

Kızlar büyük bir korkuya kapılmışlardı. Büyük bir gayretle ama artık hiç konuşmadan çalışıyorlardı.

“Yeter somurttuğunuz,” dedi Fatma sonunda. “Ne olacaksa olacak. Daha önce yaşadığım haremde de benzer şekilde rol yaptım. İnanın bana genç erkekler hiç de zeki değillerdir. Bu sebeple de onları kandırmak çok kolaydır. Bu bahçelerde yaşayan huriler olduğumuza onları ikna etmek hiç de zor olmayacak.”

“Şimdi düşündüm de,” dedi Züleyha. “Galiba Kuran’ın cenneti tasvir eden bölümlerini bu yüzden öğrettiler bize. Siz ne dersiniz?” Meryem gülümsedi. O da daha önce böyle bir şey düşünmemişti. Ama şimdi bilhassa da Hasan’ın kendisine en ince detayına kadar anlattığı şeyleri düşününce her şey yerli yerine oturmuştu.

O kesinlikle cehennemden gelen bir hayalperest diye düşündü. “Haklısın Züleyha. Hadi Kuran’dan öğrendiklerimizi gözden geçirelim,” diye önerdi Zeynep.

“Kızlar! Hepimizin yeterli hayal gücü var zaten!” dedi onları teşvik etme gayretindeki Fatma. “Cennette olduğunuzu tasavvur edin yeter. Gerisi gelecektir zaten.”

“Ne kadar doğal davranırsanız o derece başarılı olursunuz,” dedi onlara yol göstermeye çalışan Meryem. “Mübalağa etmeyin. Huri oluşunuz gayet normal bir şeymiş gibi davranın. Hatta sorulmadığı müddetçe bu konudan bahsetmeyin bile.”

Halime bu sırada biraz sakinleşmişti. Merakına yenilerek, “Ama neden Seyduna bizim cennetteymişiz gibi davranmamızı istiyor?” diye sordu.

Apama sözünü keserek, “Dilinizi tutmayı öğrenmeniz için küçük maymun,” dedi.

Moad’la Mustafa avdan içleri keklik, bıldırcın, su kuşu ve balık dolu sepetlerle döndüler. Apama’yla yardımcıları getirilenleri temizleyip yemek hazırlığına girişmek üzere mutfağa yöneldi.

Kızlar gidişinin ardından yavaş yavaş sakinleşiyorlardı.

Ama Halime’nin merakı iyiden iyiye depreşmişti.

“İyi de huri olduğumuzu söyleyeceğimiz bu misafirler kim?”

Bu soru herkesin gülüşmesine neden olmuştu.

“Her şeyden önce sakın onlara böyle bir şey sormaya kalkma,” diye şakayla karışık çıkıştı Meryem. “Gelenler bu sorunun cevabını senin biliyor olman gerektiğini düşüneceklerdir. Anlıyor musun? İkincisi, birazdan Seyduna gelip bize talimatlarını bildirecek. Ama merakını biraz olsun dindirmek için misafirlerimiz hakkındaki kendi

düşüncemi söyleyeyim. Büyük bir ihtimalle çok yakışıklı genç adamlar gelecek buraya."

Halime gelincikleri akla getirecek kadar kızarmıştı. Herkes ona bakıyordu. Başını eğip, ayağını sertçe yere vurdu.

"Burada olmayacağım ben!"

"Buna mecbursun," diye çıkıştı Meryem.

Halime ayağını yere bir kez daha vurdu.

"Burada olmayacağım."

"Halime!"

Meryem öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Yani Seyduna'nın emrine itaatsizlik mi edeceksin?"

Halime dudaklarını sıkarak sustu. Sonunda sakinleşmişti.

"Peki, sonra ne olacak," diye sordu tedirgin bir ses tonuyla.

Meryem güldü.

"Görürsün."

Diğer kızlar ona takılmaya başladılar.

"Öpeceksin onları," dedi Fatma.

"Sonra da Apama'nın öğrettiği her şeyi yapacaksın," diye ekledi Sara.

"Eğer beni hemen rahat bırakmazsanız elime geçen ilk şeyi kafanıza fırlatacağım."

"İşinize dönün," diye çıkıştı Meryem. "Gevezelik edecek vaktimiz yok."

Köşede Sara, fenerleri yapıştırıp, köşelerini dikiyordu. Halime de onun yanına sığındı. Son zamanlarda aralan yeniden düzelmiş, iyi dost olmuşlardı. Ama bu eskisinden bütünüyle farklı bir dostluktu artık. Fatma, Halime için birkaç tane tahta zar yapmıştı. Halime bu zarlarla oynamaya bayılıyordu. En çok da Sara'yla zar atışıyorlardı. Ortaya neredeyse her şeyi koyuyorlardı. Fındık, muz, portakal, şekerleme, öpücük. Hatta kimin kimi sevdiğini tespit etmek için bile zar atıyorlardı. Kızlardan biri öğlen beraber dinlenmeyi teklif ederse Halime hemen şalvarındaki zarları çıkartıp atıyor, gelen sonuca göre karar veriyordu.

Bu hengamede bile Sara'ya zar atmayı teklif etti. Zarları önlerindeki kağıtların altına saklayarak atıyorlardı. Sara'nın yanında birkaç tane fındık vardı. Eğer kaybederse fındıkları Halime'ye verecek, kazanırsa da Halime onu fındık sayısı kadar öpecekti. Sara kısa sürede bütün fındıklarını kaybetti. Bir kez daha kaybederse kulaklarının çekilmesi üzerinde anlaştılar.

Halime hep kazanıyordu.
“Kulaklarını dört defa çekeceğim,” dedi ciddi bir ifadeyle.
Sara ona şüphe dolu bir ifadeyle bakıyordu.
“Neden zarları atmadan önce dikkatle bakıyorsun onlara?” diye sordu.
“Öylesine.”
Sara misafirlerden en yakışıklı olanı hangisinin kapacağını zarlara sormayı teklif etti.
Halime yine yüksek sayı atmıştı.
“Hile yapıyorsun, Halime. Zarları avucunda ayarlıyorsun. Eğer benim gibi atmazsan bir daha seninle oynamayacağım.”
Halime onun istediği gibi yaptı ve kaybetti.
“Gördün mü? Hile yapmayınca kazanamıyorsun işte.”
“Ben bir daha oynamayacağım,” dedi Halime. “Kazanmadığım zaman eğlenmiyorum ki.”
“Yani bu doğru mu? Ben hile yapsam nasıl olur peki?”
“Sakın yapma!”
“Oh ne güzel! Sen istediğin kadar hile yap ben de seni salak gibi seyredeyim öyle mi?”
Meryem yanlarına yaklaştı.
“Ne var aranızda yine?”
Sara zarları hemen bacaklarının arasına sakladı.
“Bunları en iyi nasıl yaptırabileceğimizi tartışıyorduk.” Meryem ayağıyla Sara’nın dizlerini ayırdı.
“Orada ne var?”
Zarları görünce de çok sinirlendi.
“Şu halinize bakın! Seyduna her an buraya gelebilir diyorum ama siz hiç aldırmadan zar atıyorsunuz. Tamam, devam edin. Akşam da zarlar yerine kellelerinizle oynarsınız artık.” Halime’ye sert sert baktı.
“Bunlar senin zarların değil mi, Halime? Sen asla ıslah olmayacaksın. Ne yapacağım seninle?”
Zarları alıp fırlattı.
“Şimdilik bu kadar, sonra görüşeceğiz,” dedi.
Halime’nin gözleri dolmuştu. Küstahça gülümsemeye çalışarak, “Kazanmama müsaade etmeyeceksen zarları ne yapayım ki zaten,” dedi. “Bütün suç sende. Kavgayı sen başlattın.”
Yeniden işe döndüler.
“Bence harika bir şey,” dedi Sara bir süre sonra. “Misafirlerin bizi huri sanmalarından bahsediyorum. Böylece bizi görür görmez âşık

olacaklar değil mi?”

Halime bir süre bunu düşündü. :

“Artık zarlarımızın olmaması ne kötü. En çok hangimize âşık olacaklarını görmek için zar atamayacağız.”

“Zarlarımız olsa yine hile yapardın. İyi ki Meryem attı onları. Ayrıca kime daha çok âşık olacaklarını ben biliyorum zaten.” “Sana âşık olacaklarını sanıyorsun herhalde. Halbuki böyle bir ihtimal bile yok.”

“Erkekler hakkında ne biliyorsun ki? Sen onları görünce bir köşeye sineceksin nasıl olsa. Seni fark etmeyecekler bile.” Halime’nin gözleri doldu.

“Ben de onlara senin nasıl biri olduğunu söyleyeceğim,” dedi. “Söyle de gör. Gülmekten öldürecek misin onları?”

“Bekle sen. Onlara bana âşık olduğunu, bir türlü peşimi bırakmadığını anlatacağım.”

Sara’nın gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu.

“Seni var ya!”

Halime ayağa kalktı,

“Bu doğru ama değil mi?”

Gülerek gözlerindeki yaşları silip bir başka gruba katıldı.

Kızlar giderek kendilerini bekleyen tehlikeli vazifenin neden olduğu gerginlik hissinden sıyrılıyorlardı. Makas ve bıçak seslerine artık kızların kahkahaları da eşlik ediyordu.

“Bu gece fenerler yanınca burası gerçekten cennet gibi olacak,” dedi Züleyha. “Artık hiç korkmuyorum. Hepimiz tüllere bürünüp, huriler gibi şarkı söyleyip dans edeceğiz.”

“Senin için söylemesi kolay. Hem güzelsin hem de dans etmeyi iyi biliyorsun,” diye hayıflandı Safiye.

“Hepiniz güzelsiniz ve dans etmeyi de gayet iyi biliyorsunuz,” dedi Meryem.

“En azından hayatımız biraz renklenecek,” dedi Fatma. “Ayrıca faydalı bir şey yapmış olacağız. Yoksa bunca dersi boş yere görmüş olacaktık.”

“Eğer ağzımızdan bir şey kaçırırsak Seyduna gerçekten boynumuzu vurdurur mu?” diye sordu hâlâ endişeli olan Cada.

“Bundan hiç şüphen olmasın!” dedi Meryem. “Dediğini yapar. Bu yüzden aptallık yapmayın. Düşünerek konuşun.”

“Bilmiyorum ama ben nedense artık hiç korkmuyorum,” dedi Fatma.

“Ya içimizden biri bir hata yaparsa?” diye sordu Safiye.

“O zaman diğerleri hatayı telafi etmek zorunda,” diye cevap verdi Fatma.

“Telafi etmek mi? Nasıl?”

“Ya söylenenin şakaymış gibi gözükmesini sağlayacağız ya da anlamı bir şekilde değiştireceğiz.”

“Ben hep senin yanında olmak istiyorum,” dedi Cada.

“Ben de. Ben de.”

Neredeyse herkes aynı şeyi istiyordu.

Fatma bu büyük güveni görünce gülmekten kendini alamadı.

“Çok korkmayın yeter, kızlar. İnsan mecbur olunca her şeyi yapar. Bence her şey yolunda gidecek.”

Sonunda fener yapım işi tamamlanmıştı.

“Gördünüz mü isteyince ne güzel şeyler yapıyorsunuz,” diye övdü Meryem onları. “Şimdi gelin benimle. Size bir şey göstermek istiyorum.”

Kızları kapısı daima kilitli olan bir odanın önüne götürdü. Kapıyı açtı. Kızların gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Oda ağzına kadar giysilerle doluydu. İpek ve sırma işlemeli kumaşlar, samur atsalı kaftanlar, tüller, harika işlemelerle bezeli sandaletler. Semerkant, Buhara, Kabil, İsfahan, Bağdat ve Basra pazarlarının en nadide giysileri bu küçük odada toplanmıştı. Altın ve gümüşle süslü taçlar, inci kolyeler, nadide taşlarla süslü altın bilezikler, halhallar, firuze taşlar, elmas ve safir küpeler, değerli gerdanlıklar. Hepsi bir aradaydı.

Kızların nefesi kesilmişti. *J*

“Bunlar kimin?” diye sordu Halime.

“Hepsi Seyduna’ya ait,” dedi Meryem.

“Demek Efendimiz çok zengin.”

“Sultandan da halifeden de daha zengin.”

“İstediğinizi alabilirsiniz,” dedi Meryem. “Üzerinize yakışacağım düşündüğünüz giysileri alıp odanıza götürün.”

Önce ipek kaftanlarla tülleri denemelerini istedi. Ardından sırma işlemeli giysiler giydirip, yüzük, bilezik, halhal, küpeyle süsledikten sonra sandaletleri giymelerini istedi. Boyunlarına da kolye taktı. Nihayetinde de her bir kıza küçük bir metal aynayla hoş kokuların bulunduğu bir kutu verdi. Son olarak da kurdeleler, küçük takkeler, başörtüleri denediler.

Kızlar adeta lükse boğulmuştu. Her biri kendini masallardan fırlamış bir prenses gibi hissediyordu.

“Galiba kendimizi huri gibi hissetmekte gerçekten de hiç zorlanmayacağız,” dedi Halime. Yanakları heyecandan kızarmıştı.

“Söylemiştim,” dedi Fatma. “Artık sıradan kızlar olmadığımıza kendimiz de inanabiliriz.”

Meryem’in o gece Seyduna’nın yanından geldiğinde üzerinde olan kaftanın bir benzerini üzerine geçiren Halime yüzünü de incecik bir peçeyle kapattı.

“Tanrım, ne kadar güzel oldun!” diye bağırdı Sara.

Halime utançtan kızardı.

“Misafirler geldiğinde böyle giyinmiş olmayacağız değil mi?” diye sordu.

“Aptal! O zaman bunları neden deniyorsunuz?” dedi Meryem gülerek.

“Utanırım ben.” •

Herkes seçtiği giysileri alarak odasına yöneldi.

Tam o sırada boru sesi işitildi.

Apama mutfaktan fırlayıp, “Çabuk olun, herkes yerine,” diye bağırdı. “Seyduna geliyor.”

Bu sıralarda Hasan odasına büyük dailerle hummalı bir sohbete dalmıştı. Perdeleri çekip, birkaç kandil yaktı. Bir hadım içeri bir testi şarap getirdi. Minderlere kuruldular. Testiyi elden ele geçirerek yudumlamaya başladılar.

Önce Hasan konuşmaya başladı.

“Buzruk Ümid, seninle Ebu Ali’ye mirasımı açıklayacağım. Seni bu yüzden ta Rudbar’dan buraya çağırdım. Aslında Hüseyin Alkeyni’nin de burada olmasını isterdim ama olaylar çok hızlı gelişti. Ayrıca Huzistan da haberci gönderemeyeceğim kadar uzak. Teşkilatımızın temel prensiplerini konuşalım öncelikle.”

Ebu Ali güldü.

“Sanki dünyaya yarın veda etmeye niyetin varmış gibi konuşuyorsun. Acelen ne? Belki Buzruk Ümid ya da ben senden önce toprağın altını boylarız.”

“Hüseyin Alkeyni’den bahsettin,” dedi Buzruk Ümid. “Ama oğlun Hüseyin’i unuttun galiba. Neticede senin gerçek mirasçın o.”

Hasan sanki yılan tarafından sokulmuş gibi ayağa fırladı. Odada bir ileri bir geri yürüyerek avaz avaz bağırıyordu.

“Bana o aptal öküzü hatırlatmayın! Bu teşkilat akıl ve mantık üzerine kurulmuştur. Manasız peşin hükümler üzerine değil.

Oğlummuş! Ne oğlu! İlmek ilmek dokuduğum bu muhteşem planımın o budala tarafından bir anda paramparça olmasına izin vermemi mi bekliyorsunuz benden? Ben başlarına ancak içlerinden en kabiliyetlinin geçmesine imkan tanıyan Katolik kilisesinin tavrını benimsiyorum. Babadan oğula aktarılan hükümdarlıkların ömrü uzun olmaz. Ama bakın Roma kilisesi bin seneden fazla bir zamandır dimdik ayakta. Oğullar? Kardeşler? Ruhen ben sizi oğullarım ve kardeşlerim olarak telakki ediyorum. Zaten sahip olduğum güce de bu inançla eriştim."

Büyük dailer biraz ürkmüşlerdi.

"Eğer sözlerimle seni bu kadar inciteceğimi bilseydim çenemi kapalı tutardım," dedi Buzruk Ümid. "Ama kan bağı ve miras hususunda böylesine… Şey… Alışılmadık fikirlerin olduğunu bilmiyordum."

Hasan gülümsedi. Aslında az önce kontrolünü kaybettiği için biraz mahcup olmuştu.

"Mısır'dan geldiğim dönemde hâlâ kan bağı fikrice bağlıydım," dedi gönüllerini almaya çalışarak. "Oğlumu ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. O kadar güzeldi ki kendimi ona bakmaktan alamıyordum. 'Onda kendimi görüyorum,' diye düşünmüştüm. Onu yanıma aldım… Yaşadığım hayal kırıklığını size nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Onun yaşındayken benim içimi yakan hakikati bulma arzusu onda zerre kadar yoktu. Bunun üzerine ona, 'Kuran yedi mühürlü bir kitaptır,' dedim. Niyetim biraz olsun meraklanmasını sağlamaktı. Bana, 'Umurumda değil,' cevabını verdi. 'Ama sır kapılarını biraz olsun aralamak istemez misin?' diye sordum. Bana, 'Hayır, böyle şeylerle uğraşmaya niyetim yok,' cevabım verince onunla bir tülü anlaşamayacağımı net biçimde idrak etmiş oldum. Yine de biraz olsun etkileyebilmek için ona gençliğimde verdiğim mücadelelerden bahsettim. 'Başına bela getirmekten başka ne işe yaradı ki bunlar?' karşılığını verdi sözlerimi dinledikten sonra. Babasının hayatını üzerine kurduğu prensipleriyle böyle alay ediyordu. Onu heveslendirmek, üzerine serpilmiş ölü toprağından kurtulmasını sağlamak gayesiyle ona en büyük sırrımızı açıklamaya karar verdim. 'İnancımızın bize öğrettiği en yüce bilgi nedir biliyor musun?' diye sordum. Bilemeyince de sun onunla paylaştım. 'Hiçbir şey gerçek değil, her şey mübah.'

Umurunda bile değildi. 'Ben on dört yaşımdayken aştım onu,' karşılığım verdi. Uğruna tüm hayatımı verdiğim, hakikatin peşinde

okuldan okula, filozoftan filozofa koşmamı sağlayan, türlü türlü tehlikelerle boğuşmak zorunda kaldığım düsturumun daha on dört yaşında faydasız olduğu kanaatine erişmişti. ‘Belki de gerçekten çok zekidir,’ diye düşündüm başlangıçta. Ama en basit derslerde bile başarılı olamıyordu. Böylesi bir cehalet karşısında şaşkına dönüştüm. Onu en azından iyi bir piyade olması ümidiyle Hüseyin Alkeyni’ye yolladım.”

Büyük dailer bakıştılar. Buzruk Ümid canından çok sevdiği oğlu Muhammed’i düşünüyordu. Onu fedai eğitimi görmesi için gerçekten Hasan’ın yanma gönderecek miydi? Aklında beliren bu düşünce tüylerinin ürpermesine yol açtı.

Ebu Ali, “İbni Sabbah teşkilatın mantık üzerine bina edildiğini söyledin. Bu tam olarak ne demek?”

Hasan ellerini arkasında kavuşturup dolaşmaya koyuldu.

“Bu görüşler bütünüyle yeni değil aslında,” dedi. “Doksan sene önce Halife I. Hâkim benzer bir şeyi Kahire’de deneyerek Tanrı’nın kendisinde vücut bulduğunu iddia etmiş. Ancak kudretin etkisi bir süre sonra mantığını zedelemiş. Kısa süre içinde kendisi dahi ilahi birtakım vasıfları olduğuna inanmaya başlamış. Yine de yakın çalışma arkadaşları o günlerden bize son derece faydalı bir miras kalmasını sağladı. Hâkim’in yaptıklarını desteklemek için oluşturduğu prensipler bizim de temel felsefemiz olacak.”

“İbni Sabbah, sence,” diye başladı Ebu Ali. “Bu prensibin çok kişi tarafından biliniyor oluşu değerini azaltmaz mı?”

“Oğlumda acınacak derecede sefil örneğini de gördüğümüz üzere hiçbir şey gerçek değil, her şey mübah düsturu aslında garip derecede iki farklı yöne çekilebilecek bir felsefe. Ne denilmek istendiğini tam manasıyla idrak edemeyen şahıslar için bunlar yalnızca boş sözlerden ibaret olabilir. Ama anlayanlar için bu düstur ömür boyu önlerinde bir yıldız misali parıldayacaktır. Hâkim’in soyunun dayandığı Karmatilerle Dürziler talebelerin aydınlanması için dokuz merhaleden geçmesi gerektiğini düşünürlerdi. İleri gelenler yeni mürit toplamak için Ali’nin ailesi ve Mehdi’nin gelişiyle ilgili hikayeler anlatırlardı. Çoğu insan da bu anlatılan sıradan hikayeleri kafi bularak ikna olurdu zaten. Soru sormaya meyilli daha meraklılaraysa Kuran’da çok daha büyük gizemlerin saklı olduğu cevabı verilirdi. Bunlarla yetinmeyenlerin Kuran ve İslam inançlarında hocalar tarafından verilen cevaplarla belirgin bir zedelenme yaratılırdı. Daha da üsteleyenler çıkarsa onlara da tüm

inançların benzer derecede tutarlı ve tutarsız yanları olduğu izah edilirdi. Nihayetinde, yalnızca küçük bir grup tüm inançların ve geleneklerin kusurlarla dolu olduğu bilgisinin asıl hakikat olduğunu idrak ederdi. Tabii bu mertebeye çıkabilmek kişinin çok cesur ve güçlü olmasını gerektirirdi. Çünkü bu öğrendiği bilgi hayatı boyunca ayaklarını yere sağlam basamayacağı bir yola girmesine sebebiyet verecektir. Kısacası çok sayıda insanın prensibimizden haberdar oluşunun bize zerre kadar zararı dokunmaz. Neticede çoğu hiçbir şey idrak edemeyecek."

"Şimdi anlıyorum," dedi Ebu Ali. "Ama biraz önce bizi buraya vasiyetini açıklamaya çağırdığını söyledin. Ama henüz bu derece güçlü ve sağlıklıyken seni böyle şeyler düşünmeye sevk eden ne oldu?"

Hasan güldü. Düşünceli tavırlarla odada dolaşmayı sürdürüyordu. Büyük dailer de gözlerini ondan ayırmadan hareketlerini izliyorlardı.

"Kimse yarının neler getireceğini bilemez," diye cevap verdi. "Bırakmayı planladığım mirasımda belirteceğim hususların uygulanabilmesi için bazı ayrıntıların bilinmesi gerekiyor. Zaten mirasçılarım olarak seni ve Hüseyin Alkeyni'yi seçmemin asıl nedeni de bu. Bugün üzerine teşkilatımızı bina ettiğimiz planı ikinize de izah edeceğim. Evet, bu planı öncelikle I. Hâkim'le Roma kilisesini misal alarak oluşturmaya başladım. Ama planımın özü bizatihi bana ait. Dinleyin."

Yüzünde söyleyeceklerinin karşısındakilerin kahkahalarla gülmesine ya da zırdeli olduğunu düşünmesine yol açacağını bilenlere has çocuksu bir gülümsemeyle yanlarına oturdu.

"Muhammed'in İslam uğruna elde kılıç savaşırken ölenlere vaat ettiği ebedi cennet yaşamını gayet iyi biliyorsunuz. Yemyeşil çayırlardan, çağıldayan nehirlerden bahsetmiştir. Cennete kavuşanları muhteşem kokular yayan envai çeşit çiçeğin, enfes yiyeceklerin, nadide meyvelerin beklediğini söylemiştir. Onlara sırça köşklerde kara gözlü, güzel bakireler hizmet edecektir. Bu bakireler cennet sakinlerinin her istediğini yerine getirseler de ilelebet bakire kalmayı sürdüreceklerdi üstelik. Huriler altın testilerden asla sarhoş etmeyen şaraplarla dolduracaktır kadehleri. Ebedi bir bolluk ve sınırsız bir mutlulukla geçecektir tüm günler.

Onu dikkatle izleyen büyük dailer bir yandan da söylenenleri başlarını sallayarak onaylıyorlardı.

“Bunların hepsini biz de biliyoruz,” dedi Ebu Ali gülümseyerek. “İnan bana.”

“Güzel,” dedi Hasan. “Bu vaatleri işiten ilk inananlar peygamberin ve öğretisinin peşinde aslanlar gibi dövüştüler. Kendilerinden istenen her şeyi büyük bir istekle yerine getirdiler. Hatta öbür dünyada kendilerini bekleyen zevkleri görmeye başladıklarından olsa gerek, şehit olanların ölmeden önce dudaklarının ucunda gülümseme belirdiği anlatıla geldi. Lâkin peygamberin vefatının ardından vaatlerinin etkisi de yavaş yavaş azalmaya başladı. Heyecan azalmaya müminler daha somut hedefler peşinde koşmaya başladılar. Zira derhal hedefe ulaşmayı ölünce gerçekleşecek mutluluğun peşinde koşmaya yeğlediler. Neticede ölenlerden geri dönüp peygamberin söylediklerinin doğru olduğunu söyleyebilecek kimse yoktu. Eğer konumumuzu peygamberle ve İslam’ın doğuş seneleriyle mukayese edersek Muhammed’in işinin ne derece kolay olduğunu çok daha iyi anlarız. Zira İslam ancak ölüme seve seve koşacak inananlarla mucize yaratabilirdi. Öyle de oldu. Böyle bir inanç gücü olmadan bizimki gibi bir teşkilatın benzeri başarıya ulaşabilmesi mümkün değildir. Bu yüzden de ilk amacım bizim taraftarlarımızda da benzeri bir inanç oluşturmak oldu.”

“Tebrikler, İbni Sabbah,” diye sözünü kesti Ebu Ali. “Fedailer bu akşam bu konuda başarılı olduğunu ispatladılar.”

“Dostlarım, fedailerimin henüz Muhammed’in ilk takipçilerinin ne kadar gerisinde olduğunun farkında değil miyim sanıyorsunuz? Ama göreceksiniz onun yaptığından da büyük bir başarı elde edeceğim.”

Büyük dailer gülümseyerek birbirlerine baktılar.

“Kendimizi peşine leopar takılmış zavallı bir av gibi hissediyoruz,” dedi Buzruk Ümid. “Şu alaycı gülümsemenle anlattıklarının sonu nereye varacak bir an evvel öğrenmek için sabırsızlıktan ölecek hale getirdin bizi.”

“Devasa bir planım var,” diye devam etti Hasan. “Bu yüzden de ölümü arzuladıkları için hiçbir şeyden korkmayan müminlere ihtiyacım var. Hatta bir an evvel ölmek istemeliler. Ölümün peşinden koşmalarını, hatta ölmek için yalvarmalarını istiyorum. Ölüm ikna edilmesi zor, isteksiz bir bakire gibi kaçtıkça onlar kovalamaklar.” Ebu Ali’yle Buzruk Ümid kahkahalarla gülmeye başladı. Hasan’ın her zamanki şakalarını yaptığını, söylediklerinde ciddi olmadığını anladıklarını göstermenin en akıllıca şey olacağı kararını vermişlerdi.

Hasan onlara aldırmadan konuşmayı sürdürdü.

“Teşkilatımız her türlü düşmana karşı koyacak kadar kuvvetli olmalı… Dünyanın en önemli karar mercii haline gelmeliyiz. Ölüm arzusuyla yanıp tutuşan müminlerimiz sayesinde yapacağız bunu. Ölmelerine izin vermekle büyük lütufta bulunmuş olacağımız müminler. Elbette nasıl öleceklerini onlar seçemeyecek. Zira her ölüm bize bir fayda sağlamalı, yepyeni zaferlere yol açmalıdır. İşte planımın özü ve sizlere açıklamak istediğim mirasım budur.” Dudaklarındaki gülümsemeye rağmen ses tonu tuhaf derecede ciddiydi. Büyük dailer ne düşüneceklerini bilmiyorlardı.

“Acaba diyorum bugün Türkler karşısında kazanılan zafer yüzünden bizlerle şakalaşmak için mi böyle konuşuyorsun? Yoksa… Ebu Ali cümlesini tamamlayamadı.

“Evet…? Devam et!” Hasan güldü. “Siz de İsfahan’da misafiri olduğum dönemde reis Lumbani’nin aklından geçenleri düşünüyorsunuz değil mi? Bunu gözlerinizden okuyabiliyorum. Aklımı kaçırdığım kanaatindesiniz. Ama karar vermeden önce sizlere hazırladığım sürprizi bir görün derim ben.”

Ebu Ali bir şey söylemese de giderek sinirleniyordu.

“Ne olursa olsun,” dedi sonunda gergin bir ses tonuyla. “İnsanlık şu an olduğu gibi kaldığı müddetçe hiçbiri ölümün peşinden koşmayacaktır. Yepyeni bir insan türü yaratmadığın takdirde de tüm bu anlattıkların şakadan veya çılgınlıktan ibaret olarak kalmaya mahkum.”

“İşte ben de bunun peşindeyim,” diye bağırdı Hasan keyifle. “İnsanı zayıf ve güçsüz yarattığı için Allah’ın işine müdahale etmek niyetindeyim. Onun yarattıklarıyla rekabet edeceğim. Kili bu sefer ben alıyorum elime. Ve o kilden yepyeni bir insan yaratacağım.” Ebu Ali öfkeyle Buzruk Ümid’e döndü.

“Bir de Birinci Hâkim’e deli diyor!”

Buzruk Ümid, Hasan’a göz kırptı. Tüm konuşmayı başından beri büyük bir dikkatle dinlemişti. Yüce Efendi’nin bambaşka bir şeye kalkıştığını başından beri hissediyordu zaten.

“Önce mirasından bahsederek başladın konuşmaya,” dedi. “Sonra da peygamberin şehitlere vaat ettiği cennet nimetlerini anlattın. İnsanların inançlarının ancak bu şekilde güçlendirilebileceğinden bahsettin. Ardından da ölümü arzulayan yepyeni bir insan yaratacağını söyledin. Bunları birbirine nasıl bağlayacaksın çok merak ediyorum doğrusu.”

“Aslında aralarındaki ilişki son derece basit,” diye cevap verdi Hasan gülümseyerek. “Yarattığım tarikatı sizlere miras bırakmak istiyorum. Bu tarikat, gücünü bütünüyle yepyeni bir insan türünden alacak. Bu tarikat mensupları ölüme duydukları büyük özlem ve Yüce Efendi’ye hissettikleri körü körüne bağlılıkla diğerlerinden ayrılacaklar. Tüm bunları da ancak mutlak bir iman gücüyle yapabiliriz. Bu iman gücü de inananların yüreklerinde cennet özlemini yeniden yaratmakla sağlanabilir.”

“Harikaymış,” dedi Ebu Ali kızgınlıkla. “Biraz önce peygamberin vefatının ardından inancın zayıfladığını anlatmadın mı kendin? Şimdiyse tarikatımızı benzer bir şey üzerine bina etmekten söz ediyorsun. Şeytan anlamıştır belki ama ben demek istediklerinin tek bir kelimesini bile anlayamıyorum.”

Hasan kahkahalara boğuldu. Yardımcılarını herhangi bir konuda sinirlendirebilmek onu hep neşelendirmişti zaten.

“Ebu Ali, dostum,” diye başladı sonra. “Müritlerin içlerini cennet arzusuyla doldurup, oraya kavuşabilmek için bir an evvel ölme arzusuyla yanıp tutuşmalarım sağlamanın sence hiç mi yolu yok?”

“Cennetin kapılarını açıp onlara göstermedikçe yok,” diye cevap verdi Ebu Ali öfkeyle. “Cennet nimetlerini tatmalarını sağlaman lazım. Zaten herkese cennetin anahtarlarının sende olduğunu söylemiyor musun? İşte bu cenneti görsem ben de seve seve can vermeye koşardım.”

“İşte sizleri getirmek istediğim nokta tam da bu!” diye bağırdı Hasan ayağa fırlayarak, “Hadi gelin dostlarım. Sizlere cennetin kapısını açacak anahtarı göstereceğim.”

Duvarın üzerinden sanki yirmi yaşındaymışçasına hızla atlayarak kulenin üzerine uzanan geçidi gizleyen halıyı kenara itti.

“Hadi gelin,” diye seslenerek onları merdivenlere yöneltti.

Büyük dailer onu izlerken bir yandan da birbirleriyle bakışıyorlardı. Ebu Ali işaret parmağını alnına götürerek kaşlarını kaldırdı. Buzruk Ümid’se elini kaldırarak sabırlı olmasını istedi.

Terasa çıktılar. Ebu Ali bile daha önce buraya çıkmamıştı. Burası tam bir rasathane gibiydi. Yerde büyükçe bir yazı tahtası vardı. Üzerine dünyanın ve güneş etrafındaki diğer gezegenlerin yörüngeleri işaretlenmiş, ay evreleriyle burç kuşağı çizimleri eklenmişti. Küçük yazı tahtalarındaysa denklemler _ göze çarpıyordu. Bazılarıysa geometrik cisimlerle - daireler, elipsler, paraboller, hiperboller - doluydu. Her tarafta irili ufaklı cetveller,

usturlaplar, pusulalar, trigonometri hesapları için kullanılan aletler vardı. Tam ortaya çizilmiş bir güneş saati de zamanı doğru olarak gösteriyordu. Kötü havalarda araç gereçlerin kaldırılması için arka tarafa bir de küçük bir depo inşa edilmişti. Depo kapısının hemen yanındaysa etrafı camla kaplı küçük bir çiçeklik bulunuyordu. Ancak bu çiçeklikte yalnızca ters dönmüş fırçaları andıran bir bitki türünden başka bir şey yoktu.

Büyük dailer etraflarındaki her şeyi dikkatle inceliyorlardı. Sonra tam karşılarındaki kulenin üst kısmına gözleri takıldı. İri yarı bir muhafız adeta bir heykel kadar hareketsiz duruyordu.

Güneş etrafı ısıtıyorsa da dağlardan esen tatlı bir meltem havayı serinletiyor, kar kokusu getiriyordu.

“İnsan kendini dağın doruklarında sanıyor,” dedi Buzruk Ümid serin havayı ciğerlerine çekerek.

“Sakın cennete daha yakından bakmak için burayı kurduğunuzu söylemeyesin bize,” dedi Ebu Ali gülerek. “Yoksa cennetin kapısını açacak anahtar bu mu?”

“Aslına bakarsan gerçekten de buradan cenneti gözleyebiliyorum,” dedi Hasan şeytani bir gülümsemeyle. “Ama cennetin kapısını açacak anahtar şuradaki çiçeklikte saklı.”

Yaklaşıp çiçeklikte büyüyen bitkileri işaret etti.

Büyük dailer de peşinden geldiler. Başlarını iki yana sallayarak birbirlerine bakıyorlardı.

“Hasan, Hasan,” dedi Ebu Ali. “Ne zaman şaka yapmayı bırakacaksın? Üçümüzün de artık eskisi kadar genç olmadığımızı aklından çıkarma. Biraz ciddiyetin kimseye bir zararı olmaz. Bugün muhteşem bir gün. Tadım çıkarmak için biraz şakalaşmanın sakıncası da yok, kabul, ama bu kadar yeter. Sabahtan beri bizimle alay edip duruyorsun!”

Hasan onu ciddi bir ifadeyle tepeden tırnağa süzdü.

“Bu cennet zevklerine açılan kapının anahtarı,” dedi anlayışlı bir tavırla.

“Bu ot?”

“Evet. Şaka filan da yok.”

Deponun yanındaki minderleri gösterip oturmalarını söyledi.

“Size az önce gösterdiğim bu bitkinin adı Hint keneviridir. Suyu da son derece sıra dışı etkiler yaratır. Dinleyin bakın; bir keresinde Kabil’de çok zengin bir Hint prensin tertip ettiği bir ziyafete katılmıştım. Bütün gece yiyip içildi. Sabaha karşı misafirlerin çoğu

gitti. Ancak prens, ben de dâhil, kalan birkaç misafiri her yanı halılarla kaplı özel bir odaya götürdü. Köşelere konulan birkaç kandil odanın zifiri karanlık olmasını engelliyordu. ‘Sizlere çok özel bir şey hazırladım, dostlarım,’ dedi. ‘Şimdiye dek hiç görmediğiniz yerleri, uzak diyarları görmek ister misiniz? Sizleri oraya götüreceğim. Bakın! Bu küçük kutunun içinde *Binbir Gece*

Masalları‘ndan gelen sihirli bir araç var.’ Küçük, altın yaldızlı kutuyu açıp sıradan şekerlemeleri andıran minik hapları gösterdi. ‘Bir tane alıp deneyin,’ dedi. Hepimiz teker teker bizden istediğini yaptık. Minik şekerlemeyi ağzıma attığım sırada prensin bizimle alay ettiğini düşünüyordum. Sonra ağzımdaki şekerlemenin dışı eriyince ağzım acı bir tatla doldu. ‘Umarım zehirlenmiyoruzdur,’ diye düşündüm. Gerçekten de başım dönmeye başlamıştı. Birden çok tuhaf bir şey dikkatimi çekti. Halıların renkleri giderek çok daha canlı bir görünüme bürünüyordu. İşte o anda zehirlenmiş olabileceğim düşüncesinden de bütünüyle sıyrılmış oldum. Tüm dikkatimi duvardaki inanılmaz renk değişimine yöneltmiştim. Sonra halının üzerindeki motiflerin bile değişmeye başladığını fark ettim. Birden karşımda cariyelerin arasında oturan siyah sakallı bir adam belirdi. Derken bu adam birdenbire kayboldu. Bu sırada cariyeler dans etmeye başlamışlardı. ‘Ama bu olamaz, halının üzerindeki motifler nasıl hareket eder’ diyordum kendi kendime. Biraz daha yakından bakınca gerçekten dans edermiş gibi gözüken cariyelerin aslında hareketsiz durduklarını gördüm. ‘Ama böyle bir resim olamaz,’ diye düşündüm. Karşımdaki cariyeler öylesine kanlı canlıydı ki beynim onları resim olarak kabullenmeye bir türlü yanaşmıyordu. Bu sırada yanımdaki diğer misafirlerin varlığını tamamen unutmuştum. Resmen halının üzerindeki motiflere kilitlenmiştim. Renkler her geçen an biraz daha canlanıyor, halıya resmedilmiş insanlar adeta vücut bulup odanın ortasında beliriyorlardı. Karşımda dans eden bu insanları izledikçe içimde de nedeni belirsiz bir mutluluk hissi giderek büyüyordu. ‘Belki de ben tüm bunları yapan bir büyücüyüm,’ düşüncesi belirdi zihnimde aniden. Bunu denemek için de karşımdaki motiflere sessizce farklı şekillere bürünme talimatı verdim. Emrim derhal yerine getirildi. Sonsuz bir kudrete sahip olduğumu düşünür olmuştum. Evreni ve içindeki her şeyi kontrol eden muhteşem bir kraldım ben. Zamandan ve kainatı yöneten kanunlardan arınmıştım. Daha önce içimdeki bu eşsiz kudreti fark etmemiş oluşuma şaşıyordum. ‘Allah’tan neyim eksik,’ dedim kendi kendime. Bu

mucizevi bir kudret havuzunda zevk içinde yüzüyordum. Derken gözlerimin önümde rengarenk plastik küpler belirdi. Bu küplerin bir araya gelerek Kahire'den daha muhteşem, Bağdat'tan daha etkileyici, İskenderiye'den daha büyük şehirler oluşturduğunu görünce nefesim kesildi. Devasa minarelerle altın, gümüş, sarı, kırmızı ve yeşil kubbeler gökyüzüne doğru yükseliyordu. Ebedi bir mutlulukla kendimden geçmiştim. 'Evet, sen Allah'sın,' dedi içimde bir ses. Tanrı! Kainatın efendisi! Sonra karşımdaki şekiller silinmeye başladı. O an zirve noktasına ulaştığımı ve her şeyin giderek normale dönmekte olduğunu sezinledim. Böylesine muhteşem bir şeyin elimden kayıp gidiyor oluşuyla paniğe kapıldım. Tüm gücümle bu muhteşem hali korumaya çaba harcadım. Ama dizlerim titriyor, başım dönerken karşımdaki resimler birer birer siliniyordu. Derken birdenbire kendimden geçtim. Uyandığımda başım feci şekilde dönüyordu. İçimde de müthiş bir iğrenme hissi vardı. Az önce görüp hissettiğim şeyleri hatırladım. Acaba onları görürken uyanık mıydım? Yoksa rüya mı görmüştüm? Bilemiyordum. Bir taraftan sanki uyanıkmışım gibi olup biten her şeyi fark etmiştim. Ama eğer uyanıksam nasıl olmuştu da gerçekte olmayan şeyleri de görebilmiştim? Başım çatlayacak gibiydi. Bir hizmetkar soğuk süt getirdi. İşte tam o anda odada yalnız olmadığımı fark ettim. Diğer misafirler etrafımda yatıyordu. Suratları bembeyazdı ve inliyorlardı. Derhal ayağa kalkıp orayı terk ettim…"

Büyük dailer kıllarını bile kıpırdatmadan onu dinlemişlerdi. Bir an duraksayınca da Ebu Ali, "Böylesine mucizevi bir güç veren o hapların içinde ne vardı sence?" diye sordu.

"Dinleyin," diye devam etti Hasan. "Aynı akşama doğru içimi çok tuhaf bir huzursuzluk kapladı. Yerimde duramıyordum. Sanki bir şey kaybetmiştim. Ama ne kaybettiğimi de anlamaktan acizdim. Sonunda kendimi yeniden prensin evinde buldum. Prens sanki beni bekliyormuşçasına yüzünde samimi bir gülümsemeyle karşıladı beni. 'Diğer misafirler de burada,' dedi. 'Bu küçük hapları bir kere yutunca o ilk yaşadıklarını tekrarlayabilme arzusuyla yanıp tutuşmaya başlarsın. Eğer bir defa daha denersen de farkında olmadan müptelası olursun. Bir süre sonra da bu küçük haplar olmadan yaşayamayacağını düşünmeye başlarsın. Bu konuda sizi ikaz etmek istiyorum. Bundan sonra size bu küçük haplardan bir daha vermeyeceğim. Ayrıca içlerinde ne olduğunu da kesinlikle açıklamayacağım.' Birkaç gün sonra içimdeki huzursuzluk hissi

tamamen sona erdi. Ama merakım depreşmişti artık. Kendi kendime o küçük hapların içindeki maddenin ne olduğunu bulacağıma yeminler ettim. Şansım da yaver gitti. O günlerde Kabil'de Apama adında çok güzel bir cariye tanımıştım. Aslında Apama'dan daha önce sizlere bahsettim sanırım. Onunla alakalı da sizlere bir sürprizim olacak ileride." '

Hasan gizemli bir tavırla gülümseyip sözlerini sürdürdü.

"Çok girişkendim. Kanım kaynıyor, beni tutkularımdan alıkoyacak en ufak bir kudret tanımıyordum. Biraz önce bahsettiğim prens, Apama'nın sahibiydi. Önce onun kalbini kazandım. Geceleri bahçelerde buluşuyor, yasak cennet mutlulukları yaşıyorduk. Artık bütünüyle tuzağıma düşmüştü. Bir gün ona içimi kemiren meraklından bahsettim. O da benim için bu sırrı öğrendi. Bu küçük hapların içinde haşhaş adı verilen ve şu an çiçeklikte gördüğünüz Hint kenevirinden elde edilen bir madde vardı."

Güneşten korunmak için deponun ön tarafına doğru sokulmuşlardı. Hasan sözlerini bitirince bir süre kimse konuşmadı. Ebu Ali kaşlarım çatmış, yere bakıyordu. Buzruk Ümid'in bakışlarıysa dağa çevrilmişti. Sonunda konuşan da o oldu.

"Giderek niyetinin ne olduğunu anlıyorum. Sanırım bu bitkinin özünü inananlara verip içlerindeki tutkuyu ateşleyecek ve sonunda kendi arzularıyla bu maddenin kölesi haline getireceksin."

"Ve bu işten fayda bekliyorsun öyle mi?" diye söylendi Ebu Ali. "Bu kenevir ya da haşhaş, adı her neyse, ondan verdiğin zaman kişiliklerinde ölüme koşmalarını sağlayacak bir değişiklik meydana geleceğini mi sanıyorsun? Kusura bakma ama bence büyük bir yanılgı içindesin. Belki bu madde olmadan yaşayamayacak hale gelebilirler ama senin istediğin biçimde hayatlarını feda edecekleri kanaatine nereden vardın ki? Bu yaşında, bana kalırsa, çok faydasız bir çabanın içine girmişsin. Bu küçük haplar sayesinde cennete girileceğine inanmalarım sağlamak benim idrak gücümü aşıyor doğrusu. Bence artık bu konuyu kapatıp, yetişkin insanlar gibi hızla yaklaşan sultanın ordusuna nasıl karşı koyacağımızı tartışsak daha iyi olur."

"Söylediğin her şeye katılıyorum," dedi Hasan yüzünde beliren kurnazca bir gülümseyişle. "Hızla yaklaşan düşman ordusunu düşününce önümüzde iki seçenek kalıyor. Ya bilge dostumuz Muzaffer'in de tavsiye ettiği üzere, derhal bir kervan hazırlayıp Afrika'ya doğru yola koyulmak ya da bir mucize olacağına itimat edip

beklemek. Sizin de bildiğiniz gibi ben mucize ihtimali üzerinde durmayı tercih ediyorum. Gerçi hâlâ üzerinde tartışmak için zamanımız var.”

“Peygamberin sakalı adına!” diye bağırdı Ebu Ali. “Lafı nereye getireceğini hiç anlayamıyorum. Hiç olmazsa sadece bir kere açık ve net konuşamaz mısın?”

“Pekala, bir deneyeyim. Biraz önce sizlere burada yalnızca cennetin anahtarını bulundurduğumu değil bizzat cenneti izlediğimi de söylemiştim değil mi? Kulenin bu tarafında olup bitenleri zaten gayet iyi biliyorsunuz. Peki acaba öbür tarafta neler oluyor hiç merak etmiyor musunuz? Korkuluklara kadar yürüyün bir zahmet.”

Büyük dailer hemen kulenin etrafını dolaşan balkonun diğer tarafına doğru yürüdüler. Sonra eğilerek aşağıda olup bitenleri görmeye çalıştılar. Buradan aşağısı adeta devasa bir harita gibi gözüküyordu. Muhteşem ağaçlarla bezeli yemyeşil bahçeler. Nehrin iki kolu bu bahçeleri dört bir yandan kuşatıyor, böylece her biri küçük birer ada gibi görünüyordu. Beyaz çakıl taşı döşeli yollar pırıl pırıl parlıyordu. Servi ağaçlarının ortasında kristal sarayları andıran sırça köşkler göze çarpıyordu. Köşklerin içindeki neşeyle uçuşan kelebekleri hatırlatan rengarenk balıkların dolaştığı fıskiyeli küçük havuzlar da bir hayli göz alıcıydı.

“Mucize, gerçek bir mucize,” diye mırıldandı Buzruk Ümid neden sonra.

“Binbir Gece Masalları’nın şairi görse kıskanırdı,” diye tasvip etti Ebu Ali.

Hasan da ayağa kalkıp yanlarına geldi. Yüzünden müthiş bir memnuniyet okunuyordu.

“Şimdi bir an için benimle biraz önce bahsettiğim prensin Kabil’deki sarayında olduğunuzu farz edin,” dedi. “Siz de içinizde muhteşem hisler uyandıran haşhaş hapını içmişsiniz. Sonra da yavaş yavaş kendinizden geçiyorsunuz. Ama uyandığınızda kendinizi benimki gibi karanlık bir odada değil tıpkı Kuran’da tasvir edildiği gibi genç bakirelerin emrinize amade olduğu aşağıdaki gibi bir bahçede buluyorsunuz. Ne düşünürdünüz?”

“İnanılmazsın, İbni Sabbah!” diye bağırdı Ebu Ali; “Eğer genç ve tecrübesiz olsaydım kesinlikle cennet bahçelerine geldiğimi sanırdım.”

“Burayı nasıl yaptın? Ne zaman bitti tüm bunlar?” diye sordu Buzruk Ümid. ,

“Alamut’u inşa eden Deylem kralları bu bahçelerin de temellerini atmışlar. Ama kalenin sonraki sahipleri burayla hiç ilgilenmemişler. Zaman içinde de yabani otlar her yanı sarmış. Anlaşıldığı kadarıyla kalenin benden önceki hükümdarı asil Mehdi bu bahçelere nasıl girileceğini bile bilmiyormuş. Ama ben burasıyla ilgili birtakım söylentiler işitmiştim. Ayrıca bu bahçeleri kullanma fikri öteden beri içime yer ettiğinden ne yapıp edip bu kaleyi ele geçirmeyi kafama koydum. Sonra da her şeyi kendim ölçüp biçtim. Mısır’dan hadımlar gelince de işi onlarla birlikte yürüttüm. Böylece yavaş yavaş bir cennet yarattım. Hadımlarla benden başka kalede bu bahçelerin varlığını yalnızca siz ikiniz biliyorsunuz.”

“Hadımların sana ihanet etmesinden hiç mi korkmadın?” diye sordu Buzruk Ümid.

“Onlar hakkında en ufak bir bilgin bile olmadığı ortada. Bu hadımlar yalnızca bana aitler,” diye cevap verdi Hasan. “Benden başka kimseyle konuşmazlar. Komutanları Yüzbaşı Ali de bana körü körüne bağlıdır. Ayrıca her biri ağızlarından herhangi bir şey kaçırmaları durumunda bunun bedelini canlarıyla ödeyeceklerini gayet iyi bilir. Onlara sonuna kadar güveniyorum.”

“Cennetine sokacağın kurbanların hileni anlayabilecekleri ihtimalini düşünmüyor musun hiç?”

Ebu Ali, Hasan’a şeytani bir gülümsemeyle bakıyordu.

“İşte bu yüzden henüz kadın sevgisi tatmamış gençleri seçtim ya. Bakir bir adamdan daha safı yoktur dünyada. Çünkü ancak bir kadın bir adamı gerçek bir erkek haline getirebilir. Erkeğin vücuduyla ruhu masumiyetlerini aynı anda yitirir. Tüm anlayışı değişir. Bu alışık olmadığı tutkunun peşinde amacına ulaşmak için her türlü şeye inanacak hale gelir.”

“Peki, kim bu gençler?”

Hasan gülümsedi. Herhangi bir şey söylemeden bir süre yüzlerine baktı.

“Fedailer mi?”

“Tam üstüne bastın.”

Kuleye buz gibi bir sessizlik çökmüştü. Büyük dailer hiç konuşmadan aşağıda uzanan bahçeleri izliyorlardı. Hasan da bir süre anlayışlı bir ifadeyle onları seyretti.

“Konuşamayacak hale mi geldiniz?” diye sordu sonunda. “Dün sultanın öncü birliği karşısında yirmi altı adamımızı kaybettik. Eğer asıl ordunun karşısına çıkarsak sonumuz geldi demektir. Bu nedenle

dünyanın tüm krallarıyla hükümdarlarını korkudan titretecek birkaç kahramana ihtiyacım var. Sizleri bu adamları nasıl eğiteceğimi göstermek için çağırdım buraya. Bu gece insan tabiatı üzerine yapacağım deneyde bana eşlik edeceksiniz. Ebu Ali, sen fedaileri tanıyorsun. Bana karakter ve kabiliyet yönünden diğerlerinden ayrılan üçünün adını ver. Hangi kişilik özelliğindekinin işimize daha çok yarayacağını bir tecrübe edelim bakalım. Üç bahçe de ziyarete hazır.”

Ebu Ali, Hasan’a baktı. Yüzü bir anda bembeyaz kesilmişti.

“Ne demek istiyorsun İbni Sabbah?”

“Bana birbirlerinden tamamen farklı kişilik özellikleri olan üç fedai getir.”

Ebu Ali ne diyeceğini bilemeden öylece yüzüne bakıyordu.

“Dur sana yardım edeyim. Türklere saldırmaya kalkan o cesur çocuğun adı neydi?”

“Süleyman.”

“Aralarında en kuvvetlisi kimdir?”

“Yusuf.”

“İbni Tahir’le birlikte üç olacak. Zaten onu çok merak ediyorum. Eğer o şüphelenmezse kimse şüphelenmez.”

Buzruk Ümid soğuk soğuk terliyordu. Hasan’a olan sarsılmaz güvenini göstermek için az daha oğlu Muhammed’i fedai okuluna göndereceğini hatırlamıştı. Oysa şu an onu Alamut’tan mümkün olduğunca uzak tutmaktan başka bir şey istemiyordu. Onu Suriye veya Mısır’a gönderecekti.

Hasan gülümsemesini gizlemeye çalışarak onları süzüyordu.

“Dillerinizi mi yuttunuz?” dedi sonunda. “İşin daha başında bu kadar korkulur mu? Yapmaya çalıştığım şeyin ne derece mükemmel olduğunu kanıtlayınca en büyük hayranım sizler olacaksınız. Şimdi elbise dolabıma gidelim! Cennetimi ziyarete giderken gerçek krallar gibi süslenelim.” ‘

Onları odasının yanındaki küçük odaya yöneltti. İki hadım giysileri önceden hazırlamışlardı zaten. Hasan onlardan birini kendilerine yardımcı olması için yanlarında tutarken diğerini Seyduna’nın geldiğini haber vermek üzere bahçeye yolladı.

Hiç konuşmadan, hadımın da yardımıyla giyindiler. Hasan kırmızı, büyük dailerse mavi kaftanlar giydiler. Her üç kaftanın kenarları nadide beyaz kürklerle kaplıydı. Hasan başına çeşitli mücevherlerle bezeli altın bir taç geçirdi. Büyük dailerse ortası altın işlemeli sarıklar

giydiler. Hasan'ın giydiği sandaletler altın, arkadaşlarınınkilerse gümüş işlemeliydi. Kabzaları işlemeli süslü kılıçlarını da kuşanıp Hasan'ın odasına geri döndüler.

"Şehit Ali'nin sakalı adına," diye bağırdı Ebu Ali yalnız kaldıklarında. "Bu kıyafetler içinde ben bile kral olduğuma inanacağım neredeyse."

Sizi tüm krallardan daha kudretli yapacağım," dedi Hasan.

Onları kuleden aşağı inmek için kullandığı odaya aldı. Verdiği işaretle de bölme alçalmaya başladı. Ebu Ali dehşet içinde ellerini kollarını sallarken neredeyse arkadaşlarını da düşürecekti.

"Büyü bu," diye bağırdı ilk korkusu dinince. "Bizi cehenneme götürmüyorsun değil mi?"

"Etrafın insanı tekinsiz bir ortamda bulunduğunu düşündürecek şeylerle sanlı," dedi Buzruk Ümid.

"Bu makinede şaşılacak bir şey yok," diye açıkladı Hasan.

"Arşimed'in icat ettiği bir alet bu. Makara sisteminden ibaret. Aynı çöllerdeki kuyularda kullandıklarımızdan."

Aşağıda dehlizin hemen ağzında muhafızlar hazırda bekliyordu. Hepsi tepeden tırnağa silahlanmış, başlarına da miğferlerini geçirmişlerdi. Bellerinde kılıçları, omuzlarında gürzleri, diğer ellerinde de uzun mızrakları vardı. Davulcularla borazancıların eşliğinde ilerlemeye başladılar.

İndirilen köprüden geçtiler. Karşı tarafta hadımlar hazır bekliyordu. Kayıklara binip ana bahçeye uzanan su solunda ilerlemeye başladılar.

10

Kızlar misafirlerin karşılarına çıkmadan önce yatak odalarına koşup hazırlanmaya koyuldular. Yeni elbiselerini giyip, takıp takıştırdılar. Ardından binanın önünde toplandılar. Hepsi heyecan içindeydi. Bazıları zangır zangır titriyordu. Meryem yarım daire biçiminde toplanmalarını istedi. Konuşarak biraz olsun yatıştırmaya çalışıyordu. Diğer taraftan Apama adeta aklını kaçırmışçasına bir o yana bir bu yana koşturup duruyor, sürekli bir şeylerden şikayet ediyordu.

“Şu hale bak! Şu rezalete bak!” diye söylendi. “Beni öldüreceksiniz siz. Seyduna sizi görünce kim bilir ne diyecek? Onun en ufak bir ayrıntıyı bile atlamayacak son derece sert biri olduğunu bilmiyor musunuz?”

Birden Halime’nin önünde durdu.

“Peygamberler ve şehitler adına! Şu haline bak Halime! Elbisenin bir yanı dizine kadar geliyor öbür tarafı yerlerde sürünüyor.”

Halime dehşet içinde üstünü başını topladı.

Apama’ya bakan bazı kızlar sırıtmaya başladılar. Çünkü kendisi de şalvarım doğru düzgün çekmediği için göbeği dışarıda kalmıştı. Meryem yanma gidip kulağına elbisesini düzeltmesini fısıldadı.

“Biliyordum. Beni öldürecek bunlar!”

Binaya koşup aceleyle elbiselerini düzeltti. Geri döndüğünde çevresine müthiş bir vakarla bakıyordu.

Kayıklar yanaştı ve Hasan maiyetindekilerle birlikte karaya çıktı. Hadımlar dörtlü sıra yaptılar. Davullar, borular ve borazanlar çalıyordu.

“Seyduna eğer size hitap ederse diz çöküp elini öpün!” dedi Apama Öfkeyle.

“Onu görünce de diz çökmeli miyiz?” diye sordu Fatma.

“Hayır,” diye karşılık verdi Meryem. “Sadece eğilin ve kalkmanızı söyleyinceye dek öyle bekleyin.”

“Görürsün bayılacağım,” diye fısıldadı Halime, Cada’ya.

Cada hiçbir şey söylemedi. O da sapsarı kesilmiş, zorlukla yutkunuyordu.

Hasan ve maiyetindekiler uzaktan bahçeleri inceliyorlardı.

“Ne Hüsrev ne de Behram-Gur böylesine muhteşem bahçeler görmüştür,” dedi Buzruk Ümid.

“Nuşirevan’ın bile senden öğreneceği çok şey varmış,” diye konuştu Ebu Ali.

Hasan gülümsedi.

“Bunlar henüz hazırlık safhası. Bu akşam ilk tecrübeyi yaşayacağız.”

Bahçelerin ortasına ulaştıklarında binanın önünde yarım bir daire oluşturacak şekilde bekleyen kızları gördüler. Apama’yla Meryem de önlerindeydi. Onların verdiği işaretle kızlar yerlere kadar eğildiler.

“Şu yaşlı kadın, meşhur Apama,” dedi Hasan arkadaşlarına gülerek.

“Dünyaca meşhur bir güzellik böyle sona eriyor ha,” diye iç çekti Ebu Ali alaycı bir gülüşle.

“Bu kadar yeter!” diye buyurdu Hasan. “Kalkın!”

Apama’yla Meryem yanma gidip elini öptüler.

Hasan arkadaşlarına kızları gösterip, “Ne düşünüyorsunuz? Sizce cennet gibi gözüküyor mu burası?” diye sordu.

“Eğer gençliğimde biri beni bunların yanma yollasaydı burasının cennet olduğuna inanmam için şu senin haşhaşını kullanmama gerek kalmazdı,” diye mırıldandı Ebu Ali karşılık olarak.

“Kesinlikle öyle. Muhteşemler,” dedi Buzruk Ümid.

Davul ve borazan sesleri kesildi. Hasan konuşma yapacağını işaret etmişti.

“Bahçelerimizin kızları,” diye başladı. “Hocalarınızdan sizlerden ne beklendiğini öğrendiniz. Şimdi bir kez daha buyruklarımıza karşı gelene en ufak bir merhamet gösterilmeyeceğini bildirmek istiyoruz. Ama sadakatle bizlere itaat edenlere sonsuz bir merhamet gösterilecektir. Bu sabah askerlerimiz sahte halifenin hizmetindeki sultanın ordularını mağlup etti. Kalede bu başarıyı kutladık. Şimdi bu mutluluğu sizlerle de paylaşmak istiyoruz. Bugün şarap ve tatlıya doyacaksınız. Ayrıca bu gece dünkü savaşta üstün hizmet gösteren üç yiğidi de yanınıza yollamaya karar verdik. Onları kocalarınız, sevgilileriniz gibi göreceksiniz! Nazik olun, cilvenizi eksik etmeyin. Onlara bu lütfu Allah’ın emriyle bahşediyoruz. Çünkü bir gece

Allah'ın elçisi gelip bizleri cennetin yedinci katındaki yüce tahtın önüne çıkardı. Orada Allah, 'İbni Sabbah peygamberimiz ve elçimizdir," buyurdu. "'Bahçelerimize iyi bak. Sonra da dünyaya dönüp kalenin içine aynısını inşa et. Güzelleri topla ve onlara benim adıma huriler gibi davranmalarını emret. Bu bahçelere dava uğruna cansiperane savaşan yiğitleri yolla. Bu bahçelerin cennet olduğuna inanmalarını sağla. Onların mükafatı bu olsun. Çünkü hayattayken peygamberden ve senden başka kimseye krallığımızın sınırlarını aşıp gerçek cenneti görme lütfu verilmemiştir. Ama senin bahçelerin bizimkilerin tıpatıp benzeri olduğu için içeri girmelerine izin verilen ziyaretçiler en ufak bir şeyden bile mahrum kalmamış olacaklar. Yeterince inançlılarsa da öldüklerinde ebediyen ikamet edecekleri gerçek cennetimize alınacaklar. Allah böyle buyurdu ve biz de onun emrini yerine getirdik. Hepinizden ziyaretçilere gerçek birer huriymişsiniz gibi davranmanızı istiyoruz. Ancak o durumda bunun gerçek bir mükafat olmasını temin etmiş olacağız. Üç yiğit gelecek. Düşmana karşı acımasız, dostlarına karşı sevecen Yusuf, Sührab kadar yakışıklı aslan kadar cesur Süleyman ve Ferhat kadar zeki, bronz kadar güçlü, şair İbni Tahir. Dün bu üçü düşman sancağını ele geçirdi. Yusuf yolu açtı, Süleyman saldırdı ve İbni Tahir de sancağı ele geçirdi. Hak ettikleri için de onları cennete gönderiyoruz. Eğer gerçek kimliğinizi açıklar, onları hayal kırklığına uğratırsanız bu gece boynunuz vurulacaktır. İradem budur!"

Kızlar korkuyla titredi. Cada'nın gözleri önünde her şey dönmeye başladı. Dizleri üzerine çöktü ve bayıldı. Hasan onu işaret edince de Meryem koşturarak gidip getirdiği bir testi suyu kızın başından aşağı boca etti.

Sonra Hasan Apama'yla Meryem'i yanına çağırdı.

"Üç bahçe de hazır gibi," dedi. "Kızların durumu nedir?" "Onlar da hazır," diye cevap verdi Apama.

"Güzel. Her bahçede içlerinden biri idareyi ele alıp, mesuliyeti üstlensin. En cesur ve kabiliyetli olanlar kimler?"

"Aklıma ilk Fatma geliyor," dedi Meryem. "Çok kabiliyetli bir kız. Elinden her iş gelir."

"Güzel. Başka?"

"Züleyha olabilir. Dansta çok iyidir. Diğer konularda da fena sayılmaz."

"Harika. Tam Yusuf'a göre gibi gözüküyor. Süleyman da Fatma'yı alsın. Üçüncüyle de sen ilgileneceksin, Meryem." Meryem bir anda

bembeyaz oldu.

“Şaka yapıyorsun değil mi, İbni Sabbah?”

“Bugün şaka yapacak zamanımız yok. Ne dersem o olacak. İbni Tahir yılan gibi biri. Onu başkasına emanet edersem işin içyüzünü görebilir.”

“Hasan!”

Meryem’in gözleri yaşlarla dolmuştu. Apama’ysa bir yandan sevinmiş bir yandan da kızın haline acımıştı.

Hasan yüzünde alaycı bir ifadeyle konuşmayı sürdürdü.

“Bana artık bu dünyada kendisine hiçbir şeyin zevk vermediğini, korkunç can sıkıntısından da ancak tehlikeli oyunlar oynayarak kurtulabileceğini kim söylemişti?”

“Demek beni zerre kadar sevmedin?”

“Sevgiden öte sana hep ihtiyaç duydum. Hâlâ da duyuyorum. Ama sen neden benim soruma cevap vermiyorsun?”

“Benimle oynadığın oyun acı verici.”

“Sana bu gece ne derece eşsiz bir fırsat sunduğumu bir düşünsene,” diye devam etti Hasan aynı alaycı tonlamayla. “Bu genç adamın hakikaten de cennette olduğuna inanması için bütün zekanı, kabiliyetini ve cazibeni kullanman gerekecek.”

“Beni mahvediyorsun.”

“Duygularımın senin için bu derece önemli olduğunu fark etmemişim. Ama ne olursa olsun karar verildi artık. Senden vazifeni yapmam bekliyorum. Kurallarda senin için de bir istisna yapılmayacağını hatırlatırım.”

Meryem kendini topladı. Güçlü olmalıyım *diyordu kendi kendine.* Zayıflığımı görmesine müsaade etmeyeceğim.

“Hazırım,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Ardından kızlara döndü.

“Züleyha!” diye bağırdı. “Yedi arkadaşım seç. Onlarla birlikte Yusuf u karşılayacaksın. Arkadaşlarından sen mesulsün.” “Emredersiniz, Efendimiz.”

Kız arkaya dönüp arkadaşlarına seslenmeye başladı.

“Hanefiye, Esma, Habibe, Küçük Fatma, Zofana.”

“Şu bayılan ufaklığı da al,” dedi Hasan. “Onunla beraber yedi kişi oluyorsunuz zaten.”

Sıra Fatma’ya geldi.

“Zeynep, Hanım, Türkan, Seher, Leyla, Ayşe.”

Halime yalvaran gözlerle Fatma'ya bakıyordu. Adının söylenmeyeceğini fark edince de ona seslendi.

"Beni de seç."

"Bu kadar yeter."

Ama diğerlerinin Halime'yle alay ettiklerini görünce neşeyle gülerek, "Hadi, onu da al Fatma," dedi.

Yanında Fatma, Sara, Zeynep varken korkacak ne olabilirdi ki? Hasan'ın yanına koşup diz çökerek elini öptü.

"Akıllı ol tamam mı küçük kurbağa," dedi.

Yanağını okşayarak diğerlerinin yanma yolladı. Mutluluktan kıpkırmızı kesilen Halime, dizleri titreyerek yerine döndü.

Meryem geriye kalanlara şöyle bir göz attı. Safiye, Sit, Hatice, Cüveyre, Reyhane, Tayyibe. Eski gücünü toplamış gibiydi.

Hasan arkadaşlarından mesul sayılacak ekip başlarını yanına çağırdı.

"Hadımlar bu yiğitleri uyurlarken getirecekler bahçelere. Onlara önce süt ve meyve ikram edin. Ziyaretçiler gelmeden önce kızlar cesaretlenmeleri için bir bardak şarap içebilirler. Daha fazla değil ama! Delikanlılar sarhoş olduktan sonra içmeye başlayabilirsiniz ama sakın ölçüyü kaçırmayın! Daha sonra her şeyi ayrıntılarıyla bana rapor edeceksiniz. Boru üç kez ötünce gitme vakitleri gelmiş olacak. O zaman Apama'nın size vereceği hapı delikanlıların kadehine atın. İçer içmez uyuyacaklar. Hadımlar da onları geri götürecek."

Bütün talimatları verdikten sonra kızları son bir kez daha teftiş etti. Sonra da hafif bir baş selamıyla yanlarından ayrıldı. Adi'yle Apama onu kayıkların yanında bekliyordu. Orada da onlara son emirlerini verdi.

"Bunu grup sorumlularına ver. Dikkat et ziyaretçiler seni görmesin. Ama gözün de Meryem'in üzerinde olsun. Gelecek delikanlıyla yalnız kalmasını istemiyorum."

Ardından da maiyetindekilerle birlikte kaleye döndü.

Kaleye girince iki arkadaşından ayrılıp muhafızlarıyla, hadımların yaşadığı diğer kuleye yöneldi. Gelişini bildiren bir boru sesi işitildi. Yüzbaşı Ali fırlayıp, her şeyin hazır olduğunu bildirdi.

Elli siyahi dev adam koridorda iki sıra halinde dizilmişti. Silahlı, dimdik ve saldırmaya hazır. Hasan tek kelime bile etmeden onları inceledi. Aslında onları her teftiş edişinde içine bir korku düşüyordu. Ama bu onu rahatsız etmiyor aksine hoşuna bile gidiyordu. Bu yüz

kolun sadece birinin tek bir hareketiyle bile bir daha gün ışığını göremeyecek hale gelebilirdi. Ama neden hiçbiri böyle bir şeye kalkışmıyordu? Neden bu elli hadım verdiği her emri körü körüne yerine getirmeye hazırdı? İnsanlar üzerindeki bu gücünü nereden alıyordu? 'Bu, zekanın gücü,' diye izah etti kendi kendine. Dünyada hiçbir şeyden korkmayan bu hadım edilmiş canavarları yalnızca güçlü karakteriyle dizginliyordu.

Teftişi bitirince Yüzbaşı Ali'yi çağırıp emirlerini verdi.

"Yatsı namazından sonra dokuz adamla beni mahzende bekle. Kulemden uyuyan üç delikanlı getireceğim sana. Onları sedyeyle bahçelere taşıyın. Adi orada sizi bekliyor olacak. Ona uyuyan yiğitlerin isimlerini söyleyince sana ne yapman gerektiğini bildirecek. Yolda sayıkladıklarını ya da inlediklerini görseniz de endişelenmeyin. Ama içlerinden biri battaniyeyi kaldırır ya da uyanma belirtisi gösterirse sedyeyi taşıyan hemen onu öldürsün. Aynı şey dönüş için de geçerli. Öyle bir durumda da cesedi doğrudan bana getireceksiniz. Her şeyi anladın mı?"

"Anladım, Seyduna."

"O zaman yatsı namazından sonra görüşürüz."

Yüzbaşıyla selamlaşıp, heykel gibi duran muhafızların önünden geçerek kulesine doğru yöneldi.

Ebu Ali, Yüce Efendi'nin ikametgahının yanında oturuyordu. Kendisine ait odalardan birini kaleye gelmesinin ardından Buzruk Ümid'e vermişti. Bahçelerden gelince üstlerini değiştirip Ebu Ali'nin odasında buluştular.

Bir süre birbirlerinin ne düşündüğünü anlamaya çalışarak tek kelime etmeden oturdular. Sonunda Ebu Ali, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben de aynı şeyi sana soracaktım."

"İbni Sabbah tartışmasız büyük bir adam."

"Evet, büyük bir adam…"

"Fakat bazen düşünüyorum da… Yalnız, konuştuklarımız aramızda kalacak değil mi?"

"Kesinlikle."

"Bazen kendini heyecanına fazla kaptırdığını düşünüyorum. Sanki aklı pek başında değilmiş gibi…"

"Gerçekten de bazı fikirleri bana delice geliyor. Belki de biz sıradan ölümlüler onu anlayamıyoruz. Ama neticede düşünceleri

beni korkutuyor.”

“Planı hakkında, mirasını bize bırakması hususunda ne düşünüyorsun?” diye sordu Ali.

“Aklıma Kral Naaman’ın hikayesi geldi doğrusu. Senamar kral adına Habemak’ta muhteşem bir saray inşa etmişti. İnşaatın tamamlanmasının ardından kral mükafat olarak mimarı kendi yaptığı binadan aşağı attırmıştı.”

“Doğru, fedailer de Senamar’ın benzeri bir mükafat almış olacaklar.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Ben mi?”

Ebu Ali bunu bir süre düşündü. İki karısıyla iki çocuğunu kaybettiğinden beri hayatı bomboştu. On sene kadar önce düşüncelerini yayma gayreti sonunda onu Kazvin’den Suriye’ye kaçmak zorunda bırakmıştı. Kendisine iki çocuk doğuran ilk karısı Habibe’yle, hayatını mutlulukla dolduran genç karısı Ayşe’yiyse orada bırakmıştı. Üç sene sonra geri döndü. Habibe’den Ayşe’nin yokluğunda civardaki zengin bir gençle aşk ilişkisi yaşadığım öğrendi. Çılgına dönmüştü. Önce karısının aşığım ardından da sadakatsiz karısını öldürdü. Ayşe’nin sadakatsizliğini haber veren Habibe’den de nefret ediyordu artık. O anın öfkesiyle karısıyla iki çocuğunu kervana bindirip Basra’ya gönderdi. Orada da köle pazarında sattı. Kısa süre sonra pişman olup onları her yerde arasa da izlerine hiçbir yerde rastlayamadı. Sonunda Hasan kendisine katılmasını istedi. Artık İsmaili davası için mücadele etmek hayatının yegane gayesiydi.

“Başka seçeneğim yok,” diye cevap verdi. “Bir kere başlayınca sonuna kadar gidersin. Başka çare yok.”

Buzruk Ümid kederli bakışlarını yere dikmişti. Son derece sert bir askerdi aslında. Bir keresinde Rudbar’da İsmaili saflarını terk etmeye çalışan on beş askerin boyunlarının vurdurulması emrini vermişti. Düşmana karşı her türlü hilenin mübah olduğu kanaatindeydi. Ama kişinin hem de en sadık müritlerine böyle bir oyun oynamasını kabul etmekte çok zorlanıyordu.

“Bahçelerden döndüklerinde fedailerle ne yapmayı düşünüyor?” diye sordu.

. “Bilmiyorum. Ama deneyi başarıyla sonuçlanırsa elindeki haşhaş müptelaları düşmana karşı korkunç bir silah haline gelecekler bundan eminim.”

“Sence başarabilir mi?”

“Kim bilir? Düşünceleri bana delilik gibi geliyor. Ama Alamut’u ele geçirme düşüncesini de ilk başta böyle görmüştüm. Ama bak önünde sonunda amacına ulaştı işte.”

“Düşünceleri çok tuhaf ama. Onu anlamak o kadar zor ki.” “Bak, çok sevdiğim bir oğlum var. Onu buraya, Hasan’ın yanına yollamayı planlıyordum. Ama Allah bunu yapmamam gerektiğini gösterdi bana. Şimdi onu dünyanın diğer ucuna yollayacağım. Bir haberci yollayacağım ona bu gece.”

Buzruk Ümid hem hayatını hem de karılarım çok severdi, ilk karısı, Muhammed’in annesi doğumda ölmüştü. Uzun seneler boyunca kimseden teselli bulamadı. Neden sonra ikinci sonra üçüncü ve dördüncü karılarını aldı. Şimdiyse Rudbar’da kendine bir harem kurdu. Yine de tüm haremi bir araya gelse bile içindeki derin kederi bastırmaya yetmiyordu. İsmaili soyundan gelen bir aileye mensup olduğundan sultanın hizmetinde yükselmesi imkansızdı. Mısır’a gitti. Orada halife sonradan kendisine imkan, itibar ve güç sağlayacak Hasan’la tanışmasına vesile oldu. Aslında kendisi de çok iyi bir komutandı ama yaratıcılıktan noksandı. Bu yüzden de ne zaman ne yapması gerektiğini kendisine bildirecek bir lidere ihtiyacı vardı.

“Hasan’ın yanında kalmaktan başka çaremiz yok. Eğer yenilirse biz de onunla birlikte yeniliriz. Ama tersi olur başarılı olursa elde ettiği bu başarı gösterdiği sertliğin daha müsamahalı karşılanmasına neden olacaktır.”

“Ben de başka seçeneğimiz olmadığı kanaatindeyim. Zaten Hasan’a hayranım, bu da onun izinden gitmemi kolaylaştırıyor.” Bu konuşmanın ardından Buzruk Ümid odadan çıkıp oğluna mektup yazmaya koyuldu.

“Hayatımın neşesi, oğlum Muhammedi Alamut’a gelmeni kesinlikle istemiyorum. Suriye’ye hatta mümkünse Mısır’a git. Orada dostlarımı bul ve seni benim gönderdiğimi söyle. Seni yanlarına alacaklardır. Seni çok seven babanın sözünü dinle. Oraya sağ salim ulaştığını öğrenmeden kalbim huzur bulmayacak.”

Bir haberci çağırıp ondan Muzaffer’in kontrolündeki Rey şehrine gitmesini istedi.

“Doğuya giden yolları kullan,” diye ikaz etti onu. “Böylece sultanın öncüleri seni yakalayamaz. Muzaffer oğlum Muhammed’i nerede bulacağını sana söyleyecektir. Onu bul ve bu mektubu ona ver. Eğer

bu işi başarırsan döndüğünde çok külliyetli bir mükafatın sahibi olacaksın.”

Yolculuk için biraz para verdi. Az sonra haberciyi kaleden ayrılırken görünce omuzlarından büyük bir yükün kalktığım hissetmişti.

Aynı günün akşamı hekimle Ebu Soraka boş haremlerinin çatısında oturuyorlardı. Önlerinde büyük bir parça etle bol miktarda şarap vardı. Bir yandan yiyip içiyor bir yandan da kaledeki koşturmacayı izleyerek fikir teatisinde bulunuyorlardı.

“Burada hayat ne kadar da renkli,” dedi Yunanlı büyük bir mutlulukla. “Seneler önce Bizans’ta talebeyken yaşlılığımda Kuzey İran’ın uzak bir köşesindeki kalede oturup İsmaili zaferini kutlayacağım aklımın ucundan geçmezdi. O günlerde Sodom ve Gomore’yi andıran zevk-ü sefa ortamının gün gelip sona ereceğini hiç düşünmüyordum. Sonra bir avuç altın uğruna insanların neler yapabileceğini öğrendim. Zincire vurulup zindana atılmıştım. Bana borcu olan dostlarım ortadan yok olmuşlardı. Kendimi önce bir kadırgada buldum. Sonra da köle olarak satıldım. Ardından Kahire’de halifenin hekimi olma fırsatı buldum. O dönemde İbni Sabbah’ın itibarı bir hayli yüksekti. Talihim yaver gitmiş onunla tanışma şerefine nail olmuştum. Bende hoşuna gidecek bir şey bulmuş olmalı ki beni satın alıp azat etti. Ye işte buradayım. Ve çok da mutluyum. Ah, bir de Hasan şu haremleri boşaltmamış olsaydı.” Ebu Soraka gülümsedi.

“En azından hepimizin aynı durumda olması teselli verici.” Hekim ona anlamlı bir bakış fırlattı.

“Öyle mi? Peki orada, kalenin arkasında ne var? Hasan’la büyük dailer için ibadethanelerle mi dolu sence orası?”

Ebu Soraka dikkatle hekime baktı.

“Hâlâ Hasan’ın orada kendine harem kurduğu kanaatinde misin?” “Başka ne olabilir ki? Buraya kervanlardan çok sayıda güzel kadının getirildiğini duydum. Aramızda o güzelleri gören var mı?” “Bu laflara inanmıyorum ben. Bence de orada bir hazırlık var ama kale çok uzun zaman kuşatma altında kalırsa kaçabilmemiz için bir gizli geçit inşa edildiği fikrindeyim.”

“Çok safsın. Hasan’ı tanırım ben. Tam bir filozoftur. Hatta hayatın amacının zevk almak olduğunu gayet iyi bilecek kadar iyi bir filozoftur. Elindeki bunca imkandan faydalanmaması aptallık olur zaten. Duygularımızla kavrayabileceklerimizin ötesinde ne var

zaten? Tek gerçek, demin de söylediğim gibi zevk almaktır. Bu yüzden de insanın tutkularının peşinden koşması en akıllıca tutumdur. En büyük talihsizlikler bile içgüdülerimizin bizi sürüklemesine mani olamaz. Ben İbni Sabbah'ı çok zeki biri Olarak addederim. Bunu istediklerini elde etmeyi başararak fazlasıyla ispat etti zaten. Horasan'la Huzistan'dan geçen kervanları soyarak büyük bir servet elde eden Hüseyin Alkeyni'nin müritlerinden bile vergi almayı bir şekilde becerdi. Hiç de fena sayılmaz yani."

"Çok büyük bir dahi," dedi Ebu Soraka. Zaten birilerinin kulak misafiri olmasından korktuğu için Yüce Efendi hakkında yanlış anlaşılabilecek şeyler söylemekten çekiniyordu.

Yunanlı kahkahayla güldü.

"Senin düşündüğünden de büyük bir dahi! Dinle bak, bir keresinde Mısır'dayken halifenin muhafız başı Bedr-Cemal'le korkunç bir anlaşmazlığa düşmüş, neticesinde de herkes onun için endişelenmeye, öldürüleceğinden korkmaya başlamıştı. Ama o son derece sakin bir şekilde halifenin huzuruna çıkıp pazarlık yaptı. Kendisini o gece bir gemiye bindirip yollayacaklarını biliyordu anlıyorsun değil mi? Bu sebeple de halifeye İran'da kendisi adına taraftar toplayıp Bağdat iktidarının yıkılmasına yardım etme vaadinde bulundu. Hatta bunun için üç büyük kese de altın aldı. Hâlâ da halifeden istediğini almayı sürdürüyor. Eğer Mısır'dan uzun süre bir kervan gelmezse hemen bir haberci gönderip artık kendi hesabına hareket edeceği tehdidini savuruyor. Tabii bu durumda da halife paniğe kapılıp halkından daha fazla vergi toplayarak Yüce Efendimizin Alamut Kalesi'nde gününü gün etmesi için gereken meblağı yolluyor. İşte bu yüzden onu büyük bir filozof olarak görüyorum anlıyor musun? Çünkü seninle ben burada böyle oturup boş haremimize bakarak gözyaşlarımızı silerken o…"

Ebu Ali birden terasta belirdi.

Dai'yle hekim gözle görünür biçimde korkmuşlardı.

"Rahat olun dostlarım," dedi hallerini görmekten memnun bir tavırla gülümseyerek. "Seni arıyordum Ebu Soraka. Yusuf, Süleyman ve İbni Tahir'e akşam namazını müteakip Yüce Efendi tarafından huzura kabul edileceklerini bildirmeni istiyorum. Seyduna'nın huzuruna çıkacaklar! Bu sebeple derhal hazırlanmaya başlasınlar. Hayırlı akşamlar!"

O akşam aralarından üçünün Seyduna tarafından kabul edileceğini öğrenen fedailer çok heyecanlanmışlardı. Bunun

gerekçesi üzerinde konuşmaya başlamışlardı.

“Savaştaki yiğitliklerinden dolayı mükafatlandıracaklar herhalde,” diye fikir beyan etti İbni Vakkas.

“Hangi yiğitlik?” diye alay etti Übeyde. “Tamam İbni Tahir’e lafım yok. Gerçekten Türk sancağını o ele geçirdi. Ama atından düşen Süleyman’la düşmanı avaz avaz bağırarak yenmeye çalışan Yusuf Seyduna’nın huzuruna çıkmayı hak edecek ne yaptı?”

“En çok düşmanı Süleyman öldürdü. Yusuf da ona yol açtı,” dedi Cafer.

“Evet, bu doğru,” diye tasdik etti Naim. “Ben de oradaydım.”

“Sen mi?” diye çıkıştı Übeyde. “Sen Türkler seni görmesin diye Yusuf’un arkasına saklanıp durdun bütün muharebe boyunca.”

“Seni çirkin!”

Naim öfkeyle yanlarından uzaklaştı.

Bu sırada huzura çıkacak üçlü banyo yapmış, hazırlanıyordu. Üçü de heyecanlıydı ama bilhassa Yusuf yerinde duramayacak haldeydi.

“Nasıl davranmamız gerek?” diye çekingen, çocuksu bir ses tonuyla sorup duruyordu.

“Büyük dailer söylerler,” dedi İbni Tahir.

“Şehit Ali’nin sakallan adına,” diye bağırdı Süleyman heyecandan ter içinde kalmış bir halde. “Seyduna’nın huzuruna çıkma şerefine nail olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu ayrıcalığı hak etmek için bu sabah çok mühim işler yapmış olmalıyız.”

“Bizi gerçekten bunun için mi çağırdı sence?” diye sordu Yusuf.

“Bence seninle bizim çağrılma sebeplerimiz aynı değil,” dedi

Süleyman gülerek. “İbni Tahir’le beni övmek için çağırsa da seni büyük bir ihtimalle bir ok bile atmadan bağırıp durduğun için azarlamak amacıyla görmek istemiş olmalı.”

“Beni korkutmaya çalışma Türkler tarafından atından düşürülen ben değildim ne de olsa.”

Süleyman öfkeyle dudaklarım ısırdı.

“Hele bir Seyduna’nın huzuruna çıkalım da,” dedi bir süre sonra. “Bakalım orada da bu hazır cevaplılığını devam ettirebilecek misin?”
’

Yusuf sıkıntıyla başını eğdi.

“Seyduna bana Ebu Soraka gibi yedi imamı mı soracak sanki?”

“Bence daha fazla ileri gitmeyin artık,” diye lafa karıştı İbni Tahir.

Beyaz cübbeleriyle beyaz şalvarlarını giydiler. Beyaz sarıklarını da giyince merasim kıyafetine bürünmüş oldular. Ardından

arkadaşlarının yanına döndüler.

Ama yemek yiyemeyecek haldeydiler. Diğer fedailer kıskanç bakışlarla onları süzüyordu. Tam çıkarlarken, Naim, İbni Tahir'e, “Dönünce bize Seyduna'yı anlatacak mısın?” diye sordu.

“Ne istersen anlatırım,” diye cevap verdi İbni Tahir sabırsızca.

Yüce Efendi'nin ikametgahının girişinde Ebu Ali onları bekliyordu. Gençlerin yüzlerinin heyecanını fark etmişti. *Keşke nasıl bir işin içinde olduklarını bilseler*! diye geçirdi aklından. Sonra da konuşmaya başladı.

“Cesur olun. İçeri girince eğilin ve Seyduna doğrulmanızı isteyinceye dek öylece bekleyin. Hitap ettiği kişi gidip elini öpsün. Az ve öz konuşun. Seyduna'nın kalplerinizden geçeni de okuduğunu aklınızdan çıkarmayın.”

Kulenin merdivenlerine yöneldiler. En üst basamağa ulaştıklarında Süleyman az daha orada bekleyen muhafızla çarpışacaktı. İrkilerek geri sıçradı. Sonra sanki korkmamış da ayağı bir şeye takılmış ve tökezlemiş gibi yapmak için yerlere bakınmaya koyuldu.

“Ben bile bundan korkarım,” diye fısıldadı Yusuf, İbni Tahir'e.

Büyük bir heyecanla bekleme odasına girdiler.

Perde kalktı ve bir ses işitildi.

“İçeri girin!”

Ebu Ali içeri yöneldi. Süleyman da cesurca peşine takıldı. Yusuf'un dişleri takırdıyordu. İbni Tahir'in yanına gelmesini bekledi. Sonra da başka çaresi olmadığı için o da içeri yöneldi.

Daha önce gördükleri Buzruk Ümid'in yanında gri cübbeli biri duruyordu. Başında da beyaz bir sarık vardı. Uzun boylu sayılmazdı. Ayrıca bakışları da öyle aman aman korkutucu değildi. Ama bu Seyduna'ydı. İsmaililerin Yüce Efendisi.

Yan yan durup eğildiler.

“Güzel, çok güzel, dostlarım,” dedi.

Yanlarına doğru yürürken yüzünde yarı alaycı yarı teşvik edici mahiyette bir gülümseme belirmişti.

“Sultanın öncüleri karşısında sergilediğiniz yiğitlikleri işittim,” diye başladı. “Sizi sadakatinizi mükafatlandırmak için huzura çağırdım.”

“Sen, İbni Tahir,” dedi ona doğru dönerek. “Düşman sancağını ele geçirirken olduğu kadar yazdığın şiirlerinle de beni çok mutlu ettin.

“Ve sen Süleyman, sen de yiğit bir savaşçı ve büyük bir kılıç ustası olduğunu ispatladın. Bize daha çok hizmette bulunacaksın.

“Ve sen sevgili Yusuf,” dedi aynı biçimde gülümsemeyi sürdürerek. “Düşmana aslanlar gibi kükreyerek saldırışınla sen de takdirlerimi kazandın.”

Seyduna uzattığı elini hemen çekince öpmek için fazla vakit bulamamışlardı.

Ama gözleri gururla parlıyordu. Daha önce hiçbirini görmemiş olmasına rağmen nasıl olurdu da haklarında bu kadar çok şey bilebilirdi? Acaba haklarındaki bu ayrıntılı bilgileri Ebu Ali mi vermişti? Bu durumda savaşta gerçekten de çok büyük bir hizmette bulunmuş olmalıydılar.

Yüzlerinden hiçbir şey okunmasa da büyük merak içindeki dailer kenarda bekliyordu.

Hasan sözlerini sürdürdü.

“Dün kabiliyetlerinizi imtihan ettik. Bu sabah da cesaretinizi.

Ama henüz en önemli imtihandan geçmediniz. Bu kısmı da bu akşama ayırdık. İnançlarınıza ne kadar bağlı olduğunuzu görmek istiyorum.”

Yusuf’a döndü.

“Hocalarının sana öğrettiği her şeye inanıyor musun?”

“Evet, Seyduna inanıyorum.”

Sesi çekingendi ama aynı derecede de müthiş bir itikat sergiliyordu.

“Peki ya siz ikiniz, İbni Tahir, Süleyman?” ,

“İnanıyoruz, Seyduna.”

“Sen, Yusuf, şehit Ali’nin Peygamber’in tek mirasçısı olduğuna bütün kalbinle iman ediyor musun?”

Yusuf onun kendisine bu tür sualler yöneltmesine çok şaşırmıştı.

“Bütün kalbimle, Seyduna.”

“Ve sen, Süleyman Ali’nin oğulları Hasan’la Hüseyin’in miraslarından haksız yere mahrum edildiklerine inanıyor musun?” “Elbette inanıyorum, Seyduna.”

“Ve sen İbni Tahir, İsmail’in yedinci gerçek imam olduğuna inanıyor musun?”

“İnanıyorum, Seyduna.”

“Mehdi’nin son büyük peygamber olarak geleceğine ve dünyaya hakikati ve adaleti hâkim kılacağına inanıyor musun?” “Bunlara da inanıyorum, Seyduna.”

“Ve sen Yusuf, benim, efendinin, kudretini Allah’tan aldığına inanıyor musun?”
“İnanıyorum, Seyduna.”
“Ve sen, Süleyman, yaptığım her şeyi Allah adına yaptığıma inanıyor musun?”
Hasan, İbni Tahir’e döndü.
“İbni Tahir, bana istediğimi cennete sokabilme yetkisinin bahşedildiğine inanıyor musun?”
“İnanıyorum, Seyduna.”
Hasan verilen cevapları büyük bir ilgiyle takip ediyordu. İbni Tahir’in sözlerinde en ufak bir tereddüt olmadığı apaçık ortadaydı.
“Yusuf! Eğer kendini kuleden atarsan cennet kapıları sana sonuna dek açılacak desem yapar mısın? İnancın bu kadar kuvvetli mi?”
Yusuf’un beti benzi attı. Hasan belli belirsiz gülümsüyordu. Büyük dailere baktı. Onlar da gülümsüyordu.
Kısa bir duraksamadan sonra, Yusuf, “Zevkle,” cevabını verdi. “Şimdi, hemen çık ve atla o zaman! Yusuf, ah Yusuf! Kalbini görüyorum senin. İnancın ne kadar da zayıf. Süleyman, sen yapar mıydın peki?”
Süleyman cesur bir ses tonuyla cevap verdi.
“Yapardım, Seyduna.”
“Hemen şimdi mi? Bak, rengin attı. Dilin kararlı ama inancın hiç de öyle değil. Fedakarlık gerektirmeyen şeylere inanmak kolaydır. Ama inancımızı hayatımızla ispat etmemiz gerekirse işte o zaman ak koyun kara koyun ortaya çıkar.”
İbni Tahir’e döndü.
“Peki ya sen, şair? Sen bana cennet kapılarının anahtarının verildiğine bütün kalbinle inanıyor musun?”
“Sende layık bulduğun kişiyi cennete sokma kudreti olduğuna bütün kalbimle inanıyorum, Seyduna.”
“Amaya anahtara? Sana, anahtarı sordum.”
İbni Tahir şaşırdı.
“İnanmaya çalışıyorum. Ama böyle bir anahtarın mahiyetini tasavvur etmekte zorlanıyorum.”
“Yani üçünüz de yalnızca Ali ve imamlarla ilgili hususlara iman ediyorsunuz?” diye bağırdı Hasan. “Ama bize itikadımızın her buyruğuna iman eden müminler gerek.”
Bu sözlerin sonrasındaki sessizlik fedailer için tahammül edilemeyecek derecede zordu. Dizlerinin bağı çözülüyor,

şakaklarından ter boşalıyordu.

Sonunda Hasan sert bir sesle konuşmaya başladı.

“Bu durumda beni bir yalancı olarak mı görüyorsunuz?”

Üçü birden bembeyaz kesildi.

“Hayır, Seyduna. Söylediğin her şeye inanıyoruz, Seyduna.” “Cennetin anahtarına sahip olduğumu söylediğimde peki?”

Alamut

“Ona da inanıyoruz, Seyduna.”

“Kalplerinizden geçenleri görüyorum ben. İnanmak istiyorsunuz ama inanamıyorsunuz. Neden, İbni Tahir?”

“Sen her şeyi görüyor, her şeyi biliyorsun, Seyduna. Aklımızın almadığı bir şeye iman etmek çok zor. Ruhumuz inanmak istiyor ama mantığımız buna karşı çıkıyor.”

“Samimiyetin hoşuma gitti. Peki sizi gerçekten cennete götürsem, ellerinle dokunsan, gözlerinle görsen, kulaklarınla duysan, dudaklarınla tatsan o zaman inanır mıydın?” ‘

“O zaman en ufak bir şüphe kalmazdı içimizde, Seyduna.”

“Bu tatminkar bir cevap. Bu sabah savaşta kendinizi ispat ettiniz. Ama zayıflıklarınızın da farkındaydım. İmanınızın da çok sağlam olmasını istiyorum. Bu yüzden de sizlere bu gece cennet kapılarını açmaya karar verdim.”

Gençlerin gözleri fal taşı gibi açıldı. Öylesine büyük bir şaşkınlık içindeydiler ki söylenenleri doğru duymadıklarını zannetmişlerdi.

“Neden yüzüme öyle bakıyorsunuz? Yoksa mükafatınızı beğenmediniz mi?”

“Yani bizi…”

İbni Tahir kekelemeye başlamıştı.

“Evet, sizlere cennet kapılarını açacağımı söyledim. Ve bunu yapacağım da. Hazır mısınız?”

Sanki görülmez bir gücün zorlamasıyla üçü birden dizleri üstüne çöktü. Hasan’ın önünde secdeye varıp öylece kaldılar.

Bir an Hasan arkadaşlarıyla göz göze geldi. Onlar da yüzlerinde derin bir alakayla olup bitenleri izliyordu.

“Kalkın!” diye emretti.

Derhal emre itaat ettiler. Hasan şamdandan bir mum alarak arka taraftaki, aşağı inmek için kullandığı bölmeyi aydınlattı. Burada yere üç döşek hazırlanmıştı. Üzerlerinde de yerlere kadar uzanan battaniyeler vardı.

“Yatın,” diye emretti.

Mumu Ebu Ali’ye, şarap testisini de Buzruk Ümid’e verdi. Dolaptan altın işlemeli bir kutu alıp kapağını açtı. Yattıkları yer de bembeyaz bir suratla tir tir titreyerek bekleyen fedailere doğru yöneldi.

“Cennet yolu uzun ve meşakkatlidir. Bunlar sizi kuvvetlendirecek yiyecek ve içecekler. Alın elimden yiyin.”

Teker teker fedailerin yanına giderek her birinin ağzına altın yaldızlı kutudan çıkardığı küçük hapları soktu. Yusuf o kadar heyecanlıydı ki ilk anda ağzını bile açmamıştı. Süleyman’la İbni Tahir’se küçük topları mümkün olduğunca çabuk yuttular.

İlk anda ağızları tatlanmıştı. Ama kısa süre sonra mide bulandırıcı bir acılık hissettiler. Hasan ağızlarının acılığım gidermek için şarap verdi. Bir yandan da tesiri gözlemlemek için dikkatle izliyordu.

Alışık olmadıkları için şarap başlarını döndürmüştü. Etraflarındaki her şey dönüyordu. Bu yüzden de hiç kıpırdamadan yatmak zorunda kalmışlardı. Yusuf boğazlanan bir öküz misali böğürüyordu. Sonra giderek sakinleşip uykuya yenik düştü.

Arkadaşları iyiden iyiye artan meraklarıyla sarhoşluğa direnmeye çalışıyorlardı. *Ya yuttuğum zehirse* diye düşünmüştü İbni Tahir ilk anda. Ama birdenbire gözlerinin önünde sayısız muhteşem resim belirdi. Artık hiçbir şey düşünmeden adeta büyülenmişçesine bu renklerle resimlere bakakalmıştı.

Hasan şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerini görünce sordu.

“Ne görüyorsun, İbni Tahir?”

İbni Tahir onu duymadı. Kendisini içine çeken görüntülere kapılmıştı. Sonunda da bu resimlerin içinde yitip gitti.

Süleyman öfkeyle karşısında beliren hayallerle savaşmaya çabalıyordu. İlk anda odada kendisini meraklı gözlerle izleyenleri seçebiliyordu. Ama karşısında beliren hayaller karşı koyamayacağı derecede enteresandı. Önce Hasan’ın kendilerini zehirlemiş olabileceğini düşündü. Ama kısa sürede bu düşünce zihninden uçup gitti. İç dünyasındaki mücadele onu oldukça yormuştu. Üstelik hayaller gittikçe kuvvetleniyordu. Sonunda o da direncini kaybederek kendinden geçti.

Yusuf bir süre daha inleyip sağa sola döndü. Sonra da derin bir uykuya daldı. Kısa süre sonra Süleyman’la İbni Tahir de iyice dalmışlardı.

Hasan kalın, siyah battaniyelerle gençlerin üzerlerini Örttü. Sonra da verdiği işaret üzerine bölme ağır ağır alçalmaya başladı.

Hasan'ın muhafızları orada hazır bekliyordu. Hasan, Yüzbaşı Ali'ye orada birkaç talimat daha verdi. Ardından iki muhafız tam ortasından kavradıkları sedyeleri bahçelere taşımaya koyuldular.

Hasan sessizce onların geri dönmelerini bekledi. Geldiklerinde de, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda, Seyduna."

Hasan derin bir iç çekti.

"O zaman yukarı çıkabiliriz," dedi. "Her şey bir Yunan tragedyasına yakışır biçimde gelişiyor. Çok şükür, birinci perde kazasız belasız sona erdi."

11

Akşam olmadan bahçelerdeki tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Kızlar Yüce Efendi'nin emrettiği biçimde dağılmışlardı. Meryem'le grubundakiler ana adada kalmışlardı. Hadımlar Fatma ve Zeynep'in gruplarını kararlaştırılan bahçelere götürmüştü. Kaleden bakıldığında Fatma sol, Züleyha'ysa sağ taraftaki bölgeye yerleştirilmişti. Bu üç bölge su kanallarıyla birbirlerinden ayrılıyordu. Şahrud'un çağıltısı nedeniyle bu bahçelerin birinden diğerinde neler olup bittiğini işitmek imkansızdı.

Kızların yardımıyla hadımlar köşklerin çevresindeki ağaçlara ipler gerip üzerlerini sabah hazırladıkları fenerlerle süslediler. Çeşitli boy ve ebatlardaki fenerler akşamın çöküşüyle birlikte yakıldı. Işık etrafın görünümünü bütünüyle değiştirmişti. Şekiller, gölgeler tamamen farklıydı. Sanki bambaşka bir yerdeydiler. Kızlar şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyorlardı. Etrafta dolaşırken kendi vücutları üzerinde yansıyan rengarenk ışıkları hayranlıkla takip ediyorlardı. Renk cümbüşü her yanı sarmış, her şey sanki rüya âleminden kopup gelmiş gibi gözükür olmuştu. Fenerlerin ışığının erişmediği yerlerse zifiri karanlıktı. Ne dağlar ne yıldızlar ne de kale görünüyordu.

Köşkler de adeta çiçek bahçesine dönüştürülmüştü. Köşklerin ortasındaki havuzların fıskiyelerinde gökkuşağının renkleri seçiliyordu. Altın ve gümüş tepsiler altın kaplı yer masalarına dizilmişti. Masaları haşlanmış av kuşları, kızartılmış balıklar, etkileyici görünümlü tatlılar ve sepetler dolusu incir, kavun, portakal, elma, armut ve üzüm süslüyordu. Her bir masada altı testi şarap vardı. Ayrıca kaseler de süt ve balla doluydu.

Yatsı namazı vakti gelince Adi, Apama'ya bahçeleri son bir kez dolaştırdı. Kadın son hazırlıkları büyük bir itinayla gözden geçirdi. Sonra Meryem, Fatma ve Züleyha'ya delikanlılara dönüş yolculuğu öncesi verilmek üzere ikişer küçük hap verdi. Önce birer hap

verecekler ancak tesir etmezse İkinciyi vereceklerdi. Tam gidecekken dönüp, “Onların çok soru sormasına müsaade etmeyin. Sürekli meşgul edin. Ve en önemlisi sarhoş olmalarım sağlayın. Sakın Seyduna’nın adil olduğu kadar sert olduğunu da aklınızdan çıkarmayın.”

Onun gidişiyle kızlar artık hayati önem taşıyan anların yaklaştığını anlamışlardı. Grup başlan cesaretlerim artırmaları için bir bardak şarap içmeleri talimatını verdi.

Fatma’nın köşkü diğerlerine nazaran daha neşeliydi. Kızlar gerginliklerini çığlık çığlığa gülerek atmaya çalışıyorlardı. Işığın büyüleyici etkisi şarapla birleşince daha da artmıştı. Giderek korkulan azaldı. Artık gerçekleşecek ziyaretleri daha önce tatmadıkları bir macera olarak görmeye bile başlamışlardı.

“Adı Süleyman’mış. Seyduna onun çok yakışıklı olduğunu söyledi,” dedi Leyla.

“İstersen çık da kapıda karşıla,” diye takıldı Sara ona.

“Konuşana bak. Kümesin en azgını sen değil misin?”

“Halime karşılasın bence,” diye önerdi Hanım.

“Hayır, hayır, hayatta olmaz.”

“Korkma, Halime,” diye rahatlatmaya çalıştı Fatma. “Başarımızdan ben mesulüm. Bu yüzden hepinize ne zaman ne yapılması gerektiğini söyleyeceğim.”

“Hangimize âşık olacak?” diye sordu Ayşe.

“Bu konuda sizin arzularınızın hiçbir önemi yok,” diye çıkıştı Sara.

“Peki ya senin kara derinin var mı?”

“Kesin münakaşayı,” diye yatıştırdı Fatma. “Onun kime âşık olacağının önemi yok. Biz hepimiz Seyduna’nın hizmetindeyiz. Tek vazifemiz de onun emirlerini yerine getirmek.”

“Bence Zeynep’e âşık olur,” dedi Halime.

“Neden böyle dedin ki?” diye sordu gücenen Sara.

“Çünkü sapsan saçları ve masmavi gözleri var.”

Zeynep gülümsedi.

“Sizce Seyduna’dan da yakışıklı mıdır?” diye üsteledi Halime.

“Bakın şu küçük maymuna hele,” diye bağırdı Fatma. “Şimdi de Seyduna’ya mı âşık oldun yoksa?”

“Bence çok yakışıklı.”

“Halime, hiç olmazsa bu gece küstahlaşma. Seyduna hakkında böyle konuşmamalısın.”

“Ama o Meryem’e âşık olmuş.”

Sara öfkeden yerinde duramayacak haldeydi.

“Sen de Meryem’e âşık oldun?”

“Bir daha ağzınızdan böyle lakırdı duymayayım,” diye azarladı Fatma her ikisini de.

“Acaba nasıl giyinecek?” diye merakla sordu Ayşe.

Sara kahkahayla güldü.

“Giyinmek mi? Çırılçıplak olacak tabii ki.”

Halime elleriyle yüzünü kapattı.

“O zaman hayatta ona bakmam.”

“Dinleyin!” dedi Seher. “Hadi ona bir şiir yazalım.”

“Harika bir fikir! Fatma hadi başla.”

“Ama daha görmedik ki onu.”

“Fatma onun yeterince yakışıklı olmayabileceğinden korkuyor,” dedi Sara gülerek.

“Üzerime gelme, Sara. Tamam deneyeceğim. Şuna ne dersiniz: Yakışıklı dostumuz Süleyman geldi cennete…”

“Saçma!” diye bağırdı Zeynep. “Süleyman savaşmış bir yiğit. Şöyle söylemeliydin, korkusuz yiğit Süleyman geldi cennete…”.

“Bu da şiirsel değil!” diye atıldı Fatma. “Ama dilinin dolanmamasına da şaşırdım doğrusu… Şimdi dinleyin bakın. Cesur şahin Süleyman geldi cennete. İlişti gözü Halime’ye inanamadı gördüğüne.”

“Hayır, adım şiirde geçmesin!”

Halime dehşet içindeydi.

“Aptal çocuk! Hemen ciddiye almasana. Sadece eğleniyoruz şurada.”

Züleyha’nın grubuysa çok daha meşguldü. Cada yerinde duramıyordu. Küçük Fatma’ysa sanki daha güvende olacakmışçasına bir köşeye sinmişti. Esma önüne gelene sorular sorarken Hanefiye’yle Zofana incir çekirdeğini doldurmayacak konularda münakaşa içindeydiler. Yalnızca Rukiye ve Habibe nispeten daha sakin bir görünüm arz ediyorlardı.

Zeynep sabırsızlık içinde kıvranıyordu. Aldığı görevin sağladığı itibar neredeyse aklını başından almıştı. Tanımadığı Yusuf’u düşünüyor, yakışıklı gencin diğerlerini beğenmeyip ilk görüşte kendisine âşık olacağını hayal ediyordu. Onca bakire arasından onu tercih edecekti. Bunu fazlasıyla hak ediyordu. Buradakilerin en güzeli, en arzulusu o değil miydi?

Şarabını bitirince biraz daha sakinleşti. Artık etrafındaki her şey önemini yitirmişti. Arpın tellerine dokunmaya koyuldu. En çok sevilen, en çok arzu edilen kız olduğu hayaline bütünüyle kaptırmıştı kendini. Düşündükçe neşesi yerine geliyordu. Diğer taraftan duygularının aşk ateşiyle kuşatıldığının, yüzünü bile görmediği yabancıya tutulmaya başladığının farkında bile değildi.

Tüm ihtişama karşın Meryem'e her şey hüzün verici geliyordu. Onun yanındaki kızlar buradakilerin en utangaç ve çekingenleriydiler. Meryem'e sokulmak ondan destek bulmak arzusundaydı hepsi de. Ama Meryem onlardan çok uzaktaydı. Tamamen kendi düşünceleri arasında yitip gitmişti.

Hasan'ın kendisini sevmiyor oluşunu öğrenmenin tesirinin bu derece yoğun olabileceği aklına gelmezdi. Belki de acısının böylesine yoğun olmasının asıl sebebi bu değildi. Hepsinden de kötüsü artık Hasan için yalnızca hedefe ulaşmakta kullanılan bir vasıta olduğunu idrak etmişti ve bunun da sevgiyle yakından uzaktan bir alakası yoktu. Soğukkanlılıkla, zerre kadar kıskançlık göstermeden kendisini bir geceliğine başka bir erkeğe teslim etmişti.

Erkekleri tanırdı. Kocası Musa iğrenç bir ihtiyardı. Ama kocasının başka bir erkeğin ona dokunmasına müsaade etmektense ölmeyi yeğleyeceğini de gayet iyi bilirdi. Aşığı Muhammed ona sahip olmak için hayatını ortaya koymuş sonunda da bu uğurda can vermişti. Daha sonra onu Basra'da sattıkları sırada dahi bir köle olmasına karşın, kendisini satın alacak yeni sahibin de onu başka bir erkekle paylaşmayacağına emindi. Hasan'ın mülkiyetine girdiğinde de hâlâ bu düşüncelere sıkı sıkıya bağlıydı. Ama Hasan'ın bugünkü kararı kendine güvenini temellerinden yıkmış, kendisini tüm varlığıyla aşağılanmış hissetmişti.

Becerebilse ağlayacaktı. Ama gözleri artık yaş üretme kabiliyetini yitirmişti. Hasan'dan nefret ediyor muydu? Garip bir biçimde karmaşık şeyler hissediyordu. İlk anda kendisini Şahrud'a atmaktan başka bir çaresi kalmadığını düşünmüştü. Sonra da intikam almaya karar vermişti. Bu isteği de bir süre sonra geçmiş, yerini derin bir üzüntüye bırakmıştı. Üzerinde düşündükçe Hasan'ın davranışlarının aslında tutarlı olduğuna dair inancı güçleniyordu. Kendisi de hayata bakışı, kitlelerce kutsal sayılan ve tartışmasız kabul edilen her şeyi hakir görüşü, her türlü bilgiyi kabul etmeden önce didik didik edişi, düşünce ve hareket özgürlüğüne duyduğu bağlılığı sebebiyle

Hasan’a hayran olmamış mıydı? Sayısız kez aynı özellikleri yüzünden orta kızdığı da olmuştu aslında. Ama ne olursa olsun neticede tüm bunların lafta kalan şeyler olduğunu düşünmüştü hep. Kendisi bu düşünceleri hayata geçirmeye cüret edemeyecek kadar güçsüzdü. Hasan’ın da o derece kudretli olmadığını düşünmüştü hep.

Ancak şimdi onun bu yanını da anlamaya başlıyordu. Hasan da bir şekilde ona meyletmiş, belki de onu sevmişti. Şimdi kendisinin de ona saygı duyması gerektiğini hissediyordu. Hasan için zihinsel olarak kavradığı bir şeyi hayata geçirmek adeta bir zorunluluktu. Zihinsel çözümlemeleri onun hayat amacı haline gelmişti. Hasan’a kaç kez artık birini gerçek manasıyla sevemeyeceğini, hiçbir şeye inancının kalmadığını, herkes tarafından geçerli prensip diye bir şey olmadığını düşündüğünü söylemişti? Yani kendi de tüm önyargılarından sıyrılmış gibi davranmamış mıydı? Bu son kararıyla Hasan da ona itimadını ve verdiği değeri göstermiş olmuyor muydu?

Sanki her şey bir sis perdesinin ardına gizlenmiş gibiydi. Ne düşünürse düşünsün, anlamak için ne kadar çaba gösterirse göstersin sonunda içinde derin bir acı ve aşağılanma duygusuyla kalakalıyordu. Neticede o da Hasan için yalnızca ilgilendiği nesnelerden biriydi.

Kimseye fark ettirmeden kadehleri birbiri ardına boşaltıyordu. Ama içtikçe daha bir dinginliğe kavuşuyordu sanki. Birden gerçekten de birini beklediğini fark etti. Tuhaf bir biçimde o ana dek İbni Tahir’i hiç düşünmemişti. Hasan onun zeki bir şair olduğunu mu söylemişti? İçinde sanki görülmez kanatlar tarafından okşanıyormuşçasına garip bir his vardı. Yaklaşan kaderi hissederek ürperdi.

Arpı alıp parmaklarını teller üzerinde gezdirmeye koyuldu. Bir anda acı ve özlem dolu ezgiler sardı her yanı. ,

“Bu gece ne kadar da güzel,” diye fısıldadı Safiye ona bakarak.

“İbni Tahir onu görür görmez âşık olacak,” diye karşılık verdi Hatice.

“Ne kadar güzel olur,” dedi giderek heyecanlanan Safiye. “Hadi onlar için bir şiir yazalım.”

“İbni Tahir’in Meryem’e âşık olmasını bu kadar çok mu istiyorsun?”

“Kesinlikle.”

Büyük dailer Hasan’la birlikte sessizce kuleye çıktılar. Daha yukarı çıkar çıkmaz bahçelerden gökyüzündeki yıldızları bile gölgede

bırakacak derecede etkileyici bir ışığın yayılmakta olduğunu gördüler. Hasan parmaklıklara kadar yürüyüp aşağı eğildi.

Üç köşk de adeta ışık selinin ortasında kalmıştı. İçten ve dıştan aydınlatılan bu cam yapılar gerçeğinden daha küçük ölçülerde olsa da her şeyi dışarı yansıtıyordu.

"Sen emsalsiz bir dâhisin," dedi Ebu Ali. "Sanki bizi bir sürprizden diğerine koşturmaya yemin etmiş gibisin."

"Binbir Gece Masalları'ndayız sanki," diye mırıldandı Buzruk Ümid. "Senin kabiliyetin karşısında en şüphe dolu yürekler bile ikna olur."

"Durun, beni takdir etmek için bu kadar aceleci olmayın," diye güldü Hasan. "Gençler hâlâ uyuyorlar. Yani henüz perde kalkmadı.

Onlar uyanıncaya kadar bu gayretlerimizin bir değeri olup olmadığım anlayamayacağız."

Sonra bahçelerdeki düzenlemeleri, üç farklı köşke yapılacak ağırlamayı detaylı olarak anlattı.

"Hâlâ anlayamıyorum," dedi Ebu Ali. Böyle bir planı nasıl yaptın? Mutlaka başka bir kudret sana ilham veriyor olmalı. Ama bu kudret Allah da olamaz tabii."

"Ah, elbette Allah değil," dedi Hasan gülerek. "Daha ziyade eski dostumuz Ömer Hayyam."

Arkadaşlarına yirmi yıl önce Ömer Hayyam'ı Nişabur'daki evinde ziyaret edişinden bahsedip, şu an yaptıklarının ilhamının o geceye dayandığım anlattı.

Ebu Ali şaşkınlık içindeydi.

"Yani ta o zamandan beri kafanda bu plan vardı öyle mi? Peki nasıl oldu da aklını kaçırmadın? Şehit Ali'nin sakalı adına! Benim aklıma böylesine muhteşem bir fikir gelse uygulamaya geçmek için bir ay bile bekleyemezdim. Hemen gerçekleştirmeye çalışır, başarıya ya da başarısızlığa ulaşana kadar da rahat edemezdim." "Başarısızlığa uğramamak için her türlü insani olasılığı değerlendirmeye karar vermiştim. Bu tür bir fikir anne kamındaki bir bebek gibi ancak zaman içinde gelişip büyüyebilir. Başlangıçta umutsuz, şekilsiz, yalnızca tutkuları ateşleyen bir histen ibarettir. Ama ateşlediği tutkular müthiş derecede kudretlidir. Sonra ağır ağır gelişir ve kişiyi başka hiçbir şey göremeyecek, düşünemeyecek hale getirerek etkisi altına alır. Artık kişinin tek arzusu bu fikri vücuda getirmek, bu olağanüstü canavara can vermektir. İnsanın içinde bu türden bir tutku uyanmışsa gerçekten de aklını kaçırmış sayılabilir.

Artık doğru mu yanlış mı, iyi mi kötü mü gibi şeyler umurunda bile değildir. Kişi görülmez bir gücün emrine girmiştir sanki. Tek bildiği şey artık bir vasıtaya dönüştüğü, kendisinden çok daha kudretli bir şeyin kölesi olduğudur. Üstelik bu kudretin kaynağının cennet mi cehennem mi olduğu da umurunda değildir.” “Yani yirmi sene zarfında planını gerçekleştirmek için en küçük bir gayret bile sarf etmedin? Hiç kimseye sırrını açmadın öyle mi?”

Ebu Ali bunu bir türlü idrak edemiyordu. Bunu gören Hasan kahkahalarla güldü.

“Eğer planımdan sana ya da herhangi bir dostuma bahsetseydim benim bir deli olduğumu düşünmeyecek miydiniz? Aslında daha önce denemeye kalkıştığımı inkar edemem. Zira ben de çok sabırsızlanıyordum. Bir an evvel düşündüklerimi hayata geçirme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Diğer taraftan her seferinde karşıma çıkan engellerin aslında beni geri dönüşü imkansız hatalar yapmaktan alıkoyduklarını fark etmiştim. Tik girişimimi Ömer Hayyam’dan planımın ilhamını aldıktan kısa bir süre sonra yaptım. Ömer Hayyam derhal Baş vezire gidip gençliğinde verdiği sözü hatırlatmamı tavsiye etmiş, bana da kendisine yaptığı yardımın benzerini yapmasını istememi söylemişti. Tahmin ettiğim gibi Nizamülmülk beni geri çevirmedi. Beni sultana dostu olarak tanıttı ve kısa süre içinde saraya kabul edildim. Herhalde benim Baş vezire kıyasla çok daha eğlenceli biri olduğumu takdir edersiniz. Kısa sürede sultanın gözüne girmiştim. Artık beni diğerlerinden üstün görüyordu. Tabii bu nihai hedefime uzanacak yoldaki ilk adımlarımdı. Sultandan bir askeri birliğin komutasını bana vermesini istememi gerektirecek bir fırsat bulabilmeyi bekliyordum. Ancak başarılarımla eski sınıf arkadaşımı kıskandırmaya başladığımı fark edemeyecek derecede de toydum. Onunla rekabeti ben son derece normal bir şey olarak görürken Baş vezir meğer bunu aşağılanma sebebi sayıyormuş. Bu da sultanın devasa imparatorluğunun gelir giderleriyle ilgili hesapları istemesiyle açığa çıktı. Nizamülmülk’e böyle kapsamlı bir görevi tamamlamak için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu sordu. O da ‘En az iki seneye ihtiyacım var,’ cevabını verdi. ‘Ne! İki sene mi?’ diye bağırdım. ‘Bana kırk gün ver, en ince detayına kadar tüm hesaplan gözlerinin önüne sereyim. Senden yalnızca yardım etmeleri için yanıma birkaç adam vermeni istiyorum’ Sınıf arkadaşımın yüzü bembeyaz kesilmişti. Hiçbir şey söylemeden huzurdan ayrıldı. Sultanın teklifimi kabul etmesiyle de kabiliyetlerimi

sergileme imkanı bulmuş oldum. İmparatorluk sınırlan içindeki tüm dostlarımdan ve sultanın görevlendirdiği adamlardan aldığım yardımlarla gerçekten de ülkenin tüm gelir gider hesaplarını tespit edip kapsamlı bir rapor haline getirdim. Verilen süre sona erince elimde hazırladığım raporla sultanın huzuruna çıktım. Okumaya başladım. Ancak daha birkaç sayfa okumuştum ki birinin elimdeki kağıtları değiştirdiğini fark ettim. Kekelemeye başlamıştım. Eksik bilgileri ezberden tamamlamaya çabalıyordum. Ama sultan şaşkınlığımı fark etmişti. Sinirlendi. Dudakları öfkeyle titriyordu. Tam o sırada Baş vezir, ‘Bilge kişiler bu vazifenin tamamlanması için iki sene gerektiğini hesapladılar. Bu sebeple de bu işi kırk günde tamamlayacağını söyleyerek böbürlenmeye kalkan bu budalanın sonunda karşımıza geçip kekelemekten başka hiçbir şey yapamaması normal değil mi?’ dedi. Onun halime içinden kahkahalarla güldüğünü hissedebiliyordum. Bana bu oyunu onun oynadığını anlamıştım. Ama sultanla şaka yapılmazdı. Sarayı utanç içinde terk etmeye mecbur kaldım. Ve Mısır’a gittim. Artık sultanın gözünde bir soytarıdan farkım yoktu. İşte o günden beri de alacağım intikamdan korkan Baş vezir beni ortadan kaldırmak için elinden geleni ardına koymadı. Böylece planımı uygulamaya koyma teşebbüsümün ilki suya düşmüş oldu. Ama hiç üzülmemiştim. Zira o sırada bile bunun bir erken doğum olabileceğinin endişesi içindeydim…”

“Senin Baş vezirle olan kavgalarını daha önce de işitmiştim,” dedi Ebu Ali. “Ama detayları öğrenince mesele iyice çetrefilleşti doğrusu. Nizamülmülk’ün neden İsmailiIerin üzerine böylesine devasa bir orduyla saldırıya geçtiğini de daha iyi anladım.” “Mısır’da çok iyi karşılandım. Halife Mustansır Billah, muhafız başı Bedr el-Cemal’i beni karşılaması için sınıra kadar yollamıştı. Kahire’de İsmaili davasının bir evliyası kadar büyük itibar gördüm. Kısa bir süre sonra durumun mahiyetini anlamıştım. Halifenin iki oğlu arasında taht kavgası vardı. Büyük oğlu Nizar tıpkı babası gibi zayıf yapılı biriydi. Kanunlar da ondan yanaydı. Kısa sürede hem onu hem de babasını etkim altına almayı başardım. Ama Bedr el-Cemal’in hırsını dikkate almamıştım. Bedr halifenin küçük oğlu el-Mustali’yi tutuyordu. Kendisini giderek gölgede bırakmakta olduğumu görünce de beni tutuklattı. Halife de korku içindeydi. İşin şaka kaldırır yanı olmadığını anlamıştım. Mısır’da gerçekleştirmeyi planladığım hayallerimi bir kenara bırakıp bir Frenk gemisiyle ülkeyi terk etmeyi kabul ettiğimi

bildirdim. Kaderim artık bu gemide yazılacaktı. Açık denizde Bedr el-Cemal'in söylediği gibi Suriye'ye değil batıya, Afrika'nın uzak bir bölgesine doğru yol almakta olduğumuzu fark ettim. Eğer beni Kayravan şehri yakınlarında bir yere götürürlerse işimin biteceğini biliyordum. Tam o sırada okyanusun o bölgesinde sık rastlanan fırtınalardan biri patlak verdi. Halifeden gizlice birkaç kese altın almıştım. Kaptana eğer rotayı değiştirip beni Suriye'ye ait bir limana çıkartırsa bütün altınları ona vereceğimi söyledim. Fırtına yüzünden sürüklendiğimiz bahanesini kullanarak bunu rahatlıkla yapabilirdi. Altın onu cezbetmişti gerçekten de. Fırtına da; giderek şiddetleniyordu. Çoğu Frenk olan yolcular da giderek umutsuzluğa kapılmaya başlamışlardı. Ruhlarını Tanrı'ya emanet ettiklerini söyleyerek yüksek sesle dua ediyorlardı. Diğer taraftan bense yaptığım anlaşmanın verdiği rahatlıkla bir köşeye çekilip huzur içinde kuru incir yiyordum. Metanetim herkesi hayrete düşürmüştü. Birazdan dönüp bambaşka bir istikamete doğru yola koyulacağımızı bilmiyorlardı. Bana sordukları sorulara cevaben Allah'ın bana Suriye sahillerine yöneleceğimizi ve orada başımıza en ufak bir kötülük gelmeyeceğini bildirdiğini söyledim. Bu 'kehanet' gerçekleşince de bir gecede herkes tarafından bir peygamber olarak görülmeye başlandım. Hepsi kendilerini müridim olarak kabul etmem için bana yalvarmaya başlamıştı. Bu beklenmedik başarımdan ilk anda biraz ürkmüştüm. İnancın olağanüstü gücünü görmüştüm. Artık imanın nasıl güçlendirileceği hususunda bilgi sahibi sayılırdım. Tek yapılması gereken müminlerden biraz daha fazla bilgi sahibi olmaktı. Ondan sonra keramet göstermek çocuk oyuncağı oluyordu. İnancın bir çiçek gibi tomurcuklanıp her yanı sarması için gerekli bereketli toprak da bu kerametlerde saklıydı işte. Artık her şeyi apaçık görüyordum. Arşimed'in dediği gibi bulacağım tek bir dayanak noktasıyla dünyayı yerinden oynatabilirdim. Unvanlara, hükümdarların vereceği şan ve şeref payelerine ihtiyacım kalmamıştı. Artık sadece güçlü bir kaleye ve planımı gerçekleştirmemi sağlayacak vasıtalara ihtiyacım vardı, Baş vezir ve hükümdarlar kollayın kendinizi diyordum."

Hasan bu sözleri söylerken gözleri de tuhaf biçimde bir tehdit ifadesiyle parıldıyordu. Ebu Ali bu gözleri görünce sanki karşısında her an saldırıya geçecek vahşi bir hayvana bakıyormuş hissine kapıldı.

“Artık dayanak noktan da var,” dedi aynı anda hem güven verici hem de belli belirsiz de olsa bir şüphe içeren ses tonuyla.

“Evet,” diye cevap verdi Hasan. Korkuluklardan uzaklaşıp yerdeki minderlerin üzerine uzandı. Sonra da arkadaşlarını yanma çağırdı. Soğuk mezeler ve testiler dolusu şarap onları bekliyordu. Yemeğe başladılar.

O ana dek sessiz kalan Buzruk Ümid birdenbire, “Düşmanları aldatmakta en ufak bir beis görmem. Ama dostlarımı aldatmayı da istemem,” dedi. Düşünceleri ansızın ağzından dökülmüştü.

“Eğer seni doğru anlıyorsam, İbni Sabbah,” diye devam etti. “Teşkilatımızın temeli en seçkin ve kararlı müritlerimiz olan fedaileri aldatmak üzerine kurulu olacak. Tüm duygularımızı bir yana iterek ifa ettiğimiz bu aldatmacanın her anından da mesul olacağız. Başarıya ulaşmak için artık hilenin her türlüsünü kullanmak mübah olacak. Düşüncelerin gerçekten harikulade ama hedeflediğin amaca ulaşmak için kullanacağın vasıta yaşayan insanlar, dostlarımız!”

Bu itirazı bekliyormuşçasına sükunetle konuşmaya başladı Hasan.

“Esasen her türlü tarikat, mensuplarını aldatma üstüne kurulur. İnsanların idrak kabiliyetleri farklı farklıdır. Onları idare etmek isteyen biri bu kabiliyetlerin sınırlarını tespit ederek dikkate almaya mecburdur. Kalabalıklar peygamberlerden mucize istediler. İtibar sağlayabilmek için peygamberler kendilerinden istenileni yapmak zorundaydılar. Bilinç seviyesi ne kadar düşerse fanatiklik de o ölçüde artar. Kısacası ben insanlığı iki temel gruba ayırırım. Birinci grupta neyin ne olduğunu bilen bir avuç insan vardır. Diğer guruptaysa hiçbir şeyin farkında olmayan kitleler. Birinci grup liderlik etmek ikinci grupsa onları izlemekle yükümlüdür. Birinci gruptakiler anne babalara ikinci gruptakiler de çocuklara benzer. İlki hakikate asla ulaşılamayacağım bilir. İkinciyse ellerini uzatarak hakikate koştuğunu sanır. Bu durumda ilk gruptakilerin diğerlerinin zihinlerini masallarla hayal ürünü hikayelerle doldurmaktan başka çaresi var mıdır? Yalan söyleyip kandırmaktan başka ne gelir elinden? Üstelik bunu ikinci gruptakilere merhamet dolu hislerle yaparlar. Eğer kitleleri anlayamadıkları ve hiçbir zaman da anlamayı başaramayacakları hedeflere ulaştırmak için oyunlar oynayıp, kandırmacalar sergilemek kaçınılmazsa mükemmel bir teşkilat kurmak için bu imkandan faydalanmanın nesi yanlıştır? Yunan filozofu Empedokles örneğini hatırlayın. Daha hayattayken talebeleri tarafından ilahi bir kişilik olarak görülüyordu. Ömrünün sonuna yaklaştığını hissedince bir

yanardağa tırmanıp kendini kraterin içine bıraktı. Çünkü ölmeden önce cennete alınacağına dair bir kehanette bulunmuştu. Ama kraterin kenarında sandaletini düşürdü. Eğer o sandalet bulunmamış olsaydı günümüzde bile onun ölmeden önce cennete alındığına inanlar olurdu. Bu konu üzerinde etraflıca düşünürsek onun bunu kişisel çıkar güderek yapmadığı sonucuna erişiriz. Öldükten sonra talebelerinin onun cennete yükseldiğine inanmaları ona ne gibi bir fayda sağlayabilirdi ki? Bu konuda onun ölümsüzlüğüne inanan talebelerini hayal kırıklığına uğratmama hassasiyeti sergilediği kanaatindeyim. Talebelerinin kendisinden yalanlar dinlemeye alıştıklarını biliyordu. Onları üzmek istememişti."

"Bu tür bir yalan temelde masumane sayılır," diye yanıt verdi Buzruk Ümid biraz düşündükten sonra. "Ama senin fedailere oynamayı planladığın oyun tam bir ölüm kalım meselesine dönüşecek." "Bakın size planlarımın felsefi temellerini detaylı bir şekilde anlatacağıma dair söz vermiştim," diye devam etti Hasan. "Bu sebeple şu an bahçelerde olup bitenleri tam manasıyla anlamamız gerekiyor. Şimdi olup bitenleri parçalara ayırarak tek tek analiz edelim. Elimizde kendilerine cennet bahçelerini açtığımıza inanacaklarını umduğumuz üç delikanlı var. Şimdi bu gençlerin söylediklerimizin gerçekliğine inandıklarım düşünelim. Böyle bir durumda ne hissedecekler? Bunu düşünüyor musunuz dostlarım? Ölümlü bir insanın asla tadamayacağı türden bir mutluluk hissetmeyecekler mi sizce?"

"Ama ne kadar da büyük bir yanılgı içinde olacaklar," dedi Ebu Ali gülerek. "Sadece üçümüz bileceğiz tabii bunu."

"Bizim bilmemiz neyi değiştirir ki?" diye karşılık verdi Hasan. "Yarın bizim başımıza neler gelebileceğini biliyor muyuz? Kaderin bana neler tattıracağından haberdar mıyım? Buzruk Ümid ne vakit öleceğini biliyor mu? Lâkin tüm bunlar kainatın oluşumu sırasında belirlenmiş olmalı. Pisagor insanın, her şeyin ölçüsü olduğunu söyler. Algıladığı şey vardır algılamadığı ise yoktur. Aşağıdaki üç adam cennet deneyimi yaşayacaklar. Ruhlarıyla, vücutlarıyla, tüm duyularıyla orada olduklarını hissedecekler. Yani orası onlara göre cennet olacak. Sen, Buzruk Ümid görüyorum ki fedaileri içine çektiğim yalan dünya seni üzüyor. Ama bizim de her gün kendi algılarımızın yarattığı sahtekarlıkların kurbanı olduğumuzu unutuyorsun. Bu itibarla çeşitli dinlerin bizi yarattığını iddia ettikleri varlıktan eksik bir yanım yok. Demokritos zamanından beri

duyularımıza güvenmememiz gerektiği bilinir. Onun için ne renkler, ne ses, ne tatlı ya da acı ne soğuk ya da sıcak vardı. Atom ve boşluktan ibaretti her şey. Empedokles tüm bilgilere algılarımız sayesinde erişebildiğimiz kanaatindeydi. Algılayamadığımız bir şey düşüncelerimizde de yer etmez. İyi ama madem duyularımız bizi aldatıyor onlar sayesinde elde ettiğimiz bilgilerin hakikatine nasıl güveneceğiz? Şu bahçelerdeki hadımlara bir bakın. En güzel kızları onlara emanet ettik. Onların da bizim gibi gözleri, kulakları, duyguları var. Ama yine de! Vücutlarına yaptığımız küçücük bir müdahale dünyaya bakışlarını bütünüyle değiştirdi. Genç kız teninden yayılan o büyüleyici koku artık onlara nasıl geliyor? İğrenç bir ter kokusu olarak. Ya o dipdiri memelere dokununca ne oluyor? Vücudun tuhaf, yağlı bir bölgesine dokunduklarını düşünüyorlar değil mi? Ve insan arzularının temeli olan o gizli deliğin onlar açısından ne anlamı var? Yalnızca dışkılamak için kullanılan pis bir uzuv. İşte duyularımızın güvenilirliği bu. Kör bir insan için rengarenk çiçeklerle dolu bir bahçenin ne anlamı vardır? Bülbül şakımaları sağırlara bir şey ifade eder mi? Bir hadım burnunun dibindeki bakireden etkilenmiyor işte. Ancak bir aptal bu türden bir bilgeliği ciddiye almaz.”

Ebu Ali ile Buzruk Ümid kendilerini gülmekten atamıyorlardı. Bir taraftan da Hasan’ın kendilerini kollarına alıp daha önce bakmaya bile cesaret edemedikleri derinlikteki bir uçurumun kenarındaki merdivenlerden aşağı indirdiğini hissediyorlardı. Diğer tüm yaptıkları gibi burada anlattıklarını da defalarca üzerinden geçerek ince ince işlemiş, olgunlaştırmış, ancak ondan sonra üzerinde konuşacak hale getirmiş olduğunun fakındaydılar.

“Bakın eğer biri, benim gibi biri diyelim, gördüğü, hissettiği, algıladığı hiçbir şeye güvenemeyeceğinin farkına varır, yalnızca bilinmezlikle, belirsizliklerle kuşatılmış olduğu kanaatine erişirse, hayallerinin elinde oyuncak olduğunu algılarsa hiç üzülmek Bunu bir olumsuzluktan ziyade hayati bir gereklilik olarak algılar. Kendisinin de er ya da geç bu duruma intibak etmesi gerektiğini kavrar. Hayal hayatın temel yapı taşlarından biridir. Bizim haşinimiz değil, bizi ayakta tutacak vasıtaların en önde gelenidir. Heraklit kainatı hiçbir planı olmayan zaman tarafından tanzim edilmiş bir karmaşa yığını olarak görüyordu. Zamanı da istediğinde devirip sağa sola saçtığı istediğindeyse düzenli bir biçimde üst üste dizdiği renkli taşlarla oynayan bir çocuğa benzetiyordu. Ne kadar yerinde bir teşbih! Zaman bir hükümdara, bir sanatçıya benzer. Amaçsız tutkularını

vücuda getirerek önce dünyayı peşlerine takarlar. Sonra da bizi anlamsızlığa, boşluğa iterler. Bir taraftan da kendi yarattıkları kanunların kölesi haline gelirler. İşte böyle bir dünyada yaşıyoruz. Dünyayı işleten kanunlara karşı çıkabiliriz elbette. Ama biz de bu kanunların parçasıyız ve onlardan kurtulma imkanımız da yok. Kısacası burası hataların ve hayallerin en önemli faktörler olduğu bir dünya."

"Allah'ım, acı bize," diye bağırdı Ebu Ali. "Senin de kendi kanunlarım koyduğunu görüyorum, Hasan! Kendine has renkleri olan tuhaf ve korkunç bir dünya. Sen de Alamut'u yarattın işte, İbni Sabbah."

Güldü. Hasan da bu sözlerini gülerek dinlemişti. Ancak Buzruk Ümid, Hasan'a bakıp onu dinlerken bir yandan da söylenenleri düşünüyor, her geçen an şaşkınlığı daha bir artıyordu. Giderek hiç bilmediği bütünüyle yabancı bir dünyaya doğru yuvarlandığını hissediyordu. .

"Şakanda epeyce gerçeklik payı var, Ebu Ali," dedi gülümsemesini sürdüren Hasan. "Aşağıda sana biraz önce izah ettiğim gibi yaratıcıyı taklit ediyorum. Belki de bize acıdığı için geleceği ve ölüm günümüzü bizden sakladı. Biz de burada aynı şeyi yapıyoruz. Bu dünyadaki hayatımızın yalnızca bir hayal olmadığı nerede yazılı? Ancak bilincimiz bize neyin hakikat neyin hayal olduğunu söyler. Öyleyse fedailer yeniden uyandıklarında cennette olduklarını öğrenecekler. Öyleyse gerçekten de cennette sayılırlar. Zira yaratacağı tesir açısından gerçek cennetle sahte cennet arasında en ufak bir fark yoktur. Gerçek cennete gitmiş olsalar bizim burada sunduğumuz zevkin, mutluluğun aynısını tatmayacaklar mı neticede? Epikür'ün bilgelik dolu sözlerini hatırlatırım size. Ne demişti: Acıdan ve kederden kaçıp, mutluluğun ve refahın peşinden koşmak yegane insani hedeftir. Şu dünyada cennete gidip döndüklerini düşünen fedailerden daha mutlu insan var mıdır? Gerçekten düşünün bunu! Onların yerinde olmak için neler vermezdim! Keşke bir kere, sadece bir kere Cennet zevklerini gerçekten tattığımı hissedebilseydim!"

"Tam bir sofist!" diye bağırdı Ebu Ali. "İkna etme konusunda senin üstüne kimseyi tanımıyorum. Beni bir işkence tezgahına yatırsan ve sonra da aslında orada yumuşacık bir yatakta yatarmışçasına rahat olduğumu söylesen sanırım buna bile ikna olurdum. İsmail'in sakalı adına, rahatsızlık hissettiğim için kendimle alay bile ederdim."

Hasan'la Buzruk Ümid kahkahalara boğuldular. “Kahramanlarımızın ne yaptığına bakma zamanı geldi,” dedi Hasan sonunda.

Kalkıp parmaklıklara yöneldiler.

“Henüz bir değişiklik yok,” dedi Buzruk Ümid. “Tekrar konuya dönelim. İbni Sabbah, cennette bulunduğumu sanmayı çok isterdim dedin. İyi ama buna inanıyor olsalar bile aşağıdaki fedailerin eline sence gerçekten de çok şey mi geçmiş oluyor? Neticede her yerde bulabilecekleri yiyecekleri yiyip, güneşin altında yüzlercesini bulabilecekleri kızlarla hoşça vakit geçirecekler hepsi bu.” “Hiç de değil,” diye karşılık verdi Hasan. “Sıradan biri için yemekler aynı olsa bile nerede yediği çok şey değiştirir. Aynı yemeği bir kralın sarayında yemekle basit bir kervansarayda yemek aynı şey midir? İnsan birbirlerine tıpatıp benzeseler bile bir prensesle sütçü kız arasında ayrım yapamaz mı? Mutluluğu, zevki yalnızca duygularımızla algıladığımız için hissetmeyiz. Bu çok sayıda etmenin işe karıştığı karmaşık bir süreç sonunda gerçekleşir. Satın alınmış bir köle kızla ebedi bakire kalacağına inandığınız bir huriden alacağınız zevk tamamen bambaşka olacaktır.”

“Bu söylediğin bana çok önemli bir ayrıntıyı hatırlattı,” dedi Ebu Ah sözünü keserek. “Kuran cennetteki kızların hiçbir zaman masumiyetlerini yitirmeyeceklerini söyler. Bunu düşündün mü hiç? Dikkat et, tesis etmeye çalıştığın şey böylesi küçük Ayrıntılar yüzünden paramparça olabilir.”

Hasan kahkahayla güldü.

“Her şeyden önce buradaki herkes zaten bakire değil,” diye yanıt verdi. “Apama'yı Kabil'den sırf bu yüzden getirttim zaten. İnanın bana Kabil'den Semerkant'a dek yayılan aşk kraliçesi lakabını fazlasıyla hak ediyor. Bakın neredeyse on aşığıyla birlikte olduktan sonra bile hâlâ on altı yaşındaki bir bakire kıvamındaydı. Bunu da izah edilince son derece basit olan bir metotla sağlıyordu. Ama bilmediğinizde onun bakireliğinin yenilendiği zannına kapılıyordunuz. Bunu da çeşitli minerallerin karışımıyla hazırladığı bir sıvıyla yapıyordu. Kısacası sürüldüğünde belli bir miktar sertleşme sağlayan bu sıvı sayesinde daha önce bu tür bir ilişkiye girmemiş bir çaylak rahatlıkla el değmemiş bir bakireyle birlikte olduğu zannına kapılıyordu.”

“Bunu da düşündüysen şeytanın ta kendisisin sen,” dedi Ebu Ali gülerek.

“Bakın! Fedailerden biri uyandı!” diye bağırdı Buzruk Ümid heyecanla.
Üçü de nefeslerini tutmuştu. Köşkün cam çatısından delikanlının çevresindeki kızların ona bir şeyler anlatmaya çalıştıkları görülüyordu.
“Bu Süleyman,” dedi Hasan sanki aşağıdan duyulma imkanı varmışçasına fısıldayarak. “Cennette uyanan ilk ölümlü!”

Hadımlar Süleyman’ı getirdiklerinde Fatma ve arkadaşlarının bulunduğu köşke adeta bir ölüm sessizliği çökmüştü. Hiç konuşmadan ayaklarından ve kollarından tutarak minderlerin üzerine yatırdılar. Sonra da boş sedyeyi alıp geldikleri gibi sessizce çekildiler.
Kızlar nefes almaya bile korkuyordu. Siyah battaniyenin altındaki bedene şaşkınca bakıyorlardı. Zeynep, Fatma’ya uyuyan misafirlerinin yüzünü açması gerektiğini fısıldadı.
Fatma parmak ucunda yürüyüp, battaniyeyi çekti ve öylece kalakaldı. Karşısında tahminlerinin de ötesinde yakışıklı bir genç vardı. Kızlarınkini andıran kırmızı yanaklar, aralanmış kiraz kırmızısı dudakların arasından görünen inci beyazı dişler, gölgeleri yanaklarına düşen uzun kirpikler… Delikanlı yan yatıyordu. Bir kolu başının altında kalmıştı. Diğer koluylaysa bir yastığı usulca kavramıştı.
“Beğendin mi onu, Halime?” diye sordu Hanım alçak sesle.
“Umurumda değil o benim.”
“Dikkat edin! İkiniz onu gözlerinizle yiyeceksiniz neredeyse.”
Sara sessizce gülümsedi.
“Eğer imkan bulsan sen çoktan o dediğini yapmıştın zaten,” diye takıldı Zeynep.
“Şu konuşana da bakın hele!”
Fatma arpın yanına yönelip tellere dokunmaya başladı. Süleyman’ın hâlâ uyuduğunu görünce biraz cesaretlenmişti. Usulca bir şarkı mırıldanmaya başladı.
“Hadi sanki o yokmuş gibi konuşmaya devam edin,” dedi Fatma. “Uzun süre uyanmayabilir.”
Normal ses tonunda konuşma imkanına kavuşmak kızları bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Yeniden şakalaşmaya, birbirlerine takılıp, gülmeye başladılar.
Derken Süleyman yavaş yavaş kıpırdandı.
“Bakın, uyanıyor,” dedi Zeynep.

Halime gözlerini kapattı.

“Hayır, sadece rüya görüyor,” dedi Sara rahatlayarak içini çekerken.

Halime yeniden gözlerini açtı.

“Sakın başıma bela açma,” diye uyardı Fatma onu.

Sonra Süleyman doğrulup bir anlığına gözlerini açtı. Sonra da yeniden kapattı. Tekrar açınca da büyük bir şaşkınlıkla kendisini yarı korkulu yarı meraklı bakışlarla seyreden kızların yüzüne bakakaldı. Başım iki yana sallayıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak gerisin geri yerine yattı.

“Rüya gördüğünü sanıyor, değil mi?” diye fısıldadı Ayşe.

“Yanına gidip onu okşasana, Fatma,” dedi Zeynep. “Belki bu şekilde uyandırabilirsin.”

Fatma hiçbir şey söylemeden Süleyman’ın yanındaki yastıklara ilişti. Bir an tereddüt içinde bekledikten sonra da yanağını usulca okşadı.

Süleyman irkilmişti. Döndü ve eli Fatma’nın kalçasına değdi. Fatma’nın vücuduna ateş parçası değmişti sanki. Nefesini tutarak beklemeye koyuldu.

Süleyman bir kez daha doğruldu. Gözlerini açık tutmaya çalışarak yanında yaprak gibi titreyen Fatma’ya baktı. Hiçbir şey söylemeden, adeta bir makine gibi, uzanıp onu kendisine çekti. Ne yaptığım bile fark etmeden, düşüncesizce onu sahiplenmişti.

Fatma ne yapması gerektiğini bilmiyordu. O da benzeri bir ruh haliyle, “Beni seviyor musun, Süleyman?” diye sordu.

Süleyman eğildi. Rahat bir tavırla yüzüne bakıyordu. “Konuşmaya devam et. Çok güzelsin. Ama bunun rüya olduğunu biliyorum. Bu güzel rüyanın bile bir sonu var, lanet olsun.”

Fatma irkilip kendini toparladı. Mahcup bir tavırla arkadaşlarının yüzüne baktı.

Birden vazifesini hatırlamıştı. Yüce Efendi’nin eğer deneyi başarısızlığa uğrarsa vereceğini söylediği korkunç cezalan hatırlamıştı.

“Utanmıyor musun, Süleyman? Cennette lanet okunur mu?”

“Cennet?”

Aceleyle gözlerini ovuşturdu. Sonra etrafına bakındı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne, neler oluyor?” diye kekeledi.

Elleriyle etrafı yoklamaya koyuldu. Fıskiyeye baktı. Kalkıp havuza doğru yürüdü. Elini suya daldırdı.

"Ah! Hamdolsun!" diye mırıldandı. "Gerçekten cennetteyim."

Kızlar ona çekinerek bakıyor, nefes almaya bile korkuyorlardı. Ya gerçeği anlarsa? O zaman kelleleri giderdi işte. Ama onu tüm gece kandırmayı başarabilecekler miydi?

İlk kendini toplayan Fatma oldu.

"Çok uzun yoldan geldin. Susadın mı?" diye sordu.

"Evet, susadım," diye fısıldadı Süleyman.

Fatma'nın baş işaretiyle Sara ona bir tas soğuk süt uzattı. Süleyman sütü alıp iştahla bir nefeste bitirdi.

"Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum," dedi yüzüne yayılan gülümsemeyle.

"Gel seni yıkayalım," dedi Fatma.

"Tamam. Ama arkanızı dönün."

Hepsi ona itaat ederek arkalarını döndü. Bu sırada Sara'yla Zeynep gizli gizli bakışıp, kıkırdaşıyorlardı.

"Neden gülüyorlar?" diye sordu Süleyman kuşkuyla. Bir yandan da üzerindekileri çıkartıyordu.

"Burada âdettir!"

Suya daldı.

"Ne kadar hoş, sıcacık," diye konuştu memnun memnun.

Baş dönmesi geçmişti. Hâlâ şaşkın olsa da artık kendini daha rahat hissediyordu.

"Bana bir havlu verin," diye seslendi.

O an başka bir şey istediğini fark etti.

"Sizin de yıkanmanızı istiyorum."

Fatma'nın işaretiyle hepsi üzerindeki tüllerden sıyrılıp suya girdiler. Halime geri çekilmek istediyse de Sara onu da havuza sokmuştu. Birbirlerine su atarak şakalaşmaya koyuldular. Sesleri köşkte yankılanıyordu.

Süleyman çıkıp cübbesini giydi ardından da yastıklara uzandı.

"Burası muhteşemmiş," dedi gülümseyerek.

Kendini güçsüz hissediyordu. Müthiş acıkmıştı. İstekle masanın üzerindeki yiyeceklere baktı.

Fatma üzerini giyinip hemen yanına yöneldi.

"Aç mısın, Süleyman?" diye sordu meleksi bir gülümseyişle. "Çok."

Kızlar hemen hizmetine koştular.

Süleyman adeta aç bir kurt gibi yiyordu. Yedikçe kuvvetinin yerine geldiği de görülüyordu.

“Ona şarap ikram edin!” diye fısıldadı Fatma. ,

Şarabını iri yudumlarla bitirdi. Etrafında dört dönen bakirelerden gözlerini alamıyordu. Kızların tenleri ipek tüllerin altında ışıl ışıldı. Başı bu kez arzuyla dönmeye başlamıştı.

“Bütün bunlar benim mi?” diye sordu.

Kontrol etmek için de uzanıp Ayşe’yi kendine doğru çekti. Ayşe karşı koymamıştı.

Hemen sonra Leyla yanma sokuldu.

“Sarhoş edin, neşelendirin, ayartın onu,” diye fısıldıyordu Fatma sürekli.

Şarap artık iyiden iyiye etkisini göstermeye başlamıştı.

“Şehit Ali’nin sakallan adına!” diye bağırdı. “Seyduna doğruyu söylüyormuş. Gerçekten de cennet kapılarını açan anahtara sahipmiş.” Sarılıp her bir kızı teker teker öptü.

“Umarım ölmemişimdir,” dedi birden endişelenerek. “Korkma,” diye sakinleştirdi Fatma onu. “Yarın yine Alamut’a Seyduna’nın hizmetine döneceksin.”

“Onu da tanıyor musunuz?”

“Cennetteyiz!”

“O zaman düşmanlara bu sabah neler yaptığımızı da biliyorsunuzdur.”

“Elbette biliyoruz. Sen düşmanı kovaladın, İbni Tahir de düşman sancağını ele geçirdi.”

“Yüce Allah! Bunları Naim’le Übeyde’ye anlattığım zaman benimle alay edecekler.”

“İmanları zayıf mı onların?”

“Peygamberin sakalı adına! Eğer onlar bana böyle bir şey anlatmaya kalksalardı ben de onlara inanmazdım. İbni Tahir Te Yusuf nerede?”

“Onlar da senin gibi cennette. Tekrar öbür dünyaya döndüğünde birbirinize yaşadıklarınızı anlatacaksınız.”

“Allah’ım meğer doğruymuş. İnançlı Müslümanlara ne hoş mükafatlar varmış!”

Keyifli bir sarhoşlukla onlara Alamut’tan, hocalarından, o sabah Türklerle yaptıkları savaştan bahsetmeye koyuldu.

Kızlar da etrafına oturup kendilerinden geçerek Süleyman’ın anlattıklarını dinliyorlardı. Bu bahçelere giren ilk gerçek erkekti o.

Üstelik çok da yakışıklıydı. Birbirlerinin peşi sıra ona abayı yaktılar.

Fatma elinde arpıyla oturup, ellerini tellerin üzerinde gezdirip bir şarkı mırıldanmaya başladı. Zaman zaman da sevgi dolu bakışlarla genci süzüyordu.

“Fatma şiir okuyacak,” diye fısıldadı Hanım.

Halime hemen arkasında saklanıyordu. Zaman zaman da Hanım’ın arkasından uzanıp Süleyman’a kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Halime de onu çok beğenmişti. Kendinden emin tavrı, dobra dobra konuşması, içten kahkahaları, cesareti onu büyülemişti adeta. Bu hale geldiği için kendine kızıyordu ama gözü kamaşmıştı bir kere.

Süleyman Halime’nin kendisine hayranlık dolu bakışlarım yakalamıştı. Ama Hanım’ın arkasına saklanan kızın parmak uçlarıyla gözleri dışında hiçbir yerini göremiyordu. Bir an düşündü. Hayır, ona henüz dokunmamıştı. Fatma, Sara, Zeynep, Ayşe ve Leyla’nın isimlerini öğrenmişti.

“Şu arkana saklanan ufaklık kim?” diye sordu Hanım’a. “Halime.”

Kızlar aynı anda güldü.

Süleyman şaşkınlıkla etrafına bakındı. O sırada Hanım’ın arkasındaki parmaklarla iri gözler ortadan kaybolmuştu.

“Yaklaş, Halime,” dedi. “Daha yüzünü bile göremedim.” Hanım Ta Seher onu yakaladıkları gibi Süleyman’a doğru ittiler. Halime kasılmış, adeta yerine çivilenmiş gibi kalakalmıştı. “Bu küçük kız çok mu utangaç?”

“Evet. Kertenkele ve yılandan bile korkar o.”

“Ama benden korkmuyorsun değil mi? Ben düşman da değilim kafir de. Benden korkması gerekenler onlar.”

Halime’yi öpmeye yeltendi. Ama kız inatçı bir tavırla başını diğer tarafa çevirdi.

“Ne oldu şimdi?” diye sordu şaşkınlıkla.

Fatma belli etmeden ikaz edici mahiyette bir ses çıkardı. Halime kollarını Süleyman’ın boynuna dolayıp başını göğsüne gömdü. “Öbürlerinin burada olmasını istemiyorum,” diye fısıldadı. “Hepiniz Fatma’nın yanına gidin,” diye emretti Süleyman. *Ne kadar cazibeli* diye düşünüyordu bir yandan da.

Halime kollarını boynuna biraz daha sıkı doladı. Kızın yüzü tavındaki demir sıcaklığındaydı.

“Ey Allah’ım! Ne kadar tatlı,” diye mırıldanıp Halime’yi kendine biraz daha çekti.

Uzunca bir süre sonra Sara ona biraz daha şarap ikram etti. İçerken Zeynep de çabucak yastıkları değiştirdi.

“Garip, içlerinde hiçbiri onun kadar tatlı değil,” diye mırıldandı.

Halime de yanından uzaklaşıp, bir köşeye sığınıp başını yastıklara gömdü. Kısa bir süre sonra da uyuyakaldı.

Fatma hafifçe öksürdü.

“Bu geceyle alakalı bir şarkı söyleyeceğim,” dedi gamzelerini ortaya koyan neşe dolu gülümseyişiyle.

“Harika!” diye bağırdı Süleyman sevinçle. Başını ellerinin arasına alarak yastıklara gömüldü.

“Dinle!”

Fatma arpının eşliğinde söylemeye başladı.

Cesur şahin Süleyman
Geldi cennete,
İlişti gözü Fatma’ya-
İnanamadı gördüğüne.

Sardı kollarını ona
Tıpkı cesur beyaz kuğu misali
Sunduğu her şeyin baktı tadına
Onunla yekvücut oldu.

Sonra geldi sıra tatlı Ayşe’ye
Sevişmeye hazırlanıp
Çaldı Fatma’nın kocasını bile isteye,
Şimdi Ayşe oldu yâri.

Leyla kederle doldu
Bakınca Süleyman’a
O da atladı kucağına
Artık oydu arzulanan.

Ama Türkan görünce
Geçti kucağına.
O da doydu sevince
Çünkü bitmemişti gücü Süleyman’ın.

Ve sonra başka başka

Güzeller kazandı doymak bilmeyen kalbini
Bu sefer sıra geldi Sara'ya
Şehvetli tutkusuyla.

Doyunca sımsıcak güzelliğinden,
Esmer tenin tadından
Masmavi gözleriyle,
Zeynep aldı götürdü onu yanından.

Halime'ye verdi Allah,
Upuzun bacaklarla incecik beli.
Gömüldü dudaklarına Süleyman
Görünce sultanlara yaraşacak güzeli.

Hanım'la Seheryan yana
Uzattılar kollarını birlikte.
Biri sarıldı omuzlarına,
Diğeri yapıştı kollarına.

Bu sırada zavallı Fatma
Titretiyordu telleri.
İzleyerek hain dostlarını,
Nasıl da acı veriyordu nameleri.

Sonra Süleyman gördü onu,
O yakışıklı kahraman.
Öptü gözlerinden nedamet getirircesine,
Bu öpücükler oldu Fatma'yı saadet denizine atan.

Ve sonunda kızlar birlikte
Etrafım sararak,
Neşeyle gülüp tattırdılar mutluluğu
Şarkılarla coşarak.

Bu muhteşem pehlivanı tanıyıncaya dek
Gelirdi cennet biraz yavan
Öyleyse hep bir ağızdan bağıralım şimdi
Çok yaşa, Süleyman!

Fatma’nın şarkısı bitince herkes alkışlayıp gülmeye başladı. Kızlar Süleyman’ın çevresini sarıp etrafında dans ediyorlardı. Her biri onu kendi yanma çekmeye çalışıyordu.

Artık zorlukla ayakta durabilen Süleyman bir ara Fatma’yla karşılaşınca kollarını coşkuyla boynuna doladı.

“Muhteşem bir şarkıydı!” dedi gülümseyerek. “Bunu yazmalısın bana. Naim’le Übeyde’nin ağızları şaşkınlıktan bir karış açık kalacak.”

“Ama cennetten hiçbir şeyi öbür dünyaya götüremezsin,” diye uyardı Fatma. “Ezberlemek zorundasın.”

Bunca ses, sonunda Halime’yi de uyandırmıştı. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

“Ne oldu?”

“Fatma şarkı söyledi,” diye yanıt verdi Sara. “Ve içinde de sen vardın.”

“O zaman kesin saçma sapan bir şarkıdır.”

Başını yeniden yastıklara gömüp uyumaya çalıştı.

Tam o sırada Süleyman onu fark etti. Yanma gelip omuzlarından sarstı.

“Evinde misafir varken uyunur mu hiç?”

Yanına oturunca Halime de ona sokuldu. Süleyman kızın sıcaklığını hissederek yanına uzandı. Kısa süre sonra da onunla birlikte uyuyakaldı.

“Ne kadar tatlılar!” dedi Ayşe.

“Bırakalım dinlensinler.”

Fatma, Zeynep’e seslendi.

“Hadi bir şarkı da sen bestele,” diye önerdi sessizce.

Diğer kızlar da içip eğlenmeyi sürdürüyorlardı. Dans ediyor; havuza atlayıp, şakalaşırlarken her yanda kahkahalar çınlıyordu.

Şarkı bestelenince Fatma kızlardan Halime’yle Süleyman’ı uyandırmalarını istedi. İkisi aynı anda gözlerini açıp birbirlerine baktılar ve gülmeye başladılar.

“Ah, bizim Yusuf görseydi beni keşke!”

Süleyman müthiş mutluydu. Kızlar kadehini doldurup uzattılar. Ama bu kez Süleyman kadehi elinin tersiyle itip testiden içmeye başladı.

“Hiçbir sultan benim kadar mesut olmamıştır!”

“Şimdi ikiniz de dinleyin! Fatma’yla Zeynep size bir şarkı söyleyecek.”

Süleyman arkasına yaslanıp Halime’yi yanma çekti.
Fatma’yla Zeynep de şarkıya başladılar.

Cennetteki tüm huriler arasında
Halime en çekingeniydi
Buruştururdu yüzünü şaşkınlıkla
Duyunca birinin erkeklerle ilgili bir şey söylediğini.

Korkardı yılanlarla kertenkelelerden
Görünce onları saçma şeyler gelirdi aklına
İnanırdı Allah’ın onları sinsice yaklaşıp
Kızları yemesi için yarattığına.

Bazen gizlice bakardı
Komik hallerine hadımların
Belli etmeden dilerdi
Gerçek erkek olmalarını onların.

Sonunda Süleyman geldi
İşte o an hissetti gerçek cenneti yüreğinde
Geçti kendinden unuttu vakti
Anladı çocukluk günlerinin artık kaldığım geride.

Süleyman uzatınca kollarım
El değmemiş kalçalarıyla beline
İnledi usulca tatlı tatlı
Kesildi nefesi neredeyse.

Eğdi gözlerini yere
Geçti kendinden
Kavuşmuştu özlemini çektiği her şeye
Hatta kesildi kıpkırmızı mahcubiyetten.

Korkuyordu gizlice
Beğenilmeyeceğinden
Unuttu öğrendiklerini iyice ürkünce
Acaba düşecek miydi gözden?

Ama gerek yoktu titremesine böyle kederle

Tadarken mutluluğu vücudunda
Parıldadı yüzü sevinçle
Artık saadete kavuşmuştu o da.

Kızlar kahkahayı koyuverdiler. Ama Halime utanç ve öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti. Süleyman'sa mutlulukla sırıtıyordu. Ama o da artık ayağa kalkamayacak kadar sarhoştu.

"Eğer derhal susmazsanız şu yastıkları suratınıza fırlatacağım!"

Halime küçük yumruklarım sıkarak onlara salladı.

Tam o esnada uzaklardan belli belirsiz bir boru sesi işitildi. Bir, iki, üç defa… Kızlar sustu. Fatma bembeyaz kesilmişti. Hapı gizlice kadehe attı.

Süleyman da borunun sesini işitmişti. Zorlukla doğruldu. Ama ayakta durmakta zorluk çekiyordu.

"Bu ne demek?" diye sordu şaşkın bir halde.

Dışarı çıkmak için köşkün kapısına doğru yöneldi.

"Bir kadeh daha Süleyman?"

Fatma endişesini gizleyemiyordu.

İçki hazırdı. Kızlar kollarından çekerek Süleyman'ı minderlere oturttular.

"Cennette yaşadıklarına ilişkin Naim'le Übeyde'ye neler anlatacaksın?" diye sordu Süleyman'ın dikkatini dağıtıp daha tehlikeli şeyler düşünmesine mani olma çabasıyla.

"Naim'le Übeyde mi? O iki Türk bana hayatta inanmaz. Ama onlara göstereceğim. Hele bir inanmadıklarını söylesinler. Bu yumruğu suratlarının ortasına patlatırım."

Yumruğunu sıkıp havada salladı. Fatma ona kadehi uzattı. Süleyman alıp biraz düşündükten sonra bir dikişte bitirdi.

Daha içer içmez üzerine bir uyuşukluk çökmüştü. Kalan son gücüyle karşı koymaya çalıştı.

"Bana götürmek için bir hatıra verin."

"Buradan bir şey götüremezsin."

Fatma'yı ikna etmesinin mümkün olmadığını anlamıştı. Zorlukla uzanıp Halime'yi belinden kavradı ve kaşla göz arasında kızın kolundaki altın bileziği alıp cübbesinin içine attı. Sonra da uyuyakaldı.

Halime onu ele vermedi. Nasıl yapabilirdi ki böyle bir şeyi? Neticede ona delicesine âşık olmuştu.

Köşke yeniden tam bir sessizlik çökmüştü. Fatma hiçbir şey söylemeden siyah battaniyeyi uyuyan gencin üzerine örttü.

Beklemeye koyuldular.

“Bizi mutlu ya da mutsuz kılan,” diye başladı Hasan gözlemevindeki yastıklara yeniden uzandıkları sırada. “Olaylar değil, onları algılama biçim imizdir. Şöyle bir misal vereyim. Pintinin biri gizli bir yere bir hazine saklar. Etrafındakilere kendini fakir biri olarak tanıtmakta ama için için zenginliğine sevinmektedir. Bir komşusu bunu öğrenir ve sakladığı hazineyi çalar. Ama bizim pinti hazinesinin çalındığını öğreninceye dek sevinmeyi sürdürecektir. Son nefesini verene dek durumu öğrenmezse ölünceye dek zengin olduğunu düşünerek mutlu olacaktır. Tıpkı sevgilisinin kendisini aldattığından bihaber bir adamın durumunda olduğu gibi. O da durumu öğrenmediği takdirde ömrünün sonuna dek mutlu olacaktır. Ya da tam tersi bir durumu ele alalım. Diyelim ki adamın son derece sadık bir karısı var. Ama yalancı kimseler onu karısının sadakatsizliğine ikna etsinler. Bu durumda adam cehennem azabı içinde yaşamaz mı? Gördüğünüz gibi bizim mutluluğumuzu ya da mutsuzluğumuzu belirleyen şey hakikat değildir. Bizler tasavvur eder, kanaat sahibi olur sonucunda da mutluluğa ya da mutsuzluğa erişiriz. Üstelik her yeni gün kanaatlerimizin ne derece aldatıcı olduğunu bize gösterir. Yani mutluluğumuz aslında hiç de sağlam temeller üzerine inşa edilmemektedir. Kaderimiz için de aynı şey geçerlidir. Zeki bir adam bunu bilir ve bu yüzden de umursamaz. Ancak aptallar mutlu oldukları için sevinirler!”

Felsefen çok da hoşuma gitmiyor,” diye konuştu Ebu Ali. “Hayatta sürekli hatalar yaptığımız ve genellikle de yanlış inançlarımızın kurbanı olduğumuz hususunda haklısın. Ama mutluluk yanlış tasavvurlarımıza dayanıyor diye her türlü mutluluktan vazgeçmek zorunda olduğumuz anlamına mı gelir bu? Senin gibi düşünen biri bu durumda tüm hayatını şüphe ve belirsizlik içinde geçirmeye mahkumdur.”

“Fedaileri cennete gönderme fikrimi ilk işittiğinde neden sinirlendin? Sence mutlu değiller mi? Onların mutluluğuyla, mutluluğun kaynağındaki hakikatten bihaber biri arasında ne fark var? Aslında ben seni neyin rahatsız ettiğini gayet iyi biliyorum. Sen üçümüzün bildiği şeyleri onlar bilmiyor diye rahatsızsın. Oysa durumları buna rağmen hiç de kötü değil. Hatta benden bile iyi durumdalar örneğin. Şu an yaşadıkları mutluluk, onları hiç

bilmedikleri bir yöne doğru çekmekte olduğumdan zerrece şüphelenseler nasıl da bir anda kedere dönüşür bir düşünsene. Ya da yaşadıklarına ilişkin onlardan çok daha fazla şey bildiğimi öğrenseler mesela? Veyahut kendilerinin elimde yalnızca birer oyuncaktan, çaresiz satranç taşlarından ibaret olduğunu öğrenseler? Çok daha zeki bir varlığın arzuladığı bilinmeyen bir planın basit birer parçaları olduklarını bilseler? Bakın dostlarım bu türden düşüncelerle ben her gün boğuşuyorum. Kainatı ve bizi gözetleyen üstün bir varlığın var olup olamayacağını düşünürüm hep. Bizimle alakalı her şeyi, hatta ölüm anımızı dahi bilen ama acımasızca gözlerimize perde çekerek bizi bu türden bilgilerden mahrum bırakan üstün bir kudret var mıdır? Bizi bu şekilde var eden kudret belki de üzerimizde bir deney yapmakta, hayatımızla, kaderimizle oynamaktadır. Elinde birer kukla olan bizlerse kendi mutluluğumuzu kendimizin şekillendiğini düşünerek avunup duruyoruzdur belki. Neden tabiat olaylarını umutsuzca da olsa araştıranlar hep en zeki insanlar olmuştur? Neden o zeki insanlar kendilerini bilime, kainatın sırlarını araştırmaya adamışlardır? Epikür kişi bilinmeyen bir cennet hayaliyle hayatını idame ettirmez, ölümden korkmamayı öğrenirse ancak gerçek mutluluğa erişir demişti. Bu korkuyu yatıştırmak ya da en azından korkumuzun kaynağını izah edebilmek için de kendisini bilime ve tabiat kanunlarının açıklanması çabalarına adamıştı."

“Çok güzel,” dedi Ebu Ali. “Anlattıklarım Allah olmadığın gerçeği senin için bir saplantıya dönüşmüş durumda diyerek özetleyebiliriz sanırım.”

Hasan’la Buzruk Ümid aynı anda güldüler.

“Çok kötü bir tahmin sayılmaz,” dedi Hasan. Parmaklıklara kadar yürüyüp binlerce minik yıldızın parıldadığı gökyüzünü işaret etti.

“Şu sonsuz gök kubbeye bir bakın. Bu yıldızlan sayabilir misiniz? Aristarkus onların hepsinin birer güneş olduğunu söylemişti. İnsan aklı bunu anlamaya yeter mi? Diğer taraftan sanki bunlar bilinçli bir irade tarafından düzenlenmiş gibi duruyor. Bunun Allah’ın ya da tabiatın rastgele gücünün sonucu olmasının bir manası yok. Bu sonsuzluğun altında değersiz varlıklarız hepimiz. Kainatla mukayese edildiğinde ne derece aciz bir varlık olduğumu daha on yaşındayken idrak etmiştim. O zamandan beri yaşadıklarını neticesinde hangi görüşlerim değişti? Allah’a peygambere, ilk aşkın büyüleyiciliğine olan inancım sona erdi. Yaz akşamlarında yaseminler artık eskisi gibi güzel kokmuyor. Laleler artık eskisi gibi rengarenk değiller. Sadece

kainatın sınırsızlığına dair şaşkınlığım ve beklenmedik tabiat olaylarına ilişkin korkularım baki kaldı. Dünyamızın kainatta bir toz zerresi olduğu, bizlerin de bu toz zerresinin içinde seçilemeyecek kadar küçük varlıklar olduğumuz bilgisi hâlâ içimi derin bir umutsuzlukla dolduruyor.”

Ebu Ali çarpık bacaklarının uyuşukluğunu gidermek için sanki görünmeyen bir düşmana karşı koymaya çalışıyormuşçasına sağa sola tekmeler savurdu.

“Allah’a beni mütevazı bir insan olarak yaratıp beni bu tür sorunlardan uzak tuttuğu için şükürler olsun,” dedi şakayla karışık. “Bu tür konulan Batui, Me-mun ve Ebu Mazhar’a bıraktığım için de çok mesudum.”

“Sence benim başka seçeneğim var mıydı?” diye karşılık verdi Hasan kararlı bir ses tonuyla. “Evet, Protagoras sen insanın her şeyin ölçüsü olduğunu söylerken haklıydın. Bu anlaşılmaz hayatla uzlaşmaya varmaktan başka ne gelir elimizden? Yoksa bu çamur deryasında debelenip dururuz sadece. Kainatla ilgili kaygıları da kurguladığımız insanüstü varlıklara terk etmek zorunda kalırız. Zaten zekamız da ancak içinde yaşadığımız bu küçük, zavallı gezegene layık, değil mi? ‘İnsan her şeyin ölçüsü.’ İşte bu düşünceyle bir anda bit kadar bir varlık birden hürmet edilesi bir mertebeye yükseliyor. Artık tek yapması gereken haddini bilmek olmalıdır. Kainatı incelemekten vazgeçmeli, üzerinde yaşadığı toprak parçasıyla alakadar olmakla yetinmelidir. Bu düşünceyi kavradığımda dostlarım kendimi ve etrafımdaki her şeyi bu kavramın ışığında yeniden değerlendirmeye koyuldum. Kainat benim için artık bomboş bir haritadan ibaretti. Ve bu haritanın ortasında küçücük bir leke vardı. Gezegenimiz. Bu lekenin üzerinde de küçücük bir siyah nokta bulunuyordu. Ben. Bildiğim teki şey oydu. Haritanın geri kalan beyaz kısmından feragat ettim. Artık bu küçük lekeyi araştırmalı, boyutlarını kavramalı… Sonra hükmedecek güce kavuşmak için çabalamalı diye düşündüm. Almaçlarım, arzularım doğrultusunda hükmetmeliydim ona. Arma yalnızca bu küçük noktaya. Yoksa Allah’la boy ölçüşmeye kalkan birinin dibi boylayacağının bilincindeydim.”

“Seni şimdi anlıyorum İbni Sabbah,” diye bağırdı yan şakacı bir tonlamayla. “Allah cennette neyse sen de burada o olmak istiyorsun.”

“Çok şükür! Nihayet zihnin biraz olsun aydınlanabildi,” diye güldü Hasan. “Tam da zamanında oldu bu. Yoksa mirasımı size bıraktığım

için üzülmeye başlayacaktım.”
“Ama sonunda haritadaki boşlukları da doldurmaya başladın,” dedi Ebu Ali. “Başka türlü cennetini koyacak yer bulamazdın.” “Bakın, olup bitenleri idrak eden bizlerle karanlıkta şuursuzca debelenip duran kitleler arasındaki fark şudur; biz kendi sınırlarımızın farkındayız. Onlarsa bu türden sınırları olduğunu inkar ediyorlar. Bizden bu bilinmeyen boşluğu doldurmamızı talep ediyorlar. Zira onlar bilinmezliğe tahammül gösterme kabiliyetinde değiller. Ama bizler hakikat diye bir şey olmadığının idraki içinde olduğumuzdan onları boş hayallerle, uydurulmuş hikayelerle avutabiliriz.”
“Buradaki hikaye çok hızlı ilerliyor,” dedi Buzruk Ümid bir yandan konuşmaları dinleyip bir yandan da aşağıda olup bitenleri takip etmeye çalışırken. “İkinci genç de kendine geliyor gibi. Kızlar etrafında dansa başladılar.”
‘ “Hadi izleyelim,” dedi Hasan, ve Ebu Ali’yle birlikte Buzruk Üımid’e katıldı.

Kızlar, Züleyha uyuyan Yusuf’un üzerindeki battaniyeyi kaldırırken nefeslerini tutmuşlardı. Hadımların taşıdığı sedyeden taşan bacakları boyunun uzunluğunu ilk anda gözler önüne sermişti. Şimdi battaniyenin kalkmasıyla güçlü vücudu da ortaya çıkmıştı.
“Dev gibi! Kolunun altında kaybolur gidersin sen Cada,” diye fısıldadı Zofana bir cesaret toplama gayesiyle.
“Sanki sen böbürlenecek durumdaymışsın gibi,” diye çıkıştı Rukiye.
Bu sırada Züleyha yanma çömelmiş büyük bir ilgiyle onu seyrediyordu.
“Uyanınca ne yapacak dersiniz?” diye sordu küçük Fatma endişeyle. Sanki yaklaşan bir tehlikeden korunmak istercesine elleriyle yüzünü kapatıyordu. Kızlar arasında en çekingeni olduğundan Fatma’dan ayırmak için ona küçük Fatma lakabını takmışlardı.
“Seni yiyecek,” diye takıldı Habibe ona.
Rukiye kahkahayı bastı.
Ama Yusuf uyuyordu. Sadece gözüne ışık geldiği için rahatsız olup hafifçe arkasını dönmüştü.
Züleyha kalkıp arkadaşlarının yanma döndü.
“Kendinden geçmiş gibi uyuyor,” dedi. “Ama bu muhteşem bir kahraman değil mi neticede? Hadi biz dansa başlayalım.

Uyandığında bizi öyle görürse mutlu olur.”

Her kız enstrümanım alıp şarkı mırıldanmaya başladılar. Züleyha’yla Rukiye de tamburlarının eşliğinde usulca dans ediyorlardı.

Cada’yla küçük Fatma’ysa hâlâ korku içinde tir tir titremekteydi.

“Neden siz ikiniz şarkı söylemiyorsunuz?” diye sordu Züleyha sinirle. “Sadece dudaklarınızı oynattığınızı görmüyor muyum sanıyorsunuz?

“Rüstem’in oğlu Sührab da ancak bu kadar yakışıklıydı herhalde,” diye fikir beyan etti Esma.

“Sakın bana kendini de Gürdaferit olarak gördüğünü söyleme.”

Züleyha güldü.

“Gülmesene, Züleyha. Sen de Gürdaferit sayılmazsın.”

Züleyha cevap olarak vücudunu eğip bükerek son derece kıvrak bir dansa başladı.

“Bakın, daha şimdiden Züleyha onu baştan çıkarmaya çalışıyor,” dedi Esma gülerek. “Ama kahramanımız henüz onun farkına varamaz ki. Daha uyanmadı.”

“Tıpkı Kıtfır’ın karısı Züleyha’nın farkına varmayan Mısırlı Yusuf gibi,” diye söze karıştı Rukiye.

“Bak bu doğru işte! Yusuf ve Züleyha! Ne kadar da uyumlu.”

Cada bu keşfine çok sevinmişti.

Enstrümanlarını bırakıp toplandılar ve kendilerini bir süre şiire verdiler. Kısa sürede Züleyha’nın da iştirak ettiği bir atışma başlamıştı.

Derken Yusuf kollarından destek alarak doğrulup çevresine bakındı. Ardından da kahkahalarla gülmeye başladı.

Kızlar panik içindeydiler.

“Aman Allah’ım! Anladı. Her şeyi duymuş!”

Başını ellerinin arasına alan Züleyha da arkadaşlarına yüzünde büyük bir umutsuzlukla bakıyordu.

Yusuf gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı. Sonra gözlerini kapattı. Biraz bekledi. Ardından yeniden açtı. Şimdi karşısındaki kızlara büyük bir heyecanla bakıyordu.

“Allah-u Ekber! Bu bir rüya değil!”

Bu sözler Züleyha’nın kendini toplamasını sağlamıştı. Hemen atılıp, Yusuf’un yanındaki yastıklara ilişti.

“Elbette rüya değil, Yusuf. Cennete geldin. Biz huriler seni bekliyorduk.”

Yusuf merakla Züleyha'nın yüzüne dokundu. Sonra ayağa kalkıp havuza kadar yürüdü. Sonra kendisini meraklı gözlerle seyreden kızlara çekingen tavırlarla bakmaya başladı. Ardından Züleyha'nın yanma dönüp daha ziyade kendi kendine konuşuyormuşçasına, "Şehitler adına!" dedi. "Seyduna doğruyu söylüyormuş. Ama ben inanmamıştım."

Sonra yeniden yatağına yöneldi. Kendisini çok halsiz hissediyordu. Ağzında da acı bir tat vardı.

"Süleyman'la İbni Tahir neredeler?"

"Onlar da senin gibi cennetteler."

"Susadım."

"Süt getirin ona," diye emretti Züleyha.

Getirilen bir tas sütü bir dikişte bitirdi.

"Şimdi nasılsın yorgun seyyah?"

"Daha iyiceyim."

"Uyanınca neden öyle güldün?"

Yusuf hatırlamaya çalıştı. Hatırlayınca da yeniden kahkahalara boğuldu.

"Ha, önemli bir şey değil. Sadece saçma sapan bir rüya."

"Anlatsana."

"Bana güleceksiniz ama. Seyduna bana küçücük hap gibi bir şey verdi. Ve birden uçmaya başladığımı hissettim. Bunu fark ettiğim anda da aslında yerde yatmaya devam ettiğimi gördüm. Ah, yedi imam adına! Buraya nasıl geldim o zaman? Gerçekten uçmuş olamam değil mi?"

"Elbette uçtun, Yusuf. Hepimiz havadan bize doğru süzülüşünü seyrettik."

"Ey Yüce Allah'ım! Doğru mu bu? Durun da size şu rüyamı anlatayım. Tabii gerçekten de rüyaysa. Uçup büyük mesafeler kat ettikten sonra devasa bir çöle eriştim. Altta, kumların üzerinde benimle neredeyse aynı hızla giden bir şahinin gölgesini görüyordum. 'Bu yırtıcı kuş seni parçalayacak Yusuf,[5] dedim kendi kendime. Yukarı, aşağı, sağa, sola baktım. Ama kuştan hiç iz yoktu. Sol kolumu kaldırdım. Sonra da sağ kolumu. Aşağıdaki gölge de kanatlarıyla benim hareketlerimi tekrarlıyordu. Bu arada çocukken babamın sığırlarını gütmeye gittiğimde yerde böyle gölgeler gördüğümü o yüzden de bu tür şeylere aşina olduğumu söyleyeyim size. Hayvanlar yırtıcı kuşların gölgesini gördükleri anda korkuyla kaçışırlardı. 'Kartala dönüşecek halin yok ya,' dedim kendi kendime.

Derken büyük bir şehrin üzerine ulaştım. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Dağlan andıran saraylar, farklı renklerdeki kubbeleri ve ordu mızraklarını andıran devasa uzunluktaki minareleriyle camiler her yanı kaplamıştı. ‘Burası Bağdat hatta Kahire olabilir mi?’ diye sordum kendime. Büyük bir pazarın üzerine ulaştım. Aşağısı adeta ana baba günüydü. Uzun, ince bir minareye doğru yaklaşıyordum. Şerefesinde halife olduğunu tahmin ettiğim biri ellerini kollarını sallayıp bağırıyordu. Sanki birine sesleniyor sonra da eğilerek selam veriyor gibiydi. O eğilirken minare de onunla eğiliyordu. Kimi selamladığını görmek için etrafıma bakındım. Ama kimseyi göremiyordum. ‘Anla artık, Yusuf,’ dedim kendi kendime. ‘Artık halifelerin, minarelerin seni selamlayacağı kadar yüksek bir mertebedesin.’ Derken halifenin Seyduna olduğunu fark ettim. O an dehşete kapılmıştım. Kaçabilmek için etrafıma bakınmaya başladım. Ama Seyduna adeta bir maymun gibi minareden aşağı atladı ve tek bacağı üzerinde komik bir dansa başladı. Bir anda etrafı Hindistan’dan gelen şu yılan oynatıcılarını andıran adamlarla kuşatıldı. Seyduna onların flütlerinden yayılan ezgilerle adeta aklını kaçırmışçasına dans ediyordu. Ne yapabilirdim? Kahkahalarla gülmeye başladım. O anda da sizleri fark ettim. Garip, çok garip! Hakikat rüyamı yendi.” Kızlar güldüler.

“Gerçekten çok tuhaf bir rüyaymış,” dedi Züleyha. “Demek görünmez kanatlar ve bu rüya eşliğinde geldin yanımıza.”

Yusuf bu sırada masanın üzerindeki yiyecekleri fark etmişti. Kurt gibi açtı. Yiyeceklerin kokusu burnuna gelince gözleri parıldadı.

“Yemek ister misin?” diye sordu Züleyha. “Ama önce yıkanman lazım. Bak, sıcacık su hazırlandı senin için.”

Eğilip Yusuf’un sandaletlerinin bağcıklarını çözmeye koyuldu. Diğerleri de üzerindeki cübbeyi almaya yeltendi. Ama Yusuf buna izin vermemişti.

“Karşı koyma, Yusuf,” dedi Züleyha. “Cennettesin. Burada utanmaya yer yok.”

Onu elinden tutup havuza doğru götürdü. Burada Yusuf belindeki peştamalı çıkartıp suya daldı. Züleyha da tülünü çıkartıp yanma sokuldu. Yusuf’un başındaki sarığı alıp emniyetli bir yere kaldırmaları için arkadaşlarına uzattı. Ardından Yusuf’la şakalaşarak yıkanmasına yardım etmeye koyuldu.

Yusuf bir süre sonra havuzdan çıkıp havluyla kurulanırken kızlar da yiyecek ikramına başladılar. Uzatılan her yiyeceği ağzına atıp

büyük bir iştahla yiyordu. “Allah’ım, nelere kadirsin!” dedi. “Artık cennette olduğuma eminim.”

Ona şarap ikram ettiler.

“Peygamber bunu yasaklamamış mıydı?”

“Kuran’da Allah’ın cennette şaraba izin verdiğinin yazılı olduğunu bilmiyor musun? Üstelik bu sarhoş etmeyecek türden bir şarap.” Züleyha onu içmeye mecbur bırakmıştı. Yusuf sonunda dayanamadı. Susuzluğunun da etkisiyle bir dikişte testinin yansım bitirdi.

Sonra yeniden yastıklara uzandı. Başı hafif hafif dönüyorsa da bundan oldukça memnundu. Züleyha yanma sokulup Yusuf un başını kucağına koydu.

“Keşke Süleyman’la İbni Tahir beni görebilseler!”

Kendini bir tanrı gibi hissediyordu. Bu sabahki kahramanlıklarını anlatmaktan kendini alamıyordu. Rukiye de bu sırada yanma çömelip ona yiyecek ve şarap ikram etmeyi sürdürüyordu. Anlatacakları bitince kızlar enstrümanlarını alıp az önce besteledikleri şarkıyı çalıp söylemeye başladılar. Yusuf mutlulukla karışık gururdan neredeyse eriyip bitmişti.

Yusuf la Züleyha’nın Şarkısı

Züleyha’nın vücudu gerildi
Tıpkı avcının elinde kullanılmaya hazır bir yay misali
Züleyha kimin kalbini vuracak?
Tabii ki adı Yusuf olan bu yiğidinkini.

Cennet bakiresi Züleyha’mız
Allah’ın hükmüyle seni kılacak mesut.
En güzelimizdir o duyuyor musun Yusuf?
İspatladın kendini düşmana karşı, şimdi ister misin Züleyha’yı?

İtina göster, olma Mısırlı Yusuf gibi
Kaba ve acımasız, kırma sakın onun kalbini.
Züleyha’mız hiçbir erkeğin değil
Yalnızca şenindir ezelden beri.
Yoktur Züleyha’nın kara gözlerine eş,
Göğüsleri teni ipeksi,
Dudakları tıpkı açan lale misali
Hele bir de sarılırsa tadarsın şefkati.

Züleyha kollarını Yusuf'un boynuna dolayıp onu kendine doğru çekti. Ardından da usulca dudaklarım öpmeye koyuldu.

Yusuf tam manasıyla mutluluktan sarhoş olmuş gibiydi. Daha ne olup bitiğini anlayamadan Züleyha yeniden doğrulup kızlara bir işaret verdi. Onlar da enstrümanlarım alıp bir dans melodisi çalmaya başladılar.

Kollarını daha da yukarı kaldırınca göğüsleri iyice ortaya çıkmıştı. Kalçalarını sallayarak dansa başladı. Önceleri sakin, hafif hafif sallanıyordu. Yusuf neredeyse nefes bile almadan onu izliyordu. Zaten düşünemeyecek haldeydi. Önünde kıvrak hareketlerle dans eden vücuttan başka hiçbir şey göremiyordu.

"Allah-u ekber!" diye fısıldadı kendi kendine.

Züleyha'nın dansı giderek hızlanıyordu. Belini giderek daha hızlı oynatıyor, bacaklarının da desteğiyle adeta bir şelale misali salındıkça salınıyordu. Sonunda kendi çevresinde çılgınca dönmeye başladı. On kez. Yirmi kez. Sonra da yayından fırlamış bir ok misali Yusuf'un kollarına atıldı. İçgüdüsel bir hareketle onu yakalayan Yusuf kıza sımsıkı sarılırken dünyayı unutmuştu. Rukiye parmak uçlarında yaklaşıp üzerlerini yatak örtüsüyle örttü.

Bir süre sonra, Yusuf müthiş derecede mutlu uykusundan uyandı. Etrafına baktı ve bir kez daha hayretler içinde kaldı. Zira uykusunun hafiflediği, o yarı uyur yan uyanık olduğu anlarda gözlerini açınca kendisini Alamut'ta bulacağından ve burada yaşadığı her şeyin yalnızca bir rüyadan ibaret olduğunu göreceğinden çok korkmuştu. Ama gözlerini açtığında hemen karşısında Züleyha'yı ve çevresindeki yedi kızı görünce rahatladı. Artık cennet ona eskisi kadar inanılmaz gelmiyordu. Bu kızların yanında kendisini çok rahat hissediyordu. Burada olmak hakiki bir mutluluktu. Kızların tül giysilerinin arasından parıldayan harika tenlerine doya doya baktı. Gözü Züleyha'nın diri göğüslerine takılınca içi bir kez daha arzuyla doldu. Biraz önceki zevk dakikalarını hatırlayınca yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hâlâ doğru dürüst düşünemiyordu.

"Bunları anlattığımda kalede bana inanacak biri çıkar mı acaba?" diye sordu.

Bu sırada kızlar aralarında fısıldaşıyorlardı. "Şimdi de biz onunla biraz eğlenelim," dedi Rukiye, Züleyha'ya,

"Ne hakla benden böyle bir talepte bulunursun. Burada kararları ben veririm. Size ihtiyaç olursa haber verilecek."

“Sadece kendini düşünüyorsun sen! Seyduna bizi sadece seyretmemiz için mi gönderdi buraya?”

Rukiye öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

“Bırak da kararı Züleyha versin,” dedi Cada onu sakinleştirmeye çalışarak. ‘

“Sen sus, cüce. Onu kimseyle paylaşmaya niyeti yok. Görmüyor musun?”

“Allahtan seni görmedi. Yoksa cennette olduğundan kesin şüphelenirdi.”

Züleyha ona küçümseyici bakışlar yöneltiyordu.

Züleyha da öfkeden patlayacak hale gelmişti. Tam o anda Yusuf un uyandığını ve büyük bir ilgiyle kendilerini izlediğini fark ettiler. Züleyha’nın gözleri öfkeden kıvılcım saçıyordu neredeyse. Hemen tabaklarla sürahileri alıp yeniden yiyecek içecek servisine başladılar. Züleyha da yüzünde en tatlı gülümsemesiyle yanma çömeldi. “İyi dinlendim mi, sevgilim?”

Cevap vermek yerine Yusuf kolunu Züleyha’nın beline dolayıp onu kendine çekti. Bu sırada da gözü Züleyha’nın omzu üzerinden diğer kızlara takıldı. Minderlere kurulup, yarı çekingen yarı hayranlık dolu bakışlarla kendisini seyreden Cada’yla küçük Fatma’yı fark etmişti. Onlara istekle göz kırptı. *Bu güvercinlerin de hiçbir eksiği* yok diye düşündü.

“Nereye bakıyorsun, aşkım?”

Züleyha onun düşüncelerinin başka yöne kaymaya başladığını sezmişti.

“Dışarı. Etrafın ne kadar aydınlık olduğunu şimdi fark ettim. Çıkıp biraz cennette dolaşmak istiyorum.”

“Seni götüreyim, Yusuf.”

“Onlar da gelsin. Kendilerini yalnız hissetmesinler.”

Yusuf, Cada’yla küçük Fatma’yı işaret etmişti başıyla. “İstiyorsan onlarla çık dışarı. Ben burada beklerim.”

Bu Yusuf’u biraz korkutmuştu. Züleyha’nın suçlayıcı ses tonunu fark etmemek mümkün değildi zaten.

“Züleyha ben öyle bir şey istemiyorum. Sadece burada yalnız kalırlar diye üzüldüm.”

“Sus. Anlıyorum ben. Sıkıldın benden.”

“Peygamber ve şehitler şahidim olsun. Bu yalan.”

“Cennette böyle konuşamazsın.”

“Neden beni dinlemiyorsun, Züleyha?”

“Kabul et. Küçük Fatma’yla Cada’dan hoşlandın.”
Yusuf kendisini nasıl affettirebileceğini bilemiyordu.
“Pekala, hadi Züleyha gidelim. Onlar da canlan ne istiyorsa yapsın.”
Züleyha’nın gözlerinden yaşlar süzülse de dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirmişti.
“Arkamızdan gelin. Bir şeye ihtiyacımız olursa yakında olursunuz böylece.”
Köşkten çıktılar.
Yusuf acayip ışıklara bakıp başını iki yana salladı.
“Bu gözlerimle gördüklerime Alamut’ta kimse inanmayacak.” “Sana o kadar az mı güveniyorlar, Yusuf?”
“O kadar da değil. İnanmayanı surlardan aşağı atarım zaten.” Çiçek kokulan arasında bahçede kol kola ilerliyorlardı. Diğer yedi kız da hemen arkalarındaydı.
“Ne kadar büyüleyici bir gece!” diye iç çekti Cada. “Her an cennete daha bir benziyor sanki.”
“Bir de gördüğü her şeyi hakikat sanan Yusuf’un neler hissediyor olabileceğini düşünsene!” diye cevap verdi Rukiye.
“Sen birden böyle bir yerde uyansan cennette olduğuna inanır mıydın?” diye sordu Esma merakla.
“Bilmem. Belki. Tabii dünyayı tanımamış olsaydım.” “Efendimiz çok farklı bir adam. Allah’ın ona bu bahçeleri yapmasını emrettiğine inanıyor musun?”
“Böyle sorular sorma, Esma. O çok kudretli biri. Hatta belki de bir büyücü. Şu an konuştuklarımızı dinliyor bile olabilir.” “Korkutma beni, Rukiye.”
Cada ona sımsıkı sarıldı.
“Seyduna yalnızca bu geceyi cennette geçireceğimi söyledi. Sence beni buraya bir daha yollar mı?” diye sordu Yusuf.
Züleyha irkildi. Ne cevap verecekti şimdi?
“Bilmiyorum, Yusuf. Sadece öbür dünyayı ebediyen terk ettiğinde bizim efendimiz olacağını ve sana ilelebet hizmet edeceğimizi biliyorum.”
Yusuf tuhaf bir gerginliğe kapılmıştı. Züleyha’ya sımsıkı sarıldı.
“Bizden ayrılacağın için üzülüyor musun?”
“Elbette üzülüyorum, Züleyha.”
“Beni düşünecek misin?”
“Seni hiç aklımdan çıkarmayacağım.”

Sarıldılar.
Gecenin serinliğini hissedince de köşke geri döndüler.
Yeniden içmeye başlamışlardı. Açık havada ayılan Yusuf yeniden sarhoş olmaya başladı. Cesareti yeniden gelmişti. Züleyha şarap doldurmakla meşgulken Cada'yı yanma çekip onu öptü. "Buraya bir dahaki gelişimde benim olacak mısın?"
Karşılık olarak Cada narin kollarını onun boynuna doladı. Şarap onun da cesaretini artırmıştı.
Arkasını dönen Züleyha onları gördü. Gözleri öfkeden alev saçıyordu adeta.
Cada, Yusuf'un yanından kalkıp hemen uzaklaştı.
Yusuf gülmeye başladı. Yüzü mahcubiyetle kızararak Züleyha'nın yanına gidip, kulağına fısıldadı.
"Şakalaşıyorduk görmüyor musun?"
"Bana yalan söyleme. Senin gerçek yüzünü gördüğüm iyi oldu."
Yusuf onu kucaklamak istedi.
"Beni rahat bırak. Canın kimi istiyorsa ona git."
Züleyha ona arkasını döndü ve tam o sırada camdan kendisini tehditkar bir ifadeyle süzen Apama'nın yüzünü gördü. Apama hemen içeri çekildi.
Ama Züleyha da kendine gelmişti.
"Ah, Yusuf, Yusuf! Sadece seni kızdırmaya çalıştığımı anlamıyor musun? Sen benim ve buradaki herkesin efendisisin."
Elinden tutup onu arkadaşlarının yanma doğru yöneltti.
"Burası senin krallığın, istediğini seçebilirsin."
Biraz daha şarap ikram ettiler. Yusuf'un kalbi gurur ve hazdan erimişti adeta. Artık bu yedi kızın ruhlarının ve bedenlerinin efendisi ve bu muhteşem bahçelerle harikulade köşkün sahibi olduğuna iyice emin olmuştu. Yalnızca içkiden bulanık zihninde zaman zaman kısa bir süre sonra buradan ayrılmak zorunda olduğu beliriyor ama bir sonraki kadehle de bunu unutup, tüm kederlerinden uzaklaşıyordu.
İşaretin verilmesiyle Züleyha içeceği hazırladı. Küçük hapı kadehe atarken elleri titriyordu. Küçük Fatma gözlerini kapattı. Cada da heyecanına hâkim olmak için bir hayli çaba sarf ediyordu. Yusuf hiçbir şeyden habersiz bu kadehi de bitirdi. Kısa süre sonra da yastıklara üzerine devrilip kendinden geçti. Kızlar hemen üzerini örttüler. Yusuf bir ara sanki hava aniden soğumuş gibi tepeden tırnağa titredi.

“Aslına bakarsan hâlâ tam olarak anlamış değilim,” dedi kuledeki Ebu Ali. “Bu geceki gayretlerinde muvaffak olsan bile haşhaşilerden ne gibi faydalar beklediğini bir türlü idrak edemiyorum. Gerçekten onlar üzerinde bir tarikat inşa edebileceğin kanaatinde misin?”

“Kesinlikle. Tarihteki tüm idare metotlarını dikkatle inceledim. Menfi ve müspet tüm yönlerini mukayese ettim. Tarihte hiçbir hükümdar tam manasıyla egemen olmamıştır. Egemenliği en çok tehdit eden husus da zaman ve mekan olmuştur. Büyük İskender dünyanın neredeyse yansını fethetti. Ama ölüme yenilip zirveye çıkamadan tarih sahnesinden silindi. Roma imparatorları güçlerini nesilden nesle aktardılar. Evet, mekan sorunu yaşamamışlardı belki ama zamana her seferinde yenik düşüyorlardı. Muhammed ve takipçileri daha iyi bir metot geliştirdiler. Her yana ruhları köleleştirecek vaizler gönderdiler. Bu şekilde her türlü direnci kırmayı başardılar. Artık ülkeler olgun armutlar gibi sapır sapır avuçlarına düşüyordu. Ama maneviyatın güçlü olduğu yerlerde mesela Hıristiyanlar karşısında bu üstünlüklerini yitiriyorlardı. Roma kilisesinin onunkinden bile daha iyi bir metodu vardı. Orada veraset Müslüman halifelerde olduğu gibi kan bağına göre değil Zeka kapasitesine göre tespit edilen kurallara göre biçimleniyordu. Ancak en zekiler liderlik mertebesine yükselebiliyordu. Tabii bu zeka da inananların çok güçlü bir biçimde birlik olmasını sağlıyordu. İşte kilise köleliği zaman içinde bu şekilde alt etti. Ama onlar da mekana bağımlıydılar. Bizzat bulunmadığı yerlerde kilisenin hiçbir gücü olmuyordu. Bu yüzden de çeşitli vaatlerle güçlü müttefikler aramak mecburiyetinde kalmışlardır.

“Ben burada başka hiçbir müttefike ihtiyaç duymayacak bir yapı inşa etmek istiyorum. Şimdiye dek hükümdarlar birbirleriyle hep orduları vasıtasıyla savaştı. Toprak almak, düşmanları alt etmek için de orduya ihtiyaç duydular. Bir karış toprak parçası için binlerce askerin öldüğü savaşlar yaşandı. Ama diğer taraftan hükümdarlar hiçbir vakit kendi hayatlarının tehlikede olduğu korkusunu hissetmediler. İşte bizim hedefimiz onların içine bu korkuyu salmak olacak. Baş bir darbe alırsa tüm vücut bu darbeden etkilenir. Kendi hayatının tehlikede olduğunu gören bir hükümdar anlaşma yapmaya yanaşacaktır. Kısacası hükümdarların yüreğine bu korkuyu düşüren bir güç dünyanın da hâkimi olmayı başarmış demektir. Ama bu korkunun etkili olabilmesi için sarsıcı metotların kullanılması zaruridir. Hükümdarlar iyi korunur ve gözetlenirler. Bu tür bir durumda ancak

ölümden korkmayan hatta tam tersine ölümü arzulayan biri onlar açısından tehlike arz edebilir. Bu geceki deneyimizde de işte böyle insanlar yaratmaya çalıştık. Onları yaşayan birer hançer haline getirerek zaman ve mekanı alt etmeyi planlıyorum. Onlar kitlelere değil yalnızca hükümdarlara, krallara dehşet salacaklar. Onlar tarafından hasım olarak bellenen her hükümdar hayatından endişe ederek korku içinde titreyecek.”

Kulede uzunca bir sessizlik oldu. Büyük dailer ne birbirlerine ne de Hasan’a bakmaya cesaret edebiliyorlardı. Sonunda Buzruk Ümid sessizliği bozdu.

“Şimdiye dek bize anlattıkların bir taraftan son derece açık ve basit, İbni Sabbah. Ama diğer taraftan da en az o kadar cüretkar ve korkunç şeyler. Sanki yaşadığımız dünyaya ait olmayan bir zihnin ürünü gibi geliyor ilk anda. Sanki yalnızlığın etkisiyle hayallerle gerçekleri karıştıran birinin sözleri gibi.”

Hasan gülümsedi.

“Anlaşıldığı kadarıyla sen de bir zamanlar Ebu Fazıl’ın düşündüğü gibi akli melekelerimin yerinde olmadığı kanaatindesin. Ama bu aslında senin de herkes tarafından defalarca kullanılmış yolu tercih edip başka yollar olabileceğine ihtimal vermemenden kaynaklanıyor. Zaten aleladelik denen şey de bu değil midir? Daha önce hiç denenmemiş bir şeyi düşünüp bunu hayata geçirmeye çalışan biri ne kadar gerçekçidir sence? Mesela Muhammed’i ele alalım. Fikrini ilk beyan ettiğinde Mekke’de etrafındakilerin çoğu ona gülmüştü. Onu deli bir hayalci gibi görüyorlardı. Ama sonunda eriştiği muhteşem başarı onun hesaplamalarının kuşkucuların tereddütlerinden çok daha gerçekçi olduğunu ortaya koydu. Ben de planımı aynı imtihana tabi tutuyorum işte.”

“Eğer fedailerin gerçekten de tam söylediğin hale dönüşeceklerine emin olabilsem anlattıklarına bütünüyle ikna olabilirdim,” dedi Ebu Ali. “Ama kendisini bir cennetin beklediğine ne kadar inanmış olursa olsun bir insanın ölümün peşinden koşabileceğine nasıl inanayım bilemiyorum.”

“Varsayımlarım yalnızca insan ruhu üzerine bildiklerime değil aynı zamanda insan vücudunun fonksiyonları hususundaki bildiklerime de dayanıyor. Dünyanın neredeyse yarısını at, eşek, deve sırtında dolaştım. Kah yürüdüm, kah gemilerde yolculuk yaptım. Sayısız insanla, gelenekle muhatap oldum. Her türlü insani davranışa tanıklık ettim. Kısacası şu an ruhsal ve fiziksel açıdan tüm insani

özelliklere önümde açık bir kitap misali hâkimim. Fedailer yeniden Alamut’ta uyandıklarında artık cennette olmadıklarını görmenin derin üzüntüsünü hissedecekler. Bu üzüntüyü hafifletmek için de tecrübelerini arkadaşlarıyla paylaşacaklar. Bu sırada vücutlarındaki haşhaşın da tesiriyle benzer şeyleri bir kez daha yaşama arzulan giderek artacak. Onlar bu arzunun nedenini cennete kavuşma isteği olarak tasavvur edecekler. Akılları fikirleri birlikte oldukları kızlarda olacak ve gerçek ölümü özlemle beklemeye başlayacaklar. Şehevi hayaller giderek dayanılmaz bir hal alacak. Adeta çılgınlığın eşiğine gelecekler. Hayalleri, anlattıkları, tasavvurları tüm hayatlarım çepeçevre kuşatacak. Kanlan kaynayacak kısacası. Sonunda da müthiş istekle dolu, sağlıklı düşünemeyen insanlara dönüşecekler. Onları teselli edeceğiz bir süre. Sonra vakit gelince onlara sonunda cennet kapılarının ardına kadar açılacağım söyleyeceğimiz vazifeler vereceğiz. Ölüme koşacaklar ve dudaklarında mutlu bir tebessümle canlarını verecekler.

O sırada kulenin girişindeki hadım seslendi.

“Seyduna! Apama hemen ana bahçeye gelmenizi istiyor.”

“Pekala.”

Hasan onu gönderdi.

Büyük dailerin yanına gidip heyecanla, “İbni Tahir’le alakalı yolunda gitmeyen bir durum var galiba,” dedi. “Beni burada bekleyin.”

Cübbesine sarınıp aşağıya yöneldi.

12

Hadımlar İbni Tahir'i getirdiklerinde Meryem'in köşküne tam bir ölüm sessizliği çökmüştü. Tek kelime bile etmeden İbni Tahir'i yatırıp sedyeyi de yanlarına alarak gitmişlerdi.

Safiye, Hatice'ye doğru sokulup siyah battaniyenin altındaki hareketsiz bedene korku dolu gözlerle bakıyordu. Havuzun kenarına ilişen diğer kızlar da şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde onu seyrediyorlardı. Meryem bir kenara çömelip arpına yaslanıp boş gözlerle etrafı seyretmeye koyuldu.

Acısı yeniden körüklenmişti. Demek Hasan onu yanına bir sevgili gönderecek kadar az seviyordu! Oysa tam tersine Hasan'ı haberi olmadan aldatmış olsa ona karşı hissettiği sevgisi artardı belki de. Ama bu halde ondan nefret ediyordu. Sadece ondan da değil, bu gece ilgilenmesi için gönderdiği karşısındaki bu bilgisiz, saf gençten de nefret ediyordu. Güzelliğini ve kabiliyetlerini kullanarak onu baştan çıkarması ve cennette olduğuna ikna etmesi gerekiyordu üstelik. Bunu düşününce karşısında yatan genci iyiden iyiye küçümsemişti.

Battaniyenin altındaki vücut kıpırdadı. Kızlar nefeslerini tutmuşlardı.

"Reyhane! Kaldır örtüyü."

Meryem sert ve buz gibi bir tonlamayla konuşmuştu.

Reyhane çekingen tavırlarla söyleneni yerine getirdi. İbni Tahir'in yüzünü gördüklerinde hepsi şaşkınlık içinde kalmıştı. Neredeyse bir çocuk gibiydi. Çenesinde tek tük sakal belirmişti. Başındaki beyaz sarığı kaymış, geniş alnıyla kısacık kesilmiş saçları ortaya çıkmıştı. Uzun kirpikli göz kapakları ve kırmızı dudakları sımsıkı kapalıydı.

"Demek şair İbni Tahir bu," diye fısıldadı Hatice.

"Bu sabah Türk sancağını da o ele geçirmiş," dedi Sit.

"Yakışıklıymış," diye fikrini söyledi Safiye.

Meryem de uyuyan misafire bakmak üzere yanlarına gelmişti. Dudaklarının ucunda bir gülümseme belirdi. Kurbanını böyle tasavvur etmemişti.

Bu genç kahraman bir şair miydi yani? Ne kadar da saçma geliyordu tüm bunlar.

“İyi de bu daha bir çocuk,” dedi kendi kendine. ,

Bu düşünceyle bir nebze de olsa rahatlamıştı. Onu cennette olduğuna ikna etme işini seveceğini düşünmeye başlamıştı. Aslında Hasan’ın kendisine verdiği vazife gerçekten de enteresandı. Efendisinin muhteşem ama bir o kadar da tuhaf biri olduğu kesindi! Artık planı uygulama safhasına geçmişti. Kendisi de bu planın önemli bir parçasıydı. Kendisine bu vazifeyi vermiş olması Hakan’ın ona olan güvenini ortaya koymuyor muydu? Belki de boş gururu yüzünden Hasan’ı anlamakta güçlük çekiyordu. Neticede hayatı boyunca böylesi oyunların peşinde koşmamış mıydı? Hasan da ona istediği fırsatı sunmuştu. Bu türden bir oyunun içinde olmasa hayatı çok daha bomboş olmayacak mıydı?

İbni Tahir’in gencecik yüzünü gören diğer kızların da omuzlarından yük kalkmıştı sanki. Hatta çekingen Safiye bile, “Onu cennette olduğuna ikna etmek zor olmayacak,” demişti.

Meryem parmaklarını arpın tellerinde dolaştırmaya koyuldu.

“Şarkı söyleyip dans edin!”

Köşkün havası değişmişti sanki. Bazıları enstrümanlarını alıp çalmaya başlarken geri kalanlar da dans etmeye koyuldular. Tüllerin arasından görünen kollarını, bacaklarını seyretmek gerçekten de çok keyifliydi. Meryem sanki misafirleri uyanmışçasına cezbedici danslar sergileyen kızları gülümseyerek izliyordu.

“Hâlâ uyanmadı,” dedi Sit tamburuyla zilini bir kenara koyarken. Morali bozulmuş gibiydi.

“Hadi üzerine biraz su dökelim,” diye önerdi Reyhane.

“Sen delirdin mi?” diye azarladı onu Hatice. “Cennette böyle bir karşılama mı olur?”

“Çalıp dans etmeye devam edin,” dedi Meryem. “Ben de onu uyandırmaya çalışayım.”

İbni Tahir’in yanına çömelip dikkatle incelemeye koyuldu. Yakışıklı, asil çehresinden etkilenmişti.

Elini uzatıp usulca omzuna dokundu. İbni Tahir irkildi. Meryem gencin bir şeyler mırıldandığını duyar gibi olmuştu. Korkuyordu ama

bir o kadar da merak içindeydi. Kendini bu tuhaf yerde bulunca ne diyecek acaba diye düşünüyordu.

Ona yavaşça adıyla seslendi.

İbni Tahir birden doğruldu. Gözlerini fal taşı gibi açıp şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınmaya başladı.

“Neredeyim ben?”

Titrek, mahcup bir ses tonuyla konuşmuştu.

Dans edip şarkı söyleyen kızlar durdular. Onlar da derin bir şaşkınlıkla gence bakıyorlardı.

Meryem hemen ayağa kalktı.

“Cennettesin, İbni Tahir.”

Şaşkınlık içinde etrafına bakınıp yeniden yattı.

“Rüya gördüm herhalde,” diye mırıldandı.

“Duydunuz mu? Cennette olduğuna inanmıyor,” diye fısıldadı Hatice korkuyla.

Hiç de fena bir başlangıç değil diye düşündü Meryem. Bir kez daha dokunarak adıyla seslendi.

İbni Tahir bu sefer de doğruldu. Bakışlarını Meryem’in yüzüne dikti. Dudakları titriyordu. Gözlerinden hissettiği dehşet net biçimde okunuyordu. Etrafına bakındı. Sağını solunu elledi. Bulunduğu odayı dikkatle incelemeye çalıştı. Sonra bir eliyle gözlerini kapattı. Yüzü balmumu gibi bembeyazdı.

“Bu gerçek olamaz,” diye mırıldandı. “Bu saçmalık! Kesin bir hile var işin içinde!”

“Kuşku mu duyuyorsun, İbni Tahir? Seyduna’nın güvenine verdiğin karşılık bu mu?”

Gülümsüyor ama bir taraftan da sitem dolu bakışlar yöneltiyordu.

İbni Tahir ayağa kalkıp her şeyi yakından incelemeye koyuldu.

Önce duvara doğru yürüyüp dokundu. Sonra havuza döndü. Eğilip elini suya daldırdı. Ardından da yüzünde korku dolu bir ifadeyle kızlara bakıp, Meryem’e döndü.

“Anlayamıyorum,” dedi sesi titreyerek. “Dün gece Seyduna bizi yanına çağırıp küçük, acı bir hapı yutmamızı istedi. Uyudum ve bir sürü tuhaf rüya gördüm. Şimdi de uyandığımda tamamen bambaşka bir yerdeyim. Dışarıda ne var?”

“Senin de Kuran’dan bildiğin gibi bahçeler var.”

“Görmek istiyorum.”

“Götüreyim seni. Ama önce yıkanıp bir şeyler yemek istemez misin?”

“Onu sonra yaparım. Önce nerede olduğumu görmek istiyorum.”

Kapıya doğru yürüyüp perdeyi kenara çekti.

Meryem de hemen arkasında belirmişti. Koluna girince koridorda ilerlemeye başladılar. Dışarı çıktıklarında da merdivenlerin en üst basamağında durakladılar.

“İnanılmaz bir manzara!” dedi İbni Tahir karşısında uzanan etkileyici biçimde aydınlatılmış bahçeye bakarken. “Hayır, Alamut’ta olmadığımız kesin. Ayrıca yakınlarda da bildiğim kadarıyla bir yer yok. Beni bu kadar uzağa getirdiklerine göre uzun bir süre uyumuş olmalıyım.”

“Günaha girdiğinin farkında değil misin, İbni Tahir? Cennette olduğunu hâlâ mı kabul etmiyorsun? Dünyandan yüz binlerce fersah uzaktasın. Ama tekrar Alamut’ta uyandığında aradan sadece bir gün geçmiş olacak.”

İbni Tahir, Meryem’e döndü. Sonra bir kez daha ellerini kendi vücudunda dolaştırmaya koyuldu.

“O halde rüya görüyorum. Rüyada gördüklerimi gerçek sanışım ilk değil. Hatta bir keresinde babamın evine döndüğümü ve orada bir küp altın bulduğumu görmüştüm. Hep hazine bulduğuma ilişkin rüyalar görürdüm demiştim kendi kendime o sırada. Ama bu kez gerçek olmuştu işte. Küpü ters çevirip altınları avucuma dökerken kahkahalarla gülüyordum. Allah’a şükürler olsun bu sefer rüya değil diyordum. Ama sonra uyandım. Yine rüya görmüştüm. Hayal kırıklığımın ne derece büyük olduğunu tahmin edemezsin. Bu sefer kendimi kaptırmayacağım. Gerçi bu seferki rüya da inanılmaz derecede hayat dolu ama bunun nedeni Seyduna’nın verdiği o küçük hap olmalı. Uyandığımda bir kez daha hayal kırıklığına uğramayacağım.”

“Yani benim sadece rüyanda gördüğüm biri olduğumu mu düşünüyorsun, İbni Tahir? Uyan o zaman! Gel, dokun bana!”

İbni Tahir’in elini tutup vücudunda dolaştırdı.

“Benim de senin gibi kanlı canlı bir insan olduğumu görmüyor musun?”

İbni Tahir’in elini elleri arasına alıp gözlerinin içine baktı.

İbni Tahir ürpermişti.

“Kimsin sen?” diye sordu şaşkın bir tavırla.

“Cennet kızı Meryem.”

İbni Tahir başını iki yana salladı. Basamaklardan inip etrafında pervanelerle yarasaların dönüp durduğu fenerlerin yanından geçti.

Etrafındaki daha önce görmediği bitkilere, çiçeklere ve meyvelere şaşkınlıkla bakıyordu.

“Her şey büyülü gibi. Tam bir rüya ülkesi,” diye mırıldandı. Meryem de onunla birlikte yürüyordu.

“Hâlâ anlayamadım mı? Dünyada değil cennettesin.”

Köşkten müzik sesleri işitiliyordu.

İbni Tahir durup dinlemeye koyuldu.

“Bu sesler son derece dünyevi. Ayrıca sen de tam manasıyla kanlı canlı bir insansın. Cennette böyle olmaması lazım.”

“Kuran konusunda bu derece cahil misin gerçekten? Kuran’da cennet sakinlerinin yabancılık çekmemeleri için her şeyin dünyadakilere benzediği yazmıyor mu? Eğer inançlı biriysen bunlara neden şaşırıyorsun ki?”

“Neden mi şaşırıyorum? Yaşayan, etten kandan yapılmış bir insan cennete nasıl girebilir?”

“Yani peygamber yalan mı söyledi?”

“Haşa, böyle bir şeyi nasıl düşünürüm.”

“O da ölmeden buraya gelmedi mi? Kanlı canlıyken Allah’ın huzuruna çıkmadı mı? Kıyamet günü geldiğinde yeniden etleri kemikleri birleşmeyecek mi? Eğer gerçek bir ağzın ve vücudun olmasa cennetteki nimetleri nasıl tadıp, hurilerden zevk alacaksın?” “Bunlar bize yalnızca ölümden sonra lütfedilecek şeyler.” “Yani Allah’ın seni ancak öldüğünde buraya getirebileceği kanaatindesin öyle mi?”

“Bunu söylemiyorum. Ama bize böyle anlatıldı hep.”

“Ama Allah’ın Seyduna’ya istediği kişiyi cennete sokmasını sağlayacak anahtarı verdiği de söylendi değil mi? Yoksa inanmadığın şey bu mu?” ‘

“Ne kadar aptalım! Şu an rüya gördüğümü kendime sürekli hatırlatmam gerek. Ama bu yaptığımız sohbet, görünüşün, içinde bulunduğumuz çevre o kadar gerçekçi ki. Tüm bunların gerçek olmayışı ne kötü!”

Tam sınırda dolaşıyor diye düşündü Meryem.

“Kötü mü? Yani hâlâ inanmıyorsun öyle mi, İbni Tahir? İnatçılığın beni hayrete düşürüyor. Gel, yaklaş bana bir kez daha iyice bak.”

Üzerinde açık ağızlı, gözleri parıldayan bir kaplan başı resmi bulunan bir fenere yaklaştı. İbni Tahir önce ona sonra da başının üzerindeki fenere baktı. Kızın süründüğü kokulan alabiliyordu.

İçinden bambaşka çılgınca bir düşünce geçti. Biri onunla alay ediyor olmalıydı.

“Bu şeytani bir oyun!”

Gözleri öfkeyle parıldıyordu.

“Kılıcım nerede?

Meryem’i hırsla omuzlarından yakaladı.

“İtiraf et, kadın! Buradaki her şey bir sahtekarlık ürünü, değil mi?”

Bir çıtırtı işitildi. Hemen ardından da simsiyah bir gövde birden atılıp İbni Tahir’i yere yıktı. Korkudan ağzım bile açamayan İbni Tahir karşısındaki yeşil renkli iki vahşi göze bakakalmıştı. “Ehrimen!”

Meryem leoparı tutup İbni Tahir’den uzaklaştırdı.

“Zavallı şey! Şimdi inandın mı bana? Az daha hayatını kaybediyordun.”

Hayvan uysal bir tavırla Meryem’in ayaklan dibine oturdu. İbni Tahir de hemen ayağa kalktı. Şaşkınlığı her an biraz daha artıyordu. Eğer rüya görüyor olsaydı az önce yaşadığı korku yüzünden uyanması gerekirdi. Yani yaşadıkları gerçek olabilir miydi? Neredeydi böyle?

Uzun bacaklı, tuhaf kedinin yanına çömelen kıza baktı. Yere boylu boyunca uzanan hayvan okşandıkça mırıldanıyordu. “Cennette şiddetin yeri yoktur, İbni Tahir.”

Gülüşü İbni Tahir’in yüreğine işlemişti. Şu an bir sahtekarlık kurbanı olmasının ne zararı vardı ki? Eğer rüya görüyorsa sonunda uyanacaktı zaten. Şu an müthiş derecede heyecan verici, alışılmadık şeyler yaşıyordu. Şu an gördüklerinin gerçek olması o kadar da önemli miydi sahiden? Şu an bu deneyimi yaşıyordu işte. Önemli olan bu değil miydi? Belki çevresindeki nesnelerin gerçekliği konusunda kararsızdı ama hisleri ve düşünceleri konusunda en ufak bir kararsızlığı yoktu.

Etrafına bakındı. Uzakta gökyüzüne doğru yükselen, duvarı andırır bir karartı görür gibi oldu.

Bu Alamut olmalıydı.

Ellerini gözlerine siper edip daha dikkatli baktı.

“Şuradaki duvara benzeyen yüksek şey ne?”

“O cennetle cehennemi ayıran el-Araf’ın duvarı.”

“İnanılmaz,” diye mırıldandı. “Az önce üzerinde dolaşan bir gölge görür gibi oldum.”

“Büyük bir ihtimalle hak yolunda elde silah savaşırken şehit olan kahramanlardan birini görmüşsündür. Ancak ana babalarının rızasını

almadan savaşa gittikleri için bahçelerimizi oradan seyretmek zorundalar. Allah'ın dördüncü emrine itaatsizlik ettikleri için buraya gelemezler. Ama şehit oldukları için de cehenneme gönderilmeyecekler. Kısacası orada kalıp her iki tarafı da sonsuza dek izlemeye mahkumlar. Biz zevkini çıkartıyoruz onlar da izliyor." "Peki Allah'ın tahtı, merhamet alametleri, peygamberler, şehitler nerede?"

"Cenneti dünyevi bir yer olarak düşünme, İbni Tahir. Burası sonsuz büyüklükte bir yer. Buradan, Araf m hemen yanından başlayıp göklerin son katına dek yükselir. İşte Allah'ın tahtı da oradadır. Yalnızca peygamberle, Seyduna'nın oraya gitmesine müsaade edilir. Burası daha ziyade sizin gibi basit seçilmişlere ayrılmış bir bölüm."

"Yusuf la Süleyman nerede?"

"Onlar da Araf'ın dibindeler. Ama bahçeleri buradan uzakta. Yarın Alamut'a döndüğünde üçünüz yaşadıklarınızı birbirinize anlatırsınız."

"Tabii sabırsızlığıma yenik düşmezsem." '

Meryem gülümsedi.

"Hâlâ merak ettiğin şeyler varsa sor."

"Öncelikle nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun söyle bana."

"Her bir huri hususi biçimde, hususi gayeler için yaratılmıştır. Allah, bilme tutkusuyla dolu iman sahiplerini ikna etmek için bana bu bilgileri bahşetti."

"Rüya görüyorum, rüya görüyorum," diye mırıldandı İbni Tahir. "Tek izahı bu. Ama gerçekler bile bu rüya kadar canlı değil. Gördüğüm, karşındaki bu muhteşem varlığın anlattığı her şey müthiş derecede tutarlı. Oysa rüyada genellikle her şey kopuk kopuk gelişir. Ayrıca hiçbir şey bu derece berrak değildir. Tüm bunlar Seyduna'nın eşsiz kabiliyetinin ürünleri olmalı."

Meryem büyük bir dikkatle onu dinliyordu.

"Sen ıslah olmazsın, İbni Tahir! Basit mantığında kainatın tüm gizemlerini çözebileceğini mi sanıyorsun? Gözlerine çekilen perde o kadar çok şeyi gizliyor ki senden. Ama bu münakaşayı bırakalım artık. Misafirlerini görmeye can atan hurilerin yanma dönme vakti geldi artık." ,

Ehrimen'i bırakıp çalılıkların arasına yolladı. Sonra da İbni Tahir'i elinden tutup köşke doğru yürümeye koyuldu.

Tam basamaklara geldiğinde belli belirsiz bir ıslık sesi işitti. Anlaşılan Apama onları dinlemişti ve şimdi de kendisiyle konuşmak

istiyordu. İbni Tahir'i ana salona sokup usulca kızlara doğru itti.

"İşte geri geldik," dedi.

Sonra da hemen koridora geri döndü.

Koridorun ucunda Apama bekliyordu.

"Anlaşılan kelleni kaybetmeye kararlısın!"

Meryem'i bu sözlerle karşılamıştı.

"Seyduna'nın emirlerini bu şekilde mi yerine getiriyorsun? Onu sarhoş edip kafasını karıştırmak yerine bilinci yerindeyken Allah ve cennet hakkında münakaşa yapmak da neyin nesi?" "Benim de bir aklım var. Neyin doğru olduğuna kendim karar verebilirim."

"Öyle mi? Yani bir erkeği bu şekilde konuşarak baştan çıkartabileceğini mi sanıyorsun? Benden hiç mi bir şey öğrenmedin? O zaman kırmızı dudaklara, bembeyaz bacaklara ne gerek var?" "Bence sen ortadan kaybolsan çok iyi olur, Apama. Seni görürse, işte o zaman içinde cennette olduğuna dair küçücük bir inanç kırıntısı bile kalmaz."

, Apama onu oracıkta gözleriyle parçalamak istermiş gibi bakıyordu.

"Orospu! Hayatınla kumar oynuyorsun. Benim vazifem Seyduna'ya bunu bildirmek. Bekle sen! "

Çalılıkların arasına dalıp gözden kaybolunca Meryem de hemen geri döndü.

Meryem'le İbni Tahir'in yokluğundan istifade eden kızlar az da olsa çakırkeyif olmuşlardı. Neşeyle şarkılar söyleyip, dans ediyorlardı. İbni Tahir'in geldiğini görünce de etrafım sarıp, yiyecek içecek ikramına başladılar.

Meryem içeri girince bir an için hepsi sustu. Kızın yüzündeki ifadeyi görünce de onu kızdırmış olabileceklerini düşünüp korkuya kapıldılar.

Meryem onları rahatlatmak için hemen yanlarına yöneldi. "Misafirimiz üzerindeki dünyevi yorgunluğu atmak için yıkansa iyi olur. Yardım edin de yıkansın."

İbni Tahir başını sertçe iki yana salladı.

"Kadınların önünde yıkanmayacağım."

"Sen bizim efendimizsin. Nasıl istersen öyle olur."

Meryem ve kızlar birlikte odayı terk ettiler. İbni Tahir kendisini kimsenin görmeyeceğine ikna olduktan sonra hızla yatağa gidip yastıkları kaldırıp incelemeye koyuldu. Sonra yiyeceklerin yerleştirildiği masaya yönelip her bir yiyeceği ayrı ayrı kokladı.

Çoğunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Hafızasını zorlayarak daha önce böyle meyvelerden bahsedilip bahsedilmediğini hatırlamaya çalıştı. Oradan duvarda asılı halılara yöneldi. Kaldırıp altlarına baktı. Tüm bu gayretlerine karşın nerede olduğunu gösterecek en ufak bir iz bile tespit edememişti. İçinde daha önce hissetmediği türden bir korku belirmişti. ‘

Kendi kendine gerçekten de cennette olabilir miyim diye soruyordu. Etrafındaki her şey tuhaf ve gizem doluydu. Egzotik çiçeklerle dolu yemyeşil bahçelerin, garip meyve ağaçlarının yaşadığı, o dağlık arazide bulunma ihtimali yoktu. Hâlâ Yüce Efendi tarafından çağrıldıkları gecede miydiler? Eğer öyleyse Seyduna’nın kendilerine verdiği o küçük hapın tesiriyle şu an hayal görüyor olması dışında geriye başka bir mantıklı izahat kalmıyordu. Tabii bir de İsmaili öğretisinin bütünüyle doğru oluşu ve Seyduna’nın istediği kişiyi cennete sokabilme yetkisine haiz kılındığı ihtimali vardı.

Şaşkın bir halde cübbesini çıkarıp havuza girdi.

Sıcacık su çok hoşuna gitmişti. Uzanarak kendini suya bıraktı. Kızların her an geri dönebileceklerini bilse de sudan çıkmak istemiyordu.

Gerçekten de kısa süre sonra kapının perdesi çekildi ve kızlardan biri başım içeri uzattı. İbni Tahir’in kendisini görmekten rahatsız olmadığını fark edince de gülümseyerek içeri yöneldi.

Diğerleri de onun arkasındaydılar.

Reyhane, “Sonunda İbni Tahir buranın efendisi olduğunu anlamış,” dedi.

“Çıkmak istediğinde söyle de sana havlu tutalım.”

Şimdi hepsi İbni Tahir’e hizmet etmek gayesiyle birbirleriyle yarışıyordu.

Ama Meryem içeri girdiği anda İbni Tahir yeniden tedirgin oldu. Hemen havlu ve giyeceklerini istedi.

Kızlar ona cübbesi yerine kalın, desenli dokunmuş bir giysi uzattılar. O da giyinip kemerini kuşandı. Aynada bir süre kendini inceledi. Resimlerdeki eski zaman prenslerini andırdığını düşünerek gülümsedi. İçinde bulunduğu ortamın tesirine karşı koyamıyordu.

Yastıkların üzerine kurulup ikram edilen yiyecek, içecekleri tatmaya koyuldu. Kızlar ona birbirleriyle yarışırcasına hizmet ediyorlardı. Meryem içmesi için şarap ikram etti. Tuhaf bir huzurun giderek etkisinde kaldığını fark etmenin şaşkınlığı içindeydi. İbni Tahir gelinceye dek içtiği şaraplar en ufak bir etki göstermemişti.

Ama şimdi birdenbire içkinin tesirini hissetmeye başlamıştı. Konuşmak kahkahalarla gülmek istiyordu.

“Sen bir şairsin, İbni Tahir,” dedi etkileyici bir gülümsemeyle. “Bunu biliyoruz, sakın inkar etmeye kalkma. Hadi şiirlerinden birini oku bize.”

“Kim söyledi size bunu?” diye sordu kıpkırmızı kesilen İbni Tahir. “Şair filan değilim ben. Okuyacak şiirim yok.”

“Kendine mi saklıyorsun şiirlerini yani? Ama bu kadar mütevazı olmak doğru değildir. Hadi bekliyoruz.”

“Okumaya değecek bir şiirim yok. Yalnızca yazmaya çalıştığım birkaç sözcük hepsi bu.”

“Bizden korkuyor musun? Bak hiç ağzımızı açmadan, heyecanla dinleyeceğiz seni, söz.”

Hatice, “Aşk şiirleri mi yazıyorsun?” diye sordu.

“Böyle bir şeyi nasıl sorarsın, Hatice?” diye çıkıştı Meryem. “İbni Tahir hak yolunda yeni peygamberin emrinde dövüşen bir savaşçı.”

“Meryem haklı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konuda nasıl şiir yazabilirim ki?”

Kızlar gülümsediler. Karşılarındaki delikanlının tecrübesizliği hoşlarına gitmişti.

İbni Tahir, Meryem’e baktı. Tatlı bir korkuyla ürperdi. Savaştan önceki geceyi hatırlamıştı. Alamut’un dışında yere uzanıp yıldızları seyrettiği o gece ne olduğunu anlayamadığı karmakarışık duygular hissetmişti. Gayretli, duygusal bir insandı. Arkadaşlarını özellikle de insan güzelliğinin numunesi olarak gördüğü Süleyman’ı çok severdi. O sırada kısa süre sonra Süleyman’ın güzelliğini katbekat geride bırakacak kusursuz bir güzellikle karşılaşacağını hayal edebilir miydi? O an Meryem’in gözlerinin içine bakarken yüreğinin derinliklerinde en başından beri beklediği kişinin o olduğunu hissediyordu. Gerçekten de her şeyiyle cennete yaraşır birine bakıyordu. Yay gibi kaşları, düz burnu, güldüğünde müthiş bir çekicilik kazanan dolgun kırmızı dudakları, geniş, ceylanlarınkini andıran zeka dolu, bilgelik fışkıran gözleri, kısacası tüm vasıflarıyla öteden beri ruhunun derinliklerinde taşıdığı güzellik kavramının vücut bulmuş haliydi. İçindeki güzelliği aynı biçimde dışarı vurmasını sağlayan Seyduna’nın o küçük hapları gerçekten de çok tesirliydi. İster hayal görüyor olsun isterse de gerçekten cennete kabul edilmiş olsun o an içi müthiş bir mutlulukla dolmuştu.

“Bekliyoruz, İbni Tahir.”

“Tamam. Size birkaç şiirimi okuyayım.”

Kızlar nadiren gerçekleşen bir gösteriyi izleyeceklermişçesine heyecanla etrafına oturdular. Meryem yüzükoyun yatıp, ona yaslandı. İbni Tahir kızın göğüslerini hissediyordu. Başı arzudan dönmeye başlamıştı. Başım eğdi. Sonra alçak sesle, Alamut hakkında yazdığı şiirini ezberden okumaya başladı. Sesinden o an hissettiği tedirginlik net biçimde belli oluyordu.

Lâkin kısa sürede üzerindeki bu tedirginliği attı. Aslında okuduğu şiir o an ona manasız, tesirsiz sözlerden ibaretmiş gibi geliyordu ama sesiyle tüm sözcüklere duygularının gücüyle bambaşka manalar katıyordu.

Alamut’tan sonra Ali ve Seyduna hakkında yazdığı şiirleri okudu.

Kızlar sesinin içerdiği gizli hisleri anlamışlardı. Meryem şiirlerin aslında kendisine okunduğunu gayet açık bir biçimde hissediyordu. Sevildiğini, daha önce hiç olmadığı kadar sevildiğini idrak etmenin neden olduğu mutluluğa direnmek için en ufak bir çaba bile harcamadan teslim oldu. Dudaklarının köşesinde gizemli bir gülümseme belirmişti. Kendi iç sesini dinliyordu. İbni Tahir’in sözleri ruhunun derinliklerine tesir etmişti adeta. Ancak sıra Seyduna’yla ilgili şiire geldiğinde kendini toplayabildi. Ah, İbni Tahir, gerçeği bir bilsen!

“Bunların hepsi, değersiz şeyler,” diye bağırdı sözlerini bitirdiği anda “Anlamsız, boş sözler. Kendimi çaresiz hissediyorum. İçmek istiyorum. Bana biraz şarap verin!”

Kızlar onu avutup övmeye çalışıyorlardı.

“Hayır! Hayır! Ben yazdıklarımın şiir olmadığım gayet iyi biliyorum. Şiir tamamen bambaşka bir şeydir.”

Meryem’e baktı. Kız ona gülümsüyordu lâkin İbni Tahir açısından bu gülümseyişin manasını kavramak imkansızdı. Sonra birdenbire şiir denen şeyin ne olduğunu anladığını hisseder gibi oldu. Evet, gerçek bir şiirin nasıl olması gerektiğini biliyordu! Bu geceye dek hayran olduğu, beğendiği her şey Meryem’in karşısında değerini kaybetmişti. Artık bundan emindi.

İlk kez âşık olduğunu hissetmenin neden olduğu gergin heyecanı hissediyordu. Sonsuz bir aşka kapılmıştı.

Aniden aklına orada yalnız olmadıkları geldi. Diğer kızların varlığından rahatsız oluyordu. Ah, keşke şimdi onunla yalnız kalabilseydi. Keşke buraya ilk geldiğinde saçma sapan sorular sorarak vakit yitirmeseydi. Elini tutup, gözlerinin içine bakarak

kendisini anlatabilse, duygularından, aşkından bahsedebilseydi. Artık içinde bulunduğu bahçenin gerçekte ne olduğu onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Şu an içinde bulunduğu cennet ortamı hakikatin ta kendisiydi. Önemli olan da buydu. Peygamber bu dünya hayatının öbür dünyanın engellerle sınırlanmış bir yansıması olduğunu söylememiş miydi? Ama şu an doruk noktasına eriştiğini hissettiği duygularında en ufak bir sınırlanma hissetmiyordu. Coşkun, kusursuz, olağanüstü bir duygu seline kapılmıştı.

Belki de vücudu hâlâ Seyduna'nın kulesindeki o karanlık odada yatıyordu. Şu an yaşadığı bu harikulade mutluluğu tadansa ancak ruhunun küçük bir parçasıydı. Ama ne olursa olsun Meryem'in güzelliği ve ona karşı hissettikleri gerçekti.

Meryem'in yumuşacık, narin, pembe elini tutup alnına bastırdı.

"Alnın ne kadar sıcak, İbni Tahir!"

"Yanıyorum," diye fısıldadı İbni Tahir.

Kıza ateş saçan gözleriyle baktı.

"Alevler içindeyim."

Ne kadar da tutkulu diye düşündü Meryem. Kalbi yerinden çıkacaktı sanki. *Böylesi büyük bir yangına ben de mi kapılacağım yoksa?*

İbni Tahir, Meryem'in elini öpücüklere boğuyordu. Adeta kendinden geçmiş gibiydi. Sonra diğer elini tutup onu da öpmeye koyuldu.

Meryem, İbni Tahir'in yüzünü incelerken düşüncelere dalmıştı. Muhammed beni Musa'dan kaçırırken aynı bu şekilde bakıyordu. Tabii o biraz daha olgun ve vahşiydi. Bu düşünce içinin ürpermesine neden olmuştu. Neden en güzel şeyler iş işten geçtikten sonra başına geliyordu ki?

Diğer kızlar İbni Tahir'in kendilerine en ufak bir alaka bile göstermiyor oluşundan dolayı çok üzgündüler. Hüzünle aralarında fısıldaşıyorlar bir yandan da karşılarında kendilerinden geçmiş çifte öfke dolu bakışlar fırlatıyorlardı.

Sonunda İbni Tahir, Meryem'in kulağına, "Bizi yalnız bırakmalarını istiyorum," diye fısıldadı.

Meryem de kızların yanma gidip hepsinden odalarına çekilerek eğlenceye orada devam etmelerini istedi.

Kızlar emre itaat ettiler. Ancak bazılarının kalpleri kırılmıştı.

"Her şeyi kendin için istiyorsun," dedi Reyhane yavaşça. "Başka birine âşık olduğunu duyunca Seyduna ne der sence?"

Meryem hiçbir şey söylemeden neşeyle gülümsemekle yetindi.

“Kızlar, şarabı da yanımızda götürelim. Tek eğlence kaynağımız o, ne de olsa!”

Tayyibe kaderine teslim olmuştu. Meryem havadaki gerginliği hissettiğinden bu sözlere en ufak bir karşılık bile vermedi. Yalnızca her birini şefkat dolu bakışlarla süzüp, Safiye’ye usulca sarıldı.

“Nasıl âşık olduğunu anlatan bir şarkı besteleyeceğim,” diye tehdit etti Sit. Gelince onun da duyması için burada söyleriz şarkımızı.”

“Hadi gidip besteleyin bakalım.”

Kızları gönderip İbni Tahir’in yanma döndü.

Korkuyor ama bu korkusu onu İbni Tahir’e daha da yakınlaştırıyordu. Kadehleri şarapla doldurup tokuşturarak yudumlamaya başladılar.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

“Bana bir şey söyleyecektin, İbni Tahir.”

“Şu an hissettiklerimin yanında tüm kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sanki bambaşka bir ışık keşfetmiş gibiyim. Bu kısa zaman zarfında öylesine çok şey öğrendim ki! Ferhat’la Şirin’in hikayesini bilir misin? Seni gördüğüm an sanki daha önce bir yerlerde karşılaşmışız gibi hissetmiştim. Şimdi bunun nedenini anlıyorum. Şirin’i hayalimde senin gibi hayal etmişim meğer. Tabii şu an karşımda ete, kana bürünmüş duran varlık hayalimdekinden bile muhteşem. Sakın gülme bana, Meryem. Allah şahidim olsun şimdi zavallı Ferhat’ı daha iyi anladım. Böylesi bir güzelliği her gün görüp sonra da ondan sonsuza dek ayrılmak zorunda kalmak! Bu cehennem azabı değil de nedir? Ferhat’ın aklını kaçırmaması mümkün değildi. Kendini sevgilisinin resmini kayalara oymaktan alıkoyamamıştı. Allah’ım! Acısı ne kadar büyük olmalı. Kaybedilen o büyük mutluluğun bir daha asla geri gelmeyeceğini bilerek yaşamak ne kadar da korkunç!”

Meryem başını eğdi. Yastıklara yaslanmış öylece duruyordu. Yansıyan ışık ipek giysisinin altındaki teninin adeta mermer bir heykel misali parıldamasına neden oluyordu. Yuvarlak yüzü, kolları, bacakları, vücut ölçüleri kısacası her şeyiyle kusursuzdu. Onu seyreden İbni Tahir adeta kendinden geçmişti. Sanki bir tanrıçanın karşısındaymışçasına huşu içindeydi. Ruhunun bu kusursuzluğa bütünüyle teslim olduğunu hissediyordu. Hissettiği zevkli ama acı verici bu duyguların etkisiyle inledi. Tam o esnada da eline damlayan gözyaşlarını fark etti.

Meryem korkmuştu.

“Ne oldu, İbni Tahir?”
“Çok güzelsin. Güzelliğine dayanamıyorum. Bunun için çok zayıfım ben.”
“Ah, seni akılsız!”
“Evet, akılsızım. Divaneyim. Şu an Seyduna ve şehit Ali benim için en fazla Çin İmparatoru kadar değerli. Allah’ı tahtından indirip yerine seni geçirme isteğiyle doluyum.”
“Gerçekten aklını kaçırdın! Bunlar kafirce sözler. Cennettesin, unutma!”
“Umurumda değil. Benim Şirin’im, sen yanımda oldukça ister cennette ister cehennemde olayım hiç fark etmez.”
Meryem gülümsedi.
“Beni başkasıyla karıştırıyorsun. Ben Şirin değilim. Cennet kızı Meryem’im ben.”
“Sen Şirin’sin. Şirin. Ben de senden ayrılmaya yazgılı olduğu için kederinden aklını kaçıran Ferhat’ım.” ’
Böylesine tutku dolu bir genci ona yollaması ne kadar büyük bir acımasızlıktı! İbni Sabbah’ın cehennem hayalcisi olduğuna artık kesinlikle emindi.
Kararım çabuk verdi. Kollarını İbni Tahir’in boynuna dolayıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Gözlerinin içine bakmaya koyuldu. İbni Tahir’in tüm vücudu tir tir titriyordu. Birden hissettiği tutkunun ağırlığı altında ezildiğini, tüm kuvvetini kaybettiğini hissetmeye başlamıştı.
Meryem dudaklarına bir öpücük kondurdu.
Ama İbni Tahir kıpırdamamıştı. Sarılmamıştı da. Giderek kendinden geçiyordu. Mutluluğun zirvesine ulaşmasına az kalmıştı.

Bu sırada kızlar içlerinden birinin odasında toplanmışlardı. Yastıkları yere serip üzerlerine kurulmuşlar, keyifle şaraplarını yudumluyorlardı. Sesleri giderek daha çok çıkıyordu. Önce şarkı söylemeye başladılar. Kavga ediyor hemen ardından da öpüşüp sarılarak barışıyorlardı.
Apama onları bu halde yakaladı. Önce dikkatle perdeyi kaldırıp altından bakmış içeride misafir olmadığına emin olunca da hızlı adımlarla içeri girmişti.
“Misafiriniz nerede? Meryem nerede?”
Öfkeden titriyordu.
“Odada yalnızlar.”

“Seyduna’nın buyruklarını böyle mi yerine getiriyorsunuz?” Kelleniz gidecek! Kadın misafire her an sırlarımızı verebilir ama siz oturmuş kısraklar gibi kişneyip duruyorsunuz.”

Kızlardan bazıları gözyaşlarına boğulmuştu.

“Meryem onları yalnız bırakmamızı emretti.”

“Derhal oraya dönün! Kendinizi çocuğun koynuna atıp o orospunun söylemiş olabileceği her şeyi unutturmaya çalışın. Sonra içinizden birinden rapor alacağım. Havuzun sol tarafındaki beyaz güllerin arkasında bekleyeceğim.”

Kızlar salona döndüklerinde çok tuhaf bir manzarayla karşılaştılar. İbni Tahir yerde adeta bir ölü gibi yatıyordu. Ama dudaklarında mutluluk dolu bir gülümseyiş vardı. Meryem üzerine doğru eğilmiş büyük bir merakla gencin yüzünü inceliyordu. Başını kaldırdığı anda içeri giren arkadaşlarını fark etti. Kızların tedirginliğinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmişti. Ayağa kalkıp yanlarına gitti.

“Apama?” diye sordu.

Başlarını sallayarak onayladılar. Meryem umursamaz bir tavırla omzunu silkti.

“Şarkıyı bitirdiniz mi?”

“Evet.”

Bu sırada İbni Tahir kendine gelmişti. Gözlerini ovuşturup sakin bir tavırla etrafına bakınıyordu.

“İzin verirsen sana şarkı söylemek istiyoruz.”

“Şarkı mı? Harika.”

İbni Tahir’in mutluluğu yüzünden okunuyordu.

Arplarını alıp çekingenliklerini unutarak çalmaya başladılar.

Cennetteki bakireler arasında
Biri vardı, adı Meryem.
Yoğrulmuştu aşkla
Benzemezdi başkasına.

Bembeyazdı teni
Gül kokardı her yeri
Simsiyahtı saçları
Sarardı ay yüzlü çehresini.

Gözleri kömür karası
Gelincik kırmızısı dolgun dudakları

Narin kolları, biçimli bacakları
Melike gibi bir duruşu vardı

Ama Allah tüm bakireler arasından
Bilhassa onu seçip ayırdı
Çünkü çok güzeldi ve alımlı
Ama asıl şaşırtıcı olan zekasıydı

Bilir o tüm sırlan
Kuşatan cenneti ve dünyayı
İlim meraklısı sanat sevdalısı
Buldu onlarda en yoğun anlamı

Bir haller oldu ona bu gece
Bilginin ve zekanın prensesine
Şaşkına dönmüş nedense
Yanakları olmuş pembe pembe

Tabii ki sebebi malum hepimizce
Kalbi tutsak edilmişti
Uzaklardan gelen bir yiğit
Çaldı onu sinsice.

Ve bu prenses, bizim Meryem'imiz
Ne kadar saklarsa saklasın
İçi de dışı da, tepeden tırnağa
Yanar durur yiğidinin aşkıyla.

Bu sırada Apama, Hasan'la görüşmek üzere oradan ayrılmıştı. Adi onu kayıkla alıp karşı kıyıya götürdü.

"Beni neden çağırdın?" diye sordu Hasan sertçe.

"Kızma bana, efendim. Bir bahçe dışında her şey yolunda. Sadece Meryem acemi bir oğlanla nasıl başa çıkacağını bilmiyor ya da bilmek istemiyormuş gibi davranıyor."

Duyup, gördüklerini ayrıntılarıyla anlattı.

"Bence Meryem doğru olanı yapmış. İbni Tahir diğer gençlerden çok farklı biri. Beni bu yüzden mi buraya çağırdın?"

"Doğru olanı mı yapmış? Hiçbir erkeğin bana karşı koyamayacağını biliyor olmana rağmen mi söylüyorsun bunları? Yani

acemi olan benim, usta olan da Meryem, öyle mi?"

Hasan gülme isteğini bastırmaya çalışıyordu.

"Bunun ustalıkla, acemilikle ilgisi yok. Meryem duruma farklı bir yaklaşım sergilemiş hepsi bu."

"Farklı bir yaklaşım mı? Aman Allah'ım! Peki nereden öğrenmiş bunları? O yaşlı Yahudi'den mi? Ya da o çölden gelen vahşi heriften mi?"

"Ya benden öğrendiyse?"

"Beni aşağılamaya çalışıyorsun. Ama onun seni aldatacağını hissettiğimi söylemiştim hatırlıyorsan. O çocuğa âşık oldu." Karanlık nedeniyle Apama, Hasan'ın yüzünün kıpkırmızı kesildiğini görmemişti. Ama hassas bir noktaya temas ettiğini hissedebiliyordu.

"Öpüşüp kumrular gibi koklaşıyorlar. Onun bir şair olduğunu biliyorsun. Kadın kalbini etkilemek onun için hiç de zor bir şey değil. Şu andan itibaren Meryem hep onu düşünecektir. O çocukla yalnız kalabilmek için bütün kızları dışarı çıkarttı. Onu dikkatli olması hususunda uyaracaktır."

Ayak sesleri işitildi. Adi, Reyhane'yi getirmişti. Kız Apama'nın yanında Hasan'ı görünce korkuyla titredi.

"Korkma. O ikisi ne yapıyorlar şimdi?"

"İbni Tahir âşık olmuşa benziyor."

"Peki ya Meryem?"

Reyhane başını eğdi.

"Bilmiyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Hasan.

Reyhane şaşkın bir halde Apama'ya baktı.

"Ne diye oyalanıyorsun?" diye sordu Hasan.

"Ona nasıl söyleyeceğim ki? Ya İbni Tahir de onunla gelmek isterse?"

"Meryem buraya gelmek zorunda. Bir bahane bulabileceğinden eminim."

Reyhane eğilerek selam verip aceleyle uzaklaştı. İçeri girince de Meryem usulca yanma sokuldu.

"Apama'yı gördün mü?"

"Evet. Seyduna da hemen kıyıda. Seni bekliyor. İbni Tahir'e söylemek için bir bahane düşün ve hemen onu görmeye git." Meryem, İbni Tahir'in yanına döndü.

"Beni gerçekten seviyor musun?"

"Kuşkun mu var?"

“İspat et o zaman. Bana bir şiir yaz.”

İbni Tahir şaşkına dönmüştü.

“Benim gibi bir zavallı senin beğeneceğin türden bir şey yazabilir mi? Meryem, rezil etme beni.”

“Beni seviyorsan dediğimi yaparsın.”

“Sen yanımdayken bunu yapmamı nasıl beklersin?”

“Merak etme. Seni rahatsız etmeyeceğim. Bahçeye sana çiçek toplamaya çıkıyorum. Bu arada sen de aşk şiirini tamamla.” Ardından Meryem kızlara döndü.

“Çalıp, söyleyin neşelensin biraz.”

Tam çıkarken de Reyhane’ye fısıldadı.

“Sakın dışarı çıkmasın. Tüm mesuliyet sende.”

Pelerinine sarınıp hızla bahçeye yöneldi.

Hasan kayıkların hemen yanında onu bekliyordu. Elinden sımsıkı tutup onu yanma çekti.

“Cennette olduğuna ikna oldu mu?”

“Âşık oldu. Bu yüzden de cennette olduğuna inanıyor demektir.” “Bu istediğim cevap değil. Sende bir değişiklik var. Eğer çocuk ikna olmazsa kimseye acımayacağımı bir defa daha hatırlatayım.” “Seni temin ederim, inanacak. Yalnız Apama’ya hayalet gibi arkamda dolaşmamasını ve işime burnunu sokmamasını söyle.” “Bence sen de biraz daha sakin olsan iyi olur. Dizginleri elinden kaçırmamaya çalış.”

Doğru mu duymuştu? Hasan incinmiş miydi gerçekten de? Demek ki her şeye rağmen onun için bir şeyler ifade ediyordu. “Merak etme, İbni Sabbah. Dizginleri sımsıkı tutuyorum.” “Ben de senden bunu bekliyorum zaten. Yanından ayrılmak için nasıl bir bahane uydurdun?”

“Ona bir vazife verdim. Bana bir şiir yazmasını istedim.” Hasan onun koluna girdi ve kıyıdan birkaç adım uzaklaştılar. “Sence gerçekten âşık oldu mu sana?”

“Kesinlikle.”

“Peki ya sen?”

“Bu seni ilgilendiriyor mu?”

“İlgilendirmese sormazdım!”

“İbni Tahir kabiliyetli bir genç. Ama tam bir erkek olabilmesi için kat etmesi gereken daha uzun bir yol var önünde.”

“Geri dön ve mümkün olduğunca çabuk uyumasını sağla.” Meryem gülümsemesine mani olamıyordu.

Hasan onu alnından öpüp Apama'nın yanma döndü. “Efendimiz kıskanıyor gibi.”

“Belki. Ama Apama'dan daha az kıskançlık hissettiği de aşikâr.”

Ona elini sallayıp Adi'ye kendisini kaleye götürmesini emretti. “Kuleye döner dönmez borazancılara emir vereceğim. Bu günlük bu kadar heyecan yeter.”

Kalbinde nedenini anlayamadığı ağır bir yük vardı. Nişabur'daki evinde yastıklara uzanıp güzel bir kızın ikram ettiği şarabı yudumlayarak şiirler yazıp, dünyayla alay eden Ömer Hayyam'ı hatırladı. O bu şekilde kendini her şeyden azade kılmayı başarıyor gibiydi. Sükûnet onun için mutlulukla eş değerdi. O an Ömer'i kıskandığını hissetti.

“Evet, üçümüz arasında en doğru yolu seçen o.”

Kızlar geri dönen Meryem'in gülümsediğini fark etmişlerdi. Bir kucak çiçek getirip yazı tahtasına eğilmiş İbni Tahir'in başından aşağı döktü. Kızlar bunu görünce iyice rahatlamışlardı.

“Şiir bitti mi?”

“Elimden geldiğince”

“Bize bir kısmını okudu bile,” dedi Sit. “Başın dönecek.” “Meraktan ölüyorum.”

Küçük hapı alıp avucunun içine sakladı. Ardından da İbni Tahir'in yanma diz çöktü. Ona yaslanarak omzunun üzerinden yazdıklarına bakmaya çalışırken küçük hapı belli etmeden kadehine atıverdi.

İbni Tahir şiirini okumaya başladı.

Ah, nasıl anlayabilirdim ki Ferhat misali
Kapılacağımı aşk ateşine
Nasıl bilebilirdim ki, aşkın kudreti
Büyükmüş böylesine
Ne peygambere ne Seyduna'ya
Ne de şehit Ali'ye
Hislerim aynı değil
Yüreğim çarpıyorken aşkla

Ruhumuzun derinliklerini gören Allah'ım
Meryem'i Şirin'den bile güzel yaratmışsın,
Her şeyi sen görür, bilir ve anlarsın
Şimdi ben ne yapacağım

Bu aşk beni kahrediyor
Ondan başkasını gözüm görmüyor
Bir tek onu duyuyor onu hissediyorum
Cennetine koyduğun Meryem'im
Odur benim ruh eşim, sevdiğim
Allah'ım yalvarırım nedir bu saran yüreğimi
Yalnızca ruhumu sınamak için mi?
Ben de hepimizin atası Âdem misali,
Kovulacak mıyım yoksa cennetinden?
Belki de savaşın sonunda alacağım
Ödüldür bana göstermek istediğin.
Bu yüce ihsana layık olmak için
Ne yapmalıyım göster bana?
Aşkım Meryem! Şu ana kadar körmüşüm.
Kalbim amaçsız çarparmış.
Bomboşmuş zihnim.
Ama şimdi her şey apaçık.
Kalbim huzur buldu, amacım var artık.
Tarifi imkansız mutlulukla doluyor içim,
Gözlerinde kendimi kaybetmişim.

Meryem'in gözleri dolmuştu. Gözyaşlarını saklamak için hemen uzanıp İbni Tahir'i öptü. Yüreği öylesine acımıştı ki o an oracıkta ölebileceğim hissediyordu.

Zavallı çocuk diye düşündü. O kadar içten, o kadar genç, o kadar iyi ki. Kalbinde yalana, hileye yer yok. Ama ben onu Hasan 'a kurban etmeye çalışıyorum.

"Neyin var, Meryem?"

"Öylesine genç ve iyisin ki."

İbni Tahir gülümsedi. Kızarmıştı.

Birden canı bir şeyler içmek istedi. Kadehini dikip boşalttı.

İçmesiyle birlikte üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Başı dönmeye başlamıştı. Gözünün önünde yepyeni hayaller beliriyordu. Başını ellerinin arasına alarak geri geri yürürken bağırmaya başlamıştı.

"Kör oldum! Allah'ım, kör oldum! Neredesin, Meryem? Batıyorum. Boşluğa düşüyorum."

Kızlar dehşet içindeydi. Meryem koşup ona sarıldı.

“Buradayım, İbni Tahir. Yanındayım.”

“Seni hissediyorum, Meryem,” dedi yorgun bir gülümsemeyle. “Allah’ım, her şey değişti. Demek gerçekten de rüya görüyormuşum. Şimdi rüyam başladığı şekilde sona eriyor. Rüyamda kutsal Kahire şehrine gelmiştim. Duyuyor musun beni, Meryem? Halifenin sarayına girmiştim. Etrafım zifiri karanlıktı. Ah, işte şimdi de aynı karanlığın içindeyim. Sarıl bana, Meryem. Sarıl ki seni hissedeyim. Büyük salon kapkaranlıktı. İlerideki kapının ardına baktığımda ışığı görebiliyordum. Ama tahta döndüğümde gözlerim kör oluyordu sanki. Halifenin sesini duydum. Ama bu

Seyduna’nın sesiydi. Ona baktım. Lâkin kör olmuştum. Yeniden kapıya döndüm. Orası ışıklar içindeydi. Yüce Allah’ım! Ne kadar da acizim! Seni artık hissedemiyorum, Meryem! Bana bir işaret ver. Isır beni. Evet, kalbimin tam altından ısır ki seni hissedeyim, hâlâ yanımda olduğunu bileyim.”

Meryem, İbni Tahir’in cübbesinin önünü açıp kalbinin tam altından ısırdı. Kendisini tarifi imkansız derecede mutsuz hissediyordu.

“Şimdi seni yeniden hissettim, Meryem. Ah, ne hayal! Bak! Şu altımdaki şehre bak! Altın kubbeler, yeşil, kırmızı çatılar! Şu gök mavisi kuleyi görüyor musun? Çevresinde binlerce bayrak dalgalanıyor. Sadece uzun, rengarenk bayraklar. Ah, rüzgarda nasıl da dalgalanıyorlar. Binalar, saraylar gelip geçiyor yanımdan. Ah, nasıl da hızlılar! Tut beni. Yalvarıyorum sana, tut beni!” y Yere yığıldı. Derin derin inledi.

Kızların korkudan ödleri patlamak üzereydi neredeyse. “Başımıza büyük bir bela gelecek,” dedi Sit.

“En iyisi kendimizi nehre atalım,” diye mırıldandı Meryem. İbni Tahir artık tamamen kendini kaybetmişti.

“Cübbesinin önünü kapatın!”

Kızlar hemen emri yerine getirdiler. Meryem yastıkların üzerine uzanarak kupkuru gözlerle tavanı seyre daldı.

Ebu Ali’yle Buzruk Ümid kalede yalnız kaldıklarında birbirlerine şaşkınlık içinde bakmışlardı. Sonra korkuluklara yaslanarak uzun uzun aşağıyı seyrettiler.

Sonunda Buzruk Ümid, “Tüm bu olup bitenlere ne diyorsun?” diye sordu.

“Kurtulmanın imkansıza yakın olduğu bir ağa takıldık.” “Allah’ın Allah olduğunu nasıl biliyorsam İbni Sabbah’ın da deli olduğunu öyle

biliyorum.”

“Her halükarda son derece tehlikeli bir arkadaş olduğu kesin.” “Sence böyle elimiz kolumuz bağlı durup seyretmeli miyiz? Kapana kısılan bir kaplan ne yapar?”

Ebu Ali kahkahayla güldü.

“Tuzağı ısırmaya çalışır.”

“Sonra?”

“Biraz daha ısırır.”

“Günün birinde bizi de böyle bir cennete gönderebileceğinden korkmuyor musun?”

“Gerçekten güzel bir yere gönderirse karşı koymam doğrusu.” “Kötü de olsa karşı koymayız biz.”

Ebu Ali’ye doğru döndü.

“Dinle, Ebu Ali. Şimdilik hâlâ vaktimiz var. Birazdan üçümüz kulede yalnız olacağız.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Sana güvenebilir miyim?”

“Bir karga başka bir kargaya saldırmaz. Ama ikisi bir kartalı alaşağı edebilir.”

“Geldiğinde onu girişte karşılayalım. Arkadan gelip kılıcımın kabzasıyla başına vurarak onu bayıltayım. Sonra da kaldırıp korkulukların üzerinden Şahrud’a atarız.”

“Peki ya müminler?”

“Onları Seyduna’nın cennet bahçelerinden geri gelmediğine inandırırız.”

“Ama hadımlar bizim yaptığımızı anlayacaklardır. Buradan sağ çıkamayız.”

“Gerçek anlaşılana dek seninle ben Allah bilir nerede oluruz.” “Onun intikamını almak için hayatını tehlikeye atmayacak bir mümin bile yoktur. Bu ağdan kurtulmak o kadar da basit değil.” “Her işin bir tehlikesi vardır.”

“Burada onun planının muvaffak olmasını beklemek daha az tehlikeli ama.”

“Hasan delinin teki.”

“Bizim ne düşünebileceğimizi anlayamayacak kadar deli değil ama.”

“Korkuyor musun?”

“Sen korkmuyor musun?”

“Zaten yeniden huzur içinde nefes almak için yapmak istiyorum ya bu işi.”

“Bence bu düşüncelerimizi seziyor olmalı. Susalım en iyisi. Hadımlar çok tehlikeli bir silah.”

“Fedailer daha da kötü olacak.”

“İşte susmamız için daha bile geçerli bir neden, Fedailer yalnızca Hasan’ın değil bizim de silahımız olacak.”

“Haklısın belki de, Ebu Ali. Hasan gerçekten de korkulacak biri. Bizim için artık geri dönüş yok. Bizimle sırrını paylaştı. Bu yoldan dönmenin ölüm anlamına geleceği aşikar.”

“O zaman sorun çıkarmadan onun peşinden gideceğiz.”

“Dinle! Geri geliyor. İtiraf etmem gerekir ki bu akşamki deney gerçekten de çok ilginçti.”

“İlginçten öte. Sıra dışı diyelim.”

Tam bu sırada nefes nefese gelen Hasan büyük dailere şöyle bir bakıp gülümsedi.

“Umarım sıkılmamışsınızdır, dostlarım. Konuşacak bir hayli vaktiniz oldu. Umarım vaktinizi heba etmemişsinizdir.”

“İbni Sabbah, aşağıda neler olduğunu merak ettik doğrusu. Neden çağırmış Apama seni?”

“Kadınsı kıskançlık işte. Aşağıda aşk hususundaki eski ve yeni görüşler arasında çekişme yaşanıyor. En tehlikeli sorulardan biri olan, bir erkeği baştan çıkarmanın en iyi metodu üzerine tartışıyorlar.”

Büyük dailer kahkahalara boğuldu. Bu vesileyle rahatlamışlardı da. Gerginlik dolu anlar geride kalmıştı artık.

“Ben yeni teorileri eskilerine yeğlerim,” dedi Ebu Ali.

“Elden ne gelir ki? Dünya mütemadiyen değişiyor. Eskiyi unutup yeniliklere yol açmaya alışmalıyız.”

“Bence İbni Tahir yeni teorinin kucağına düştü gibi.”

“Şu hale bakın hele. Ebu Ali insan ruhu üzerine büyük bir âlim mi oldun yoksa?”

“Sen çok tuhaf bir âşıksın asıl. Peygamberin sakalları adına. Bir kadını yırtık bir cübbem kadar sevsem bile başkasıyla birlikte olduğunu gördüğüm anda öldürürdüm.”

“Bunu yaptın ya zaten, sevgili Ebu Ali. İşte bu yüzden sen ne eski ne de yeni teoriye bağlanabiliyorsun. Bak, benim bir filozof olduğumu unutma. Benim için değerli olan yalnızca dokunabildiğim şeylerdir. Bu bir gecede değişecek bir şey değil.”

Ebu Ali güldü.

"İyi bir noktaya temas ettin," dedi. "Lâkin bu prensibi yalnızca aşk işlerine uyguladığını sanıyorum. Bu sabah biri teşkilatını yalnızca mantık üzerine inşa etmek istediğini söylememiş miydi?" "Av köpeği gibi iz sürüyorsun," diye güldü Hasan neşeyle. "Zıtlıkların birleşemeyeceğine emin misin sahiden? Madem öyle, vücut ve ruh birlikteliğini nasıl izah ediyorsun?"

"Eğer cehenneme evliyalar kabul edilseydi sen ilk kabul edilen olurdun."

"Şehitler adına! Prensesim de aynı fikirde."

"Ne hoş bir tesadüf!"

Ebu Ali, Buzruk Ümid'e göz kırptı. Hasan meşaleyi yakarak bahçelerdeki borazancılara işaret verdi.

"Bu kadar cennet zevki kafi. Şimdi ulaştığımız neticelere bakma vaktidir."

Bahçelerden cevabi işareti alınca meşalesini söndürüp yerine koydu. "Aslında aşağıdakilerin işi çok kolay," dedi kısmen kendi kendine konuşuyormuşçasına. "Neticede onlar adına düşünüp karar alan biri var. Peki bizim mesuliyetlerimizin, acı veren iç hesaplaşmalarımızın neden olduğu sıkıntıyı kiminle paylaşacağız? Her yeni günle birlikte ölüme bir adım daha yaklaştığımızı bilerek nasıl huzur içinde uyuyacağız? Koca bir boşluğa düşmemize neden olacak ölüm korkusundan kime sığınacağız? Gece gökte binlerce yıldız gözlerimizde parıldıyor. Hâlâ hissediyor, düşünüyoruz. Ama o büyük an geldiğinde, kim hiçliğe uzanan nihai karanlığa koştuğumuzu bilmenin neden olduğu acıya ilaç olabilecek? Evet, aşağıdakiler için işler çok kolay. Onlara bir cennet yarattık. Ölümden sonra huzur ve mutluluğu bulacakları bir yer olduğuna ikna ettik onları. Bu yüzden de onları kıskanmamız gerek."

"Duyuyor musun, Buzruk Ümid? Hasan belki de haklı."

"Yani ikiniz de ikna oldunuz? Biliyoruz ki ancak zerre kadar bir bilginin efendisiyiz. Kalan sonsuz büyüklükteki bilinmezliğinse kölesiyiz. Bizi gökyüzünü seyre dalan bir böcekle mukayese edebilirim. Böcek başını kaldırıp gökyüzüne bakar ve, 'Şu bitki sapma tırmanayım. Oradan yıldıza yetişebilirim gibi gözüküyor,' der. Sabahtan akşama dek tırmanır. Sonunda en yukarı çıktığındaysa tüm çabalarının beyhude olduğunu fark eder. Zemin sadece birkaç adım altındadır. Ama gökyüzündeki yıldıza hâlâ işe başladığı anki konumu kadar uzaktadır. Üstelik artık daha yukarı tırmanmasını

sağlayacak bir yol da yoktur. İnancını kaybeder. Kainatın sonsuz büyüklüğü karşısında hiçbir şey yapamayacağını idrak eder. Böylece tüm umudunu ve mutluluğunu sonsuza dek yitirmiş olur.”

Büyük dailere işaret etti.

“Hadi gelin! Cennetten dönen ilk müminleri karşılamaya gidelim.”

Fatma’nın yanındaki kızlar camdan bakıp, ellerinde sedyeyle yaklaşan hadımları gördüler.

“Üç mezar kazıcısı gibi,” dedi Sara.

“Fatma! Süleyman’ın üzerindeki battaniyeyi aç da son bir kez ona bakalım,” dedi Zeynep.

Fatma uyuyan gencin yüzünü açtı. Süleyman neredeyse anlaşılmayacak derecede hafif hafif nefes alarak, huzurla uyuyordu.

Kızlar fal taşı gibi açılmış gözleriyle onu seyrediyorlardı. Halime parmaklarını ağzına götürüp ısırdı. Dayanılmaz bir hüzün içindeydi.

Fatma onun üzerini tekrar örttü.

Hadımlar gelip tek kelime bile etmeden genci sedyeye yerleştirdiler. Ardından da geldikleri gibi sessizce gittiler.

Hadımların gidişinin ardından kızlar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamışlardı. Halime acıyla bağırarak yere yığıldı.

Hadımlar Yusuf u aldıklarındaysa yalnızca Cada’yla küçük Fatma ağlamıştı. Züleyha hadımların geliş ve gidişini sessizce seyretti. Gururu, duygularını belli etmesine mani oluyordu.

“İşte senin hükümranlığın da bitti,” diye kışkırtmaya koyuldu Hanefiye yalnız kaldıkları ilk anda. “Tek gecelik bir kocan oldu hepi topu. Şimdi de onu sonsuza dek kaybettin. Onunla birlikte olamayan bizler hiçbir şey kaybetmedik şu an en azından.”

Züleyha kayıtsız bir ifadeyle bir şeyler söylemeye çalıştı. Ama acısı öylesine derindi ki bunu yapmak yerine çömelip başını yastıklara gömdü.

“Sen kalpsizin tekisin, Hanefiye,” dedi Esma öfkeyle.

“Onu üzmek istememiştim.”

Züleyha’nın yanına gidip saçlarını okşamaya koyuldu. Diğerleri de onu teselli etmeye çalışıyordu. Ama Züleyha uyuyuncaya kadar ağlamayı sürdürmüştü.

Hadımlar İbni Tahir’i götürünce Meryem kızlardan odalarına çekilmelerini istedi. Zaten Fatma’yla Züleyha’nın köşkünde olan

kızlar da geceyi orada geçireceğinden sayılan fazla kalabalık değildi.

Meryem geceyi tek başına geçirecekti. Ama bu gece Halime'ye ve onun tatlı gevezeliklerine daha önce hiç olmadığı kadar özlem duyuyordu. Acaba o bu hayati önem taşıyan geceyi nasıl geçirmişti? Diğer kızlar neler yapmışlardı? Hepsini merak ediyordu. Ah, bir an önce sabah olsaydı!

Sabaha kadar karmakarışık duygularla yatakta dönüp durdu.

Hadımlar canlı yüklerini mahzene getirdiler. Hasan, "Her şey yolunda mı?" diye sordu onlara.

"Her şey yolunda, Seyduna."

Sedyeleri bölmeye yerleştirdiler. Üç komutan da sedyelerin yanındaki yerini alınca hadımların çektiği bölme kuleye doğru ağır ağır yükselmeye başladı.

Yukarı vardıklarında Hasan uyuyan gençlerin üzerlerindeki örtüyü kaldırdı.

"Çok bitkin görünüyorlar," diye fısıldadı Buzruk Ümid.

Hasan güldü.

"Sabaha kadar uyurlar. Ancak uyandıklarında başarılı olup olmadığımızı anlayabileceğiz."

Gençler hava almakta sıkıntı yaşamasınlar diye bölmenin ön kısmındaki perdeleri kaldırdı. Kapıya bir muhafız dikti. Sonra da arkadaşlarını yolcu etti.

"Böylece tragedyamızın ikinci perdesinin sonuna gelmiş bulunuyoruz. Sabah görüşmek üzere. İyi geceler."

Bu sırada aşağıdaki bahçelerde hadımlar fenerleri söndürüp topluyorlardı. Fenerlerin bazıları zaten kendiliğinden sönmüştü. Geri kalanlardansa cılız bir ışık yükseliyordu. Her biri teker teker söndürüldü. Etraf her an daha bir karanlığa bürünüyordu. Şaşkına dönen pervane böcekleri hadımların saçma başına üşüştüler. Çalılıklarda öten bir baykuş sesi işitildi. Ona kükreyen bir leoparın sesi yanıt verdi.

Son fener de söndürüldü. Gizemlerle dolu harika bir yaz gecesiydi. Gökyüzünde binlerce uzak, esrarengiz yıldız parıldıyordu.

Mustafa elindeki meşaleyi başının üzerinde hızla sallayarak alevlerin canlanmasını sağladı. Ardından yolu aydınlatarak peşindeki altı hadımla birlikte kayıklara doğru yöneldiler.

"Geçerken kızlara da bir bakalım," diye önerdi dans ‘‘hocası Esad. "Bu gece zorlu bir imtihan verdiler."

Fatma’nın arkadaşlarıyla birlikte uyuduğu köşke gittiler. Esad kapıyı açıp, girişteki perdeyi kenara çekti. Mustafa da içeriyi elindeki meşaleyle aydınlattı.

Kızlar gelişigüzel yayılmış uyuyorlardı. Bazıları çırılçıplaktı. Bazılarıyla elbiselerinin ya da battaniyelerin uçlarını üzerlerine çekmişlerdi. Birkaçı mücevherlerini çıkartmıştı. Ama çoğu o şekilde uyuyakalmıştı. Yumuşacık kollan ipek kumaşların arasında parıldıyordu. Nefes aldıkça inip kalkan narin göğüsleri göze çarpıyordu.

“Buradaki yiğit epey kuvvetliymiş anlaşılan,” dedi Esad alçak sesle. “Şu hale bak, savaş alanındaki yaralılara benziyorlar.” Mustafa titredi. Meşale elinden kayıvermişti, Kapıdan fırlayıp avazı çıktığı kadar bağırarak nehre doğru koşmaya başladı.

“İnsan ne kadar da rezil Allah’ım. Bize neler yaptılar böyle?”

13

Ertesi sabah büyük dailer kararlaştırıldığı üzere Hasan'ın yanına çıktılar. Hasan, "Biraz önce baktım gençlere. Hâlâ uyuyorlar. Ama artık uyandırma zamanı geldi."

Hasan'ın odasına girip perdeleri çekince güneş ışığı odayı iyice aydınlatmış oldu. Asansör olarak kullanılan bölmeye doğru yürüdüler. Gençler tıpkı bir gece önceki gibi yataklarında huzur içinde uyuyorlardı. Hep birlikte gençlerin başında durdular. Hasan büyük bir dikkatle üçünü de inceledi.

"Dış görünüşlerinde en ufak bir değişiklik yok. Ruhlarında nasıl bir değişim meydana geldiğiniyse birazdan göreceğiz."

Yusuf u omuzlarından sarstı.

"Yusuf, beni duyuyor musun? Her taraf aydınlandı ama sen hâlâ uyuyorsun."

Yusuf dehşet içinde gözlerini açtı. Hemen dirsekleri üzerinde doğrulurken başını da şaşkınlıkla iki yana sallıyordu. Sonra komutanlarına boş gözlerle bir süre baktı.

Yavaş yavaş kendine geliyordu. Yüzünde az önceki şaşkınlığını bile gölgede bırakacak müthiş bir hayret ifadesi belirmişti. "Dün gece neler yaptın da bu kadar geç vakte kadar uyudun?" Hasan alaycı bir tavırla gülüyordu. Yusuf çekingen bir ifadeyle başını kaldırıp Hasan'ın yüzüne baktı.

"Senin lütfunla cennetteydim, Yüce Efendimiz."

"Hoş bir rüya görmüş olmalısın."

"Hayır, hayır, gerçekten de cennetteydim."

"Sakın ha! Arkadaşlarına böyle bir şey anlatırsan seninle alay ederler."

"Ben nereye gittiğime eminim, Seyduna. Gerçekten cennetteydim."

"Yani bana cennet bahçelerinin anahtarının verildiğine ikna oldun."

"Artık en ufak bir şüphem bile yok, Seyduna."

Sesleri Süleyman'ı da uyandırmıştı. Yatağında doğrulup kaşlarını çatarak bir Hasan'a bir Yusuf'a bakıyordu.

Birden her şeyi hatırladı. Titreyen elleriyle vücudunu yoklamaya koyulunca cübbesinin cebindeki Halime'nin bileziğine dokundu. Yüzünde büyük bir hayret ifadesi peyda olmuştu.

"Bak, Süleyman da uyandı. Sen dün gece bu kadar geç vakte kadar uyumana neden olacak ne yaptın?"

"Senin lütfunla cennetteydim, Yüce Efendimiz."

"Bırak şimdi. Buna kim inanır ki?"

"Hiç kimse orada bulunduğuma inanmamaya cüret edemez. Yani… Neticede elimde kanıt var benim."

"Kanıt mı? Göster kanıtını bana."

Süleyman bunu söylememesi gerektiğini anlamıştı ama artık iş işten geçmişti. Telaşla bahane bulmaya çabaladı.

"Elime nasıl geçti bilemiyorum. Çok güçsüzdüm, düşmemek için bir yerlere tutunmak istedim sonra bir baktım bu bileziği yakalamışım. Sonrasınaysa hiç hatırlamıyorum."

"Göster şunu bana!"

Süleyman isteksiz bir tavırla ganimetini Hasan'a uzattı. Yüce Efendi bileziği dikkatle inceledikten sonra büyük dailere uzattı.

"Gerçekten çok etkileyici," dedi. "Hakiki bir cennet bileziğine benziyor."

"Züleyha'nın da buna benzer bir bileziği vardı," diye söze karıştı Yusuf. "Ama bana oradan bu dünyaya hiçbir şey getiremeyeceğimizi söyledi."

"Süleyman, Süleyman," dedi Hasan başını iki yana sallayarak. "Bu mücevher eline nasıl geçti hayret ediyorum. Yoksa bunu cennetten sen çalmış olmayasın?"

Süleyman bembeyaz kesilmişti.

"Naim'le Übeyde'nin bana inanmayacaklarından korktum. Bu yüzden de…"

"Arkadaşların arasında yalancı olarak mı nam saldın yoksa?" "Onlar da bana benzeri bir şey anlatsalar inanmazdım."

"Her neyse. Bileziği alıyorum. Bir dahaki sefere seni cennete göndereceğim zaman bileziği de yanında götürürsün. Yalnız geri verirken özür dilemeyi de unutma."

Bu sırada İbni Tahir de uyanmıştı. Başını iki yana sallayarak kendini toplamaya çalıştı. Şaşkın gözlerle konuşmaları takip etmeye çalışıyordu.

O da yavaş yavaş dün geceyi hatırlamaya başlamıştı. Elini birden kalbinin altına doğru götürdü. İrkildi. Eli Meryem'in ısırdığı yere gelmişti.

Hasan ona doğru döndü.

“Arkadaşların inanılmaz şeyler anlatıyorlar. Dün gece onları seninle birlikte bu odada bırakmıştım. Ama şimdi bana geceyi bu odada geçirmediklerini, tam tersine başka bir âleme gittiklerini anlatıyorlar. Sen ihtiyatlı, soğukkanlı bir yapıya sahipsin. Beni onlara inanma mecburiyetinden ancak sen kurtarabilirsin. Aksi takdirde hayaletlerin gelip insanları Allah bilir nerelere kaçırdıklarını düşünerek burada yaşamayı sürdürmek benim için korkunç olacak.”

“Şaka yapıyorsun biliyorum, Seyduna. Sen de dün geceki yolculuğumuzu sana borçlu olduğumuzu biliyordun. Şimdi de bizi imtihana tabi tutmak istiyorsun öyle mi?”

“Ne? İbni Tahir, sen de mi geceyi burada geçirmediğini ileri sürüyorsun? Bu durumda cennetin anahtarını elimde tuttuğumu söylerken sembolik bir ifadede bulunmuyormuşum öyle mi?”

“Affet beni, Seyduna. Şüphe bir daha yüreğime asla sızamayacak.”

“Güzel. Pekala, dostlarım size dün geceyi nerede geçirdiğinizi soran arkadaşlarınıza ne anlatacaksınız?”

“Onlara Yüce Efendimizin lütfuyla cennette olduğumuzu söyleyeceğiz.”

“Çok güzel. Umarım bundan sonra imanınız hep bu kadar sağlam kalır. Bu kadar sağlam bir imanla dağları bile yerinden oynatabilirsiniz, sakın aklınızdan çıkarmayın. Şimdi arkadaşlarınızın yanma gidin.”

Muhafızı çağırıp ondan gençleri aşağı götürmesini istedi.

Sonunda yeniden büyük dailerle yalnız kaldığında gözle görülür derecede rahatlamıştı.

“Umduğum değişiklik olmuş.”

Ebu Ali kollarım açarak ona sarıldı.

“İnanılmaz!” diye bağırdı. “Arşimet'in dayanak noktasını buldun sonunda.”

İkisi birden Hasan'ı kucakladılar.

“Son ana dek başarılı olacağından kuşku duydum,” diye itiraf etti Buzruk Ümid. “Ama artık insan tabiatını değiştirmeyi başardığını görüyorum. Bu haşhaşiler elinde müthiş bir silah olacak senin!”

“Üçüncü perdenin sonu,” dedi Hasan gülerek. “Bu bölüme ‘Uyanış’ ya da ‘Cennet Bahçelerinden Dönüş,’ adını verebiliriz.”

Üç arkadaşlarının Yüce Efendi tarafından çağrılıp gece de geri dönmemiş oluşları fedailer arasında büyük meraka neden olmuş, ateşli tahminlerle münakaşalar yapılmasına sebebiyet vermişti. Uyuyuncaya dek bu konu üzerinde konuşup duruyor, arkadaşlarının bir an evvel aralarına katılarak meraklarını dindirecek açıklamalar yapmalarını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

“En azından Seyduna’nın nasıl biri olduğunu öğreneceğiz,” dedi Übeyde.

“Neden onları çağırttı ki?” diye sordu Naim.

“Neden mi? Belki de Türk sancağım ele geçirdikleri için onları azarlamak istemiştir.”

Übeyde sırıttı.

“Sana sormadım. Daha zeki cevaplar duymayı ümit etmiştim.” “Onları cennete gönderdiğini düşünüyor olamazsın,” diye alay etti Abdullah. “Bence onları mükafat olarak dailerle birlikte bir ziyafete katılmaları için davet etti.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Cafer.

“O zaman geri gelmeleri neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu Übeyde. “Belki onlara özel bir vazife verdi. Onlar da şu an kale dışında bir yerdeler.”

“Ne diye boş boş konuşup duruyoruz ki?” diye çıkıştı Abdurrahman. “Kendileri buraya gelip nerede olduklarını, neler yaptıklarını anlatıncaya dek bir tahminde bulunmamız imkansız. En iyisi uyuyalım. Hak ettiğimiz şekilde güzelce dinlenelim.”

Ertesi sabah üç kayıp fedai geldiğinde diğerleri kalkalı çok olmuştu. Hemen arkadaşlarına koşup, etraflarını çevrelediler.

“Hadi odalarımıza gidelim,” dedi Süleyman. “Orada konuşuruz. Kamım çok aç. Ayrıca her tarafıma top güllesi isabet etmişçesine bitkin hissediyorum kendimi. Ayakta duracak halim yok.”

Odalarına çekilince kendilerini yataklarına attılar. Arkadaşları onlara süt ve ekmek getirdi. .

Süleyman, “Kim başlamak ister?” diye sordu.

“Sen başla,” diye karşılık verdi Yusuf. “Ben çok sabırsızım. Düzgün bir sırayla anlatabileceğimi sanmıyorum. Söylediklerimi takip

edemediklerini görünce de kızacağım. Bu da hiç doğru olmaz elbette.”

Diğerleri yatakların etrafında toplandılar.

“Mucizelere inanır mısınız?” diye sordu Süleyman.

Fedailer birbirlerine baktılar.

“Eski zamanlardakilere elbette inanırız,” dedi Naim. “Yeni mucizelere inanmamızıysa peygamber yasaklamıştır zaten.”

“Ah, şu oyunbozana da bakın hele! Peki Seyduna ne öğretiyor burada?”

“Onun mucizelerle ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyorum.”

Süleyman onlara yeni sorular yönelttikçe Naim’in merakı da katlanıyordu.

“Allah’ın cennet bahçelerinin anahtarını Seyduna’nın ellerine teslim ettiğini öğrenmedin mi?”

Gergin bir sessizlik vardı odada. Süleyman zafer dolu bakışlarla arkadaşlarının yüzlerini teker teker inceliyordu. Yeteri kadar merak uyandırdığına kanaat getirince de sözlerini kaldığı yerden devam ettirmeye koyuldu.

“Fedailer! Dün gece Seyduna çok lütufkardı. Bu sebeple de bizlere cennet bahçelerini açtı.”

Herkes birbirine bakıyordu. Hiç kimse tek kelime bile etmedi.

Sonra Übeyde kahkahayı basıverdi. Hemen ardından da diğerleri ona katıldı. Odada ciddiyetini yalnızca üç gece yolcusu muhafaza ediyordu.

“Bizimle alay etmek için aralarında anlaşmışlar,” dedi Abdurrahman.

“Süleyman her zamanki gibi bizi aptal yerine koymaya çalışıyor,” diye ilave etti Naim.

“Hadi onları yalnız bırakalım,” diye önerdi gururlu bir ifadeyle. “Dün gece içip içip ahırın birinde sızmış bunlar. Suratlarından anlaşılıyor zaten. Şimdi de utandıklarından işi şakaya vurmaya çalışıyorlar.”

“Böyle olacağını biliyordum,” diye bağırdı Süleyman öfkeyle. “İbni Tahir sen anlat onlara. En çok sana inanır bunlar.”

“Bu kadar oyun yeter,” dedi Übeyde giderek sinirlenirken. “Seyduna’yı göme şansı buldunuz mu bulamadınız mı onu söyleyin yeter.”

Konuşma sırası İbni Tahir’e gelmişti.

“Dostlarım, dün gece üçümüzün yaşadığı inanılmaz şeylerden bahsetmek hakikaten de çok zor. Söylediklerimize İnanmayarak gülmenizi gayet normal karşılıyorum. Ama Süleyman’ın söylediği her şey doğru. Şimdi lütfen sabırlı olup sonuna kadar dinleyin. Sırayla anlatacak her şeyi.”

Yüzüne müthiş bir ciddiyet hâkimdi. Sesinde de en ufak bir şaka emaresi yoktu. Buna rağmen fedailer hâlâ acaba bu üçü bize birlikte kararlaştırdıkları şakayı sürdürüyorlar mı diye düşünmekten kendilerini alamıyorlardı.

“Eğer böylesi iddialarla karşıma çıksa,” dedi Gafer. “Kendi babamı dahi yalancılıkla suçlardım. Lâkin senin de bu türden bir saçmalığı müdafaa etmen çok tuhaf, İbni Tahir. Peki, anlat bakalım Süleyman. En azından bize anlatmayı kararlaştırdığınız şu hikayeyi bir dinleyelim.”

Süleyman doğrulup, yatağında oturdu. Etrafındakilere tehditkar bakışlar göndererek anlatmaya başladı.

En baştan başlayarak kuleye çıkışlarından, eli gürzlü dev muhafızlardan, Ebu Ali tarafından Seyduna’nın huzuruna çıkarılmalarından bahsetti. Herhangi bir detayı atladığında Yusuf müdahil olup eksiği tamamlıyordu. Böylece Yüce Efendi’nin huzuruna çıkışlarıyla onunla yaptıkları tuhaf konuşmayı en ince ayrıntısına dek anlatmış oldular.

Fedailer anlatılanları şüphe dolu bakışlarla takip ediyorlardı. Ancak Yusuf un bilinçsizce yaptığı müdahaleler anlatılan tuhaf hikayenin gerçekliği hususunda olumlu katkı yapıyordu.

Süleyman, Seyduna’nın üçüne yatakların bulunduğu bölmeye girmeleri emrini verdiği kısma gelince dinleyiciler nefeslerini tuttular. Hepsinin gözleri adeta Süleyman’ın dudaklarına yapışmıştı.

Hatta İbni Tahir bile dikkatle dinliyordu. Farkında olmadan elini göğsüne götürüp Meryem’in ısırdığı yere dokundu. Şimdi yeniden günlük yaşamın Sıradanlığına dönmüş olsa da geçirdiği olağanüstü gecenin hatırasına sımsıkı tutunmayı bir an bile bırakmıyordu. İçinde ilk kez gerçek bir inanç hissediyordu. Tecrübe ve mantığı inkar edecek derecede güçlü bir inançtı bu.

Sonra Süleyman, Seyduna’nın verdiği küçük hapları yutunca bilinmeyen diyarlara doğru uçmaya başladıklarından bahsetti. Kendini kaybedinceye dek gördüğü rüyayı ayrıntılarıyla anlattı.

Hikayesinin cennette uyandığı bölümüne geldiğinde fedailer daha bir dikkat kesilmişlerdi. Hepsinin yüzlerini ateş basmış, gözleri

parıldıyordu. Oturdukları yerde huzursuzca kıpırdandılar. Süleyman önce ilk anda çevresinde gördüklerini anlattı. Sonra da en küçük bir detayı bile atlamamaya çalışarak köşkten bahsetti. En sonunda sıra kızlara gelmişti.

“Belki de hepsini rüyanda gördün.”

Übeyde bu sözlerle kendi gergin sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu.

Diğerleri için de anlatılanların neden olduğu hayallerin etkisi tahammül edilemez boyuta erişmişti. Soluk soluğa bir halde birbirlerine kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. Naim korkudan bembeyaz kesilmiş bir yüzle İbni Tahir’in hemen yanına ilişmişti. Korkunç bir hayalet öyküsü dinleyen biri gibi tüyleri ürpermişti.

“Orada gördüğüm her şeyin şu an karşımda oturan sizler kadar gerçek olduğuna eminim,” diye devam etti Süleyman. “Oradaki salondan daha muhteşemini hayal bile edemezsiniz. Her şey altın ve gümüştendi. Yatakların üzerine yosunlardan bile yumuşak halılar serilmişti. Yumuşacık yastıklara yaslanıp, dilediğimizce yiyip içtik. Tatlı şaraplarla neşelendik ama zihnimiz zerre kadar bulanmadı. Her şey tam olarak Kuran’da anlatıldığı gibiydi. Ve arkadaşlar, huriler! İpeksi tenleri, iri, parlak gözleri. Ah hele hele o göğüsleri. Allah’ım! Sadece düşünmek bile kanımın yeniden kaynamasına neden oluyor.” Aşk macerasını ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu.

“Ah, keşke ben de orada olabilseydim.” Bu Sözleri adeta Übeyde’nin yüreğinden kopup gelmişti.

“İçlerinden birine bile dokunmaya kalksaydın seni ellerimle parçalardım.”

Süleyman’ın gözleri aklını kaçırmış birininki gibi parıldıyordu.

Übeyde içgüdüsel bir tavırla geriledi.

Süleyman’ı yeterince uzun zamandır tanıyordu. Onunla şaka yapmaya gelmezdi. Ancak onu bu halde hiç görmemişti. İçinden bir ses onun geçen gece son derece tehlikeli bir değişim geçirdiğini söylüyordu.

“O huriler benim! Anlıyor musun? Onlar sonsuza dek benim. Ne pahasına olursa olsun bir tanesinden bile vazgeçmeyeceğim. Ah, benim tatlı, küçük ceylanlarım! Neşe kaynağım, mutluluk pınarım onlar benim! Hiçbiriniz onları arzulama hakkına sahip değilsiniz. Allah onları yalnızca benim için yarattı. Onlara yeniden kavuşacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

Orada bulunan herkes Süleyman'ın bir gecede tamamıyla bambaşka biri olduğunun farkındaydı. Ona şüphe dolu hatta korkulu ifadelerle bakıyorlardı.

Bu değişikliği fark etmeyen yahut fark etse de bunu son derece tabii bulduğu için herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeyen bir tek Yusuf vardı. Süleyman'ı gayet iyi anlıyordu. Çünkü benzer değişimi kendisi de yaşamaktaydı.

Süleyman cennet kızlarıyla yaşadıklarını anlatmayı sürdürdü.

Yusuf birden sabrının sonuna gelerek atıldı.

"Bir gecede dokuz huriyle birlikte olduğuna ikna etmeye çalışmayacaksın bizi değil mi?"

"Neden yalan söyleyeyim ki? Sen de aynı şeyi yapmadın mı?" Yusuf öfkeyle iç çekti.

"Böylesine ciddi bir konuda bile Süleyman abartma huyundan vazgeçmiyor."

Süleyman ona dik dik bakıyordu.

"Dilini tut! Kıiran'da anlatılanlardan farklı bir şey söylemedim ki." "O zaman Kuran abartıyor."

Fedailer güldü.

Süleyman dudaklarını ısırıyordu.

"Hurilerim bana aşkla ilgili bir şarkı yazdılar. Onların da yalan söylediklerini mi söyleyeceksin yani?"

"Bize de söylesene o şarkıyı."

Önce hafızasını toplamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Yusuf yere kapanıp dizlerini döve döve gülüyordu.

Diğerleri de ona katılmışlardı.

O anda İbni Tahir'in yatağının üzerinden adeta uçarcasına atılan Süleyman yumruğunu Yusuf'un suratının ortasına patlattı.

Yusuf darbenin geldiği yeri tutarak ayağa kalktı. Şaşkınlık içindeydi. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Ne? Bu çekirgenin bana vurmasına müsaade mi edeceğim?" Yıldırım hızıyla atılıp Süleyman'ı karşı duvara yapıştırdı. Duvardaki kılıçlar şakırdayınca Süleyman uzanıp birini aldı ve nefretle Yusuf'a doğru çevirdi.

"Köpoğlu! Bu sefer seni geberteceğim."

Yusuf bembeyaz kesilmişti. Bir anda tüm öfkesi dinmişti sanki. Ama Süleyman herhangi bir şey yapmaya kalkmadan İbni Tahir

üzerine atılıp kılıç tutan elini yakaladı. Cafer, İbni Vakkas ve diğerleri de yardımına koşup Süleyman'ın elinden kılıcı aldılar.

"Sen aklını mı kaçırdın? Dün gece Seyduna'nın inayetiyle cennete girdin. Bugünse arkadaşını mı katledeceksin?"

İbni Tahir, Süleyman'ı sertçe iterek uzaklaştırıp, yatağa oturttu. "Sana gelince, Yusuf. Konuşurken onun sözünü ne diye kesiyorsun? Hepimiz aynı hamurdan yoğrulmadık. Hepimiz birbirimizden farklıyız."

"Haklısın, İbni Tahir," dedi Cafer. "Bırakalım da Süleyman hikayesini bitirsin. Sonra da Yusuf u dinleriz."

Şimdi hepsi Süleyman'a devam etmesi için yalvarıyordu. Yusuf inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturup tavana bakıyordu. Süleyman önce kaşlarını çatarak onu şöyle bir süzdü. Ardından da hikayesine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

O andan itibaren artık hiç kimse bu üçlünün cennete gitmiş olduğundan şüphe etmiyordu. Ayrıntıları büyük bir ilgiyle takip ediyorlardı. Kısa süre içinde cennet bahçeleriyle Süleyman'ın bahsettiği kızları hayal etmeye başlamışlardı. Her biri güzel hurileri gözünde canlandırıyor, daha görmeden onlara bağlandıklarını hissediyorlardı.

"Yani uyuyakaldığınız karanlık odada uyandınız öyle mi?" Naim tıpkı bir çocuk gibi soru sorardı.

"Doğru. Her şey bir gece önceki gibiydi. Yalnız cübbemin cebinde Halime'nin bana verdiği bilezik vardı."

"Neden Seyduna bileziği senden aldı?"

"Belki kaybetmemden korktu. Bir daha cennete göndereceği zaman bileziği vereceğine söz verdi."

"Ne zaman gideceksiniz?"

"Bilmiyorum. Allah izin verirse en kısa sürede."

Şimdi yaşadıklarını anlatma sırası Yusuf taydı. Fedailer zaten hikayenin başıyla sonunu gayet iyi biliyorlardı. Bu yüzden o da cennette yaşadıklarına ağırlık verdi. Kızların dans ve şarkılarını uzun uzun anlattı. Sıra Züleyha'ya geldiğinde daha bir heveslenmişti. Onun güzelliğini, dans kabiliyetini, meziyetlerini överken kendi de aşkının ne derece güçlü olduğunu fark ediyordu. Şimdi onu Cada'yla aldatmaya kalktığına pişmandı. Uzun uzun Züleyha'ya ne kadar bağlandığını anlattı.

"O benim tek kadınım," dedi. "Diğerleri bize hizmet etmek üzere görevlendirilmiş, onun emrindeki köleler. Diğerleri de çok güzel ama

hiçbiri onunla boy ölçüşemez."

Ancak ilk anlatıcı olması nedeniyle Süleyman'ın anlattıkları daha büyük bir tesire neden olmuştu. Yusuf'un söyledikleri onunkinin yarısı kadar bile ilgi uyandırmamıştı. Yalnızca bir kez o da gizemli ışıklarla aydınlatılmış bahçelerden bahsederken fedailerin soluklarının kesilmesine neden olmuştu. Süleyman bunu görmemişti. Şimdi köşkün kendisini çok fazla etkilemiş oluşundan dolayı bir kere bile dışarıya bakmayı akıl edememiş olmanın pişmanlığını yaşıyordu.

İbni Tahir'in hikayesi içlerinde en kısa olanıydı. Cennette Meryem tarafından karşılandığım anlattı. Sonra bahçede dolaştıklarını, kızın kendisine el-Araf duvarını gösterdiğinden bahsetti. Ardından duvarın üzerinde dolaşan, büyük bir ihtimalle ana babasının rızasını almaksızın İslam uğruna savaşırken şehit olan birinin gölgesini gördüğünü söyledi. İbni Tahir, Meryem'in Dai İbrahim'den daha zeki olduğu kanaatindeydi. Sonra ilk anlık tereddüdün neden olduğu gaflet anında kıza saldırmaya cüret ettiğini ve tam o sırada Ehrimen adlı büyük bir kedinin üzerine atılışıyla kendini yerde bulduğunu anlattı. Bu hayvan, el-Araf ve üzerinde dolaşan gölge hikayeleri fedailerin meraklarını iyice körüklemişti. Daha fazla şey öğrenmek istiyorlardı ama İbni Tahir pek konuşmak niyetinde değildi.

"Biraz dinlenmemize müsaade edin," dedi. "Zaman içinde öğrenmek istediğiniz her şeyi anlatırız."

Bunun üzerine konuşmaya daha hevesli gözüken Yusuf la Süleyman'a döndüler. Fedailerin gözlerinde üçü de kudretli pehlivanlara dönüşmüşlerdi. Hatta yarı tanrı gibi görünüyorlardı artık.

Gece boyunca Apama'nın gözüne uyku girmedi. Karanlık gençlik yıllarının o harikulade gecelerine ait hatıralarının canlanmasına neden olmuştu. Her şeyi korkutucu bir kesinlikle hatırlıyordu. Ve hatırladıkları cehennem azabı çekmesine neden oluyordu. Bir zamanlar zirvedeyken yavaş yavaş düşmek ve sonunda da en dibi boylamak tahammül edilemez acılara sebep oluyordu. Artık aşk krallığına başkaları hükmetmekteydi.

Güneşin ilk ışıkları Elbruz tepelerinde yansırken yataktan kalktı. Kül rengi suratı, çökük yanaklarıyla evinin girişine dek uzanan dalların arasından ufka bakmaya koyuldu. Hemen ileride dünyayla bağlantısını sonsuza dek kesen Alamut yükseliyordu.

İyi ama Alamut'un ardına gitse ne olurdu ki? Bu çirkin, ihtiyar haliyle orada ne yapabilirdi? Allah'a şükürler olsun ki Hasan onu

sefaletten kurtarmıştı. Artık krallığı burasıydı. Lâkin burası acılarla dolu, kendisine daima geçmiş günlerini hatırlatan bir krallıktı. Ama acılarla boğuşsa da düşmüş bir melek olarak hayatını idame ettirmek bir çöplükte kaybolup gitmekten evlaydı.

Uzun geceler boyunca kendine Hasan'ın hayatındaki anlamını sorup durmuştu. Bir zamanlar, uzun yıllar Önce, Hasan'ı genç, yarı hayalci, yan peygamber, bir âşık olarak tanımıştı. Zaman içerisinde de kendisinden çok daha önemli adamların gölgesinde kalmıştı. Eğer zaman zaman politik ve dini tartışmalarda ondan bahsedildiğini duymamış olsa adını bütünüyle unutmuş olurdu. Sonra, en fazla iki sene kadar önce, artık dibe vurduğunu hissettiği sırada bir yabancı ona Hasan'dan mektup getirmişti. Mektupta kendisinin büyük bir kalenin komutanı olduğu ve ona ihtiyaç duyduğu yazılıydı. Apama'nın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. O an kararını verdi. Dirense de yüreğinde soluk bir umut ışığı belirmişti. Sonunda tüm kudretiyle Hasan' ı görmüştü. Peşinde koşulup hayran olunma rolü bir zamanlar ona aitti. Ama bu rol artık Hasan'ındı. Hasan onu seviyor muydu? Bilemiyordu. Tek bildiği bir zamanlar kendisine ateşli bir hayranlık duyan adamın artık ona bir başkasına hissettiği hayranlığı gizlemeye tenezzül etmeyecek kadar az önem verdiğiydi.

Evden dışarı çıktı. Dallarda cıvıldaşan kuşları dinleyip, çimenlerde, yapraklarda, çiçeklerin üzerinde göze çarpan çiğ damlalarına baktı. Bu derece muhteşem bir yaz sabahı dahi yüreğinin acısını azaltmaya muvaffak olamamıştı.

Başını iki yana sallayarak düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı. Kovadan aldığı suyla yüzünü yıkayıp, karmakarışık saçlarını düzeltmeye çalıştı. Uykusuz geçen gecenin izlerini silmek için bir hayli uğraştı. Sonra karşı taraftaki hadımların uyuduğu binaya yöneldi.

Yarı açık kapıdan horlayan hadımların sesleri işitiliyordu. Onların bu huzurlu, derin uykusunu duyunca iyice çileden çıktı. Eve dalıp bağırarak sabah olduğunu ve çalışma vaktinin geldiğini bildirdi.

"Lanet olası cadı!"

Mustafa öfkeden patlayacak haldeydi.

Adi gülerek, "İğrenç orospu. Çöplüğe atılmaya bile layık değilsin sen," diye bağırdı.

Tepesi atan Apama kapıyı ardına kadar açtı. Fırlatılan bir sandalet o sırada suratının ortasında patladı.

Hemen geri çekilirken avaz avaz bağırıyordu.

“Durun bakalım, köpek herifler! Seyduna sırtınızda kırbaç izleri açsın da görün gününüzü.”

Evin içi kahkahalarla yankılanıyordu.

“Derhal kayıklara binin, hayvan herifler. Kızları evlerine götürün ki Seyduna onları bu halde görmesin.”

Hadımlar ayağa kalkıp esneyerek renkli cübbelerini giymeye koyuldular. Sarsak hareketlerle giyinerek adeta sürünürcesine evden dışarı çıkarken yaşlı kadına nefret dolu bakışlar fırlatıyorlardı. Aslında her iki taraf da nefretlerinin nedenini bilmiyordu. Nehir kenarına gidip yıkandılar. Ardından kayıklara binip küreklere asıldılar.

Apama, Adi’nin yanına oturmuştu. Hadımlar kürek çekerken mümkün olduğunca Apama’nın üzerine su sıçratmaya çalışıyorlardı.

“Bekleyin siz, iğrenç pislikler,” dedi Apama. “Son gülen iyi güler. Erkekliğinizin kesilmesine müsaade eden Allah’ıma şükürler olsun.”

Adi, kayığın tehlikeli bir biçimde sallanmasına neden olarak şarkı söylemeye koyuldu.

“İyi olur kapatsan o çirkin çeneni,

Yoksa halin olacak vaftiz edilmiş Hıristiyan gibi. ”

Hadımlar Apama’nın sanki gerçekten vaftiz ediliyormuş gibi korkarak kendini sakınmasını gülerek izliyorlardı.

Fatma’yla arkadaşlarının uyuduğu adaya geldiler. Apama kayıktan inip patikayı takip ederek köşke doğru yürümeye koyuldu.

Tabiat uyanmıştı. Ufuktaki dağ sıraları da giderek daha net seçiliyordu.

Camdan içeri baktı. Kızlar yere sere serpe uzanmışlar, huzur içinde uyuyorlardı.

Alamut

Öfkelenerek kapıya yöneldi. Tokmağı aldı. Olanca gücüyle vurdu. Çan sesi köşkün her yanında yankılanmıştı.

Kızlar büyük bir korkuyla ayağa fırladılar.

“Sizi orospular! Bütün gece azgın köpekler gibi çiftleşirseniz öğlene kadar uyursunuz işte böyle! Derhal kayıklara binip evlerinize dönün! Seyduna’nın sizi bu halde görmemesi gerek!”

Kızlar üzerlerine bir şeyler geçirerek hızla kayıklara yöneldiler. Ancak ayakta durmakta bile zorluk çekiyorlardı. Az önceki çan sesiyle gece içtikleri içkinin etkisi yüzünden başları feci şekilde

ağrıyordu. Mahmur gözleri, karmakarışık saçlarıyla kayıktaki yerlerini aldılar.

Ana adada Meryem onları bekliyordu. Makyaj bile yapmıştı. Ama yanaklarındaki ve dudaklarındaki boyalara rağmen onun da çok az uyuduğu ortadaydı. Apama'yla hiç konuşmadan bakıştılar, ikisi de o an birbirlerini anladıklarını hissetmişlerdi. Belki de ilk kez bu derece yakınlaşıyorlardı.

Orada bulunan köşkteki kızları da uyandırdılar. Apama'yla hadımlar üçüncü bahçedeki kızları getirmek üzere yola koyuldular.

Meryem kıyıya kadar eşlik etmişti onlara.

"Hiç uyumadın mı?" diye sordu Apama.

"Hayır. Sen?"

"Bende."

"Evet, evet, buradaki yaşantımız çok garip."

Aslında 'korkunç' kelimesini kullanmak istemişti ama söylemese de Apama ne demek istediğini anlamıştı zaten.

Kısa zaman zarfında Züleyha'yla arkadaşları da evlerine döndüler. Elbiselerini değiştirip gecenin izlerini üzerlerinden silmeye çalıştılar. İkindi namazı vakti her şey normale dönmüştü. Hayat kaldığı yerden devam ediyordu.

Öğlene doğru dört muhafızın eşliğinde Hasan ziyaretlerine geldi. Gelişini önceden haber vermemişti. Bir kez daha kızlar yarım daire biçiminde karşısında hizaya geçtiler. Hasan gecenin detaylarını öğrenmek istiyordu. Kızlar sesleri titreyerek sorularına yanıt vermeye koyuldular.

Hasan cübbesinden altın bir bilezik çıkardı. Kızlara gösterip. "Bu kimin?" diye sordu.

Halime bileziği görür görmez tanımıştı. Neredeyse düşüp bayılacaktı. Korkudan tek kelime bile edemeyecek hale gelmişti.

Diğer kızlar da korkmuşlardı. Meryem teker teker yüzlerine bakıyordu. Halime'nin yüzüne bakar bakmaz da durumu anladı. Yalvaran bakışlarla Hasan'a döndü. Ancak Hasan'ın muzip gülümseyişini görünce biraz olsun rahatladı.

"Demek bu bilezik hiçbirinize ait değil, öyle mi? Bu durumda fedai bana yalan söylemiş olmalı."

Bir taraftan da Halime'yi tepeden tırnağa süzüyordu.

Kızın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ağlarken bir yandan da tir tir titriyordu. Kendisini yere diz çökmüş başına inecek balta darbesini beklerken gözünün önüne getiriyordu.

“Aferin, Halime. Senin boynunu vurdurmam gerektiğinin farkındasın değil mi? Eğer delikanlı sırrımızı öğrenmiş olsaydı bunu gözümü bile kırpmadan yapardım. Bu seferlik hayatını bağışlıyorum. Ama tekerrüründe başın baltadan kurtulamayacak haberin olsun.”

Bileziği cübbesinin cebine yerleştirdi.

Meryem’in işaretiyle Halime, Hasan’a doğru koşup önünde diz çöktü. Ona teşekkür etmek istiyordu ama konuşacak halde değildi. Yalnızca elini öpmekle yetindi.

“Hepinizden bir dahaki sefere daha dikkatli olmanızı istiyorum,” dedi veda etmeden öce. “Geçen gece ileride lazım olacak çok faydalı tecrübeler edindiniz. Bundan sonra her an, gece veya gündüz hazırlıklı olun.”

Başıyla hafifçe selam verip ayrılırken Meryem’den de yanma gelmesini istedi.

“Bu gece bekle beni. Konuşacaklarım var seninle.”

“Nasıl istersen,” diye karşılık verdi. Ama Hasan’la buluşma düşüncesi onu zerre kadar heyecanlandırmamıştı.

Akşama doğru kızlar havuzun etrafında toplanıp önceki gece hakkında sohbet etmeye koyulmuşlardı. Farklı bahçelerde yaşadıkları tecrübeleri birbirleriyle paylaşıyorlardı. Halime’yse biraz uzağa oturmuş hiç konuşmadan yalnızca dinlemekle yetiniyordu. Hayatında ilk kez yalnız kalma arzusuyla doluydu içi. Sakladığı büyük sır yüreğini acıtıyordu. Ama sırımı hiç kimse bilemeyecekti. Süleyman’a âşık olduğunu kimselere söyleyemezdi. Onu deliler gibi seviyordu. Ve bilhassa merak ettiği bir husus vardı. Uzunca bir süre kimselere sormaya cesaret edemedi. Ancak sonunda dayanamayarak Fatma’ya döndü.

“Anlayamadığım bir şey var. Önümüzdeki sefer de aynı misafirler mi gelecek?”

Fatma ona döndü. Bakar bakmaz içinden geçenleri anlamıştı. Yüreğinin derinliklerinde beliren acuna duygusuyla hafifçe gülümsedi.

“Bunu kimse bilemez, tatlı çocuk.”

Halime meraklı gözlerle ona bakarken Fatma’nın her şeyi anladığını hisseder gibi oldu. Süleyman’ı gerçekten de bir daha asla göremeyecek miydi? Gece boyu bu şüpheyle dönüp durdu. Gözüne uyku girmiyordu. Artık kendisinin de büyüklere has kargıları vardı. Çocukluk dönemi gerilerde kalmıştı.

Aynı gece Hasan'ın cennet bahçelerinin kapılarını üç fedaiye açtığı, sonrasında da gençlerin geceyi orada geçirdikleri haberi kalede yayılmıştı. Ebu Soraka, Süleyman, Yusuf ve İbni Tahir'in geri dönüp dönmediklerini görmek üzere fedailerin yattığı yere gitti. Gençler uyuyorlardı ama arkadaşları onlardan öğrendiklerini Ebu Soraka'ya anlattılar.

Ebu Soraka ter içinde kalmıştı. Hemen koşup fedailerin anlattıklarını Ebu Ali'yle paylaştı.

Söylenenleri dinleyen Ebu Ali'nin yüzünde haylazca bir gülümseme belirmişti.

"Öyle diyorlarsa öyle olmuştur. Neden gerçeği saklamaya çalışalım ki?"

Ebu Soraka dehşet içinde selam verip onun yanından ayrılarak haberi vermek üzere hekimin yanına yöneldi.

"Bana kalırsa Hasan bizim gözümüzü korkutmak için böyle bir hile yaptı," dedi. "Ama şimdiye dek doğruluğa sımsıkı bağlı olan delikanlıları böylesine bir yalanı cesurca savunmaları için nasıl ikna etti asıl ona şaşıyorum."

"Bence bu işin arkasında çok daha tehlikeli şeyler var," diye fikir beyan etti Yunanlı. "Kalenin arkasındaki haremlerle ilgili yaptığımız muhabbeti hatırlıyor musun? Ya oraları bu delikanlılar için özel olarak hazırlattıysa?"

"İyi ama bu durumu neden bizimle paylaşmadı ki? Ne kadar az şey bilirsek o kadar yanlış fikre kapılacağımızı gayet iyi bilir."

"Zekice bir tavsiye ister misin hürmetli dai? Fikir yürütmeyi filan boş ver. Duyduklarını da unut. Aksi takdirde gövdenin üzerindeki başın değeri azalabilir. Hasan hakkında yalnızca komutanlarla değil bu genç fanatiklerle de konuşmayı son derece tehlikeli buluyorum. Hayatım boyunca bir sürü şey görüp geçirdim. Ama İbni Hasan'ın yaptıkları tüm tecrübe ve anlayışımın ötesinde açıkçası."

İyiden iyiye şaşıran Ebu Soraka vazifesinin başına dönmek üzere hekimin yanından ayrıldı. Ancak ne kadar dirense de üç gencin tuhaf gece yolculuğu hikayesi zihnini kurcalayıp duruyordu.

Dai İbrahim'in habere tepkisiyse bütünüyle farklıydı. İlk anda o da şaşırmıştı. Ancak hemen ardından olayı zihninde halletti. "Seyduna ne yaptığım bilir," dedi. "Bizler ona hizmet ediyoruz. Eğer bunu bizimle paylaşmamayı tercih ettiyse haklı bir nedeni olduğuna zerre kadar şüphem yok."

Koğuşlardaysa fedailerin yolculuğu neredeyse tek sohbet konusuydu. Çavuşlarla fedailere yemeklerini götüren birkaç asker konuşulanlara kulak misafiri olmuş, öğrendiklerini arkadaşlarına anlatınca da haber kısa zamanda her yana yayılmıştı. Üç fedainin cennet bahçelerine yapmış olduğu yolculuğun bir mucizenin tezahürü olduğu biçimindeki görüşlere neredeyse hiç kimse karşı çıkmıyordu.

“Allah ona böyle bir kudret verdiyse Yüce Efendimiz çok büyük bir peygamber olmalı,” dediler.

“Ama ya tüm bunları fedailer uydurduysa?” diye sordu bir şüpheci.

“Mümkün değil,” diye karşı çıktı fedailerin konuşmasını bizzat dinleyen bir diğeri. “Hepsi o üçünün anlattıklarının etkisindeydiler.”

“Öyleyse bu İsmaili öğretisinin hakikatine dair en büyük kanıt sayılmalı. Ancak hain bir köpek böylesi bir mucizenin ardından Seyduna’nın misyonunu inkar edebilir.”

“Şu andan itibaren hiçbir kafire rahat yok. Seyduna’nın büyük bir peygamber olduğunu inkar edenleri kılıçtan geçireceğim. “ “Bundan sonra kafirlerle savaşmak çok daha zevkli olacak. Hepsi kılıçlarımızın altında can verecek.”

Emir Minuçehr içeri girip bir süre sessizce konuşmaları takip etti. Sonra da tüm olup bitenleri başından sonuna dek bir kez daha anlattırdı. V

Askerler merakla onu seyrediyorlardı ama onun yüzünde ne düşündüğünü anlamalarını sağlayacak en ufak bir emare bile belirmemişti. Herkesin kendisinden bir açıklama beklediğini fark edince konuşmaya başladı.

“Eğer fedailer Yüce Efendimizin inayetiyle cennete gittiklerini söylüyor ve kendisi de bu söylenenlere karşı çıkmıyorsa bize düşen buna inanmak ve davranışlarımızı da bu yeni duruma göre şekillendirmektir.”

Ama odasında yalnız kaldığında bambaşka bir ruh haline bürünmüştü. Bilhassa da Yüce Efendi’nin neden bu planından kendisine bahsetmemiş olduğunu merak ediyordu. Ayrıca adamlarının vahşi fanatizminden de bir hayli huzursuz olmuştu. Ne olduğunu anlayamasa da bu işin içinde bir iş olduğundan en ufak bir kuşkusu yoktu. Aynı zamanda eski, tecrübeli askerlerinin giderek fanatikler sürüsüne dönüşeceğinden endişe ediyordu. Artık onu komutanları olarak görmeyeceklerdi. Bütünüyle görünmeyen bir gücün, inanç önderinin etkisinde olacaklardı. Kendisi açısından bu

yeni duruma itaat etmekten başka bir çare yoktu. Hasan ona emir unvanı vermişti ama bu askeri bir unvandan ziyade dini bir mertebeydi. Hasan’ m amansız makinesi kendisini de yutmuştu işte. Artık onun kurduğu mekanizmanın dişlilerinden biriydi yalnızca.

Gün boyu hatta gecenin geç saatlerine dek fedailer üç arkadaşlarının cennet ziyaretleri üzerine konuşup durdular. Her konuda uzun uzun konuşup, onları en küçük mevzuda bile soru yağmuruna tutuyorlardı.

“Demek üzerine atlayan hayvanın adı Ehrimen’di?” diye sordu Naim. “Bence o evcilleştirilmiş şeytanlardan biri olabilir. Cezası da hurilere hizmet etmektir.”

“Mümkün. Bu konuda daha fazlasını söyleyemeyeceğim kusura bakmayın. O sırada o kadar çok tuhaf şey gördüm ki her birini tek tek sormaya vaktim olmadı.”

Gece hiçbiri doğru dürüst uyuyamamıştı. Sıcak hava da uyumalarını zorlaştırmıştı. Yataklarında cenneti, oraya gitmeyi hak edenleri bekleyen o muhteşem ortamı hayal ederek dönüp duruyorlardı. Kendilerine şarkı söyleyen yarı çıplak kızları gözlerinin önüne getiriyorlar, onların sıcacık nefeslerini sanki yanı başlarında hissediyorlardı. İç çekişlerle diş gıcırtıları arasında uyumak için büyük mücadele veriyorlarsa da bir türlü bunu başaramıyorlardı.

Vakit gece yansı olmuş, pencereden süzülen ay ışığıyla oda biraz olsun aydınlanmıştı. İbni Tahir sağma soluna baktı. Süleyman’ la Yusuf sonunda uyuyakalmışlardı. *Doğrusunu yaptılar* diye düşündü. Ama kendisi uyuyamayacak haldeydi. İçini kemiren kuşkular canım yakıyordu. Dün gece yaşadıkları yalnızca bir rüyadan ibaret olabilir miydi? Ama Meryem’in tüm ruhuyla sevdiği o kızın gerçek olmayabileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Güneşin doğmasına yakın bir karar verip yatağından fırladı. Sessizce Naim’in yatağına sokuldu.

“Uyuyor musun, Naim?” diye sordu fısıltıyla.

“Hayır, uyuyamıyorum. Ne oldu?”

Yatakta doğrulup dikkatle İbni Tahir’i süzdü.

“Sır saklayabilir misin?”

Naim korkmaya başlamıştı.

“Korkma. Senin için herhangi bir tehlike yok. Sadece sana bir şey söylemek istiyorum.”

“Kimseye söylemem. Bana güvenebilirsin.

“Ali’nin üzerine yemin et.”
“Yemin ederim, İbni Tahir.”
“Güzel. Pencerenin yanma gel.”
Pencerenin kenarında İbni Tahir ona Meryem’in ısırık izlerini gösterdi.
“Görüyor musun?”
“Evet. Sanki biri seni ısırmış gibi.”
“Daha yakından bak.”
“Ey Allah’ım! Ne kadar da küçük bir ağız bu böyle!”
“Bunlar onun diş izleri, Naim,”
“Meryem’in mi?”
Soğuk bir ürpertiyle içi titremişti.
“Evet, bunu hatıra olsun diye yaptı. Ama çok geçmeden yok olacak. Şimdi bir mum alıp ateşte yumuşat. İzlerin kalıbını çıkarmama yardım edeceksin.”
“Seve seve, Avni.”
Kısa sürede mum yumuşatılmıştı. İbni Tahir mumu avucunda iyice yoğurdu. Sonra Naim’e uzattı. O da yumuşak mumu İbni Tahir’in göğsüne bastırdı. Biraz bekleyip çekti. Meryem’in diş izleri beklendiği gibi mumun üzerinde belirmişti.
“Allah’ım,” diye bağırdı İbni Tahir. Mutluluktan sarhoş olmuştu neredeyse. “Bundan sonra benim en büyük hazinem budur. Onu peygamberin kutsal emanetiymişçesine saklayacağım.”
Sonra da Naim’e sarıldı.
“Teşekkür ederim, dostum. Sırrımı bilen tek kişi sensin. Sana güveniyorum.”
“Ne kadar da şanslısın,” diye iç çekti Naim. “Ben de senin kadar sevmek isterdim.”
“Belki de en iyisi bu duyguyu tatmak. Çünkü aşk hem cennet hem de cehennem gibi bir şey.”
Ayrılıp yataklarına döndüler.

“Sen korkunç bir efendisin,” dedi Meryem, Hasan ziyaretine geldiği sırada. “Hepimizin hayatı ve ölümü senin elinde. Dünkü misafirlerimizle ne yapacaksın?”
Hasan ona düşünceli bir tavırla baktı.
“Bilmem. Duruma göre karar vereceğim.”
Meryem’in solgun yüzü dikkatini çekmişti.

“Dün gece senin için çok yorucu geçmiş gibi,” dedi alaycı ifadesini saklamaya fazla çaba harcamadan.
“Çok fazla düşünmeye zorluyorsun beni, İbni Sabbah.”
“Kadın düşünmeye başladı mı tehlikeli olur.”
“Keşke en azından şu an tehlikeli olabilsem.”
“Ne yapardın o zaman?”
“Fedailere sana dikkat etmelerini söylerdim.”
“Desene iyi ki kulem sizi onlardan ayrı tutuyor.”
“Bundan emin değilim. Ama ne yazık ki hakikat böyle, haklısın. Ve bu yüzden de kendimi çok güçsüz hissediyorum.”
“Kadınlar, kadınlar! İş konuşmaya gelince üzerinize yok. Ama icraata sıra gelince tir tir titrersiniz. Seninle bir zamanlar yakın olduğumuzu sanırdım. Bu beni çok mutlu ederdi. Ama şimdi yine yalnızım.”
“Yapabileceğim bir şey yok. Yaptıkların beni dehşete düşürüyor.”
Bir süre hiç konuşmadılar.
Ardından Meryem, “Dün gece yaşananların sonucu kızlardan gebe kalan olduysa ne yapacağız?” dedi.
“Apama bu konuyla alakalı maddeleri ve bitkileri bilir. Eğer o da işe yaramazsa işi tabiata bırakmaktan başka çaremiz yok. Neticede taze kana hep ihtiyaç olacaktır.”
“Babasız çocuklar olarak büyüyecek o zavallılar.”
“İlk babasız çocuklar onlar olmayacak ya neticede, sevgili Meryem.”
Hasan ona dik dik baktı.
“Bana bir şey sormak istediğini hisseder gibiyim,” dedi gülümseyerek.
“Yanlış anlamam istemiyorum.”
“Hadi, sor.”
“İbni Tahir nasıl?”
Hasan’ın yüzüne kan hücum etmişti bir anda.
“Ona bu kadar çok mu önem veriyorsun? Bence şu an aşk acısıyla boğuşuyor olmalı.”
“Zalimsin.”
“Zalim mi? Tek yaptığım sorduğun soruya açık yüreklilikle cevap vermekti.”
“Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”
Hasan ona baktı. Hiçbir şey söylemeden başıyla konuşmayı sürdürmesini işaret etti.

“Benim için ona merhamet et.”

“Merhamet mi? Bu da ne demek? Ben ne zalimim ne de merhamet dağıtan biri. Sadece planımı yürütmeye çalışıyorum.”

“Anlıyorum. Yalnızca planının İbni Tahir’le ilgili kısmında ricamı aklında tutmanı istiyorum senden.”

“Çok fazla şey istiyorsun. Yirmi yıllık gayreti çöpe mi atayım yani?”

“Bak. Sana daima itaat ettim ve etmeye de devam edeceğim. Sadece bu konuda söz ver bana.”

“Sana hiçbir şeyin sözünü veremem. Benim gücümün ötesinde bir şey bu.”

“Peki farz edelim İbni Tahir bir şekilde gerçeği öğrendi. O zaman ne yaparsın?”

Hasan ona kuşku dolu bir bakış fırlattı.

“Bu da ne demek şimdi?”

“Meraklanma. Belki de en doğrusu bu olmasına rağmen kimseye bir şey söyleyecek değilim.”

“Kendiliğinden bir şeyler anlarsa mı? Planımın yarısını keşfetse bile her şeyi anlar o. Bu durumda da beni anlayarak tüm düşüncelerimi paylaşır mı peki? Hayır. Hayır. Beni bir sahtekar olarak görür. Tüm dünyaya dolandırıcı olduğumu ilan eder. O yaşında benim tüm hayatımı harcadığım bir şeyi kavraması mümkün değil.” “Olsun, diyelim ki anladı?”

“Çok fazla soru soruyorsun. İkimiz de yorgunuz. Geç oldu artık.”

Ayağa kalktı. Son derece kasvetli bir yüz ifadesine bürünmüştü. Meryem gözyaşlarına boğulmuştu.

“Ama o daha bir çocuk!”

Hasan tek kelime bile etmeden Adi’nin kayığın başında beklediği kıyıya doğru yürümeye koyuldu.

14

Sultanın öncü birliklerinin Alamut önlerinde aldıkları yenilginin sonuçlan kısa zamanda görülmeye başlamıştı. Kaleye her yandan gelişmelerle ilgili raporlar yağıyordu. Savaşın ertesi günü Abdülmelik yirmi atlıyla Rudbar Kalesi'ne gitti. Geceyi mevzi dışında bekleyerek geçirdiler. Keşif birliği en fazla yüz kadar Türk askeri olduğunu bildirmişti. Şafak sökerken saldın emri verdi. Tepeden adeta avının üzerine atılan bir şahin misali hızla atılarak daha ilk saldırıda düşmanın yarısını kırıp geçirmişlerdi. Geri kalanlar da dört bir yana kaçıştılar.

Abdülmelik daha sonra öncü birliğini sultanın ordusunu beklemek üzere uygun bir yere konuşlandırıp birliğiyle önce Kazvin'e sonra da daha ilerideki Rey'e kadar gitti. Oradan da yaklaşık otuz kadar esirle Alamut'a geri döndü. Tüm bunları dört günlük bir zaman zarfında yapmıştı.

Bütün Rudbar bölgesi galeyana gelmişti. Yıllardır Ali'ye olan imanlarını saklamak zorunda kalan ve gerek sultandan gerekse de Bağdat'taki halifeden nefret eden halk İsmaili zaferini kendi zaferi gibi kutlamıştı. Savaşın ertesi gününden itibaren Yüce Efendi'nin hizmetine girmek isteyen gönüllüler kaleye akın etmeye başlamıştı. Ebu Ali her yeni geleni dikkatle inceliyor, en genç ve kuvvetlilerini fedai okulu talebesi olarak ayırıyordu. Minuçehr ise geri kalanlarla yeni askeri birlikler meydana getiriyordu. Savaşta kendilerini gösteren eski askerlerin birçoğu çavuş rütbesine terfi ettirilmişti. Eski çavuş ve onbaşılar da artık bir üst rütbedeydiler. Savaşın üzerinden on gün bile geçmeden her birinde yüzer asker bulunan üç yeni birlik teşkil edilmişti.

"Tüm sistemi yenileyip yeni kurallar belirlemeliyiz," dedi Hasan iki büyük daiye. "Bu düzensiz ayaktakımı kalabalığından tek bir lider ve öğreti kabul eden bir ordu yaratmanın yegane çaresi bu. Muhammed müminlere şarabı haram kılmakta haklıydı. Bizim farklı davranmaya

kalkmamız aptallık olur. Zira kuru kalabalıklara değil, kararlı, ne yaptığını bilen askerlere ihtiyacımız var. Bu itibarla kesin ve net emirler vermemiz gerekiyor. Ve bu emirlere ne pahasına olursa olsun itaat edilmesini sağlamalıyız."

Bu konuşmayı müteakip üç yeni birliğin yemin töreni herkesin beklediği gibi gürültülü kutlamalarla değil Ebu Ali'nin yeni kanun ve emirleri içeren fermanı okumasıyla gerçekleştirildi.

"Komutanına karşı çıkan, bir üst makamdan aksi bir talimat almaksızın emirlere itaatsizlik eden, bir başka İsmaili taraftarını önceden tasarlayarak ya da herhangi bir münakaşa neticesinde öldüren, Yüce Efendimiz hakkında saygısızca konuşan ya da eleştiride bulunmaya kalkışan, şarap veyahut sarhoş edici herhangi bir madde kullanan, kadınlarla ilişkiye girmeye yeltenen herkes idam cezasına çarptırılacaktır."

Ayrıca dünyevi zevklere kapılıp, yalnızca eğlence amaçlı müzik yapıp dinleyenler, başkalarını eğlendirmek gayesiyle dans eden ya da dans edenleri seyredenler, ahlaka aykırı kitaplar okuyan ya da okunanları dinleyenler ağır bedensel ve ahlaki cezalara çarptırılacaktı.

Komuta kademesine yeni rütbeler eklenmişti. Dailerle büyük dailer arasında artık Bölge Dağisi denilen bir mertebe daha olacaktı. Her sağlıklı mümin aynı zamanda bir askerdi. Refikler tarafından idare edilen özel okulda eğitim göreceklerdi. Her bir asker için artık yepyeni bir müfredat tespit edilmişti. Herkes yalnızca savaş sanatı değil aynı zamanda din ve İsmaili öğretisi eğitimi de alacaktı.

Bundan sonra fedailere de şahsi kabiliyetlerine uygun vazifeler verilecekti. Cafer'e, Alamut'la Muzaffer'in komutasındaki Rey arasında sürekli görev yapan haberci vazifesi verilmişti. Naim yeni birliklere din dersi verecek, İbni Tahir tarih ve coğrafya öğretecekti. Yusuf'la Süleyman'sa yeni fedai talebelerine savaş sanatı dersleri verecekti. Her sabah fedaileri bir zamanlar Minuçehr'in kendilerine ders verdiği ovaya götürüyorlardı. Açıkgözlülüğüyle nam salan Übeyde de sultanın ordusunun hareketlerini takip eden küçük bir keşif kolunun komutanı olmuştu. Abdurrahman, İbni Vakkas, Abdullah ve Halfa onun yardımcısı olarak tayin edilmişlerdi. Kısa sürede de Alamut'tan Kazvin ve Rey bölgesine kadar uzanan bölgeyi avuçlarının içi gibi bilecek hale gelmişlerdi. Bu sayede de birliklerini Kazvin ve Rey arasında ikiye ayırarak Alamut'un dış dünyayla bağlantısını kesmek ayrıca Elbruz dağlarına uzanan yolda tuzak

kurarak tüm kaçış noktalarını kapatmak gayesindeki Emir Arslantaş'ın tüm bu niyetlerini tahmin etmişlerdi.

Neredeyse hepsi ağır yaralı olarak ele geçen esir Türkler kendilerine gösterilen iyi muamele karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Hekimin ve yardımcılarının hünerli elleri sayesinde yaraları kısa sürede iyileşmişti. Gündüzleri odalarında kalıyorlardı. Geceleriyse dışarıda, kışlaların yan tarafında hazırlanan parmaklıklı bölümde açık havada geçiriyorlardı.

Yaralarını tedavi etmekle ilgilenen görevliler su ve yiyecek getirdikleri esirlerle yavaş yavaş konuşmaya başladılar. Esirler fal taşı gibi açılan gözleriyle cennette bir gece geçiren fedailerle ilgili hikayeleri dinliyor, bir yandan da Allah'ın Seyduna'ya bahşettiği muhteşem güçten haberdar oluyorlardı. İsmaililerin zafere ulaşacaklarına ilişkin inançları karşısında şaşkınlık içinde kalmışlardı. Bu derece güçlü inançlarının nereden kaynaklandığını sorduklarındaysa hep aynı cevabı alıyorlardı. Seyduna büyük bir peygamberdir ve İslam Dünyasına hükmetmek için gönderilmiştir.

Zaman zaman dailer hatta bazen Ebu Ali esirleri ziyarete geliyordu. Onlara bir yandan sultanın ordusunun özellikleri hakkında sorular yöneltirken bir yandan da eğitimleri ve dini inançları hakkında sohbet ediyordu. Esirlere İsmaili öğretisini anlatıyor, liderleri sayesinde dünyada adaletle hakikatin nasıl tesis edileceğini izah ediyordu. Bu konuşmaların ve daha çok da gösterilen samimi tavırla iyi muamelelerin etkisiyle kendi dini inanışları temellerinden sarsılmaya başladı. Böylece İsmaili öğretisini kabul etmelerini sağlayacak kararın temelleri atılmış oldu.

Hasan yaraları yüzünden kolları, bacakları kesilen ya da ağır hasta olan esirlerin serbest bırakılmasını emretmişti. Onların sultanın ordusundaki arkadaşlarına Alamut'u ve İsmaili öğretisini anlatarak kararlılıklarının iyiden iyiye anlaşılmasının sağlanmasını istemişti. Askerler deve sırtlarına bağlanan sedyelerle silahlı muhafızların eşliğinde Kazvin'e kadar götürülüp orada serbest bırakılıyorlardı.

Bahçelere yaptıkları ziyaretten sonraki gece Süleyman'la Yusuf gayet iyi uyumuşlarsa da ertesi gün akşama doğru tuhaf bir huzursuzluğun tesirine kapıldılar. Çok gergindiler. Bir şeylerin eksikliğini hissediyorlar, bu yüzden de uyuyamıyorlardı. Birbirlerinden habersiz yataklarından kalkıp mevzilerde dolaşmaya çıktılar. Kısa süre sonra da birbirlerine tesadüf ettiler.

“Susadım,” dedi Yusuf.
“Şahrud’da yeterince su var.”
“Onu sen iç.”
“Sakın şarap müptelası olduğunu söyleme bana.”
Süleyman alaycı bakışlarla onu süzerken Yusuf ters ters bakmakla yetindi.
“Yat borusu çoktan çaldı.”
“Bunu neden söyledin şimdi? Git yat istiyorsan.”
Surun kenarına oturup hiç konuşmadan nehrin sesini dinlediler.
“Bana bir şey söylemek istiyor gibisin.”
Süleyman bu soruyu yarı alaycı yan meraklı bir tonlamayla yöneltmişti.
Yusuf hâlâ nehre bakıyordu. Sonunda, “Özlemini çektiğin bir şeyler yok mu?” diye sordu.
“Açık konuş. Seni rahatsız eden ne?”
“Sanki içimde sönmek bilmeyen bir yangın var gibi. Başım ağrıyor. Dayanılmaz derecede susadım.”
“O zaman neden su içmiyorsun?”
“İçiyorum hem de kana kana. Ama hiçbir işe yaramıyor. Susuzluğum dinmiyor.”
“Biliyorum. Sebebi o lanet olası küçük haplar. Şimdi bir tane içebilsek hemen huzura ererdik.”
“Sence Seyduna bizi yakında yeniden cennete gönderir mi?”
“Nereden bilebilirim? O geceyi düşününce eriyeceğimden korkacak derecede ateşleniyorum.”
Elinde bir meşaleyle yaklaşan muhafızı görünce sipere saklandılar.
“Hadi gidelim. Burada yakalanmayalım,” dedi Süleyman.
Dikkatle yatak odalarına döndüler.
Arkadaşları çoktan uyumuştu. Yalnızca İbni Tahir yan uyanık halde, sanki bir şey dinliyor gibi gözüküyordu. Arkadaşlarının içeri girdiğini görünce şaşırarak irkildi.
“Uyumadın mı hâlâ?” diye sordu Süleyman.
“Siz ikiniz gibi uyuyamadım.”
Yusuf la Süleyman üzerlerini değişip yataklarına girdiler. Havasız ve sıcak oda susuzluklarını iyice artırmıştı.
“Of. Lanet bir büyü gibi,” diye söylendi Süleyman ve içini çekerek arkasına döndü.

“Çok fazla hatıra engel oluyor uyumana değil mi?” diye sordu İbni Tahir.

“Keşke biraz şarap olsaydı.”

“Siz ikinizin bu gece uyumaya niyeti yok mu?” diye sordu Yusuf öfkeyle.

“Sen uyu önce istersen,” diye çıkıştı Süleyman. Bir laf daha söylese üzerine atılacak derece öfkelenmişti.

Ertesi sabah, sanki tüm gece sırtlarında taş taşımışlarcasına halsiz olduklarını fark ettiler.

Ebu Soraka her bir fedaiye yeni mesuliyet alanlarını bildirdi. Birkaç gün içinde ön taraftaki iki kuleden birinin bodrumuna taşındılar. Yeni gelenler de boşalttıkları yerlere yerleştirildiler.

Artık bir odada iki veya üç kişi yatacaktı. Yusuf odasını Übeyde ve İbni Vakkas’la paylaşırken İbni Tahir Cafer’le, Süleyman’sa Naim Te kalacaktı.

Her sabah İbni Tahir okula içinde derin bir hüzünle gidiyordu. Talebelere bakarken daha dün ben de onlar gibiydim diye düşünüyordu. Ama o günlerin artık geçmişte kaldığını bir daha asla onlar gibi olamayacağını idrak edince de derin bir üzüntüye kapılıyordu. Artık onlarla arasında aşılamaz bir duvar yükselmekteydi. Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle talebelerin tasadan uzak sohbetlerini dinliyordu.

Uykusuz geçen geceler yanaklarının rengini alıp götürmüştü. Gözleri çökmüş, avurtları çıkmış, çevresine kederli ve dalgın ifadelerle bakan biri olup çıkmıştı.

Onu gören askerler birbirlerine “İbni Tahir, cennete girenlerden biri,” diye fısıldarlardı. Dünün sıradan talebesi bugün genç yüreklere heyecan salan bir kahramana dönüşmüştü. Bir zamanlar böylesine şöhret kazanmayı ne kadar da istemişti! Ama şimdi umurunda bile değildi. Hatta tam tersine bazen hayranlık dolu bakılardan rahatsız oluyor, herkesten kaçmak istiyordu. Yalnızlığa sığınarak düşüncelere dalmak, sürekli Meryem’i hayal etmek arzusundaydı.

Evet, Meryem onu bu talebelerden hatta arkadaşlarından ayıran büyük sırrıydı. Uyuyabildiği şanslı gecelerde kim bilir kaç kez rüyasında onu görmüştü. Bazen onu yanında hissediyor, özellikle de bu yüzden kalabalıklardan rahatsız oluyordu. Zaman zaman da yalnız kaldığında gözlerini kapatır, kendisini Meryem’in yanında o köşkte hayal ederdi. Böylesine canlı hayaller görüp, tüm detayları net biçimde hatırlamak ama ona dokunamamak cehennem azabından

beterdi. Tam manasıyla Hüsrev tarafından Şirin'e kavuşması engellenen talihsiz Ferhat'ın çektiği acıları yaşıyordu. Artık aklını kaçırmaktan her gün daha çok endişe eder olmuştu.

Gündüzleri Süleyman'la Yusuf şöhretin tadını çıkarıyordu. Sabahlan birliklerinin başında kaleden çıkarken bütün hayranlık dolu bakışları üzerlerinde topluyorlar, bu da hoşlarına gidiyordu.

Ama uykusuz gecelerin neden olduğu öfkelerini talebelerden çıkarıyorlardı. İşler istediği gibi gitmezse Yusuf aslanlar gibi kükrerdi. Ama talebeler kısa sürede Süleyman'ın bastırılmış öfkesinin çok daha tehlikeli olduğunu anlamışlardı. Genellikle hata yapan talebeyle gülerek alay ederdi. Ama kahkahaları talebeler üzerinde tokat tesiri yaratıyordu. Yusuf dersleri hakkıyla veriyor, talebeleri soru sormaya teşvik edip, sorulan seve seve yanıtlıyordu. Tek istediği talebelerin kendisini görünce korkarak saygı göstermeleriydi. Ama Süleyman'a bir şey sormaya cüret eden bir talebe suratının ortasına kallavi bir tokat yeme riskini almış sayılırdı.

Gündüzleri işte bu şekilde geçiyordu. Ama akşam olunca korkunç huzursuzluk onları pençelerine alıyor, uykusuz gecelere yenileri ekleniyordu.

Bir keresinde Süleyman, Yusuf'la İbni Tahir'e, "Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim," demişti. "Seyduna'yı görmeye gideceğim."

"Sen delirdin mi?"

Yusuf dehşete kapılmıştı.

"Burada işler öyle yürümüyor, Süleyman," diye yanıt vermişti İbni Tahir. "Sen de bizim gibi katlanmak zorundasın."

Süleyman öfkeden deliye dönmüştü.

"Ben taştan yaratılmadım. Ona gidip her şeyi anlatacağım. Ya bana derhal cennete girmemi sağlayacak bir vazife verir ya da kendi ellerimle hayatıma son veririm!"

Gözleri vahşi bir hayvanınkiler gibi parıldıyordu. Aklan belirginleşecek derecede açtığı gözleri, öfkeyle gıcırdattığı dişleriyle görünüşü bir hayli korkutucuydu.

Ertesi sabah Ebu Soraka'dan Ebu Ali'yi görme müsaadesi istedi.

"Onunla ne işin var senin?"

"Konuşmam gerek."

"Konuşmak mı? Yoksa herhangi bir şikayetin mi var?"

"Hayır. Ondan bana bir vazife vermesini isteyeceğim." Vazifeler sırası gelince verilin İsteyince değil."

“Ama benim Ebu Ali’yle görüşmem gerek.”
Ebu Soraka, Süleyman’ın gözlerindeki delice parıltıyı sezmişti. *Kendi pisliklerini kendileri temizlesinler* diye düşündü. “Madem bu kadar ısrar ediyorsun talebini büyük daiye bildireyim.”
Ebu Ali, Süleyman’ın kendisiyle konuşmak istediğini duyunca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anladı.
“Bekle,” diye emretti Ebu Soraka’ya.
Ne yapması gerektiğini sormak üzere Hasan’ın yanına çıktı. “Konuş onunla,” dedi Hasan. “Sonra da bana rapor ver. Belki ilginç bir şeyler öğreniriz.”
Ebu Ali, Süleyman’ı büyük toplantı odasında kabul etti. Devasa büyüklükteki odada yalnızdılar.
“Aklından neler geçiyor, sevgili Süleyman. Nedir benimle konuşmak istediğin konu?”
Süleyman başını eğdi.
“Hürmetli dai senden beni Seyduna’ya götürmeni istiyorum.” Ebu Ali’nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. ’
“Başka isteyecek şey bulamadın mı? Seyduna sabahtan akşama iyiliğimiz için çalışıp duruyor. Onun değerli zamanını çalmak mı istiyorsun? Onun yardımcısıyım ben. Söylemek istediğin her şeyi bana söyleyebilirsin.”
“Bu çok zor… Çünkü derdimin dermanı yalnızca onda.” “Bana anlat. Söylediklerini ona aktaracağım.”
“Artık dayanamıyorum. Bana cennetin kapılarını yeniden açacak bir vazife vermesini isteyeceğim.”
Ebu Ali istemsiz olarak bir adım geriledi. Bir an için Süleyman’ın ateş gibi yanan gözlerini görmüştü.
“Sen delirmişsin, Süleyman. İstediğin şeyin isyan olduğunun farkında mısın? İsyanın cezasının ölüm olduğunu bilmiyor musun yoksa?”
“Bu şekilde yaşamaktansa ölmek daha iyidir.”
Süleyman bu sözleri fısıltıyla söylemişti ama Ebu Ali gayet iyi anlamıştı onu.
Ebu Ali döndüğünde Hasan onu soran gözlerle süzdü. “Kendisine cennete geri dönmesini sağlayacak bir vazife vermeni istiyor. Daha fazla dayanamayacakmış.”
Hasan gülümsedi.
“Yanılmamışım,” dedi. “Zehir ve bahçeler tesirlerini göstermeye başladı. Kısa bir süre sonra nihai bir deneme daha yapacağız.”

Gece Süleyman yatakta huzursuz bir halde dönüp durduktan sonra kalkıp Naim'in yatağının kenarına ilişti. Naim gözlerini açınca ayakucunda oturan karaltıya şaşırarak baktı. Onun Süleyman olduğunu görünce de içgüdüsel olarak korkuya kapıldı.

"Ne oldu, Süleyman?"

Süleyman cevap vermedi. Naim'e boş gözlerle bakıyordu. Solgun, bitkin yüzü yan karanlıkta parıldamaktaydı. Bu yüz ifadesini yavaş yavaş seçen Naim'in korkusu da artmıştı.

Süleyman aniden atılıp Naim'in üzerindeki battaniyeyi çekti.

"Bana göğüslerini göster!"

Naim dehşet içindeydi. Süleyman onu güçlü kollarıyla sımsıkı kavradı.

"Ah, Halime, Halime," diye inliyordu.

"Yardım edin!"

Gecenin sessizliğinde Naim'in imdat çığlıkları yankılanıyordu.

Bu çığlıkları duyarak koşan muhafızların ayak sesleri işitilmeye başladı.

Süleyman birden uyandı.

"Beni ele verirsen seni boğarım. Rüya gördüğünü söyleyeceksin."

Hemen kendi yatağına geçti.

Bir muhafız içeri girdi.

"Sen mi bağırdın, Naim?"

"Evet. Korkunç bir rüya gördüm."

Muhafız dönüp dışarı çıktı.

Naim battaniyesini açıp ayağa fırladı.

"Neden gidiyorsun?"

Süleyman onu delici bakışlarla süzüyordu.

"Senden korkuyorum, Süleyman."

"Aptal! Çabuk gir yatağına ve derhal uyu. Benim de uykum geldi zaten."

Ertesi sabah Naim, Ebu Soraka'dan başka bir odaya alınmasını rica etti. Süleyman'la aynı odada kalmak istemiyordu.

"Neden?"

Solgun, yorgunluktan iyice küçülen suratıyla Naim omuz silkti.

Ebu Soraka fazla üstelemedi. *Bu konuda ne kadar az şey bilirsem o kadar iyi* diye düşünüyordu. İsteği kabul edip Süleyman'ın yanına Abdurrahman'ı gönderdi.

Diğer fedailer kendilerine verilen vazifeleri yerine getirmekte birbirleriyle yanşıyorlardı. Hasan'ın bölge daisi olarak tayininden sonra Buzruk Ümid'in yardımcısı ve kale komutanı vazifesini yürüten İbni İsmail'e bir emir ulaştırmak amacıyla Rudbar'a giden Übeyde geri dönmüştü. Rudbar'da İbni İsmail'e Emir Arslantaş'ın Kazvin ve Rey arasındaki birliklerinin hareketleriyle ilgili ayrıntılı bilgiler de vermişti. Kazvin'de İbni Vakkas, Rey'de de Halfa Emir'in askerleriyle düzenli temaslarda bulunuyordu. Zaten bölgedeki İsmaililer tarafından, düşman birliklerinin en küçük hareketlerinden bile haberdardılar.

Tüm belirtiler Emir'in Alamut'a ulaşmak için acele etmediği yönündeydi. Yakışıklı komutan tüm haremini yanma almıştı. Bölgenin ileri gelenlerini ziyafetlere davet ediyor ya da onların sofralarına konuk oluyordu. Subaylarıyla içki içiyor, dansözlerle, şarkıcılarla gününü gün ediyordu. Ordusu da bu yavaş ilerleyişe hemen uyum sağlamıştı. Boşta kalan subaylarla askerler kendi hesaplama akınlar tertip edip, gördükleri her şeyi yağmalıyorlardı. Tüm bunların neticesinde halkın onlara ve dolayısıyla da bu orduyu başlarına musallat eden sultanla Baş vezire nefreti de her geçen gün katlanarak artıyordu.

Übeyde son keşif gezisinden memnuniyet verici havadislerle dönmüştü. Serbest bırakılan esirler Emir'in adamlarına Alamut Kalesi'ndeki İsmaililerin mükemmel hayatlarından, kadiri mutlak komutanlarının inananları cennete götürme kudretine haiz olduğundan bahsetmişlerdi. Uzun zamandan beri doğru dürüst bir vazife almamış askerler anlatılanları büyük bir alakayla takip etmişler, akşamları da aralarında bu hususların münakaşalarını yapmışlardı. Artık çoğu, İsmaili öğretisine sıcak bakıyor, hatta bunu saklamakta da herhangi bir beis görmüyordu. Hâlâ bir an evvel Alamut'a ulaşma arzusundaydılar, bunu dağların komutanına ya da dağların şeyhine duydukları büyük merak nedeniyle istiyorlardı. Artık İsmaili öncü birlikleri Emir'in askerleri arasında ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlardı. Onlarla dini ve siyasi konularda tartışıyorlar, yalnızca kendi efendilerinin hakikatin temsilcisi olduğuna ilişkin kanıtlar sunuyorlardı. Söylediklerine inanmayan, hatta onları hakir gören kişiler bile ortalıkta serbestçe dolaşmalarına karşı çıkmıyordu. Neticede hepi topu beş yüz askerin bulunduğu küçücük bir kale İran'ın tamamına hükmeden sultanın otuz bin kişilik ordusu karşısında ne yapabilirdi ki? Kısacası Alamut'a dönen tüm keşif

birlikleri Emir'in ordusunun hiç de kararlı olmadığını ve çöküş arifesinde olduğunu bildiriyordu.

Ebu Ali bu haberi verince Hasan, “Düşman ordusundaki bu çözülme zekice tasarlanan iki plan sayesinde gerçekleşti,” dedi. “Türk öncülerinin bozguna uğratılması ve cennet deneyimizin başarıya ulaşması. Türkler karşısında aldığımız zafer Emir'i daha dikkatli olmaya, ordusunu daha temkinli bir biçimde üzerimize sevk etmeye karar vermeye itti. Şu an yavaş ilerlemelerinin temel sebebi de bu. Ama zaferimizin tesiri gün geçtikçe azalacaktır. Her türlü zafer unutulmaya mahkumdur. Ama mucizemizle ilgili haberlerin etkisi o kadar kolay silinmez. Yani bu türden masallar sayesinde insanların hayal güçlerini beslemeyi sürdüreceğiz.”

Fedailerin ziyaretinin ardından bahçelerdeki hayat da bir hayli değişmişti. Bir zamanlar haremlerde yaşamış olan kızların eski hatıraları canlanmıştı. Eskiden yaşadıklarıyla son maceralarını kıyaslıyorlardı. Gençlerin ziyaretleri sırasında diğerlerine nazaran biraz geri planda kalmış olsalar da şimdi hatıralarını anlatarak kendilerine övünme vesilesi bulmuşlardı. Geri kalanlarsa son yaşadıkları aşk gecesinin etkisi altındaydılar. Münakaşalar, kavgalar gırla gidiyordu. Herkesin canı burnundaydı adeta. Artık bütün günlerini dikiş dikip, ev işleri yaprak geçirdiklerinden konuşacak çok fazla vakitleri oluyordu.

En çok da bir sonraki sefer yine aynı misafirlerin gelip gelemeyeceği hususunda kafa yoruyorlardı. Aslında bu, çoğunun umurunda bile değildi. Hatta son ziyarette yeterince alaka görmeyenler değişik kişilerin gelmesini tercih eder mahiyette konuşuyorlardı. Yeni misafirler gelirse bu seferki gibi geri planda kalmayabileceklerini ümit ediyorlardı. Zaten çoğu Hasan'ın yeni sevgililer göndereceği hususunda hemfikirdi. Hatta ilk zamanlar Yusuf'u düşünerek gözyaşlarına boğulan Züleyha bile yavaş yavaş bu fikri benimsemeye başlamıştı. Yalnızca Halime, Süleyman'la birbirlerini bir daha asla göremeyecekleri fikrini anlayamıyor, anlamak da istemiyordu.

Kızın bu durumu Meryem'i endişeye sevk etmişti. Halime'nin o küçük yüzünün rengi her geçen gün daha bir soluklaşıyordu. Gözleri uykusuzluktan ve ağlamaktan kıpkırmızıydı. Gözaltlarında torbalar oluşmuştu. Meryem elinden geldiğince onu teselli etmeye çalışsa da bir faydası yoktu.

Zaten Meryem'in yüreği de benzer biçimde acılarla doluydu. Dur durak bilmeden İbni Tahir'in kaderini düşünerek endişeyle kıvranıyordu. Hasan'ın kendisini konuşmak üzere yeniden çağırmasını bekledi. Ama anlaşılan Hasan kendisini ondan çekmeye karar vermişti. Aslında İbni Tahir'i çocuğu için endişe eden bir anne misali merak ediyordu. Sanki hem onun hem de Halime'nin geleceklerinden kendisi mesulmüşçesine bir duyguya kapılmıştı.

Sultanın öncü birliği karşısında zafere ulaşılmasından bir ay kadar sonra Muzaffer'in adamları Alamut'a yeni Baş vezirle Hanım Sultan'ın katibesi Tac el-Mülk'ün Hasan'a gönderdiği bir haberci getirdiler.

Hasan onu derhal kabul etti. Haberci ona Emir'in öncü birliklerinin yenilgiye uğradığı bilgisinin sultana Bağdat yolunda, Nihavend yakınlarında ulaştığını söyledi. Görevden el çektirilen Baş vezir bu haberin hemen ardından bölgeye ulaşmıştı. Büyük öfke içindeki sultan, Arslantaş'ın derhal görevden alınıp kendisini savunmak üzere huzura getirilmesini buyurmuştu. Ama Nizamülmülk sultanı her şeyin sorumlusunun yeni Baş vezir olduğu zira onun İsmaililerle gizli işbirliği yaptığı hususunda ikna etmeyi başarmış. Onun söylediklerine hak veren sultan Nizamülmülk'ü yeniden Baş vezirliğe getirmiş. Ama Hanım Sultan,

Tac el-Mülk'ün makamında kalmasında ısrarcı olmuş. Nizam, Nihavend yakınlarında kurduğu ordugahından İsfahan üzerine birlikler gönderip bir yandan hasmını yenilgiye uğratırken bir yandan da sultanın ve kendisinin itibarını da yeniden teşkil etmiş. Sonra da Emir Arslantaş'a Alamut'u en geç bir ay içinde ele geçirip, yerle bir etmesi talimatını vermiş. Aksi takdirde de vatana ihanet suçlamasına maruz kalacağını bildirmişti. Aynı emri Huzistan'daki Gonbadan Kalesi'ni hâlâ kuşatma altında tutan Kızıl Şarık'a da göndermiş. Hanım Sultan Ta veziri kendisinden destek istiyor, ayrıca bu haberlerin doğruluğuna da yemin ediyorlarmış.

Hasan haberciye hemen cevap verdi.

"Öncelikle efendilerine selamlarımı götür. Sonra da bana vermiş oldukları sözlerine sadık kalmamalarının beni çok şaşırttığını söyle. Şimdi zor duruma düştükleri için benden yardım istiyorlar. Lâkin daha önce sözlerini tutmamış olmalarına rağmen bir kez daha onlara yardım edeceğim. Ama onlara beni hayal kırıklığına uğratmayı

akıllarından bile geçirmemeleri gerektiğini söyle. Ortak düşmanımıza karşı yapacağımız bu savaşı kendileri için de uyarı olarak alsınlar."

Hasan onu gönderip, Muzaffer'in adamlarına elçi onuruna bir ziyafet verilip hediyelere boğulması talimatını verdi.

"Bunlar belirleyici kararlar," dedi iki büyük daiye. Az önce geri dönülmez bir karar vermiş olan bir adamın aksine son derece sakin görünüyordu.

"Demek Nizamülmülk dizginleri yeniden eline geçirdi. Bu da bize karşı acımasız olacağı, bizi yok etmek için elinden geleni ardına koymayacağı anlamına geliyor. Bu sebeple biz de derhal harekete geçmeliyiz."

Büyük dailer soran gözlerle ona baktılar.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Amansız düşmanımı ebediyen ortadan kaldırmayı."

Bu günlerde İbni Tahir tüm öfkesini, özlemini, huzursuzluklarını şiirle yatıştırma çabasına girişmişti. Tüm gözlerden sakladığı kağıtlara sürekli yeni şiirler yazıp duruyordu. Yazdığı her yeni dizeyle yüreğinin bir nebze de olsa soğumasını sağlayacak bir çare bulmanın mutluluğu içindeydi. Sanki talebelerine vereceği bir sonraki dersin hazırlığım yapıyormuşçasına odasına çekilip yalnızlığına, acılarına merhem olacak şiirlerini yazıyordu.

Şiirlerinden biri şu şekildeydi:

Bir zamanlar ruhum
Peygamberin mübarek öğretisiyle
Seyduna'nın, Ali'nin, İsmail'in
Ve de gelecek olanın sevgisiyle doluydu.
Ama şimdi yalnızca senin yüzün Meryem,
Yüreğimi ve ruhumu dolduruyor.
Senin neşe dolu sesin, gizemli gülüşün,
Kıpkırmızı dudaklarının kokusu, göğüslerinin zarafeti,
Güzel ellerin, kusursuz vücudun,
Zekan, bilgeliğin, başka kadınlardan öylesine farklı ki.
Hele o gözlerin! İnsanın içinde yitip gittiği o muhteşem bakışların,
Dağlardaki göller misali, hayal gücünün bile ötesinde, muhteşem parıltılar saçan
Kaşlarının altında sonsuza dek uzanan uçurumlar gibi parlayan o gözlerin.

Bu gözlerde kendimi ve
Tüm âlemi görüyorum! Artık ne Ali’ye
Ne İsmail’e ne de Peygamber’e yer var içimde.
Sen benim Ali’m, İsmail’im, Peygamberim,
Özlemim, inancım, Allah’ imsin.
Ruhuma, aklıma, yüreğime bir tek sen hükmediyorsun.
Dünyam, cennetim, Allah’ım sensin.

Hayalimde canlandığında Meryem,
Yüreğimi tuhaf kuşkular sarıyor.
Sen de benim gibi etten kemikten misin,
Tanrı’nın yarattığı benim gibi düşünen, hisseden ve arzulayan bir varlık mısın?

Kalbimin altındaki ısırık izi bunun kanıtı mı?
Yüce Efendimizin gizemle yarattığı
Yoksa etten kemiktenmiş gibi duran bir hayal misin?
Eğer öyleyse bu hayalden nasıl kurtaracağım kendimi?
Eğer öyleyse havaya, rüzgara, zehirli bir soluğa âşık oldum demektir.
Saygısızlık etmeye nasıl cüret ederim? O mübarek zata nasıl yalancı derim?
Ama beni bu acı verici tuzağa düşüren o, bunu nasıl inkar edeyim?

Ah, döndüm aşkından ayrılıp divane olan Ferhat’a
Benim biricik Şirin’im. Nasıl bir kudretli efendi
Seninle aramıza böyle bir engel koyar ki?
Mehdi mi, Peygamber mi? Yoksa Allah mı?
Aşktan delirdim, yoksa ben de resmini
Dağlara mı kazımalıyım? Ya da hasretinden deliye dönüp
Kalbime balta mı saplamalıyım?
Sana bu gücü yaşayanları cennete sokma
Kudretini kim verdi Seyduna?
Kendin de girebiliyor musun cennete?
Meryem’i tanıyor musun? (Çılgın bir kıskançlığın pençesindeyim!)
Belki de haizsin
Eski büyücülerin bildiği,
Peygamberin yasakladığı,

Demavend Dağı’nın içindeki cehennemi alevlerden gelen o lanetli bilgilere.
Eğer doğruysa, benim ay ışığım Meryem,
Yalnızca bir hayalden ibaretse
İşte o zaman anlarım bunun şeytanın oyunu olduğunu.
Hayır, olamaz. Dağda uyuyacak iblisler
Sonsuza dek. Ve asla
Dönüşmeyecek bu mucize kedere.

Ey Seyduna,
Neden bana Meryem’e dönme yolunu açmıyorsun?
Birleştirirken merhametli, ayırırken zalim misin?
Eğer dönmek için
Ona kavuşmak için ölmek gerekiyorsa,
Atlarım en yüksek kayalardan.
Yüzümde o an bile belirecek gülümseme kanıtı olacak aşkımın.
Yoksa sonsuza dek yaşamak için Meryem’in yanı başında
Bir hançer mi saplamalıyım böğrüme?
Emret! Belki ateşlere atlamam gerek
Ya da katılmam Deva’lara? Yeter ki bekletme artık,
Ayırma beni,
Âdem misali tutma cennetten uzak!
Meryem’e geri gönder beni! Beni ona gönder
Bu acımasızlık yüreğimi dağlamadan gönder.

Akşam Hasan, İbni Tahir’i yanına çağırdı.
“İmanın sağlam mı artık?”
“Evet, Seyduna.”
“İstediğim vakit cennet kapılarını açabileceğime inanıyor musun?”
“Evet, Seyduna.”
Odada yalnızdılar. Hasan, İbni Tahir’i tepeden tırnağa süzdü. Onu bahçelere gönderdiğinden bu yana ne tür değişiklikler olmuştu?
Biraz zayıflamış, yanakları solmuş, avurtları çökmüş. Gözleri kederle parıldıyor. Mekanizması korkutucu bir güvenilirlikle işliyordu. “Ebedi mutluluğu hak etmek ister misin?”
İbni Tahir titredi. Hasan’a yalvaran bakışlarla bakıyordu. “Ah… Seyduna!”
Hasan başını eğdi. Bir anlığına içinde derin bir sızı hissetti. Öteden beri fedaileri işte bu sebeple yakından tanımak istememişti.

“Cennet kapılarını sana boş yöre açmadım. Güçlü bir imana sahip olmanı arzu ettim. Vazifelerini başarıyla yerine getirdiğinde seni bekleyen mükafatları gör istedim. El-Gazali’nin kim olduğunu bilir misin?”

“Sufi’yi kastediyorsun değil mi, Seyduna?”

“Evet. *Tehafütü‘l-Felasife* adlı eserinde öğretimize en sert biçimde saldıran adam. Bir yıl kadar önce Baş vezir onu Bağdat’taki bir medresenin müderrisliğine atadı. Vazifen gidip onun talebesi olmak. Bak bu da eserlerinden biri. Ey, Oğul! Çok kalın değil. Sen zeki bir gençsin. Bir gecede okuyup özümsersin bunu. Yarın seni bekleyeceğim. Artık doğrudan benim emrimdesin. Bu konuda kimseye tek bir söz bile etmeyeceksin. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum, Seyduna.”

Hasan onu gönderdi. Mutlu ve bir o kadar da heyecanlıydı.

İbni Tahir merdivenlerde Ebu Ali’yle Buzruk Ümid’e rastladı. İkisi de nefes nefese bir halde peşlerindeki bir adamla birlikte yukarı çıkıyorlardı. Bu adamın çok uzak bir yoldan geldiği her halinden belliydi. Tepeden tırnağa toz içindeydi. Terle birleşen toz toprak yüzünden yüzü adeta çamura bulanmıştı. Zorlukla nefes alıyordu. İbni Tahir duvara yaslanarak üçlünün geçmesine müsaade etti. İçinden bir ses Alamut’u çok zor günlerin beklediğini söylüyordu.

Muhafız perdeyi çekerek büyük daileri içeri aldı.

“Huzistan’dan haberci,” dedi Ebu Ali soluk soluğa.

“Ne oldu?”

Hasan kendini kontrol etmeye çalışsa da karşısındakilerin suratlarından kötü haber alacağını okumuştu.

Haberci kendini Hasan’ın ayaklan dibine attı.

“Ah, efendimiz! Hüseyin Alkeyni öldü. Öldürüldü!”

Hasan’ın yüzü bir cesedinkini andıracak derecede bembeyaz kesildi.

“Saldırgan kim?”

“Bunu söylediğim için bağışla beni, Seyduna! Hüseyin, oğlun.”

Hasan adeta okla vurulmuşçasına sarsıldı. Kollarını sanki görülmeyen birini uzaklaştırmak istiyormuşçasına salladı. Etrafında dönüp ardından da kesilen bir ağaç gövdesi misali boylu boyunca yere kapaklandı.

15

Yüce Efendi'nin oğlu Huzistan daisini öldürmüştü! Ertesi gün Alamut'ta herkes bu konuyu konuşuyordu. Aslında kimse haberin tam olarak nasıl yayıldığını bilmiyordu. Haberci durumu ilk olarak büyük dailere bildirmişti. Onlar da haberciyi derhal Hasan'ın huzuruna çıkarmışlardı. Belki o sırada yakınlarda bulunan bir dai ya da bizatihi büyük dailerden biri bunu istemeden ağzından kaçırmıştı. Sonuçta artık herkes durumu biliyordu. Bu yüzden de haberi müminlerden saklamaya çalışmanın bir manası kalmamıştı.

İbni Tahir, Hasan tarafından kabul edilmeyi uzunca bir süre beklemek zorunda kaldı. Zira Yüce Efendi cinayeti tüm detaylarıyla öğrenmek istiyordu, bu yüzden de haberciyi uzun uzun sorguya çekti.

"Emirlerinizi getiren posta güvercini Gonbadan'a ulaştığında on gündür Kızıl Şarık'ın kuşatması altındaydık. Bölgedeki diğer tüm küçük kaleleri birer birer ele geçiren Kızıl Sarık yirmi bin askeriyle etrafımızı kuşattı. Çekip gidersek canımızı bağışlayacağını söyledi ama büyük dai bu teklifi kabul etmedi. Ama oğlunuz Hasan kalenin teslim edilmesi hususunda ısrarcı oldu. Ne yapacağını şaşıran Alkeyni de sizden ona ne yapması gerektiği hususundaki fikrinizi sordu. Siz de onun derhal zincire vurulması talimatını verdiniz. Alkeyni bu kararı ona açıklayıp, tavrını değiştirmeye çalıştı. Ama Hüseyin öfkeden deliye dönmüştü. 'Beni babama sattın, köpek!' diye bağırarak kılıcını çekip komutanımızı oracıkta katletti." "Katile ne yaptınız?"

"Zincirleyip zindana kapattık. Şeyh Abdülmelik Bin Ateş kumandayı aldı."

"Durum ne vaziyette?"

"Kötü, efendim. Suyumuz kalmadı. Yakında müminlerin yiyecekleri de tükenecek. Kalede şu an üç bin kişi var. Aslında tüm Huzistan

halkı bizim yanımızda. Lâkin Kızıl Sarık zalimliğiyle herkesi sindirmiş durumda. Bu nedenle de halktan fazla bir şey bekleyemeyiz.”

Hasan onu gönderdi.

Şimdi yeniden kendine gelip, dikkatini toplamayı başarmıştı. “Oğlunu ne yapmayı düşünüyorsun, İbni Sabbah?” diye sordu Buzruk Ümid?

“Onu kanunlarımıza göre yargılayacağız.”

Büyük daileri de gönderip İbni Tahir’i çağırttı.

“El-Gazali konusundaki çalışmaları ne âlemde?”

“Bütün geceyi okuyarak geçirdim, Seyduna.”

“Güzel. Huzistan’da olanlardan haberdar mısın?”

İbni Tahir başını kaldırıp baktığında karşısında endişeyle allak bullak olmuş bir yüz görmüştü.

“Evet, Seyduna.”

“Yerimde olsaydın ne yapardın?”

İbni Tahir zeka dolu bakışlarını ona yöneltti.

“Kanunlar ne emrediyorsa onu.”

“Haklısın… İblis kimdir bilir misin?”

“İlk insanı yoldan çıkartan kötü bir cindir.”

“Yalnızca bu kadar değil ama. İblis efendisine yani Allah’a ihanet ederek onun yeminli düşmanı oldu.” İbni Tahir başıyla onayladı.

“Kim hak yolundan dönüp, ona karşı düşmanlık ederse İblis’in tarafını seçmiş sayılır. Çünkü hak yolu Allah’ın yoludur. Ve de sadece tek bir hak yolu vardır.”

“Evet. İsmaili inancı.”

“Doğru. Peki bizim inancımıza ihanet eden yeminli düşmanımızın kim olduğunu biliyor musun?”

İbni Tahir gözlerini gözlerine dikerek onun kimi kastettiğini anlamaya çalıştı.

“Galiba Baş vezirden bahsediyorsun, efendim.”

“Evet. İnancımızı yaydığı için büyükbabanı katleden de odur. Bizim için Baş vezir İblis’in ta kendisidir. Sen de bizim baş meleğimiz olup büyükbabanın öcünü alacaksın. Kılıcını hazır tut.”

İbni Tahir yumruklarını sıktı. Hasan’ın karşısında dimdik duruyordu.

“Kılıcım emrine amade, Seyduna.”

“Rey’den Bağdat’a uzanan yolu bilir misin?”

“Bilirim. O yol üzerindeki Sava kasabasında doğdum.”

“O zaman iyi dinle. O yolu takip etmeni istiyorum. Önce Rey’e oradan da Sava ve Hamedan üzerinden Nihavend’e gideceksin. Ama seni baba ocağım ziyaret etmekten men ediyorum. Tüm seyahatin boyunca amacına nasıl ulaşacağım düşünmekten başka bir şeyle meşgul olmamalısın. Kulağını dört aç ve Baş vezirin nerede olduğunu, ne yapmayı planladığını öğren. Onun Nihavend yakınlarında büyük bir ordu topladığını, bize ve rakibi Tac el-Mülk üzerine saldırıya geçmeye hazırlandığına dair haberler aldım. Dediklerimi aklında tutabilecek misin? Gazali onun yakın dostudur. Şu andan itibaren sen de Gazali’nin talebesi Osman’sın. Baş vezire öğretmeninden bir mesaj götürüyorsun. Bu kitabı yanma al. Giymen için Sünni talebelerinki gibi siyah bir cübbe hazırlattım. Yolda harcaman için biraz da para vereceğim. Bir de Baş vezire götürmek üzere bir mektup. Mektubun üzerinde gördüğün mühür sana tüm kapıları açacaktır.”

İbni Tahir siyah cübbeyi alıp, heyecanla inceledi. Ardından para kesesini kuşağına, mektubu da cübbesinin içine yerleştirdi.

“Hekim’den Baş vezirin huzurunda nasıl davranman gerektiğini öğrendin zaten. Alamut’taki büyün eşyalarını şu çuvalın içine koy. Kaleden iyice uzaklaşınca bu giysileri ve kimliğini belli edecek her şeyi ortadan kaldır. Nizamülmülk’ü iyi tanırım. Seni Gazali’nin yolladığını duyunca sana kucak açacağından kuşkun olmasın. Şimdi dikkatle dinle! Şu mühürlü zarfın içinde ince bir hançer var. Baş vezir mektubu alacağı sırada hançeri boynuna batır. Bir tek damla kan bile görsen vazifeni başarıyla tamamladığına emin olabilirsin. Ama hançerin ucunda çok tesirli bir zehir var. Bu yüzden dikkat et de vazifeni tamamlamadan kendini zehirleme. Çünkü küçücük bir sıyrık bile ölmene dolayısıyla da vazifeni yerine getirememene neden olacaktır. Bu durumda da cennet kapıları sana ebediyen kapanacak.”

İbni Tahir’in yüzü bembeyazdı. Ama gözleri parıldıyordu.

“Sonra… Sonra ne yapacağım?”

Hasan ona sert bir bakış fırlattı.

“Sonra… Kendini Allah’a teslim et. Cennet kapılan açılacak sana. O andan itibaren bu hakkı senden kimse alamayacak. Halıların üzerine yumuşacık yastıklar yerleştirildi bile. Meryem diğer hizmetkarlarınla birlikte seni bekliyor. Şehit olduğun anda doğrudan onun kollarının arasına uçacaksın. Anlıyor musun beni?”

“Anlıyorum, Seyduna.”

Eğilip, Hasan’ın elini öptü.

Hasan hafifçe titremişti ama İbni Tahir kendi düşüncelerine gömüldüğünden bunu fark edecek halde değildi. Derken Yüce Efendi raftan İbni Tahir'in daha önce gördüğü altın bir kutu aldı. Açıp, birkaç küçük hapı ince bir kumaş parçasına sardı.

"Her gece bir tane al. Her seferinde cennete bir adım daha yaklaşacaksın. Ama sonuncuyu Baş vezirin huzuruna çıkacağın zamana sakla. Dikkat et, kaybetme. Çünkü cennet kapılan sana bunlar sayesinde açılacak."

Ellerini omuzlarına koydu.

"Şimdi gidebilirsin artık, oğlum."

Şaşkın, bitkin ama bir o kadar da gururlu ve coşku dolu olan İbni Tahir huzurdan ayrıldı. Hasan, gözden kayboluncaya dek arkasından bakmıştı. Sonra birden kalbine bir ağrı saplandı. Sendeleyerek terasa çıkıp derin bir nefes aldı.

"Daha erken," dedi kendi kendine.

Aslında şimdi ölmek güzel olurdu diye düşündü. Sâdece bir anlık karar neticesinde kendini korkulukların üzerinden atabilir, böylece her şey nihayete ererdi. Ama Allah bilir nerede uyanırdı sonra?

Bir gece önce Alkeyni'nin öldürüldüğünü öğrendiğinde ölüme inanılmaz derecede yaklaşmıştı. Kendine getirene dek büyük dailer akla karayı seçmişlerdi. O da kendine geldiği ilk anda da öldüğünü ve başka bir dünyada bulunduğunu sanmıştı. Korkudan çıldıracak hale gelmişti. "Demek ölümden sonra da bir şeyler varmış," demişti kendi kendine. Bu, tüm hayatı boyunca onu en çok korkutan şeydi. Zira yaptığı her şey ölümden sonra koca bir hiçlik bulunduğu düşüncesi üzerine bina edilmişti. Neden sonra iki dostunun seslerini duyarak nerede olduğunu fark etmişti.

Kısa bir süre sonra da kendini tamamen toplamıştı. O güçsüz halinden eser yoktu şimdi. Büyük daileri gönderdi. Sağ kolu Hüseyin Alkeyni öz oğlu tarafından katledilmişti! Kanunu en ufak bir merhamet göstermeden uygulayacaktı. İbni Tahir'e vazifesini bildirecekti. Bir kağıda birkaç satır karalayıp, mühürledi. Sonra tığa benzer ince bir bıçağı zehre batırıp kuruttu. Ardından da kendini yatağa atarak ölüler gibi uyudu.

Dailerle diğer ileri gelenler Huzistan'daki cinayet hususunda hararetli tartışmalar yürütüyorlardı. Hasan ne yapacaktı? Gerçekten de kanunu uygulatacak mıydı? Kendi oğlunun ölüm fermanını imzalayabilecek miydi?

“İbni Sabbah çok zor bir durumla karşı karşıya,” dedi Abdülmelik. “Hüseyin Alkeyni onun en yakın dostuydu ama katil de öz evladı neticede.”

“Kanun her şeyin üzerindedir,” dedi İbrahim.

“Bir karga başka bir kargaya saldırmaz.”

Yunanlı bu sözleri söyleyip kahkaha atınca İbrahim ona ters ters baktı.

“İbni Tahir’in mesuliyeti çok büyük.”

“Biliyorum, Dai İbrahim. Ama yine de benim için bir babanın öz evladını cellata teslim edebileceği fikrini kabul etmek o kadar kolay değil.”

“Hüseyin, İsmaili tarikatının üyesiydi.”

“Doğru,” dedi Ebu Soraka. “Kendi yazdığı kanunla eli kolu bağlandı şimdi.”

“Bizim için konuşması kolay,” dedi Minuçehr. “Öz oğlu için ölüm fermanı verirken neler hissedeceğini bilemeyiz.”

“Başkalarının evlatları için böyle hükümler vermek kolaydır,” diye mırıldandı Yunanlı.

“Konu başkaları olunca adalet dağıtmak kolaydır elbette,” diye ekledi Ebu Soraka.

“Onun yerinde olmak istemezdim,” dedi Abdülmelik. “Alkeyni ona öz oğlundan yakındı. Başarısının neredeyse yansını ona borçlu.”

“Babalar evlatlarının yaptıklarından her zaman mesul değillerdir,” dedi İbrahim.

“Lâkin oğlu hakkında hüküm verirse insanlar onun için ‘Ne kadar zalim bir baba!’ diyeceklerdir. Kanunu değiştirme gücüne haiz olmasına karşın bunu yapmamakla itham edeceklerdir onu,” dedi Ebu Soraka.

Yunanlı da, “Yabancılar da onunla alay edecekler, aptala bak, kendi koyduğu kanunun esiri oldu diyeceklerdir,” diye ilave etti.

Sıra İbrahim’deydi. “Diğer taraftan kanun uygulanmazsa müminler isyan ederler. Neticede kanun karşısında herkes eşit olmalı.”

“Gerçekten de Efendimiz çok zor bir durumla karşı karşıya,” dedi Yunanlı. “En hayati zamanda en güvenilir müttefikini yitirdi. Şimdi Huzistan’da onun adına kim vergi toplayacak? Kim kafir kervanlarına pusu kurup, yağmalayacak? Ama ne olursa olsun galiba kanunu uygulamaktan başka çaresi yok.”

Yusuf’la Süleyman talebelere yaptırdıkları sabah taliminden dönmüşlerdi. Güneş avluyu kasıp kavurduğundan da yataklarına geçip, bir yandan tembellik yapıp kurutulmuş meyvelerini yerken bir yandan da çene çalıyorlardı.

Tutkularım dindirecek bir çare bulamadıklarından mutsuzlukları giderek artmıştı. Başlarında sürekli bir ağırlık vardı. Gözleri kızarmış, gözaltları iyice şişmişti.

Birden Naim içeri daldı.

“İbni Tahir, Seyduna’yı görmeye gitmiş. Yol hazırlığı yapıyor.”

Bu haber yıldırım etkisi yaratmıştı.

“Nereye gidecek?”

“Kim söyledi sana bunu?”

“Onu kuleden çıkarken gördüm. Ama İbni Tahir beni göremeyecek kadar dalgındı. Kendi kendine gülümseyerek, gidip, kendisine bir at hazırlanmasını emretti.”

“Cennete mi gidiyor?”

Süleyman yatağından fırladı.

“Gidip konuşalım onunla, Yusuf!”

Bu sırada İbni Tahir tüm eşyalarını toplamıştı. Üzerinde Meryem’in ısırık izinin bulunduğu mumu imha etti. Sonra da tüm şiirlerini toplayıp bir zarfa koydu. Cafer gelince de zarfı ona verdi.

“Bu sende kalsın. Bir aya kadar dönmezsem Seyduna’ya verirsin.”

Cafer bunu yapacağına söz verdi.

Tam Bu sırada Süleyman’la Yusuf içeri daldılar. Naim de kapının önünde dikiliyordu.

“Seyduna’yı görmüşsün?”

Süleyman, İbni Tahir’i omuzlarından yakalayarak gözlerinin içine baktı.

“Öğrendiniz mi?”

“Elbette. Naim söyledi.”

Kendisini Süleyman’ın kollarından kurtarıp içi Hasan’ın verdikleriyle dolu çuvalı omuzladı.

Yusuf la Süleyman ona kederle bakıyordu.

Cafer, Naim’e başıyla işaret edince ikisi birlikte odayı terk ettiler.

“Zor ama susmak zorundayım,” dedi İbni Tahir yalnız kaldıklarında.

“En azından bizim de cennete geri dönüp dönemeyeceğimizi söyleyebilirsin.”

Süleyman neredeyse yalvarırcasına sormuştu bu soruyu. “Sabırlı olun. Seyduna’nın her emrini yerine getirin. O hepimiz için en iyisini bilir.”

İkisine de veda etti.

“Bizler fedaileriz,” dedi. “Kendimizi ölüme adadık. Mükafatı da gördük. Bu yüzden ölüm bizi korkutamaz.”

Dostlarına son bir kez sarılmak istiyordu aslında. Ama kendine hâkim olup yalnızca el sallamakla yetinip, atma binmek üzere yanlarından ayrıldı. Sonra da kalenin kapısına yönelip, köprünün indirilmesini emretti. Parolayı söyleyince de muhafızlar kaleden ayrılmasına müsaade ettiler. Vadide biraz ilerleyince dönüp son kez ardına baktı. Tıpkı birkaç ay önceki gibi şimdi de etrafındaki her şeye hükmedercesine yükselen iki kuleyi görüyordu. Burası kartal yuvası manasına gelen Alamut’tu. Mucizelerin yaşandığı, dünyanın kaderinin yeniden belirlendiği yer. Bu yeri tekrar görebilecek miydi acaba? Tuhaf bir şekilde hüzünlenmişti. Kaleye bakmayı biraz daha sürdürürse ağlayacağını fark etli.

Uygun bir yer bulup kıyafetlerini değişti. Yanına almak istemediği her şeyi çuvala koyup bir oyuğa yerleştirdi. Üzerini de taşlarla kapattı.

Kıyafetini şöyle bir inceledi. Evet, artık eski İbni Tahir’den eser kalmamıştı. O Bağdat medresesinin hocası Gazali’nin talebelerinden Osman’dı. Siyah şalvar, siyah cübbe ve siyah sarık. İsmaili inancının düşmanı, kafir Sünnilerin rengine bürünmüştü. Kitabı ve içinde hançerin bulunduğu mektubu cübbesinin içine yerleştirdi. Erzak çantasını ve su matarasını omzuna astı.

Güneye doğru yola koyuldu. Bütün gün ve gece boyunca devam etti. Ancak ay çıktığı vakit dinlenmeye karar verdi. Kayalıklarda kamp kurdu. Güneşin doğuşuyla beraber kalktığında ileride kurulmuş büyük karargahı fark etti. Sultanın ordusunun öncü birlikleri. Onlara gözükmeden ilerleyip akşama doğru Rey’e vardı.

Geceyi geçirmek üzere girdiği bir handa Emir Arslantaş’ın sonunda Alamut’a saldırmaya karar verdiğini bu amaçla da tüm ordusuyla harekete geçtiğini öğrendi. Türk öncü birliğinin utanç verici mağlubiyeti üzerine Sultan’ın kesin talimatıyla harekete geçmişlerdi. Ancak Baş vezir hakkında hiçbir şey öğrenemedi.

Odasına çekilip titreyen elleriyle çıkınını açarak içinden Hasan’ın seyahat için verdiği haplardan ilkini ağzına atıp tesirini göstermesini beklemeye koyuldu.

Bir kez daha gizemli bir gücün etkisine girmişti. Üstelik bu sefer ilkinde olduğu gibi herhangi bir halsizlik de hissetmedi. Meryem'i düşünmeye çalıştı ama bütünüyle farklı hayallere kaptırdı kendini. Önünde uzun kuleleriyle yükselen devasa binalar vardı. Göz kamaştırıcı beyazlıktaki bu binalar göğe kadar yükseliyordu. Sonra sanki görünmeyen bir el tarafından siliniyorlarmış gibi gözlerinin önünden kaybolmaya başladılar. Bu sırada yepyeni, binalarının kubbeleri rengarenk parıldayan yeni şehirler belirmeye başladı. Kendisini tüm bunların gücü her şeye kadir hükümdarı gibi görüyordu. Hayali yerini yorgunluğa ve uykuya terk ederek sona erdi. Sabah geç vakit uyandı. Kollarını, bacaklarını kaldıracak hali yoktu. Ah, neden ilk seferki gibi olmamıştı?

"Acele etmem gerek," diye mırıldandı kendi kendine. Doğduğu kasabanın etrafından dolaştı. Hatıralar onu korkutuyordu. Başı zonkluyor, gökte güneş acımasızca parıldıyordu. Düşüncelerini toplayacak halde değildi. Sadece hedefe konsantre olmuştu. Aslında tek bir dileği vardı. Bir an evvel geceyi geçireceği bir yer bulup yeni bir hap daha alıp kendisini o mucizevi gücün kollarına bırakmak istiyordu.

Hamedan yakınlarında bir grup atlı tarafından durduruldu "Neredensin sen, yiğidim?" diye sordu bir çavuş.

"İsfahan. Aslında Baş vezirle görüşmek üzere Bağdat'tan gönderildim. Ama İsfahan'da onun sultanın ordusuna katılmak üzere bu tarafa yöneldiğini öğrendim.

"Baş vezir Nizamülmülk hazretlerini arıyorsun öyle mi?" Çavuş birden ona daha saygılı davranmaya başlamıştı.

"Evet. Ona vermem gereken bir mektup var. İsfahan'da bunu yapmak mümkün değilmiş anladığım kadarıyla."

"Bizimle gel! Baş vezir hazretleri ordugahını Nihavend'de kuracak. Birlikler orada toplanacak, ardından da söylenildiği üzere İsfahan'a sefere çıkılacak."

"Başkentte az daha ben de onların eline düşecektim. Konakladığım handa Baş vezir hazretlerinin başka bir yöne doğru ilerlediğini tesadüfen öğrendim. Orada kafirlerle bir muharebe olmayacak mıydı?"

"İsmailileri mi söylüyorsun? Onlar tehlikeli değiller. Emir Arslantaş'la Kızıl Sarık onların hakkından gelir. Buradaki mesele çok daha önemli."

İbni Tahir çavuşla birlikte at sürüyordu.

“Bahsettiğiniz önemli meselenin ne olduğunu bilmiyorum.” “Söylenenlere göre sarayda şiddetli bir taht kavgası yaşanıyor. Nizamülmülk sultanın veliahdı olarak ilk oğlu Berkyaruk’un ilan edilmesini istiyor. Ama Hanım Sultan sultana kendi oğlu Muhammed’i tahtının vârisi olarak ilan etmesi için baskı yapıyor. Ordu da halk da Berkyaruk’u destekliyor aslında. Ben de onu bir kez gördüm. Tam bir erkek. Tepeden tırnağa bir asker. Ama Muhammed’in nasıl biri olacağını kimse bilemez. Neticede çocuk daha beşikte.” .

Hamedan’a ulaşmadan İbni Tahir halkın ve askerlerin sarayda yaşananlar hakkındaki tüm fikirlerini öğrenmişti. Şehirde de sultanın Nihavend’den ayrılıp Bağdat’a doğru yola çıktığının haberini aldı. Çavuşun yanından ayrılıp geceyi başka bir handa geçirdi. Sabah da at değiştirip Nihavend’e doğru yola koyuldu.

Ülkenin dört bir yanından gelen birlikler Nihavend yakınlarındaki ordugahta toplanmaktaydı. Güneşten kavrulan otlaklarda birkaç bin çadır göze çarpıyordu. Kuru otlan kemiren at, katır ve develerin dağılmaması için atlı muhafızlar etraflarında koşturup duruyorlardı. Binlerce sığır, keçi ve koyun devasa büyüklükteki ağıllara yerleştirilmişti. Sabahları çobanlar sürüleri yeşil otların bulunduğu tepelerde dolaştırıyor, bu sırada askerler de hayvanlar ve kendileri için civar köylerde ne bulurlarsa alıyorlardı.

Kampın tam ortasında büyükçe bir açıklık vardı. Burada birkaç gün öncesine kadar sultanın çadırları bulunuyordu. Ezilmiş otlarla söndürülmüş ateşlerin kalıntılarından çadırların nereye yerleştirildiği kolayca anlaşılıyordu.

Bu açıklıkta yalnızca bir tek çadır kalmıştı. Büyük, görkemli, yeşil bir çadır. Baş vezirin çadırı.

Sultanın gözünden düştüğü dönemde, yani birkaç aylık zaman zarfında Nizamülmülk bir hayli yaşlanmıştı. Aslında o ana dek yetmişini geçmiş olmasına karşın sağlıklı ve zinde olmayı başarmıştı. Herkes at sırtındaki duruşuna hayran olurdu. Ülkenin dizginlerini de otuz seneden fazla elinde tutmuştu. Şu anki hükümdarın babası sultan Alparslan Şah onu Baş vezir yapmış, bundan da hiçbir zaman pişmanlık duymamıştı. Ölüm döşeğindeyken de oğlundan ve vasilerinden onu görevine devam ettirmelerini istemişti. Daha sonraları ona kralın babası manasına gelen atabey unvanı verilmişti. Baş vezir sınır boylarında barışı tesis etmiş, ülkeyi boydan boya

saran yollar inşa edip, şehirler, camiler, okullar yaptırmıştı, Vergi sistemini düzenli hale getirip, halkın güvenlik ve refah seviyesini daha önceden tahmin edilemeyecek seviyelere çıkarmıştı. Genç Hanım Sultan tahtın vârisi hususunda tartışma çıkarıncaya kadar hükümdarın sınırsız güveninin tadını çıkarmıştı. Daha önce rakipleri ve aleyhtarları adını karalamaya çalışmışlardı. Ama sultan bu türden şeylere hiç itibar etmemişti. Baş veziri hizmetleri karşısında cömertçe ödüllendirmiş, hatta Nizamülmülk'ün on iki oğlunu devletin en üst kademelerine yerleştirmesine de müsaade etmişti. Ama Terken Hatun sonunda ne yapıp edip sultanı Baş vezirinin eylemlerinin tutarsız olduğu, hatta ihanete teşebbüs ettiği hususunda ikna etmişti. Sürekli Baş vezirin tıpkı bir talebe misali kendisini sağlanan imkanları kötüye kullandığını söylüyordu. Kısa bir süre sonra da Nizamülmülk'ün büyük oğlu Muadullah'ın talihsiz bir davranışı neticesinde Hanım Sultan'ın iddiaları doğrulanmış oldu. Sultan ondan Adil isimli bir zatı hizmetine almasını istedi. Ama Baş vezirin oğlu bu isteği geri çevirip adı geçenin o mertebeye uygun olmadığını ileri sürdü. "Kendi ülkemde sözüm geçmiyor mu artık?" diye bağırdı sultan. Derhal Baş vezirin oğlunun görevden alınmasını ve yerine onun beğenmediği Adil'in atanmasını emretti. Bu hareket Baş veziri çok yaralamıştı. Hükümdarın nankörlüğü üzerine çok sert ifadeler kullandı. Bu sözler kulağına gidince sultan daha da öfkelendi. Nizam'ı Baş vezirlik sembolleri olan sadak, kalem ve hokkayı elinden almakla tehdit etti. "Hokkamı da sadağımı da kalemimi de sultana seve seve geri veririm," dedi Baş vezir acı dolu bir ifadeyle. "Bu ülkede barışı ve refahı ben tesis ettim. Deniz fırtınalıyken hükümdarımız beni güvenine mazhar kıldı, Ama şimdi dalgalar yatışıp, gökyüzü açılınca hakkımdaki tenkitlere itibar eder oldu. Ama çok yakında benim sadağımın ve hokkamın onun tahtını nasıl koruduğunu gayet iyi anlayacak." Bu sözlerle sultanın sabrını taşırmıştı. Ardından Baş vezir Hasan'ın yeteneklerini yorumlamada başarısızlığını kabul edip, sultanın gururunun incinmesine neden olunca da sultan kapıldığı büyük öfkeyle Baş veziri azletti.

Şimdi ülkenin içinde bulunduğu tehlikeli durum sebebiyle yeniden vazifesinin başına çağrılmış, her geçen gün eski gücünü tesis etmeye başlamıştı. Kendine iki temel amaç belirlemişti. Biri rakibi Tac ül-Mülk'ü devirmek, İkincisi de can düşmanı Hasan'ı ortadan kaldırmaktı. Eğer bu iki amacına da ulaşabilirse bir kez daha İran'ın en güçlü kişisi haline gelebilirdi.

Bu yönde attığı ilk adımlar hiç de kötü sonuçlar doğurmuyordu. Türk öncü birliğinin Alamut önlerinde aldığı yenilgiyi kendi lehine kullanmıştı. Aslında önemsiz bir çarpışma olarak görülmesi gereken bu muharebeyi abartarak anlatmış, böylece sultanın Tac ül-Mülk'e olan güveninin sarsılmasını sağlamıştı. Sultan hem Hanım Sultan'ın hem de katibesinin onu İsmaililler üzerine herhangi bir saldırıya kalkışmaması konusunda ne kadar çaba gösterdiklerini gayet iyi hatırlıyordu. Şimdi Baş vezir ancak bu kafirlerin üzerine kararlılıkla giderek tebaası üzerinde eski itibarını tesis edeceği hususunda onu ikna etmeyi başarmıştı. Böylece hükümdar bir kez daha ona Alamut konusunda tam yetki vermişti. Nizam saldırı vaktinin geldiği kanaatindeydi. Kalede yaşanan mucizeler, Hasan'ın müminleri cennete gönderdiğine ilişkin hikayeler onun da kulağına gelmişti. Her ne kadar bu türden hikayelerin bütünüyle uydurma olduğunun bilincinde olsa da, böyle şeylerin kalabalıklar üzerindeki gücünü görmezden gelemezdi. Zira kalabalıkların kolayca kandırılabileceklerini de onların mucizelerle ilgili safsataları dinlemekten büyük zevk aldıklarını da gayet iyi bilirdi.

Şimdi yakınlarına ordugahını kurduğu Nihavend'i geçici merkez olarak kabul etmişti. Her yandan insanlar şikayetlerini bildirip, taleplerde bulunmak üzere buraya geliyordu. Nizam'ın yerine Baş vezirlik görevine getirilen Tac ül-Mülk çok sayıda eski üst düzey görevlinin vazifesine son verip yerlerine kendi adamlarım tayin etmişti. Görevlerinden almanlar şimdi sultanın eski vezire yeniden yetki verdiğini öğrenince işlerini kaybetmelerinin sebebinin ona olan sadakatleri olduğunu ileri sürerek eski vazifelerine atanmalarını istemek üzere birer birer ordugaha koşuyordu. Nizamülmülk dilekçeleri kabul edip, çeşitli vaatlerde bulunuyordu. Diğer taraftan da Hanım Sultan tarafından himaye edilen hasmını geri çekilmeye zorlamak için kuvvetli bir ordu teşkil etme çabasındaydı.

Bir sabah teşrifatçı başı, Gazali'nin talebelerinden Osman adlı birinin huzura kabul edilmeyi dilediğini bildirdi. Anlaşıldığı kadarıyla Bağdat'taki Nizamiye medresesindeki hocası Baş vezire sunması için bir dilekçe göndermişti.

Baş vezir yastıklara uzanmış, kuru üzüm, şekerli fındık ve benzeri tatlılar yemekle meşguldü. Cam çektikçe ağzına bir tane atıyor, bakır bir sürahiden doldurduğu bardağındaki şırayı yudumluyordu. O ana dek çok sayıda dilekçe kabul etmişti. İki katibinin önünde de kağıtlar yığılıydı.

“Ne? Gazali’nin talebesi mi dedin? Çabuk içeri alın! Çabuk!”

Baş vezirin huzuruna çıkmak Hasan Sabbah’ın huzuruna çıkmaktan çok daha kolaydı. O sabah İbni Tahir bunu bizzat tecrübe etmişti. Ordugahın kapısındaki muhafızlardan birine yaklaşıp ona üzerinde Bağdat’taki medresenin mührü olan mektubu gösterip bunu Baş vezire vermeye geldiğini söylemişti. Nizam’ın yeşil çadırı işaret edilerek geçmesine izin verildi.

Son derece sakin ama bir o kadar da dikkatliydi. Buraya ne amaçla geldiğini izah ederken bir an bile tereddüt göstermemişti. Hapın herhangi bir etkisini de henüz hissetmiyordu. Ama cenneti, Meryem’i ve onun o çocuksu yüzünü de bir an bile aklından çıkarmıyordu. Aslında son günlerde onu çok fazla düşünmemişti. Şimdi birdenbire onun bu vazifenin sonunda kendisini bekleyen mükafat olduğunu hatırlamış, başarıya ulaşma azmi daha bir katlanmıştı.

Muhafız perdeyi açıp onu başka bir odaya aldı. İbni Tahir bu odaya girince Baş vezirin çadırının aslında bir sarayı andırdığım fark etmişti. Biraz daha ilerleyip başka bir kapıdan geçince de kendisini başka bir silahlı muhafız grubunun karşısında buldu. İçlerinden biri elinde gümüş bir merasim asası tutuyordu. Gümüş ve altın işlemeli gömleği, kırmızı şalvarı, uzun tuğlarla süslü renkli sarığıyla göz alıcı derecede şık olan bu adam teşrifatçı başıydı. Misafiri baştan aşağı süzüp ne istediğini sordu.

İbni Tahir yerlere kadar eğildi. Sonra da net ifadelerle kendisini kimin gönderdiğini izah etti. Mektubu ve üzerindeki mührü gösterdi. Teşrifatçı başı işaretiyle bir muhafız gelip İbni Tahir’in üzerini aradı. Üzerinden Gazali’nin bir kitabıyla bir kese içinde bir miktar para çıktı.

“Usulümüz böyle,” diye izah etti teşrifatçı başı, özür diler bir tonda. Ardından Baş vezire ziyaretçiyi bildirmek üzere arka tarafa yöneldi.

İbni Tahir yerinde duramayacak haldeydi. Vücudundaki zehir etkisini göstermeye başlamıştı. Duyduğu seslerin kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordu. Birden tuhaf bir hisle tepeden tırnağa ürperdi. Meryem’in sesini duyar gibi olmuştu.

“Allah’ım,” dedi kendi kendine. “Seyduna haklıymış. Daha şimdiden cennetin seslerini duymaya başladım.”

Teşrifatçı başı ona sesini duyurmak için iki kez seslenmek zorunda kalmıştı. Sonunda muhafızlardan biri perdeyi çekip içeri girmesine müsaade etti. Kendisini, iyiliksever bir hükümdarın huzurunda olduğunu düşündüren bir ortamda bulmuştu. İbni Tahir

kendisine hitaben bir şeyler söylendiğini işitir gibi oldu ama ne dendiğini anlayamıyordu. Zira sesler sanki çok ama çok uzaklardan geliyordu.

Yerlere kadar eğilerek selam verdi. Doğrulduğunda etrafındaki her şey değişmişti. “Cennet köşkü,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Sakin ol, evladım,” dedi davudi bir ses. “Demek seni Gazali gönderdi?”

Artık karşısındaki Baş veziri net biçimde görebiliyordu. Yaşlı adam onun tuhaf hareketlerini heyecanına verdiğinden gülümseyerek sakinleştirmeye çalışıyordu.

İbni Tahir birden kendini topladı. *Hapların tesiri* diye düşündü.

“Evet, Gazali yolladı beni, efendimiz. Bir de bu mektubu size iletmemi istedi.”

Mektubu yaşlı adama uzatırken son derece soğukkanlı bir hareketle içindeki ince hançeri avucuna kaydırdı. Bunu öylesine tabii bir hareketle yapmıştı ki orada bulunanların hiçbiri bunu fark edememişti.

Baş vezir mührü söküp zarfı açtı.

“Bilge dostum Bağdat’ta neler yapıyor?” diye sordu.

İbni Tahir aniden ileri doğru atılıp hançeri Baş vezirin çenesinin altından boynuna sapladı. Bu Baş vezir için öylesine beklenmedik bir hareketti ki ilk anda canının yandığını bile fark etmedi. Sadece gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonra mektuptaki tek cümleyi okudu ve her şeyi anladı. Derhal yardım çağırdı.

Bu sırada İbni Tahir sanki bedeni ve ruhuyla felç olmuşçasına hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Odadaki her şey eriyip bambaşka şekle bürünüyor gibiydi. Meryem’i ve onunla birlikte olma isteğini hatırladı. Bacakları titriyordu. Yere uzanıp, hapın tadını doya doya çıkarmaktan başka hiçbir arzusu yoktu. Ama içeri dolan muhafızlar üzerine çullanmışlardı bile. İçeri giren başkaları da ona saldırmaya kalktı. İçgüdüsel olarak kendini koruma gayesiyle etrafa tekmeler, yumruklar savurup, yakaladığını ısırmaya çalışıyordu. Ama kalabalık muhafızlar onu zapt edip iyice döverek etkimiz hale getirdiler. Üstü başı paramparça olmuştu.

Aniden vazifesini yerine getirdikten sonra ölmesi yönünde verilen kararı hatırladı. Hiç karşı koymadan nihai darbeyi beklemeye koyuldu. Alnından akan kanla gölgelenen bakışları arasında Meryem’in o güzel yüzünü görür gibiydi.

Baş vezir bitkin bir sesle, “Öldürmeyin onu! Sağ yakalayın!” talimatı vermişti.

Tekmeler, yumruklar bıçakla kesilmişçesine sona erdi. Şimdi ellerinin bacaklarının bağlandığını hissediyordu, Ancak gözleri kan içinde kaldığından etrafında olup bitenleri seçemiyordu.

Dev kollar onu ayağa kaldırdı. Korkutucu bir ses, “Kimsin sen, hain?” diye sordu.

“Öldürün beni. Ben Yüce Efendimizin intihara adanmış kuluyum.”

Bu sırada görevliler Baş vezirin yarasını temizleyip sarmışlardı. Diğerleri de hekim çağırmaya koştular.

Baş vezir İbni Tahir’in cevabını duyunca, “Ah, aptal,” diye inledi. “O alçağa inanmış!”

Baş vezirin muhafız başı yerdeki mektubu alıp sessizce okuduktan sonra teşrifatçı başına uzattı. O da, “Cehennemde görüşmek üzere. İbni Sabbah,” yazılı mektubu okuyunca korkuyla irkilmişti. Baş vezirin hekimbaşı gelip yarayı inceledi.

“Kötü mü?” diye sordu Baş vezir endişeyle, sesi titreyerek. “Galiba kötü. Çünkü kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

Hekimbaşı muhafız başına dönerek, “Maalesef hançer zehirliymiş,” diye fısıldadı.

“Alamut’un efendisi yollamış,” diye karşılık verdi muhafız başı sesini alçaltarak.

Bir anda olup bitenler çadırda kulaktan kulağa yayıldı. İsmaililerin lideri Baş veziri öldürmek üzere bir katil göndermişti.

“Ne? Dağların şeyhi mi yaptırmış bunu?”

“Baş vezirin seneler önce sultanın karşısında küçük düşürdüğü Hasan değil mi bu?”

“Evet. Bu da onun intikamı.”

İbni Tahir’in böylesine cesurca dikiliyor oluşu herkesi daha bir korkuya sevk ediyor, olup bitenleri idrak etmekte büyük sıkıntı yaşıyorlardı.

“Ordugaha elini kolunu sallayarak girip herkesin ortasında Baş vezirimizi bıçakladı. Bir insan sonunda öleceği apaçıkken nasıl bu kadar korkusuzca bir eylemde bulunabilir?”

“Dini hayallere kendini kaptırmış!”

“Hayır, hayır bu deliliğin ta kendisi.”

En yaşlılar bile böylesine cesurca bir eylemin bir benzerini hatırlamıyorlardı. Bazıları farkında bile olmadan için için ona hayranlık duyar gibiydiler.

“Kesinlikle ölümden korkmuyor.”

“Umursamıyor bile.”

“Ya da belki de ölümü arzuluyor.”

Davul ve borazan sesleri işitiliyordu. Askerler silahlarına davranıp ne yapacaklarını bilmez halde koştururken ilk açıklama yapıldı. Baş vezir ağır yaralanmıştı. İsmaililerin efendisi, dağın şeyhi onu öldürmesi için bir katil göndermişti.

Bu haber öfkeli naralarla karşılandı. Eğer o an İsmaililere saldırma emri verilseydi bütün askerler gözlerini kırpmadan savaş alanına koşa koşa gidecek hale gelmişlerdi.

Hekimbaşının kanı durdurmasına karşın yaralının durumu gözle görülür biçimde kötüleşiyordu. Damarları şişmişti. Sanki bir şey beynini kemiriyordu.

“Hançer zehirli olmalı,” dedi sesi titreyerek. Ümitsiz bir çocuk edasıyla hekimbaşına baktı. “Yapacak hiçbir şey yok mu?”

Hekimbaşı kaçamak bir cevap verdi. “Meslektaşlarıma danışmam gerek.”

Tüm hekimler ön odada toplandı. Çoğu, yaranın dağlanması fikrindeydi. [1]

Durumu artık iyice ağırlaşan yaralının yanına gittiler.

“Yarayı dağlamamız gerekiyor,” dedi hekimbaşı.

Yaralı ürperdi. Alnında soğuk terler birikmişti.

“Çök acıyacak mı?”

Ürkek, zorlukla duyulabilen bir tonla konuşuyordu artık.

“Başka çaremiz yok,” diye yanıt verdi hekimbaşı kupkuru bir sesle.

“Allah’ım yardım et bana!”

Hekimler gerekli aletleri hazırladılar. Yardımcılarından biri içi kor kömürle dolu bir mangal getirdi. Birbirine sürten metal aletlerin sesleri işitiliyordu.

Baş vezir zehrin tüm vücuduna yayıldığını hissediyordu. Artık hiçbir şey yapılamayacağını o da idrak etmişti.

“Dağlamaya gerek yok,” dedi bitkin bir tavırla. “Ölüyorum.”

Hekimler birbirlerine baktılar. Rahatlamışlardı. Zira hepsi de yapacakları işin faydasız olduğunun farkındaydılar.

“Sultan’a haber verildi mi?”

“Haberci yola çıktı bile.”

“Çabuk, yazın,” diye emretti bitkin bir sesle.

Hemen söylediklerini yazmaya koyuldular.

“Yüce sultan, büyük imparator! Hayatımın büyük bir kısmını imparatorluğunda adaleti tesis etmeye çalışarak geçirdim. Sen de bu hususta her zaman beni destekledin. Şimdi bu dünyada yaptıklarımın hesabını vermek üzere tüm hükümdarların efendisinin huzuruna gidiyorum. Hizmetinde bulunduğum zaman zarfında sana gösterdiğim sadakati ona kanıt olarak sunacağım. Katilin elindeki hançer yetmiş üç yıllık hayatıma son veriyor. Sana yalvarıyorum. Bu işi kimin yaptığını asla aklından çıkarma. Katiller hayatta kalmayı, Alamut’ta toplanmayı sürdürdüğü müddetçe ne sen ne de imparatorluğun güven içinde olabilir. Ben sana hakkımı helal ediyorum. Sen de helal et. Sana ruhen ve kalben bağlı olan oğullarımı da sana emanet ediyorum.”

Konuşmak onu iyice tüketmişti. Artık zorlukla soluk alabiliyordu. Hekim, alnına soğuk bir bez koydu. Baş vezir oğullarına da kısa bir veda mektubu yazdırdı.

Kısa bir süre sonra, “Cani nerede?”

“İşkence altında,” diye yanıtladı katip. “Bildiği her şeyi öğrenmeye çalışıyorlar.”

“Onu bana getirin!”

Kan içindeki vücudu, paramparça olmuş giysileriyle İbni Tahir’i huzura çıkardılar. Ayakta durmakta bile zorluk çekiyordu İbni Tahir.

Baş vezir yüzüne baktığı anda tepeden tırnağa ürperdi.

“Ama bu daha bir çocuk,” diye mırıldandı kendi kendine. “Neden beni öldürmek istedin?”

İbni Tahir dik durmaya çalışıyordu. Ama konuştuğunda sesi çok zayıf çıkmıştı.

“Seyduna’nın emrini yerine getirdim.”

“Ama kaçamayacağım sonunda burada öldürüleceğini bilmiyor muydun?”

“Evet, biliyordum.”

“Ama korkmadın?”

“Bir fedai için vazifesinin sonunda ölmek en büyük mutluluktur.” “Ne büyük bir delilik bu!” diye inledi Baş vezir.

Sonra birden öfkeye kapıldı.

“Kandırılmışsın sen, evlat! Ne yaptığının farkında bile değilsin. İsmaililerin temel ilkesinin ne olduğunu bilir misin?”

“Elbette. Efendinin emirlerine itaat et.”

“Aptal! Fanatik deli! Daha efendinin öğretisini bile bilmiyor musun yoksa?”

“Elbette biliyorum. Mesela senin bir dönek, bir hain olduğunu da biliyorum.”

“Dinle beni, evlat. İsmaili liderinin temel prensibi şudur: Hiçbir şey gerçek değil, her şey mübah.”

“Bu bir yalan!”

İbni Tahir öfkeyle başını iki yana sallıyordu.

“Sen Seyduna’nın kim olduğunu bilmiyorsun,” dedi. “Seyduna tüm insanların en zekisi ve en kudretlisidir. Allah ona müminlere cennet kapılarını açma yetkisi vermiştir.”

“Allah’ım, affet onu. Ne dediğini bilmiyor.”

“Ne dediğimi bilmiyor muyum? Cennete gönderilenlerden biri de bendim.”

Baş vezir şaşkınlık içindeydi. Zorlukla bir dirseği üzerine doğruldu. İbni Tahir’in gözlerinin içine baktı. Karşısındaki bu gencin yalan söylemediğine emindi. Başını hayretle iki yana salladı.

Alamut’la ilgili anlatılan efsaneleri hatırlamıştı. Cennette bir gece geçirdiğini ileri süren gençlerden söz ediliyordu bu efsanelerde. Şimdi her şeyi anlamaya başlamıştı.

“Demek cennete gittiğini ileri sürüyorsun?”

“Kendi gözlerimle gördüm cenneti. Her şeye kendi ellerimle dokundum.”

“Ve ölünce de oraya geri döneceksin öyle mi?”

“Evet, ölüm beni oraya götürecek.”

Baş vezir yastıklara gömüldü.

“Allah! Allah!” diye inledi cılız bir sesle. “Ne büyük bir günah bu böyle! Demek o yüzden bu kadar çok sayıda güzel köle kıza ihtiyacı varmış. Demek bu yüzden köle pazarında ne kadar güzel kız varsa satın alıyormuş.”

İbni Tahir söylenenleri dikkatle dinliyordu. Yüzü müthiş derecede gerilmişti.

Baş vezir, “Hiç kandırılıyor olabileceğini düşünmedin mi? Orasının Hasan’ m yaptığı bir cennet olabileceği hiç mi aklına gelmedi? Alamut’tan aslında hiç ayrılmamış olabileceğin ihtimalini hiç mi düşünmedin?”

“Alamut’ta öyle bahçeler yok ki. Benim girdiğim bahçeler Kuran’daki tasvirlere tam olarak uyuyordu.”

Orada bulunan ve neredeyse İran'daki tüm kaleleri tanıyan üst düzey bir subay söze karıştı.

"Orası eski Deylem krallarının kendi zevklerine göre inşa ettikleri bahçeler olmalı. Onlardan bahsedildiğini işitmiştim."

İbni Tahir'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüreğine çocukça bir korku düşmüştü.

"Sen uyduruyorsun bunu…"

Öfkeden kıpkırmızı kesilen subay, "Diline hâkim ol, katil!" diye bağırdı. Ülkenin kuzeyinde vazife yapan herkes Deylem krallarının yaptırdığı Alamut'un arkasındaki o bahçeleri bilir."

İbni Tahir'in başı dönüyordu. Umutsuzca son bir itirazda bulundu.

"O bahçelerde kuzu kadar uysal, sahibesini bir köpek gibi sadakatle izleyen bir leopar gördüm."

İçerideki herkes kahkahayla güldü.

"Tüm prenslerin, asilzadelerin böyle evcil leoparları vardır. Hatta av köpekleri yerine onların kullanıldığı bile olmuştur."

"Peki ya bana hizmet eden kara gözlü huriler?"

"Kara gözlü huriler mi?" diye güldü Baş vezir acıyla. "Hepsi İran'daki pazarlardan toplanan Hasan'ın köleleri ve cariyeleri. Elimde tüm bu satışlarla ilgili ayrıntılı raporlar var."

Bu sözler İbni Tahir'in gözlerindeki perdeyi kaldırmaya başlamıştı. Birden her şeyi tüm açıklığıyla görür gibi oldu. Meryem, Hasan'ın kölesi ve cariyesi. Kendisi, İbni Tahir'se onun aşağılık entrikalarının kurbanı bir zavallı. Beyni patlayacak gibiydi.

Dizlerinin bağı çözüldü. Yere kapanıp hıçkırıklara boğuldu.

"Allah'ım, affet beni!"

Baş vezir kasılarak kendinden geçti. Boğazından hırıltılar yükseliyordu. Katip hemen yanına diz çöktü.

"Ölüyor," diye fısıldadı. Gözleri yaşla dolmuştu.

Hekimler yaralının yardımına koştular. Su ve tütsü yardımıyla ayılmasını sağladılar.

"Ne büyük bir suç!" diye fısıldadı.

Yere kapanan İbni Tahir'i fark etti.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu.

İbni Tahir evet manasında başını salladı. Ağzını açacak hali kalmamıştı. Hayatını adadığı fikirlerin çöküşü onu da mahvetmişti.

"Senin bu kara cahilliğin yüzünden ölüyorum."

"Allah'ım! Allah'ım! Ben ne yaptım! "

"Pişman mısın?"

“Evet, efendimiz.”
“Sen cesur bir çocuksun. İşlediğin suçu telafi etmek ister misin?”
“Ah, keşke böyle bir imkan olsa.”
“Var zaten. Alamut’a geri dön ve İran’ı o İsmaili şeytandan kurtar.”
İbni Tahir işittiklerine inanamıyordu. Gözyaşları arasında çocuksu bir ifadeyle gülümseyerek etrafına bakındı. Çevresindeki herkes ona nefret dolu bakışlar fırlatıyordu.
“Korkuyor musun?”
“Hayır, korkmuyorum. Sadece benimle ne yapmayı planladığınızı anlayamadım.”
“Seni Alamut’a geri dönmek üzere serbest bırakacağız.” Hemen itirazlar yükseldi. Suçlu cezasını çekmeliydi. Onu serbest bırakamazlardı.
Baş vezir bitkin bir ifadeyle elini sallayarak herkesi susturdu. “Ben insanları tanırım,” dedi. “Eğer Hasan’la başa çıkabilecek biri varsa o da bu delikanlıdır.”
“Ama bir katilin serbest bırakıldığı nerede görülmüş? Sultan hazretleri ne der sonra?”
“Korkmayın. Hâlâ hayattayım ve tüm mesuliyet de bana ait. Katip, yaz!”
Katip fermanı yazmaya koyuldu.
İçeridekiler başlarını sallayarak bakışıyorlardı.
“Ben değil, Alamut’taki caninin eline düşen bu genç asıl kurbandır. Şimdi hem benim hem de kendisinin intikamını alacak. Zira gerçeği gördü. Bir bölük asker ona Alamut’a kadar eşlik etsin. İçeri girmesini sağlayın. Orada vazifesini yerine getirecektir.” “Hançeri gırtlağına saplayıvereceğim.”
Gözleri nefretle parıldayan İbni Tahir ayağa kalktı. “İntikamımı alıncaya ya da ölünceye kadar huzur bulmayacağım. Yemin ediyorum.”
“Duydunuz mu? Bu kadarı kafi benim için. Şimdi onu yıkayıp, yaralarını sarın. Yeni giysiler verin… Çok yoruldum.”
Gözlerini kapattı. Damarları içlerinde kor alev varmışçasına yanıyordu Titremeye başladı.
“Son yaklaşıyor,” diye fısıldadı hekimbaşı.
Verdiği işaretle herkes odayı terk etti. Muhafızlar İbni Tahir’i başka bir çadıra götürdüler: Onu yıkayıp, yaralarını sardıktan sonra yeni giysiler giydirip, bir direğe bağladılar.

Hayat tıpkı bir kabusa dönüşmüştü. Takipçileri tarafından evliya olarak görülen, aslında büyük bir sahtekardı. İnsanların mutluluğu ve hayatlarıyla küçük taşlarla eğlenen bir çocuk misali oynamıştı. Güvenleri sömürmüş, kendisinin bir peygamber, Allah'ın elçisi gibi görülmesine müsaade etmişti. Bunu nasıl yapmıştı? Alamut'a geri dönmek zorundaydı! Bu sefer yanılmadığına emin olmalıydı. Eğer gerçekten de büyük bir sahtekarlığa maruz kalmışsa zehirli hançerini onun vücuduna seve seve sokacaktı. Nasıl olsa hayatı mahvolmuştu. O andan sonra da kendisini Allah'a bırakacaktı.

Baş vezir geceyi ateşler içinde yanarak ve yarı bilinçsiz halde geçirdi. Arada sırada korkunç hayaller görerek kendine geldiği de olmuştu. Öyle anlarda inleyip, Allah'tan yardım diliyordu.

Sabaha karşı tüm direnci kırıldı. Artık kendinden tamamen geçmişti. Öğlene doğru da kalbi durdu.

Haberciler ölümünü dünyanın dört bir yanına yaydılar. "Nizamülmülk, İmparatorluğun ve dünyanın yöneticisi, Celaleddin, ülkenin ve inancın şerefi, Sultan Alparslan Şah'ın ve oğlu Melik'in Baş veziri, İran'ın en büyük devlet adamı, Alamut şeyhinin kurbanı olmuştur!"

16

İbni Tahir'in Alamut'tan ayrıldığı günün ertesinde kaleye dörtnala gelen bir kâşif, Emir Arslantaş'ın birliklerinin büyük bir hızla kaleye yöneldiklerini bildirdi. Davullar çalınıp, borazanlar öttürüldü. Müthiş bir süratle herkes mevzilerdeki yerlerini aldı. Dışarıdaki muhafızlara ufukta ilk atlılar görülünceye dek yerlerini muhafaza etmeleri talimatı verildi. Sonra da vadiye çeşitli tutaklar bırakarak geri çekileceklerdi.

O andan itibaren sürekli yeni kaşifler, yaklaşmakta olan düşman ordusunun hareketlerini neredeyse anı anına bildirmeye başladı. Ertesi sabah şafak vakti Hasan, büyük dailerle birlikte kulesindeydi. Birlikte ufka bakarak düşmanı görmeye çalışıyorlardı.

"Bunun böyle olacağını da düşünmüş müydün?" diye sordu Ebu Ali endişeyle Hasan'ı süzerek.

"Her şey tam beklediğim gibi gelişiyor. Her hamleye karşı bir hamlem var."

"Bu arada İbni Tahir'i Nihavend'e göndermiş olma ihtimalin var mı?"

Buzruk Ümid kendi cesaretine şaşırmıştı.

Hasan kaşlarını çattı. Sanki soruyu duymamış gibi gözlerini ufka dikmiş bir şeyler görmeye çalışıyordu.

"Yaptığım her şey," dedi neden sonra. "Ortak davamızın zaferi için."

Büyük dailer birbirlerine baktılar. Hasan'ın hazırladığı karşı hamlenin ne olduğunu artık az çok tahmin edebiliyorlardı. Ama bu onların korkusunu dindirmiyordu. Neticede her alanda başarı ya da başarısızlık binlerce küçük tesadüfe bağlıdır. Tüm hesaplamaların gerçekleşeceğine olan bu kibirli inancı onun anormal biri olduğunun da göstergesiydi aslında.

"Diyelim ki," diye başladı cesaretini yeniden toplayan Buzruk Ümid. "Emir'in ordusu Alamut dışında kış sonuna dek kalmaya karar verdi."

“Susuzluktan ölürüz diye mi korkuyorsun?” diye sorarken bir taraftan da gülüyordu Hasan. “Çok sağlam bir müdafaa hattımız var. Ayrıca erzakımız da bize bir yıl yeter.”

“Ama yılın sonunda buradaki askerleri yenileriyle değiştirip kuşatmayı devam ettirebilirler. O zaman ne yapacağız?”

“Eski dostum, inan ben de bilmiyorum. Ben daha ziyade ya çok uzun ya da çok kısa vadeli planlar yaparım.”

“Çok tehlikeli,” diye fikir beyan etti Ebu Ali. “Herhangi bir kaçış yolumuz yok buradan.”

“Dağlara kaç, dostum. İstersen hepinizi dağlara süreyim.” Hasan hafifçe güldü. Sonra onları biraz olsun rahatlatmak istercesine, “Bu kuşatmanın o kadar uzun süreceği kanaatinde değilim,” diye ekledi.

Tam o esnada Buzruk Ümid vadinin girişindeki gözetleme kulesindeki bayrağı işaret eti. Bayrak gönderden indiriliyordu.

“Muhafızlar çekiliyor,” dedi nefesini tutarak. “Düşman yaklaşıyor.”

Kısa bir süre sonra ufukta önce bir toz bulutu ardından da siyah bayraklar belirdi. Gözetleme kulelerinin bulunduğu tepelerde düşman süvarileri görülüyordu. Artık düşmanın siyah bayrakları dalgalanmaya başlamıştı bile.

Sürekli yeni birlikler geliyordu. Tüm vadi bir anda çadırlarla dolmuş, tepelere dek her yan düşman askeriyle kaplanmıştı.

Akşama doğru kuşatmada kullanılacak malzemeler ve merdivenler hazırlandı. Yüzlerce saldın makinesi göze çarpıyordu. Üç lider kuleden olup bitenleri takip ediyordu.

“Çok ciddiye almışlar,” dedi Ebu Ali.

“Ciddi bir zafer için ciddi düşman lazım zaten,” diye yanıt verdi Hasan.

“İki ya da üç gün içinde hazırlıkları biter,” dedi Buzruk Ümid. “Sonra da saldırıya geçeceklerdir.”

“Bize vadi tarafından yaklaşamazlar,” dedi Ebu Ali. “Orası çok güvenli. Surlara kadar gelseler bile teker teker avlarız onları. Dağlardan üzerimize inmeye çalışacaklardır ama tedbiri elden bırakmadığımız takdirde o noktada da etkili olamazlar.”

“Eğer kaleyi bizi açlıktan ölünceye dek kuşatmaya alıp ele geçirmekten başka bir niyetleri varsa askeri deha olan bir komutanlara ihtiyaçları olacak demektir,” dedi Hasan. “Ama değil İran’da tüm dünyada böyle bir dâhinin bulunduğunu hiç duymadım.”

“Ama zaman onların yanında,” dedi Buzruk Ümid.

“Cennet de bizim,” diye karşılık verdi Hasan gülerek.

Kale arı kovanına dönmüştü. İki ön kuleyle surlar askerlerle doluydu.

Kalın halatlarla kayalarla ağır kütükler uygun yerlere yerleştiriliyordu. Yakılan ateşlerin üzerine içleri zift ve yağ dolu kazanlar yerleştirilmişti. Düşmanın üzerine dökülmeye hazır kaynar sıvı artık en kısa zamanda hazır olacaktı. Savaş miğferli komutanlar bir mevziden diğerine koşarak hazırlıkların tamam olup olmadığını kontrol ediyordu. Minuçehr'le iki yaveri at sırtından çevreyi inceliyorlardı. Herkes çok büyük bir ordu tarafından kuşatıldıklarını biliyordu ama kaledeki hiç kimse henüz düşman askerini görememişti. Savaş alanını sadece kuledeki hâkim konumlarından üç lider görmekteydi.

Solgun yüzlü fedai okulu talebeleri kendilerine vazife verilmesini bekliyorlardı. Dersler geçici bir süre askıya alınmıştı. Süleyman'la Yusuf talebelerin komutanı olarak tayin edilmişti. Onlar da her fırsatta talebelere Türk öncü birlikleriyle yaptıkları savaşı anlatıp duruyorlardı. Anlattıkları hikayeler talebelerin heyecanını ve korkularını daha bir artırıyordu. Korkuları arttıkça savaş özlemleri de bir o kadar artıyordu. Ama seçkin bir birliğin mensupları olduklarının bilincindeydiler. Ve her ne pahasına olursa olsun buna göre davranmaya kararlıydılar.

İkindiye doğru güvercinliklerin bulunduğu kulenin önünde mevzi almaları emredildi. Hepsi ok ve yaylarını kuşanmıştı. Zift ve yağ dolu kazanları boşaltmak üzere altı asker de emirlerine verildi.

İkindi namazının ardından talebeler Süleyman' la Yusuf'un yemeklerini getirdiler. Mazgalların üzerinde, diğerlerinden ayrı bir yerde yiyorlardı yemeklerini. Savaş miğferlerinin iplerini de çözmüşlerdi. Böylece nispeten daha az terliyor olsalar bile yine de şakaklarından ter damlaları süzülüyordu. Onları altı ay önce gören biri şimdi gelip baksa kesinlikle tanıyamazdı. Yüz hatları sertleşmiş, bakışları yalnızca talebeleri değil başkalarını da korkuyla titretecek kadar zalim bir ifade almıştı.

“Kapana kısılmış bir fare gibi kalakaldık burada,” dedi Süleyman. “İlk sefer ne güzeldi. Düşmanla kılıç kılıca muharebe etmiştik. Tadı damağımda kaldı doğrusu.”

“Biraz sabırlı ol. Seyduna kesin şu an bir şeyler planlıyor olmalı. Dışarıda en az otuz bin kafir var ne de olsa.”

“Sayının ne önemi var? Şimdi emir verilse koşa koşa fırlarım dışarı. Hiçbir şey yapmadan durmak cehennem azabı gibi. Daha ne

kadar tahammül edeceğiz buna?”

“Kesinlikle haklısın. Hemen şimdi şu kafir köpeklere günlerini göstersek ne güzel olurdu!”

“Bütün gün ne düşündüm biliyor musun? Ama kimseye söyleme sakın. Seyduna’dan beni düşman ordugahına sızıp Arslantaş’ı öldürmekle görevlendirmesini isteyeceğim.”

“Buna izin vermez. Yemin ettik. Şimdi verilecek emirleri beklemek zorundayız.”

“Bıktım beklemekten! Aklımı kaçırmama az kaldı. Bazen kendimi çok acayip hissediyorum. Dinle bak. Birkaç gün önce akşamla yatsı namazı arası birden gözlerimi kan bürüdü. Nasıl olduğunu anlamadım ama hançerimi kaptığım gibi dışarı fırladım. Yüksekçe bir duvarın üzerine çıkınca da aşağıdan geçen üç talebeyi fark ettim. Konuşarak bana doğru geliyorlardı. Damarlarımdaki kan kaynamıştı adeta. Üzerlerine atılmak, bıçaklamak, hançerimi gırtlaklarına sokmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Tam altımdan geçtikleri sırada üzerlerine atladım. Korkup kadınlar gibi çığlık attılar. Tam hançerimi kaldırırken kendime geldim. Ayakta duramayacak derecede bitkindim. Bütün gücümü toplayarak gülümsemeye çalıştım. ‘Yuh be, ne biçim kahramanmışsınız siz böyle,’ dedim onlara. ‘Cesaretinizi sınamak istedim ama görüyorum ki daha çok yolunuz var.’ Sonra Abdülmelik usulü kısa bir vaaz verdim. ‘Bir İsmailinin özellikle de fedainin her zaman hazırlıklı olması gerekir. Hele hele az önceki gibi çığlık çığlığa bağırmak hiç yakışmaz size,’ dedim. Böyle konuşarak sergilediğim davranışa bir bahane bulmuş oldum. Ama o andan beri içimde her an aklımı kaçırabileceğim korkusu yaşıyorum. Eğer Seyduna kısa sürede bana bir görev vermezse sonum kötü.”

Yusuf farkında olmadan ondan biraz uzaklaşmıştı. Korkuyordu.

“Seyduna’nın verdiği hap yüzünden olmalı,” dedi. “Bizi cennete göndermek için onları verdi ama şimdi de aklımızda cennete geri dönmekten başka bir şey yok.”

“Bir kez cenneti tadan birinin oraya tekrar gitmek istenmemesi mümkün mü? Allah’ım! Neden bunca çile çekmemiz gerekiyor ki?”

İki gün bu şekilde hummalı hazırlıklar ve tedirgin edici bir sessizlikle geçti. Bekleyiş herkesi dayanma noktasının sonuna getirmişti.

Kulelerinden Hasan'la büyük dailer düşmanın manevralarını izliyorlardı. Düşmanın bir hazırlık içinde olduğunu sezseler de vadinin yapısı neler yapıldığını görmelerine engel teşkil ediyordu. Ebu Ali aracılığıyla Übeyde'ye keşif kolunu sultanın ordusuna biraz daha yaklaştırma emri verildi.

Sonunda düşman vadiyi tuzaklardan temizlemeyi başarmıştı. Kuledeki üç adam Emir'in askerlerinin vadiyi kontrol edip, çevreyi incelediğini gözlemliyordu.

Halfa'yla İbni Vakkas'a günün ilk ışıklarında Alamut'un surlarından aşağı inip, nehri geçmeleri, ardından vadinin diğer tarafındaki kayalıklara tırmanma talimatı verildi.

Alamut'taki tüm askerler bu zor vazifeyi heyecan içinde izliyorlardı. Eski askerler, iki fedai karşı taraftaki kayalıklara tırmanırken nefeslerini tutmuşlardı. İbni Vakkas önden tırmanıyordu. Ayağını sağlam bir yere basınca aşağı halat sarkıtıp Halfa'yı yukarı çekti. Zirveye yaklaştıkları sırada güneş de dağların üzerinde belirmişti.

Buradaki ağaç gövdelerinden de destek alarak son bölümü biraz daha hızlı tırmandılar.

Alamut'ta onları izleyenler fedailerin birden gözden kaybolduğunu görmüşlerdi. Okçular herhangi bir durum karşısında hazırlıklı olmak için yaylarını gerdiler. Ama fedailer maymun çevikliğiyle, halatla bir ağaçtan diğerine atlaya atlaya nehrin üzerinden geçmeyi başardılar.' Sonunda sağ salim karşı tarafa ulaştıklarını gören okçular da yaylarını indirdiler.

"Düşman Alamut'u çepeçevre kuşatmış. Ateş ve kaya fırlatmak üzere mancınıkları hazırlıyor!"

Bu haber derhal kaleye ulaşmıştı.

Ve gerçekten de fedailer bu durumu bildirir bildirmez büyükçe bir kaya Alamut surlarının dibine düştü. Hemen ardından kaleye adeta yağmur gibi taş yağmaya başladı. İlk taşlar Şahrud'a düşerek herhangi bir tehlike yaratmamıştı. Ama bir süre sonra kale duvarları da isabet almaya başladı. Kaledekiler altlarındaki zeminin titrediğini fark ediyorlardı. Herkes bembeyaz bir yüzle düşmanın ortaya çıkmasını bekliyordu.

Aniden fırlatılan devasa büyüklükte bir kaya parçası kale duvarına çarpıp bir kısmını çökertti. Surların o kısmı büyük bir gürültüyle Şahrud'a gömülmüştü. Ardından uçurum tarafına da benzeri bir darbe geldi. Sonra da üzerlerine ağaç kütüklerine bağlanmış kaya blokları yağmaya başladı. Şahrud'a düşen bu blokların bazıları

suyun akıntısıyla uzaklaşıp giderken bazıları nehrin üzerinde kalıyordu. Kısa bir süre sonra üst üste yığılan bu kayalar küçük bir gölet meydana getirdiler.

Artık Alamut'taki askerler karşı tepelerdeki hareketlenmeleri görebiliyorlardı. Mancınıkları kullanan askerler net biçimde seçiliyordu. Minuçehr'in talimatıyla ok yağmaya başladı. Ama mesafe çok fazlaydı. Bu yüzden de ok atarak karşı tarafa herhangi bir zarar vermek imkansızdı.

Alevler içindeki bir gülle Alamut surlarında patladı. Bunu diğer gülleler takip etti. Bu sırada gökten yağmur gibi ok yağıyordu. Askerlerden biri yaralandı.

Minuçehr yaralı askerin yanına koştu.

“Aptallar! Çıkmayın dışarı! Siper alın!”

Öfke ve heyecandan soluk soluğa kalmıştı.

Askerler solgun gülümsemelerle birbirlerine baktılar. Bu türden bir savaşta yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

“Sadece gözümüzü korkutmak istiyorlar,” diye kükredi Minuçehr. “En ufak bir tehlike bile yok.”

Lâkin taş ve gülle yağmuru askerlerin moralini iyice bozmuştu. Kaleden çıkmalarının mümkün olmadığının farkındaydılar. Aslında her biri düşmanla açık arazide muharebeye girişmeyi yeğlerdi.

“Eğer Seyduna izin verirse şu duvarı fedailerle birlikte tırmanıp önüme geleni kıtır kıtır keserdim,” dedi Abdülmelik öfkeden dişlerini gıcırdatarak.

Yusuf'la Süleyman da hiddetlerinden yumruklarını sıkıp duruyorlardı. Böyle bir katliam talimatı verilse en Ön safta olmak için bir an bile tereddüt göstermezlerdi. Ama anlaşıldığı kadarıyla kalesindeki Seyduna henüz büyük dailerle görüş alışverişinde bulunup, eşsiz kararlar almakla yetiniyordu. Süleyman'ın artık sabredecek hali kalmamıştı.

Ebu Ali surların durumu hakkında bilgi verip ardından, “Adamların cam sıkkın,” dedi gülerek.

“Arslantaş da tam bunu istiyor zaten,” diye yanıt verdi Hasan. “Bizi etkilemek, direncimizi kırmak, korkutmak istiyor. Ama bu halden faydalanmak istiyorsa acele etmesi gerek. Yoksa askerlerimiz bir iki gün içinde kopan bu yaygaraya alışıp üzerlerinden geçen gülleleri kementle yakalamaya filan kalkarlar.”

“Yani kısa sürede merdiven dayayıp surlara tırmanmayı denerler diyorsun öyle mi?”

“Hayır, böyle bir şey yapmayacaklardır. Tam tersine büyük bir sıkıntıyla karşı karşıya olduklarını öğrenebiliriz.”

İkindi namazı vakti Emir’in saldırısı aniden kesildi. Ortalığı meşum bir sessizlik kaplamıştı. Kalede sabahki saldırının yakında meydana gelecek çok daha büyük bir olayın habercisi olduğuna dair bir kanaat oluşmuştu.

Kuledeki üç nöbetçi vadiden kaleye doğru yaklaşan üç atlıyı fark ettiler. Atlılar iyice yaklaşıp, Alamut’a uzanan asma köprünün önünde durarak barış işareti yaptılar.

“Bu bir tuzak olabilir,” dedi bir subay Minuçehr’e.

“Yüce Efendimizden talimat gelinceye dek köprüyü indirmeyeceğiz,” diye yanıt verdi kale komutanı da ona.

Emir kısa süre içinde verildi. Gevşetilen zincirler şakırtıyla köprüyü aşağı indirince üç atlı, gururlu ama bir o kadar da dikkatli tavırlarla ilerlemeye başladı. Minuçehr de son derece saygılı bir tavırla karşıladı onları.

Bu sırada surlarda nöbet tutan birkaç asker dışında Hasan’ın tüm ordusu alt ve orta avlularda toplanmıştı. Fedailerle talebeler bir yanda, okçularsa diğer yanda bekliyorlardı. En alt avluda da hafif ve ağır silahlar kuşanmış birlikler savaş düzeni almışlardı.

Minuçehr’le yanındaki subayları, elçileri orta avluya aldılar. Avlunun ortasına gelince de yeni emirleri öğrenmek üzere beklemeye koyuldular.

“Bu sabah bizi etkilemeye çalıştılar,” dedi Hasan. “Şimdi sıra bende. Üzerlerinde kıyamet gününe dek unutamayacakları bir tesir yaratacağım.”

Bir kez daha gerek sesinin tonu gerekse de yüzünün aldığı şekil büyük daileri ürpertmişti. Bakışlarında fedaileri bahçelere gönderdiği günkü gizemli ifade belirmişti.

“Boyunlarını vurdurup surlarda mı sergileyeceksin?” diye sordu Ebu Ali.

“Bunu yapacak kadar aptal değilim,” diye cevap verdi Hasan. “Böyle bir hareket Emir’in askerlerini yüreklerinde zerre kadar korku kalmayacak derecede hırslandırıp, öfkelendirecektir. Oysa bizim şu an hissettikleri korkuyu mümkün olduğunca artırmamız gerek.”

“Ordu toplandı. Elçiler bekliyor,” dedi Buzruk Ümid korkuluklardan aşağı bakarken.

“Bırak beklesinler. Onlar bizi üzerimize gülle yağdırarak sindirmek istediler. Biz de aynı şeyi onları bekleterek yapalım.”

Arslantaş'ın elçilerinin komutanı, süvari Yüzbaşı Ebu Cafer de fedailerle okçuların tam ortasındaydı. Elini kılıcının kabzasına hafifçe dayamış, küçümser bir tavırla karşısındakilere bakıyordu. Adamları da her iki yanına geçmişlerdi. Onlar da kılıçlarının kabzalarım kavramış, hırçın bakışlarla etrafı süzüyorlardı. Üçü de başlarına gelebileceklere ilişkin korkularıyla sabırsızlıklarım dışa vurmama konusunda bir hayli başarılıydı.

Minuçehr'le subaylar on adım kadar önlerindeydi. Bir yandan elçilere tehditkar ifadelerle bakıyor bir yandan da aralarında konuşuyorlardı. Arada sırada da Yüce Efendi'nin kulesine doğru kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı.

Ama kulede en ufak bir hareketlenme yoktu. Sanki Hasan tüm askerleriyle üç düşman elçisinin kendi komutunu beklediğini unutmuştu.

Güneş askerlerle hayvanların üzerinde acımasızca parıldıyordu. Ama askerlerin hiçbirinde en ufak bir huzursuzluk ifadesi yoktu. Kayıtsız bir tavırla artık sabırsızlanma emareleri göstermeye başlayan düşman elçileri seyrediyorlardı.

Sonunda Ebu Cafer daha fazla tahammül edemeyerek Minuçehr'e dönüp, yapmacık bir kibarlıkla, "Misafirleri kızgın güneşin altında bekletmek burada bir gelenek midir?" diye sordu.

"Burada sadece tek bir gelenek var. O da Yüce Efendimizin talimatlarına harfiyen uymak."

"Bu durumda Efendim Arslantaş'a bu kadar uzun bekletilmenin efendinizin cevabının bir parçası olduğunu bildirmekten başka çarem kalmayacak."

"Nasıl arzu ederseniz."

Yine sustular. Ebu Cafer öfkeyle gökyüzüne bakarken şakaklarından ter süzülüyordu. Giderek kendine olan güveni kayboluyor gibiydi. Neden onları bunca silahlı askerin karşısında bekletiyorlardı? Ayrıca neyi bekliyorlardı böyle? Kale komutanının kendileriyle ilgili nasıl bir planı vardı? Aklına binlerce şey geliyor ve her bir düşünce de korkusunu daha bir artırıyordu.

Bu sırada büyük dailerle Hasan beyaz merasim cübbelerini giyip, omuzlarına beyaz örtüler attılar. Ardından da muhafızlar eşliğinde binadan çıktılar.

Hasan Alamut'u ele geçirdikten sonra ilk kez takipçilerinin karşısına çıkacaktı. Kendisine hâkim olmaya çalışıyordu ama o bile bir hayli gergindi.

Çalan borazanlar onun gelmekte olduğunu bildirdi. Bütün gözler o anda üst avluya döndü. Yanlarındaki yarı çıplak, gürz taşıyan muhafızlar eşliğinde tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş üç kişi belirmişti avluda. Askerler nefeslerini tutmuştu. Çünkü bu üçlüden sadece birini ilk kez görüyorlardı. Öyleyse bu Seyduna olmalıydı.

Yusuf'la Süleyman'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Seyduna!" diye fısıldadılar.

Haber bir anda kulaktan kulağa yayıldı.

Seyduna kendini göstermişti! Büyük şeyler olacak. Askerlerin heyecanı hayvanlara da sirayet etmişti. Huzursuzlukla kıpırdanıp duruyorlardı.

Üç elçi de havadaki gerginliği hissetmişti. Merasim kıyafetleri içindeki üç komutam görünce içgüdüsel olarak dikkat kesildiler. Yüzlerindeki kan çekilmişti.

Hasan'la yanındakiler üst avlunun kenarına dek yürüdüler. Etraf hiç olmadığı kadar sessizdi. Şahrud'un Alamut'taki yaşama sinmiş olan gümbürtüsü dışında çıt çıkmıyordu.

Hasan konuşacağını bildirmek için elini kaldırdı. Sonra da berrak bir ses tonuyla Ebu Cafer'e, "Sen kimsin yabancı? Neden Alamut'a geldin?" diye sordu.

"Efendim, ben Ebu Bekir'in oğlu Yüzbaşı Ebu Cafer'im. Buraya memleketimizin iftiharı ulu Sultanımız Melikşah tarafından vazifelendirilen efendimiz, haşmetli Emir Arslantaş'ın emri üzerine gelmiş bulunuyorum. Sultan hakkın olmadan ele geçirdiğin Alamut Kalesi'ni derhal terk etmeni istiyor. Kaleyi üç gün içinde Emir Arslantaş'a teslim edeceksin. Bu durumda, Efendimiz buradan güven içinde uzaklaşmanıza izin verecek. Ancak bu emre itaat etmezseniz Sultan sizi devlet düşmanı olarak addedecektir. Bu durumda Efendimiz nihai darbeyi vurana dek peşinizi bırakmayacak. Zira şu an Baş vezir Nizamülmülk de büyük bir orduyla Alamut üzerine gelmekte. Eğer derhal kararınızı vermezseniz İsmaililere karşı en acımasız tavrı sergileyecek o orduyu da karşınızda bulacaksınız. Efendimizin söylememi istedikleri bundan ibarettir."

Tehdit edici son sözleri sarf ederken aslında sesi biraz titremişti.

Hasan gülümsedi. Sonra alaycı bir tavırla karşısındakinin konuşma üslubunu taklit ederek söze başladı.

"Ebu Bekir oğlu Ebu Cafer! Efendin, haşmetli Emir Arslantaş'a onun düşmanı olmamamıza karşın eğer saldırırsa Alamut'un direneceğini söyle. Tüm hazırlıklarımızı yaptık. Uyarımızı dinlemez

de savaşmaya karar verirseniz sonunuz öncü birliğiniz gibi olacak, komutanınızın kellesi şuradaki kalede sergilenecektir.”

Ebu Cafer kıpkırmızı kesilmişti. Öne doğru bir adım atıp kılıcına davrandı.

“Ne hakla Efendimize hakaret edersin? Sahtekar! Mısırlıların uşağı! Dışarıda otuz bin kişi olduğumuzu bilmez misin?”

Bu sözleri işiten İsmaililer de silahlarına davranmışlardı. Hepsi harekete geçmek için komutanlarının gözünün içine bakıyordu.

Soğukkanlılığını koruyan Hasan, “Yabancı liderlere hakaret etmek sultanın adamları arasında bir gelenek mi?”

“Hayır. Nasıl muamele görürsek öyle karşılık verme geleneğimiz var daha ziyade.”

“Kale dışında otuz bin kişi var dedin değil mi? O zaman söylesene bana bu adamlar buraya kelebek yakalamaya mı yoksa yeni peygamberi dinlemeye mi geldiler?”

“Eğer İsmaililer kelebekse, doğru, kelebek yakalamaya geldiler. Zira yeni bir peygamberle ilgili hiçbir şey duymadım ben.” “Ne yani cennetin ve dünyanın efendisi Hasan İbni Sabbah’ı işitmedin mi hakikaten? Allah’ın ona istediğine cennet kapılarını açma yetkisi verdiğinden de mi habersizsin?”

“Kafir bir lider olan Hasan İbni Sabbah’ı işittim. Eğer hislerini beni yanıltmıyorsa şu an onun karşısındayım. Ama cennetin ve dünyanın efendisi olması hususunda Allah’ın ona bu türden bir yetki vermesi konusunda da en ufak bir şey işitmedim.”

Hasan’ın gözleri Süleyman’la Yusuf’u arıyordu. Bulunca da yanma çağırttı. Gençler adlarını işitince bulundukları yerlerden fırlayıp koşar adım üst avluya yöneldiler. Hasan, “İkiniz de tüm peygamberler ve şehitler adına bilinciniz tamamen yerindeyken cennete gittiğinize yemin eder misiniz?” diye sordu.

“Evet, ederiz, Seyduna.”

“Edin o zaman.”

Yüksek sesle yemin ettiler.

Ebu Cafer gülmek istemişti. Ama fedailerin inançlarına bu derece içten bağlılık sergiliyor olmalarını görmek tüylerinin ürpermesine neden olmuştu. Yanındakilere baktı, sanki onun yerinde olmadıkları için memnun bir halleri vardı. Yeniden konuşmaya başladığında kendine pek’ o kadar da güvenmiyor gibiydi.

“Buraya sizinle dini münakaşalarda bulunmaya gelmedim, efendim. Size haşmetli Sultanımızın ve efendim Emir Arslantaş’ın

buyruklarını getirdim. Şimdi de cevabınızı bekliyorum."

"Neden kaçamak cevaplar veriyorsun, dostum? Uğruna savaştığın kişinin gerçek bir peygamber olup olmadığının önemi yok mu?"

"Ben herhangi bir peygamber uğruna savaşmıyorum ki. Ben sadece Sultanıma hizmet ediyorum."

"Zamanında Peygamber'e karşı savaşan ordu komutanları da aynı lafları söylemişlerdi. Ama sonunda helak olup gittiler."

Ebu Cafer inatçı bir tavırla öylece duruyordu. Bu son sözlere herhangi bir karşılık da vermedi.

Hasan parıltılı gözleriyle adeta yere zincirlenmişçesine kıpırdamadan duran Yusuf'la Süleyman'a baktı. Merdivenlerden inerek yanlarına doğru yürüyüp cebinden bir bilezik çıkardı.

"Bu bileziği hatırladın mı, Süleyman?"

Süleyman'ın yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu. Dudaklarının kenarında köpükler belirmişti. Adeta kendinden geçmişçesine dalgın bir ifadeyle ve sesi titreyerek, "Evet, efendim," dedi.

"Git ve sahibine geri ver bunu."

Süleyman'ın dizleri titriyordu. Hasan elini yeniden cübbesinin içine attı. Bu sefer bir hap çıkartıp Süleyman'a uzattı.

"Yut bunu," diye emretti.

Ardından Yusuf'a döndü.

"Seni de Süleyman'la birlikte gönderirsem mutlu olur musun?"

"Ah… Seyduna."

Yusuf'un gözleri mutlulukla parıldıyordu. Hasan ona da bir hap uzattı.

Emir'in elçileri olup bitenleri giderek artan bir korkuyla izliyorlardı. Kısa süre içinde her iki gencin yüzündeki dalgın, boş ifadeyi fark etmişlerdi. Bu gençler başkaları tarafından görülmeyen bambaşka bir âleme bakıyorlardı sanki.

Ebu Cafer tedirgin bir ifadeyle, "Bu anlamsız şeylerin ne gereği var şimdi?" diye sordu.

"Göreceksiniz, sabredin. Sadece gözlerinizi iyi açın. Çünkü az sonra görecekleriniz insanlık tarihinde ilk kez vuku bulacak."

Bu sözlerin ardından vakarla gençlere dönüp, fok bir sesle, "Yusuf," dedi. "Züleyha seni cennette bekliyor. Şu kuleyi görüyor musun? Koşarak çık yukarı ve at kendini aşağı. Düştüğünde kendini onun kollarında bulacaksın."

Yusuf'un yüzü mutlulukla parıldadı. Hapı yuttuğu anda uzun zamandır hissetmediği huzura kavuştuğunu fark etmişti, farika, mutluluk dolu bir huzur. Her şey iki arkadaşıyla cennete gittiği günkü gibiydi. Hasan'ın emrini idrak eder etmez topukları üzerinde dönerek arkadaşlarının yanından geçip kuleye doğru koşmaya başladı.

Kaleye çöken ölüm sessizliğini bozan Hasan bu kez Süleyman'a döndü.

"Hançer'in yanında mı, Süleyman?"

"Burada, Seyduna."

Üç elçi içgüdüsel olarak kılıçlarına davranmışlardı. Ama Hasan onlara bakıp gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Bileziği al! Hançeri tüm gücünle kalbine sapladığın anda bu bileziği sahibine verme imkanına da kavuşmuş olacaksın."

Süleyman büyük bir mutlulukla bileziği alıp göğsüne bastırdı. Sonra da diğer eliyle hançeri olanca gücüyle kalbine sapladı. Hâlâ mutluluk ifadesi yayılan dudaklarından bir iç çekiş işitildi. Hemen ardından da yere yığıldı.

Elçiler olup bitenleri dehşet dolu bakışlarla takip ediyordu.

Solgun, bitkin bir gülümseyişle, cesedi işaret eden Hasan, "Gelin, yakından bakın," dedi elçilere.

Kısa bir tereddütten sonra söyleneni yaptılar. Gencin vücuduna saplı bir hançer vardı. Beyaz elbisesinin ön kısmında büyükçe bir kan lekesi göze çarpıyordu. Artık hayatta olmasa da yüzünden hâlâ mutluluk ifadesi okunmaktaydı.

Ebu Cafer eliyle gözlerini kapattı.

"Yüce Allah'ım," diye inledi.

Hasan hadımlara cesedi götürmeleri talimatım verdi. Ardından dönüp kuleyi işaret etti. "Oraya bakın!"

Nefes nefese haldeki Yusuf kulenin üzerinde belirmişti. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Şaşkınlık içindeki kule muhafızları donakalmalardı. Yusuf korkuluklara doğru yürüdü. Aşağıda rengarenk saraylar, kuleler, kubbeler görüyordu.

"Ben bir kartalım. Sonunda, yeniden kartal oldum," diye fısıldadı.

Kollarını salladı. Gerçekten de kanatlarını hissediyordu. Kararlı bir sıçrayışla korkulukları aşıp kendini boşluğa bıraktı.

Vücudu büyük bir hızla yere çakıldı.

Yakındaki atlar sesten ürküp gerileyince asker saflarında belirgin bir dalgalanma meydana geldi. Biniciler atlara hâkim olmakta bir hayli zorlanmıştı.

“Gidip o cesede de bir bakın,” dedi Hasan elçilere.

“Yeterince gördük,” diye yanıt verdi Ebu Cafer. Sesi daha önce hiç olmadığı kadar cılızdı.

“Pekala, Ebu Cafer. Gördüklerini efendime yanıtım olarak bildir. Ayrıca şunu da mutlaka söyle; sizin otuz bin kişilik ordunuzda az önceki iki asker gibisi olamaz. Baş vezirle ilgili tehdide gelince. Onunla ilgili sizin de altı veya en fazla on iki gün içinde öğreneceğiniz çok önemli bir bilgiye haizim. O bilgi size ulaşınca beni ve mesajımı hatırlarsınız… Elveda!”

Elçilerin atlarının getirilmesini emretti. Ebu Cafer’le yardımcıları eğilerek onu selamladılar. Hasan birliklerin dağılması talimatını verdi. Muhafızlar cesetleri götürdüler. Hasan da büyük daileriyle birlikte kulesine döndü.

Yaşanılan dehşet verici olayın etkisi altında herkes vazifesinin başına döndü. Uzunca bir süre kimse duygu ve düşüncelerini ifade edecek uygun kelime bulamamıştı. İsmaililerin dilleri yavaş yavaş çözüldü.

“Doğruymuş! Seyduna inananlarının hayatlarının ve ölümlerinin efendisiymiş. Kimi istese cennete gönderebiliyor.”

“Sana emir verse kendini bıçaklar mıydın?”

“Kesinlikle evet.”

Herkesin gözleri ihtirasla parıldıyor, her biri kendilerini Seyduna’ya, diğer İsmaililere ve tüm dünyaya kanıtlamak için dayanılmaz bir arzuyla dolmuştu.

“Elçilerin ne hale geldiğini gördünüz mü? Ebu Cafer’in sesi nasıl titriyordu öyle?”

“Seyduna’yla başa çıkabilecek bir hükümdar yok ki yeryüzünde.”

“Kendisine yeni peygamber dediğini işittiniz değil mi?”

“Ama biz bunu biliyorduk zaten.”

“İyi ama bu durumda nasıl Mısır halifesine hizmet edebilirdi?”

“Belki de durum tam tersidir.”

Fedailer içgüdüsel olarak her zamanki yerlerinde, surların üzerinde toplanmışlardı. Solgun yüzleriyle bir süre birbirlerine baktılar. Hiçbiri ilk konuşan olmaya cesaret edemiyordu.

Sonunda sessizliği bozan Übeyde oldu.

“Süleyman’la Yusuf artık aramızda değil,” dedi. “Dünya gözüyle onları bir daha göremeyeceğiz.”

Naim’in gözleri doldu.

“Buna emin misin?”

“Hadımların cesetlerini taşıdığını görmedin mi?”

“Şimdi cennetteler mi?”

Übeyde zorlukla gülümsedi.

“Onlar buna kesinlikle inanmış gibi gözüküyorlardı.”

“Ama sen inanmadın mı?” diye sordu İbni Vakkas.

“Bunu Seyduna söyledi. İnanmamak mümkün mü?”

“Şüphe duymak suç işlemek demektir,” diye ilave etti Cafer ciddi bir yüzle.

“Onlar olmayınca her şey bana boş geliyor,” dedi İbni Vakkas kederle.

“Önce İbni Tahir aramızdan ayrıldı. Şimdi de onlar.”

“İbni Tahir’e ne oldu? Nerede? Yoksa o da mı cennete gitti?” diye sordu Naim.

“Buna ancak Allah ve Seyduna cevap verebilir,” diye karşılık verdi İbni Vakkas.

“Onu keşke bir kez daha görebilseydim,” dedi Naim.

“Bence o da iki yol arkadaşının gittiği yerde şu an,” diye karşılık verdi Übeyde.

“Emir Hazretleri inanılmaz şeyler gördüm,” dedi Yüzbaşı Ebu Cafer dönüp Arslantaş’ın huzuruna çıktığında. “Beni asıl şaşırtan gençlerin efendilerinin emirlerini derhal yerine getirmeleri değil. Neticede öylesine zalim bir hükümdar karşısında başka ne yapılabilir ki? Ama bizi şaşırttığı kadar dehşete düşüren bu gençlerin daha önce eşini benzerini görmediğimiz kadar büyük istekle ölüme kucak açmaları oldu. Keşke öldükleri takdirde cennete gidecekleri söylendiğinde gözlerinin nasıl mutlulukla parıldadığını zatıaliniz de görebilseydiniz. Yüreklerinde en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktu. Daha önce gittikleri cennete yeniden döneceklerine olan inançları Alamut’u kuşatan dağlar kadar sağlam gibiydi. Arkadaşlarım da gördüklerimi tasdik edeceklerdir.”

Düşüncelere dalan Emir Arslantaş çadırında volta atıyordu. Uzun boylu, yakışıklı biriydi. Bakımlı görünüşünden hayatın tadını çıkarmayı seven biri olduğu anlaşılıyordu. Ancak yüzü endişeyle allak bullak olmuştu. Hasan’ın verdiği cevap hiç hoşuna gitmemişti. Sırayla elçilerinin yüzüne baktı. Sonra da, “Kandırılmadığınıza emin misiniz?” diye sordu.

“Kesinlikle evet,” diye cevap verdi Ebu Cafer. “Süleyman en fazla beş, altı adım önümüzde kendini hançerledi. Ayrıca Yusuf’un korkulukları aşıp kendini aşağı bıraktığını Alamut’taki herkes gördü.”

Arslantaş başını iki yana salladı.

“Bir türlü inanamıyorum. Hint büyücülerin mucizevi şeyler yaptıklarını ben de duymuştum. Mesela havaya bir ip atıyorlarmış. İp öylece dimdik vaziyette yere düşmeden kalıyormuş. Sonra da büyücünün çırağı bu ipe tırmanırmış. Çırak yeterince yukarı çıkınca büyücünün verdiği talimatla havada asılı duran ip yere düşer, tabiatıyla üzerindeki çırak da olanca hızla yere kapaklanırmış. Büyücü yere düşen çırağının cesedinin üzerine bir sepet geçirirmiş. Birkaç dua mırıldandıktan sonra sepeti kaldırdığında çırağı eskisi gibi sağlıklı, neşe dolu bir halde ayağa fırlarmış. Tüm bunların bir tek açıklaması var aslında. Göz yanılgısı.”

“Alamut’taki hadise kesinlikle öyle bir şey değildi. Hançer Süleyman’ın kalbine sapma kadar saplandı. Giysileri kan içindeydi.”

Emir bir kez daha susup volta atmaya koyuldu. Anlatılanları kabul etmek imkansızdı.

Sonra yeniden sözlerine başladı.

“Neyse ne! Size Alamut’ta gördükleriniz hususunda bir mezar kadar sessiz olmanızı emrediyorum. Askerlerin böyle bir düşmanla karşı karşıya olduklarını öğrenmeleri itaatsizliklere sebebiyet verebilir. Baş vezir geliyor zaten. Yerdiği emirleri harfiyen yerine getirmezsek çok sinirlenir.”

Ebu Cafer’in yardımcıları birbirleriyle bakıştılar. Buraya gelinceye dek Alamut’ta gördüklerini birkaç kişiyle paylaşmışlardı bile.

Emir bu bakışmaları fark etmemişti. Volta atmayı sürdürürken derin düşüncelere gömülmüştü. “Acaba İsmaili lideri altı ila on iki gün içinde Baş vezir hakkında önemli bir şey öğreneceğimi söylerken ne demek istiyordu?”

“Zatıalinize bana söylediği her şeyi aynen aktardım.”

“Büyük ihtimalle bizi korkutmak istiyor olmalı. Baş vezir hakkında benim bilmediğim ne bilebilir ki? Neticede şu an İsfahan yolunda değil mi? Sonra da oradan Alamut üzerine gelmeyecek mi?” Öfkeyle elini kolunu salladı.

“Bu kafirlerle savaşmak bana nasip oldu diye sevinsem mi üzülsem mi? Ne biçim bir düşmanla karşı karşıyayız böyle? Kalede saklanıyor, açık arazide savaşmaktan kaçmıyor, cahilleri garip

masallarla kandırarak tehlikeli aptallara dönüştürüyor. Onlarla nasıl mücadele etmem bekleniyor benden?”

“Pekala, bu kadar kafi. Çekilebilirsiniz! ” dedi kısa bir süre sonra. “Raporunuzu değerlendireceğim. Siz de çenenizi tutun.” Elçiler selam vererek çekildiler.

Emir kendini yumuşak yastıklara atıp, kadehine şarap doldurarak düşünceli bir tavırla yudumlamaya koyuldu. Yüzü yavaş yavaş renkleniyordu. Ellerini çırpınca perdenin arkasından iki güzel cariye belirdi. Kızlar yanma oturup ona sarıldılar. Kısa sürede Alamut’u da kalenin acımasız komutanını da unutup gitmişti.

Tam tersine dışarıdaki askerlerinse aklı fikri elçilerin Alamut’ta yaşadıkları maceradaydı. Haber yıldırım hızıyla yayılmıştı. Ebu Cafer’le yardımcıları Emir’in çadırından çıkınca arkadaşları onları soru yağmuruna tuttu. O da parmağını dudaklarına götürerek susma işareti yapıp Emir’in kendilerine gördükleri şeyler hakkında bir mezar kadar sessiz olma talimatı verdiğini söyledi. Aslında bu ileri gelenlerin önüne muhafız koydukları başka bir çadırda toplanıp hadiseyi enine boyuna tartışmaya başlayacakları manasına gelen bir işaretti.

Askerler de kendilerince Alamut’u değerlendirmeye koyulmuşlardı.

“Alamut’un efendisi gerçek bir peygamber olabilir. Baksanıza tıpkı Muhammed gibi bir avuç adamla işe başladı. Ama şimdi emri altında binlerce insan var.”

“İsmaililer Ali taraftarları değil mi? Bizim babalarımız da öyleydi. Neden babalarımızın inançlarına bağlı kalanlara karşı savaşıyoruz ki?”

“Peygamber Alamut’un efendisi kadar güçlü değildi. Yalnızca kendisi cennete gidebiliyordu. Ama yaşayan birini cennete gönderebiliyor muydu?”

“Elçilerimizin huzurunda kendilerini öldürenlerin daha önce cennete gittiği söyleniyor. Başka türlü kimse ölüme böyle koşa koşa gitmezdi.”

“Hayatım boyunca böyle bir şey duymadım. Böylesine kudretli bir peygambere karşı savaşmak doğru bir şey mi?”

İsmaililer, Türk de Çinli de değil. Neden Sultan onlara savaş ilan ediyor ki? Onlar da tıpkı bizim gibi İranlı. Üstelik Müslümanlar.” “Baş vezir yeniden Sultan’ın gözüne girmeye çalışıyor. O yüzden bizi Alamut’a yolladı. Böylece eski itibarını geri kazanacak. Ben bu tür

şeyleri daha önce de gördüm. Dünkü çocuk değiliz neticede.” “İyi ki Emir’imiz zeki bir adam. Acele etmiyor. Havalar soğuyunca güneydeki kışlık mevzilerimize çekiliriz olur biter.”

“Elbette kimsenin nefret etmediği bir düşmana karşı savaşmak aptalca olur.”

Büyük dailer hiç konuşmadan Hasan’la birlikte kuleye dönmüşlerdi. Yüce Efendi gözle görülür derecede bitkindi. Üzerindeki beyaz pelerini çıkartıp yastıklara uzandı.

Büyük dailerse ayakta bekliyorlardı.

“Bugün en çok kimin yanımda olmasını isterdim biliyor musunuz?” dedi sonunda sessizliği bozarak. “Ömer Hayyam’ın.” “Neden bu kadar kişi arasında bilhassa onu istiyorsun?” “Nedenini izah etmek güç. Sadece onunla konuşmak istemdim.” “Vicdanın mı sızlıyor yoksa?”

Buzruk Ümid ona son derece sert bir ifadeyle bakıyordu. Hasan içgüdüsel olarak doğruldu. Merak dolu bir yüzle büyük dailere baktı. Soruya cevap vermedi.

“Gençleri görmek üzere bahçeye indiğin gece Ebu Ali’ye seni Şahrud’a atmayı önermiştim, biliyor musun?”

Hasan içgüdüsel bir hareketle kılıcının kabzasına yapıştı. “Evet, ben de bir şeyler hissetmiştim zaten. Peki, neden uygulamadın planını?”

Buzruk Ümid omuzlarını silkerken Ebu Ali dili tutulmuş gibi öylece kalakalmıştı.

“Bilhassa biraz önce yapmadığıma pişman oldum açıkçası.” “Gördün mü? Belki de Ömer Hayyam’ı bu kadar çok özlememin nedeni budur. Yalnız sakın korktuğumu sanmayın. Sadece konuşacak birilerine ihtiyacım var hepsi bu.”

“Bizimle konuş. Dinliyoruz işte.”

“O zaman size bir soru sorayım. Bir çocuğun rengarenk oyuncaklar karşısında duyduğu sevinç hakiki bir sevinç midir?”

“Yine ima dolu bir sohbete başlamayalım şimdi, İbni Sabbah,” dedi Buzruk Ümid kızgınlığım apaçık ortaya koyarak. “Ne demek istiyorsan doğrudan söyle.”

“Ama benî dinleyeceğinizi söylemiştin.”

Hasan’ın ses tonu bir kez daha eski sert ve kararlı şeklini almıştı.

“Niyetim yaptıklarımı haklı çıkarmaya çatışmak değil. Elbette rengarenk oyuncaklarıyla oynayan bir çocuğun mutluluğu yetişkin bir

erkeğin para ya da kadınlar karşısında hissettiği mutluluk kadar hakikidir. Herkesin kendince bir mutluluk anlayışı vardır. Kısacası ölümü mutluluk olarak telakki eden biri için hayatının sona ermesi bir başkasının para veya kadınlar karşısında duyduğu hazzın benzerini hissetmesine neden olacaktır. Zaten öldükten sonra da pişmanlığın anlamı kalamaz."

"Bir köpek olarak yaşamak ölü bir kral olmaktan iyidir," diye mırıldandı Ebu Ali.

"Kral da olsan köpek de neticede öleceksin. En iyisi kral olarak öl."

"Tabii sen insanların hayatları ve ölümleri üzerinde karar verecek derecede kudretli birisin, bu yüzden de konuşmak senin için kolay," dedi Buzruk Ümid. "Ama ben senin ölen iki fedainin yerinde olmaktansa bir sokak köpeği olmayı tercih ederim."

"Beni anlamadın," diye karşılık verdi Hasan. "Sana kim böyle öleceksin dedi ki? Bizim konumumuz onlarınkinden bütünüyle farklı. Onlar için mutlulukların en büyüğü olan şey sende dehşet uyandırıyor olabilir. Lâkin sana sınırsız mutluluk veren bir şey de bir başkasında tahammül edilemeyecek derecede sıkıntı yaratabilir. Hiçbirimiz hadiseleri her açıdan değerlendirenleyiz. Bunu ancak gücü her şeye kadir tanrı yapabilir. Kısacası izin verin de herkes istediği gibi mutlu olsun!"

"Ama sen o fedaileri bilerek, isteyerek kandırdın! Kendilerini sana adayan insanların güvenlerini bu şekilde sömürme hakkını nereden alıyorsun sen?"

"İsmaili öğretisinin en büyük düsturundan elbette."

"Ama buna rağmen bir de kalkmış her şeye kadir bir tanrıdan bahsediyorsun?"

Bu anda Hasan doğruldu. Bir hayli heyecanlanmış gibiydi. "Evet, her şeye kadir bir tanrıdan bahsettim. Ama ne Yehova, ne Hıristiyanların Tanrısı ne de Allah, üzerinde yaşadığımız dünyayı yaratmış olamaz. Hiçbir şeyin lüzumsuz olmadığı bu dünyada güneş kaplanın, kuzunun, filin, sineğin, akrebin, kelebeğin, yılanın, güvercinin, tavşanın, aslanın, çiçeğin, meşe ağacının, dilencinin ve kralın üzerinde eşit derecede parıldar. Hastalık iyiyi, kötüyü, güçlüyü, zayıfı, akıllıyı, aptalı aynı şekilde vurur. Ne zaman mutlu olacağımız ne zaman acılarla boğuşacağımız belli değildir. Ve yaşayan herkesi aynı son bekler. Ölüm. Anlamıyor musunuz? İşte ben böyle bir tanrının peygamberiyim."

Büyük dailer içgüdüsel bir tepkiyle birkaç adım uzaklaştılar. Demek bu garip adamın yavaş yavaş şu anki çılgınlığına sürüklenmesinin sebebi bu düşünceydi. Yani sahiden de kendini bir peygamber olarak görüyordu. Tüm felsefi izahatları yalnızca kuşkucuları kandırmak için uydurmuştu. Belki de kendi kendini de bu şekilde kandırmıştı. O zaman kendini inançlarına bu derece kaptırıyor oluşuyla İsmaili liderlere değil daha ziyade fedailere benziyordu.

"Yani tanrıya inanıyorsun, Öyle mi?" diye sordu Buzruk Ümid tedirgin denilebilecek bir ses tonuyla.

"Evet, öyle."

Aralarında devasa bir uçurum oluşmuştu.

Büyük dailer ayrılırken eğilerek selamladılar onu.

"Görevlerinize devam edin. Sizler benim haleflerimsiniz."

Evlatlarına gülümseyen bir baba gibi gülümseyerek onları yolcu etti.

Dışarı çıktıklarında, Ebu Ali, "Tam Firdevsi'ye göre bir malzeme," diye bağırdı.

17

“Böylece tragedyamızın dördüncü perdesinin sonuna geliyoruz,” dedi Hasan odasında yalnız kaldığında.

O gece Übeyde, Cafer ve Abdurrahman’ı odasına çağırtmıştı. Ebu Soraka emrini üç gence iletti.

Haber fedailer arasında yayılırken Übeyde’nin yüzü bir anda kendilerini neyin bekliyor olabileceğini düşünmenin neden olduğu korkuyla kül gibi olmuştu. Tuzağa düşmüş, kurtulma çaresi arayan vahşi bir hayvan edasıyla çevresine bakmıyordu.

Abdurrahman da korku içindeydi.

“Neden çağırdı ki Seyduna bizi?” diye sordu.

“Büyük bir ihtimalle Süleyman, Yusuf ve İbni Tahir artık burada olmadığına göre sizleri cennete göndermeyi planlıyor olmalı,” diye yanıt verdi İbni Vakkas.

“Bizim de kuleden aşağı atlamamız ya da kendimizi bıçaklamamız mı gerekecek?”

“Bunu Seyduna’ya sormanız lazım.”

Cafer emri büyük bir soğukkanlılıkla karşılamıştı.

“Hayatımızın ve ölümümüzün tek sahibi Allah’tır,” dedi. “Seyduna da onun elçisidir.”

Ebu Ali gençleri Yüce Efendi’nin ikametgahının kapısında karşılayıp kule merdivenlerine yöneltti.

Burada fedailerin yanından ayrılan Ebu Soraka endişeyle Minuçehr’i aramaya koyuldu. Sonunda da onu surların üzerinde zift kazanlarını teftiş ederken buldu. Yanma çağırıp, “Emir, söylesene iki fedainin ölümü hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Seyduna yüce bir efendi, dostum.”

“Yaptığı şeyi tasdik ediyor musun?”

“Bu benim hiç düşünmediğim bir husus. Sana da aynı şeyi yapmam tavsiye ederim.”

“Ama bu Sultan’ın ordusu üzerine bu metotla mı yürüyeceğiz?” “Bunu sadece Seyduna bilir. Yalnızca onlara uzun süre karşı koyamayacağımızı biliyorum hepsi bu.”

“İşte bu beni dehşete düşürüyor.”

“Başkalarının de benzer dehşeti hissettiğine eminim. Mesela Emir Arslantaş.” ‘

“Yani sence Seyduna amacına ulaştı mı?”

“İçimde bir his ona sonsuz güven duymamız gerektiğini söylüyor. Bugün Alamut Kalesi’nde tarih boyunca eşi benzeri görülmeyen şeyler yaşandı.”

Ebu Soraka başını iki yana sallayarak yanından uzaklaştı. Bu kez fikrini almak üzere hekimi arıyordu.

Yunanlı önce etrafta kimsenin olmadığına emin olmak için çevresine bakınıp, ardından Ebu Soraka’ya yaklaştı ve “Muhterem dai,” diye fısıldadı. “Bugün Bizans zindanlarından salıverildiğim güne lanet okudum. Zira bugün bu gözler Yunanlı tragedya yazarlarının en hararetli hikayelerindeki fantezilerin bile ötesine ulaşan şeylere tanık oldu. Yüce Efendimizin bizlere seyrettirdiği hadise cehennem prensini bile kıskandıracak derecede korkunçtu. Alamut surlarının arkasındaki cennet zevklerini bana da tattırmak isteyebileceğini düşündükçe damarlarımdaki kan donuyor.”

Ebu Soraka bembeyaz kesilmişti.

“Bizi de kalenin arkasındaki bahçelere gönderir mi sence?” “Bunu nereden bilebilirim ki, eski dostum? Her ne olursa olsun cennetinin kapılarının gece-gündüz açık olduğunu bilmek bu kalede yaşama şerefini tadan bizler için pek de iç açıcı bir durum değil.”

“Korkunç! Korkunç!” diye mırıldandı Ebu Soraka şakağından süzülen soğuk teri koluyla silerken. “En azından ailelerimiz Muzaffer’in yanında.”

“Kesinlikle öyle,” diye tasdik etti Yunanlı. Ebu Soraka giderken Yunanlı’nın bıyık altından alaycı bir ifadeyle gülümsediğini görmemişti.

Bahçelerde ikinci ziyaret için her türlü hazırlıklar uzun zaman önce tamamlanmıştı. Misafirlerin o gece geleceğini öğrenince kızlar adeta bir şenlik havası estirmişlerdi. Evet, artık vazifelerinin ne olduğunu biliyorlardı. İşleri aşk yapmaktı. Ve bundan da ziyadesiyle hoşnutlardı.

Yalnızca Halime için endişeleniyorlardı. Kendini adeta Süleyman’ın hatırasına adamış gibiydi. Onu efendisi olarak görüyor,

her türlü sorun karşısında nasıl davranması gerektiğini kimselere belli etmemeye çalışarak ona danışıyordu. Giderek içine kapanmaya başlamıştı. Yalnız kalmayı tercih ediyor, o anlarda da hep Süleyman'la konuşuyordu. Çoğu kez arkadaşları onun kendi kendine konuştuğunu, birkaç sefer de sanki gerçekten biriyle konuşuyormuş gibi gülüp neşelendiğini görmüşlerdi. İlk başta onu Süleyman'ın geri gelmeyeceğine ikna etmeye çalışmışlardı. Ama verdikleri öğütlerin bütünüyle yanlış anlaşıldığını, kızda bu tavırlarının arkasında kötü niyetler olduğu kanaati uyanmaya başladığını görünce ısrarlarından vazgeçip onu kendi haline bırakmışlardı.

O gece yeni misafirlerin geleceğini öğrenince başını rüzgara kapılan kuru otlar misali sallamıştı. Yanaklarının rengi soldu. Yere yığılıp kendini kaybetti.

"Aman Allah'ım," diye bağırdı Meryem. "Ne yapacağız bununla?"

"Seyduna sana delikanlılarla birlikte olmama müsaadesi verdi," dedi Züleyha. "Ondan aynı şeyi Halime için de yapmasını isteyebilirsin."

"O zaman da Halime onu Süleyman'dan ayırmak için bunu yaptığımızı düşünecektir," diye karşı çıktı Fatma. "İşte o zaman kendine zarar verebilir."

"Süleyman'ın geri geleceği fikrine nereden kapıldı bu kız?" diye sordu Rukiye.

"Ona âşık oldu. Süleyman geri geleceğini söyledi, o da çocuğa inandı. Onun açısından Süleyman, Seyduna'dan bile büyük bir peygamber mertebesinde."

Alamut

Bu cevabı Fatma vermişti.

Bu sırada kızlar Halime'yi kendine getirmeyi başardılar. Halime arkadaşlarına şaşkınlıkla baktı. O sırada aldığı haberi hatırlayınca yeniden kıpkırmızı kesildi. Ayağa kalkıp hazırlanmak üzere odasına koştu.

"Ona her şeyi anlatacağım," dedi Meryem,

"Sana inanmayacaktır," diye karşılık verdi Züleyha. "Ben onu tanıyorum. Çok inatçıdır. Sen böyle şeyler söylersen hemen Süleyman'ı kendisinden uzak tutmak için yalanlar uydurduğun fikrine kapılacaktır."

"Ama cennette Süleyman yerine başka birini görmek de kalbini kıracak."

“Bırakalım o da bizim gibi alışsın,” dedi Sara.
“Halime çok farklı biri. Seyduna’yla konuşacağım.”
“Hayır, Meryem,” dedi Fatma. “Bunun yerine önce Halime’yi ikna etmeye çalışalım. Belki ikna olur.”
Birlikte Halime’nin odasına yöneldiler.
Halime aynanın karşısına oturmuş, kendini hayran hayran süzerek gülümsüyordu. Arkadaşlarının içeri girdiğini görünce hemen yüzü asıldı. Böylesine hoş düşüncelerinin bölünmesine sebebiyet verdikleri için onlara bir hayli öfkelenmişti.
Bunu görmek Meryem’in içini acıttı.
“Sen konuş onunla,” diye fısıldadı Fatma’ya.
“Bu geceki ziyaret için mi hazırlanıyorsun?”
“Beni yalnız bırakın. Hazırlanmam gerek, görmüyor musunuz?” “Dinle, Halime,” dedi Meryem. “Misafirlerimiz bahçeleri sadece bir kereye mahsus ziyaret edebilirler. Bunu anlıyor musun?” İçeri giren Ehrimen Halime’yi koklamaya başladı,
“Ehrimen, kovala onları buradan. Çok kötü niyetliler bunlar.” “Meryem’in söyledikleri tamamen doğru,” dedi Fatma. “Buradan defolup gider misiniz?”
“Ne kadar kaz kafalısın sen böyle,” dedi sinirlenen Sara.
Hep birlikte odasından çıktılar.
“İnanmıyor bir türlü,” dedi Züleyha.
“Sana bile inanmıyor, Meryem,” diye ekledi Fatma.
Apama gelip Seyduna’nın kızların isimlerini değiştirmeleri ya da takma isimler kullanmaları hususundaki kesin talimatını bildirdi. Bu gece en ufak bir hataya bile yer yoktu.
Meryem’le Fatma yeni isim belirlemeye koyuldular.
“Halime! Bu gece senin adın Halime değil, Safiye olacak. Anladın mı? Alışmak için kendi kendine adını tekrarla.”
Halime gülümseyerek kendi kendine, “Gerçekten de beni tanıyamayacağını mı düşünüyorlar?” diye mırıldandı.
“Kes gülmeyi!” diye azarladı Meryem.” Bu çok ciddi bir konu. Bahçelerdeki vazifeleriniz bu sefer farklı olacak.”
Halime bu sözleri işitince endişeye kapıldı. “Bu da ne demek?” diye sordu.
“Artık kendini hazırlasan iyi olur,” dedi Fatma ona.
Halime’nin gözlerinden yaşlar boşaldı.
“Bana karşı hep acımasız oldun.”
Koşarak bir köşeye saklandı.

Sara yanına gidip, onu kolundan çekti.
“Fatma’yla Züleyha’nın gebe olduklarını biliyor muydun? Meryem’e anlatırlarken duydum. Sakın bunu kimseye söyleme.” “Neden sadece o ikisi gebe?”
“Şu hale bakın hele! Yoksa sen de mi çocuk istiyordun?” Halime ona dilini çıkartıp, sırtını döndü.
O gece ikindiye doğru Hasan, Meryem’i boş bahçelerden birine çağırdı. Meryem ona Halime’den ve kızın Süleyman’ın gelişini beklediğinden bahsetti.
Hasan ona ters ters baktı.
“Onu yeterince sarhoş etmen gerekiyordu. Eğer herhangi bir sorun çıkarsa seni mesul tutarım.”
“Onu bu akşamlık bağışla, yalvarırım.”
“Bugün o, yarın bir başkası, öbür gün bir diğeri. Yirmi yıl boyunca üzerinde çalıştığım planımın aksamasına yol açacak en ufak bir zaafa bile müsaade etmedim. Şimdi karşıma geçip benden bunu nasıl istersin?”
Meryem ona nefret dolu bir ifadeyle baktı.
“Öyleyse onun yerine benim geçmeme izin ver en azından.” Hasan giderek sinirleniyordu.
“Hayır, buna müsaade etmiyorum. İşi bu hale sen getirdin.
Şimdi de pisliğini sen temizleyeceksin. Bu akşam vakit geldiğinde bahçeye döneceksin. Sonra sonucu beraber bekleyeceğiz. Anlatabildim mi?”
Meryem öfkeyle dişlerini sıkıp, hoşça kal demeden Hasan’ın yanından ayrıldı.
Kızların yanına dönünce de hemen Halime’yi buldu.
“Süleyman’ın bu gece gelmeyeceğini anladın değil mi artık? Sakın aptalca bir şey yapma. Yapacağın bir hatayı hayatınla ödersin sonra.”
Halime inatçı bir tavırla ayağını yere vurdu. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. “Neden bu gece herkes bana bu kadar kötü davranıyor?”

Übeyde cenneti ziyaret eden üç fedainin anlattığı her şeyi bir kenara not etmişti. Hatta tabii şüpheciliğinin de etkisiyle acaba onların yerinde ben olsaydım ne yapardım diye düşünmüştü. Aslında anlatılanlarda mana veremediği çok şey vardı, bu yüzden şüphesi daha da artmıştı.

O gece iki arkadaşıyla birlikte huzura kabul edileceğini öğrenince hem meraklanmış hem de bir hayli korkmuştu. Ama her iki duygusunu da ustalıkla gizlemeyi başardı. Hasan'ın tüm sorularına net ve kendinden emin tavırlarla cevap verdi.

Bu sefer büyük dailer odada değildi. Zaten Hasan da onlara ihtiyaç duymamıştı. Neticede ilk ve en zor deneyim geride kalmıştı. Şimdi her şey kusursuz işleyen bir çarkın dişlileri gibi yerli yerine oturmuştu ne de olsa.

Cafer'le Abdurrahman kendilerini İsmaili dünyasının yegane hükümdarı Hasan'ın karşısında bulduklarında içleri Allah korkusunu andırır hislerle doluydu. Lâkin yüreklerinde zerre kadar bir şüphe yoktu. Sorulara cevap vermek de, emirlere itaat etmek de onlara büyük mutluluk veriyordu.

Cennete gönderileceklerini işittiklerinde gözleri heyecanla parıldadı. Artık onun kudretine bütünüyle teslim olmuşlardı.

Übeyde'nin yüzü biraz solmuştu. Olacakları düşüncelerini belli etmeden büyük bir dikkatle izlemeye karar vermişti.

Hasan onları asansör olarak kullandığı bölmeye sokup yataklarım gösterdi. Ardından da kadehlerine şarap doldurup, haplarını verdi. Cafer'le Abdurrahman hapları büyük bir hevesle anında yuttular. Ama Übeyde fark ettirmeden hapı bir müddet ağzının kenarında saklayıp fırsatını bulduğunda avucuna tükürüp cübbesinin içine attı. Yarı aralık göz kapaklarından arkadaşlarını seyretmeye başladı. Bir süre sonra onların inleyerek titremeye başladıklarını görünce de onlar gibi davranmaya karar verdi.

İlk kendinden geçen Abdurrahman oldu. Cafer bir süre direnir gibi olduysa da sonunda o da yere yığılıp, inleyerek derin bir uykuya daldı.

Übeyde bir hayli korkuyordu. Ancak olup bitenleri görmek için gözünü açmaya bile cesaret edemiyordu. Hasan hiç kımıldamadan eşikte duruyor, perdeyi aralık tutarak içeri ışık girmesini sağlıyordu. Üçünün de uyumasını beklediği belliydi. Ama sonra ne yapacaktı ki?

Übeyde arkadaşları gibi inleyerek kıvranır gibi yaptı. Kısa bir süre sonra da uyuyormuşçasına düzenli nefes alıp vermeye başladı. Etraf iyice kararmıştı. Hasan'ın üzerlerine bir örtü gibi bir şey attığını hissetti.

Bir çan sesi işitildi.

Birden içinde bulunduğu oda sallanıp aşağı inmeye başladı. O an Übeyde yalnızca çığlık çığlığa bağırmamak için kendini tutmaya

çalışmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu, Korkunç bir son bekleyerek şiltenin kenarına sımsıkı yapıştı.

Zihni allak bullak olmuştu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sonra birden durduklarını hissetti. İçeri serin bir hava girmişti. Üzerindeki örtünün altından bir meşalenin ışığını seçebiliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diyen Hasan’ın sesini duydu.

“Her şey yolunda, Seyduna,”

“Tamam, her şey geçen seferki gibi olacak.”

Güçlü kollar sedyeyi kavrayıp kaldırdı. Küçük bir köprünün üzerinden geçtiğini hissetmişti. Sonra onu sedyeden indirmeden bir kayığa aldılar. Kıyıya çıktıklarındaysa etrafta müzik ve kız seslerinin yankılandığı bir odaya taşındı. Ardından el ve ayak bileklerinden kavrayıp yumuşak bir zemine yatırıp gittiler.

Demek Efendimizin cenneti burasıymış *diye düşündü.* Yusuf’la Süleyman’ın geri dönebilmek için bu sabah canlarına kıydıkları yerdeyim artık.

Tarifi imkansız bir nefret içindeydi. *Ne büyük bir sahtekarlık* diye düşündü. *Abdurrahman ‘la Cafer en ufak bir şeyden bile şüphelenmiyor. Başlarına neler gelecek?* İçinde olduğu durumda her şeyi anladığını göstermesi imkansızdı. Ama ya Seyduna ona da tıpkı Süleyman’dan istediği gibi kendini bıçaklama talimatı verirse? Bu emre itaat etmemesi onu çok daha korkunç bir sona da sürükleyebilirdi. “Korkunç! İnanılmaz derecede korkunç!” diye iç çekti.

Yattığı yere usulca yaklaşan ayak seslerini işitti. Artık cennette uyanmış gibi yapabilirdi. Biri üzerindeki örtüyü aldı. Bir an için gözlerini araladı. Gördüğü şeyi anlatılanlarla birleştirip bir sonuç çıkarması için bu kafiydi. Çevresi hayatında görmediği derecede güzel kızlarla çevriliydi. Hepsi ona merakla ve tedirginlikle bakıyordu. Birden içinde yoğun, delice bir arzu hissetti. Aralarına dalmak kendisini hazzın o müthiş kollarına bırakmak isteğiyle dolmuştu. Ama buna cesaret edemiyordu. En azından şimdilik. Süleyman uyanma anıyla ilgili neler anlatmıştı? Yeniden uykuya dalmış gibi yaptı. Ama büyük bir dikkatle konuşmaları dinliyordu. Hiç beklenmedik bir şeyin meydana gelmekte olduğunu işitmişti.

Halime’ye kaç kez Süleyman’ın artık geri gelmeyeceğini söylemişlerse de bunun en ufak bir faydası bile olmamıştı. Kızın küçük yüreği onun önünde sonunda döneceğine dair sarsılmaz duygularla doluydu, İlkinde olduğu gibi bu sefer de Fatma’nın

grubundaydı. Sara da yine hemen yanı başındaydı. Ancak bu kez Zeynep'le diğer kızlar öbür gruplara dağıtılmıştı. Aynı bahçede de bulunmuyorlardı. İlk seferinde Meryem'in liderlik ettiği grubun, bulunduğu orta bahçeye gönderilmişlerdi.

Hadımlar gençlerin sedyelerini getirince tüm vücudu tepeden tırnağa titredi. Sara'nın arkasına saklanarak Fatma'nın misafirin üzerindeki örtüyü kaldırmasını korkuyla bekledi. Örtü kaldırıldığındaysa karşısında Süleyman'® yakışıklı yüzü değil Übeyde'nin esmer çehresi çıkmıştı.

Halime yıldırım çarpmışa döndü. Dünya başına yıkılmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çığlık atmamak için ağzını eliyle kapatarak acısını bastırmaya çalıştı. Artık yavaş yavaş da olsa Süleyman'ı sonsuza dek kaybettiğini idrak ediyordu.

Aniden kapıya ok gibi fırladı. Artık herkes söylenenlere inanmadığı için ona istediği kadar gülebilirdi. Arkadaşları ona yetişemeden koridoru geçip gündüzleri kertenkelelerin güneşlendiği uçurumla son bulan patikada delicesine koşmaya başladı.

"Rukiye! Sara! Yakalayın onu!" diye emretti Fatma sert bir sesle. Onlar da arkasından fırladılar. Hiçbiri Ehrimen'in de kendilerine katılmış olduğunu fark etmemişti. Nehrin kenarına dek koştular.

Halime kayalıkların tam uçundaydı. Kollarını açtı, bir an bile tereddüt etmeden kendisini dalgalara bıraktı. Umutsuzluk dolu bir çığlıkla suya düştüğü anda da akıntıya kapıldı.

Ehrimen hemen ardından suya atlamıştı. Bir süre dişleriyle saçından yakaladığı kızı kıyıya çekmeye çalıştı. Ama akıntı çok şiddetliydi. Ölüm korkusuna kapılan Halime hayvanın boynuna sımsıkı yapıştı. Hızla Alamut'un altındaki kayalıklara doğru sürükleniyorlardı. Karanlıkta daha iyi gören Ehrimen kıyıyı seçebiliyordu. Bütün gücüyle o tarafa doğru yüzmeye çalıştı. Ama gayreti boşunaydı. Önce boynuna sarılan kollar gevşeyip karanlık sularda kayboldu. Sonra kayalıklara erişse de pençeleri kaydığı için bir türlü dışarı çıkamayan Ehrimen pes etti. Aslında bahçelere yakın bu bölgede akıntının şiddeti zayıflıyordu ama hayvanın artık direnecek takati kalmamıştı. Son bir dalga daha gelince o da gözden yitip gitti.

Sara'yla Rukiye tüm bu olup bitenleri dehşet dolu gözlerle takip ettiler. Köşkün kapısında bekleyen Zofana'yla karşılaşınca gözyaşlarına boğuldular.

"Gitti! Halime gitti! Suya atlayıp, dalgaların arasında kayboldu."

“Allah’ım. Allah’ım. Ama şimdi sessiz olmamız gerek. Delikanlı uyandı ve bir hayli tuhaf davranıyor. Bizim huri olduğumuza hiç inanmıyor gibi. Seyduna ne diyecek bakalım?”

Gözlerindeki yaşları silip Zofana’nın peşi sıra içeri girdiler.

Yastıklara kurulmuş Übeyde kendinden emin bir tavırla önce

Fatma’yı sonra da Cevriye’yi kucaklayıp duruyor, çevresine aşağılama dolu bir yüz ifadesiyle gülümseyerek bakıyordu. Onu içkiyle etkilemeye çalıştılar ama delikanlı ikram edilen şarapları içmeyip yalnızca dudaklarına götürüp bırakıyordu.

Sonra yüzünde kurnaz bir ifadeyle kızlara Alamut’taki hayatından bahsetmeye başladı. Bir yandan da büyük bir dikkatle dinleyicilerinin yüzlerine bakıyordu. Süleyman’la Yusuf’tan bahsettiği anda birkaçının birbirleriyle bakıştıklarını gördü. Neredeyse şeytani bir zevkle Süleyman’la Yusuf un cennetten döndükten sonra başlarına gelenleri anlattı. Kızların hislerini gizlemek için büyük gayret gösterdikleri açıkça belliydi. Tüm bunlar Übeyde için yeterliydi. Artık iki arkadaşının geldikleri yerin burası olduğuna, geceyi karşısındaki bu güzellerin koyunlarında geçirdiklerine kesinlikle emindi.

Sonra gözü Sara’ya ilişince şaşkınlık içinde kaldı. “Demek Süleyman’ın bahsettiği zenci güzel buymuş ama bu sefer adını değiştirmiş,” dedi kendi kendine. Kanı kaynamaya başlamıştı. Arkadaşlarına hizmet eden köleler karşısındaydı.

Uzanıp Sara’yı bileğinden yakaladığı gibi yanma çekti. Burun delikleri kabarmıştı. Kızın pembe peçesini yırtarak çıkardı. Sonra da kızı birbirlerinin kemiklerini hissedecekleri derecede şiddetle kendine bastırdı. Çiftleşen kediler gibi mırıldanarak kendini kızın üzerine bıraktı. Sara neredeyse Halime’nin başına gelenleri tamamen unutmuştu.

Artık onu sarhoş etmek daha kolaydı. Bitkin bir halde kendisine ikram edilen her şeyi kabul ediyordu. Kısa sürede de kendinden geçip sızdı.

“Rukiye! Çabuk Meryem’i bulup ona her şeyi anlatın! Halime’nin nehre atladığını, Übeyde’nin de bize kesinlikle inanmadığını söyleyin.”

Kıyıdaki kayığın yanında Moad bekliyordu. Rukiye kayığa atlayıp, “Çabuk beni Meryem’e götür!” dedi.

“Meryem, Seyduna’nın yanında.”

“Daha iyi ya.”

Kayık durgun sularda yol almaya başladı.

Yolun yarısında Apama'yı başka bir bahçeye götüren Mustafa'nın küreklerini çektiği kayıkla karşılaştılar.

"Halime nehirde boğuldu!" dedi Rukiye ona.

"Neler söylüyorsun sen?"

Rukiye söylediklerini bir kez daha tekrar etti. Yaşlı kadın ile iki adam dehşete kapılmışlardı.

"Bana düştüğü yeri göster. Belki onu hâlâ kurtarma şansımız vardır."

" Artık çok geç. Nehir onu çok uzaklara sürükledi."

"Allah'ım. Allah'ım. Neden yaptı ki bunu?"

Kürekleri bırakan Mustafa elleriyle yüzünü kapadı.

Hasan'la Meryem uzunca bir süredir küçük bir kulübede hiç konuşmadan oturmuşlardı. Sonunda sessizliği Hasan bozdu.

"Sana bir haberim var," dedi. "Fedaileri cennete soktuğum gece büyük dailerim beni kuleden Şahrud'a atmayı planlamışlar."

Meryem ona hayretle bakakalmıştı.

"Ama neden?"

"İnsanın başladığı işi bitirmeye mecbur olduğunu idrak edemedikleri için."

"Bu, yaptıklarının onları da dehşete düşürmüş olduğu manasına geliyor. Peki sen ne yaptın onlara?"

"Onlara ne mi yaptım? Hâlâ eskisi gibi kalede dolaşıp duruyorlar. Hepimiz bazen kötü düşüncelere kapılırız. O yüzden onlara kızmış değilim. Zaten bana ne yapabilirler ki? Hepimizin kurtuluşu kurduğum mekanizmanın düzgün çalışmasına bağlı. Bu mekanizmanın bize can düşmanımızı ortadan kaldırmamıza imkan verecek başarıyı sağlamasını umuyorum şu an."

Kendi kendine gülümsedi.

"Can düşmanım derken, ezeli rakibimi, eski dostumu şimdiki en büyük basınımı kastediyorum."

"Kimi kastettiğini biliyorum," diye mırıldandı Meryem.

Bir kez daha uzun bir sessizlik oldu. Hasan, Meryem'in neden bu derece dalgın olduğunu gayet iyi biliyordu. Ama kendisi bu hassas konuyu açmaktan kaçınıyor, Meryem de anlaşılan cesaret edemiyordu. Nihayet uzunca bir süre sonra Meryem kendini tutamayarak, "Söylesene bahçelere soktuğun o üç gence ne yaptın?" diye sordu.

“Bu sabah Yusuf’la Süleyman etrafımızı kuşatan Sultan’ın ordusunun moralini bozmamız konusunda bize yardım ettiler.” Meryem, Hasan’a aklından geçenleri okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle bakıyordu.

“Öldürdün mü onları?”

“Hayır, onlar kendilerini öldürdüler. Ve bunu da büyük bir mutlulukla yaptılar.”

“Sen zalim bir hayvansın.”

Hasan tüm hikayeyi anlattı. Meryem dehşet içinde, kulaklarına inanamadan dinliyordu söylenenleri.

“Ve kendilerini sana adayan gençleri ölüme sürüklediğin için zerre kadar üzülmedin öyle mi?”

Meryem aslında bunun Hasan için de zor olduğunu sezinlemişti. Zaten Hasan da hemen kendini müdafaa etmeye koyuldu.

“Sen anlayamazsın bunu. Başladığım işi bitirmeliyim. Elbette fedailere verdiğim emir beni de çok üzdü. İçimden bir ses, ‘Eğer bize hükmeden üstün bir güç varsa buna müsaade etmez. Ya güneş batar, ya yer yerinden oynar. Kale, içindeki herkesle birlikte üzerimize yıkılır,’ diyordu. Emin ol hayalet görmüş bir çocuk gibi tir tir titredim. Küçücük bir işaret görmeye bile razıydım. O an küçücük bir şey olsaydı, mesela bir bulut aniden güneşi gölgeleseydi ya da ani bir rüzgar filan çıksaydı her şey değişirdi. Hatta her şey olup bittikten sonra bile her an bir şey olabilir diye düşünüp durdum. Ama güneş eskisi gibi parıldamaya, beni, Alamut’u ve önümde yatan iki cansız bedeni aydınlatmaya devam etti. İşte o an ya böyle bir güç yok ya da burada meydana gelenlere karşı bütünüyle ilgisiz diye düşündüm. Belki de yaptıklarımı tasdik ederek izliyordu. O an gizliden de olsa içimde bir inanç kırıntısı olduğunu fark ettim. Ama bu inanç çocukluğumdakine hiç benzemiyordu. Bu üç boyuta sıkışmış, rastlantılarla bina edilen, en ufak bir sınırın bile olmadığı, devasa bir kaosun hüküm sürdüğü kainatın efendisi ancak korkunç bir ejderha olabilirdi. Ve ben de tüm hayatımı ona hizmet ederek geçirmiştim.”

Meryem’e, sanki karşısında inanılması güç bir mucize varmışçasına fal taşı gibi açılmış gökleriyle bakıyordu.

Zırdeli bir şeytan bu diye düşündü Meryem o anda.

“İbni Tahir nerede?”

Hasan bakışlarını yere indirdi.

“Onu can düşmanına mı yolladın?”

Başını kaldırıp onu tepeden tırnağa süzdü.

“Bir seferinde bana dünyadaki hiçbir şeye inanmadığını ve hiçbir şeyden de korkmadığını söylememiş miydin? Zorluklarla karşılaşınca tüm kudretin yok oldu bakıyorum. Oysa ben gördüğün gibi her şeye tahammül edebiliyorum. Senin küçük şeylere dayanacak bir yüreğin var. Ama bazen de büyük şeylere dayanmayı öğrenmen gerek.”

Tam bu sırada Moad’ın kayığı kıyıya yanaştı. Rukiye fırlayıp Meryem’e koştu. Hâlâ tir tir titriyordu. Heyecandan Hasan’a dönüp bakmamıştı bile. “Halime nehre atladı!”

Meryem’in yüreği ağzına geldi. Hasan’a, “Bu senin kabahatin,” dercesine bir bakış fırlattı. Hasan da şaşkınlık içindeydi. Kızdan olup bitenleri anlatmasını istedi.

“Demek Süleyman yerine Übeyde’yi görünce kaçıp gitti. Übeyde de cennette olduğuna inanmıyor diyorsun öyle mi?” Hasan, yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlayan Meryem’e şöyle bir bakıp ayağa kalktı.

“En azından işin bundan sonrası olması gerektiği gibi yürüsün.” Adi’nin, başında beklediği kayığına doğru yürüdü.

“Kaleye dönüyoruz!” diye emretti.

“Yalnız kaldığınızda orta bahçedeki adamı boğun,” dedi hadımlara. “Üzerini arayıp bulduğunuz her şeyi bana getirin. Sonra da onu sabah ölenlerle birlikte bahçelerin diğer ucuna, dağın eteğine gömün. Bahçedeki diğer iki genci de yanıma getirin.”

Öfkeli ve endişeli bir halde kulesine döndü. Odasına çıkınca da bahçeleri terk etme zamanı geldiğini işaret eden çanı çaldı. Ebu Ali’yle Buzruk Ümid’in burada olmamasına sevinmişti. Artık onlara anlatacak ne kalmıştı ki? Ardında icraatlarının nedenlerini izah edip, kendisini müdafaa edici bir açıklama bırakmak niyetindeydi.

Müminler için kısaca ve mümkün olduğunca mecazi anlamlar kullanarak özetlediği öğretisinin esaslarım yazmalıydı. Vârislerine de artık son sırları açıklamanın vakti gelmişti. Yapması gereken çok işi vardı. Ama hayat kısaydı. Ve o da artık iyice yaşlanmıştı.

Ayakta duramayacak kadar yorgun olduğunu fark edince yatağına uzanıp uyumaya çalıştı. Ama gözüne uyku girmiyordu. Gündüz hiçbir şeyden korkmayan biriyken şimdi gözlerini kapattığında en ince detaylarına varıncaya dek Süleyman’ın yüzünü görüyordu karşısında. Ve gerçekten de bu yüzde mutluluk ifadesi vardı. Ama hemen sonra yaşam ışığı sönüyordu. Aman Yarabbi! Ne korkunç bir tecrübe bu böyle!

Soğuk soğuk terliyordu. Şimdi kafasında tek bir düşünceyle dörtnala Nihavend'e giden İbni Tahir'i gördü. Evet, orası can düşmanının bulunduğu yerdi. Kendi prensiplerinin taban tabana zıddını savunan, zeki, şöhretli Baş vezir Nizamülmülk, insanları yüce ve iyi olarak kabul ederdi. Yine de onun da içinde bir yerlerde gizli kalmış büyük bir yalan vardı. İnsanlığın ve inançların önünde eğiliyor gibi yapmasına karşın Hasan onun aslında bambaşka görüşlere sahip olduğunun farkındaydı. Kalabalıkların kalbini kazanarak güçlenmişti. Bunu da sevecen, cömert tavırlar sergileyerek, kişisel arzularından taviz vererek yapmıştı. Onun gibi biri var mıydı dünyada? Nizamülmülk aslında her alanda kendisini yenmişti. On yıldır Hasan'dan daha üstün mertebedeydi. Bu yüzden de Hasan'a onun tam aksi istikametinde ilerlemekten başka çıkış yolu kalmamıştı. *O gülümsüyor, öyleyse ben somurtmalıyım. O affediyor öyleyse ben merhametsiz olmalıyım. O etrafındakilere şefkat dağıtıyor öyleyse ben de korku salmalıyım.* Buna rağmen Baş vezirin istediğinde kendisinden bile zalim ve merhametsiz olabileceğinin de farkındaydı. *Eğer onu alt edebilirsem İran'ın tek hâkimi ben olurum.*

"Bu gece bitsin artık," diye iç çekti. Cübbesini giyip kulenin balkonuna çıktı.

Eğilip aşağıdaki bahçelere baktı. Hadımlar çoktan fenerleri söndürmüşlerdi. Sonra dönüp dağın eteklerine baktı. Orada ışıklar parlıyordu. Ürperdi. "Ölüleri gömüyorlar," dedi kendi kendine.

Aniden zihninde günün birinde kendisinin de hiçlikte kaybolacağı düşüncesi belirince titredi.

Hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyoruz diye düşündü. Üzerimizdeki yıldızlar sessiz. Sırtımızda yanılgılarımız savrulup gidiyoruz. Kesinlikle çok korkunç bir tanrı bize hükmediyor.

İçeri girip bölmelere doğru yürüdü. Cafer'le Abdurrahman uyuyorlardı. Üzerlerindeki örtüyü kaldırdı. Işık gençlerin yüzünü aydınlatmıştı. Uzun süre onları seyretti.

"İnsan dünyadaki en garip yaratık," diye mırıldandı. "Kartallar gibi uçmak istiyor ama kanatlan yok. Aslan gibi kuvvetli olmak istiyor ama pençeleri yok. Ne kadar kusurlu yaratmışsın bizi, Allah'ım. Bir de yetmezmiş gibi bizlere kendi acizliğimizi idrak etme gücü vermişsin."

Uzanıp uyumaya çalıştı. Ancak şafak sökerken yapabilmişti bunu.

"İbni Sabbah gerçek bir peygamber. Kendince inandığı bir tanrısı var," dedi Ebu Ali o gece Buzruk Ümid'e. Dostuna neşe dolu hatta

çocuksu denilebilecek bir ifadeyle bakıyordu. Ardından da düşüncelerini paylaşmayı sürdürdü.

“Gördüğün gibi onun hakkında yanılmadım. Ne derece imansızca konuşursa konuşsun İsmaililerin liderliğine hep onu layık görmüştüm. Çünkü sadece o böylesi bir işin altından kalkacak kadar yürekliydi. Allah’a şükürler olsun! Artık bir peygamberimiz var!”

“Ama korkunç bir peygamber,” diye mırıldandı Buzruk Ümid.

“Muhammed ondan daha az değildi. Binlerce insanı ölüme göndermedi mi? Buna rağmen ona inanmaktan vazgeçmediler. Şimdi de Mehdi’yi bekliyorlar.”

“Senin de onu beklediğini söylemeyeceksin değil mi?”

Ebu A1İ şeytani bir gülümsemeyle, “Kalabalıklar sebepsiz yere lider beklemez,” diye cevap verdi. “İnan bana. Tarih hep böyle şeylerle doludur. Binlerce insanın kalbi böyle bir arzuyla doluyken iyi veya kötü bir lider er ya da geç ortaya çıkacaktır. Hem de aniden. Bir bakarsın karşında belirivermiş.”

“Anlaşılan sen de benzer türden bir deliliğin esiri olmak üzeresin. İnsanlığın hayal gücünün elinde oyuncak olduğunu gördüğün halde inanıyorum diyorsun bir de.”

“Eğer o inanıyorsa ben neden inanmayayım ki?”

“Giderek siz ikinizin en başından beri istediğiniz şeyin bu olduğu düşüncesine kapılıyorum.”

“Dailer bize güvenmiyor. Çünkü hepsinden üstün bir mertebedeyiz. Ama fedailer Hasan’ın yanında. Biz de onun yanında olmalıyız.” “Tüm bu düşüncelerin beni son derece huzursuz ediyor. Ama hakkın var. Dailerin bize verebileceği hiçbir şey yok. Arkamızda bizi destekleyen kimse de yok. Bu sebeple yerimiz burası, Hasan’ın yanı olmalı.”

O sırada yerlerine dönen kızlar Halime için ağlıyorlardı. Havuzun başında adeta bir şahinin saldırısına uğramış güvercin sürüsü gibi toplanmış ve birbirlerine sokulmuşlardı. Fatma olanları anlattı. Birbirlerine sarılarak, ölen arkadaşları için ağladılar. Uzaktaki bahçede bulunan kızlar da o gece dönmüşlerdi. Korkunç haber hepsinin bir aile gibi birleşmesine sebebiyet vermişti.

“Halime en iyimizdi.”

“Onsuz burası bomboş olacak.”

“Çok sıkıcı olacak burası.”

“Onsuz nasıl yaşayacağız?”

Meryem tek başına bir köşede oturuyordu. Söylenenleri işittikçe acısı katlanıyordu. Son derece çaresizdi. Onu hayata bağlayan hiçbir şey yoktu artık. Neden daha fazla katlanacaktı ki? Şafak sökmesine yakın kızlara yatmalarını söyledi. Kendisi de keskin bir bıçak bulup üzerini çıkartarak banyoya girdi. Bileklerini kesti.

Akan suyun giderek kırmızıya dönüşmesini izlerken giderek rahatladığını hissediyordu. Kanı ve hayatı akıp gidiyordu işte. Kendisini müthiş derecede bitkin hissediyordu. “Artık uyuma zamanı,” dedi kendi kendine. Gözlerini kapatıp kendisini suya bıraktı.

Ertesi sabah onu aramaya gelen Fatma kan gölünün ortasında cansız yatan Meryem’i banyoda buldu. Avazı çıktığı kadar bağırdı sonra da kendinden geçerek yere yığıldı.

Bu sırada atlarla eşekleri sulamak üzere nehir kıyısına gelen bir asker kayalıklara sıkışmış çıplak kızı fark etti. Uzanıp cesedi kıyıya çekince de, “Ne kadar güzel,” dedi kendi kendine.

Sonra biraz daha ileride büyükçe bir hayvan leşi gördü. *Bir çeşit leopar olmalı* diye düşündü. Onu da kıyıya çekmeyi başarmıştı. Hayvanlar korkuyla kişnediler.

“Sakin olun… Bunu komutana bildirmem gerek.”

Emir’in askerleri gelip bu ilginç cesetleri incelediler. Yaşlı bir asker, “Bu kötü bir işaret,” dedi. “Bir leopar ve bakire bir kız koyun koyuna ölüme gitmişler.”

Bir yüzbaşı cesetlerin yan yana gömülmelerini emretti.

18

Sonraki günlerde Emir’in ordusu Alamut’u düzenli olarak taş yağmuruna tutmaya devam etti. Ancak İsmaililer de kale surlarında patlayan gülle seslerine alışmışlardı. Hasan’ın bu konudaki tahmini doğru çıkmıştı. Askerler surların üzerine çıkarak yapılan atışları değerlendirmeye bile başlamışlardı. Kötü atışlarla alay edip gülerken iyi atışları alkışlarla karşılıyorlardı. Ama hiçbirinde zerre kadar korku ve endişe kalmamıştı. Düşmanla neredeyse işaretleşecek derece rahatlamışlardı. Übeyde’nin yerine keşif birliğinin liderliğini üstlenen İbni Vakkas şartların da elverişliliği sayesinde kısa sürede Emir’in ordusundaki askerlerle doğrudan temas kurma imkanına kavuşmuştu. Kendi adamlarını esirlerden biriyle düşmanın ön saflarına yolladı. Bu esir asker kaledeki arkadaşlarının rahatlarının yerinde olduğunu, İsmaililerin onlara gayet iyi baktığını anlattı. İsmaili kaşif de Emir’in adamlarına Alamut’la ticaret yapmayı isteyip istemediğini sordu. Neticede kalede çok para vardı. Ve bir gecede her iki taraftaki bu adamlar sayesinde bir karaborsa ağı kuruldu.

İbni Vakkas’ın bu ağ sayesinde elde ettiği bilgiler kuşatma altındaki bir kale için hayati önem taşımaktaydı. İlk olarak Emir’in ordusunun öyle söylendiği gibi otuz bin kişilik değil en fazla bunun yarısı kadar olduğunu öğrendi. Sonrasındaysa orduda erzak sıkıntısı baş gösterdiği, askerlerin geri çekilmek için sürekli baskı yaptıkları bilgisine ulaştı. Emir Arslantaş aslında beş bin askerini Rey’e ya da Kazvin’e göndermek niyetindeydi. Lâkin İsmaili fanatiklerin kararlılığını ve kabiliyetlerini göz önüne alarak avantajlı konumunu kaybedip, Sultan’ın öncü birliğinin akıbetine uğramaktan bir hayli korkuyordu.

Aradan bir haftadan biraz daha uzun bir süre geçmişti ki bir haberci Emir’in karargahına dalarak bir İsmaili’nin, Baş veziri Nihavend’de hem de kendi adamlarının ortasında bıçaklayarak öldürdüğüne ilişkin korkunç haberi getirdi. Arslantaş yıldırım

çarpmışa dönmüştü. Gözlerinin önünden aynı sonla kendisinin de karşılaşabileceği düşüncesi geçiyordu. Alnında buz gibi ter damlaları birikmişti.

“Ebu Cafer’i buraya çağırın,” diye emretti.

Yüzbaşı geldi.

“Duydun mu?” diye sordu endişeyle.

“Evet, efendim. Nizamülmülk öldürülmüş.”

“Alamut’un efendisi ne demişti?”

“Sizin altı ila on iki gün içinde Baş vezirle ilgili bir bilgi alacağınızı söylemişti. Ve bu haberi aldığınızda kendisini ve sözlerini hatırlamanızı eklemişti.”

“Ey Yüce Allah’ım! Demek her şeyi daha o zaman biliyormuş. Nihavend’e katili yollayan da oymuş. Ama kendisini hatırlamamı söylerken ne demek istiyordu acaba?”

“Maalesef sizin açınızdan hiç de hayırlı şeyler söylemediği kesin.”

Emir bir eliyle gözlerini kapadı. Sonra da ürkek bir ceylan gibi kapıya koştu.

“Muhafız başı! Çabuk! Derhal adamlarının sayısını on katına çıkar. Kimse silahsız dolaşmayacak. Her yere muhafız dikin. Şahsen tanıdıklarım ve subaylarım dışında kimsenin huzuruma çıkmasına müsaade etmeyin!”

Ardından yeniden Ebu Cafer’in yanına döndü.

“Davullar çalsın! Derhal savaş durumuna geçilsin, Alamut’la en ufak bir temasta bulunduğu öğrenilenin derhal boynu vurulacak. Bu da böyle biline.”

Ebu Cafer aldığı emirleri uygulamak üzere dışarı yönelmişti ki başka bir subay telaşla içeri daldı.

“İhanet! Mancınık ekibi, atlarıyla katırlarını alarak güneye kaçmışlar. Onları komuta eden subay da dövülmüş ve bağlı haldeydi.”

Arslantaş başını ellerinin arasına aldı.

“Ah, seni köpek! İt oğlu it seni! Buna nasıl müsaade ettin?” Öfke içindeki subay hiçbir şey demeden yere bakıyordu. “Karınları aç. Kudretli bir peygambere karşı savaşmak istemiyorlar.”

“Pekala, sen ne yapmamı öneriyorsun?”

Ebu Cafer duygularını işe karıştırmadan konuşmaya çalışarak, “İsmaililerin can düşmanı olan Baş vezir öldü,” dedi. “Artık Tac ül-Mülk iktidarda. Onun da Alamut’un efendisiyle arası gayet iyidir.”

“Yani?”

“Kuşatma silahlarını kullanabilen askerler kaçtı. Artık Alamut’u kuşatmaya devam etmenin ne manası var?”

Arslantaş gözle görülür derecede rahatlamıştı. Birden sebepsiz yere, laf olsun diye bağırmaya başladı. “Yani bana kaçma onursuzluğu göstermemi öneriyorsun öyle mi?”

“Haşa, efendim. Lakın Baş vezirin ölümüyle durum değişti. Artık sultanın ve yeni Baş vezirin emirlerini beklememiz gerek.” “Aslında haklısın.”

Derhal subay meclisini toplantıya çağırdı. Çoğu çekilme fikrini benimsiyor, İsmaililerle savaşmaya karşı çıkıyordu.

“Pekala,” dedi. “Ordugahı dağıtın. Askerler de sessizce çekilme hazırlıklarına başlasınlar.”

Ertesi sabah güneş terk edilmiş ovayı aydınlattı. Sadece çiğnenmiş toprak ve sayısız kamp ateşi kalıntısı, dün akşam burada devasa büyüklükte bir ordunun bulunduğuna delalet ediyordu.

İbni Vakkas kaynaklan sayesinde Baş vezirin ölümünü çok kısa süre içinde öğrenmişti.

“Bir İsmaili, Baş veziri kendi çadırında öldürmüş! Alamut’u kuşatan sultanın ordusu dağılarak geri çekiliyor!”

Haber kalede yıldırım hızıyla yayıldı. İbni Vakkas öğrendiklerini Ebu Ali’ye aktardı. O da derhal Buzruk Ümid’in yanına çıktı.

“İbni Tahir vazifesini yerine getirmiş. Nizamülmülk öldü!” İkisi birlikte haberi Hasan’a vermeye gittiler.

Bu sırada Yüce Efendi, Meryem’in banyoda bileklerini kestiğini öğrenmiş, bu da daha çok içine kapanmasına sebebiyet vermişti. Kurduğu mekanizma, planına uygun biçimde işliyordu lâkin asla arzu etmediği şeyler de oluyor, istemediği insanlar da bu mekanizmanın çarkları arasında öğütülüyordu. İlk kurbanı İkincisi, ikinci kurbanı üçüncüsü izlemişti. Artık sistemin bütünüyle kendi kontrolü altında olmadığını hissediyordu. Artık mekanizmanın kudreti onu aşmış, kendisine bağlı, yardımlarına ihtiyaç duyduğu insanları da yok etmeye başlamıştı.

Artık burada, kendi dostlarından bile korkar halde tek başınaydı. Meryem’in ölümüyle, ruhunu açıp içini dökebileceği son kişiyi de kaybetmiş oluyordu. Keşke Ömer Hayyam yanında olsaydı! Acaba o yaptıklarını nasıl değerlendirirdi? Tasvip etmeyeceği kesindi ama en azından onu anlardı. Zaten en çok ihtiyacı olan şey de anlaşılmak değil miydi?

Büyük dailer, odasına girdiler. Tavırlarındaki ciddiyetten çok önemli bir haber getirdiklerini sezinlemişti.

“Emir’in ordusu arkasına bakmadan kaçıyor. Senin İsmaili de Baş veziri öldürmüş.”

Hasan birden irkildi. Birbirlerine yeminle bağlı üçlüden en önde geleni artık aralarında yoktu. Bundan sonra önünde hiçbir engel kalmamıştı.

“Sonunda,” diye mırıldandı. “O şeytani adamın ölümü talihin değişmeye başlayacağının da işareti.”

Üçü bir süre sustular. Sonra Hasan, “Failin akıbeti hakkında bilginiz var mı?”

Buzruk Ümid omuz silkti.

“Hiçbir şey duymadık. Ama zaten tek bir seçenek var ortada.”

Hasan düşüncelerini okumaya çalışarak yüzlerine bakıyordu. Ebu Ali’nin yüzünde sadakat ve güven sezinlemişti. Buzruk Ümid’in yüzündeyse hayranlığa varan bir tasvip ifadesi belirmişti.

Rahatladı.

“Fedailere bundan sonra en görkemli şehidimizin İbni Tahir olduğunu söyleyin. Dua ederken Süleyman ve Yusuf’la birlikte onun da adı anılsın. İradem budur. Bu andan itibaren yükselişimiz başlıyor. Tüm kuşatılmış kaleler özgürlüğüne kavuşacak. Derhal Gonbadan’a bir haberci gönderilsin. Hüseyin Alkeyni’nin öcü mutlaka alınacak. Kızıl Sarık kuşatmayı kaldırır kaldırmaz oğlumu bir kervanla Alamut’a getirsinler.”

Onları gönderip kulesinin balkonuna çıkarak geri çekilen Emir’in askerlerini seyretti.

Ertesi sabah tüm İsmaili kalelerine haberciler salınmıştı. İbni Vakkas’a da Rudbar’la temas kurma vazifesi verilmişti.

Akşama doğru Ebu Ali nefes nefese bir halde Yüce Efendi’nin huzuruna çıktı.

“İnanılmaz bir şey oldu!” dedi daha kapıdan içeri girerken. “İbni Tahir kaleye geri döndü.”

Baş veziri bıçakladığı gece İbni Tahir’in hayatının en kötü gecesi olmuştu. Dövülmüş, yaralı bir halde çadırlardan birinin orta direğine bağlanmıştı. Zihninde binlerce umutsuzluk dolu düşünce vardı. Gözlerini kapattığında Alamut’taki ihtiyarın alaycı kahkahalarını duyar gibi oluyordu. Bu sahtekarlığı nasıl daha önce fark

edememişti? Gözleri bu derece mi kördü? Allah'ım! Allah'ım! Bir dini liderin, binlerce insanın adalet ve hakikatin temsilcisi olarak kabul edip kendilerini adadığı mübarek bir zatın aslında böylesine büyük bir sahtekar olduğunu nereden bilebilirdi ki? Soğukkanlı, her hareketini önceden ince ince tasarlayarak yapan bir sahtekar! Peki ya o meleksi güzelliğe sahip Meryem? Onun suç ortağı mıydı? O zaman Meryem, Seyduna'dan en az on kat daha kötü bir insandı. Zira aşkını alet etmişti bu oyuna. Ondan ifade edilemeyecek derecede nefret ediyordu.

Gece sanki hiç bitmeyecek gibiydi. Istırabı yaşadıklarını unutup uyumasına mani oluyordu. Meryem o korkunç ihtiyarın sevgilisi miydi? Kendisinin çocuksu ahmaklığıyla beraberce mi alay etmişlerdi? Oysa İbni Tahir ona sayfalar dolusu şiir yazmıştı. Onun hayalini kurmuş, onu özlemiş, onun için yanıp tutuşmuştu. Oysa bu sırada Seyduna bir yandan kendisine inananları ölüme gönderirken bir yandan da şarabını yudumlayıp Meryem'le gününü gün ediyordu. Allah'ım, her şeyi anlamanın acısı öyle katlanılmazdı ki!"

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Böyle bir suçun cezasını verecek kimse yok muydu? Gerçekten böylesi davranışlara sınırlama koyacak hiçbir kuvvet yok muydu?

Meryem bir fahişe! İşte bu tahammül etmekte en çok zorlandığı düşünceydi. Güzelliğini, zekasını, şefkatini, kendisi gibi aptalları kandırmak için kullanmıştı! Böylesi bir aşağılanmaya tahammül edebilmesi imkansızdı. İşte bu yüzden ne pahasına olursa olsun Alamut'a dönmeli, o ihtiyarla hesaplaşmalıydı. Ancak ondan sonra huzur içinde ölebilirdi. Neticede korkacağı ne vardı ki?

Ama yine de, Meryem hayatının en güzel mucizesi değil miydi? İçinde yaktığı ateş ne kadar da güçlüydü! Bu derece güçlü duyguların etkisinde olduğunu da tam olarak şimdi fark ediyordu. Keşke dudaklarını bir kez daha öpebilme fırsatı bulabilseydi. Sonra da zevk anının ortasında onu boğar, cezasını verirdi.

Ertesi gün ona Baş vezirin öldüğü haberi verildi. Ancak sultanın talimatını beklemeye karar verdiklerinden onu hemen Alamut'a göndermekten vazgeçmişlerdi.

Sultan Melikşah, Nizamülmülk'ün ölüm haberini aldığında Bağdat yolunu yarılamıştı. İki gün sonra Nihavend'e döndü.

Baş vezirin yıkanmış, üzerine hoş kokular serpilip, kırmızı kaftanıyla muhteşem sarığının giydirildiği cenazesi mavi örtülü, sayısız flama, taç ve süslemelerle bezeli yüksekçe bir platforma

yerleştirilmişti. Baş vezirlik nişaneleri olan sadağı, hokkası ve kalemi ayakucuna konulmuştu. Sapsan yüzündeki biçimli beyaz sakalıyla çevresine asalet ve haşmet saçıyordu.

Oğulları, ülkenin dört bir yanından en hızlı atlara binerek cenazeye yetişmişlerdi. Babalarının yanı başında diz çöküp soğuk, taşlaşmış parmaklarını öptüler. Çadırda ağlamalarla inlemeler yankılanıyordu.

Sultan, Baş vezirin cesedini görünce bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Bu otuz yıl boyunca ülkesine hizmet eden bir adamdı! Kralın babası, atabey unvanı nasıl da yakışıyordu ona! Geçen sene ona sert davrandığı için çok pişmandı. Nasıl olmuştu da bir kadının devlet işlerine burnunu sokmasına müsaade etmişti? Keşke onu diğerleriyle birlikte haremine kapatsaydı.

Ordugahta korkunç cinayetin ayrıntılarını öğrendi. Demek Hasan'ın gerçek yüzü buydu! Katil Baş vezir yerine pekala kendisini de öldürebilirdi. Dehşetle ürperdi. Hayır, bu alçaklığın yayılmasına müsaade edemezdi. Hasan'ı tüm İsmaililerle birlikte ortadan kaldırmak mecburiyetindeydi. Alamut yerle bir edilecekti.

Baş vezirin oğullarının babalarının cenazesini İsfahan'a götürüp orada merasimle toprağa vermelerine müsaade etti. Katile gelince, çoğunluk merhum vezirin son arzusuna uyulması kanaatindeydi. "Alamut'ta öldürecekler onu nasıl olsa," dediler. Sonunda sultan İbni Tahir'in huzura getirilmesini istedi.

Yaralan şişmiş, ayakta duramayacak haldeki İbni Tahir'i ite kaka sultanın karşısına getirdiler. Sultan onu görünce şaşkınlık içinde kaldı. Bunca yıllık hükümdarlığı sayesinde karşısındaki hakkında ilk anda hüküm verme kabiliyetine sahip olmuştu. Ama karşısındaki bu çocuk hiç de katile benzemiyordu.

"Neden böylesine korkunç bir suç işledin?"

İbni Tahir tüm kalbiyle her şeyi izah etti. Sözlerinde ne bir çarpıtma ne de art niyet gizliydi. Sultan soğuk soğuk terlemişti. Tarihi iyi bilirdi ama bu dinlediği kadar kan dondurucu derece korkunç bir hikaye duymamıştı.

"O yaşlı adamın elinde nasıl oyuncak olduğunu anladın mı şimdi?" diye sordu İbni Tahir'in sözleri bitince.

"Artık tek dileğim suçumun kefaretini ödeyip dünyayı Alamut'taki canavardan kurtarmak." "Sana güveniyor ve gitmene müsaade ediyorum. Otuz adam sana Alamut'a kadar eşlik edecek. Dikkat et, niyetin hemen anlaşılmasın. Öfkeni liderin huzuruna çıkıncaya dek

bastır. Sen kararlı, zeki bir gençsin. Planının başarıya ulaşacağına inanıyorum.”

Gerekli talimatları verdikten sonra sultan yeniden Bağdat’a doğru yola koyuldu.

İbni Tahir otuz kişiyle birlikte yıldırım hızıyla ilerliyordu. Buna rağmen Baş vezirin ölüm haberi onlardan bir gün önde ilerlemekteydi. Rey’le Kazvin arasında Alamut’taki kuşatmadan dönen askerlerle karşılaştılar. Onlardan haberin emirle ordusu üzerinde nasıl bir tesir bıraktığını öğrendiler. Bu yoldan devam ederlerse İsmaili birliklerinin ellerine düşme ihtimalleri vardı.

İbni Tahir, “Şahrud’un diğer tarafından dolanan bir yol biliyorum. O yol güvenlidir,” dedi.

Onun önderliğinde nehrin sığlaştığı bir bölgeden karşıya geçtiler. Dağların eteklerinden geçip, nehir yatağı boyunca kıvrıla kıvrıla giden yolda ilerliyorlardı. Bu şekilde herhangi bir sorunla karşılaşmadan Alamut’a iyice yaklaştılar. Derken kaşif karşı yönden bir atlının yaklaştığını bildirdi. Hemen çalılıkların arasına gizlenerek pusuya yattılar.

İbni Tahir, İbni Vakkas’ı ilk anda tanımıştı. Birden karmaşık duygulara kapıldı. Seyduna *onu Rudbar ‘a yollamış olmalı* diye düşündü. İçten içe yaklaşan fedainin bir şekilde kendisine kurulan tuzaktan kurtulmasını arzu ediyordu. “Bu neticede onun kabahati değil,” diye de ikna etmeye çalışıyordu kendini. “O da benim gibi sahtekar bir yaşlı adamın kurbanı oldu.” Ayrıca hâlâ Alamut’a tuhaf bir biçimde bağlı olduğunu hissediyordu.

İbni Vakkas tam aralarındaydı. Bir anda saklandıkları yerden fırlayarak etrafını sardılar. Hasımlarına çok yakın olduğu için mızrağını kullanma fırsatı bulamamıştı.

“Yetiş ya Mehdi!”

Bu şekilde bağırarak kendini düşmanlarının üzerine attı. En yakınındaki, cesaretinden korkarak biraz geriledi. Bembeyaz kesilen İbni Tahir adeta kendinden geçmiş gibiydi. Kale önündeki, Türk sancağını ele geçirdiği savaşı hatırlamıştı. Süleyman’ın Ebu Soraka savaşmalarına izin vermediği için kendini yere atıp avaz avaz bağırışı gözünün önündeydi. İsmaililerin güçlerini artık çok daha fazla artırdıkları ortadaydı. Sultanın binlerce kişilik ordusu Alamut karşısında darmaduman olmuştu. İran’da yeni bir peygamberden

bahsediliyordu. Büyük ve korkunç bir peygamberden… Başını atının boynuna yaslayıp sessizce ağlamaya başladı.

Bu esnada İbni Vakkas müthiş bir cesaret gösterisi sergiliyordu. Kılıcı karşısındakilerin kalkanlarında, miğferlerinde çınlıyordu. Derken içlerinden biri atının üzerinden fırlayıp fedainin mızrağını yakalayıp, atının böğrüne sapladı. At önce şaha kalktı sonra da binicisini de altına alarak yana devrildi. Çabuk davranan İbni Vakkas yine de atın altından kurtulmayı başarmıştı. Ama başında patlayan bir gürz darbesiyle yere yığıldı. Adamlar baygın haldeki fedaiyi bağladılar. Sonra da yaralarını yıkayıp ona su getirdiler.

Gözlerini açtığı anda karşısında İbni Tahir'i gördü. Bir gün önce onun adının evliya mertebesinde zikredildiğini hatırlayınca dehşete kapıldı.

"Öldüm mü ben?" diye sordu ürkek bir sesle.

Düşman birliğin komutanının yanma yaklaştığım görünce de gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama pek fazla dayanamayıp yine kendini kaybetti.

İbni Tahir gelip onu omzundan sarstı.

"Kendine gel, İbni Vakkas. Hâlâ mı hatırlamadın beni?" Yaralı gence su uzattılar. O da büyük bir iştahla içti.

"Sen İbni Tahir'sin. Ve de ölmemişsin. Bu adamların yanında ne işin var?"

Düşman subayı işaret etmişti.

"Tarihin en büyük yalancı ve sahtekarını öldürmek için Alamut'a geri dönüyorum. Onun bizi gönderdiği cennet kalenin arkasındaki eski Deylem krallarının bahçeleriymiş meğer."

İbni Vakkas söylenenleri dikkatle dinledi. Sonra yüzünü İbni Tahir'den iğreniyormuş gibi buruşturarak, "Hain!" diye bağırdı. İbni Tahir'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Bana inanmadın mı?"

"Ben sadece Seyduna'ya ettiğim yemine bağlıyım."

"O hepimizi aldattı! Öyle birine edilen yeminin nasıl bir bağlayıcılığı olabilir ki?"

"Biz bu yemin sayesinde sultanın ordularını yendik. Tüm düşmanlarımız bizden korkuyor artık."

"Bunu bana borçlusunuz. Baş veziri ben öldürdüm." "Biliyorum. Zaten Yüce Efendimiz seni bu yüzden şehit olarak ilan etti. Yoksa onu öldürmek için mi geri dönüyorsun?"

"Eğer şu an bildiklerimi o vakit bilseydim sadece onu öldürürdüm."

“Onu öldürmek mi? Bir emriyle Süleyman hepimizin gözleri önünde kendini bıçakladı. Yusuf da kuleden aşağı atladı. Öldüklerinde yüzlerinde inanamayacağın kadar mutlu bir ifade vardı.” “Ah, kalpsiz katil! Çabuk gidelim! Bıçağımı onun kalbine ne kadar çabuk saptayabilirsem dünyayı onun gibi bir pislikten o kadar çabuk kurtarmış olacağım,”

Yola devam ettiler. Alamut’a yaklaşık yarım fersah bir mesafe kalınca da durdular.

“Bundan sonra tek başına devam edeceksin,” dedi birliğin komutanı İbni Tahir’e. “Esiri de rehine olarak yanımızda götüreceğiz. Allah intikamım almana yardım etsin. Sonrasındaysa kolay bir ölüm nasip eder inşallah.”

İbni Tahir nehri aştı. Karşıya geçince de kaleden ayrılırken elbiselerini sakladığı yeri kolayca buldu. Hemen üzerini değiştirip vadiye doğru yöneldi. Kendisine eşlik eden birliktekiler gözden kayboluncaya dek arkasından baktılar. Sonra da komutanları Rey’e dönme talimatı verdi.

Vadi girişinde bulunan kuledeki muhafız onu tanıyıp geçmesine müsaade etti. Kalenin köprüsü de hemen indirildi. Askerler sanki öbür dünyadan canlanıp geri dönmüşçesine şaşkınlıkla bakıyorlardı yüzüne.

“Derhal Seyduna’yla konuşmam lazım,” dedi nöbetçi subaya. “Ona sultanın ordugahından çok önemli havadisler getirdim. Subay telaşla koşturarak haberi Ebu Ali’ye, o da Hasan’a iletti.

İbni Tahir kararlı bir şekilde bekliyordu. Sahtekara gününü gösterme arzusu korkusuna üstün geliyordu. Farkında bile olmadan cübbesinin içindeki kılıcını kontrol etti. Belinde bir hançer, kolunun yerinde de Baş vezire sapladığı zehirli, ince bıçak vardı.

İbni Tahir’in geri döndüğünü duyan Hasan’ın neredeyse nutku tutulmuştu. Karşısındaki Ebu Ali’ye sanki onun orada olduğunu unutmuşçasına boş gözlerle bakıyordu. Tuzaktan çıkış yolu arayan bir fare misali tüm olasılıkları teker teker gözden geçiriyor, bu sıra dışı olaya mana vermeye çabalıyordu.

“Git. İbni Tahir’i buraya getir. Muhafıza geçmesine mani olmamasını söyle.”

Beş hadımdan derhal odasındaki perdenin arkasına saklanmalarını istedi. Ardından da onlara adam içeri girer girmez

üzerine atılıp, etkisiz hale getirmelerini ve bağlamalarını emretti.

Sonra da beklemeye koyuldu.

İbni Tahir Yüce Efendi'nin kendisini beklediğini ve yanına herhangi bir engelle karşılaşmadan çıkacağını işitince hemen kendini toparladı. "Başladığım işi bitirmeliyim," dedi kendi kendine. "Allah yardımcım olsun." Abdülmelik'le yaptığı dersleri hatırlıyordu. Hasan'ın kendisine bir tuzak kurmuş olma ihtimalinin farkındaydı. Ama odasına bir girse sonrası kolaydı!

Solgun bir yüzle ama son derece kararlı bir tavırla komutanın odasına yöneldik Bir eliyle cübbesinin atandaki kılıcın kınımı, bir eliyle de hançerini saldırıya hazır biçimde kavramıştı. Muhafızların yanından geçerken ayaklan geri geri gidiyordu adeta. Ancak muhafızlar koridorların başında hiç kıpırdamadan duruyorlardı. Onlara bakmamaya çalışarak adımlarını hızlandırdı.

Merdivenlerin en üst basamağındaki omzunda dev bir gürz tutan muhafız da ona aldırış etmemiş gibiydi. Artık tüm kararlılığıyla bu işi bitirmeliydi Koridorun sonunda liderin odasının kapısındaki muhafızın karşısındaydı artık. Muhafız perdeyi aralayıp içeri girmesini işaret etti.

O anda sırtından soğuk terler boşanıyordu Çabuk, çabuk, diye düşündü. *Bitir artık bu işi.* Dikkat ve kararlılıkla dudaklarını sıkarak ileri atıldı.

Tam o anda üzerine yumruk yağmaya başladı. Bileklerini yakalamaya çalışmışlardı ama İbni Tahir boştaki eliyle kılıcım çekmeyi başarmıştı. Tam o sıra birkaç hadım daha atılıp kollarından bacaklarından sımsıkı bağladılar.

"Neden bu kadar aptalım ben!" diye bağırdı. Korku ve elinden bir şey gelmemesinin yarattığı müthiş öfkeyle dişlerini sıkıyordu.

Hasan odaya girdi.

"Emriniz yerine getirildi, Seyduna.''

"Güzel. Çıkıp koridorda bekleyin."

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ayaklarının dibinde sımsıkı bağlanmış halde yatan İbni Tahir'e baktı.

"Cani! Masumların katili! Döktüğün kan yetmedi mi?"

Bu hakaretleri duymamış gibi son derece sakin bir sesle, "Emrimi yerine getirdin mi?" diye sordu Hasan.

"Neden sorma zahmetine giriyorsun ki, seni yalancı? Beni ne kadar güzel aldattığım bilmiyorsun sanki."

"Pekala. Geri dönmeyi nasıl başardın?"

İbni Tahir acı dolu bir ifadeyle gülümsedi.

“Ne önemi var ki? Sonuçta hançerimi kalbine saplamaya geldim buraya.”

“Pek de kolay olmayacak herhalde bu yiğidim.”

“Farkındayım. İkinci kez aptal gibi davrandım.”

“Neden? Bir fedai olarak zaten ölmeye yazgılısın sen. Seni şehit mertebesine yükselttik bile. Ama geri dönerek bizi korkuttun. Şimdi seni kalıcı olarak cennete göndermek gerek.”

“Her şeyi biliyorum, yalancı! Bizi Deylem krallarının bahçelerine gönderdin. Sonra basit bir sahtekar tüccar gibi bizleri cennetin kapılarını açtığına inandırdın. Bu inancım yüzünden de gidip dürüst bir adamı bıçakladım ben. Ve o dürüst adam ölüm anında bile benimle konuşup gözlerimi açmamı sağlayacak şefkati sundu bana.”

“Sakin ol, İbni Tahir. Neredeyse tüm insanlık seninkinin benzeri bir cehalet içinde zaten.”

“Nasıl olmasınlar ki? İnsanların inançlarını senin gibi sömürenler oldukça tersi mümkün mü? Ah, sana nasıl inandım! Senin İslam dünyasının yansına hükmedecek bir peygamber olduğuna bütün kalbimle iman etmiştim. Bir sahtekar, bir yalancı olabileceğine hiç ihtimal vermedim. Zaten sen de bizleri kandırmak için her fırsatı kullandın. Sana güvenenlerin inançlarını kullanarak canice planlarına alet ettin hepimizi.”

“Başka bir dileğin var mı?”

“Lanet olsun sana!”

Hasan gülümsedi.

“Bu tür laflar beni üzmez.”

İbni Tahir’in kuvveti tükeniyordu. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak, “Beni öldürmeden önce sormak istediğim bir soru var,” dedi.

“Sor bakalım.”

“Sana bizler gibi ruhen ve bedenen böylesine bağlı insanları kandırmanı sağlayacak bu iğrenç planı nasıl düşünebildin?”

“Ciddi ciddi dinlemek ister misin cevabımı sahiden?”

“Evet, istiyorum.”

“Dinle o zaman… Son isteğini yerine getireyim. Taraftarlarıma hep Arap asıllı olduğumu söyledim. Düşmanlarımsa bunun aksini ispat etmeye çalıştılar. Biliyor musun, haklıydılar da. Ama bu şekilde davranmak zorundaydım, zira siz İranlılar kendi ırkınızdan utanıyorsunuz. Peygamberin doğduğu topraklardan gelenleri bir

dilenci bile olsalar kendinizden üstün tutuyorsunuz. Rüstem'in, Suhrab'ın, Minuçehr'in, Ferudun'un torunları, İran'ın o şaşaalı şahlarının, Hüsrev'in, Ferhat'ın Arşaklı hükümdarlarının vârisleri olduğunuzu unuttunuz. Dilinizi, Firdevsi'nin, Ensari'nin ve daha nice şairin dili olan o güzelim Farsçayı terk ettiniz. Arapların inancını kabul ederek her şeyinizle onlara teslim oldunuz. Şimdi de Türkistan'dan gelen Türklere boyun eğiyorsunuz. Zerdüşt'ün gururlu torunları yarım asırdır Selçuklunun kendilerine hükmetmesine müsaade ediyor! Gençken, öldürdüğün o Baş vezir ve Ömer Hayyam'la bir yemin ettik. Selçuklu işgalcileri kovmak için elimizden geleni ardımıza koymayacaktık. Planlarımızı gerçekleştirmek için mümkün olduğunca güçlenecek, sonunda nihai güce erişmek için de birbirimize destek olacaktık. Ben araç olarak hem Bağdat'a hem de Selçuklulara karşı olan Şiileri kullanmayı seçtim. Vezirse Selçukluların hizmetine girdi. Başta onun bu vazifeyi emellerimize ulaşmak için seçtiğini düşünmüştüm. Ama ona yeminini hatırlattığımda kahkahalarla gülüp alay etti. Hatta o çocukça oyuna bağlılığımı sürdürmemi şaşkınlıkla karşıladığını söyledi. Bana sadece sarayda bir vazife bulma noktasında yardım edecek kadar bir borcu olduğu kanaatindeydi. Lâkin kısa sürede benim tüm kalbimle yeminime sadık olduğumu gördü. Arkamdan iş çevirerek adımı kötüye çıkarıp saraydan atılmamı sağladı. Ancak etki alanımı giderek genişlettiğimi görünce beni ortadan kaldırmaya karar verdi. Başıma on bin altın ödül koydu! İşte bu bizim gençlik hayallerimizin sonu olmuştu. Vezir makamına kurulmuş, yabancıların şakşakçılığını yapıyordu. Ömer'se şarap içip, kadınlarla aşk yaşıyor, kaybettiğimiz özgürlüğüne hayıflanıp, tüm dünyayı alaya alarak gününü gün ediyordu. Ama ben yolumdan dönmedim. Bu ve diğer tecrübeler gözlerimi açmıştı. İnsanların kayıtsızlığını ve miskinliğini görünce onlar için kendimi feda etmeye değmeyeceğine karar verdim. Onları uyandırıp gözlerini açmaya çalıştım bir süre. Sence halkın ezici çoğunluğu hakikatin ne olduğuna aldırıyor mu? Umurlarında bile değil! Sadece rahat bırakılmak ve hayal güçlerini besleyecek masallarla kandırılmak istiyorlar. Peki ya adalet? Şahsi ihtiyaçları karşılandığı müddetçe onlar için bu kavramın da zerre kadar ehemmiyeti yok. Eğer insanlık böyleyse büyük hedeflere ulaşmak için bu zayıflıktan istifade edecektim. Aslında anlamasalar da bu onların da faydasına olacaktı. İnsanların aptallıklarıyla saflıklarını kullanacaktım. Bencil istekleri, çıkarcı tavırları sonunda bana kapıları

ardına kadar açtı. Senin de saflarına katılmayı arzu ettiğin bir peygamber oldum. Kitleler arkamda toplandı, Bütün engelleri birer birer aştım. Şimdi biraz daha ileri gitme vakti, Selçuklular yıkılana dek devam edecek bu ilerleyiş. Anlamıyor musun? Mantıksız mı konuşuyorum? Yoksa haklı mıyım?”

İbni Tahir anlatılanları fal taşı gibi açılmış gözlerle takip ediyordu. Her şeye karşı hazırlıklıydı ama Hasan’ın kendisini hem de bu şekilde müdafaa etmesini hiç beklememişti doğrusu.

“Fedailerin inançlarının sağlam olduğunu söyledin. Hiç sanmıyorum! Altmış sene ölüm korkusu içinde yaşadım ben. Ölümümün İran’ın şanlı tahtını yabancı despotların egemenliğinden kurtaracağını bilsem herhangi bir cennet mükafatı beklemeden seve seve canımı feda ederdim. En azından o yıllarda. Tabu şimdi geçmişe bakınca görüyorum ki o despotlardan birini tahttan indirmeyi başarmış olsaydım dahi yerini hemen bir başkası alırdı. Çünkü ölümümden istifade etmeyi başarabilecek biri yoktu. Ben de bunun üzerine böyle bir amaç uğruna kendilerini feda edecek birilerini bulma çabasına giriştim. Ama kimse gönüllü olmuyor, dava uğruna kimse canını feda etmeye yanaşmıyordu. Başka bir metot bulmalıydım. Böylece senin de bildiğin gibi Deylem krallarının bahçelerinden istifade ettim. Hayatta aldatmaca nerede başlar, hakikat nerede biter? Bunu söylemesi zor. Zaten anlayamayacak kadar da gençsin. Ama benim yaşımda olsaydın o zaman cennetin kişinin cennet olarak gördüğü yer olduğunu anlardın. Aldığı haz da onun için gerçektir. Eğer sen işin iç yüzünü anlamamış olsaydın tıpkı Süleyman’la Yusuf gibi büyük bir mutlulukla ölüme koşacaktın. Hâlâ mı söylediklerim sana bir şey ifade etmiyor?”

İbni Tahir şaşkınlık içinde başını iki yana sallıyordu.

“Anlıyor gibiyim. Ama bu çok korkunç bir şey.”

“El-Araf m ne olduğunu biliyor musun?”

“Biliyorum, Seyduna. Cennetle cehennemi ayıran duvarın adı.” “Doğru. Denilir ki bu duvar ana babalarının rızalarını almaksızın büyük amaçlar uğruna elde kılıç şehit olanların ikametine ayrılmıştır. Cennete gidemezler ama cehennemi de hak etmemişlerdir. Onların kaderi her iki tarafı da uzaktan seyretmektir. Bilmeleri için! Evet, el-Araf kendi bildikleri doğrultuda yürüyen gözleri açılmış kişiler için bir semboldür. Bak. Bir ara gerçekten cennette olduğuna inandın. Şimdiyse artık inkar ettiğin için cehennemdesin. Ama Araf ne zevkin ne de hayal kırıklıklarının yaşandığı yerdir. El-Araf ta iyiyle kötü

dengededir. Uzun ve engebesiz bir yol. Ancak sınırlı sayıda insan bu yolda yürüyebilir. Bazıları buna kalkışmaktan bile korkar. Çünkü Araf yalnızlığın yeridir. Seni diğerlerinden ayırır. O mertebeye erişebilmek için çelik gibi bir kalp gerekir. Anlatabiliyor muyum?"

İbni Tahir, "Ne kadar korkunç," diye inledi.

"Bu kadar korkunç bulduğun ne?"

"Her şeyi bu kadar geç idrak etmek. Bunları keşke hayatımın başında bilebilseydim."

Hasan onu şöyle bir süzdü. Yüzü aydınlanmıştı. Ama ona, "Hayatına şimdi yeniden başlasaydın ne yapardın?" diye sorarken sesinde belirgin bir şüphe de seziliyordu.

"Öncelikle büyük zekaların keşfettiği her şeyi öğrenmeye adardım kendimi. Bütün ilimleri inceler, tabiat ve kainatın sırlarına vakıf olmaya çalışırdım. Dünyanın en ünlü medreselerine gider en büyük kütüphanelerini gezerdim…"

Hasan gülümsedi.

"Peki ya aşk? Aşkı unuttun mu?"

İbni Tahir'in yüzü karardı. "O beladan uzak dururdum. Kadınlar hayâsız yaratıklar."

"Öyle mi? Bu derin bilgiye nasıl ulaştın böyle?"

"Senin bunu bilmen gerek…"

"Meryem'i mi kastettin? O halde onun bana uzun zamandır senin için yalvardığını da bil. Ama artık aramızda değil. Bileklerini kesti. Kan kaybından öldü."

İbni Tahir adeta yıkılmıştı. Yüreğinde derin bir sancı vardı şimdi. Evet, onu hâlâ seviyordu.

"El-Araf'ı arşınlamak isteyen aşkın da efendisi olmalı." "Anlıyorum."

"Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

İbni Tahir gülümsedi.

"Kendimi sana çok yakın hissediyorum."

"Şimdi belki kalbinde büyük bir planla kırk yıl boyunca dünyayı gözlemlemenin nasıl bir şey olduğunu da anlıyorsundur. Sonra büyük rüyayı gerçekleştirmek için yirmi yılı araştırarak geçirmenin de. Bu öylesine bir plan öylesine bir rüyaydı ki adeta görünmeyen bir efendiden alınan bir emir gibiydi. Dünyaysa kaleni kuşatan bir düşman ordusu. Eğer aldığın emri düşman kuvvetlerine de iletmek istiyorsan kaleden sağ salim dışarı çıkmaya mecbursun. Aynı anda hem cesur hem de dikkatli olman gerek… Anlıyor musun?"

“Giderek daha fazla anlıyorum, Seyduna.”
“Beni hâlâ iğrenç bir katil olarak mı görüyorsun?”
“Hayır. Şu an göründüğün kadarıyla bir katil değilsin.” “El-Araf a tırmanacak cesaretin var mı?”
“Şu andan itibaren başka bir arzum yok.”
Hasan yanma yaklaşıp ellerini çözdü.
“Kalk ayağa. Serbestsin.”
İbni Tahir hayretle yüzüne bakakalmıştı.
“Serbest miyim? Beni Zindana… ” Sözlerini tamamlayacak halde değildi. •
“Serbestsin!”
“Ne? Ben mi? Seni öldürmeye gelmiştim ben buraya.”
“O İbni Tahir yok artık. Sen bundan sonra Avni’sin yeniden. El-Arafa tırmanmaya başladın. Bir karga başka bir kargaya saldırmaz.” İbni Tahir gözyaşlarına boğuldu. Kendini Hasan’ın ayaklarının dibine attı.
“Affet beni! Affet beni!”
“Git buradan evlat! Oku, dünyayı tanı. Hiçbir şeyden korkma. Her türlü önyargıdan uzak dur. Hiçbir şeyi aşın yüceltme gözünde. Hor da görme. Her şeyi araştır. Cesur ol. Artık öğrenecek bir şey kalmadığına kanaat getirince buraya geri dön. Ben burada olmayabilirim. Ama halkım burada olacak. Seni bağırlarına basacaklarını biliyorum. İşte bu mertebeye ulaştığında Araf’ın da zirvesine çıkmış olacaksın.”
İbni Tahir istekle ellerini öptü. Hasan onu ayağa kaldırıp uzunca bir süre gözlerinin içine baktı. Sonra da kucaklayıp öptü.
“Oğlum,” diye kekeledi parlayan gözleriyle. “Bu yaşlı kalbi mutlu ettin. Sana biraz para vereceğim. Ayrıca seyahatinde lazım olabilecek her şeyi alabilirsin yanma.”
İbni Tahir bir hayli duygulanmıştı.
“Bahçelere son bir kez bakabilir miyim?”
“Gel balkona çıkalım.”
Birlikte balkona çıkıp aşağıdaki bahçelere baktılar. İbni Tahir iç çekti. O an duygularına hâkim olamayacak hale gelmişti. Başını korkuluklara dayayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.
İçeri dönünce Hasan gerekli talimatları verdi. İbni Tahir şiirleri de dâhil tüm eşyalarını topladı. Bu şiirleri onun için çok değerliydi. Para ve silahlarını alıp katırının sırtında kaleyi terk etti. Dışarı çıkınca çevresine şaşkın gözlerle baktı. Dünya ona yabancı geliyordu. Sanki

gözlerini ilk kez açmış gibiydi. Cevaplanması gereken binlerce soru vardı aklında. Fedai İbni Tahir ölmüştü. Filozof Avni doğmuştu.

Yüreği bir hoş olan Hasan odasına geri döndü. Kısa bir süre sonra büyük dailer nefes nefese bir halde içeri daldılar.

“Keler oluyor? İbni Tahir’in az önce kaleyi terk ettiğini biliyor musun? Herkes gördü onu.”

Hasan neşeyle güldü.

“Yanılıyorsunuz. Gözleriniz sizi aldatmış. İbni Tahir İsmaili davası uğruna şehit oldu. Sizin gördüğünüz başka biri olmalı. Bu arada size söylemem gereken çok güzel bir haberim var.”

Büyük dailer başlarını sallayarak bakıştılar.

İbni Tahir’i Alamut’a getiren birlik Nihavend’e İbni Vakkas’ı esir alarak dönmüştü. Yolda sürekli yeni bir haber bekleyip durdular. İsmaili hareketinin liderinin ölüm haberinin yayılmasını bekliyorlardı. Ama böyle bir bilgi yoktu.

Nihavend’de merhum Baş vezirin oğlu Far el-Mülk babasının intikamını almak için, kaçan gerçek katil yerine İbni Vakkas’ı idam ettirdi.

Bu sırada İbni Tahir çoktan İran sınırını geçip Hindistan’a ulaşmıştı.

19

Hızlı haberciler Baş vezirin öldürülme haberini' diyar diyar yayarken aynı zamanda Büyük Selçuklu topraklarına korku tohumlan ekmiş oluyorlardı. Baş vezirin Öldürülmesi önceden tahmin edilemeyecek sayısız başka olaya sebebiyet vermiş, bununla birlikte ülke çapında belirsizlik ve kargaşa ortamının hüküm sürmesine neden olmuştu.

Kuşatma altındaki İsmaili hareketinin Huzistan'daki merkezi olan Girdkuh şehri yakınlarındaki Gonbadan Kalesi baş gösteren açlık ve susuzluk nedeniyle teslim olmanın eşiğine gelmişti ki aynı Alamut'ta olduğu gibi bir gece içinde düşman askerleri çekilme kararı verdi. İsmaili hareketinin can düşmanı Baş vezir ölmüştü. Halefi Tac ül-Mülk Hasan'ın dostu olarak biliniyordu. Bu sebeple Kızıl Şarık'ın kuvvetleri sultandan ya da yeni Baş vezirden herhangi bir talimat beklemeden kuşatmayı kaldırıp, dağılmıştı. Böylece Hasan'ın habercisi keleye rahatça ulaşmış, Hüseyin Alkeyni'nin halefi Şeyh Bin Ateş'i bulup ona büyük dainin katiliyle ilgili talimatı iletmişti. Ertesi gün zincire vurulmuş haldeki Hüseyin oldukça iyi silahlandırılmış bir kervan eşliğine Alamut'a gönderildi.

Baş vezirin öldürülme haberi sonunda o sırada Hindistan sınırı yakınlarındaki bir ayaklanmayı bastırmaya çalışan sultanın en büyük oğlu Berkyaruk'a ulaştı. Ordunun bir kısmının komutasını kardeşi Sancar'a bırakıp geri kalan askerlerle mümkün olduğunca hızlı hareket ederek İsfahan'a çekildi. Niyeti taht üzerindeki hakkım müdafaa edip, üvey annesi Terken Hatun'la onun veziri Tac ül-Mülk'ün herhangi başka bir girişimde bulunmasına mani olmaktı.

Bu sırada İsfahan'daki Tac ül-Mülk dört yaşındaki oğlu Muhammed'i tahtın vârisi olarak ilan etmek için gerekli hazırlıkları yapmıştı bile. Bu plana en çok karşı çıkan kişi artık yoktu. Zayıf iradeli sultan da en genç ve ihtiraslı karısının isteklerine karşı koyacak halde değildi. Zaten hükümdar bunca karmaşanın ortasında

sanki hiçbir şey yokmuşçasına o zamana dek düzenlenen en büyük kutlama ve merasimlere iştirak etmek üzere Bağdat'ta bulunuyordu. Halife dışında imparatorluğun çeşitli yerlerinden gelen binlerce sultan, veliaht ve üst düzey yetkili kendisine olan bağlılıklarım sunmak üzere Bağdat'ta toplanmıştı. Bunca senelik sadık danışmanının ölümü bu debdebeli merasime katılmasına mani teşkil etmemişti. Hiçbir şey istemiyordu. Yeterince mutluydu zaten.

Lâkin sultanın ordusunun Alamut ve Gonbadan kaleleri önündeki kuşatmayı kaldırdıkları haberi Tac ül-Mülk'ü bir hayli tedirgin etmişti. Artık eski müttefiki Hasan'ın tüm ülke için büyük bir tehdit olduğu kanaatindeydi. Büyük İran İmparatorluğu'nun yöneticiliği vasfını Nizamülmülk'ten aldığına göre artık ülkenin huzurundan kendisi mesuldü. Sultanın İsmaililerle son derece sert biçimde mücadele edilmesi talimatı onun için en öncelikli emirdi. Derhal Emir Arslantaş'la Kızıl Şarık'ı görevlerinden alarak yerlerine iki genç ve kararlı Türk subayı tayin etti. Yeni tayin edilen bu komutanlara derhal dağılan birlikleri toplayıp bir kez daha Alamut ve Gonbadan üzerine saldırıya geçme emri verdi.

"Yeterince heyecan yaşadık," dedi Hasan iki büyük daiye. "Savaşa devam edebilmemiz için biraz dinlenmemiz lazım. Tabii aynı zamanda kaledeki hasarı da bir an önce onarmalıyız. Komutanla gururumuzu okşayacak türden bir barış yapmaya çalışalım bakalım."

Halfa adlı fedaiye Bağdat'a giderek sultana Hasan'ın şartlarım sunması talimatı verildi. Hasan şunları istiyordu: Baş vezirin saldırısından önceki tüm kaleler İsmaililere teslim edilmeliydi. Sultan hasar gören kalelerin onarımı için tazminat ödemeliydi. Bunun mukabilinde Hasan da bundan sonra yeni kale ele geçirmeyeceğini taahhüt ediyordu. Aynı zamanda da ülkenin tüm kuzey sınırını barbar istilacılara karşı müdafaa etmeye hazır olduğunu da bildiriyordu. Lâkin böyle bir vazife için hazır tutacağı ordunun masraflarının karşılanması için sultan yıllık elli bin altın ödemeliydi.

Hasan mektubu mühürlerken gülümsüyordu. Taleplerinin aslında tam bir meydan okuma manasına geldiğinin farkındaydı. Sultanın, bu tavrına ne karşılık vereceğini merak ediyordu. Neticede İran'ın en kudretli hükümdarından istediği şey yıllık bir vergiden farksızdı.

Halfa elçi olarak kabul edilmek için gerekli tüm vasıflara haiz olsa da sultan yandaşları onu daha Hamedan'da tutuklayıp, Bağdat'a zincire vurulmuş halde getirdiler. Sultanın muhafız birliğinin komutanı

Hasan'ın mektubunu efendisine şenliğin en şaşaalı anında verdi. Hükümdar mührü söküp, merakla yazılanları okumaya başladı. Bir anda öfkeden dudakları titremeye başlamıştı.

"Bu kutlamaların ortasında bana böylesine pespaye bir haberi getirmeye nasıl cüret edersin?" diye adeta kükrercesine bağırdı.

Muhafız birliği komutanı hemen yere kapandı. Affedilmesi için yalvarıyordu.

"Al, oku şunu," diye bağırdı sultan.

Maiyetindekilere çekilin talimatı verdi. Adeta çileden çıkmıştı. Perdeleri yırtıyor, duvardaki halıları yerlerinden söküyordu. Camı çerçeveyi kısacası kırılabilecek her şeyi kırıp dökmüştü. Sonunda soluk soluğa kalmış bir halde yastıkların üzerine yığıldı kaldı.

"Bana şu haini getirin," diye emretti kısık bir sesle.

Eli kolu bağlı, korku içindeki Halfa'yı getirdiler.

"Kimsin sen?"

Halfa kekeleyerek cevap verdi.

"Fedai mi? Yani profesyonel bir katilsin!" diye bağırdı sultan.

Karşısında yerde bağlı duran Halfa'ya önce bir tekme patlattı. Sonra hırsını alamayınca ardı ardına vurmaya koyuldu. Sonunda da kılıcını çekip zavallı habercinin gırtlağına sapladı.

Hiddeti başladığı gibi ani biçimde dinmişti. Önündeki cesede baktıkça sakinleşiyordu. Özel katibiyle muhafız birliği komutanına, Hasan'ın bu şekilde utanmazca meydan okumasına nasıl bir karşılık verilmesini münasip bulduklarını sordu.

"Efendimiz, derhal İsmaililerin üzerine çok daha kuvvetli bir orduyla saldırıya geçilmeli," diye tavsiye etti muhafız başı.

"Ama yapılan terbiyesizlik de cevapsız kalmamalı," dedi katip. "İzin verin adınıza münasip bir karşılık kaleme alayım."

Alamut'a bir haberci yollamaya karar verdiler. Mektupta katip, Hasan'a katil, vatan haini ve Kahire halifesinin paralı uşağı olarak hitap ediyordu. Ona haksız yere gasp ettiği kaleleri derhal boşaltmasını emrederek, aksi takdirde kalelerin taş taş üstünde kalmayacak şekilde yıkılacağı ve kadın, çocuk, yaşlı, genç ayırımı yapılmaksızın tüm İsmaililerin kılıçtan geçirileceği tehdidinde bulunuyordu. Ayrıca kendisi de en acımasız cezalara maruz kalacaktı. Haşmetli sultanın cevabı bundan ibaretti.

Gazneli Halef adlı genç bir subaya habercilik vazifesi verildi. Atına atlayıp, her handa at değiştirerek altı günde Alamut'a ulaştı.

Minuçehr onu kendi kulesinde alıkoyarak mektubu Ebu Ali'ye teslim etti. O da hemen Hasan'ın yanma çıktı.

Hasan büyük bir soğukkanlılıkla okuduğu mektubu Ebu Ali'ye uzatırken Buzruk Ümid'i de yanına çağırttı. Onlara, "Kudret sultanın gözlerini kör etmiş. Yaklaşan tehlikeye sırtını dönüyor. Bizi tanımak istemiyor. Yazık."

Habercinin zincire vurularak huzura getirilmesini emretti.

Halef buna karşı koydu.

"Bu büyük bir suç!" diye bağırdı. "Ben sultanın, İran şahının habercisiyim. Beni zincire vurmak ona hakaret etmekle eşdeğerdir."

Ama bu itirazların bir faydası yoktu. Elleri kollan bağlı bir şekilde çıkacaktı Yüce Efendi'nin huzuruna.

Dailerin beklediği ön odaya alınırken, "Bu muameleye şiddetle itiraz ediyorum," dedi öfkeyle.

"Habercim nerede?" diye sordu Hasan sakin bir ifadeyle.

"Öncelikle…" diye başladı Halef öfkeli itirazlarını sürdürme niyetiyle.

"Habercim nerede?"

Hasan gözlerini karşısındaki subaya dikmişti. Sert, emredici bir tonda konuşuyordu.

Halef inatçı bir tavırla hiçbir şey söylemeden yalnızca bakışlarını yere indirerek öylece bekliyordu.

"Sağır mı oldun yoksa? Dur! Dilini çözecek bir şey göstereyim sana en iyisi."

Kapıdaki hadıma celladı çağırmasını emretti. Gelirken yardımcısıyla işkence aletlerini de getirmesini istedi. Sonra da büyük dailere dönüp onlarla sanki olup bitenler hiç umurunda değilmişçesine havadan sudan muhabbete girişti.

Halef birden konuşmaya başladı. '

"Ben buraya Sultan adına geldim. Sadece onun talimatını yerine getiriyorum."

Hasan onun söylediklerini duymuyor gibiydi. Dönüp yüzüne bile bakmadı.

Cellatla iki yardımcısı geldi. Üçü de dev gibiydi. Hemen işkence aletlerini hazırlamaya giriştiler. Bir taş mangalı yere koyup içindeki kömürleri tutuşturmak için yellerlerken bir yandan da başka bir kutudan çıkardıkları tüyler ürpertici biçimde şakırdayan metal aletleri bir köşeye diziyorlardı.

Halefin alnı ter içindeydi. Ağzı iyice kuruduğundan sık sık yutkunuyordu.

"Habercine ne olduğunu nereden bileyim?" dedi sesi titreyerek. "Ben sadece aldığım emri yerine getirmeye geldim."

Hasan sanki sağırmış gibi davranıyordu.

İşkence hazırlıkları bitince cellat, "Hazırız, Seyduna," dedi.

"Yakmaya başlayın."

Cellat demir bir metal çubuk alıp ateşte kızartmaya koyuldu.

Halef birden bağırmaya başladı. "Bildiğim her şeyi anlatacağım."

Hasan hâlâ kılını bile kıpırdatmamıştı.

Çubuk kıpkırmızı kesildi. Cellat çubuğu mangaldan alıp esire doğru yöneldi. Bunu gören esir avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Efendim, acıyın bana! Sultan habercinizi kılıcıyla bizzat öldürdü."

Ancak bu sözler Hasan'ın yeniden ona dönmesini sağlamıştı. Cellada beklemesini işaret etti.

"Demek, dilin çözüldü. Sultan elçimi hem de kendi elleriyle öldürdü mü dedin sen? Kötü, çok kötü."

Habercinin içeri girdiği ilk andan beri hep sultanın bu hareketine nasıl karşılık vermesi gerektiğini düşünüyordu. Şimdi karşısındaki adama bakarken birden aklına bir fikir geldi.

"Hekimi çağır!" diye emretti hadıma.

Halef tir tir titriyordu. Bu yeni emrin kendisi için pek hayra alamet olmadığının farkındaydı.

Hasan büyük dailere odasına gelmeleri talimatını verdi.

"Yarım yamalak önlemlerle yetinmemeliyiz," dedi onlara. "Eğer düşmanı alt etmek istiyorsak elimizi çabuk tutmamız gerek. Hayallere kapılmanın âlemi yok. Şu andan itibaren sultan tüm güçlerini üzerimize salacaktır."

Ama yaptığı planın mahiyetini onlarla paylaşmıyordu.

Hadım, hekimin geldiğini haber verdi.

"İçeri alın," dedi Hasan.

Yunanlı odaya girip yerlere kadar eğildi.

"Esiri gördün mü?" diye sordu Hasan ona.

"Evet, dışarıda bekliyor."

"Tamam, git ona iyice bakıp geri gel."

Yunanlı, emri yerine getirdi. Kısa süre içinde de geri döndü. "Ona benzeyen bir fedaimiz var mı?"

Hekim soruyu anlayamayarak şaşkınca yüzüne baktı.

“Ne demek istediğini anlayamadım, Seyduna,” dedi. “Yüzü biraz rahmetli Übeyde’yi andırıyor.”

Hasan’ın gözleri sabırsızlıkla parıldıyordu.

“Belki de iki hafta önce bir yerlere yolladığın Halfa’ya benziyordu r. Çok mu kötü bir benzetme yaptım? Afan’a mı benziyor yoksa? Vazgeçtim… Bacakları Cafer gibi değil mi? Bildim mi?” Yunanlı ter içinde kalmıştı.

Hasan güldü.

“Sen hem iyi bir hekim hem de kabiliyetli bir cerrahsın. Mesela, diyelim Cafer’i, bu adama benzetebilir misin?”

Hekim’in yüzü aydınlandı.

“Bu sanatı bilirim, evet. Geldiğim yerde uzun süre bu hususta çalışmalar yapmıştım.”

“İşte şimdi oldu.”

“Yani şaka yapmıyorsun öyle mi, Seyduna? Dışarıdaki adam kısa boylu, kıvırcık sakallı, kemerli burunlu biri. Yanağında da kocaman bir leke var. Bu bir başkasına aktarılmak için yapılmış bir yüz adeta. Ama çalışırken modelimin sürekli karşımda olmasına müsaade etmen gerek.”

“Pekala. Ama yeterince benzerlik yaratabileceğini garanti ediyor musun?”

“Bir yumurtanın diğerine benzediği kadar hem de. Sadece ihtiyacım olan şeyleri tedarik etmem için bana biraz zaman ver.” “Pekala, git ve işe başla.”

Hekim gidince Hasan, Cafer’i çağırttı.

Gelince de ona, “Sana çok özel bir vazife vereceğim,” dedi. Eğer yerine getirebilirsen İsmaililer adını yıldızlara yazacaklar. Cennetin kapıları da sana ardına kadar açılacak.”

Cafer, İbni Tahir’i hatırladı. Bir şehit olarak anılıyordu kalede. Gerçi onun Alamut’a döndüğünü sonra da kendisine teslim ettiği emanetleri de alarak mutluluktan uçarcasına kaleyi terk ettiğini görmüştü. Anlaşılmazlıklarla dolu, muhteşem gizemler saklıydı burada.

“Nasıl emredersen, Seyduna!”

Yüzü gururla parlıyordu.

Bu sırada Halef ön odada kendisini bekleyen korkunç işkenceleri düşünerek dehşetle bekliyordu. Cellat kollarım çıplak göğsünde kavuşturmuş birkaç adım yanında duruyordu. Zaman zaman da elçiye alaycı bakışlar fırlatıyordu. Yardımcıları da arada sırada ateşi

canlandırmak için yelliyorlardı. Bazen de esiri korkutmak için demirle ve diğer işkence aletleriyle oynuyorlardı.

Hekim ihtiyaç duyacağı aletlerle geri döndü.

Hasan, Cafer'e dönerek, "Öncelikle yan odadaki mahkuma iyice bakmanı istiyorum. Onun her hareketini, konuşma tarzını, kendini ifade etme biçimini, hakkında anlattığı her şeyi hatırlaman gerek. Onunla konuşacağım sen de dikkatle dinle, hiçbir şeyi atlama! Çünkü onu seninle temas kuran herkesi o olduğuna inandıracak derecede iyi taklit etmen gerekiyor. Kısacası senden o olmanı istiyorum."

Cafer'in peşi sıra ön odaya döndü. Cellada hazır olması talimatım verdi. Sonra da esiri sorgulamaya başladı.

"Adın ne? Nerelisin?"

Halef kendini toplamaya çalışıyordu.

"Ben sultanımızın elçisiyim…"

Hasan birden öfkelendi.

"Cellat, aletlerini hazırla… Seni son kez ikaz ediyorum. Sadece sorduklarıma cevap ver. Seni Alamut'ta tutacağım. Bana verdiğin bir tek bilginin bile doğru olmadığını anlarsam da seni aşağıdaki avluda dört parçaya böldürteceğim. Anladın mı? Şimdi cevap ver sorularıma. Konuş!"

Adım Halef, Ömer'in oğluyum. Ailem Gazneli'dir. Orada doğup büyüdüm."

"Bunları unutma, Cafer! Kaç yaşındasın ve ne zamandan beri sultanın ordusundasın?"

"Yirmi yedi yaşındayım. On altı yaşımdan beri ordudayım." "Orduya nasıl katıldın?"

"Hüseyin'in oğlu amcam Osman muhafız birliğinin komutanıdır. Beni sultana o tavsiye etti."

"Şimdiye kadar görev yaptığın yerlerin isimleri?"

"Önce İsfahan'da sarayda hizmet ettim. Sonra da doğrudan Sultan'ın emrine girerek özel ulağı olarak ülkenin her yanını dolaştım."

Bulunduğu şehirleri, bulunma sürelerini, birlikte yolculuk ettiği kervanları, kullandığı askeri güzergahları ayrıntılarıyla anlattı. Görüşme sırasında ikisinden de birer oğlu olan iki karisi olduğunu ifade etmişti. Hasan daha fazla ayrıntı üzerinde duruyordu. Komutanlarından, alışkanlıklarından, şahsi ilişkilerinden, arkadaşlarından, boş zamanlarında neler yaptığından bahsetmesini istedi. İnsanlarla ilişkilerini, sultanla kaç kez konuştuğunu, onunla

nasıl bir münasebetleri olduğunu ayrıntılarıyla sordu. İsfahan ve Bağdat saraylarındaki ikametine ayrılan bölümleri, sultanın huzuruna çıkmak istediğinde ne yapması gerektiğini anlattırdı Bağdat'taki sarayın planlarını, uyulması gereken protokol kurallarını öğrendi.

Kısa zaman zarfında Cafer bambaşka bir hayata adım atmış, yeni hayatına uyum sağlama çabasına girişmişti.

Sonunda Hasan mahkumdan Alamut yolculuğunu detaylarıyla anlatmasını istedi. Atlarım değiştirip geceyi geçirdiği tüm kervanların adlarını yazdırdı. Sonra da cellattan soyunabilmesi için ellerini çözmesini istedi.

Halef dehşetle irkildi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Çabuk ol! Oyalanma! Beni başka metotlar kullanmaya zorlama. Sarığını da çıkar."

Halef inleyerek, "Her şey kabulüm ama bunu yapmayın, efendim!" dedi. "Bana bu utancı yaşatmayın!"

Hasan'ın işaretiyle cellat onu tek eliyle boğazından yakaladı. Bir yardımcısı sıcak demiri mahkumun çıplak göğsüne yaklaştırdı. Daha temas etmeden deriden tıslama benzeri bir ses gelmiş, hemen kızarmıştı.

Halef kontrolsüz bir çığlık attı.

"Ne isterseniz yapın ama yakmayın beni!"

Bütün giysilerini çıkartıp ellerini arkasından bağladılar.

Cafer tüm bunları gözünü bile kırpmadan takip ediyordu. Kendine tam manasıyla hâkimdi ve bundan da için için gurur duyuyordu.

"Şimdi sıra sende, hekim," dedi Hasan. "Mahkum! Vücudundaki yaraların nasıl olduğunu anlat."

Az önceki dehşetin izlerini taşıyan Halef cılız bir sesle sultanın hadımlarından biriyle kavgaya tutuştuğunu anlattı. Bu sırada Yunanlı ince, keskin bıçaklarıyla uzunca bir iğneyi, çeşitli sıvıyı ve merhemleri hazır etmişti. Sonra Cafer'den belinden yukarısını soymasını istedi. Kendi kollarını da bir sanatçı edasıyla kıvırmıştı. Cellatın yardımcılarından birinden içinde çok sayıda ilacın bulunduğu bir kutuyu tutmasını istedi. Sonra da İşe koyuldu.

İlk olarak Cafer'in vücudunun çıplak olan bölümlerine merhem sürdü. Sonra da buralara halef'in vücudundaki yaraların şekillerini çizdi. Cellatın diğer yardımcısından bıçakla iğneyi ateşte ısıtmasını istedi. Sonra da deriyi yakıp, kesip biçmeye başladı.

Cafer dudaklarını ısırıyordu. Yüzü acıdan bembeyaz kesilmişti ama Hasan ona bakınca sanki hiçbir şey hissetmiyormuşçasına gülümsedi.

Artık yavaş yavaş Hasan'ın planını anlayan Halef dehşete kapılmıştı. Eğer bu dönüşüm başarıyla yapılabilirse bu İsmaili genç sultanın huzuruna en ufak bir engelle karşılaşmadan çıkabilecekti. Baş vezirin başına gelenler sonrasında ne olacağının da apaçık işaretiydi. *Böylesi bir cinayete alet olduğum için lanetleneceğim* diye düşündü. *Korkum dizginle* diyordu içinden bir ses. *Sultan için vazifeni yap!*

Bacakları bağlı değildi. Hekimin Cafer'in yanağını çizmeye başladığı ana dek bekledi. Sonra da aniden hekimin kamına sert bir tekme patlattı.

Hekim darbenin etkisiyle dengesini kaybederken Cafer'in yanağını da boydan boya çizdi. Gencin yanağı bir anda kan içinde kalmıştı. Halef de dengesini kaybetmişti ama düşerken kendisini hekimin üzerine attı. Ağzı hekimin dirseğine denk gelmişti. İçgüdüsel bir güçle dişlerini adamın dirseğine geçirdi. Hekim acıyla çığlığı bastı.

Ebu Ali, Cafer ve cellat, Halef'i hekimin üzerinden uzaklaştırabilmek için acımasızca tekmeliyorlardı. Ancak cellatın yardımcılarından biri sıcak metal çubuğu mahkumun sırtına basıncaya kadar bu tekmeler bir işe yaramamıştı. Ancak o andan sonra mahkum inleyerek diğer tarafa yuvarlandı. Şimdi elleriyle yarasının olduğu yere ulaşmaya çalışıyordu.

O esnada, Hasan, "Onu işkence tezgahına alın," diye emretti.

Halef tüm gücüyle dirense de demir gibi yumruklar kısa sürede tüm direncini kırdı. Birkaç dakika içinde kol ve bacakları yanlara açılarak işkence tezgahına bağlanmıştı.

Epey bir süre inleyen Yunanlı sonunda kendini toplamayı başardı. Kolundaki yarayı yıkayıp, temizledikten sonra sardı. Cafer kan içinde dönüştürme işinin devam etmesini sabırla bekliyordu.

"Bu aşağılık herif her şeyi berbat etti," diye inledi Yunanlı, gencin yüzünü biraz daha yakından inceleyince. "Yanağındaki bu derin kesiği ne yapacağım?"

"Şimdilik temizle yeter," dedi Hasan. "Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Sonra cellata, "İşkenceye başlayın. Kendinden geçince yine faydalanacağız ondan."

Makine gıcırdayarak mahkumun vücudunu germeye başladı. Eklemleri kopuyor, kemikleri birer birer kınlıyordu. Halef acıyla çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

Hekim çok sarsılmıştı. Bir cerrah olmasına karşın daha önce böylesine hayvani çığlıklar duymamıştı. ’

Hemen Cafer’in yarasını temizledi. Hasan gelip yarayı inceledikten sonra, “Cafer,” dedi. “Bu yarayı yüzüne sultanın habercisi olduğun için Alamut’ta İsmaililerin komutanının açtığını söyleyeceksin. Sultanın mektubuna öfkesinden yüzüne kılıcıyla vurdu. Anladın mı?”

“Anladım, Seyduna.”

“Hekim, işi bitir.”

Bu sırada Halef kesik kesik çığlıklar atıyordu. Ancak sesi her an biraz daha kesiliyor gibiydi. Sonunda da çığlıklar zorlukla işitilebilen inlemelere dönüştü.

Cellat birden durdu. Mahkum kendinden geçmişti.

“Güzel,” dedi Hasan. “Bize ihtiyacın yok artık.”

Hasan’la birlikte büyük dailer kulenin tepesine yönelirken hekim de hünerli elleriyle Cafer’i sultanın habercisi Halef e dönüştürme çabasına girişti.

Birkaç saat sonra dönüştürülmüş, tepen tırnağa habercinin kıyafetine bürünmüş Cafer, Yüce Efendi’nin huzuruna çıktı. Hasan irkildi. Benzerlik müthişti. Aynı sakal, aynı bıyık, yanakta aynı eski yara, aynı kemerli burun. Hatta kulağının yanındaki doğum lekesi bile aynıydı. Yalnızca yanağındaki taze yara bir farklılık arz ediyordu.

“Kimsin sen?”

“Adım Halef. Ömer’in oğluyum. Ailem Gazneli…”

“Güzel. Her şeyi böyle ezberledin mi?”

“Ezberledim, Seyduna.”

“O zaman iyi dinle beni. Atına atlayıp sultanın elçisinin

Alamut’a gelirken kullandığı güzergahı takip ederek Bağdat’a gideceksin. Sultana Alamut’un efendisinin mesajını götürüyorsun unutma. Yoldaki hanları da biliyorsun zaten. Gözünü kulağını aç. Sultanın üzerimize ordu gönderip göndermediğini öğren. Ne pahasına olursa olsun onu görmeye çalış. Ancak sultana iletebileceğin haberlerin olduğunu söyle. Onlara sana Alamut’ta çok kötü muamele edildiğini anlat. Anlıyor musun beni? Burada birkaç tane hap var. Hatırladın mı? Seyahatte bunları da yanına al. Her gece bir tane yut. Ama sonuncusunu sultanın huzuruna çıkacağın

zamana sakla. İşte bu da zehirli hançer. Yalnız dikkatli ol, küçük bir sıyrık bile ölüme neden olur. Sultanın huzuruna çıkınca bu dünyadaki İsmaililer arasında ölümsüzlük mertebesini öbür dünyada da cenneti kazanmak için ne yapman gerektiğini biliyorsun. Her şeyi açıkça anladın mı?"

"Evet, Seyduna."

Cafer'in yanakları heyecandan ateş gibi yanıyordu.

"İmanın sağlam mı senin?"

"Evet, Seyduna."

"Ya kararlılığın?"

"Asla sarsılmayacak derecede."

"İçimde, yüzümü kara çıkartmayacağına dair güçlü bir his var. Bu keseyi yanına al. Yol boyunca hayır dualarımı senden eksik etmeyeceğim. Kendine ve tüm İsmaililere onur kazandırmaya gidiyorsun unutma."

Onu gönderdi. Alamut yeni bir canlı hançeri hedefine yollamıştı. Hasan bahçeye indi.

Meryem'le Halime'nin son derece üzücü biçimde aralarından ayrılması bahçe sakinlerini büyük umutsuzluğa sevk etmişti. Üstelik bu ruh halinden yalnızca kızlar değil, hadımlar hatta Apama da bir hayli etkilenmişti.

Meryem servi ağaçları arasındaki küçük bir açıklıkta toprağa verilmişti. Kızlar mezarı, lale, nergis, menekşe ve çuha çiçekleriyle süslemişlerdi. Fatma bir kayaya büyük bir özenle ağıt yakan bir kadın figürü çizmişti. Ama resmi imzalamak içinden gelmemişti. Meryem'in mezarının hemen yan tarafında yine Fatma'nın yaptığı bir ceylan resmi yer almaktaydı. Ceylan resminin oyulduğu yerin etrafını da çiçeklerle bezemişlerdi. Böylece Halime'nin hatırasını da yaşatmış oluyorlardı. Her sabah burayı ziyaret edip, kaybettikleri arkadaşları için gözyaşı döküyorlardı.

Fatma, Meryem'in yerini almıştı. Ama Hasan'la doğrudan değil ancak Apama aracılığıyla görüşebiliyordu. Zaten Apama'yla Fatma arasında herhangi bir sorun da yoktu. Üstelik Apama son zamanlarda iyiden iyiye içine kapanmıştı. Bazen görünmez biriyle sohbet edermişçesine elini kolunu sallayarak bahçelerde heyecanlı tavırlarla koştururken görüldüğü oluyordu. Onu bu halde gören birkaç kız arkasından gülmüştü ama karşısında ondan eskisi kadar korkuyorlardı. Apama'nın gece ziyaretlerinin meyve vermemesi hususunda umulduğu kadar başarılı olamamıştı. Züleyha, Leyla ve

Sara büyük bir heyecanla içlerinde yepyeni bir yaşamın gelişmekte olduğunu hissediyorlardı. Cada'yla Safiye içlerinde en heyecanlı olanlarıydı. Bahçelerin bebeklerle dolmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Hasan ölenlerin yerine iki yeni kız yollamıştı. Gelenler aslında sessiz, mütevazı kızlardı ama en azından ortamın tekdüzeliğini bir nebze de olsa canlandırmışlardı.

"Sonbahar geldi bile. Yakında kış kapımızı çalacak," dedi Hasan, Apama'ya. Boş bahçelerden birinde dolaşıyorlardı. "Son sıcak akşamları iyi değerlendirmemiz gerek. Havalar soğumadan buraya birkaç genç daha getirmeliyiz. Çünkü önce yağmurlar sonra da kar başlayınca cennet zevkleriyle dolu bir bahçe diye bir şey kalmayacak ortada."

"Peki kışın kızlar ne yapacak?"

"Sende yeterince deve ve koyun yünü var. İpek de. Bırak yün eğirip, dikiş nakışla uğraşsınlar. En iyi yaptıkları işlerde ustalaşsınlar iyice. Çünkü Alamut'un her türlü şeye çok ihtiyacı var."

"Peki ya okul?"

"Onlara öğreteceğin bir şey kaldı mı?"

"Hayır, öğrenmeyi bir türlü başaramadıkları aşk sanatı dışında hiçbir şey kalmadı."

Hasan uzun zamandır ilk kez bu kadar çok gülmüştü.

"Olsun, en azından amacımızın ne olduğunu biliyorlar. Görüyorsun ben de seninle aynı durumdayım, yerime bırakabileceğim kimsem yok."

"Oğlun var."

"Evet. Her an kaleye getirilmesini beklediğim bir oğlum var, doğru. Gelince de onun boyunu bir baş kadar kısaltmayı planlıyorum."

Apama ona büyük bir dikkatle bakıp, "Şaka yapıyorsun?" dedi.

"Ne şakası! En değerli dostumu, sağ kolumu öldüren o hain böyle bir cezadan başka ne hak ediyor ki?"

"Ama o senin oğlun!"

"Oğlum mu? Bu da ne demek? Belki… Belki. Gerçi sen benim ne kadar dikkatli olduğumu bilirsin ama yine de fiziksel olarak oğlum olma ihtimali var, doğru. Ama hiçbir zaman onu ruhen evladım olarak kabul etmedim. Belki bir ara bu fiziksel bağı gereksiz yere önemsediğim oldu ama artık o günler geride kaldı. Aslında yerimi bırakabileceğim biri var belki de. Ama o da şu an çok uzaklarda,

dünyayı gezmekle meşgul. Adı sana yabancı gelmeyecek. İbni Tahir."

"Anlamadım. İbni Tahir mi dedin? O ölmedi mi? Baş veziri öldüren o değil miymiş?"

"Evet, o öldürdü. Ama sağ salim geri dönmeyi de başardı."

"Ve sen Hasan, gitmesine müsaade ettin, öyle mi?"

"Evet, ettim."

"Nasıl olur?"

"Eğer kalbimdekileri gerçekten okuyabilseydin anlardın. O bizden biri oldu. Oğlum, küçük kardeşim gibi. Her gece onun biraz daha gelişme kaydettiğini düşünerek uyuyorum. Benim gençliğimde kat ettiğim yollardan geçiyor. Bazen onun için endişeleniyor, bazen de artık gözlerinin açıldığını, keşiflerde bulunduğunu, dünya görüşünün değiştiğini, ortaya bambaşka bir şahsiyetin çıkmakta olduğunu hissediyorum. Ah, onun varlığı bana büyük güç veriyor."

Apama başım iki yana salladı. Bu karşısındaki Hasan onun için neredeyse bambaşka biri gibiydi. Yanından ayrıldığında kendi kendine, "Birine bu derece bağlandığına göre kendisini çok yalnız hissediyor olmalı. Evet, aynı anda hem çok korkunç hem de çok iyi bir baba o," diye düşündü.

Ertesi gün Gonbadan'dan gelen kervanla Hasan'ın zincire vurulmuş oğlu Hüseyin Alamut'a ulaştı. Tüm garnizon Huzistan'ın büyük daisinin katilini kendi gözleriyle görmek için toplanmıştı.

Zincirlerini şakırdatarak ilerleyen Hüseyin babasının karşısında dimdik duruyordu. Hasan'dan biraz daha kısa olsa da aralarında çarpıcı bir benzerlik olduğu açıktı. Yalnız Hüseyin'in gözlerinde çok daha vahşi, neredeyse hayvani olarak nitelendirilebilecek bir ifade vardı. Çevresindekilere sık sık nefret dolu bakışlar fırlatıyordu. Onunla göz göze gelenler adeta damarlarındaki kanın donduğunu hissediyorlardı. Sanki birden üzerlerine atılarak onları parça parça edecekmiş gibi duruyordu. Ama elini kolunu bağlayan zincirler bunu yapmasına mani oluyordu. Zaten onun da bu durumu tam bir işkence olarak gördüğü ortadaydı.

Minuçehr onu sıradan bir mahkum gibi karşıladı.

"Beni derhal babama götürün!"

Minuçehr onu duymamış gibi hareket ediyordu.

"Abuna! Yanına altı adam al ve bu mahkumu zindana götür!"

Hüseyin öfkeden köpükler saçarak bağırdı.

“Ne dediğimi duymadın mı?”

Minuçehr ona arkasını döndü.

Hüseyin dişlerini gıcırdatıyordu. Ayaklan zincirle birbirine bağlı olmasına rağmen Minuçehr’e arkadan bir tekme atabilmeyi başardı.

Minuçehr derhal arkasına döndü. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Hüseyin’in suratının ortasına sert bir yumruk patlattı.

Hüseyin öfkeden deliye dönmüştü.

“Ah, bağlı olmasaydım ciğerini sökerdim senin, it oğlu it.”

Abuna’yla adamları onu ite kaka muhafız kulesinin altındaki, Alamut’un en korkulan zindanına götürüp, arkasından iterek bir hücreye attılar. Dengesini kaybedip yüzüstü yere kapaklandı.

“Bekleyin! Hele bir serbest kalayım, uyuz itler gibi can vereceksiniz elimde!” diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu kapalı kapıların ardından.

Tam iki aydır zincire bağlı yaşıyordu. Yakalanmış ve bir kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi hissediyordu kendini. İçi tüm dünya karşı derin bir nefretle doluydu. Serbest kaldığında karşısına ilk çıkanı elleriyle boğazlayacağına emindi artık. Ne Hüseyin Alkeyni’yi öldürdüğü için herhangi bir pişmanlık hissediyor ne de kendi geleceğinden endişe ediyordu. Daha küçük bir çocukken dahi yaptıklarıyla çevresindekileri dehşete düşürürdü. Dizginlenmesi mümkün olmayan her an öfkeli bir kişiliği vardı. Babası onu küçük bir çocukken terk etmişti. Tıpkı Hatice ve Fatma gibi Hasan’ın ikinci karısından dünyaya gelmişti. Annesiyle dedesinin Firuzkuh’daki evlerinde yaşamıştı. Dedesi onu dayak ve açlıkla terbiye etmeye çalışmıştı. Ama Hüseyin kolay kolay itaat edecek biri değildi. Arzularına mani olmaya çalışan herkese, başta da dedesine karşı en sert şekilde meydan okumaktan bir an bile geri durmazdı. Neticede kısa sürede dedesi Hüseyin’in can düşmanı haline dönüştü. Günün birinde de pusu kurup dedesini büyükçe bir taşla öldürdü. O günden itibaren yalnızca akrabaları değil, yaşadığı çevredeki herkes ondan korkmaya başlamıştı, Tarlada çalışmayı reddediyor, hatta hayvanlara dahi bakmıyordu. Askerlerle vakit geçirip, onların atlarıyla ilgileniyordu yalnızca.

Babasının Mısır’dan dönüp İran’ın kuzeyine yerleştiğini söylediklerinde onun yanına gitmeye karar verdi. O günlerde babasını hiç tanımıyordu. Sadece dünyayı gezdiğini, çok hareketli bir hayat sürdüğünü işitmişti. Bu sebeple de onunla birlikte maceralara atılabileceğini, amaçsız bir hayat sürüp, serseriliğin tadını

çıkaracağını düşündü. Ama daha babasının karşısına çıkar çıkmaz birbirlerine taban tabana zıt olduklarını anlamıştı. Babası ondan hayatta en çok iğrendiği, hor gördüğü şeyleri yapmasını talep ediyordu: Öğrenmek, itaat etmek ve çalışmak. Kısa sürede babasından da nefret etmişti. Başlangıçta bu nefretini bir şekilde gizlemeyi başardı. Ama sonunda kendisine daha fazla hâkim otamayarak adeta öfkesini kustu. “Ders çalışmak aptallara göre bir şeydir. İtaati de ancak köleler yapar. İkisi de umurumda değil benim. Ders çalışmaktan da itaat etmekten de iğreniyorum!” Hasan, “Güzel,” diye yanıt vermişti. Sonra da onun bir direğe bağlanarak herkesin huzurunda kırbaçlanmasını istedi. Bu cezanın ardından da onu burnu sürtülsün diye piyade olarak Hüseyin Alkeyni’nin yanma gönderdi. Gonbadan’da da büyük daiye itaatsizlik yaptığında Hüseyin Alkeyni, Hasan’ın talimatıyla onu zindana atmaya kalkmış, bu esnada fırsatını bulan Hüseyin de onu öldürmüştü.

Kendisine nasıl bir ceza verilebileceğini pek düşünmemişti. Zaten işlediği cürümün İsmaililerin gözünde ne derece ağır olduğunun da bilincinde değildi. Neticede Hüseyin Alkeyni onu, Yüce Efendi’nin oğlunu zindana atmaya kalkmış, o da yapılan bu hareketi büyük bir saygısızlık olarak telakki etmişti. Böylesi bir durumda başka nasıl davranabilirdi ki? Daha da ötesi ayrıcalıklı bir babaya sahip olmanın onu başkalarından çok daha farklı haklarla donattığı kanaatindeydi. Keşke Hüseyin Alkeyni’ye yaptığı şeyi sonunda kendisini zincire vurup, zindana atmayı başaran Bin Ateş’e de yapabilseydi. Şimdi de kendisini derhal babasına götürmek yerine buraya tıktıkları için öfkeden çıldırmanın eşiğine gelmişti.

Ebu Ali, Hasan’a oğlunun kaleye teslim edildiğini bildirdi.

“Güzel. Onunla konuşalım biraz. Getirin buraya.”

Abuna’yla adamları mahkumu almaya gittiler.

“Kalk! Çabuk! Seyduna’nın huzuruna çıkacaksın.”

Hüseyin dişlerini göstererek saldırgan bir tavırla sırıttı.

“Allah’a şükür. Yakında sırtınıza kırbaç yağdırma fırsatı bulacağım.”

Binanın dışında Abuna onu Hasan’ın muhafızlarına teslim etti. O an tuhaf, içgüdüsel bir korku hissetti. Buradan ayrıldığından beri kalede büyük değişiklikler olmuş gibiydi. Her yana sert, çelik gibi bir disiplin hâkimdi. Kalenin katı ve son derece kudretli eller tarafından idare edildiği açıkça belliydi.

Koridorda gördüğü hadımlar nefretini daha da artırdılar. Merdivenlerin sonunda elinde gürzle hiç kıpırdamadan yalnızca gözleriyle kendisini süzen devin karşısına çıktığındaysa gidişatın pek de hayra alamet olmayabileceğini düşünmeye başladı. Babasının bu derece iyi korunan biri oluşuna çok şaşırmıştı.

Hasan'ın odasına girse de ukalalığından ödün vermeyerek eşikte öylece durdu. Babası da divana uzanmış, önündeki kağıtları karıştırmakla meşguldü. Bir süre sonra başını kaldırıp oğluna baktı. Ayağa kalktı. Muhafızlara çıkmalarını işaret etti. Sonra da Hüseyin'i tepeden tırnağa süzdü.

"Önce şu zincirlerimi çözdür!"

Hüseyin bunu adeta meydan okurcasına söylemişti.

"Zincire vurulmamış suçlu olur mu?"

"Ne zamandır bir oğlun babasının karşısına bu şekilde çıkarıldığı görülmüş?"

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Benden korkuyorsun sen."

"Kuduz köpekleri bile öldürmeden önce bağlarlar."

"Ne kadar harika bir babasın!"

"Haklısın. Ve şimdi de senin gibi birinin babası olmanın cezasını çekiyorum."

"Yani beni serbest bırakmak gibi bir niyetin yok?"

"Suçunun cezasının ne olduğunu bilmiyorsun galiba? Kanunu koyan benim. Onu ilk uygulama şerefi de bana düşecek."

"Tehditlerinle beni zerre kadar korkutamıyorsun, haberin olsun." "Seni aptal! Budala!"

"İstediğini söyle. Umurumda değil."

"Allah'ım. Hâlâ nasıl bir suç işlediğinin farkında değilsin." "Biri beni zincire vurursa sonuçlarına da katlanır."

"Yani en yakın dostumu, yardımcımı sırf benim emrimi yerine getirmeye çalıştığı için mi öldürdün?"

"Senin için dost bir evlattan daha mı önemli?"

"Maalesef öyle."

Bütün İran senin gibi bir babayla gurur duysun öyleyse. Bana ne yapacaksın?"

"Yazdığım kanun komutanını öldüren biri için neye hükmediyor?" "Yazdıklarını okumadım."

"Önemli değil. Ben söyleyeyim sana. Kanuna göre önce mahkumun sağ eli kesilir sonra da tüm müminlerin huzurunda boynu

vurulur."

Hüseyin dehşete kapılmıştı.

"Bana da bunları yaptıracağım söylemiyorsun herhalde?" "Sence kanunları eğlence olsun diye mi yazdım?"

"Doğru. Böyle bir babanın karşısında gerçekten tüm dünya titrer." "Beni tanımıyorsun."

"Galiba öyle."

"Hâlâ eskisi kadar terbiyesizsin."

"Ne bekliyordun?"

"Senin zırvalarına ayıracak zamanım yok. Yarın dailerin huzurunda yargılanacaksın. Çarptırılacağın cezayı da zaten biliyorsun. Bir daha benimle konuşamayacaksın. Annene ne söylememi istersin?"

"Bana böyle bir baba seçtiği için ona teşekkür ettiğimi söyle. Bir hayvan bile yavrusuna daha iyi davranırdı."

"Çünkü bir hayvan da ondan. Ama insanların zekaları, uymak zorunda oldukları kanunları vardır. Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Sana ne söylenebilir ki? Nasıl olur da tek oğlunun öldürülmesine rıza gösterirsin? Vârisin kim olacak?"

Hasan yüksek sesle güldü. "Sen mi benim vârisim olacaktın? Tamamıyla mantık ve zeka üzerine kurulu bu teşkilatı yönetebileceğine gerçekten inanıyor olamazsın. Eşeklere yular takmaktan başka ne bilirsin sen? Kartalların hükümdarlıklarını buzağılara bıraktıkları görülmüş şey midir? Bu yüzden mi istediğin her şeyi yapabileceğini düşündün yoksa?"

Hüseyin ona bakışlarıyla parçalamak istercesine büyük bir öfkeyle bakıyordu.

"Köpekten köpek, sığırdan buzağı olur. Hık demiş babasının burnundan düşmüş demezler mi?"

"O laf gerçekse bu durumda sen benim oğlum olamazsın."

"Bu sözlerinle anneme hakaret ettiğinin farkında mısın?" "Alakası yok. Sadece senin iddianın köpekler ve sığırlar için doğru ama insanlar için yanlış olduğunu ifade etmek istedim. Yoksa babaların zekaları ve cesaretleriyle kurdukları krallıklar evlatlarının aptallıkları ve yetersizlikleri yüzünden çökmezlerdi."

"Doğru. Lâkin dünyada kendi kanından canından bir oğlu varken tahtını bir yabancıya terk eden bir sultan görülmüş müdür?"

“Bu anlamda da ilk olmak niyetindeyim doğrusu. Anlaşılan bana sormak istediğin başka soru yok. Annene söylememi istediğin bir şey yok mu sahiden?”

“Az önce söylediğimden başka bir şey yok.”

“Güzel.”

Muhafızları çağırdı.

“Mahkumu zindana götürün!”

Hüseyin dişlerini göstererek, “Beni kölelerinin yönettiği mahkemeye çıkartacaksın ha! Madem öyle ben de orada senin ne kadar iğrenç biri olduğunu dünyaya haykırayım da gör.”

Ertesi sabah dailerin yönettiği yüksek mahkeme toplandı. Başkanlığı Ebu Ali yapıyordu.

“Kanunları inceleyip hükmü onlara uygun verin.”

Hasan böyle yapılmasını emretmişti.

Toplandıktan sonra muhafızlar Hüseyin’i getirdiler.

Ebu Ali iki suçlamayla mahkeme önüne çıkartıldığını bildirdi. Birincisi isyan İkincisiyse komutanım öldürmekti. Her iki suçun cezası da ölümdü.

Ebu Ali, “Suçlarını kabul ediyor musun, Hasan’ın oğlu?” diye sordu.

“Ben kendimi suçlu olarak görmediğimden bu suçlamaları kabul etmiyorum. Söylediğiniz şeyleri yaptım ama bunlar suç olarak değerlendirilemez.”

“Güzel. İsyan zaten tek başına idam cezası gerektirir.”

Hüseyin birden öfkelendi.

“Benim Yüce Efendi’nin oğlu olduğumu unutma.”

“Kanunda istisnai bir hüküm yok. Sen Hüseyin Alkeyni’nin emrindeki sıradan bir erdin. Suçlamaları da bu mertebem temel alarak yöneltiyoruz.”

“Ne? Yani önüne gelenin beni zincire vurabileceğini mi söylüyorsunuz gerçekten?”

“Bak zaten zincire vurulmuşsun. Kendini müdafaa etmek için söyleyecek bir sözün var mı?”

“Benden nasıl bir müdafaa bekliyorsunuz? Alkeyni beni babama gammazladı. Bunu da beni zindana daha rahatça atabilmek için yaptı. Kimse bana böyle davranamaz. Ben sıradan biri değilim. İsmaili hareketinin liderinin oğluyum ben!”

“Ama ona isyan ettin! Yüce Efendimiz senin ceza olarak hapsedilmeni emretmişti. Bu emri yerine getirmeye çalıştığı için öldürdün Hüseyin Alkeyni’yi. Olay böyle cereyan etti değil mi?” “Evet, dediğiniz gibi.”

“Güzel. Abdülmelik! Amire itaatsizlik ve komutanı öldürme suçlarına ilişkin kanunun ne dediğini oku.”

Abdülmelik tüm heybetiyle ayağa kalktı. Büyük, kalınca bir kitabın işaretli bölümünü açtı. Önce eğilip hürmetle alnını değdirdi. Sonra da son derece ciddi bir sesle okumaya başladı.

“İsmaili inancı taşıyan biri amirine karşı çıkar, isyan eder ya da bir üst merciden farklı bir emir almaksızın emre itaatsizlik yaparsa boynu vurularak idam edilir. İsmaili inancı taşıyan biri komutanına saldırır ya da onu öldürürse önce sağ eli kesilir sonra da boynu vurularak idam edilir.”

Ebu Ali kitabı kapattı. Daileri eğilerek selamlayıp yerine oturdu.

Ebu Ali söz aldı.

“Yüksek mahkemenin daileri! Amire itaatsizlik ve komutan öldürme suçlarına ne ceza verildiğini duydunuz. Şimdi sizlere bu cürümleri işlemekle suçlanan hükümlü hakkındaki kanaatinizi soruyorum,”

Buzruk Ümid’e dönerek ona adıyla hitap etti.

“Suçlu,” diye karşılık verdi o da.

“Emir Minuçehr?”

“Suçlu.”

“Dai İbrahim?”

“Suçlu.”

“Dai Abdülmelik?”

“Suçlu.”

“Dai Ebu Soraka?”

“Suçlu.”

Hüküm oybirliğiyle verilmişti.

Hüseyin okunan her isimde irkilmişti. Son ana dek içinden hiç olmazsa sadece bir kişinin karşı koyacağım, onu haklı bulduğunu, onun yerinde kim olsa aynı şekilde davranacağım söylemesini ummuştu. Sonuncu dai de kararını umduğundan aksi istikamette açıklayınca, Hüseyin avazı çıktığı kadar, “Gani köpekler!” diye bağırdı.

Zincirlere bağlı olduğuna aldırmadan üzerlerine atılmaya çalıştı. Muhafızlardan biri tam zamanında yetişip onu zapt etmeyi başardı.

Hüseyin dişlerini gıcırdatıp, gözlerini devirerek çaresizlik dolu bir öfkeyle karşısındakilere bakmaya koyuldu.

Ebu Ali vakarla yerinden kalkıp konuşmaya başladı.

“Yüksek mahkemenin hürmetli üyeleri! Oybirliğiyle şu an huzurda bulunan sanığın suçlu olduğuna hükmettiniz. Bu sebeple, Sabbah’ın torunu, Hasan’ın oğlu, Hüseyin idama mahkum edilmiştir. Kanunun emrettiği gibi önce sağ eli kesilecek sonra da boynu vurulacaktır. Hüküm Yüce Efendi tarafından imzalandıktan sonra infaz edilecektir. Yüce mahkemenin değerli üyeleri, söylemek istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

Buzruk Ümid ayağa kalktı.

“Muhterem dailer,” dedi. “Huzistan daisinin katili, Hasan’ın oğlu Hüseyin hakkında verilen hükmü dinlediniz. Bu suçlan işlediği ispat edildiği gibi kendisi de yaptıklarını itiraf etti. Bu sebeple hakkında verilen hüküm kanunlara tam olarak uygundur. Ancak yüce dailer bu noktada bir hususu izah etmeme izin verin. Hüseyin, Yüce Efendimizin kanunları sertleştirmesinden sonra hakkında böyle bir hüküm verilen ilk kişidir. Bu sebeple eğer suçlu pişmanlık beyan ederse mahkemenin Seyduna’dan bir defalık af talebinde bulunabileceği kanaatindeyim.”

Dailer bu teklife müspet bakmışlardı.

Ebu Ali, Hüseyin’e döndü.

“Hükümlü! Yüce Efendimizden af diliyor musun?”

Hüseyin öfkeden çıldırmış halde avaz avaz bağırdı.

“Hayır! Asla! Kendi öz oğlunu katillere teslim eden bir babadan isteyecek hiçbir şeyim yok benim.”

“Hüseyin, iyi düşün.”

Buzruk Ümid onu ikna etmek için adeta yalvarıyordu.

“Hayır. Af dilemiyorum.”

“Aptallık etme! Bu senin son şansın,” diye ihtar etti Ebu Ali sinirlenerek.

“Ona bir köpekten bile beter olduğunu söyleyin!”

“Diline hâkim ol, katil!”

İbrahim öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

“Ben ağzımı kapatayım da sen etrafa o iğrenç ağzınla pislik saçmaya devam et, öyle mi?”

Buzruk Ümid’le Abdülmelik mahkûma yaklaştılar.

“Hasan’ın oğlu, teklifi düşün,” dedi büyük dai. “Sadece af dile, yeter. Ben de babanı ikna etmeye çalışayım.”

“Af dilemek utanç verici bir şey değildir,” diye üsteledi Abdülmelik. “Sadece yaptığın şeyin kötülüğünü idrak ettiğini ve bundan sonra daha iyi bir insan olmaya niyet ettiğini ifade eder.”

“Ne isterseniz yapın,” dedi Hüseyin sonunda yan isteksiz bir halde.

Ebu Ali, Buzruk Ümid ve Abdülmelik yüksek mahkemenin verdiği hükmü bildirmek üzere Hasan’ın huzuruna çıktılar.

Hasan onları sakin bir tavırla dinledi. Ancak Buzruk Ümid sözü af konusuna getirince şiddetle karşı çıktı.

“Bu kanunları ben hazırladım,” dedi sert bir tavırla. “Bu yüzden de onlara en çok hürmet etmesi gereken kişi benim.”

“İlk kez bir İsmaili, komutanını öldürdü.”

“İşte ibreti âlem için tam da bu sebepten hükmün infazı gerekir.” “Bazen affetmek cezalandırmaktan daha iyi sonuçlar verir.” “Başka durumlarda belki. Ama bu husus için asla. Eğer Hüseyin’i affedersem müminler, ‘Bak, kanunlar bizim için yazılmış, oğlu için değil’ diyeceklerdir. Şimdiye dek bir karga başka bir kargaya saldırmaz diye söylenegelmedi mi?”

“Ama hüküm infaz edilirse de dehşete kapılacaklardır. Nasıl bir baba bu böyle demeyecekler mi?”

Hasan kaşlarını çattı.

“Ben kanunları oğlumu ya da başkalarının oğullarım düşünerek yapmadım. Bu kanunlar tüm İsmailileri bağlar. Bu sebeple idam kararını tasdik ediyorum.”

“İşte,” dedi. “Ebu Ali! Yüksek mahkemenin verdiği hükmü müminlere sen okuyacaksın. Yarın sabah güneş doğmadan önce cellat vazifesini bitirsin. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Seyduna.”

Buzruk Ümid bu konuşmalar sırasında sessizce bir köşede beklemişti. Sonunda, “Belki cezanın en azından ilk kısmı infaz edilmeyerek bir hafifletme sağlanabilir,” dedi.

“Hükmü imzaladım bile. Zahmetiniz için hepinize teşekkür ederim.”

Yalnız kaldığında kendi kendine, “Oğlum inşa etmeye çalıştığım bu görkemli yapının önünde büyük bir engel. Onu ortadan kaldırmak zalimlik mi? Ama başlayan iş bitmelidir. Eğer yüreğim buna karşı çıkıyorsa onu susturmasını bilmem gerek. Çünkü tüm büyük şeyler, bütün insanlık onlara karşı çıksa da, büyüklüklerinden bir şey yitirmezler.”

20

Ertesi sabah gün doğmadan davulların sesi işitildi. Yüce Efendi'nin oğlunun Huzistan büyük daisini öldürme suçuyla idam edileceği haberi kulaktan kulağa yayılmıştı Çoktan.

Ebu Ali mahkumun hücresine Minuçehr ve İbrahim'le birlikte girdi. Biraz sesi titreyerek Yüce Efendi'nin, af talebini kabul etmediğini bildirdi.

"Hadi gidelim, Hasan'ın oğlu. Adalet yerini bulsun."

Hüseyin bir anlığına dailere şaşkın bir hayvan gibi bakmıştı. Sonra üzerlerine atılmak istedi ama ayakları zincire dolandı ve yere kapaklandı.

"Köpekler! Lanet köpekler!" diye inledi.

Onu yerden kaldırdılar. Hüseyin tüm gücüyle idamın yapılacağı yere gitmemeye çalışıyordu. Muhafızlar onu zindandan zorla çıkardılar.

Askerler orta ve aşağıdaki avluda toplanmıştı. Orta avlunun en merkezi yerine büyükçe bir kütük yerleştirilmişti. Cellat yardımcılarıyla birlikte geldi. Belinden yukarısı çıplaktı ve omzunda büyükçe bir balta taşıyordu. Sanki etraftakileri görmüyormuşçasına rahat ve gururlu bir ifadeyle ortaya kadar yürüdü.

O an askerler arasında bir fısıltı işitildi.

"Onu getiriyorlar."

Muhafızların arasında getirilen Hüseyin hâlâ çırpınmaktan vazgeçmemişti. Söyleniyor, vahşî bir hayvan gibi sağa sola dişlerini gösteriyordu. Onu sürükleyerek getirmeye çalışan muhafızlarınsa neredeyse nefes alacak halleri kalmamış gibiydi. Sonunda ite kaka idam kütüğünün önüne dek getirdiler.

Tam o esnada hükümlü celladı ve elindeki baltayı gördü ve yaprak gibi titremeye başladı. Kendisini neyin beklediğini anlamanın neden olduğu dehşetle donakalmıştı.

“Seyduna’nın oğlu. Yüce Efendimizin oğlu,” diye fısıldıyordu askerler.

Ebu Ali, Buzruk Ümid ve Minuçehr atlarına bindiler. Sükunetin sağlanması için borazan çaldı. Ebu Ali diğerlerinden birkaç adım öne çıktı. Elindeki kağıttan ölüm kararını yüksek sesle okudu. Sonra da vazifesini yapması için celladı çağırdı.

O an herkes mezara girmişçesine sessizdi. Çağlayan nehrin sesi işitiliyordu sadece.

Aniden Hüseyin gırtlağını parçalarcasına avaz avaz bağırmaya başladı.

“İnsanlar! Duymuyor musunuz? Bir baba öz oğlunu cellata teslim ediyor!”

Askerler kendi aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı. Fedai talebelerin önünde duran Abdurrahman hemen arkasındaki Naim’e baktı. Delikanlının yüzü kağıt gibi bembeyaz kesilmişti.

Yardımcılar mahkumun sağ elini çözdüler. Hüseyin hâlâ umutsuzca karşı koymaya çalışıyordu. İçgüdüsel olarak idam kütüğünden uzak durmaya çalıştı ama iki iri yardımcı onu yakalayıp, zorla yere diz çöktürdü. Sonra da sağ elini kütüğün üzerine yerleştirdi. Cellat mahkumun sağ bileğini, sımsıkı kavrayıp diğer elindeki baltayı olanca gücüyle indirdi. Havayı yararak inen keskin balta tüyler ürpertici bir sesle kemiklerin parçalanmasına neden olmuştu. Hüseyin etraftaki herkesi dehşete düşürecek derecede acı dolu bir çığlık attı. Kendisini tutan cellatın yardımcılarının elinden kurtulup sağa sola bakarken etrafa kan saçıyordu. Sonra birden kendini kaybedip yere yığıldı. Cellat yardımcıları onu yerden kaldırıp, başı tam kütüğün üzerine gelecek şekilde yerleştirdiler. Cellat bir hamlede başı gövdeden ayırmıştı. Yardımcısı ona bir örtü uzattı. Cellat da çevresi kan gölüne dönen cesedin üzerini örttü.

Sonra da Ebu Ali’ye döndü.

“Cellat vazifesini yaptı,” dedi kupkuru bir sesle.

“Adalet yerini buldu,” diye karşılık verdi büyük dai.

Bir kez daha askerlere hitap etmek üzere hazırda bekleyen birliklere doğru yöneldi.

“İsmaililer! Az önce Alamut’ta adaletin nasıl sağlandığına şahitlik ettiniz. Seyduna, Yüce Efendimiz, hiçbir istisna kabul etmemekte. Suç işleyen her kim olursa cezasını çekecektir. İster komutan ister er, herkes hak ettiği cezaya çarptırılır. Bu yüzden sizlere bir kez daha

kanunlara bağlı kalmanızı hatırlatıyorum. Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammedün abdühü ve resulühü. Yetiş ya Mehdi!"

Sonra günlük vazifelerinin başına dönmelerini söyleyerek dağılma emri verdi.

Çoğu, "Gerçekten de dünyada adalet varmış," diye konuşuyordu bu sırada.

Bazılarıysa, "Kendi oğlunu kanuna kurban eden başka bir hükümdar daha var mıdır?" diye soruyordu.

İsmaili liderinin öz oğlunu cezalandırdığı haberi tüm ülkede yıldırım hızıyla yayıldı. Bu da Hasan'a karşı duyulan saygının ve elbette korkunun iyiden iyiye artmasına neden oldu.

Bu sırada sultanın habercisi Halef'in yerine geçen Cafer, Bağdat yolunda çok sayıda temasta bulunmuştu. Kazvin'i geçer geçmez Nihavend'teki birliklerine katılmak üzere bazıları atlı bazıları da yaya olarak ilerleyen kalabalık bir askeri birlikle karşılaştı. Çoğu Horasan ve Huzistan bölgesinden gelen bu askerler Kızıl Şarık'ın artık dağılmış ordusunun mensuplarıydılar. Ona sultanın muhafız birliğinin bir subayı olması sebebiyle büyük saygı göstermişlerdi. Ama konuşup fazla bilgi verme niyetinde de değillerdi.

Her konaklama yerinde at değiştirme imkanı bulmuştu. Aslında ilk geceyi dışarıda, yıldızların altında geçirmişti ama sonraki geceler yol üzerindeki kervansaraylarda konakladı. Sava şehrine ulaşan yolu yarıladığında kaldığı handaki odasını Kızıl Şarık'ın ordusuna mensup iki subayla paylaştı. Subaylar ona Gonbadan'daki kuşatmanın kaldırılışından ve Baş vezirin öldürülüşünün orduya nasıl tesir ettiğinden bahsettiler.

"Bütün kuzey bölgeleri Şiidir," dedi içlerinden biri. "Onlar da İsmailileri din kardeşi olarak kabul ederler. Nizamülmülk de artık öldüğüne göre dağların şeyhiyle savaşmaya gerek kalmadığı kanaatinde herkes."

Cafer de onlara sultanın habercisi olarak Alamut'tan geldiğini söyledi. Ona dehşet içinde bakakaldılar.

"Sakın bizi ele verme," dediler. "Biz sadece herkesin düşüncesini söyledik. Yoksa emir gelirse tabii ki savaşa hazırız."

Cafer onları sakinleştirdi. Askerler bir hayli meraklanmıştı. Aslında kendi de bir hayli şaşkındı. Rolüne bu derece adapte olmasının nedeni, dış görünüşündeki değişiklik mi yoksa gerçek kimliğinin ortaya çıkabileceğine ilişkin endişeleri miydi acaba? Onlara Alamut'la alakalı tüyler ürpertici hikayeler anlattı. Sonra uyuduğunda kendisi de

benzer kabuslar görmüştü. Fakat kalktığında sultanın askerlerinin yanında olduğunu fark edince ilk anda içgüdüsel bir tepkiyle kılıcına davranır gibi oldu. Ancak kısa bir süre sonra nerede olduğunu, büründüğü rolü hatırlayabilmişti.

Çabucak sabah namazını kılıp süt ve yulaf ekmeği yiyip atma atladığı gibi yola koyuldu.

Bir süre sonra oldukça iyi silahlanmış bir Türk süvari birliğiyle karşılaştı. Birliğin komutanı durdurup, ondan kendisini tanıtmasını istemişti.

Cafer hemen onun yanma gidip Alamut'tan dönen sultanın habercisi olduğunu söyledi.

"Güzel. Benim de vazifem o kafir kaleler önündeki kuşatmanın kaldırılmasıyla dağılan birlikleri yeniden toplamak. Ye her ne pahasına olursa olsun bunu yapacağım. Zira haşmetli sultanımız İsmailileré yeniden saldırılması talimatını verdi,"

Cafer seyahatine devam etti. Bir yandan da, *acaba Seyduna, Alamut'a yönelen bu yeni tehditten haberdar mı* diye düşünüyordu. Ama onun, yerine getirmesi gereken bir vazifesi vardı. Ve hiçbir şey onu yolundan döndüremezdi.

Yol askeri birliklerle doluydu. Sürekli yeni birliklere rastlıyordu. Her seferinde durdurulmamak için de artık uzaktan sultanın habercisi olduğunu bağırarak bildirmekle yetiniyordu. Bazen yol kenarında bembeyaz çadırlar görüyordu. Atlar, develer, eşekler, sığırlar kalan son yeşillikleri de yiyebilmek için birbirleriyle yarış halindeydiler.

Etrafta çok fazla askeri birlik olduğu için Nihavend'in dışından dolaşmak zorunda kaldı. Ama sonrasında Bağdat'a kadar uzanan yol açıktı. Tekrar kervansaraylarda geceleme imkanına kavuşmuştu. İşte o sırada haplardan ilkini yuttu. Birden tarifi imkansız bir dehşete kapılmış, dört bir yandan hayaletlerin saldırısına uğramıştı. Sonra insan yığınlarıyla dolu devasa büyüklükteki şehirlerin hayalini gördü. Ardından da kara gözlü hurilerle dolu cennet bahçeleri belirdi gözünün önünde. Geceyle gündüz birleşmişti. Artık bu hayaller en büyük tutkusu haline gelmişti. Ama son hapı son güne dek saklaması gerekiyordu. Bunun için çok büyük bir irade savaşı vermesi gerekmişti.

Birden büyük bir şehrin kapıları önünde buldu kendisini. Kapının önü tepeden tırnağa silahlı muhafızlarla doluydu. Bunun da başka bir hayal olduğunu düşünerek doğrudan üzerlerine at sürdü. Aniden altı mızrak üzerine çevrildi.

Ancak o an hayal görmediğini fark etti. Alamut'tan ayrılalı on gün olmuştu. Sonunda Bağdat kapılarındaydı.

Hemen kendisini toparladı.

"Ben sultanımızın habercisiyim," dedi ters ters.

Muhafız yüzbaşı önce kağıtlarını kontrol etti. Sonra da, "Tamam, geçebilirsin," dedi.

Böylelikle şehrin surlarını geride bıraktı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Gördüğü mermer saraylar, biri diğerinden güzel dümdüz uzanan caddeler, altın ve yeşil işlemelerle bezeli kubbeleriyle camiler, gökyüzüne dek uzanan minareler, meydanlar, pazar yerleri karşısında hayrete düşmemesi imkansızdı. Alamut'ta kendisine nasıl bir şehirle karşılaşacağına dair anlatılanların bu gördüğü manzara karşısında en ufak bir hükmü bile kalmamıştı. Kendisini çok ama çok küçük hissediyordu. Cesaretini toplamak için kendi kendine, "Cafer! Seni buradan binlerce kat büyük ve çok daha güzel bir yer bekliyor. Yeter ki vazifeni başarıyla tamamla," dedi.

Dört kişilik bir muhafız birliği görünce hemen komutanlarına, "Bana sultanın sarayını gösterin," dedi.

Çavuş ona hayretle bakakalmıştı.

"Ne bakıyorsun öyle," dedi Cafer. "Bana sarayı göstersenize."

"Biz de oraya gidiyorduk zaten. Bizi takip et."

Adamlardan biri atının dizginlerinden tuttu. Bir sürü evin, konağın önünden geçtiler. Sonunda yolun sonunda ihtişamlı bahçeleriyle uzanan eşsiz güzellikteki bembeyaz bir saraya ulaştılar.

"Burası sultanımızın sarayı," dedi çavuş.

Cafer de zaten görür görmez Halefin anlattıklarından doğru yerde olduğunu anlamıştı. Bahçenin yan tarafındaki barakalara girip çıkan askerler göze çarpıyordu. O da büyük giriş kapısına doğru yönelip parolayı söyledi.

Kapıdaki muhafız şaşırdı.

"Bu parola artık geçerli değil," dedi.

"Ben sultanın habercisiyim," diye bağırdı Cafer. "Alamut'tan geliyorum. Efendimize acil haberlerim var."

Yan taraftaki barakadan fırlayan bir çavuş aklı karışmış halde onu tepeden tırnağa süzdü. Cafer günlerdir yolda olduğu için toz toprak içindeydi. Ayrıca yanağında da boydan boya bir yara vardı. Tüm suratı şişmişti.

"Nöbetçi subayı çağırayım," dedi yabancının talebini işitince.

Cafer giderek tedirgin olmaya başlamıştı. Sanki sinirleri iki değirmen taşının arasına alınmış öğütülüyor gibiydi. Kendisine doğru yaklaşan subayı gördü. Ne yapacaktı şimdi? Acaba onu tanıyormuş gibi mi davransaydı? Ama bu adam Halefi tanımayan biriyse o zaman her şey mahvolurdu.

Subay yanına kadar gelip ona dikkatle baktıktan sonra, “Sen Ömer oğlu Halef değil misin?” diye sordu.

“Başka kim olacak ya? Çabuk muhafız başına geldiğimi haber ver. Onu derhal görmem lazım.”

Subay başını iki yana salladı.

“Atından in ve benimle gel.”

Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Subay bir yandan yan gözle onu süzüyordu. Evet, görüntüsünde biraz değişiklik olsa da bu adam kesinlikle Gazneli Halefti. Değişikliğin nedeni de belli ki yorgun oluşuydu.

Muhafız başı onu derhal saraya kabul etti.

“Vazifeni yapabildin mi, Halef?”

“Evet, emrettiğiniz biçimde. Ama çok kötü davranışlara maruz kaldım. Sultanımızın planlarını öğrenebilmek için bana işkence yaptılar. Ona çok önemli havadisler getirdim.”

“Mektup mu verdiler sana?”

“Hayır, sözlü bir mesaj.”

“Söyle bana.”

“İsmaili lideri mesajı doğrudan sultana iletmemi söyledi.” “Saray kurallarını unuttun mu sen?”

“Hayır, Emir. Lâkin o kafir kumandanın yanağıma, açtığı yara hâlâ sızlıyor. Hatta bütün kemiklerim sızlıyor. Kaybedecek vaktim yok. Çok korkunç haberler getirdim.”

“Hasan İbni Sabbah nasıl biri?”

“İnsan görünüşlü bir hayvan adeta. Gerçek bir cani. Onu ve tüm adamlarını yeryüzünden kaldırmanın zamanı geldi de geçiyor.” Subay gidince Cafer hemen ağzına bir hap attı. Hapın etkisine artık alışmıştı. Kendine güveninde de cesaretinde de en ufak bir değişiklik olmuyordu artık. Aşina olduğu hayaller canlandı gözünün önünde. Kendisini bu hayallere bütünüyle kaptırmamak için direnmek mecburiyetindeydik

“Şimdi sadece vazifeme odaklanmalıyım,” dedi kendi kendine. Takvim bin doksan iki yılının kasım ayının on sekizini gösteriyordu. Sultan Melikşah haremdeki artık halifenin tek karısı olan kız

kardeşine yaptığı kısa ziyaretten dönmüştü. Sayısız ikna çabaları ve savurduğu tehditler sayesinde halifeye kız kardeşinden olan oğlu Cafer'i veliaht halife olarak ilan ettirmeyi başarmıştı. Halifenin ilk oğlu Mustazir de böylece azledilmiş oluyordu. Eniştesine bu durumu kabul ettirmek sultan için çok meşakkatli olmuştu. Hatta Halife el-Muktedir'i on günlük bir düşünme süresi vererek Basra'ya sürgüne göndermek zorunda bile kalmıştı.

Bu beş gün önce olmuştu. Ancak az önceki ziyareti sırasında kız kardeşi ona halifenin talebini kabul ettiğini bildirmişti. Sultan şimdi tahta kurulmuş, ellerini zevkle ovuşturarak karşısındakilere gülümsüyordu. En şaşaalı günlerini yaşayan, zeki, sağlıklı bir hükümdardı. Zenginliği, lüksü çok sever, ilme ve sanata hayranlık duyardı. Yeni, alışılmadık her şey onun hoşuna giderdi.

Kendi kendine, isteyebileceğim başka bir şey var mı diye düşündü. Ülkemin sınırları daha önce hiç olmadığı kadar genişledi. Krallar, sultanlar bana itaat edip, hediyeler yolluyorlar. Çölde yükselen şehirlerim Ve yollarım ihtişamla parlıyor. Halkım refah içinde. Hepsi bana büyük bir sadakatle bağlı. Hatta müminlerin hükümdarını dahi dize getirdim. Bundan sonra benim kanımdan, canımdan biri oturacak peygamberin makamında. İstediğim her şeye ulaştım. Kudretimin zirvesindeyim.

Katip, muhafız başının gelişini bildirdi. Emir içeri girip sultanı usullere uygun biçimde selamladıktan sonra konuşmaya başladı.

"Efendimiz! Ömer oğlu Halef, Alamut'tan döndü. Yanağında büyükçe bir yara izi var. Taleplerinizi öğrenen İsmaili liderinin yaptığını söylüyor. Size sözlü bir mesaj getirmiş ve acizane huzura kabul edilip bizzat bu mesajı size iletmeyi talep ediyor."

İlk anda sultanın yüzü bembeyaz oldu. Ardından da büyük bir öfkeye kapıldı.

"Ne? Benim elçime ne cüretle işkence eder? Bu ne alçakça bir hareket. Çabuk Halefi içeri alın. Bakalım kalede gördükleri hususunda neler anlatacak."

Emir çıkıp kısa sürede Cafer'le birlikte içeri döndü.

Fedai sultanın önünde yere kapandı.

"Ayağa kalk, Ömer'in oğlu."

Sultan, Cafer'in yüzünü görünce feryadı bastı. "Halef, neler oldu sana? Anlat, her şeyi anlat. Dağlardaki o katil seni nasıl bu hale getirdi? Bana ne mesaj yolladı, anlat?"

Cafer’in başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Etrafındaki her şey sanki bambaşka şekillere bürünmüştü. Haşhaşın tesiri en üst seviyeye ulaşmıştı. “Emri yerine getirmem gerek,” dedi kendi kendine. “Huriler beni bekliyor.”

Halefin sultanın huzurunda nasıl konuşulması gerektiğine ilişkin Söylediklerini hatırladı.

“Ülkemizin ışığı ve mutluluğu, yüce sultanım!” diye kekeledi. “Alamut’a girdim. Liderleri bana saldırdı…”

Cübbesinin içindeki küçük hançeri eliyle yokladı. Hafif bir hareketle eline aldı. Sonra da bütün gücünü toplayarak sultanın üzerine atıldı.

Hükümdar içgüdüsel olarak geri çekildi. Kolunu da kendini koruma gayesiyle yukarı kaldırdığı için hançer sadece kulağını hafifçe çizmişti. Cafer kolunu yeniden kaldırmaya yeltendi ama Emir’in kılıcı başını gövdesinden ayırmıştı bile.

Katip bağırmaya başladı.

“Sus,” dedi Emir. Korkudan tir tir titreyen, suratı kağıt gibi bembeyaz kesilen sultana uzanması için yardım etti.

“Adam delirmiş anlaşılan,” dedi sonra da. Eğilip kılıcını cesedin cübbesine sildi.

“Kesinlikle aklını kaçırmış,” diye onayladı sultan sesi titreyerek. “Alamut’a giren ya katile ya da deliye dönüşüyor.”

Katibin çığlığıyla muhafızlarla saray eşrafından görevliler içeri koştular. Sultan kaftanının koluyla akımı sildi ve o anda kan lekesini fark etti.

“Bu da ne?”

Gözlerinde müthiş bir korku vardı.

Üzerine eğilen katip, “Sultan yaralanmış!” diye bağırdı. “Sultan’ın kulağı kanıyor!”

O esnada emir yerdeki küçük hançeri gördü. Alıp dikkatle inceledi. Baş vezirin nasıl öldürüldüğünü hatırlamıştı. Bir anda tepeden tırnağa ürperdi. Önünde kan gölünün ortasında yatan cesede baktı. Kan cesedin yüzündeki yapışkan maddeyi yumuşatmıştı. Emir tutup çekince sakalıyla bıyığı birden eline geldi.

“Bu Halef değil,” diye mırıldandı.

Sultan ona dönüp baktığı anda her şeyi anlamıştı. Yüreği tarifi imkansız bir korkuyla dolmuştu. Baş vezirin ölümünü hatırlayınca kendisinin de sonunun yakın olduğunu idrak etti.

Herkes yerdeki cesedin başında toplanmıştı.

“Hayır, bu gerçekten de Halef değil,” diye fısıldaşıyorlardı.

Sultanın hususi hekimi çağrıldı. Geldiğinde de emir kulağına, “Korkarım zehirli bir hançerle yaralandı. Elini çabuk tut!” diye fısıldadı.

Hekim sultanı muayene etti.

“Derin bir yara değil,” dedi onu rahatlatma gayretiyle. “Ama her ihtimale karşı yarayı dağlasak iyi olacak.”

“Ölümcül olmadığına emin misin?”

Sultan’ın sesi korkmuş bir çocuğunki gibiydi

“Öyle umuyorum,” diye karşılık verdi hekim.

Yardımcısını aletlerini getirmeye yolladı. Her şey en kısa sürede hazırlanmıştı.

Bu sırada artık kendini toplamayı başaran emir talimat yağdırmaya başladı.

“Sarayı şu andan itibaren kimse terk etmeyecek. İçeri de kimse alınmasın. Az önce olanlar hakkında tek kelime bile edilmeyecek. Komutayı üzerime alıyorum.”

Muhafızlar cesedi dışarı çıkardılar. Hizmetçiler de çabucak yerdeki kanı temizlediler.

Hekim çelikten yapılmış bir bıçağı ateşe tuttu. Sultanın kulağına doğru yaklaştırırken sultan, “Çok acıyacak mı?” diye sordu.

“Sultanım birkaç kadeh şarap içseniz iyi olur. O zaman daha az acır.”

Hizmetçilerden birinin derhal getirdiği şarabı içen sultan hafif bir uyuşukluk haline girmişti.

Hekim kor haldeki bıçağı yaranın üzerine bastırdı. Sultan korkunç bir çığlık attı.

“Sabır, sultanım,” diye yalvardı hekim.

“Eğer böyle işkence yapmaya devam edersen senin boynunu vurdururum.”

“Nasıl buyurursanız, haşmetlim. Lâkin yaranın yakılması şart.”

Sultan gücünü toplamaya çalıştı. Hekim de böylece işini bitirdi.

“Çok acıdı,” dedi sultan sonunda iç çekerek. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Hizmetçiler onu yatak odasına sedyeyle götürdüler. Hekim, kuvvetini yeniden kazanabilmesi içi sultana bir ilaç verdi. Sonra da perdelerin çekilmesini emretti. Yorgunluktan bitap düşen sultan da uykuya daldı.

Maiyeti bekleme odasında toplanmıştı. Hekim zaman zaman içeri girip hastasını kontrol ediyordu. İçeriden her çıktığında endişe dolu bakışlar üzerine çevriliyordu.

“Çok kötü gözükmüyor,” dedi birkaç kez.

Ama son seferinde korku dolu bir suratla dışarı fırlamıştı.

“Sultanımızın çok yüksek ateşi var. Sayıklamaya başladı. Korkarım tüm çabalarımıza karşın zehir dolaşım sistemine karıştı.”

“Allah’ım ne büyük bir felaket,” diye fısıldadı emir.

Sultan avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

Emirle hekim hemen içeri koşturdu. Perdeleri açıp içeriyi aydınlattılar.

Sultan kısa süreliğine de olsa kendine gelmiş gibiydi.

“Kurtarın beni! Kurtarın beni!” diye inledi. “Sanki damarlarımda ateş dolaşıyor.”

Sonra da yeniden sayıklamaya başladı. Bekleme odasındakilerin hepsi içeri girmiş, yatağın çevresinde toplanmıştı. Bembeyaz bir yüzle birbirlerine bakıyorlardı.

Hasta şarkı söylemeye başladı. Odada bulunan herkes o an diz çöküp secdeye kapandı.

“Korkunç, korkunç,” diye mırıldanıyorlardı.

Sultan yastıklardan destek alarak doğruldu. Etrafına yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakıp, ayağa kalkmaya çalıştı.

Hekim hemen müdahale edip, odadakilere dışarı çıkmalarını işaret etti.

Bekleme alanında emir, “Yeniden kendine gelince ondan yerine kimin geçmesini istediğini öğrenmemiz gerek. Hâlâ biraz zamanı var. Zira Muhammed henüz dört yaşında bile değil. Böyle bir zamanda koca bir imparatorluğu küçücük bir çocuğun ellerine bırakamayız.”

“Biraz: daha bekleyelim bakalım,” dedi yaşlı bir saraylı.

“Hanım Sultan’la Tac ül-Mülk’ün güçlenmesi hiç iyi olmaz,” diye uyardı katip.

“Ama sultana durumun daha da kötüye gittiğini nasıl söyleriz?” dedi önemli mevkideki biri.

“İran’ın kaderi buna bağlı,” diye karşılık verdi emir kederli bir sesle.

“Kız kardeşine haber vermemiz gerek. En kısa sürede burada olabilecek tek akrabası o.”

“Saraya kimsenin girmesine müsaade edemeyiz,” dedi emir sert bir sesle. “Kimse sultanın bir İsmailinin hançerinin kurbanı olduğunu

öğrenmemeli. Eğer en kötüsü başımıza gelirse sultanımızın yüksek ateş neticesi vefat ettiğini söyleyeceğiz. Zira İran halkı sultanın da tıpkı Baş vezir gibi Alamut'tan gelen bir katil tarafından öldürüldüğünü öğrenirse onlara karşı savaşmaktan korkar hale gelecektir. Ayrıca bu ikinci ölümün hesabı da bizzat bizden sorulacaktır."

O gece sabaha kadar sultanın maiyeti başında bekledi. Ateşi sürekli yükseliyordu. Emir boş yere veliaht konusunu açmaya yeltendiyse de bu çabalan sonuç vermemişti. Sonunda da sultan bilmemi bütünüyle kaybetti. Şafak sökerken ölüm kasılmaları başladı ve öğle namazına dek devam etti. Sonrasındaysa hekim kalbinin durduğunu beyan etti. Herkes ağlıyordu. İran, tarihinin en kudretli hükümdarını kaybetmişti.

Daha düne kadar her yanında şenliklerin düzenlendiği, heyecan verici, hareketli, hayat dolu Bağdat şehri birden sessizliğe gömülmüş, matem havası kenti sarmıştı. Sultanın ölüm haberi şehrin dış mahallelerine ulaşmadan saray eşrafı arasında taht kavgaları patlak vermişti bile. Hızlı haberciler kara haberi iletmek üzere dört bir yana dağıldı. Onun hâlâ Hindistan sınırında olduğunu düşünen muhafız birliği komutam, adamlarını Berkyaruk'la merhum vezirin oğullarına yolladı. Bu sırada Muhammed taraftarları da sultanın dul karısıyla Tac ül-Mülk'e adamlarını gönderdiler. Suriye ve diğer komşu bölgelerin sultana biat etmiş hükümdarları sultanın tertip ettiği merasimlere katılmak üzere bulundukları Bağdat'ı derhal terk etmişlerdi. Fırsattan istifade edip İran'dan bağımsızlıklarını elde etme niyetindeydiler. Daha kısa bir süre önce merhumun ardından altı aylık matem ilan etmiş olan halife bite için için olayların bu şekilde gelişmesinden memnuniyet duymaktaydı. Şimdi istediği kişiyi vârisi olarak seçebilecekti. Ve yeniden ilk oğlunda karar kılmıştı[1]. Çok sayıda kralla, üst düzey idarecinin Bağdat'ta bulunan casusları gelişmeyi efendilerine bildirmek üzere dört bir yana haberciler salmışlardı.

Bağdat, sultanın öldüğü günle beraber entrikalarla çalkalanmaya başlamıştı. Her yanda İran tahtının vârisi olduğunu iddia eden birileri türüyordu. Neredeyse merhum sultanın tüm kardeşleri ve oğulları hakkın kendilerinde olduğunu iddia ederek taraflar toplayıp, halifeyi de kendi yanlarına çekme çabasına girişmişti. Ama bir süre sonra aslında yalnızca iki rakip grup olduğu ortaya çıktı. Berkyaruk tarafı ve Muhammed tarafı. Sultan son zamanlarında Muhammed'den yana

tavır almıştı. Şimdi Hanım Sultan'la Tac ül-Mülk bu durumu kendi lehlerine çevirme çabasına girişmişlerdi. Gidişatı fark eden çok sayıda prens, üst sınıf idareci, subay ve öldürülen Baş vezirin sert tavrı nedeniyle sinmek zorunda kalmış dini lider çocuk yaştaki Muhammed'i desteklemekteydi. Kısa sürede halifeyi de kendi yanlarına çekmeyi başardılar. İki grup arasındaki mücadele giderek sertleşti. Nihayet Berkyaruk taraftarları Bağdat'ta kalmanın artık çok zor olduğunu görüyordu. Bazıları saklanırken çoğu da şehri terk etti. Muhammed taraftarlarıysa büyük bir sabırsızlıkla Hanım Sultan'la Tap ül-Mülk'den gelecek haberleri bekliyordu. Bir yandan da güçsüz halifeyi kendi adaylarını sultan olarak ilan ettirmek için baskı yapmayı sürdürüyorlardı. Zira böylesi bir kararın diğer taraf açısından nihai bir yenilgi manasına geleceğinin farkındaydılar.

Sultanın ölümünün ardından İsmaililerle savaşmak üzere Nihavend ve Hamedan civarında toplanan askeri birliklere bundan vazgeçildiği, yerine İsfahan üzerine yürümeleri emredildi. Lâkin yarı yolda sultanın dul karısının elçileri yollarını kesip komutanlara değerli hediyeler sundu. Onlara eğer Muhammed'i desteklerlerse çift maaş verileceği vaadinde bulunuldu. Ayrıca Bağdat'a giden diğer haberciler de Muhammed'i sultan olarak ilan edip, adına tüm ülkede hutbe okunması talimatı vermesi için halifeyi hediyelere boğdular. Bu arada Berkyaruk da birliklerinin bir kısmıyla İsfahan'a varmıştı. Ama babasının tıpkı Baş vezir gibi bir cinayete kurban gitmiş olduğundan habersizdi. Şehre girdiğinde tam bir kargaşa ortamıyla karşılaştı. Şehre dört bir yandan asker yağıyor, hepsi çocuk yaştaki Muhammed'in hükümdarlığını haykırıyordu.

Berkyaruk birkaç gün geç kaldığım anlamıştı. Sultanın dul karısıyla vezirine karşı direniş başlatmaya çalıştı ama tam o esnada

Bağdat'tan halifenin Muhammed'i yeni sultan olarak tanıdığı haberi onun için tam bir yıkım oldu. Kalan birliklerini toplayarak Sava'ya çekildi. Orada çocukluk arkadaşı Emir Töküştekin'in yanına sığınabilmeyi umuyordu.

O andan itibaren yeni sultandan hoşnut olmayanları bir bayrak altında toplamaya çalışmaktan başka çaresi yoktu. Nizam'ın beş oğlu ona katıldı. Berkyaruk da derhal içlerinden birini vezir olarak atadı. Kısa sürede hatırı sayılır büyüklükteki bir ordunun komutanı haline gelmişti.

Bu kargaşa ortamından istifade eden Hanım Sultan'la veziri bir tek istisna hariç her şeyi düşünmüşlerdi. Lâkin eski müttefikleri Hasan'ı bütünüyle unutmuşlardı. Emir Töküştekin'le Muzaffer'in arası gayet iyiydi. Böylece Berkyaruk, Muzaffer aracılığıyla Alamut'un efendisi ve İsmaililerle temas kurma çabasına girişti.

21

Daha düne kadar dünyanın en kudretli imparatorluklarından biri olan Selçuklu imparatorluğu dağılmanın eşiğindeydi. Merhum sultanın oğulları, kardeşleri, amcaları ve hatta yeğenleri taht kavgasına girişmişlerdi. Artık İran'ı kimin yönettiği belli olmaktan çıkmıştı. Diğer taraftan artık İsmaililer Alamut'un üzerine inşa edildiği kayalıklar kadar güçlenmişlerdi.

Sultan Melikşah'ın ölüm haberi Hasan taraftarları arasında tam bir şölen havasıyla kutlandı. Artık Rey, Rudbar ve Kazvin'den Firuzkuh, Damagan'a kadar olan bölgeyle, Girdkuh ve Gonbadan arasındaki tüm topraklar güvenliydi. İsmaili haberciler hatta askeri birlikler bölgede en ufak bir sorunla karşılaşmadan kaleden kaleye rahatça gidip gelebiliyordu. Alamut'u dini özgürlüğün ve refahın merkezi olarak gören müminler kaleye akın etmişti. Kısa sürede Alamut'ta yer kalmadı. Bunun üzerine Dai Ebu Soraka en güçlü ve kabiliyetlilerini kalede bırakıp, geri kalanları hediyelere boğup, Yüce Efendi tarafından korunacakları yeminiyle geldikleri yerlere geri gönderdi. Neredeyse yüz yıl sonra İran'ın tüm kuzey bölgeleri Ali taraftarlarının egemenliğine girmişti. Kahire halifesi de dini lider olarak telakki ediliyordu.

Hasan'ın istihbarat ağı eskisinden de kusursuz hale gelmişti. İran'daki taht kavgası hususunda her türlü bilgiye ulaşabiliyordu. Halifenin Muhammed'i yeni sultan olarak tanıdığını, Berkyaruk'un da İsfahan'a döndüğünü öğrendi. Altını oyduğu Selçuk Hükümdarlığının artık sallandığını hissediyordu. Gençlik rüyası gerçek olmuştu.

“Tüm bunlar masal gibi,” dedi kendi kendine. “Tüm bu sarsıntının sebebi bizzat ben olmasaydım olanlara asla inanamazdım. Gerçekten de bazı istekler mucizevi derecede kuvvetliymiş. Sanki isteklerim maddeleşip gerçek çelikten bir çekice dönüşmüşler gibi.

Sonra çevresindeki her şey birdenbire sessizleşmiş gibi tuhaf bir boşluk hissine kapıldı. Devasa büyüklükte, korkunç ama bir o kadar

da güzel bir şey elinden kayıp gidiyordu. Eski hareketli, güçlü kuvvetli olduğu günleri özlemle hatırladı. Artık tesis ettiği kurumu bir kez daha gözden geçirme, kudretini ölçme ve kendisinin ardından da varlığını devam ettireceğine emin olma sürecindeydi.

Bundan tam altı ay kadar önce, kış başında Rey Kalesi'nden Reis Ebu Fazıl Lumbani çok önemli bir haberle gelmişti. Sava Emiri Töküştekin, Berkyaruk'a sığınma hakkı vermiş, tüm güçlerini de onun emrine atamıştı. İran'ın eski başkenti Rey'de onun sultanlığı ilan edilecekti. Bu amaçla da Muzaffer'den yardım ve destek talep edilmişti. Muzaffer de ona önce, Hasan'a danışıp onun desteğini alma tavsiyesinde bulunmuştu. Ebu Fazıl, Alamut'a bu sebeple gelmişti. Sultan olarak ilan edilir edilmez Berkyaruk tüm ordusuyla İsfahan üzerine yürüyüp, Muhammed' i alaşağı edecekti.

Büyük dailerle, Minuçehr ve Ebu Fazıl Lumbani, Yüce Efendi tarafından kabul edildiler.

“Şimdi hayati önem taşıyan bir kararın arifesindeyiz,” dedi Hasan. “Halife ve hemen hemen bütün komutanlar kendilerine bağlı birlikleriyle beraber Muhammed'i sultan olarak tanıdılar. Kendimizi kandırmayalım. Eğer Hanım Sultan tarafı kazanırsa Tac ül-Mülk'ün ilk hedefinin İsmaililer olacağı açık. Her yeni hükümdar gibi kendisine bir zamanlar destek olanlar güç kazandığı anda bertaraf etmek isteyecektir. Yani bizi. Zaten nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyoruz hepimiz. Berkyaruk da ihtiyacı kalmadığı ilk anda bizi ortadan kaldırmaya çalışacaktır. Biz böyle bir sonuçla karşılaşmamak için en başından elimizi sıkı tutmalıyız. Bu sebeple de düsturumuz; İran'da hiçbir hükümdar sınırsız güce sahip olmamalı, biçiminde şekillenecek. Şimdilik

Muhammed'i devirme çabasında Berkyaruk'a destek olunabilir kanaatindeyim. Bırakalım Töküştekin onu Rey'de sultan olarak ilan etsin. Isfahan üzerine yürüdüğünde de arkasını kollayalım. Ama atasözünün söylediği gibi, demir tavında dövülür. Berkyaruk başarılı olduğunda bize saldırmayacağına dair yazılı taahhütname vermeli. Ayrıca kudretimizi net biçimde anlaması için ondan desteğimiz karşılığında yıllık bir miktar vergi talep edeceğiz. Artık hükümdarların ve vârislerin hayatlarının bizim elimizde olduğunu anlamalarının vakti geldi.”

Orada bulunanlardan hiçbiri karşı çıkmadığı gibi herhangi bir yorumda dahi bulunmadı. Derhal Berkyaruk'a taleplerini içeren bir

mektup yazıldı.

Sonrasında daha hoş şeylerden bahsedilmeye başlandı. Bir şarap testisi elden ele dolaşıyordu. Hasan birden Reis Lumbni'ye dönerek, "Şu bana vermek istediğin delilik ilacı nasıl bir şeydi?" diye sordu gülümseyerek. "Hâlâ yanında taşıyor musun?"

Ebu Fazıl kulağının arkasını kaşıyıp, "Biliyor musun İbni Sabbah, yaşlanınca insan gördüğü hiçbir şeye şaşırmıyor," dedi. "Yedi yıl önce zekice bulduğum şeylerin aptalca olduğunu, zırdelilik olarak kabul ettiğim şeylerinse adeta bilgelik olduğunu fark ettim. Artık hiçbir şeyi anlayamıyorum. Bu yüzden de hüküm vermekten vazgeçtim. Galiba benim zamanım çok gerilerde kaldı."

Hasan uzun zamandır gülmediği kadar çök gülmüştü bu sözlere.

"Sevgili reis, sevgili reis!" dedi. "Artık bir zamanlar sonsuza dek ayakta kalacağını düşündüğün binayı tutan sütunların aslında ne derece çürük olduğunu gördün. Sonuna kadar güvenebileceğim bir grup adamla koskoca Selçuklu ağacını kökünden kesmeyi başardım. Şimdi sana soruyorum, dünyada Alamut'taki bizleri korkutacak kudrette herhangi bir hükümdar, dini lider, peygamber ya da bilge bir kişi filan var mıdır?"

"Hayır, kesinlikle yok, İbni Sabbah. Çünkü yaşayan hançerlerin sana karşı çıkmaya cüret eden herkese uzanabilir. Böyle bir silaha sahip olan birini kim kendine düşman etmek ister ki?"

"Sevgili dostum, hâlâ düşmanlarımız var. Ama zamanı gelince dünyanın en uzak köşelerindeki hükümdarlar bile yüreklerinde bizim korkumuzu hissedecekler. Denizlerin öbür tarafındaki imparatorlar, krallar bile bize biat etmek zorunda kalacaklar." Ebu Fazıl yalnızca başını iki yana sallamakla yetinmişti. "Sana inanıyorum. Zaten inanmak mecburiyetindeyim. Ama nasıl oldu da bu gençleri canlarını senin uğruna seve seve vermeye ikna ettin anlayamıyorum."

"Çünkü ölümün kendilerini derhal cennet zevklerine kavuşturacağını biliyorlar."

"Bu masala benim de inanmamı beklemiyorsun değil mi?" Hasan şakacı bir tavırla ona göz kırptı.

"Doğruluğunu kontrol etmek ister misin?"

"Allah beni o derece meraklı olmaktan korusun!" diye bağırdı. "Sen her şeye kadirsin gerçekten de. Beni de sonunda cennetin var olduğuna ikna edersen, bu yaşlı başlı halime aldırmadan elde kılıç düşman kabul ettiğin bir sultanın ya da vezirin üzerine atlarım valla."

Bütün liderler bu sözlere kahkahalarla güldü.

Ertesi sabah Ebu Fazıl, Alamut'tan ayrıldı. Devesi tepeleme değerli hediyelerle yüklenmişti.

Aradan yedi gün geçmemişti ki bir haberci Hasan'a Berkyaruk'un tüm şartları kabul ettiğini bildiren mektubunu getirdi. Kısa süre içinde de Rey şehrinde Töküştekin, Berkyaruk'un sultanlığını tanıdığını ilan etti. Güçlerini birleştirerek İsfahan üzerine yürüme planı yapmaya başlamışlardı. Ama Tac ül-Mülk de karşı saldırıya geçip kuvvetlerini Sava'ya gönderdi. Hamedan'la Kharb arasındaki Barugcir bölgesinde iki ordu karşılaştı. Tac ül-Mülk yenilerek esir alındı. Ardından da Berkyaruk'un talimatıyla boynu vurularak idam edildi. Artık ona İsfahan yolunda bir engel kalmamıştı. Bin doksan üç yılının başında şehrin surlarına dayandı. Merhum vezirin ikinci oğlu Hasan da birlikleriyle Horasan'dan gelip ona katıldı. Berkyaruk onu veziri olarak tayin etti. Sultanın dul karısının ordusundan kaçıp gelenler onun ordusuna katılıyordu. Sonunda Terken Hatun onunla barış yapmayı kabul etmek zorunda kaldı. Berkyaruk bu arada Terken Hatun tarafını tutan Azerbaycan valisi, amcası İsmail İbni Yakuti'yi de yenip, idam ettirmişti. Ancak tam bu mesele halledilmişti ki bu sefer de İsmail'in üvey kardeşi Şamlı Tutuş ona isyan etti. Tutuş önce Antakya üzerine saldırıya geçti. Orada da birliklerini Halep valisi Aksungur'un güçleriyle birleştirip Musul'u işgal etti. İyice korkuya kapılan halifeden kendisini sultan olarak ilan etmesini istedi. '

Birden İran'ın tüm sınır boylarında birbiri ardına isyanlar patlak vermeye başladı. İmparatorluğa bağlı beylikler birer birer bağımsızlıklarını ilan ediyordu. Hatta İsfahan'ın gücünün sınırlılığını gören valiler bile bağımsızlık ilanı çabasına girişmişti. İdareciler arasındaki çekişmeler gün geçtikçe sertleşiyordu. İran'a artık daha önce kimsenin tahmin edemeyeceği kadar büyük bir kargaşa ortamı hâkimdi. Zavallı halife belirli bir askeri güce sahip olan herkesi sultan olarak tanıyordu. Hatta Bağdat'ta aynı anda birden fazla sultan için hutbe okutulduğu bile oldu.

Artık Hasan'ın nihai darbeyi vurarak yarattığı esere son şeklini verme zamanı gelmişti.

Dünyanın her tarafındaki dostlarını ve müttefiklerini Alamut'ta topladı.

Harika bir kış günüydü. Dağların zirveleri hariç henüz hiçbir yere kar düşmemişti. Hava serin ama kuruydu. Hatta tepelerin üzerinde

yükselen güneşin ışınları günün ilerleyen vakitlerinde etrafı bir hayli ısıtıyordu da.

O gün çok erken saatte, daha henüz şafak sökmemişken, çalmaya başlayan davullar herkesi uykusundan uyandırdı. Askerler, fedailer, müminler ve liderler merasim kıyafetlerine bürünmüşlerdi. O gün Alamut'ta çok önemli hadiselerin meydana geleceğine ilişkin söylentiler kulaktan kulağa yayılıyordu.

Sabah namazından sonra liderlerle misafirler büyük salonda toplandı. Yastıklarla kaplı divanlardaki yerlerini aldılar.

Hasan yanında iki büyük daiyle içeri girdi. O da baştan aşağı beyazlara bürünmüştü. Başında da etkileyici, beyaz bir sarık vardı. Herkes ayağa kalkıp onu saygıyla selamladı. Hasan da tüm misafirlerine teker teker hoş geldiniz dedi. Sıra Muzaffere gelince de, "Kızlarını nasıl?" diye sordu. "Çalışkanlar mı? Ekmeklerini kazanmayı öğrendiler mi?"

Muzaffer uzun uzun Hasan'ın kızlarını övdü.

"İyi," dedi Hasan. "Faydalı şeyler yapsınlar da. Eğer onlara layık birilerini bulursak evlendirelim kızlarımı diyorum." Muzaffer elinden geleni yapacağına söz verdi.

Sonra Reis Ebu Fazıl'ı görünce, gülümseyerek onu samimi bir tavırla selamladı.

"Seni bu kadar sık görmek bana mutluluk veriyor," dedi. "Alamut'a yerleşmeye ne dersin? Seni bahçelerimin idarecisi yaparım. Orada çok güzel hurilerim var."

"Hayır, hayır," diye itiraz etti eski reis. "Zaten benim gerçek cennetin kapılarını çalmama fazla kalmadı."

Hasan bu sözlere kahkahalarla güldü. Sonra da herkesten oturmalarını rica etti. Ardından da sözlerine başladı.

"İsmaili dostları ve liderleri! Bugün sizleri buraya teşkilatımızın yapısı ve hedefleri konusunda açık ve kesin kararlara varmak üzere topladım. Bu kalenin ele geçirilişinden bu yana yapılan her işte muvaffak olduk. Bu da doğru yolda olduğumuzu ortaya koyuyor. Gücümüzü savaşlardaki üstün başarılarımızla ispat ettik. Lâkin birlik içinde hareket etmemize ve kararlılığıma rağmen hâlâ bazı şeyleri netleştirebilmiş değiliz. Özellikle de dünyanın geri kalanıyla nasıl münasebetler kuracağımız hususunda herhangi bir karar vermedik. Ne büyük çabalarla bu hale geldiğimiz düşünülürse bu gayet anlaşılabilir bir durum. Lâkin bir hareketin nihai başarıya ulaşabilmesi için adım adım ilerlemek gerekir. Bizler de öncelikle eski sultandan

bu kaleyi almıştık. Sonra Mısır'daki halifenin onayına ihtiyaç duyduk. Bu bizim için şarttı. Zira o günlerde etkinliğimiz bir hayli azdı, hadi daha dürüst konuşalım neredeyse en ufak bir etkinliğimiz bile yoktu. Ama o tarihten beri köprünün altından çok sular aktı. En büyük düşmanımız artık yok. İhtişamlı Selçuklu İmparatorluğu dağılmanın eşiğinde. Bizse gücümüze güç kattık. Başka hiçbir hükümdara nasip olamayacak derecede eğitimli, kabiliyetli müminlerden oluşan bir orduya sahibiz. Askerlerimiz kendilerini davamıza bu derece adamış oluşlarıyla artık efsaneleştiler. Hiçbir şeyden yılmayacak haldeler. Sarsılmaz bir sadakatle bize bağlılar. Kahire onlar için ne mana ifade ediyor? Hiçbir şey. Peki ya Alamut? Her şey.

"Dostlarım! Artık iyice yaşlandım lâkin hâlâ yapacak çok iş var. Öğretimiz en ince ayrıntısına dek kağıda geçirilmeli. Bu ayrıntıların teşkilatımızın sekiz basamağına uydurularak düzenlenmesi de çok önemli. Bugün müminlere kendimi son kez göstereceğim. Sonrasındaysa kuleme çekilip, bir daha da dışarı çıkmayacağım. Eğer herhangi bir öneriniz varsa duymaktan memnun olurum."

Ebu Ali'ye döndü. Büyük dai de ayağa kalkıp konuşmaya başladı.

"Yüce Efendimiz, İsmaili liderleri ve dostlarım, ben artık Kahire'yle bağlarımızı kopartıp tam bağımsızlığımızı ilan etmemizi öneriyorum. Bunu yaparak bir yandan dünyaya kuvvetimize olan güvenimizi göstermiş olacağız. Diğer taraftan da aslında bize sempati besleyen ama Kahire'yle ilişkilerimize bakarak çekingenlik gösteren İranlıların da kalbini kazanma fırsatı bulacağız."

İsmaili liderleri bu düşünceyi büyük bir hararetle tasdik ettiler. Ancak Muzaffer, Ebu Fazıl'la bir an için hayretle bakıp, "Allah adına! Mısır'daki halifenin Ali ve Fatma'nın soyundan geldiğine inanan müminlerin ne diyeceğini düşündünüz mü peki?" diye sordu. "Hepsi Alamut'a yüz çevirmezler mi?"

"Endişelenme, Muzaffer," diye karşılık verdi Buzruk Ümid. "Onlar zaten bizim için önem teşkil etmeyecek kadar az sayıdalar. Bizim asıl gücümüzü dayandırdığımız kitle tek bir otorite tanıyor. O da burası. Alamut!"

"Bizim teşkilatımızın gücü takipçilerimizin sayısına dayanmıyor," diye izah etti Hasan. "Daha ziyade onların yetenekleri bizim için önemli. Ayrıca çok geniş alanlara yayılmak gibi bir derdimiz de yok. Elimizdeki kaleler sağlam olsun bize yeter. Ve bu konuda da kimse bizim elimize su dökemez. Kahire'den bağımsızlığımı ilan etmemiz hakiki doğuşumuzun nişanesi olacak. Böylece göbek bağından

kurtularak bütünüyle kendi ayakları üzerinde duran bir teşkilat olacağız.”

Muzaffer ikna olmuştu. Sonra Ebu Ali, Hasan’ın merkezi Alamut olan yeni devletin kumcusu ve devlet başkanı olarak kabul edilmesini teklif etti. Bu teklif derhal oybirliğiyle kabul edildi. Sonra resmi bir tutanak hazırlanarak İsmaili topraklarının bağımsızlığı ve Hasan’ın liderliği kayda geçirildi. Toplantıya katılan herkes bu tutanağı imzaladı.

Hasan ayağa kalkıp herkese kendisine duydukları güven nedeniyle teşekkür edip, Ebu Ali’yle Buzruk Ümid’i yardımcıları ve vârisleri olarak ilan etti. İç işlerinden Ebu Ali’nin dış işlerindense Buzruk Ümid’in mesul olduğunu da ekledi.

“Böylece,” diye başladı Hasan. “Dünyayla ilişkilerimizi netleştirecek şartları da hazırlamış olduk. Hâlâ kudretimizi geliştirip, artırmak için yapılması gereken şeyler var. Zira her teşkilat sürekli gelişmek zorundadır. Çöküş sürecine girmemesi için her daim dinamiklerini koruması gerekir. Şu an yabancı ellerde olan çok sayıda kale var. Ama hepsi bir işaretimizle bize katılmaya hevesli. Lamasar Kalesi’ni bilirsiniz. Çok sağlam bir kale. Ama şu an askeri açıdan zayıf durumdalar. Tekdüze bir hayat askerlerinin tüm manevra kabiliyetlerini zayıflatmış durumda. Buzruk Ümid yanına istediğin kadar asker alıp kaleyi kuşat. Hiç vakit geçmeden saldırıya geçmeni istiyorum. Abdülmelik cesaretin ve gençliğin sayesinde en iyi savaşçılarımızın desteğiyle İsfahan yakınlarındaki muhteşem Şahdiz Kalesi’ni kolaylıkla ele geçirebileceğini biliyorum. Sultanın ölmeden önce inşa ettirdiği o kale bizim için tam manasıyla biçilmiş kaftan. Ne yapıp edip kaleyi ele geçirmeni istiyorum. O kale sayesinde İran’ın gelecekteki tüm hükümdarlarını avucumuzun içine almış olacağız. Ebu Ali en zor lâkin en şaşaalı vazifeyi sana sakladım. Sen Suriyelisin. Orada ele geçirilmesi çok güç bir kale var. Masyaf Kalesi. Orayı sen de bir keresinde ikinci Alamut olarak gördüğünü söylemiştin.

Yanma istediğin kadar asker ve fedai al. İran’ın içinde bulunduğu karışıklıktan istifade ederek kale önüne dek rahatça ulaşacağını sanıyorum. Unutma, Masyaf mutlaka bizim olmalı. Orada Alamut benzeri bir fedai okulu tesis etmeni istiyorum. Münasip bulduğun şekilde yönetebilirsin orayı. Yeter ki gelişmelerden beni sürekli haberdar et. İbni Ateş, seni büyük dailiğe terfi ettirdim. Huzistan’a geri dönecek ve Gonbadan Kalesi’ni geri alacaksın. Girdkuh şehri

senin hakimiyetine girmeli. Bu uğurda bölgedeki tüm kaleleri zapt et. Eğer özel bir mesele için fedaiye ihtiyacın olursa buradan sana göndeririz. Bu andan itibaren kale komutanı olan tüm dailere bölge daisi rütbesi verilecektir. Hepiniz bölgenizden mesul olan büyük daiye bağlı olacaksınız. Dış ilişkilerimizde hiyerarşik yapı bu şekilde tesis edilecek. Kendi kalelerinizle ilgili talimatlarsa tamamlandıkça sizlere bildirilecek. Şimdi birliklerinize geri dönün. Ebu Ali, müminlere aldığımız kararları ve az sonra onlara hitap edeceğimi bildir. Bugün beni son kez görecekler.”

İsmaililer, Alamut’un bağımsızlığını ilan edeceği haberini büyük bir coşkuyla karşıladılar. Ebu Ali onlara yeni sefer ve zafer sözü verdi. Bu sözler heyecanı daha da arttırdı. Her yandan sevinç çığlıkları işitilmeye başlandı. Artık Alamut Kalesi’nin kendilerine dar geldiğini hissediyorlardı.

Yüce Efendi üst avluda göründü. Bir anda etraf derin bir sükunete bürünmüştü. Alt avlunun en uzak köşesindeki süvari tarafından bile rahatlıkla duyulabilecek kadar yüksek bir sesle konuşmaya başladı. “İnançlı İsmaililer! Büyük dai az önce liderler kurulunda aldığımız kararlan bildirdi. Artık çok güçlüyüz. Bu güç bütünüyle size ve itaatkarlığınıza dayanılarak tesis edildi. Bundan sonra da amirlerinizin emirlerine harfiyen uyacaksınız. Onlar da benim emirlerimi uygulayacaklar. Ben de beni gönderen Yüceler Yücesinin emrindeyim. Doğrudan veya dolaylı olarak zaten hepimiz onun emirlerini yerine getiriyoruz. Şimdi vazifelerinizin başına dönün. Ve artık Mehdi’yi beklemeyin. Çünkü Mehdi zuhur etti!”

Heyecanın dinmesini beklemedi bile. Toplantı salonundaki liderlere veda edip, büyük dailerle birlikte odasına çekildi.

“Böylece tragedyamızın beşinci ve son perdesini de bitirmiş olduk,” dedi hüzünlü bir gülümseyişle. “Artık üzerimizde Allah’tan ve onun meçhul cennetinden başka bir güç kalmadı. Ama biz her ikisi hakkında da çok az bilgiye sahibiz. Bu sebeple de çözülmemiş bilmecelerle dolu kitabı kapatmalıyız.

“Yeterince şey yaşadım. Bundan sonra zamanımı odama kapanarak inançlı çocuklarımıza hoşlarına gidecek hikayeler uydurmakla geçireceğim. Hikayeler, masallar hazırlamak tam da benim gibi dünyayı tanıyan yaşlı bir adama göre bir vazife olacak. Hâlâ yapmam gereken bir sürü iş var. Sıradan müminler için dünyanın kökeni ve başlangıcı, cennet ve cehennem, peygamberler, Muhammed, Ali ve Mehdi hakkında binbir türlü hikaye uydurmam

gerek. İkinci seviyede savaşçı müminler geliyor. Onlara emirlerin ve yasakların yazıldığı bir kanun kitabı hazırlayacağım. Temel prensipleri maşlarla destekleyip, soru cevaplarla desteklenen bir başvuru kaynağı oluşturmalıyım. Fedailere ilk büyük İsmaili sırrım yani; Kuran'ın karmaşık bir kitap olduğunu ve anlaşılabilmesi için özel bir anahtara ihtiyaç olduğunu açıklayacağım. Daha üst mertebedekilereyse Kuran'ın aslında herhangi bir gizemi olmadığı, bu tür hikayelere neredeyse her inançta rastlanılabileceği anlatılacak. Bölge daisi olacak mertebeye yükselenlerse en korkunç İsmaili düsturuyla tanışacaklar. Hiçbir şey gerçek değil, her şey mübah! Lâkin bu mekanizmanın iplerini ellerinde tutan bizler nihai düşüncelerimizi kendimize saklayacağız."

"Kendini dünyadan soyutlamak istemen çok kötü," diye karşı çıktı Buzruk Ümid. "Tam da hayat boyu takip ettiğin yolda zirveye çıkmışken."

"Büyük bir vazifeyi tamamlayan insan ancak ölünce gerçek gücüne erişir. Özellikle de peygamberse. Ben de kendi vazifemi tamamladım ve artık sıra kendimi düşünmeye geldi. Artık başkaları için ölmüş olacak ama kendim için yaşamayı sürdüreceğim. Böylece kurduğum sistemimin benden sonra nasıl işleyeceğini de görme şansım olacak. Anladınız mı?"

Başlarım sallayarak anladıklarını ifade ettiler.

"Ama tüm bu yaptıklarımın amacını, gerekliliğini sorarsanız size cevap verebileceğimi sanmıyorum," diye devam etti. "Güçlendik çünkü güçlenme potansiyeline haizdik. Tıpkı toprağa atılan bir tohumun büyüyüp, gelişmesi, bir ağaca dönüşerek sonunda meyve vermeye başlaması gibi. Aniden ortaya Çıktık ve anîden yok olacağız."

"Hadi gidip son kez bahçelere bir bakalım," dedi.

Asansörle aşağı indiler. Bir hadım köprüyü indirip geçmelerini sağladı. Adi de onları kayığıyla orta bahçeye götürdü.

Ağaçlar yapraklarını dökmüş, çiçekler solmuştu. Sadece koyu renkli servi ağaçlan kışa direniyordu.

"Eğer birini buraya şimdi yollarsan," dedi Ebu Ali. "Cennette olduğuna zor inandırırsın."

"Dünya renk, ışık ve ısıdan oluşur," diye karşılık verdi Hasan. "Algılarımızın besinleridir bunlar. Bir tek ışık huzmesi bize her şeyi bambaşka gösterir. Algılarımız duygularımızı, duygularımız da ruh

halimizi etkiler. Hayatın kendi kendini yenileme mucizesi de bu değil mi zaten?”

Apama yanlarına geldi.

“Kızlar nasıl?” diye sordu Hasan.

“Çok konuşuyor, çok çalışıyor, çok gülüyor çok da ağlıyorlar. Ama pek fazla düşünmüyorlar.”

“En iyisi. Aksi takdirde hapishanede olduklarının farkına varırlardı. Bunun da onlara bir faydası olmazdı. Siz kadınlar haremlere, hapishanelere alışıksınız. İnsan hayatının tamamını dört duvar arasında geçirebilir. Kendisini tutsak olarak hissetmediği müddetçe tutsak sayılmaz. Ama kainatın sonsuz büyüklüğünü, milyonlarca yıldızı, galaksiyi görüp, onlara asla erişemeyeceğini bilen biri için koskoca dünya hapishaneden farksızdır. İdrak ettikleri şey zamanın ve mekanın tutsağı haline getirir.”

Boş yollarda sessizce yürüdüler.

“Yeni bir şeyler var mı?”

“Hayır. Sadece birkaç bebek bekliyoruz.”

“Bak, bu güzel. Onlara ihtiyacımız olacak. Onlarla senin ilgilenmeni istiyorum.”

Sonra büyük dailere dönerek, “Bunlar, babalan, annelerinin cennette yaşayan bakire huriler olduğuna inanan ilk çocuklar olacak.”

Havuza kadar yürüdüler.

“Yine bahar gelecek. Sonra da yaz,” diye devam etti Hasan. “Kışı mümkün olduğunca sıcak kalarak geçirin ki bahçeler yeniden canlanınca tabiatın tadım çıkarabilesiniz. Şimdi bizler de odalarımıza çekileceğiz. Gökyüzü kapkara bulutlarla kaplandı. Belki yarın kar yağacak. Hava daha da soğuyacak.”

Kuleye dönünce Hasan büyük dailerle vedalaştı.

“Dünya henüz yarı yaşında bile değil. Ama buna rağmen şimdiye kadar ne kadar çok şey değişti. Koskoca bir İran imparatorluğu yok artık. Bizim teşkilatımızsa karanlıktan sıyrıldı. Bundan sonra ne olacak peki? Bilmiyoruz. Üzerimizdeki yıldızlar susuyor.”

Son kez arkadaşlarına sarıldı. Asansöre bindi. Asansörün yükselişini izleyen arkadaşlarının yüreklerini garip bir hüzün kaplamıştı.

Dairesine girip, kapılarını dış dünyaya bütünüyle kapattı.

Ve efsanesi onu kanatlarıyla sardı.

İDEOLOJİLERİN KARŞISINDA:
VLADİMİR BARTOL VE ALAMUT

Slovenya Alplerindeki bir vadideki küçücük, sevimli bir kasabada 1938 yılında dokuz aylık bir zaman zarfında tamamladığı Alamut, Vladimir Bartol'un (1903 - 1967) en tanınmış eseridir. Romanının ilk eskizleri üzerinde çalışırken yaşadığı yerin yaklaşık kırk kilometre kadar kuzeyindeki Avusturya, Nazi işgaline maruz kalmıştı. Altmış kilometre kadar batıda kalan diğer sınırda da İtalyan faşistler sahil kasabası Trieste de Sloven azınlığa karşı etnik temizlik hareketine girişmişlerdi. Bir yandan da etki alanlarını tüm Slovenya ve Hırvatistan'ı da kapsayarak Yugoslavya krallığına dek yayma arzusundaydılar. Kuzey ve batı yönlerine doğru yaklaşık birkaç yüz kilometre kadar ilerideki Sovyetler Birliğinde Stalin egemenliğinde büyük kıyımlar yaşanmakta, binlerce insan karanlık zindanlarda can çekişmekteydi. Tüm bu karmaşa ve tehditlerin ortasında Slovenya ve anavatanı sayılan Yugoslavya'ya henüz huzur ortamı hâkimdi. Ama Bartol bu eseri kitleleri etki altına alan siyasi ideolojilere, karizmatik liderlere, manipüle edici ideolojilere karşı bir eleştiri olarak kaleme almış olsa da bir yanıyla da Avrupa'yı giderek etkileri altına alacak bu tür liderlere sağlam bir kaynak teşkil etmiş olarak da telakki edilebilir.

Her şeyden önce Alamut kolayca okunan, hayal gücünün, heyecanın, kışkırtıcılığın, hırsları evrensel olarak hepimizce çok rahatlıkla anlaşılabilecek karakterlerin ve bu karakterlerin hayallerinin, kusurlarının büyük bir başarıyla anlatıldığı bir eserdir. Gerek ülkesinde gerekse de yurtdışında Alamut en tanınmış Slovence eser olarak kabul edilir. Almanya, Fransa, Türkiye ve İspanya'da çoksatan kitaplar listesine girmiştir. Ancak görünüş itibarıyla popüler edebiyata ait bir eser olarak görülse de içerdiği ayrıntılar, sembolik anlamlar ve felsefi yorumlarla tam bir şaheser olarak tanımlanabilir.

Trieste'li Sloven azınlığın bir üyesi olan Bartol, Paris ve Ljubljana'da eğitim görüp, sonunda da edebiyat alanındaki kariyerine devam etmek üzere başkente yerleşmeye karar vermişti. 1927 yılında Paris'te eğitim görürken Bartol'un yazar olma hevesini gören bir Sloven arkadaşı ona bilhassa Marco Polo'nun Seyahatleri adlı kitaptaki Dağların Yaşlı Şeyhi adlı bölümü okumasını salık vermişti.

Bu hikayede İpek Yolu üzerindeki seyahatini sürdüren Marco Polo'nun İran dolaylarında haşhaş ve gizli bahçelerde tuttuğu bakire kızlar sayesinde genç erkekleri istediği kişiyi cennete gönderip geri getirme kabiliyetine sahip olduğuna ikna eden bir diktatörle karşılaştığından bahsediliyordu. Bu gençleri intihar saldırılarında kullanan diktatör bu şekilde büyük bir güç kazanmış, giderek etki alanını genişletmişti. Bartol bu konuyla yakından ilgilenerek yaklaşık on yıl boyunca konuyla ilgili ayrıntılı çalışmalar yaptı. Bir yandan da romanının arka planını ve karakterleri şekillendirmeye çalıştı. Bu romanı yazmak artık onun için önüne geçilemez bir tutku olmuştu. Günlüklerinde kadere kitabını tamamlayıp yayıncıya teslim edecek kadar yaşaması için yalvarıyordu. On yıllık araştırmanın sonucunda Bartol, Kamnik kasabasında odasına kapanıp romanının ilk eskizlerini kağıda geçirmeye koyuldu. Bartol bu dönemde tarifi imkansız derecede mutluydu. Neticede yazdığı eserin bir şaheser olacağının bilincindeydi.

Ancak bu şaheserin yayınlanma tarihi hiç de uygun değildi. Alamut'un yayınlanması önce Alman ve İtalyan işgali altındaki Slovenya'da yasaklandı. Sonra da Tito önderliğindeki komünist Yugoslavya'da kitap yıllarca tehdit olarak görüldü. Zaten eserin gerek konusu gerekse de tarzı o dönem Sloven yazarların tercih ettiği biçimden tamamıyla farklıydı. O günlerde Sloven yazarlar daha ziyade dışlanmış küçük ülkelerinin değerini gösterip en azından ülkenin edebi açıdan varlığını devam ettirmesini sağlayacak daha somut konular üzerine yoğunlaşmışlardı. Alamut'un yazıldığı dil dışında Sloven kültürüyle yakından uzaktan bir ilgisinin olmaması çağdaşı yazarların Bartol'u Sloven genetik kodlamasının hatası olarak görmelerine neden oldu. Sloven köylülerin, arazi sahiplerinin, kentlilerin hayatlarını anlatacağı yerde Bartol, İran'ın kuzey doğusunda geçen, Binbir Gece Masalları tarzında kaleme alınmış, Pehlevi dilini konuşan Şii Müslümanlarla Selçuklu Türkleri arasındaki mücadeleleri anlatan renkli tasvirlerle dolu, heyecanlı bir roman yazmıştı. Bartol anılarında yıllar sonra bir gün sokakta karşılaştığı eski bir arkadaşıyla aralarında geçen konuşmayı şöyle anlatır. Arkadaşı, “Çevirini okudum, çok beğendim,” der. “Hangi çeviri?” diye sorar Bartol. “Şu İngiliz ya da Hint bir yazar tarafından yazılan kalın roman,” diye yanıt verir arkadaşı. “Alamut'u mu kast ediyorsun?” diye sorar Bartol. “Onu ben yazdım.” Arkadaşı gülüp inanmadığını gösterir bir tavırla elini sallayarak, “Hadi oradan. Beni aptal yerine

koyacağını mı sandın," diye yanıt vererek yürüyüp gider. Sıradan okurlar bir Slovenyalının kendi tarihleri dışında bir eser yazamayacağı kanaatindedirler. Bu romanı mutlaka bir yabancı yazar yazmış olmalıdır. Bartol da Sloven yazarları iki ana kategoriye ayırdığından bahseder. Birinci ve çoğunluğu oluşturan grup kendi çağlarının içine sıkışıp, hüzünle kaderlerine ağlayanlar ikinci grupsa tarih kavramını daha geniş ölçekte düşünenler. Bartol kendisini ikinci kategoride görür ve genellikle de yanlış anlaşılır.

Bartol'un Alamut'taki en büyük başarısı hikaye anlatıcısı olarak ortadan kaybolmayı başarıp, hikayeyi karakterlerinin sürdürmesine olanak vermesinde gizlidir. Okura hangi karakterin hareketlerinin onaylanması hangilerinin yerilmesi hususlarında yol gösteren herhangi bir otoriter ses yoktur. Okur roman boyunca kendi yolunu kendi bulmalı, şaşırmalı, karmakarışık duygularla boğuşmalıdır. Zaten böyle gizemli bir eser yazmayı planlamıştır Bartol. Edebiyat tarihçileri Alamut'u daha iyi anlayabilmek maksadıyla Bartol'un biyografisiyle, kişiliğiyle ve diğer eserleriyle ilgili araştırmada bulunmaya çalışmışlarsa da yazarın hayatı büyük ölçüde gizli kalmıştır. Bu sebeple ortaya çıkan Alamut'un sayısız farklı yorumu eserin değerini sürekli korumasına yol açmıştır.

Alamut'la ilgili en basit açıklama romanın on birinci yüzyılda Selçuklu egemenliğindeki İran'da geçtiğini ifade etmektir. Okur hikayeye bu noktadan girer, tarihi arka planı kavrar, olayların gelişimini, Şii - Sünni çatışmasını, insanların yabancı işgalcilere karşı nasıl bir tutum geliştirdiklerini görür. Bu Müslüman olsun ya da olmasın aslında yüzlerce yıldan beri değişik coğrafyalarda benzer şekilde gelişen bir durumdur. Bu noktada yazarın gücü hikayeyi hem içe işleyecek hem de güçlü kişilikler üzerine bina edecek şekilde yazmasında saklıdır. Yazarın arka planı büyük başarıyla çizmesi okurda sanki o an gerçekleşmekte olan bir hikayeyi okuduğu izlenimi uyandırır.

Alamut ikinci kez okunduğundaysa Bartol'un yaşadığı iki Dünya Savaşı arasındaki dönem ön plana çıkar. Yirminci yüzyılın başlarında tüm Avrupa totaliter rejimlerin etkisindedir. Bu romanda da İsmaili hareketinin büyük lideri Hasan İbni Sabbah gerçekleştirdikleriyle bir bakıma Mussolini, Hitler ve Stalin'e benzemektedir. Gerçekten de Bartol kitabının ilk baskısını Benito Mussolini'ye adamayı arzu etmiş ancak bu talebi kabul görmemiştir. Sonrasındaki tüm diktatörlere adama isteği de benzer şekilde geri çevrilmiştir. Aslında her iki ifade

de büyük bir ironi içermektedir ve esere eklenmesi son derece uygundur. Lâkin yayıncı gerek okur kaybına yol açabileceği gerekse de yetkilileri rahatsız edeceği gerekçesiyle bu talebi kabul etmemiştir. Romandaki bazı karakterler sanki gerçek hayattan bire bir kopyalanmış gibi gözükmektedir. Örneğin Hasan'ın sağ kolu pozisyonundaki Ebu Ali o dönemki Nazi propaganda bakanı Joseph Goebbels'i andırmaktadır. Alamut kalesinin gece merasimleri için aydınlatılması Nazi kuvvetlerinin yaptıkları şaşalı geçit törenlerine nazire gibidir. İsmaili tarikatının katı, hiyerarşik yapısı birçok açıdan Faşist ya da Nasyonal Sosyalist yapılanmayla benzerlik teşkil eder. Özellikle de yığınları etkileme biçimi Almanya'da Nazilerin sergilediği propaganda biçimini andırır. Daha felsefi bir arka planı olan İtalyan ve Sovyet Rusya diktatörlüklerine yapılan göndermeler de daha ziyade Hasan'ın iç dünyasını betimlediği yerlerde sezilir.

Son zamanlarda yapılan başka bir yorumsa Alamut'un Slovenya'yı tehdit eden Alman ve İtalyan totaliter rejimleri karşısında ülkesinin verdiği bir cevap olarak algılanması biçimindedir. Bu yoruma göre Hasan, Hitler olarak telakki edilebilir. Bu yorumu baz alan edebiyatçılar Bartol'un 1920'lerde Slovenlere karşı yapılan muameleler sonucu içten içe bir İtalyan nefretinin baş gösterdiği Trieste'de büyümüş olmasını ileri sürerler. Hatta Bartol, kendilerine Kaplanlar adını takan ve İtalya - Slovenya sınırındaki İtalyan kurumlarına terörist saldırılar düzenleyen örgüt militanlarından biriyle de oldukça yakın dosttur. (İngilizce kısaltması TIGR olan bu grup adını Trieste, Istria, Gorizia ve Rijeka adlı İtalyan etkisine maruz kalan şehirlerin adlarından yapılmış kısaltmadan almıştır.) Arkadaşının 1930 yılında İtalyanlar tarafından yakalanıp yirmi yıl hapse mahkum edilişinin ardından Bartol, günlüğüne nefret dolu bir ifadeyle, “Zorko senin intikamını alacağım,” yazar. Hasan'ın yorumları, zekası, romanın sonlarında kendi alt benliğini sembolize eden İbni Tahir'e tüm yaşamını Pehlevi dilini konuşan halkın yabancı işgalinden kurtarmaya adadığını açıklaması, Slovenya'yı etkisi altına alan yabancı güçlere karşı benzeri bir çabayı gösterme gayretiyle savaşan Zorko'yu akla getirir.

Diğer taraftan Alamut'u bu tür bir Sloven milliyetçiliğinin etkisi altında yazılmış olarak kabul etmek belki de çok basit bir yaklaşım olacaktır. Neticede Hasan'ın milliyetçiliğiyle, on sekizinci yüzyılın sonlarında doğup Avrupa'yı kasıp kavuran milliyetçilik pek de mukayese edilemez. Neticede Hasan nihilist öğeler taşıyan ve tüm

ideolojileri reddedip, yalnızca kendi gücünü tesis etmesine olanak verecek bir sistem teşkil etmiştir. Benzeri şeyi Sloven ulusu için tasavvur etmek, insan algılarını ve yaşamım bu uğurda feda edecek bir ideolojiyi savunmak ne kadar mantıklı olabilir? Alamut'u ulusal özgürlükle alakalı gizli kapaklı anlamlar içeren bir eser olarak görmek aynı zamanda yazarın siyasetle ilgilenmeme hususunda yaptığı beyanatlarla da çelişecektir. Daha da ötesi bu türden bir yorum eserin değerini azaltırken, daha ziyade bu tür yorumları yapan kişilerin kendi fikirlerinin baskın şekilde ortaya çıkmasına sebebiyet verecektir. Bu da eserin ideoloji uğruna heba edilmesi manasına gelir.

Böylece günümüze geliyoruz. Alamut'u günümüzün koşullarıyla nasıl okuyabiliriz? Günümüzde Amerika, doğudan gelen Hasan Sabbah türü hareketleri en acımasız şekilde müdahale ederek bastırmaya çalışıyor. Bu türden bir okumayla Alamut'un, tabii kehanetlerde bulunduğu sanısına kapılmadan, yirmi birinci yüzyıldaki küçük, ne zaman ne yapacağı belli olmayan, davası uğruna kendini feda etmeye hazır bir güçle, çağın devasa imparatorluğu arasındaki mücadeleyi anlattığı düşüncesi üzerinde duruyormuş gibi de kabul edilebilir. Günümüzün El-Kaide'siyle batı dünyası arasındaki mücadele kısmen de olsa bin yıl öncesinin yıllardan beri aşağılanan bu yüzden de hınçla dolu, etkiye açık halkın dini inançlarının gereği olarak öç alma savaşına girişmesine benzetilebilir. Kendilerini feda edenlere öbür dünyada verilecek ödüllerin gösterilişi ve bu sayede dünyanın öbür ucundaki prenslerin dahi ölüm korkusuyla boğuşacakları düşüncesi de bu itibarla okunduğunda farklı manalar kazanır. Tabii ki ne kadar benzerlik olursa olsun Bartol'un on birinci yüzyıl dünyası yirmi birinci yüz yıla çok da fazla göndermede bulunmaz. Şöyle ki Alamut en ufak bir siyasi çözüm önermediği gibi geleceğe de herhangi bir pencere açmamakta yalnızca tarihi dikkatli ve çeşitli biçimlerde okumanın nelere yol açacağını sergilemektedir. Ancak kabul etmek gerekir ki Amerikalı liderler Alamut gibi kitaplar sayesinde, Irak ve İran'ı ilkel ülkeler olarak algılamaktan kurtulup aslında bin yıllık bir tarihe sahip olduğunu öğrenmiş oluyorlar. Bu da kitabın hedeflenmemiş de olsa sonradan ortaya çıkan faydalarından biri olarak görülmelidir.

Bu okuma biçimlerinin hepsi mümkündür elbette. Ama tüm bu yorumlar en önemli gerçeği gözden kaçırmakta. O da Alamut'un aslında bir edebi eser olduğu gerçeği. Bu eserin temel amacı

gerçekleri ortaya koyup, çeşitli argümanlar yaratmak değildir aslında. Daha ziyade edebiyatın yapabileceği şeyleri, okuyucuyu etkilemeyi, hayatın çeşitliliğini, karmaşıklığını gözler önüne sermeyi, insanlıkla alakalı daha derin ve evrensel gerçekleri keşfetmeye çalışmayı, kendimizi ve dünya hakkındaki algılarımızın nasıl oluştuğunu betimlemeyi hedeflemektedir. Bartol metne açıkça sezilecek biçimde müdahale etmez. Daha çok kurnazca biçimlendirdiği ipuçlarıyla, tuzaklarla - tıpkı gerçek yaşamda olduğu gibi - hakikati aldatmacadan ayırmayı bize bırakır. At gözlüğü takarak metni okuyan biri Orta Doğunun fanatiklerle, hiçbir şeyi sorgulama yetisine sahip olmayan insanlarla dolu olduğuna ilişkin peşin hükümlerinin pekiştiğini görecektir. (İyi de sadece altmış yıl kadar önce siyah gömlekleri, deri ceketleriyle Avrupa'nın altını üstüne getiren o çeteye yönelen desteği nasıl yorumlayacaksınız o zaman?) Kötü niyetli bir okuma, metnin terörist faaliyetler için bir nevi af dileme olarak algılanması gerektiğini ileri sürebilirler. Ama bu da son derece riskli bir tutum olacaktır. Dikkatli okurlar Alamut'un aslında tüm bunlardan çok daha farklı yerde bulunduğunu bilir.

Her şeyden önce Alamut ideolojilerin bilhassa da dogmatik öğeler taşıyan ideolojilerin eleştirisi olarak algılanmalıdır. İnsan sağduyusuna meydan okuyan, hayatın Tanrı'nın krallığına ulaşma hedefi uğruna feda edilmesini öneren ideolojilerle yargılama özgürlüğü ve karar verme hürriyeti sunan görüşlerin çatışması metne yedirilmiştir. Aslında metinde Hasan uzun uzun İslam düşüncesine yönelttiği itirazları sıralayıp, diğer dini alternatifler üzerinde durarak kendi yaşam deneyimlerini anlatırken, tüm bu süreci genç bir insanın hakikat arayışı ve neticesinde de gözündeki perdeden sıyrılarak gerçekleri görmeye başlaması çerçevesinde izah etmektedir. Kişisel sorununu kendisini deneyime, bilime, hakikatin duyularla nasıl algılanacağına yoğunlaşarak çözdüğünü anlatır. Lâkin bu pozitivist yaklaşım bir süre sonra hiper - rasyonalizasyon seviyesine çıkar. Yani insani her türlü duygunun mantıksız ve geçersiz olarak telakki edilmesi artık Hasan'ın inanç yerine ikame ettiği yeni dogmasıdır. Bu düşüncesine öylesine bağlanır ki sonunda tüm ahlaki değerleri reddedeceği, dünyaya hükmeden yegane güç olarak kendisini göreceği seviyeye ulaşır. Artık maksimum güce ulaşmak için kendisinden aşağı gördüğü insanlara karşı her türlü davranışı sergilemekte beis görmemektedir. Zaten nihayetinde de bu görüşünü

tarikatının en önemli düsturuyla ortaya koyar. “Hiçbir şey gerçek değil, her şey mubah.”

Ama Bartol bir taraftan da Hasan’ın karakterinde onun büyük bir ihtimalle asla kabullenmeyeceği ölçüde karmaşa ve zayıflık görmemize de olanak verir. Örneğin zaman zaman aslında hayatının temel amacının en büyük rakibi, Nizamülmülk’ü alt ederek ondan asla unutulmayacak bir intikam alma arzusu olabileceğine dair birtakım ifadeler okuruz. Sonra birdenbire kendisini evrende yalnız ve savunmasız hissettiğini görürüz. Romanın dönüm noktasına doğru yaklaşırken birdenbire ortaya büyük bir çelişki koyan bir itirafta bulunur. Hayatının asıl büyük gayesinin Selçuk işgali altında olmasından dolayı hissettiği nefretin neden olduğu öfkeyle yapmaktadır her şeyi. Lâkin kelimelere dökmese de bu gaye uğruna savaşırken dahi duygu ve beden birlikteliğini reddeder. Oysa derinliklerinde bu tür bir şeyin büyük özlemi içinde olduğunu net biçimde hissederiz. Bu ve benzeri rasyonel olmayan etkiler onun aşırı gerçekçi ideolojisini tehdit edeceğinden bastırılmak zorundadır. Ama bu da bir diğer taraftan Hasan’ın kişiliğine olumsuz etki eder. Neticede duygusal olarak deforme olmuş bir insanın ne derece zeki olursa olsun istediğinden fazla güce sahip olmasının son derece trajik olduğu ortaya çıkar.

Romanın ikinci yarısında Hasan çeşitli olayları birbirine bağlarken hep trajedimizin bundan sonraki sahnesine geçiyoruz tarzında ifadelerde bulunur. İlk anda hangi trajediden, kimin trajedisinden bahsedildiği pek açık değildir. Lâkin kitabın son bölümünde geleceğe bakan Hasan bu mekanizmaya en büyük tehdit de yine bizden kaynaklanmaktadır derken aslında intihar girişimcilerinin korkutucu eylemlerini kast etmektedir.

Hasan’ı her şeye kadir bir kuklacı olarak çizen (ki gerçekten de öyledir) metin hadımların çektiği halatlarla yükselip alçalan asansör vasıtasıyla da aynı kuklacı temasına göndermede bulunuyor gibidir. Zira bir yandan nihai güce sahip olsa da bir tarafıyla bu hadımların birdenbire kendi aşağılanmış hallerini idrak ederek halatları kesip kendisini öldürebileceklerinden de endişe etmektedir. Kitabın son cümlelerinde ortaya koyduğu kulesine kapanıp hayatının geri kalanını İsmaili kanunları ve inanç sistemi üzerine çalışarak geçireceği, bir daha da asla dışarı çıkmayacağı düşüncesi de son derece ironik bir son olarak nitelendirilebilir. Hasan’ın bu noktada net biçimde göremediği şey aşırı gerçekçiliğiyle meydana getirdiği

mekanizmanın yönelttiği tehditten kaçabilmek için inzivaya çekilişinin aslında kendisini asıl kurban haline getirdiğidir.

Romanın duygu bütünlüğü ne anlatılarak ne de diyaloglar yoluyla verilmiş, tam tersine ana karakterlerin sessiz tavırlarıyla sezdirilmek istenmiştir. Bu bazen duygularının neden olduğu tasvirlerle, istem dışı mimiklerle, bakışmalarla, kaş çatmalarla, vücut diliyle anlatılmaya çalışılmıştır. Kabul etmek gerekir ki böyle bir yöntem gerçeği kelimelerin ifade edebileceğinden daha güçlü biçimde ortaya koymuştur. Bu etkileyici duygu ifadeleri genelde yarıda kesilmiştir. Bunun sebebi kısmen durumun son derece kısa sürede olup bitmesi kısmen de çok daha önemli hususların gündeme oturmasıdır. (Fedailer söz konusu olduğunda ideoloji, kızlar söz konusu olduğunda vazifeler, Hasan söz konusu olduğundaysa mantık bu önemli hususları ifade eder.) Bu yüzden de tam olarak anlayamadığımız ancak sezer gibi olduğumuz duyguların ifadesi bıçakla kesilmişçesine son bulur. Ama tüm bu engellere rağmen roman hakikatin ifşa edildiği çok sayıda kırılma noktası içermektedir. Felsefeyi bireyselcilik olarak kabul eden filozoflar dünya savaşları arasında bu türden dürüstlük anlarıyla ve insani ilişkilerin neden olduğu savunmasızlığı ilahi gücün tezahürü olarak görmeye eğilimliydi. Dogmatik dinlere ve sosyal bilimlerdeki benzeri yansımalarına (o zamanlar için bu Freud etkisindeki psikoloji ve Marksizm olarak nitelendirilebilir) tepki olarak bireyselciler insan kişiliğine biyolojik, sosyal ve tarihi açılardan yorumlar getirmek dışında konuyu psikoloji, ahlak ve maneviyat penceresinden de inceleme arzusunda oldular. Bartol vatandaşı çok sayıda gençle birlikte Paris'te eğitim gördü. Sonrasında bu bireyselci aydınların da bir hayli etkisinde kaldı. Bunlardan arasında psikolog Anton Trstenjak ve şair Edvard Kocbek de vardı. Her ne kadar Freud ve Nietzsche, Bartol'u erken döneminde en çok etkileyen kişilerse de, Özellikle Hasan'ın kusursuzluğa ulaştırma maksadıyla verdirdiği derslerden de anlaşıldığı üzere Alamut'un temelde tekamüle ermiş bir insan modeli önerdiği anlaşılır. Kısacası Bartol'u mutlaka bir ideolojiye yakın görmek gerekirse bu da bireyselcilik olacaktır.

Bu düşünceler ışığında bakılınca eserin yıllar boyu eleştirmenleri şaşırtıp, üzerlerinde tartışmalar çıkmasına neden olan birbiriyle çelişen kısımları anlam kazanmaya başlar. Eğer, “Hiçbir şey gerçek değil, her şey mübah,” biçiminde ifade edilen görüşü İsmaili hareketi için temel kabul edersek ilk başta bu sözlerle alakası yokmuş gibi

duran “Omnia in numero et mensura,” şeklindeki ikincil düsturun da aslında önemli mana taşıdığını kabul etmemiz gerekir. Her şey ölçülere dayanır, hepsi bu. Başka bir ifadeyle, kuşkuculuk ve rasyonalizm önemli değerlerdir ama kişinin bu kavramlara bütünüyle teslim olması Hasan’ı ve onun zeki veya akılsız kurbanlarını trajediye sürükleyen temel unsur olarak kabul edilebilir.

Bartol kendi görüşlerini ve bilhassa ilgilendiği konulan Hasan ve diğer roman karakterlerine yedirerek ifade etme yolunu seçmiştir. Kendisi felsefe, tarih, matematik ve doğa bilimleri alanlarına meraklı, öğrenmeye hevesli bir öğrenciydi. Tıpkı kendisinden dört yaş daha büyük olan adaşı, Lolita’nın yazarı Vladimir Nabokov gibi o da amatör bir böcek ve kelebek araştırmacısıydı. Dağcılarıyla ünlü bir ülke vatandaşı olarak Bartol da aslında edebi açıdan en yüksek zirveye tırmanmış sayılabilir. Kendisinden üç yaş büyük ünlü bir Fransız yazar gibi pilotluğa hevesliydi. Ve aslında bu konuda bir hayli de yetenekliydi. Ama tüm bu hobiler yazarlık kariyerine geçişine sıçrama tahtası olarak hizmet eden faaliyetler olarak görülmelidir. Bir insan ya merak dolu, Öğrendiklerini tecrübe etmeye takıntı derecesinde tutkuludur ya da yalnızca yaşam sevgisiyle doludur. Özel yaşamında Bartol daha ziyade ikinci gruba uygun bir bireymiş imajı çizse de romanında ilk gruba ait bir bireyin abartılı kompozisyonunu resmetmeyi tercih eder.

Alamut’un 1957 baskısı üzerine kendisinden bir yorum istenince yaşlı Bartol meraklı okurlarına şöyle hitap etmiştir:

Alamut okuru bir tek hususu kesinlikle fark edecektir. Hasan’ın kullandığı yöntemler ne derece korkunç, insanlık dışı, alçakça olsa da, onun bu türden davranışlarına maruz kalan kişiler temel insani değerlerini zerre kadar yitirmezler. Fedailerin dayanışması asla bitmez. Aralarında tıpkı bahçelerdeki kızlar arasında olduğu gibi sağlam bir dostluk bağı oluşur. İbni Tahir ve arkadaşları gerçeği öğrenme isteğiyle yanıp tutuşmaktadırlar. Ama İbni Tahir sonunda en çok inanıp güvendiği adam tarafından kandırıldığını öğrendiğinde dahi Meryem’in kendisine olan aşkının bir aldatmaca olduğunu fark ettiği andaki kadar üzülmez. Ve nihayetinde tüm gaddarlığına karşın Hasan evrende tek başına olduğu düşüncesini yüreğinde hissetmenin neden olduğu mutsuzlukla kıvranmaktadır. Eğer biri yazarın Alamut’a yedirdiği manayı, arka planında yatan duyguyu anlamak isterse ona şöyle demek isterim. “Dostum! Kardeşim! İnsanı dostluğun gücü kadar kahramanlaştıran başka bir şey var mıdır?

Yüreğimize aşktan, sevgiden daha fazla işleyen bir şey bulabilir misin?
Ve hakikat kadar övgüye layık başka lir kavram var mıdır?”

Michael Biggins Ağustos 2004
Eserin İngilizce çevirmeni

Alamut’un Türkçe Çevirisi Üzerine

Daha önce de ülkemizde yayınlanan Alamut’un bu baskısının çevirisini yaparken zaman zaman artık nispeten kullanım dışı kalmış kelimeleri tercih ettim. Bunu hem bin yıllık tarihi bir hikayenin okunduğunun akıldan çıkartılmaması, hem de genç okurları kısmen de olsa farklı kelimelerle tanıştırmak amacıyla yaptım. Ancak metnin tamamının bu şekilde eski kelimelerden oluşması sanırım okuma zorluğu getirecekti. Bu yüzden de aynı kelimeyi bazen eski bazen de yeni kullanımıyla karşılamayı uygun buldum.

Alamut, çok farklı düzlemlerde okunabilecek gerçek bir şaheser. Anlattığı Selçuklu, Melikşah, Nizamülmülk hikayeleri de oldukça çarpıcı. Ancak yine de bunun bir kurgu eser olduğu hatırdan çıkartılmamalı. Zira Hasan Sabbah’ın ve haşhaşilerin gerçek tarihine ilişkin elimizde Selçuklu tarihi metinleri dışında pek de bir kaynak yok.

Hasan Sabbah’ın 1124 yılında öldüğünü biliyoruz. Hasan Sabbah arkasında güçlü bir silahlı örgüt ve sadece İran’da değil tüm Mezopotamya’da korkutucu bir askeri ve siyasal güç bırakmıştır. Tarikat Moğol istilası yıllarına kadar ayakta kalmıştır. Rivayetlere göre Alamut kalesi ise 1256 yılında civarına gelen Moğol komutanı Hülagü Han tarafından normal yollardan ele geçirilemeyince; kalenin bulunduğu tepenin altında petrolün keşfedilmesiyle tüneller kazılarak ve bu tünellerin içlerinde petrol havuzları oluşturulup ateşe verilerek patlatılmış, dolayısıyla da imha edilerek ele geçirilmiştir.

Bir başka ilginç husus da İngilizcedeki assassin (suikast) kelimesinin haşhaşi sözcüğünün zaman içinde değişmesiyle türemiş olmasıdır.

Okurun romanı bitirdiği zaman bir kez daha dönüp en başından okuma arzusu duyacağına eminim. Kanımca ister kurmaca olsun ister olmasın bir eserin bu şekilde tanımlanması onun gerçek gücünü göstermektedir.

Ender Nail, Ocak 2012

ALAMUT

Hasan Sabbah'ın, Alamut Kalesi'nin, fedailerin ve cennet bahçelerinin hikayesi

Bir tarafta Hasan Sabbah'ın yeryüzü cennetiyle yeni tanışan güzel köleler, diğer tarafta onun en güvenilir savaşçıları olan fedailer. Sabbah'ın yarattığı cennetin içinde gözleri açıldığında hepsinin hayatı hiç umulmadık bir şekilde değişir.

Hikaye 11. yüzyıl İranı'nda, kendini peygamber ilan eden Hasan Sabbah'ın, seçilmiş bir grup insanı intihar suikastçısına dönüştürerek bölgede hakimiyet kurmak için çılgınca ve aynı zamanda zekice bir plan tasarladığı Alamut Kalesi'nde geçmektedir. Güzel kadınların, yemyeşil bahçelerin, şarap ve haşhaşın göz boyadığı sanal bir cennet yaratan Sabbah, genç savaşçılarını emirlerine uydukları takdirde bu cennete gidebileceklerine inandırır. Kendilerini onun yoluna adayan, ölmeyi de öldürmeyi de göze almış olan bu küçük orduyla hükümdar sınıfına gözdağı verebileceğini düşünür.

Sabbah kendi deyimiyle insanların saflığını kullanıp dine adanmışlığı politik emellerine alet eder. Artık kapılar onun için ardına kadar açılmıştır.

ISBN: 978-605-418-897-0
20 TL 9 786054 188970